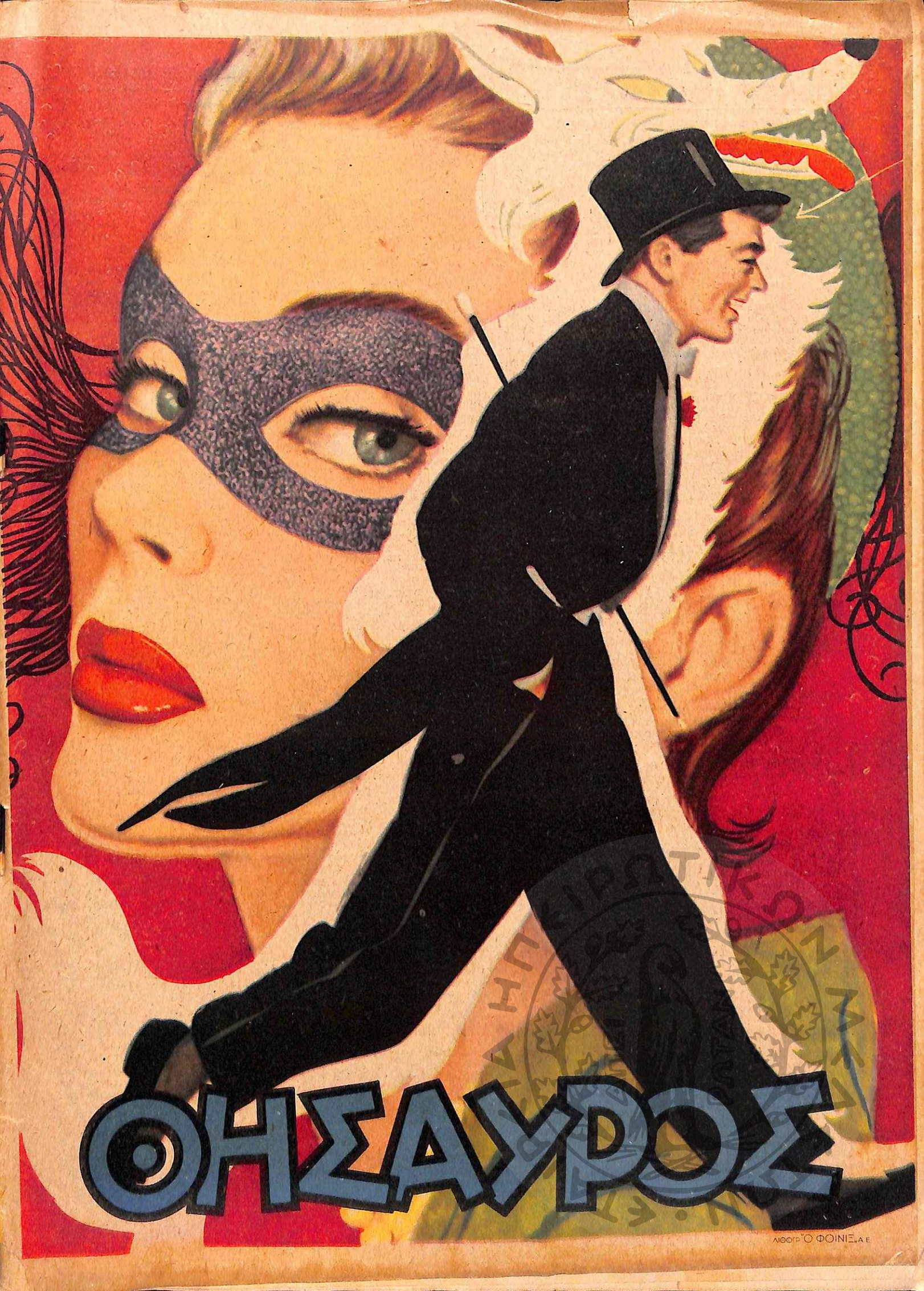
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΡΕΚΟΡ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

43 μέρες χωρὶς τροφὴ καὶ νερὸ

Ὁ Ἰνδὸς φακίρης Μπούρμα, ποὺ ἔχει κάμει ἤδη τὸ γύρο τῆς Εὐρώπης, σκοπεύει νὰ παρουσιάσῃ προσεχῶς ἕνα καινούργιο καὶ ἐκπληκτικὸ πείραμά του: Βεβαιώνει δηλαδὴ ὅτι θὰ μείνῃ ἐπὶ 43 ἡμέρες κλεισμένος μέσα σ' ἕνα γυάλινο κιβώτιο, χωρὶς νὰ βάλῃ καθόλου στὸ στόμα του φαγητό, οὔτε νερό!

Δὲν εἶναι ὅμως ὁ μονος ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τέτοια πειράματα νηστείας. Προπολεμικά, οἱ ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν ἐπανειλημμένως μὲ περιπτώσεις νηστευτῶν, ποὺ μειναν κλεισμένοι μέσα σὲ φέρετρα, σὲ βαρέλια ἢ σὲ γυάλινα κιβώτια, ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι μετὰ τὸν πόλεμο δὲν ξανάγινε λόγος γιὰ τέτοια πειράματα... μολονότι, μὲ τὴ γενικὴ ἔλλειψι τροφίμων, θἄπρεπε μᾶλλον νὰ περισσέψουν οἱ νηστευταί!

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς διακινδύνεψαν τὴν ὑγεία τους, ἢ καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη, γιὰ νὰ κερδίσουν βραβεῖα ποὺ κυμαίνονταν ἀπὸ 10 ὡς 200 λίρες. Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἦταν καὶ μιὰ γυναῖκα, ἡ Ντόρις Ντήν, ποὺ κατέρριψε τὸ «παγκόσμιο ρεκὸρ νηστείας γυναικῶν».

Ἔμεινε ἐπὶ 47 ἡμέρες μέσα σ' ἕνα κιβώτιο, πίνοντας μόνο νερὸ καὶ καπνίζοντας τσιγάρα. Ὅταν τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κινηθῇ, νὰ μιλήσῃ ἢ ν' ἀναγνωρίσῃ κανένα. Ἀποζημιώθηκε ὡστόσο μ' ἕνα τσὲκ 100 λιρῶν.

Ὁ Ἰταλὸς Ρικάρντο Σάκκο ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι στὸν κόσμο, ὅταν, συμπλήρωσε 50 μέρες νηστείας, στὶς 13 Σεπτεμβρίου 1927. Ὁ ἴδιος ὅμως βρῆκε ὄχι πολὺ ἱκανοποιητικὸ αὐτὸ τὸ ρεκόρ του κι ἐπεχείρησε ἀργότερα νὰ ἐπιτύχῃ κάτι καλλίτερο. Πραγματι, ἔμεινε ἐπὶ 65 ἡμέρες τελείως νηστικός... στὸ τέλος ὅμως αὐτοῦ τοῦ δευτέρου πειράματος πέθανε ἀπὸ ἀσιτία!

Κάποιος Κέτλγουελ, ποὺ ζοῦσε στὴν Ἀγγλία στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ἦταν πλούσιος καὶ μποροῦσε νὰ φάῃ ὅσο τοῦ ἄρεσε. Πίστευε ὅμως εἰλικρινῶς ὅτι... εἶναι περιττὴ καὶ πρόστυχη ἡ συνήθεια τοῦ φαγητοῦ! Δοκίμασε λοιπὸν πρῶτα τὶς θεωρίες του στὸ ἄλογό του, λιγοστεύοντας σιγὰ - σιγὰ τὴν καθημερινὴ τροφή του. Φυσικά, τὸ ζῶο ψφησε. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀπογοήτευσε καθόλου τὸν Κέτλγουελ...

— Τί κρίμα, εἶπε, νὰ τύχῃ νὰ ψφήσῃ τὸ ἄλογό μου, ὅταν ἀκριβῶς εἶχε συνηθίσει πιὰ νὰ μὴ τρώῃ...

Μεταχειρίσθηκε κατόπιν γιὰ τὰ πειράματά του ἕνα σκυλί, ἕνα πουλάρι, μιὰ ἀλεποῦ... Μὰ ψφησαν ὅλα... μόλις εἶχαν συνηθίσει νὰ μὴ τρῶνε.

Τέλος, ὁ Κέτλγουελ ἄρχισε νὰ νηστεύῃ κι' ὁ ἴδιος. Κατήργησε σιγὰ - σιγὰ κάθε τροφὴ κι' ἔπινε μόνο τσάϊ. Μετὰ 2 μῆνες, πέθανε κι' αὐτός, μάρτυς τῆς θεωρίας του!

Ὑπάρχουν αὐθεντικὲς περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ νήστεψαν ἐπὶ 40 ἡμέρες, ὅλοι αὐτοὶ ὅμως δὲν στερήθηκαν καθόλου τὸ νερό. Χωρὶς τροφὴ καὶ νερό, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ 12 ἡμέρες.

Μιὰ μικρὴ Ἀγγλίδα 13 ἐτῶν, ἡ Σάρα Τζάκομπς, ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε ζήσει 2 ὁλόκληρα χρόνια δίχως νὰ φάῃ ἢ νὰ πιῇ τίποτε, ὅταν ὅμως τὴν ὑπέβαλαν σὲ συστηματικὸ ἔλεγχο γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὰ λεγόμενά της, πέθανε σὲ 9 μέρες.

✪✪✪

Περίεργα πρακτικὰ φάρμακα

Ἕνας Ἕλληνας γιατρός, ὁ κ. Στεφανίδης, ποὺ ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του στὸ Παρίσι, συνιστᾷ συχνὰ στοὺς πελάτες του διάφορα πρακτικὰ φάρμακα, ποὺ τὰ ἔχει μάθει ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἔχει δοκιμάσει μάλιστα μερικὰ ἀπ' αὐτὰ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Γιὰ τὸ τσίμπημα π. χ. τῆς μέλισσας ἢ τῆς σφήκας, συμβουλεύει νὰ κόψουν στὰ δύο ἕνα κρεμμυδάκι ἢ μιὰ σκελίδα σκόρδο καὶ νὰ βάλουν τὰ κομμάτια πάνω στὴν πληγή. Γιὰ τὸ σταμάτημα τῆς αἱμορραγίας ὁποιασδήποτε μορφῆς, συνιστᾷ νὰ καταποῦν σκόνη ἀπὸ ψημένα καὶ τριμμένα αὐγὰ χταποδιῶν, μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερο.

Νὰ καὶ μερικὲς ἄλλες συνταγὲς τέτοιου εἴδους:

Γιὰ πυορροοῦσες πληγές: Βράζετε μαζὶ σκόνη λουλακιοῦ, φύλλα ὑσσώπου καὶ φύλλα σκόνη ἀπὸ καβούκι χελώνας.

Γιὰ δερματικὲς παθήσεις: Φρέσκα φύλλα κουφοξυλιᾶς ἀνακατεύονται μὲ βραμένο λίπος προβάτου. Ἡ ἀλοιφὴ αὐτὴ θεραπεύει ἀκόμη καὶ τὶς δερματίτιδες.

Γιὰ τὴ δυσεντερία: Εἶνε ἀποτελεσματικὸ ἕνα χάπι ἀπὸ... δυὸ κορέους ζυμωμένους μὲ λίγο ψωμί! Φαίνεται ὅτι ἡ ἄσχημη μυρωδιὰ τῶν κορέων ὀφείλεται ἀκριβῶς σὲ κάποια θεραπευτικὴ οὐσία ποὺ ἐκκρίνουν.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη μπέρτα

Πρωτότυπο διήγημα

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι λὲν ὑπῆρξε ἄδικος καὶ σκληρόκαρδος δίχως νὰ τὸ θέλῃ, τουλάχιστον μιὰ φορὰ στὴ ζωή του; μουρμούρισε ἡ δὶς Βωμπέρ.

Βρισκόταν σ' ἕνα φιλικὸ σαλόνι, μαζὶ μὲ τὸν ἐξάδελφό της Ρενέ, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ, τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, μολονότι αὐτὴ τοῦ εἶχε ἐξηγήσει ἐπανειλημμένως ὅτι ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴν παντρευτῇ.

— Ὅλοι σας μὲ θεωρεῖτε πολὺ καλή, συνέχισε. Θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅμως ἕνα περιστατικὸ τῆς ζωῆς μου, ποὺ θὰ σᾶς πείσῃ ὅτι κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνῃ κάποτε κακὸς καὶ ἄδικος...

» Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ μητέρα μου, ὁ Ρενὲ κι' ἐγὼ παραθερίζαμε σὲ μιὰ λουτρόπολι. Ἤμουν μαθημένη νὰ βλέπω ὅλους τοὺς νέους νὰναι πάντα πρόθυμοι στὶς διαταγές μου. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν παρατήρησα ὅτι κάποιος ἀπ' τοὺς πελάτες τοῦ ξενοδοχείου μας δὲν φαινόταν νὰ μὲ προσέχῃ! Ἦταν ὡς 35 ἐτῶν, ψηλός, μ' εὐγενικὴ κι' ἁρμονικὴ φυσιογνωμία, ποὺ εἶχε μιὰ πονεμένη ἔκφρασι. Κυκλοφοροῦσε πάντα μόνος, σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός, τυλιγμένος σὲ μιὰ μακρυὰ μαύρη μπέρτα ποὺ τοῦ σκέπαζε ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ὁ ὑπηρέτης του τοῦ πήγαινε τὸ φαγητό του στὴν κάμαρά του.

»Ὅλα μ' εἶχαν σκανδαλίσει σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο — καὶ πιὸ πολὺ ἡ μπέρτα του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν τύπος τοῦ παληοῦ καιροῦ. Προσπάθησα νὰ γνωριστῶ μαζί του, μὰ ἐκεῖνος μὲ ἀπέφευγε.

»Ἓν' ἀπόγεμα, ποὺ συναντηθήκαμε στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου, ἄφησα ἐπίτηδες νὰ πέσῃ τὸ γάντι μου. Ὁ «ἀξιωματικὸς» — ἔτσι τὸν εἴχαμε βαφτίσει — στάθηκε, μοὔριξε μιὰ παράξενη ματιά... καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ σκύψῃ νὰ πάρῃ τὸ γάντι μου.

» Θύμωσα, μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἕνας ἄντρας μὲ περιφρονοῦσε σὲ τέτοιο σημεῖο! Στὸ μεταξύ, ὁ Ρενὲ τἄχε καταλάβει ὅλα, κι' οἱ εἰρωνεῖες του μ' ἔκαναν νὰ πεισμώσω περισσότερο. Ἕνα πρωΐ, εἶδα στὸ δρόμο τὸν «ἀξιωματικὸ» νὰ μιλᾷ μὲ μιὰ γρηὰ ζητιάνα. Πῆγα κοντά. Ἐκεῖνος ταράχτηκε μόλις μὲ εἶδε.

» — Μιὰ ἐλεημοσύνη, ἀφεντικό! τὸν παρακάλεσε ἡ ζητιάνα.

» Ἐκεῖνος τῆς εἶπε μερικὰ συμπονετικὰ λόγια, μὲ κύτταξε πάλι παράξενα κι' ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Τοῦ εἶπα τότε, ἐκνευρισμένη:

» — Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ χρειάζεται πιὸ πολὺ λίγα χρήματα, παρὰ λόγια παρηγοριᾶς!

» Κι' ἔδωσα ἕνα νόμισμα στὴ ζητιάνα, εὐχαριστημένη κατὰ βάθος γιατὶ μοὔχε δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ προσβάλω τὸν ἀκατάδεχτο ἐκεῖνον ἄνθρωπο. Αὐτὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀμίλητος.

» Λίγο ἀργότερα, διηγήθηκα στὸ Ρενὲ τὸ ἐπεισόδιο καὶ τὸν κατάφερα νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ πὼς θὰ ζητοῦσε τὸ λόγο ἀπ' τὸν ἀντιπαθητικὸ ἐκεῖνο τύπο γιὰ τὴ συμπεριφορά του, ποὺ τὴ θεωροῦσα ταπεινωτικὴ γιὰ μένα.

» Τὸ ἄλλο ἀπόγεμα, ἐνῷ κάναμε περίπατο μὲ τὸ Ρενὲ στὴν ἀκροθαλασσιά, ἀκούσαμε ξαφνικὰ φωνές. Κι' εἴδαμε τὸν «ἀξιωματικό», πάνω σ' ἕνα βράχο, νὰ μᾶς δείχνῃ μὲ τὸ κεφάλι του ἕνα σημεῖο στὴ θάλασσα.

» — Πνίγεται ἕνας ἄνθρωπος, ἐκεῖ κάτω! μᾶς φώναξε ταραγμένος. Γλυτῶστε τον!

»Ἔκαμα μιὰ χειρονομία ἀγανακτήσεως. Κι' ὁ ἐξάδελφός μου εἶπε στὸν ἄγνωστο:

» — Πῶς! Ἕνας ἄνθρωπος πνίγεται, κι' ἐσεῖς ἀρκεῖσθε νὰ ζητᾶτε βοήθεια, ἀντὶ νὰ πέσετε ὁ ἴδιος στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὸν σώσετε;... Ἡ διαγωγή σας εἶναι ἀχαρακτήριστη!

» Κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ βγάλῃ τὰ σακκάκι του, γιὰ νὰ βουτήξῃ στὸ νερό. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως, εἴδαμε κάτι ψαράδες μὲ μιὰ βάρκα νὰ φτάνουν στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ τραβοῦν ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὸν πνιγμένο.

» — Ἂν ἤσαστε πιὸ γενναῖος, κύριε, πρόσθεσε τότε ὁ Ρενέ, δὲν θὰ περιοριζόμουν νὰ σᾶς ἐκφράσω ἁπλῶς μὲ λόγια, ὅ,τι σκέπτομαι γιὰ σᾶς!

» Ὁ «ἀξιωματικὸς» χλώμιασε. Τὰ χείλη του κουνήθηκαν, σὰν νἄθελε κάτι νὰ πῇ. Ὡστόσο ἔμεινε ἀκίνητος... Ἡ δειλία του ἄρχισε νὰ πληγώνῃ τὸν ἀνθρώπινο ἐγωϊσμό μου. Κι' εἶπα στὸ Ρενέ, ἐκδηλώνοντας τὴν ἀηδία μου:

» — Θὰ πάῃ χαμένος ὁ μπάτσος σου! Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κύριος δὲν θἄχῃ τὸ θάρρος νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ σὲ χτυπήσῃ κι' αὐτός...

» Πρὶν ἀκόμη ἀποτελειώσω τὴ φράσι μου, ἀνατρίχιασα βλέποντας τὴ φριχτὴ ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας τοῦ «ἀξιωματικοῦ».

» — Δὲν εἶμαι δειλός, δεσποινίς! μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πούτρεμε ἀπὸ ντροπὴ κι' ἀπὸ συγκρατημένα ἀναφυλλητά. Ζητᾶτε νὰ παραβιάσετε ἕνα μυστικό μου, ποὺ τὸ θεωρῶ ταπεινωτικὸ γιατὶ ἤμουν ἀλλοτε τόσο περήφανος γιὰ τὴ σωματική μου δύναμι! Ὁμολογῶ πὼς μοῦ στοιχίζει πολὺ νὰ σᾶς προκαλέσω τὸν οἶκτο. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς φανερώσω τὴν ἀλήθεια... Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἔχασα καὶ τὰ δυό μου χέρια στὸν πόλεμο, γιὰ τὴν πατρίδα μου! Ἀλλοίμονο! Δὲν μπορῶ κἂν νὰ σηκώσω τὴ μπέρτα μου γιὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν εἶμαι δειλός! Δὲν ἔχω χέρια!...

»Ἀνατρίχιασα σύγκορμη... Ὡς που νὰ συνέλθω, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μπέρτα εἶχε ἐξαφανισθῆ, πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην γιὰ τὰ φαρμακερὰ λόγια μου...

—Ἐγὼ τὰ πληρώνω ὅλα, ἀπὸ τότε! διέκοψε ὁ Ρενέ. Γιατὶ ἡ ὡραία ξαδέλφη μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τῆς μιλήσω γιὰ γάμο καὶ δὲν ἐνρεῖ νὰ μοῦ συχωρέσῃ τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἀδικία... ποὺ ἔκαμε ἐκείνη!

Σ. ΦΟΛΕ

✪✪

Ἠλεκτρισμὸς ἀπ' τὸν ἄνεμο

Χάρις στὶς νεώτερες τεχνικὲς προόδους, ἔγινε οἰκονομικὸς συμφέρουσα ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἀνέμου γιὰ τὴν παραγωγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας — ποὺ δὲν εἶχε ἐφαρμοσθῆ ὡς τώρα στὴν πράξι, γιατὶ στοίχιζε περισσότερο ἀπ' τὴν ἀντίστοιχη ἐξοικονόμησι καυσίμου ὕλης. Πρόκειται λο.πὸν νὰ στηθοῦν σὲ κατάλληλα σημεῖα τῶν ἀγγλικῶν ἀκτῶν ἀνεμόμυλοι ὕψους 40 μέτρων, γιὰ τὴν παραγωγὴ ἠλεκτρισμοῦ ἀπ' τὴ δύναμι τοῦ ἀνέμου. Ὑπολογίζεται ὅτι θὰ χρειάζονταν 7.000 τέτοιες ἐγκαταστάσεις, γιὰ νὰ καλυφθοῦν ὅλες οἱ ἀνάγκες τῆς Μεγ. Βρεταννίας σὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Πάντως, οἱ εἰδικοὶ φρονοῦν ὅτι μερικὲς ἑκατοντάδες ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνεμομύλους θ' ἀποτελέσουν μιὰ σπουδαία βοηθητικὴ πηγὴ ἐνεργείας. Ἀργότερα, προβλέπεται νὰ στηθοῦν ἀκόμη μεγαλείτεροι ἀνεμόμυλοι, ὕψους 200 μέτρων, ποὺ θὰ λειτουργοῦν ἔστω καὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἄνεμο ταχύτητος 15 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ θ' ἀποδίδουν 60.000 κιλοβὰτ ἠλεκτρισμοῦ.

ΕΤΟΣ ΙΒ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 586

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ● ΤΗΛ.: 27-135 – 29-967 ● ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ Εὔα χωρὶς τὴ μάσκα της

Σκέπτεται ἡ ἀζήτητη: «Χωρὶς μάσκα καὶ φέτος. Ἤταν ἡ παρηγοριά μου. Ἡ μάσκα σὲ καλύπτει μὲ τὸ μυστήριο. Καὶ σὲ καθε μυστήριο ὑπάρχει μιὰ δόσι γοητείας. Γοήσσα κι' ἐγὼ για μια νύχτα. Μιὰ νύχτα γιὰ νὰ χαρῶ ὅσα χαίρονται οἱ ἄλλες σ' ὅλη τὴ ζωή τους: τὴ ζήτησι. Δὲν τὴ γνώρισα παρὰ μόνο με τὴ μασκα. Οὔτε μιὰ ματιὰ δὲν πέφτει ἀπάνω μου χωρὶς αὐτήν. Δὲ μ' ἔχει θερμάνει τὸ ἀνδρικὸ βλέμμα. Δὲν ἔνοιωσα νὰ μὲ περιζώνῃ ὁ πόθος τῶν ἄλλων. Ἀπαρατήρητη περνῶ ἀνάμεσά τους. Ἡ ἀσήμαντη. Ἀμελητέα ποσότητα. Ἕνα τίποτα μὲ τὰ φουστάνια. Ὅποια δὲν ξέρει τὸν καϋμό. Νὰ μὴν προφταίνουν οἱ ἄλλες ν' ἀποκρούουν προσκλήσεις, κι' ἐσὺ νὰ περιμένῃς σὰν ἐλεημοσύνη μιὰ ματιά. Τὰ τριάντα ἔφτασα προσμένοντας τὸ χαδι. Ἄγνωστο θὰ μοῦ ἦταν ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ μάσκα. Εὐεργετικὴ ἐπινόησι. Εὐλογημένο ἂς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνωστου ἐφευρέτη της. Μεγάλος φιλάνθρωπος. Φοροῦσα τὴ μάσκα κι' αἰσθανόμουν γύρω μου τὸν πυρετό. Κοπάδια οἱ πολιορκητές. «Δικό μου τὸ βάλς, Κολομπίνα»... «Μαζί μου το ταγκό, Κάρμεν»... Κάθε χρόνο κι' ἕνα ντόμινο. Οἱ ἄλλες κοπέλλες ζοῦν προσμένοντας τὴν εὐτυχία στὴν πραγματικότητα. Ἐγὼ ζῶ προσμένοντας τὴν εὐτυχία μὲ τὸ παραμύθι. Τὴ νύχτα τῆς ἀποκρηᾶς. Τί μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα τὰ λούσα κι' οἱ τουαλέττες; Ὅ,τι κι' ἂν φορέσω δὲν πρόκειται νὰ μὲ προσέξουν. Τὸ ντόμινο μου σχεδιάζω ὅλο τὸ χρόνο. Τὸ ἔνδυμα τῆς μόνης βραδυᾶς ποὺ εἶναι βραδυὰ τῆς εὐτυχίας μου. Κολομπίνα, Κάρμεν, Μπαγιαντέρα, Τσιγγάνα... Μιὰ παράστασι, στὴν ὁποία ὅμως δὲν ἔπαιζα ἕνα ρόλο: Τὸν ζοῦσα. Τὸν ζοῦσα με ξεγνοιασιά, ξεχνῶντας τὴν ἑπομένη. Μιὰ φορὰ μόνο θέλησα νὰ πειραματισθῶ καὶ ξεματίστησα νὰ πειραματισθῶ καὶ ξεματίστηκα. Μὲ εἶχε πολιορκήσει ἕνα ἀγόρι. Πολὺ ὁμορφο. Στὸ τέλος ζήτησε νὰ κατεβάσω τὴ μάσκα. Ἀντιστάθηκα στὴν ἀρχή. Ὕστερα, εἶπα μέσα μου: «Τί ξέρεις; Γίνονται καὶ θαύματα καμμιὰ φορά. Ἂς δοκιμάσω». Μαύρη ἡ ὥρα ποὺ δοκίμασα. Δαγκώθηκε ὅταν μὲ εἶδε. «Ἐσὺ βρὲ Τερψίκα; Καὶ δὲ μοῦ τὸ λεγες τόση ὥρα;...». Ἀπὸ τότε τὴ μάσκα μου ἔγινε μάθημα. Δὲν βγάζω τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου. Ποῦ ὅμως μάσκα: Τὴν ἀπαγόρευσαν καὶ φέτος, ὅπως τὴν ἀπαγόρευσαν καὶ πέρσυ, ὅπως τὴν ἀπαγορεύουν χρόνια τώρα. Οἱ ἀκαρδοι. Δὲ σκέπτονται ὅτι μαζὶ μ' αὐτὴν ἀπαγορεύουν καὶ τὴ μοναδικὴ χαρὰ τῆς ἀζήτητης».

★

Σκέπτεται ἡ αὐστηρή: «Ὡραία εἶμαι. Τὸ ξέρω. Μοῦ τὸ λέει ὁ καθρέφτης, τὸ βλέπω στὶς φωτογραφίες, τὸ διαπιστώνω στὴν ἔκφρασι τῶν ἀνθρώπων. Τί ὠφελεῖ; Ἡ φύσι ποὺ μὲ προίκισε μὲ τὴν ὁμορφιά, μοῦ κρέμασε καὶ μιὰ ἐπιγραφή: «Μὴ ἐγγίζετε». Νομίζετε πὼς εἶναι χαραγμένο στὸ μέτωπό μου. Πιὸ εὔκολα παίρνετε οἰκειότητα μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη παρὰ μαζί μου. Ἐμπνέω τὴν εὐλάβεια. Ἡ εὐλάβεια αὐτὴ εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὸν πόθο κι' ἀπὸ τὴν ἔρωτα. Ἀφοπλίζονται καὶ οἱ θρασύτεροι. Ἂν δὲν μὲ ἤθελαν, θἄλεγα κομμάτια νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ μὲ θέλουν, καίονται, ὑποφέρουν, καὶ δὲν τολμοῦν. Μὲ ἀντικρύζουν σὰν Εἰκόνισμα. Δίνω τὴν ἐντύπωσι ὅτι θὰ τοὺς κεραυνώσω ἂν τολμήσουν νὰ μὲ ἀτενίσουν ἐρωτικά. Καὶ φεύγουν. Εἶχα διέξοδο τὴ μάσκα. Τὴ φοροῦσα καὶ οἱ ἄτολμοι ἀποκτοῦσαν θάρρος. Μὲ χόρευαν, μὲ φλέρταραν, μοῦ ἔκαναν προτάσεις. Μοῦ τὴ στεροῦν τώρα καὶ μ' ἀφήνουν μὲ τὴν ὁμορφιά μου ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ τὰ ἀόρατα συρματοπλέγματά της. Ὁμορφιὰ ἄχρηστη, χωρὶς τὴ μάσκα ποὺ εἶναι ὁ κράχτης της».

★

Σκέπτεται ἡ σύζυγος τοῦ Καίσαρος: «Τύχη κι' αὐτὴ ἡ δική μου... Δὲ φτάνει, λέει, νὰ εἶμαι μόνο ἐνάρετη. Πρέπει καὶ νὰ φαίνωμαι. Κόρη στρατηγοῦ, σύζυγος ἐπισήμου. Ἱστορικὲς οἰκογένειες καὶ οἱ δύο. Ἀβάστακτες παραδόσεις τὶς βαραίνουν. Καὶ ὀφείλω ἐγώ, στὰ τριανταπέντε μου, νὰ σηκώνω τὸ βάρος τους. Ὑπόδειγμα σοβαρότητας. Μετρημένη πρέπει νὰ εἶναι ἡ κάθε μου λέξι, ζυγισμένη ἡ κάθε μου κίνησι. Ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τὸ ὑπούργημα τοῦ συζύγου μου. Σοβαρὸς ὁ ἴδιος καὶ ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία. Ἡ ζωή μου εἶναι ἐκτέλεσι πρωτοκόλλου καὶ μνημόσυνα στοὺς προγόνους τῶν δύο οἰκογενειῶν. Φαναριῶτες οἱ δικοί μου, ἥρωες τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ἄντρα μου. Μάρτυς μου ὁ Θεός. Εὐλαβοῦμαι καὶ τὶς δύο οἰκογενειῶν μου τοὺς πατέρες. Ἀλλὰ εἶμαι καὶ πλάσμα ζωντανό. Θέλω καὶ κανένα ποτηράκι παραπάνω, καὶ καμμιὰ σάμπα ζωηρότερη ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐπιβάλλει ὁ καθωσπρεπισμός. Ἂν πῶ ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσει κάπου - κάπου καὶ νὰ μὲ φλερτάρουν, θὰ πῶ μιὰ μεγάλη ἀνακρίβεια. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τολμήσω; Πῶς νὰ δώσω θάρρος; Πῶς νὰ ἐπιτρέψω στὸν ἄλλο τὴν ὑπόνοια ὅτι ἕνα τολμηρό του κομπλιμέντο θὰ μοῦ ἦταν εὐχάριστο; Τὸ φάσμα τῶν προγόνων τῶν δύο οἰκογενειῶν μοῦ κοβει τὴ διάθεσι. Ἔμενε ὅμως ἡ μάσκα. Τὴ φοροῦσα καὶ δὲ μ' ἔπιανες. Ἀγνώριστη. Τίποτα τὸ φανερό. Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, ἕνα ξέσπασμα. Χόρευα μὲ τὴν ψυχή μου, ξεδιδυνόμουν στὸ σουΐγκ, δεχόμουν στὴν πίστα περιπτύξεις ἀνθρώπων ποὺ χωρὶς τὴν προστασία τῆς μάσκας, μόλις θὰ τολμοῦσαν νὰ μὲ ἀγγίξουν, θὰ μὲ κρατοῦσαν μετὰ φόβου Θεοῦ σὰ σκεῦος εὐθραυστο. Ἡ μάσκα. Ἕνα κομμάτι πανὶ καὶ ἀνατρέπει τὰ πάντα. Ἀλλάζετε ἐσεῖς ποὺ τὴ φορεῖτε, ἀλλάζουν κι' οἱ ἄλλοι ποὺ σᾶς βλέπουν νὰ τὴ φορῆτε. Ἂν περνούσαμε μὲ μιὰ μάσκα ὅλη μας τὴ ζωή... Ἀλλὰ ἐδῶ δὲ μᾶς ἀφήνουν νὰ τὴ φορέσουμε οὔτε στὴν τελευταία νύχτα τοῦ καρναβαλιοῦ. Χωρὶς τὸ μεταξωτὸ παραπέτασμά μας καὶ φέτος. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς πληρώσῃ κατὰ τὰ ἔργα τους αὐτοὺς ποὺ μᾶς στεροῦν τὴ χαρά μας».

★

Σκέπτεται... Ἀλλὰ ποῦ νὰ νοιώσουν στὸ χῶο μας, ὅσα ἡ Εὔα σκέπτεται γιορὶς τὴ μάσκα της τὸ τελευταῖο βράδυ τῆς ἀποκρηᾶς της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

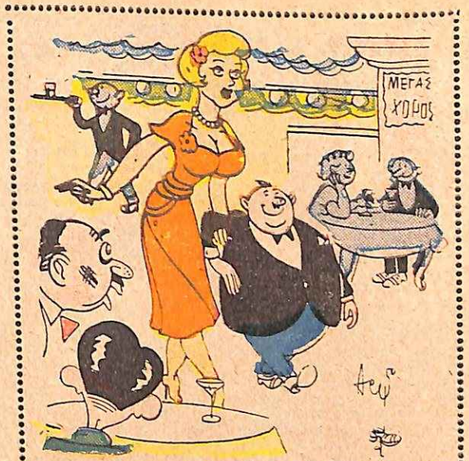

— Μωρὲ μπράβο!... Ποῦ τὸ πέτυχε ἡ Πιπίτσα αὐτὸ τὸ... κοττιγιόν!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Λυρικὰ τραγούδια

Ἡ μάσκα σου

Κάτω ἀπ' τὴ μάσκα σου, μικροῦλα μου γλυκειά,
αὐτὴ τὴ μάσκα ποὺ φορᾶς τὴν αἰωνία,
βλέπω μιὰν ἄλλη σου μορφή: τὴ μυστικιά,
ποῦνε γεμάτη σαρκασμὸ καὶ εἰρωνεία!

Στὸ καρναβάλι τῆς ζωῆς, τῆς ἡδονῆς,
σ' ἕνα «τριῶδιο» ποὺ κρατάει λίγα χρόνια
τὴ μάσκα σοῦδωσε ὁ Θεὸς τῆς καλλονῆς
κι' ἀργοῦνε νάρθουν στὰ μαλλάκια σου τὰ χιόνια.

Μὲ τὴ μορφὴ τῆς ζωντανῆς τῆς ζωγραφιᾶς,
ξεχνᾶς τὸν πόνο τῆς ἀγάπης σου τῆς πρώτης.
Τὴ μάσκα σοῦδωσε ὁ Θεὸς τῆς ὁμορφιᾶς
μὰ θὰ περάσῃ τὸ «τριῶδιο» τῆς Νειότης...

Καὶ τότε ἡ «μάσκα» σου, μικροῦλα μου Λιλή,
σιγὰ - σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ ρυτιδώσῃ
καὶ τῆς ζωῆς σου ἡ ἀπόκρηα ἡ τρελλὴ
ἀφοῦ ἡ μάσκα σου θὰ σ' ἔχῃ πιὰ προδώσει
ἕνα ζημέρωμα φρικτὸ θὰ τελειώσῃ!...

Φορᾶς μιὰ «μάσκα» ποὺ κι' ἂν εἶνε ζωντανὴ
εἶνε φτηνή,
σὰν τὸ χειρότερο πανί
κι' ἂν καμαρώνῃς καὶ γυρνᾶς εὐτυχισμένη
σὲ λίγα χρόνια θὰ τὴ δῇς κουρελιασμένη!

Εἶνε μικρὸ τὸ καρναβάλι τῆς ζωῆς
εἶνε πολὺ μικρό, σὰν τ' ἄλλο καρναβάλι
σὰν τὴ διάρκεια βαθειᾶς ἀναπνοῆς
σὰν τὴ χαρὰ ποὺ δίνει μιᾶς βραδειᾶς κραιπάλη.

Κι' ἔτσι μὴ χαίρεσαι, μικρή μου, καὶ πολὺ
καὶ καμαρώνεις μὲ τὴ «μάσκα» σὰν καθρέφτη,
γιατ' εἶν' ἡ «μάσκα» σου πολὺ φτηνή, Λιλή,
καὶ μὲ τὸ χρόνο κουρελιάζεται καὶ πέφτει.
.....

Μὰ μὴ μ' ἀκούσῃς, ἄγγελέ μου ἐσὺ χρυσέ,
γιατ' εἶσ' ἀκόμα στὴ μικρὴ τὴν ἡλικία
καὶ τώρ' ἀνοίγει τὸ «τριῶδιο» γιὰ σὲ
κἲ' ἐγὼ εἶμαι γέρος καὶ γκρινιάζω ἀπὸ κακία!

Γλέντα, Λιλή, τὸ καρναβάλι τῆς ζωῆς
— αὐτὰ ποὺ λέω ἀπὸ ζήλεια τὰ πιστεύω! —
γλέντα γιατ' ὕστερα πικρὰ μετανοεῖς
κι' ἄσε με μένα νὰ μισῶ καὶ νὰ ζηλεύω
γιατ' ἤρθ' ὁ χρόνος τὶς χαρὲς νὰ τὶς νηστεύω.

Στὸ καρναβάλι τῆς ζωῆς τῆς ἡδονῆς
σ' ἕνα «τριῶδιο» ποὺ κρατάει λίγα χρόνια
τὴ μάσκα σοῦδωσε ὁ Θεὸς τῆς καλλονῆς
κι' ἀργοῦνε νάρθουν στὰ μαλλάκια σου τὰ χιόνια...

ΕΨΙΛΟΝ

Τα δράματα της καρδιάς

Η «ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΗ»

Μὴ ξέροντας πῶς νὰ σκοτώσω τὶς δυὸ ὧρες ποὺ μεσολαβοῦσαν ὡς ποὺ νὰ περάσῃ τὸ ἑξπρὲς τῶν Παρισίων ἀπ' τὴ μικρὴ πόλι ὅπου εἶχα ἀλλάξει τραῖνο, βγῆκα ἀπ' τὸ σταθμὸ κι' ἔκανα ἕνα γῦρο στοὺς δρόμους. Ἔξαφνα, σὲ μιὰ στροφή, ἀντίκρυσα μιὰ κηδεία ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἔπειτα πρόσεξα κάτι παράξενο: Πέντε - ἕξη ἄντρες μόνον ἀκολουθοῦσαν τὸ φέρετρο. Ὁ ἕνας ἔκλαιγε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σιγοκουβέντιαζαν μεταξύ τους.

Ἡ περιέργεια μ' ἔσπρωξε νὰ τὴν ἀκολουθήσω κι' ἐγώ. Οἱ ἄλλοι μὲ κύτταξαν μὲ ἔκπληξι. Ἀποροῦσαν, προφανῶς, τὶ ἤθελε μαζί τους ἕνας ἄγνωστος.

Πῆγα τότε πιὸ κοντά τους καὶ τοὺς εἶπα εὐγενικά:

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριοι, ἀκολούθησα τυχαίως αὐτὴ τὴν κηδεία, χωρὶς νὰ ξέρω ποιὸς ἦταν ὁ μακαρίτης...

— Εἶνε γυναῖκα, μοῦ ἐξήγησε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ἡ ἐκκλησία τῆς ἀρνήθηκε τὴ χριστιανικὴ ταφή, γιατὶ αὐτοκτόνησε. Ὁ κύριος ποὺ κλαίει εἶναι ὁ ἄντρας της.

— Θἄναι ἀδιακρισία μου, ἂν σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ διηγηθῆτε τὴν ἱστορία της;

Ἕνας ἀπ' τοὺς κυρίους μ' ἀπάντησε:

— Κάθε ἄλλο! Ἔχομε ἀκόμη ἄλλωστε ἀρκετὸ δρόμο ὡς τὸ νεκροταφεῖο. Προφτάνω νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ.

»Ἡ νέα αὐτὴ γυναῖκα λεγόταν κυρία Πὼλ Ἀμό. Ἦταν θυγατέρα ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου τοῦ τόπου μας, τοῦ Φοντανέλ. Στὰ 11 χρόνια της, ἔπαθε κάτι τρομερό: τὴν κακοποίησε ἕνας ὑπηρέτης. Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ κατόπιν... Στὴν πολύκροτη δίκη ποὺ ἀκολούθησε, ἀποδείχθηκε ὅτι ἡ μικρὴ μάρτυς ὑπῆρξε ἐπὶ τρεῖς μῆνες θῦμα αὐτοῦ τοῦ κτήνους ποὺ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε.

»Τὸ κοριτσάκι μεγάλωσε, στιγματισμένο ἀπ' τὸ ἀτύχημά του, ἀπομονωμένο, δίχως κανένα σύντροφο. Ἀκόμη κι' οἱ «μεγάλοι» τὸ φιλοῦσαν σπάνια, σὰν νὰ φοβόντουσαν μήπως λερώσουν τὰ χείλη τους, ἁγγίζοντας τὸ μέτωπό του. Ὅλοι γύριζαν ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τους.

»Ὅσο μεγάλωνε χειροτέρευαν τὰ πράγματα. Οἱ ἄλλες κοπέλλες τὴν ἀπόφευγαν, σὰν πανουκλιασμένη...

»Ὅταν ἔβγαινε στοὺς δρόμους, τὴ συνόδευε πάντα μιὰ γκουβερνάντα—ποὺ τὴν καλοπλήρωσαν γιὰ νὰ δεχτῇ τὴ θέσι αὐτή — γιατὶ οἱ γονεῖς τῆς φοβόντουσαν καμμιὰ καινούργια τρομερὴ περιπέτεια. Πήγαινε μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς ἀκούσιας ἀτιμίας της. Τ' ἄλλα κορίτσια, τὰ «ἀθῶα», κρυφογελοῦσαν καὶ τὴν ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο. Οἱ κακόγλωσσοι τὴν εἶχαν βαφτίσει «κυρία Μπατίστ», ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ ὑπηρέτη ποὺ τὴν εἶχε καταστρέψει.

»Ὅταν, πρὸ 18 μηνῶν, ἤρθε στὸν τόπο μας ἕνας καινούργιος ἔπαρχος, ἔφερε μαζί του καὶ τὸν ἰδιαίτερο γραμματέα του. Ἦταν ἕνας νέος μορφωμένος, ἀπ' τὸ Παρίσι, ὁ Πὼλ Ἀμό. Εἶδε τὴ δεσποινίδα Φοντανὲλ καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε — γιατὶ ἦταν ψηλή, ὅμορφη, λεπτοκαμωμένη, εὐγενική. Ὅταν τοῦ εἶπαν τὴν ἱστορία της, ἀπάντησε:

» — Μπᾶ, αὐτὸ θἄναι ἴσα - ἴσα μιὰ ἐγγύησι γιὰ τὸ μέλλον. Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, θὰ μπορῶ νὰ κοιμᾶμαι ἥσυχος πὼς δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ μ' ἀπατήσῃ!

»Καὶ πραγματικά, ἔγιναν οἱ γάμοι τους κι' ἡ νέα γυναῖκα πῆρε πιὰ τὴ θέσι της στὴν κοινωνία.

»Λάτρευε τὸν ἄντρα της, σὰν Θεό, γιατὶ εἶχε ἀψηφήσει κάθε προσβολὴ γιὰ νὰ τῆς ξαναδώσῃ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψί της.

»Ὅταν ἔμαθαν πὼς θὰ γινόταν μητέρα, τῆς ἄνοιξαν πιὰ τὰ σπίτια τους ἀκόμα κι' οἱ πιὸ ἐπιφυλακτικοί — σὰν νὰ τὴν ἐξάγνιζε τελειωτικὰ ἡ μητρότης.

»Ὅλα πήγαιναν καλά, ὡς προχτὲς ποὺ εἴχαμε τὴ γιορτὴ τοῦ πολιούχου ἁγίου μας. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἔγινε, ὅπως κάθε χρόνο, ἕνας διαγωνισμὸς μουσικῆς. Ἔπειτα ὁ ἔπαρχος ἔβγαλε λόγο κι' ἀπένειμε τὰ μετάλλια. Ὁ γραμματεύς του τὰ παρέδιδε ἕνα - ἕνα.

»Ξέρετε τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡ ζήλεια κι' ἡ ἀντιζηλία... Ὁ ἀρχιμουσικὸς τῆς μπάντας ἑνὸς κοντινοῦ χωριοῦ εἶχε πάρει μόνο μετάλλιο δευτέρας τάξεως, κι' εἶχε μανιάσει γι' αὐτό. Ὅταν λοιπὸν τοῦ τὸδωσε ὁ Ἀμό, ἐκεῖνος τοῦ τὸ πέταξε στὰ μοῦτρα καὶ τοῦ φώναξε:

»—Νὰ τὸ φυλάχτε γιὰ τὸ Μπατίστ! Ἂν κι' αὐτὸς ἀξίζει μετάλλιο πρώτης!...

»Ὁ κόσμος γύρω ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ὅλοι γύρισαν καὶ κύτταξαν τὴ δύστυχη γυναῖκα. Ἐκείνη ἀνασηκώθηκε καὶ ξανάπεσε στὸ κάθισμά της τρεῖς φορές, σὰν νάβελε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ νὰ μὴ τὴ βαστοῦσαν τὰ πόδια της.

»—Ὠ! Ὠ! Κυρία Μπατίστ!... φώναξε κάποιος.

»Κι' ἄλλοι πολλοὶ τὸ ἐπανέλαβαν, μέσα σὲ φωνὲς καὶ χάχανα. Τὰ παιδιὰ ἔσκουζαν σὰν κοράκια... Κι' ἐκείνη ἔμενε ἀκίνητη καὶ χλωμή, σὰν πεθαμένη.

»Ὁ ἄντρας της εἶχε ἁρπάξει ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸν ὑβριστή του καὶ χτυπιόνταν.

»Μιὰν ὥρα ἀργότερα, οἱ Ἀμὸ γύριζαν στὸ σπίτι τους. Ἡ νέα γυναῖκα δὲν εἶχε βγάλει λέξι, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, μὰ ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο. Ξαφνικά, καθὼς περνοῦσαν ἀπ' τὴ γέφυρα, ὥρμησε, διασκέλισε τὸ πεζοῦλι κι' ἔπεσε στὸ ποτάμι, πρὶν προλάβῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ὁ ἄντρας της... Τὸ νερὸ εἶναι πολὺ βαθύ, στὸ μέρος αὐτό. Πέρασαν δυὸ ὧρες, ὡς ποὺ νὰ βροῦν τὸ πτῶμα της...

Ὁ κύριος σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ διήγησί του, κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

—Ἦταν ἴσως τὸ καλλίτερο ποὺ μποροῦσε νὰ κάνῃ! Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν ξεχνιοῦνται ποτέ...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κολομβίνα

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν χορῶν κληθεὶς εἰς ἑσπερίδα
προβλέπων δὲ δι' ἐμαυτὸν ἐρωτικὴν ἀφίδα
ἐσκέφθην οὖν νὰ μεταβῶ κοινῶς νὰ καταπλεύσω
καὶ γὰρ ἐστὶν Ἀπόκρεω καιῷ νά... ἀποκρεύσω.
Καὶ ἀφιχθεὶς περίλαμπρος ἐντὸς μεγίστης σάλας
ὀλίγου δεῖν — Ὠ! Ἄπολλων! — νὰ πέσω κουτρου-
(βάλας
ἰδὼν ἐσθῆτας τολμηρὰς ἐξώμους τε καὶ φίνας
καὶ ὑπερόχους — σὺν αὐτῷ — τῷ ὄντι κολομβίνας.
Κατόπιν τούτου ἔξαλλος φλερτάρων πρὸς ἀπάσας
— τυγχάνω γάρ, περὶ αὐτά, μέγιστος ἐμβαγάσας —
ἐπλεύρισον ἐπὶ μιᾶς κολομβινὸς ἀφράτης
νταρντανῳδὸς ἑστρουμβουλὴς καὶ φουσκομαγουλάτης.
— Ὠ! Κολομβίνα! ἐκραξον γλυκέως κι' εὐδαιμόνως
ἐπιθυμῶ διακαῶς καὶ μάλλον ἐπιμόνως
νὰ ἅρητε τὴν μάσκαν σας ἐν ὄψει γεγονότων
καθ' ὅσον ἤδη γέγονα περίπου... βαρε-
(λότον.
Καὶ ὢν εἰς πλήρη ἔξαψιν κοινῶς εἰς
(καταιγίδα,

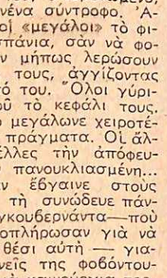

προσέτι αἰσθανόμενος βαθέως τὴν χα-
(ράν μου
βιαίως τῆς ἀφήρεσον εὐθὺς τὴν προσω-
(πίδα
καὶ εἶδον τότε πρὸ ἐμοῦ, φεῦ! τὴν...
(νοικοκυρὰν μου!
Κι' ἐγκαταλείψας πάραυτα χορούς τε
(καὶ ἀνδάρας
καὶ σὺν αὐτῷ τῆς δόξης μου πάντα
(τὰ ἐπινίκεια
ἔφυγον τρέχων — Ὠ! Θεοί! — μετὰ
(πολλῆς λαχτάρας
καθ' ὃ ἐχρώστουν εἰς αὐτὴν δέκα ἑ-
πτά... ἐνοίκια!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τὸ θέατρο «Παπαϊωάννου» θὰ παρουσιάσῃ αὐτὴ τὴν ἑβδομαδα τὴν καινούργια ἐπιθεώρησι τῆς συγγραφικῆς τριάδος Ἀσημακοπούλου — Σπυροπούλου — Παπαδούκα.

Τὸ φινάλε τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως εἶναι μιὰ πολιτικὴ σάτιρα, μὲ παρωδίες, ἀπὸ ὅπερες καὶ ὀπερέτες, στὴν ὁποία ὁ κ. Τσαλδάρης, ἐμφανίζεται μὲ τὴν «Τόσκα» ὡς Μάριος, ὁ κ. Βενιζέλος μὲ τὴν «Τραβιάτα» ὡς Ἀρμάνδος, ὁ κ. Παπανδρέου μὲ τὸν «Ριγολέττο» ὡς Δούξ τῆς Μάνδοβας καὶ ὁ κ. Πλαστήρας μὲ τὴν «Χαλιμὰ» ὡς Ἀλὴ Μουσακάς.

Σὲ ἕνα ἄλλο πικάντικο σκέτς, μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ Σάμπα στὸ χωριὸ» ἡ Καλὴ Καλὸ ὡς δασκάλα τοῦ χοροῦ δίδει μαθήματα σάμπας στοὺς χωρικούς.

— Μιὰ νέα μουσικὴ κωμωδία, ἐπίσης αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα θὰ παρουσιάσῃ καὶ τὸ «Ρέξ».

Εἶναι μιὰ διασκευὴ τῆς γνωστῆς ὀπερέττας «Δοὺξ τοῦ Παπεγχάϊμ» ἀπὸ τὸν κ. Δημ. Γιαννουκάκη, μὲ τὸν τίτλο: «Μία γυναῖκα σὰν κι' αὐτή», στὴν ὁποία ἡ Ἄννα Καλουτᾶ ὑποδύεται μία γυναῖκα ἐλευθέρων ἠθῶν καὶ ἡ Μαρίκα Καλουτᾶ μία πριγκήπισσα ποὺ γίνεται ντιζέζ! Ἡ νέα μουσικὴ κωμωδία περιλαμβάνει ὡραῖα τραγούδια τοῦ μαέστρου κ. Ριτσιάρδη.

— Τὸ Βασιλικὸ Θέατρο ἑτοιμάζει τὸ ἀμερικανικὸ ἔργο «Βιαστικὴ καρδιὰ» μὲ παλεμικὴ ὑπόθεσι. Παίζει μιὰ μόνον γυναῖκα ἡ κ. Ρίτα Μυράτ, καὶ οἱ κ. κ. Χόρν, Ζερβός, Βόκοβιτς, Μπινιάρης, κλπ.

— Ἀρχισαν κιόλας οἱ ζυμώσεις γιὰ τοὺς καλοκαιρινοὺς θιάσους. Ὡς βέβαια συγκροτήματα φέρονται ἀπὸ τώρα, τῆς Σοφίας Βέμπο στὸν «Ἑρμῆ», καὶ τῶν Νικολαΐδου — Ντιριντάουα στὸ «Βερντέν».

Ἐπίσης στοῦ Σαμαρτζῆ θὰ ἐμφανισθῇ μουσικὸς θίασος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Μαρ. Νέζερ καὶ τὸ Μίμη Κοκκίνη. Θίασος πρόζας ἑτοιμάζεται καὶ ἀπὸ τὴν κ. Κατερίνα στὸ θέατρό της τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου.

Τέλος, ἀκόμα, δυὸ θιάσους πρόκειται νὰ συγκροτήσῃ ὁ ἐπιχειρηματίας κ. Θ. Κρίτας, ἕνα πρόζας μὲ τὴ Βάσω Μανωλίδου καὶ τὸ Γιώργο Παππᾶ κι' ἕνα μουσικὸ γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

—Ὁ Ἄγγελος Γριμάνης προπονεῖ ὡς παρτεναίρ του, μιὰ καινούργια χορεύτρια, τὴν Λίντα Β', γιὰ τὴν ὁποία γίνεται πολὺς λόγος.

—Ὁ μαέστρος Τάκης Μωράκης, γνωστὸς ἀπὸ τὶς τόσες ἐπιτυχίες τῶν τραγουδιῶν του, πρόκειται νά... ἀλλάξῃ προσεχῶς ἐπάγγελμα!

Πράγματι κατόπιν προτάσεως τοῦ πλουσιωτάτου κουνιάδου του βιομηχάνου κ. Διον. Παρίση θ' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσι τῶν ἐργοστασίων του στὴν Αἴγυπτο!

—Ἡ Ἰωάννα Ἄλβα δίδει ἀπόψε Πέμπτη τὴν τιμητική της βραδυὰ στὸ κέντρο «Παληὰ Ἀθήνα» τῆς Πλάκας.

— Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα ἐπιστρέφει στὰς Ἀθήνας, ἡ Καΐτη Παρίτση.

—Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσαν οἱ ὡραῖες βραδυὲς τῶν ἠθοποιῶν στὴ μπουάτ τοῦ Χαιροπούλου «Ἔλα γι' ἀπόψε» ὁ δημοφιλὴς συνθέτης δίδει ἀπόψε ἐκεῖ τὴ βραδυά του, μὲ τὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν καλλιτεχνῶν του στὰ πιὸ ἀγαπημένα του τραγούδια.

— Αὔριο στὴν ἴδια μπουάτ, ἡ βραδυὰ τῆς «Μάσκας», μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες τῆς ἐφετεινῆς ἀποκρηᾶς καὶ τὸ τελευταῖο Σαββατοκύριακο θὰ γίνῃ ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ Καναβαλλιοῦ μὲ τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνες στὶς πιὸ ἀπρόοπτες καὶ κεφάτες ἐμφανίσεις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η καρδιά ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Στην κλινική

Δὲν τὸ εἶχαν ζητήσει αὐτὲς νὰ τὶς βάλουν στὸ ἴδιο δωμάτιο. Ἀλλὰ ἡ κλινικὴ τοῦ καθηγητοῦ Φώτου Λύγερη ἔτυχε νὰ εἶνε τόσο γεμάτη αὐτὲς τὶς ἀνοιξιάτικες ἡμέρες, ποὺ, ὅσο καὶ νὰ πλήρωνε, καμμιὰ ἐπίτοκος δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ μοναχικὸ κρεββάτι. Λὲς κι' ὅλα τὰ μωρὰ εἶχαν δώσει τὸ ραντεβοῦ τους στὴ γῆ, αὐτὸ τὸν Ἀπρίλιο ποὺ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες νεραντζιὲς καὶ τύλιγε τὴν πλάση μέσα σὲ γαλανὰ πέπλα, γεμάτα ἐλπίδες.

Ἔτσι χωρὶς διαδικασία ἔβαλαν τὴν Κορίννα καὶ τὴ Μαριέττα στὸ ἴδιο δωμάτιο. Συνυφάδες ἦσαν στὸ κάτω - κάτω, δὲν ἦσαν ξένες. Κι' ἂν ἡ Κορίννα στραβομουτσούνιαζε λιγάκι, αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Μιὰ φορὰ ἦταν σίγουρο πὼς ὁ Πάνος Κράβερας ὁ ἄντρας τῆς Κορίννας ποὺ ἦταν καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κι' αὐτός, στὰ νομικά, θὰ προτιμοῦσε νὰ γεννήσῃ ἡ γυναίκα του στὸ δρόμο παρὰ νὰ τὴν πάῃ σ' ἄλλη κλινική. Ὅσο γιὰ τὸν Θέμο Κράβερα, τὸν ἀδελφό του, αὐτὸς ὁπωσδήποτε ἤθελε νὰ μὴν ὑστερήσῃ ἡ γυναίκα του ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ ἄλλου. Κι' ἔτσι ὁ γιατρὸς τὶς βόλεψε καὶ τὶς δυὸ στὸ ἴδιο δωμάτιο. Τὸ πιὸ ὡραῖο δωμάτιο ἄλλωστε τῆς κλινικῆς του. Ὁ κῆπος ἀπὸ κάτω γέμιζε τὸν ἀέρα μ' εὐωδιές, καὶ τὰ πουλιὰ στὰ δέντρα καλωσώριζαν τοὺς μικροὺς νεοφερμένους τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἦταν ἀνάγκη ἀπόλυτη, πάλι ὁ καθηγητὴς Φῶτος Λύγερης θὰ προτιμοῦσε ὁπωσδήποτε νὰ μὴ βρίσκεται ἡ Κορίννα μόνη σ' ἕνα δωμάτιο.

Ἀλλὰ ἂς εἶνε... Καλύτερα νὰ μὴ θυμᾶται κανεὶς τὰ παληά. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Ἡ ζωὴ τραβάει πάντα μπροστά. Τώρα, σὲ λίγες ὧρες ἡ Κορίννα θὰ γινόταν μητέρα. Τὸ δυνατό, ἀγαλματένιο της κορμὶ σφάδαζε αὐτὲς τὶς στιγμὲς ἀπὸ τὶς ὠδίνες. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μελανιάσει ἀπὸ τὸν πόνο, καὶ τὰ χείλη της μάτωναν καθὼς τὰ βάγκωνε γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ξεφωνητά.

Δίπλα της ἡ ἀδελφὴ Φαίδρα, τῆς ἔλεγε μὲ συμπόνοια:

— Φωνάξτε καὶ λιγάκι, δὲν πειράζει! Ἔτσι θὰ πονάτε πιὸ λίγο.

Ἡ Κορίννα ὅμως ἔχωνε τὰ νύχια της στὶς χοῦφτες της καὶ δὲν ἔβγαζε οὔτε ἕνα βογγητό. Δὲν τὸ ἐπέτρεπε ἡ περηφάνειά της νὰ φωνάξῃ.

Στὸ διπλανὸ κρεββάτι ἡ Μαριέττα ἔβγαζε κάθε τόσο ἕνα ξεφωνητό. Κι' ὅταν δυνάμωσαν οἱ πόνοι βόγγηξε:

— Θέλω νὰ πεθάνω! Δὲν βαστῶ πιά! Δὲν βαστῶ!...

Τὴν πῆραν τότε στὸ χειρουργεῖο.

— Ἐλᾶτε, τῆς εἶπαν, τελειώνουν τὰ βασανά σου. Σὲ μισὴ ὥρα, ἔφτασε τὸ παιδί!

Ἡ Κορίννα κύτταζε μὲ ζήλεια τὸ ἄδειο κρεββάτι τῆς συνυφάδας της.

— Κι' ἐγώ; ρώτησε σφίγγοντας τὰ δόντια της.

— Ἐσεῖς, ὄχι ἀκόμα! ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφὴ Φαίδρα. Θέλετε κάμποσες ὧρες ἀκόμα.

Δάγκωσε τὰ χείλη της ἡ γυναῖκα καὶ δὲν εἶπε λέξι. Μιὰ πικρία γέμισε τὴν καρδιά της. Γιατί νὰ γίνῃ ἔτσι; Ἡ Μαριέττα βρισκόταν μαζί της πάντα, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὴν χρειαζόταν.

Ἀρραβωνιάστηκε αὐτὴ πρώτη μὲ τὸν Πάνο. Καὶ σὲ δυὸ μέρες πρὶν προφτάσῃ νὰ χαρῇ τὸν ἀρραβῶνα της, καὶ νὰ τὴν χαροῦν στὸ σπίτι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, νάσου ἀρραβωνιάζεται κι' ὁ Θέμος μὲ τὴ Μαριέττα. Ἔπαψαν νὰ μιλᾶνε πιὰ γι' αὐτή, καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴ Μαριέττα. Ξέχασαν τὰ δικά της τὰ πλούτη, τὴ γερή της προῖκα, καὶ συλλογίζονταν τὴ Μαριέττα ποὺ εἶχε μπῆ ἀδέκαρη στὸ σπίτι τους.

Ὥρισε αὐτὴ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της. Τὴν ἴδια μέρα ὥρισε κι' ἡ Μαριέττα, γιατί, λέει, εἶνε γρουσουζιὰ νὰ παντρεύωνται δυὸ ἀδέλφια τὸν ἴδιο χρόνο καὶ σ' ἄλλη μέρα.

Δὲν πρόφτασε κατόπιν αὐτὴ νὰ πῇ ὅτι θὰ γίνῃ μητέρα καὶ τὴν ἴδια μέρα ἀνήγγειλε κι' ἡ Μαριέττα πὼς περίμενε κι' αὐτὴ παιδί. Τὴν ἴδια μέρα μπῆκαν στὴν κλινική. Καὶ τώρα, ἡ Μαριέττα γλύτωνε ἀπ' τοὺς πόνους ἐνῶ αὐτὴ εἶχε ἀκόμα ὧρες μαρτυρίου μπροστά της.

Ἔνοιωθε πιὸ ἀβάσταχτες τὶς ὠδίνες τώρα. Γιατί; Ἦταν ἐπειδὴ πλησίαζε ἡ ὥρα της, ἢ ἐπειδὴ ζήλευε τὴν ἄλλη;

Ἡ κυρία Ἀντιγόνη Καντίδη, ἡ μητέρα της, παχειὰ κι' ἐπιδεξιὰ καθισμένη στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ, χτυποῦσε τὰ χέρια της μὲ βουβὴ ἀπελπισία. Ἡ ἀγέρωχη φυσιογνωμία της ἔδειχνε ἀγανάκτησι κι' ἐπαναστατημένη θλῖψι.

Θὰ πέρασε καμμιὰ ὥρα ἀκόμα ἔτσι. Κι' ἄξαφνα, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε κι' ἔφεραν πίσω τὴ Μαριέττα. Ἦταν πολὺ χλωμή, ἀκτινοβολοῦσε ὅμως ὁλόκληρη ἀπὸ τὴ χαρά της. Ὁ ἄντρας της ξεφώνισε θριαμβευτικά:

— Ἀγόρι!...

Κι' ἡ νεαρὴ ἀδελφὴ Ντίνα κρατοῦσε στὰ χέρια της, καμαρωτή, τὸ μωρό.

— Νὰ τὸ ἰδῶ! ψιθύρισε ἡ Κορίννα.

Τῆς ἔφεραν κοντὰ τὸ μωρό. Ἕνα πλασματάκι μελαψό, κατακόκκινο, μὲ μεταξένια μαλλάκια, μὲ ματάκια κλειστά.

— Πῶς σοῦ φαίνεται; ρώτησε ἡ Μαριέττα μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Νὰ σοῦ ζήσῃ! ἀποκρίθηκε ἡ ἄλλη.

Καὶ δάγκωσε τὰ χείλη της γιατὶ πονοῦσε καὶ γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ πὼς τῆς φαινόταν πολὺ ἄσχημο τὸ μωρό.

— Εἶδες! τῆς ψιθύρισε ἡ μητέρα της. Τὸ σκάρωσε τ' ἀγόρι ἡ ψόφια γάτα! Νὰ ἰδοῦμε ἐσύ...

Δὲν μίλησε ἡ Κορίννα. Πονοῦσε ἀφάντα. Ἀλλὰ μέσα της, κάποια φωνὴ τῆς ἔλεγε θριαμβευτικά:

«Καὶ τὸ δικό σου παιδὶ θὰ εἶνε ἀγόρι. Ἕνα ἀγοράκι ὅμορφο σὰν τὸν ἥλιο!... Θὰ θαμπωθοῦν ὅλοι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του. Ἔτσι θὰ θαμπώνουνται κι' ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα του κι' ἀπὸ τὶς χάρες του. Ἕνα ἀγόρι ποὺ θὰ κάνῃ τὸν κόσμο ὅλον νὰ μιλάῃ γι' αὐτό».

Ἕνας πόνος πιὸ ἀβάσταχτος τῆς ἔκοψε τὶς σκέψεις. Βιαστικὰ τὴν πῆραν κι' αὐτὴν στὸ χειρουργεῖο.

Ἀγόρι!

Ὁ καθηγητὴς Φῶτος Λύγερης περίμενε ἕτοιμος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τους συναντήθηκαν. Ἡ Κορίννα πονοῦσε ὅμως πάρα πολύ, καὶ τὰ μάτια της γλύστρησαν μεγάλα, γεμᾶτα τρόμο στὸ χειρουργικὸ τραπέζι.

Οἱ στιγμὲς αὐτὲς ἦσαν γεμᾶτες φόβο, γεμᾶτες δέος. Σὰν σὲ ὄνειρο ἔβλεπε τὸν Φῶτο Λύγερη νὰ σκύβῃ ἀπάνω της. Σὰν σὲ ὄνειρο ἄκουγε τὴ φωνή του βαθειά, συγκρατημένη νὰ δίνῃ ὁδηγίες στὶς ἀδελφές.

Κι' ἄξαφνα, ἦρθε ὁ μεγάλος πόνος ὁ φοβερός. Λίγα δευτερόλεπτα ποὺ πίστεψε πὼς θὰ πέθαινε, δὲν θὰ βαστοῦσε πιά. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἄκουγε μιὰ ἀνέκφραστη ἀνακούφισι, μιὰ ἀνείπωτη εὐτυχία. Τὸ σωματικό της μαρτύριο εἶχε περάσει.

Μιὰ χαρούμενη φωνὴ τὴν ἔφερε στὶς αἰσθήσεις της.

— Ἀγόρι!...

Ἦταν ἡ ἀδελφὴ Φαίδρα ποὺ τῆς τὸ φώναξε, κι' ἡ καρδιὰ της σκίρτησε.

— Τὸ ἤξερα!... ψιθύρισε. Τὸ περίμενα...

Ὅταν τὸν ἔβαλαν στὸ κρεββάτι της, ὁ Πάνος, ὁ ἄντρας της, πῆγε κοντά της καὶ τὴ φίλησε ἁπαλὰ στὸ μέτωπο.

— Εἶσαι εὐτυχισμένη; τῆς ψιθύρισε.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της ἡ γυναῖκα. Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό του αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ναί! ἀποκρίθηκε ὡστόσο σιγά. Ἐσύ;

— Ὅσο δὲν φαντάζεσαι.

— Ποῦ εἶνε τὸ παιδί;

— Τώρα θὰ στὸ φέρουν.

Τὴν τριγύρισαν ὅλοι μὲ χαρές, μὲ συγχαρητήρια. Ἡ μητέρα της, ὁ πατέρας της, ὁ Θέμος, ὁ κουνιάδος της. Γελοῦσε τώρα ἡ Κορίννα εὐτυχισμένη. Ὅλα τὰ πράγματα τῆς φαίνονταν γύρω της ἀλλαγμένα.

Τὰ μάτια τῆς Κορίννας ἦσαν καρφωμένα στὴν πόρτα.

Ἀργοῦσαν ὅμως πολὺ νὰ τῆς φέρουν τὸ παιδί.

— Μὰ τί κάνουν; φώναξε ἐπὶ τέλους ἡ μικρομάνα. Τόσες ὧρες χρειάζεται γιὰ νὰ ἑτοιμαστῇ ἕνα μωρό;

— Ἐννιὰ μῆνες τὸ βάσταξες, καὶ τώρα σ' ἔπιασε ἡ ἀνυπομονησία; γέλασε ὁ κουνιάδος της.

— Τόσο ἄργησαν καὶ μὲ τὸ δικό σας; ρώτησε ἡ Κορίννα.

Σήκωσε αὐτὸς τοὺς ὤμους του.

— Ξέρω κι' ἐγώ; Μήπως κύτταζα τὴν ὥρα; Ἄργησαν πάντως...

Πέρασε ἀκόμα ἀρκετὴ ὥρα. Τώρα κι' ὁ ἴδιος ὁ Πάνος Κράβερας, τόσο ψύχραιμος πάντα, ἄρχισε νὰ δυσανασχετῇ.

— Μὰ, ἀλήθεια, μητέρα, ψιθύρισε στὴν πεθερά του, δὲν σοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὸ παρακάνουν μὲ τὴν τουαλέττα τοῦ μωροῦ;

Τὰ μάτια τῆς γυναίκας του ἄνοιξαν γεμᾶτα ἀνησυχία.

— Ναί... Δὲν εἶνε πιὰ δικαιολογημένη αὐτὴ ἡ ἀργοπορία, εἶπε.

— Μήπως ἔπαθε τίποτε τὸ παιδί;

— Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου! Ἔτσι παθαίνουν τὰ παιδιά; Εἶνε ἐφτάψυχα αὐτά, ἔγνοια σου.

— Μὰ τότε;

Ἐπὶ τέλους, ἄνοιξε κάποτε ἡ πόρτα τοῦ χειρουργείου. Ἡ ἀδελφὴ Φαίδρα φάνηκε, κρατῶντας τὸ μωρό, τυλιγμένο μέσα σὲ ὡραῖα του ρουχαλάκια.

— Φέρε το πρῶτα σ' ἐμένα! φώναξε ἡ Κορίννα μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή.

Τῆς τὄφερε ἡ νοσοκόμος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ καρδιὰ τῆς Κορίννας σὰ νὰ πάγωσε. Μὰ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό; Νὰ εἶνε τὸ μωρὸ της ἀπαράλλαχτο σὰν τὸ μωρὸ τῆς Μαριέττας! Πῶς ἦταν δυνατόν; Κι' ὅμως! Κι' ἂν δὲν τὸβλεπε μονάχη της αὐτό, τὸ φώναζαν κι' ὅλας οἱ ἄλλοι. Πρῶτος ὁ Θέμος ὁ κουνιάδος της.

— Βρέ! Βρέ! Μπᾶς καὶ μᾶς κλέψατε τὸ παιδί; Γιὰ κύττα πῶς μοιάζουν!

— Ἐ, ἀδέλφια δὲν εἴμαστε; φώναξε ὁ Πάνος γελαστός. Καὶ τὰ παιδιά μας μοιάζουν.

— Ἐμεῖς ὅμως δὲν μοιάζουμε.

— Τί σημασία ἔχει; Μιὰ φορὰ ἡ φύσι τὸ θυμήθηκε πὼς εἴμαστε ἀδέλφια.

Ἡ Κορίννα δὲν μιλοῦσε. Κύτταζε ἐκεῖνο τὸ μελανιασμένο προσωπάκι, ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ματάκια καὶ συλλογιζόταν:

— Εἶνε, ἀλήθεια, σχεδὸν ἀπαράλλαχτο μὲ τὸ ἄλλο!...

Ἡ κυρία Ἀντιγόνη Κοντίδη, ἡ μητέρα της, λὲς καὶ διάβασε τὴ σκέψι της, εἶπε:

— Μὴ λέτε ὅ,τι φτάσετε. Σήμερα μοιάζουν σὰν νεογέννητα καὶ τὰ δυό. Ἀλλὰ τὰ μωρὰ ἀλλάζουν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Μπορεῖ σ' ἕνα μῆνα τὸ ἕνα νὰ εἶνε ξανθὸ καὶ τὸ ἄλλο μελαχροινό. Μπορεῖ νὰ ἔχουν ἄλλο χαρακτῆρα, ἄλλες χάρες.

Δειλὰ - δειλὰ ἀκούμπησε τὸ χέρι της ἡ Κορίννα στὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ. Τί μαλακὰ τὰ μαλλάκια του! Καὶ τὸ χεράκι του; Σὰν βελοῦδο!

Τὸ ἄγγιγμα αὐτὸ ξύπνησε μέσα της τὴ στοργή. Σὰν κύμα ξεχείλισε ἡ ἀγάπη στὴν καρδιά της. Τὰ μάτια της βούρκωσαν καθὼς ἀκούμπησε τὰ χείλη της μὲ ἄπειρη τρυφερότητα στὸ χεράκι τοῦ μωροῦ. Κι' αὐτό, λὲς καὶ κατάλαβε τὸ μητρικὸ χάδι, ἔπαψε νὰ κλαίῃ...

— Ἔ, τώρα τί λές; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας της στοργικά. Θέλεις τώρα νὰ πεθάνῃς;

— Ὤ, ὄχι! Τώρα θέλω νὰ ζήσω. Θέλω νὰ ζήσω νὰ ἰδῶ ἄντρα αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ πλασματάκι.

Ἡ πόρτα τοῦ χειρουργείου ἄνοιξε πάλι. Ὁ Λύγερης πρόβαλε στὸ κατώφλι. Τὸ ὡραῖο, κανονικὸ του πρόσωπο ἦταν σοβαρό. Ἔτρεξε κοντά του ὁ Πάνος.

— Λοιπόν, Φῶτο! Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ διάδοχος;

— Καλὸς εἶνε, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ ὕφος συγκρατημένο.

Ἡ Κορίννα τὸν κύτταζε στὰ μάτια. Προχώρησε αὐτὸς στὸ κρεββάτι της.

Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, κοντὰ στὰ σαράντα. Γεμᾶτος, ξανθὸς μᾶλλον, ροδοκόκκινος ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ξένου. Τὰ μάτια του ἦσαν γκριζοπράσινα καὶ τὸ χαμόγελό του σοβαρό, λίγο θλιμμένο πάντα.

— Νὰ σᾶς ζήσῃ ὁ διάδοχος λοιπόν! εἶπε στὴν Κορίννα.

— Πῶς τὸν βρίσκετε; ρώτησε αὐτή, καρφώνοντας τὰ μαῦρα, φλογερά της μάτια στὸν καθηγητή.

— Καλός, καλὸς εἶνε! ἀποκρίθηκε αὐτὸς καὶ κύτταξε ἀλλοῦ.

— Δὲν τὸ λὲς μὲ τὴν καρδιά σου! φώναξε ὁ Πάνος. Γιατί; Μήπως εἶνε ἀδύνατο τὸ παιδί;

Γέλασε ὁ Λύγερης.

— Μήπως θἄθελες νὰ μείνω ἐκστατικὸς μπροστὰ στὸ γυιό σου, Πάνο; Τέτοιοι εἴσαστε ἐσεῖς, οἱ γονεῖς. Νομίζετε πὼς τὰ παιδιά σας εἶνε τὰ μοναδικὰ θαύματα τῆς πλάσης.

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου. Ἀλλὰ μοῦ φάνηκε σὰν νὰ εἶχες κάποια ἐπιφύλαξι καθὼς μοῦλεγες τὸ «καλός».

— Χαχά!... γέλασε μὲ τὸ θλιμμένο του ὕφος ὁ Φῶτος. Δὲ σοῦ λέω ἐγώ; Ἤθελες νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ γυιός σου θὰ γίνῃ μιὰ μεγαλοφυΐα, ἔ; Ἄστον ν' ἀνοίξῃ πρῶτα τὰ μάτια του, βρὲ ἀδερφέ!

— Ἔχει δίκηο ὁ κύριος καθηγητής, εἶπε ἡ κυρία Ἀντιγόνη. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ; Μωρουδάκι εἶνε, σὰν ὅλα τὰ μωρά.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε κι' ἀπὸ δῶ, τί γίνεται; εἶπε ὁ Λύγερης καὶ πλησίασε στὸ κρεββάτι τῆς Μαριέττας.

Αὐτὴ κύτταζε ἐκστατικὴ ἀκόμα τὸ μωρουδάκι της ποὺ κοιμόταν δίπλα της, στὴν κουνίτσα του, ἥσυχο, μὲ τὶς μικροσκοπικές του γροθιὲς κλειστές.

Ἔσκυψε ὁ καθηγητὴς στὴν κούνια.

— Ἔ, τί κάνει τὸ θηριάκι; ρώτησε χαϊδευτικά.

— Κοιμᾶται! ἀποκρίθηκε μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο ἡ Μαριέττα. Πῶς σᾶς φαίνεται; Ὅμορφο δὲν εἶνε;

— Θὰ γίνῃ αὐτὸς ἕνας!... ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής, κούκλος σωστὸς καὶ θηρίο συγχρόνως!...

Ὅλων τὰ μάτια στηλώθηκαν παραξενεμένα στὸν καθηγητή. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Πάνου Κράβερα σὰν νἄθελε νὰ ρωτήσῃ κάτι. Κανένας ὅμως δὲν τόλμησε νὰ τὸ κάνῃ. Κι' ἂν ἀποφάσιζαν νὰ ρωτήσουν γιατὶ αὐτὴ ἡ διαφορὰ στὸ ὕφος του ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ παιδάκι τῆς Μαριέττας δὲν θὰ πρόφταιναν. Γιατὶ τοὺς ἔκοψε αὐτὸς τὴ φόρα.

— Λοιπόν! φώναξε παίρνοντας τὸ αὐστηρὸ ὕφος τοῦ καθηγητοῦ.. Ἐλᾶτε, οἱ κυρίες ἔχουν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθοῦν. Ἀρκετὰ θαυμάσατε τὰ παιδιὰ σας, κύριοι μπαμπάδες, καὶ κυρίες γιαγιάδες, θεῖες, κλπ. Ἀφῆστε τις μόνες τὶς μανοῦλες νὰ τὰ χαροῦνε κι' αὐτὲς καὶ ν' ἀναπαυθοῦν.

Χάϊδεψε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τὸ χέρι τῆς Μαριέττας. Ὅταν ζύγωσε τὸ κρεββάτι τῆς Κορίννας πάλι, ἄπλωσε τὸ χέρι του σὰ νἄθελε νὰ τὴν χαϊδέψῃ κι' αὐτή, τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τὸ μετάνοιωσε, κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ ἄλλη λέξι.

Σὲ λίγο ἔφυγαν κι' ὅλοι οἱ συγγενεῖς. Ἦταν νύχτα. Ἔπρεπε νὰ ἡσυχάσῃ ἡ κλινική.

Δυὸ εὐτυχισμένες μανοῦλες

Ἕνα θαμπὸ φῶς φώτιζε ἁπαλὰ τὸ δωμάτιο. Τόσο, ὅσο νὰ μποροῦνε νὰ βλέπουν οἱ δυὸ εὐτυχισμένες μανοῦλες, τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν μωρῶν τους.

— Τί κάνει ὁ γυιός σου; ρώτησε μὲ φωνὴ δονουμένη ἀπὸ εὐτυχία ἡ Μαριέττα τὴν Κορίννα.

— Κοιμᾶται. Κι' ὁ δικός σου;

— Μὰ τί ἄλλο θέλεις νὰ κάνῃ; γέλασε αὐτή. Κοιμᾶται κι' αὐτός.

— Εἶσαι εὐτυχισμένη, Μαριέττα;

— Ὅσο δὲν φαντάζεσαι. Κι' ἐσύ;

— Δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ μεγαλύτερη εὐτυχία!

— Δὲν μποροῦσες νὰ φανταστῇς τὴν εὐτυχία αὐτῆς τῆς στιγμῆς, Κορίννα! Ἐγὼ ὅμως πολλὲς φορὲς, ὅσον καιρὸ περίμενα τὸ παιδί, ἔπλαθα μὲ τὸ νοῦ μου, χρυσὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μωρουδάκι μου. Ναί, ναί, τὸ ἤξερα πὼς θὰ ἤμουν πολύ, πολὺ εὐτυχισμένη.

— Δὲν μοῦ λές, Μαριέττα; Σοῦ εἶπε τίποτε γιὰ τὸ παιδὶ ὁ Λύγερης μόλις τὸ εἶδε;

— Πῶς δὲν μοῦ εἶπε:

— Τί;

— Θηρίο! μοῦ εἶπε. Καὶ πρόσθεσε: Θὰ γίνῃ αὐτὸς ἕνας ἄντρας θαυμάσιος!

— Ἔτσι σοῦ εἶπε;

— Ναί, γιατί;

— Τίποτε! ἀποκρίθηκε ἡ Κορίννα, κι' ἔνοιωσε σὰν κάποιο σφίξιμο στὴν καρδιά.

Τὰ δυὸ λίκνα τῶν μωρῶν ἦσαν κοντά τους, πλάϊ - πλάϊ, καὶ χώριζαν τὰ κρεββάτια τους. Ἀνασηκώθηκε ἡ Κορίννα καὶ τὰ κύτταξε καὶ τὰ δυὸ μωρουδάκια.

Φαίνονταν, ἀλήθεια, σὰν δίδυμα. Ὅσο καὶ νὰ τὰ πρόσεχε, δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τίποτε, καμμιὰ διαφορά.

— Σὰν μαϊμουδάκια δὲν εἶναι; γέλασε ἡ Μαριέττα.

— Ἀπαράλλαχτα δὲν σοῦ φαίνονται; ρώτησε ἡ Κορίννα.

Καὶ περίμενε μὲ λαχτάρα νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ναὶ ἡ συνυφάδα της, ἐνῶ πρίν, τόνοιωθε σὰν προσβλητικὸ νὰ μοιάζῃ τὸ παιδί της τόσο μὲ τὸ παιδὶ τῆς Μαριέττας.

— Μοιάζουν καλέ! ἀποκρίθηκε ἡ Μαριέττα, ἀδιάφορα καὶ γελαστή. Πῶς δὲν μοιάζουν;

Ἔπειτα μισόκλεισε τὰ μάτια της.

— Νυστάζω! εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ κοιμηθῶ τρεῖς μέρες συνέχεια. Ἐσύ;

— Ὄχι! Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ κοιμηθῶ καθόλου, ἀπάντησε ἡ Κορίννα.

— Τί θὰ κάνῃς;...

— Θὰ κυττάξω τὸ παιδί μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἡ ἀδελφὴ Φαίδρα. Ἦταν μιὰ κοπέλλα ὡς τριάντα χρονῶν, γερή, ἐξυπνη, σοβαρή, μὰ καὶ γελαστὴ μαζί.

— Ἐμπρός! εἶπε. Πέστε καληνύχτα στὰ μωρά σας. Θὰ τὰ πάρω!

— Ποῦ θὰ τὰ πᾶς; ξεφώνισε ἡ Μαριέττα.

— Στὸν ἰδιαίτερο κοιτῶνα τους, γέλασε ἡ νοσοκόμος.

— Γιατί;

— Τέτοιος εἶναι ὁ κανονισμός. Γιατὶ πρέπει ν' ἀναπαύωνται τὴ νύχτα οἱ μητέρες.

— Α! ἔκαναν ἡ Μαριέττα μὲ λύπη. Κι' ἐγὼ ἔλεγα πὼς ἀπόψε τοὐλάχιστον θὰ τ' ἀφήνατε κοντά μας.

— Δὲν γίνεται! ἀποκρίθηκε ἡ Φαίδρα καὶ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρό.

Ζύγωσε ἔπειτα στὸ παιδάκι τῆς Κορίνας.

— Στάσου! φώναξε αὐτή. Ἐγὼ δὲν νυστάζω καὶ δὲν πρόκειται νὰ κοιμηθῶ. Μὲ κανένα τρόπο λοιπὸν δὲν ἔννοῶ ν' ἀφήσω νὰ μοῦ πάρετε ἀπόψε τὸ παιδί μου ἀπὸ κοντά μου.

— Μὰ δὲν μπορῶ, κυρία Κράβερα. Εἶναι διαταγή, σᾶς λέω.

— Τὸ παίρνω ἐγὼ ἀπάνω μου. Νὰ πῆς στὸν κύριο Λύγερη πὼς ἐγὼ τὸ θέλησα ἔτσι.

— Ὅλες οἱ μητέρες τὸ θέλουν, ἀλλὰ δὲν γίνεται.

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ πάρῃς τὸ παιδὶ ἀπὸ κοντά μου! φώναξε ἡ Κορίννα αὐστηρά. Τ' ἄκουσες;

— Μὰ θὰ βρῶ τὸ μπελᾶ μου, κυρία μου!

— Σὲ παρακαλῶ! Πήγαινε νὰ πῇς στὸν καθηγητὴ πὼς ἡ κυρία Κορίννα Κράβερα θέλει ἀπόψε τὸ μωρὸ της κοντά της, κι' ἂν

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Τὸ ἰσχυρὸ φῦλο χάνει, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ μονοπώλιο τῶν διαφόρων σπόρ. Ἀφοῦ ἀνέβηκαν στὸ ρίνγκ γιὰ νὰ πυγμαχήσουν ἢ νὰ παλέψουν, οἱ γυναίκες κατεδήκαν τώρα καὶ στὸ γήπεδο τοῦ ποδοσφαίρου. Στὴν Ἀγγλία ἔχουν κι' ὅλας σχηματιστῇ δυὸ γυναικεῖες ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες, ἡ τοῦ «Νορτίου Λονδίνου» καὶ τοῦ «Μέλντον». Πρὸ ἡμερῶν οἱ δυὸ αὐτὲς ὁμάδες συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισήμως σ' ἕνα φιλικὸ μάτς.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ σήμερα τὸ αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτη μας

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ἡ καρδιὰ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Εἶναι ἡ τραγικὴ ἱστορία μιᾶς γυναίκας ποὺ δὲν βρίσκει τὴν εὐτυχία οὔτε ὡς σύζυγος, οὔτε ὡς μητέρα, ποὺ βλέπει τὰ ὀνειρά της νὰ σωριάζωνται σ' ἐρείπια καὶ τὴν μαραίνει ὁ πόνος τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ δὲν ἤρθε στὸν κόσμο γερὸ κι' ὡραῖο, ὅπως τὸ περίμενε.

Μιὰ θλιβερὴ ἱστορία ἀγάπης, ἐλπίδων καὶ πόθων ποὺ διαψεύδονται σκληρά...

Ὅλος ὁ σπαραγμὸς τῆς μάνας, ὅλο τὸ δράμα τῆς σκοτεινῆς ζωῆς της περνοῦν ζωντανὰ ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

έπιμείνουμε νὰ τῆς τὸ πάρουμε, θὰ κάνῃ φασαρία!

—Μὰ γιατὶ δημιουργεῖτε ἐπεισόδια, κυρία; παραπονέθηκε δυσαρεστημένη ἡ νοσοκόμος.

—Πήγαινε καὶ κάνε ὅπως σοῦ λέω! ἐπέμεινε ἡ Κορίννα.

Ἔφυγε ἡ κοπέλλα, μὲ τὸ μωρὸ τῆς Μαριέττας.

— Γιατί κάνεις φασαρία; ρώτησε ἡ Μαριέττα. Δὲν βαρυέσαι; Αὔριο ὅλη τὴν ἡμέρα, θὰ τὸ χαρῆς τὸ παιδί σου.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, ἀποκρίθηκε ἡ Κορίννα ψιθυριστά. Αὔριο θ' ἀρχίσῃ ἡ κίνησις, ἔμπα ἔβγα. Ὄχι, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἐνῶ ἀπόψε, θὰ εἶμαι μόνη μὲ τὸ μωρό μου. Μόνη, αὐτὴ τὴ μοναδικὴ νύχτα τῆς ζωῆς μου. Ἀπόψε θὰ γνωριστοῦμε μὲ τὸ μωρουδάκι μου.

Ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια ἡ Μαριέττα.

—Ἀλήθεια, τὸ παρακάνεις Κορίννα! Τί νοιώθει τώρα αὐτὸ τὸ μωρό; Εἶναι ἕνα κουταβάκι, ποὺ θέλει μοναχὰ νὰ τρώῃ καὶ νὰ κοιμᾶται.

Ἡ ἀδελφὴ Φαίδρα μπῆκε πάλι στὸ δωμάτιο.

—Ἐν τάξει! εἶπε κάπως κακοφανισμένη ὅμως.

— Τί εἶπε ὁ καθηγητής; ρώτησε ἡ Κορίννα.

— Εἶπε πὼς θὰ κάνῃ τὴν ἐξαίρεσι γιὰ σᾶς, ἀποκλειστικὰ ὅμως γι' ἀπόψε, κι' ἐφ' ὅσον δὲν θὰ κλαίῃ τὸ παιδί, καὶ δὲν θὰ ἐνοχλῇ τὴν κυρία Μαριέττα.

Ὄνειρα μητέρας

Ὅταν κοιμήθηκαν ὅλοι στὴν κλινική, σὰν τὴν κλέφτρα, πῆρε ἡ Κορίννα τὸ μωρουδάκι της στὴν ἀγκαλιά της. Δὲν ἦταν σωστό, τὸ ἤξερε. Τὰ μωρὰ πρέπει νὰ κοιμοῦνται μόνα, στὸ κρεββατάκι τους. Ἀλλά, ἡ νύχτα αὐτὴ δὲν ἦταν σὰν τὶς ἄλλες. Ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ τὸ παιδί της, νὰ τὸ νοιώσῃ κοντά της, νὰ αἰσθανθῇ τὸ κεφαλάκι του ν' ἀκουμπάῃ στὸ στῆθος της, ν' ἀγγίξῃ ὅλη τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ἁπαλὴ σάρκα, ποὺ ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό της.

Καθὼς τὸ ἀνασήκωσε, τὸ μωρουδάκι ἄνοιξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ματάκια του καὶ κύτταξε γύρω του σὰν τρομαγμένο. Τὸ προσωπάκι του ἔκανε μιὰ γκριμάτσα, σὰν νὰ ἑτοιμαζόταν νὰ κλάψῃ. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως, πῆρε μιὰ ἔκφρασι κωμική, καὶ ἁπλωσε τὰ χεράκια του στὸν ἀέρα. . .

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς Κορίνας. Ἡ καρδιά της ἐχεχείλισε ἀπὸ μιὰ ἀνείπωτη, πονεμένη εὐτυχία, ἔλυωσε ἀπὸ τρυφερότητα.

— Πόσο τὸ ἀγαπῶ! ψιθύρισε.

Ἡ ἀνάλαφρη ἀνάσα τοῦ μωροῦ τῆς χάϊδευε τὸ μάγουλο. Θἄθελε νὰ κλάψῃ πολύ, νὰ κλάψῃ ἀπὸ χαρά. Θἄθελε νὰ μπορῇ νὰ τὸ σφίξῃ, νὰ τὸ σφίξῃ ἀπάνω της, νὰ τὸ νοιώσῃ πάλι σὰν ἕνα σῶμα μ' αὐτήν. Ἦταν τὸ παιδί της, ὁ γυιός της ὁ λατρευτός!

Ὁ γυιός της ποὺ μιὰ μέρα θἄφτανε ἐκεῖ ποὺ εἶχε ποθήσει ἡ ἴδια, καὶ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ. Τὴν θεωροῦσαν βέβαια μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα. Εἶχε στὴν κοινωνία μιὰ θέσι ξεχωριστή, χάρις στὴν ἀτομική της ἀξία. Δικηγόρος, ἀπὸ τὶς λίγες Ἑλληνίδες δικηγόρους ποὺ κατώρθωσαν νὰ σταδιοδρομήσουν. Ὥσπου νὰ παντρευτῇ στὰ εἰκοσιοχτώ της χρόνια, εἶχε δημιουργήσει κιόλας ἕνα ὄνομα ποὺ τὸ σέβονταν στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους. Κι' ὅμως, δὲν εἶχε ὁλοκληρώσει ὅλες τὶς φιλοδοξίες της. Κι' ἂν καὶ τὴ θεωροῦσαν ὅλοι εὐτυχισμένη, ἔκρυβε κάμποσες ἀπογοητεύσεις κάτω ἀπὸ τὸ ὑπερήφανο χαμόγελό της.

Ἀπὸ κορίτσι εἶχε νοιώσει μιὰ μεγάλη, κρυφὴ ἀπογοήτευσι.

Ὁ Λέων Καντίδης

Στὸ μισοσκόταδο τοῦ δωματίου ξετυλίγονται τὰ παληὰ χρόνια. . .

Ἡ πρώτη ἐντύπωσι τῆς ζωῆς της. Ἕνα σαλόνι γεμάτο. Κόσμος, κόσμος πολύς. Ἄνθρωποι μὲ σοβαρὰ πρόσωπα, γεμάτα ἔννοιες. Ψηφοφόροι. Ὁ πατέρας της εἶχε βάλει ὑποψηφιότητα γιὰ βουλευτής. Τὸ σπίτι τους εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἐκλογικὸ κέντρο. Ἡ μητέρα της γκρίνιαζε, καὶ τὸ πρόσωπό της, τὸ πάντα σκληρὸ λιγάκι, εἶχε πάρει ἐκεῖνον τὸν καιρὸ μιὰ πικρὴ ἔκφρασι.

Μικρὸ κοριτσάκι τότε ἡ Κορίννα, ἄκουγε τὴ μητέρα της νὰ λέῃ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια λόγια κάθε μέρα:

— Εἶναι τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνεις, Λέων. Ἔχεις ἕνα τόσο καλὸ δικηγορικὸ γραφεῖο καὶ τὸ παραμελεῖς γιὰ τὴν πολιτική. Ἡ πολιτικὴ δὲν δίνει ψωμί. Τί τὰ θέλεις αὐτά; Τὸ σπίτι μας τὸ καταστρέφουν, τὸ βιό μας τὸ τρῶνε, καὶ στὸ τέλος, βάζω στοίχημα, πὼς δὲν θὰ πετύχῃς.

Ἦσαν οἱ χειρότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς τῆς Κορίνας ὅταν μάλωναν οἱ γονεῖς της. Ψηλοὶ κι' οἱ δυό, μελαχροινοί, ἐπιθλητικοί, τὴ φόβιζαν καθὼς συγκρούονταν οἱ σιδερένιες τους θελήσεις. Αὐτὴ κρυβόταν σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἄκουγε κάθε βράδυ τοὺς ἴδιους καυγάδες. Ἡ μητέρα ἔλεγε, ἔλεγε, καὶ κάποτε μάλιστα μίλησε στὸν ἄντρα της, πολὺ ἄσχημα γιὰ τὴν προῖκα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει:

—Ἐγὼ σοῦδωσα τόση προῖκα μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἔχεις ἕνα σοβαρὸ δικηγορικὸ γραφεῖο, κι' ὄχι γιὰ νὰ μᾶς τὴ φάνε οἱ χωριάτες!

Ὁ Καντίδης τὴν κεραυνοβόλησε μ' ἕνα ἄγριο βλέμμα, καὶ τῆς ἀποκρίθηκε ψυχρά:

—Ὅταν βγῶ βουλευτὴς νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ κλαῖς τὴν προῖκα ποὺ μοὔδωσες.

Ἐπὶ τέλους, ἔγιναν οἱ ἐκλογές. Κι' ἐνῶ ἡ μικρὴ Κορίννα ἦταν σίγουση, σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις τῆς μητέρας της, πὼς ὁ πατέρας της θ' ἀποτύχανε, ἄξαφνα, βούϊξε τὸ σπίτι τους ἀπὸ τὴν πολυκοσμία καὶ τὰ συγχαρητήρια. Ὁ Λέων Καντίδης εἶχε βγῇ βουλευτής.

Θὰ ἦταν τότε ἡ Κορίννα δώδεκα χρονῶν. Καὶ θυμᾶται καλὰ πόσο ἄλλαξε ἡ μητέρα της. Τὰ πικρὰ λόγια ξεχάστηκαν, κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἡ κυρία Καντίδη πῆρε τὴν πόζα τῆς συζύγου τοῦ πολιτευομένου. Ὅταν μάλιστα, σὲ λίγους μῆνες ὁ ἄντρας της ἔγινε ὑπουργός, τότε, ὧρες - ὧρες, ἡ Κορίννα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ μητέρα της ἦταν πιὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα.

Ἡ Κορίννα πέρασε ἕξη χρόνια τῆς παιδικῆς ζωῆς της, ἀληθινὰ εὐτυχισμένη. Ζοῦσε σὰν πριγκηποπούλα. Τὸ ὑπουργικὸ αὐτοκίνητο ἔδινε κι' ἔπαιρνε, οἱ φίλες της τὴ ζήλευαν, στὸ σχολεῖο τὴν πρόσεχαν ἰδιαιτέρως, καὶ σὰν ἀρίστη μαθήτρια καὶ σὰν κόρη ὑπουργοῦ.

Ἐγγράφηκε θριαμβευτικὰ στὸ Πανεπιστήμιο.

—Ἔννοια σου, τῆς ἔλεγε μὲ καμάρι ὁ πατέρας της. Πάρε ἐσὺ τὸ δίπλωμά σου, καὶ θὰ σὲ ἀναδείξω. Θὰ σοῦ δώσω θέσι ποὺ καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶχε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα! . . .

Ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ μελέτη. Τρία χρόνια τὰ πέρασε θριαμβευτικά, μ' ἐπιτυχίες, καὶ μ' εὐτυχία. Κι' ἄξαφνα, ἕνα βαρὺ σύννεφο σκίασε τὴ ζωή της:

Τὰ θυμᾶται σὰν νάταν χθές. Ἦσαν ἐν λογείς. Καὶ παραμονὲς ἐξετάσεων συγγενικῶς. Πίεζε αὐτὴ τὸν ἑαυτό της νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ μελετήσῃ, ἀλλὰ τὸ μυαλό της ἔτρεχε ὅλη τὴν ὥρα στὶς ἐκλογές. Παθιάστηκε νόησε γιὰ τὴν πολιτική. Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ μητέρα της ἀγωνιοῦσε αὐτὴ τώρα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ πατέρα της.

Κατὰ βάθος δὲν ἔβαζε στὸ μυαλό της πὼς ἦταν δυνατὸν ν' ἀποτύχῃ. Κανένας στὴν οἰκογένεια δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Ἡ κυρία Καντίδη ἑτοίμαζε κιόλας τὰ γλυκὰ γιὰ τὴ δεξίωσι ποὺ θὰ γινόταν μετὰ τὴν ἐπιτυχία, κι' εἶχε ἑτοιμάσει καὶ μιὰ ὡραία, σοβαρὴ τουαλέττα.

Τότε ὅμως ἔγινε τὸ ἀναπάντεχο. Ὁ Λέων Καντίδης δὲν βγῆκε βουλευτής! Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, χωρὶς ἀφορμή, δὲν συγκέντρωσε ψῆφους. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἴσως ἡ ὑπερβολικὴ του αὐτοπεποίθησις νὰ τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐργαστῇ προεκλογικά. Πάντως ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὴ Βουλή.

Ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἔφυγαν οἱ φρουροὶ κι' οἱ γραμματεῖς ἀπὸ τὸ σπίτι τους, τὸ ὑπουργικὸ αὐτοκίνητο κι' οἱ ἰδιαίτερες εὐνοιες. Σὲ λίγες μέρες, ἡ Κορίννα προσγειώθηκε, καὶ κατάλαβε πὼς ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ φοιτήτρια σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Καὶ τὸ κατάλαβε μὲ τρόπο ἀρκετὰ σκληρό, γιατὶ λίγο ἔλειψε ν' ἀποτύχῃ στὶς ἐξετάσεις της. Μὲ τὴν φασαρία τῶν ἐκλογῶν εἶχε παραμελήσει τὴ μελέτη της, καὶ κανένας καθηγητὴς δὲν σκέφθηκε τώρα νὰ τῆς κάνῃ χατήρι.

Καὶ τὸ χειρότερο δὲν ἦταν ἡ ἀποτυχία στὶς ἐκλογές. Τὸ χειρότερο ἦταν πὼς τὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ Λέοντος Καντίδη δὲν εἶχε πιὰ τὴ φήμη καὶ τὴν πελατεία ποὺ εἶχε ἄλλοτε. Τὸ εἶχε ἐντελῶς παραμελήσει μὲ τὴν πολιτικὴ ὁ πατέρας της. Καὶ τώρα, ἂν καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά του, ἔβλεπε μὲ ἀπογοήτευσι πὼς εἶναι πιὸ δύσκολο νὰ ξαναβρῇ τὴ χαμένη του πελατεία ἕνας δικηγόρος, παρὰ νὰ τὴ δημιουργήσῃ γιὰ πρώτη φορά.

Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀπὸ τότε μιὰ ἔκφρασι βαθειᾶς πικρίας. Τὴν ἴδια ἔκφρασι πῆρε καὶ τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του, τῆς Ἀντιγόνης Κι' ὅλο τὸ σπίτι ἔγινε πολὺ πένθιμο, σκοτεινό. . .

Σοβαρή, ἄκεφη ἔγινε κι' ἡ Κορίννα, ἂν καὶ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ εἴκοσί της χρόνια. Ρίχτηκε ὡστόσο στὴ μελέτη, καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ξανακερδίσῃ μὲ τὴν ἀτομική της ἀξία τὸ γόητρο τῆς οἰκογενείας. Ἐργάστηκε σκληρά, καὶ πραγματικά, στὰ εἰκοσιτρία της χρόνια πῆρε τὸ δίπλωμά της θριαμβευτικά, μὲ ἄριστα, καὶ μετὰ ἕνα χρόνο εἶχε πιὸ μεγάλη ἀτομικὴ πελατεία αὐτή, ἀπὸ τὸν πατέρα της.

ΚΡΕΜΑΣΤΗΚΕ Ο ΙΔΙΟΣ

— Εἶναι φτωχὸς ὑποψήφιος καὶ δὲν ἔχει λεφτὰ νὰ βγάλῃ ἀφίσες μὲ τὴν εἰκόνα του! . . .

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Πρώτη ἀγάπη

Καμμιὰ φιλενάδα της δὲν τὴν πίστευε τότε, ὅταν ἔλεγε πὼς ἡ ἀγάπη δὲν εἶχε παίξει ἀκόμα ρόλο στὴ ζωή της.

—Ἐσύ, μιὰ δικηγορίνα! τῆς ἔλεγε ἡ φίλη της Λέλα Πρεβενά. Ἐσύ, τόσο χειραφετημένη; Ὅλο μὲ ἄντρες συναναστρέφεσαι, καὶ λὲς πὼς δὲν ἔχει παίξει ρόλο ἡ ἀγάπη στὴ ζωή σου;

Σήκωνε τοὺς ὤμους της ἡ Κορίννα καὶ γελοῦσε.

—Ἐγὼ δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ! ἀπαντοῦσε. Τοὐλάχιστον ὡς τὰ τριάντα μου χρόνια, δὲν θ ἀγαπήσω.

—Κι' ὁ Κράβερας ποὺ εἶναι τρελλὸς γιὰ σένα;

—Ἂς ξετρελλαθῇ! Αὐτὸ μοὔλειπε, νὰ παντρευτῶ τὸν Πάνο Κράβερα!

Ὁ Κράβερας ἦταν ὑφηγητὴς τότε. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε, νεαρὴ φοιτήτρια, τὴν πρόσεξε. Ἡ Κορίννα ὅμως οὔτε κι' ἔβαζε στὸ μυαλό της πὼς ἦταν δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃ αὐτὸ τὸ συνεσταλμένο δειλὸ καὶ ἄσχημο ἄνθρωπο.

Ὁ Κράβερας ἐβεωρεῖτο στὸ Πανεπιστήμιο γερὸ κεφάλι, κι' ὅλοι τὸν σέβονταν, κι' οἱ συνάδελφοί του κι' οἱ φοιτηταί. Ὅλοι ἔλεγαν πὼς εἶχε εὐρὺ μέλλον μπροστά του. Τὰ συγγράμματά του γίνονταν ἀναπραστα, καί, ἂν καὶ δὲν ἦταν πλούσιος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του, εἶχε σχηματίσει κάμποση ἀτομικὴ περιουσία.

—Βρὲ κουτή, εἶναι καλὸς ὁ Κράβερας, τῆς ἔλεγε ἡ Λέλα. Γιὰ σκέψου το καλύτερα. Αὔριο - μεθαύριο θὰ γίνῃ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ θἄχῃς δόξες καὶ τιμες, σὰν κυρία καθηγητοῦ.

Σήκωνε καὶ πάλι ἡ Κορίννα τοὺς ὤμους της.

— Δὲν ἱδρώνει καὶ τόσο τὸ αὐτί μου ἀπὸ δόξες. Τὶς δοκίμασα κι' αὐτές, ἀπαντοῦσε. Κι' ἀναστέναζε βαθειά.

Ὁ Πάνος Κράβερας, ἀξιοπρεπὴς καὶ δειλός, δὲν ἀποφάσιζε νὰ τῆς κάνῃ ἐπίσημη πρότασι. Προσπαθοῦσε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ κάνῃ τὴν κοπέλλα νὰ προσέξῃ τὴ συμπάθειά του, νὰ τὴ συμμεριστῇ. Ἡ Κορίννα ὅμως ὅσο ἦταν φοιτήτρια, κρατοῦσε μιὰ στάσι οὐδέτερη. Ἔπειτα, μόλις πιὰ τέλειωσε τὸ Πανεπιστήμιο, οὔτε τὸν ἔβλεπε σχεδὸν καθόλου.

Καὶ μιὰ μέρα, μπῆκε ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη στὴ ζωή της.

Ἦταν στὸ δικαστήριο. Συνήγορος σὲ κάποια ὑπόθεσι ἀρκετὰ δύσκολη. Μιλοῦσε μὲ τὴν εὐγλωττία ποὺ τὴ διέκρινε, κι' ὑπερασπιζόταν κάποια γυναίκα, δυστυχισμένη, ποὺ εἶχε κλέψει γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της ἀπὸ τὴν πεῖνα. Εἶχε συγκινηθῇ κι' ἡ ἴδια μὲ τὴν ἀγόρευσί της, ὅταν ξαφνικά, ἀντίκρυσε τὸν Πάνο Κράβερα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης. Τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμό. Τὸ ἄσχημο πρόσωπό του ἦταν φωτισμένο ἀπὸ ἕνα χαμόγελο γεμάτο τρυφερότητα.

Ἡ Κορίννα ὅμως δὲν πρόσεξε τὸ χαμόγελο αὐτό. Πρόσεξε δίπλα στὸν Πάνο, ἕναν ὡραῖο ἄντρα, ψηλό, φανταχτερό, ποὺ τὴν κύτταζε μὲ μάτια ἀστραφτερά.

Ὅση ὥρα μιλοῦσε, ἐνοιωθε τὰ μάτια αὐτὰ στηλωμένα ἀπάνω της.

Μόλις τέλειωσε τὴν ἀγόρευσί της, πῆγε ὁ Κράβερας κοντά της καὶ τῆς ἔσφιξε καὶ τὰ δυὸ χέρια.

— Εἴσαστε ὑπέροχη! τῆς εἶπε, μὲ τὸ ζωηρό του ὕφος. Πραγματικὰ ὑπέροχη.

Αὐτὴ πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ Πάνου, ποὺ ἦταν μάλλον κοντός, κύτταζε τὸν ἄλλο ποὺ στεκόταν πιὸ πίσω καὶ δὲν σήκωνε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

Ὁ Πάνος τότε γύρισε.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ παρουσιάσω ἕναν καλὸ φίλο μου; τῆς εἶπε. Ὁ κύριος Λύγεσης, γιατρός, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ Φῶτος Λύγερης χαιρέτησε ἄψογα. Καὶ μὲ φωνὴ ἁρμονικὴ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, τὰ πιὸ θερμά μου συγχαρητήρια. Εἶχα, τὸ ὁμολογῶ, κάποια προκατάληψι γιὰ τὶς δικηγορίνες. Ἀπὸ σήμερα ὅμως διακηρύττω πὼς ἔσφαλα. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀξιαγάπητο πλάσμα ἀπὸ μιὰ γοητευτικὴ συνήγορο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἕνα κορίτσι ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

ΜΑ'.

Κι' ἔτσι, ἕνα μαγευτικὸ αὐγουστιάτικο ἀπομεσήμερο, γεμάτο φῶς καὶ φανταχτερὰ χρώματα, ἡ Λίζα πάτησε πάλι τὸ ἑλληνικὸ χῶμα στὸ Χασάνι... Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της πολὺ κουρασμένο, μ' ἀπέραντα εὐτυχισμένο! . . . Ἀκούμπησε στὸ μπράτσο τοῦ Βενέτη, καὶ πήδηξε μαζὶ του στ' αὐτοκίνητο τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας ποὺ περίμενε γιὰ νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἐπιβάτες στὴν Ἀθήνα.

Ἡ ἀγαπημένη πολιτεία πρόβαλε γεμάτη καινούργιες χάρες στὰ μάτια τῆς Λίζας ποὺ τὴν εἶχε τόσους μῆνες στερηθῆ... Οἱ δρόμοι, οἱ πλατεῖες, οἱ ἄνθρωποι — τὰ πάντα, ζωντανὰ κι' ἄψυχα . . . — τῆς φανήκαν ἀγαπημένα καὶ γνώριμα. Μόλις κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, ὁ Βενέτης φώναξε ἕνα ταξὶ ποὺ τοὺς πήγε στὸ σπίτι τους.

Ὡς κι' αὐτό, τὸ κλεισμένο τόσους μῆνες σπίτι, μὲ τὰ σκονισμένα ἐπιπλα καὶ τὴ βαρειὰ μυρουδιά, τῆς φάνηκε αἰσιόδοξο καὶ πρόσχαρο... Ἔτρεξε κι' ἄνοιξε ὅλα τὰ παράθυρα, ὕστερα, φόρεσε μιὰ ποδιὰ ποὺ ἀνακάλυψε στὴν κουζίνα, κι' ἄρχισε χωρὶς ἀναβολὴ νὰ σιγυρίζῃ.

— Σιγά... τῆς εἶπε ὁ Βενέτης. Κάτσε νὰ ξεκουραστῇς λιγάκι . . . Ἔχουμε καιρὸ γιὰ νοικοκυρωσύνες . . .

— Σάμπως θὰ κουραστῶ; . . . τοῦ ἀπάντησε. Ἄσε νὰ βγάλω ὀξὺ μερικὲς σκόνες . . .

Ξαφνικά, ὅπως περνοῦσε δίπλα του, ὁ Βενέτης τὴν ἅρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὴ μέση, καὶ τὴν ἔσφιξε δυνατὰ ἀπάνω του . . . Λιγάκι ξαφνιασμένη ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴν ἐκδήλωσι, ἡ Λίζα τὸν κύτταξε μ' ἀπορία στὰ μάτια.

» Εὐτυχῶς, γυρίζουμε. Ἡ νοσταλγία ἄρχισε νὰ βαραίνῃ ἀσήκωτα πάνω στὴν ψυχή μου. Φαίνεται τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ Βενέτης — μοῦπε ὅτι τὰ χρώματα εἴχανε ξεθωριάσει ἀνεξήγητα τὸν τελευταῖο καιρὸ στὰ μάγουλά μου . . . — κι' ἔτσι ἀποφάσισε τὸ γυρισμό μας χωρὶς ἄλλη ἀναβολή . . . «Ἄλλωστε, καιρὸς εἶναι ν' ἀρχίσουμε καὶ τὶς πρόβες . . .», συνέχισε κυττάζοντάς με ἐπίμονα στὰ μάτια. Πάλι συγκρατήθηκα μὲ μεγάλη ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό μου γιὰ νὰ μὴ φωνάξω, νὰ μὴ χτυπήσω τὰ χέρια μου . . .

» Μεθαύριο παίρνουμε τὸ ἀεροπλάνο τοῦ γυρισμοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ βιαζόμαστε! . . . Τὸ μετάλλινο πουλὶ θὰ σκίσῃ δυνατὸ καὶ γρήγορο τοὺς αἰθέρες μὲ τὰ ὑπερφυσικὰ φτερά του, γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρῃ χωρὶς ἀργοπορία, χωρὶς καθυστέρησι στὴν Ἑλλάδα — στὴν εὐτυχία!

» Καλὴ ἀντάμωσι, λατρευτέ μου . . .

Λίζα».

ΜΒ'.

Εὐτυχῶς, ἡ ἀεροπορικὴ ἑταιρία ἦταν ἀκριβὴς στὰ δρομολόγιά της. Ἔτσι, ἡ Λίζα καὶ ὁ Βενέτης βρέθηκαν στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ὁρισθῆ. Ἡ Λίζα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ δυνατὰ καὶ ἀνώμαλα, καθὼς ἔβλεπε τὴν πόλι νὰ ἁπλώνεται κάτω της, ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ πετοῦσε τὸ ἀεροπλάνο. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀνάλαφρο, σὰν νὰ μποροῦσε νὰ πετάξῃ μὲ τὰ χέρια της ἀνοιχτά, σὰν νὰ ἦταν ἀετός, ἢ ἄγγελος, ἢ ἀεράτο πνεῦμα. Ἔνοιωθε τὴν ψυχή της νὰ ἁπλώνεται ἀπάνω στὴν πόλι, νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ, νὰ τὴν ἀφομοιώνῃ. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της νὰ ἀνήκῃ σὲ κάτι ποὺ ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἴδια, ποὺ ἦταν ἀθάνατο, ποὺ ἦταν ἡ ἴδια ἡ ζωή.

Ἡ ἀεροπορικὴ ἑταιρία εἶχε στείλει ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τοὺς πάρῃ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Ἔτσι, ἡ Λίζα καὶ ὁ Βενέτης δὲν ἔχασαν καθόλου καιρό. Ἔβαλαν τὶς βαλίτσες τους στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Βενέτη.

Ἡ Λίζα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ δυνατὰ καὶ ἀνώμαλα, καθὼς ἔβλεπε τὴν πόλι νὰ ἁπλώνεται κάτω της, ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ πετοῦσε τὸ ἀεροπλάνο. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀνάλαφρο, σὰν νὰ μποροῦσε νὰ πετάξῃ μὲ τὰ χέρια της ἀνοιχτά, σὰν νὰ ἦταν ἀετός, ἢ ἄγγελος, ἢ ἀεράτο πνεῦμα. Ἔνοιωθε τὴν ψυχή της νὰ ἁπλώνεται ἀπάνω στὴν πόλι, νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ, νὰ τὴν ἀφομοιώνῃ. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της νὰ ἀνήκῃ σὲ κάτι ποὺ ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἴδια, ποὺ ἦταν ἀθάνατο, ποὺ ἦταν ἡ ἴδια ἡ ζωή.

Ἡ ἀεροπορικὴ ἑταιρία εἶχε στείλει ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τοὺς πάρῃ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Ἔτσι, ἡ Λίζα καὶ ὁ Βενέτης δὲν ἔχασαν καθόλου καιρό. Ἔβαλαν τὶς βαλίτσες τους στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Βενέτη.

— Γιατὶ μὲ κακομαθαίνεις; . . . τὴ ρώτησε, κυττάζοντάς τη στὰ μάτια, μὲ τὸ στόμα του πολὺ κοντὰ στὸ δικό της.

— Σὲ κακομαθαίνω; . . .

— Ναί . . . Ποιὸς θὰ μοῦ σιγυρίζῃ, ὅταν ἐσὺ πιὰ θἄχῃς φύγει; . . .

—Ἄλκη . . . Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό; . . . Ἔκανε ἐκεῖνη πολὺ στενοχωρημένα.

Ἀπότομα ἐκεῖνος, ὅπως τὴν εἶχε ἁρπάξει, τὴν ἄφησε:

— Γιατὶ εἶμ' ἀνόητος! . . . τῆς ἀπάντησε σιγά. Δὲν ξέρω τί λέω . . .

Τοὐπιασε τὸ χέρι, τοῦ τσφιξε μέσ' στὸ δικό της.

—Ὄχι, δὲν εἶσαι ἀνόητος . . . τοῦ εἶπε. Μὴ μιλᾶς ἔτσι . . . Μοῦ κάνεις κακό . . .

Ὁ συγγραφέας ἄναψε ἕνα τσιγάρο:

— Καί, δὲ μοῦ λές, ρώτησε ἀλλάζοντας κουβέντα, πότε θὰ πᾶμε στὸν Πάλμα; . . .

—Ξέρω γώ: . . . Ὅποτε πῆς ἐσύ . . .

—Ἂς τὸν πάρουμε μιὰ στιγμὴ στὸ τηλέφωνο, νὰ τοῦ ποῦμε ὅτι ἤρθαμε . . .

Νευρικά, ὁ συγγραφέας σχημάτισε τὸν ἀριθμὸ τοῦ «Θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν» . . .

—Ἐμπρός . . . εἶπε. Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; . . . Κωστόπουλος; . . . Γειά σου . . . Ἐδῶ Βενέτης . . . Ναί, ναί, ὁλόκληρος! . . . Γύρισα, καθὼς βλέπεις . . . Εὐχαριστῶ . . . Δὲν μοῦ λές, Κώστα, ὁ κύριος Πάλμας εἶν' ἐκεῖ; . . . Δὲν ἤρθε ἀκόμα; καλά. Πέστου, ἂμα ἔρθῃ, ὅτι γύρισα κι' ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ πῆρα στὸ τηλέφωνο ἦταν αὐτός . . . Ναί, ἂν θέλη, ἂς μὲ πάρῃ . . . Γειά σου, Κώστα . . .

Κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ ὁ Βενέτης.

— Περίμενε τώρα σὲ λίγο τηλεφώνημά του . . . εἶπε.

Ὕστερα μπῆκε στὸ γραφεῖο του κι' ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα, γράφοντας. Ἡ Λίζα ξεσκόνισε ὅλα τὰ δωμάτια, σκούπισε, σιγύρισε τὰ ἐπιπλα. Σὲ μιὰ στιγμή, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἐκείνη, μ' ἕνα καρδιοχτύπι, σήκωσε τὸ ἀκουστικό:

—Ἐμπρός . . . Μάλιστα, τοῦ κυρίου Βενέτη . . . Ἄ, καλησπέρα σας, κύριε Πάλμα . . Ναί, γυρίσαμε, καθὼς βλέπετε . . . Καλά, πολὺ καλά . . . Νὰ σᾶς δώσω ἀμέσως τὸν Ἄλκη . . .

Ἔκλεισε μὲ τὸ χέρι της τὸ ἀκουστικό, καὶ φώναξε στὸ συγγραφέα:

—Ἄλκη . . . Ὁ κύριος Πάλμας στὸ τηλέφωνο . . .

—Ἀμέσως . . .

Κι' ὁ συγγραφέας βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του κι' πῆρε τὸ ἀκουστικό:

— Γειά σου, Γιῶργο . . . Εὐχαριστῶ, καλῶς σᾶς βρήκαμε . . . Ναί, ναί, περάσαμε καλά . . . Καί, τώρα, φυσικὰ γυρίσαμε γιὰ ν' ἀνεβάσουμε ἐπὶ τέλους τὸ «Ἕνα κορίτσι μέσ' στὴ βροχή . . .», ἂν, φυσικά, ἐτιμένης ἀκόμα νὰ τὸ παίξῃς . . .

εὔθυμα, ἔφτασε πιὰ ἡ ὥρα τοῦ μεγάλου θριάμβου σου...

— Τοῦ θριάμβου μας, θὲς νὰ πῆς... τὸν διόρθωσε ἐκείνη.

Ὁ Βενέτης σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Γιὰ μένα δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ὁ θρίαμβος... Γιὰ σένα ὅμως ἔχει.... Γιατί, σὲ μιὰ στιγμή, ξεπετάγεσαι ψηλά!

Χώθηκε μέσα στὴν πλατειὰ ἀγκαλιά του — ὅπως ἄλλοτε...— σὰ νὰ γύρευε προστασία... Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε γεμᾶτος ἤρεμη στοργή.

— Φοβᾶμαι, Ἄλκη! τοῦ μουρμούρισε ἐκείνη.

— Φοβᾶσαι! ἔκανε ἐκεῖνος. Μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτό, οὔτε γι' ἀστεῖο!.... Σοῦ ἐγγυῶμαι ἐγὼ ὅτι θἄχης θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία...

— Ἂς τὸ ἐλπίσουμε...

— Ὄχι «ἂς τὸ ἐλπίσουμε»! Ἂς εἴμαστε βέβαιοι... Ἂς διώξουμε τὴν παιδιάστικη κι' ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη ἀμφιβολία ἀπὸ τὴν ψυχή μας, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς προκαλέση καὶ τράκ, κι' ἂς τραβήξουμε μπροστὰ μὲ πεποίθησι, μὲ θάρρος!... Ἐμπρός, Λιζέττα! Ἡ ζωὴ σοῦ ἀνήκει — ὅπως καὶ τὸ θέατρο!...

Χώθηκε πιὸ βαθειὰ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν ἔσφιξε, ὅπως ἄλλοτε· ἀρκέστηκε μονάχα νὰ τῆς χαϊδέψη τὰ μαλλιὰ μὲ στοργικὴ τρυφερότητα...

.....

Τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας ἀρχίσανε πάλι οἱ δοκιμὲς τοῦ ἔργου. Ἦταν ὁ Πάλμας, ὁ Ζανῆς ὁ σκηνοθέτης του, κι' ὅλος ὁ θίασος.

Τὸ ἔργο προβαρίστηκε ὁλόκληρο πιὰ— κι' οἱ τρεῖς πράξεις, μὲ τὸ φινάλε — καὶ πῆγε περίφημα. Ἡ Λίζα κι' ὁ Ἀγγελίδης, γλωμοὶ καὶ οἱ δυό τους, παῖξαν ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία πρᾶξι μ' εὐσυνειδησία, φυσικὰ κι' ἀβίαστα. Ὁ Πάλμας ἔτριβε τὰ χέρια του ὅλος χαρά.

— Θἄναι μεγάλος θρίαμβος!... ψιθύρισε στὸ Ζανή.

Ὁ σκηνοθέτης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἂν δὲ συμβῆ πάλι κανένα καινούργιο ἀπρόοπτο καὶ μᾶς ματαιώση τὴν πρεμιέρα...

— Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι του, εὐλογημένε!... φώναξε ὁ Πάλμας τρομαγμένος.

Ὁ Βενέτης, ἀφηρημένος, κάπνιζε σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ τσιγάρο του σιωπηλός. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρόβα, ὁ Γερλένης, ὁ ὑποβολέας, τὸν πλησίασε δακρυσμένος καὶ τοῦσφιξε τὰ χέρια μ' ἐνθουσιασμό:

— Ἐπιτρέψτε, δάσκαλε, τοῦ εἶπε, σ' ἕναν παλιὸ ἄσημο ἐργάτη τοῦ θεάτρου νὰ σᾶς σφίξη τὰ χέρια γιὰ τὸ ἀριστούργημα ποὺ μᾶς χαρίσατε...

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἄρη... τοῦ ἀπάντησε ὁ συγγραφέας μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο.

— Τόσες φορὲς τὄχω ὑποβάλει, κι' ὅμως, κάθε φορὰ τὸ βλέπω σὰν καινούργιο... Σήμερα πιά, ἐντελῶς ἕτοιμο, μοῦ φάνηκε ὅπως εἶνε: πραγματικὸ ἀριστούργημα...

— Ἡ γνώμη σου μὲ συγκινεῖ ἰδιαίτερα, γιατὶ εἶνε γνώμη ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ ἀναμφισβήτητη θεατρικὴ πεῖρα!...

— Σὰς λέω, δὲν ἔχω ξαναδῆ τίποτα παρόμοιο στὸ θέατρο... Ὅσο γιὰ τὴ γνώμη μου καὶ τὰ προγνωστικά μου, νομίζω ὅτι σπάνια πέφτω ἔξω... Νά, κάποτε, σ' ἕνα τουρνὲ στὴν Πάτρα με τὸν Εὐτύχιο Βονασέρα...

Ἀφηρημένος, ἄφισε ὁ Βενέτης τὸν ἀγαθὸ γερο - ὑποβολέα νὰ τελειώση τὸ ἀνέκδοτό του. Κύτταξε τὴ Λίζα, καθισμένη σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σκηνῆς, μόνη, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, παραδομένη στὶς σκέψεις της. Τὴν πλησίασε καὶ ἀκούμπησε ἁπαλὰ τὸ χέρι του ἀπάνω στὸν ὦμο της:

— Τί λές;... Πᾶμε, Λιζέττα;...

Τινάχτηκε ἐκείνη, ἀποσπάστηκε βίαια ἀπὸ τὶς συλλογιές της καὶ τοῦ ἀπάντησε πρόθυμα:

— Πᾶμε...

Κατεβήκανε τὴ σκάλα τοῦ θεάτρου, βγήκανε τὸν πολυθόρυβο δρόμο. Ὁ Βενέτης σταμάτησε ἕνα ταξί. Χωρὶς νὰ μιλήσουνε καθόλου οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐκείνη σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ φτάσανε στὸ σπίτι. Ὁ συγγραφέας, μπαίνοντας, ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Ἔλα κοντά μου γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, Λιζέττα... τῆς εἶπε τρυφερά.

Ἐκείνη, μηχανικά, πῆγε κι' ἐκάτσε στὰ πόδια του, ἀπάνω στὸ μεγάλο μαξιλάρι — ὅπως ἄλλοτε...

— Θὰ δῆς, Λιζέττα, πὼς θὰ πετύχης ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή... τῆς εἶπε, σιγά, χαϊδεύοντας μαλακὰ τὰ μαλλιά της.

— Ἡ ἐπιτυχία θἄναι δική σου... τοῦ ἀπάντησε ἀφηρημένα.

— Ὄχι, ἂς μὴν παίζουμε μὲ τὰ λόγια: Ἡ ἐπιτυχία θἄναι ἀπόλυτα δική σου... Καὶ τὰ χειροκροτήματα θὰ σοῦ ἀνήκουν ὅλα!...

Ξαφνικά, ἐκείνη ἔνοιωσε μέσ' στὸ συγκρατημένο τόνο τῆς φωνῆς του, τὴ βαθειά, τὴν ὑπεράνθρωπη λύπη του...

— Ἄλκη... τοῦ ψιθύρισε μὲ συμπόνοια, πιάνοντάς του τὸ χέρι.

Χωρὶς νὰ φανῆ ἐκεῖνος ὅτι πρόσεξε τὴ διακοπή της, συνέχισε πολὺ σιγά:

— Ναί, Λιζέττα... Θ' ἀνέβης... Θ' ἀνέβης πολὺ ψηλά.... Κι' αὐτὸ θἄναι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δώση ἡ ζωή...

Ὡς βαθειὰ στὴν ψυχή της συγκλονισμένη ἀπὸ τὰ λόγια του, ἐκείνη χύμηξε μὲ κλάματα στὴν ἀγκαλιά του.

— Μὴν κλαῖς, Λίζα... τῆς εἶπε σοβαρὰ ὁ Βενέτης. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς ἐσύ, Λίζα...

Ἐπίλογος

Ἡ πρώτη τοῦ καινούργιου ἑλληνικοῦ ἔργου τοῦ Ἄλκη Βενέτη «Ἕνα κορίτσι μέσ' στὴ Βροχὴ» δόθηκε κατὰ τὰ μέσα τοῦ φθινόπωρου. Πολλὲς μέρες πρίν, ὅλοι συζητούσανε τὸ μεγάλο κοσμικὸ καὶ θεατρικὸ γεγονός. Ὁ Μαρόγλου, παρασυρμένος ἀπὸ τὸν καταρράχτη τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἔγραψε κι' αὐτὸς μὲ ἀσυγκράτητη χαρὰ γιὰ τὸ νέο ἔργο, τὸ συγγραφέα του, τοὺς πρωταγωνιστές του...

Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν πρεμιέρα, τὸ θέατρο ὅλο εἶχε πουληθῆ. Ὁ ταμίας τοῦ «Θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν» εἶχε κυριολεκτικὰ θησαυρίσει πουλῶντας μαύρη ἀγορὰ τὶς θέσεις τῆς πλατείας... Ὁ Πάλμας κυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας μὲ ὕφος Ἀμερικάνου ἰμπρεσσάριου, σὰ νἄλεγε στοὺς διαβάτες: «Ἐγὼ τὴν ἀνακάλυψα τὴν καινούργια πρωταγωνίστρια!... Ἐλᾶτε νὰ καμαρώσετε τὸ δημιούργημά μου».

Ἡ Λίζα ἦταν ὅλη δοσμένη στὴν ἰδέα τῆς πρεμιέρας. Μ' ὅλο ποὺ τὄξερε ἀπὸ καιρὸ ὅλο τὸ ἔργο ἀπ' ἔξω, δὲν ἔπαυε νὰ λέη καὶ νὰ ξαναλέη μόνη της τὰ διάφορα μέρη τοῦ ρόλου της, παντοῦ, στὸ θέατρο, στὸ σπίτι, στὸ τραμ...

Κάπου - κάπου, ὁ Βενέτης τὴ μάλωνε:

— Σιγά, παιδί μου... Ἐσὺ τὸ ξέρεις καλύτερα κι' ἀπὸ μένα... Μὴν κουράζεσαι ἄδικα ἄλλο...

Ποὺ ἐκείνη ὅμως!... Στὴ τζενεράλε, μπροστὰ σὲ λίγους διαλεχτοὺς ἀνθρώπους τοῦ θεάτρου καὶ τῶν ἐφημερίδων (ἦταν ὁ Χάρης Μουζῆς τῆς «Ἡμερησίας», ὁ Γιάννης Δημάκης, πάντα κοιλαράς καὶ χαριτολόγος, ὁ Πελοπίδας Σπίνος κι' ὁ Κώστας Νικηφόρος — οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ἀθηναϊκοῦ Χόλλυγουντ — οἱ Διόσκουροι τῆς πρόζας καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως Ἀντώνης Σταυρίδης

— Δὲν θὰ καταλάβης ποτέ σου ἐσύ, πὼς ὅταν λέω «βουτᾶμε», θὰ πῆ βουτάει τὸ ὑποβρύχιο καὶ ὄχι τὸ πλήρωμα;...

καὶ Χρῆστος Ζαφείρης ὁ δηλητηριώδης στυλίστας τῆς εὐθυμογραφίας Μίμης Γεράλδης, ὁ Λάμπης Ἀστράφτης, τὸ πολύπλευρο μωσαϊκὸ τῶν συγκεντρωμένων ταλέντων — συγγραφέας, ποιητής, συνθέτης...— καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποὺ ἀνάμεσά τους κυκλοφοροῦσε γεμᾶτος θλιμένο μεγαλεῖο ξεπεσμένης μεγαλειότητος ὁ Μαρόγλου) ἡ Λίζα ἔπαιξε μ' ὅλη τὴ δύναμι καὶ τὴ φλόγα πεπειραμένης πρωταγωνίστριας. Στὸ πρῶτο διάλειμμα, οἱ γνῶμες ποὺ διασταυρώθηκαν στὸ φουαγιὲ τοῦ θεάτρου, ἀνάμεσα σὲ οὐζα καὶ καφέδες, ἦταν ὅλες γεμᾶτες ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτήν:

— Εἶνε μιὰ ἐνζενὺ πρώτης τάξεως! ἔλεγε ὁ Μίμης Γεράλης, ἀνοιγοκλείνοντας μ' ἐνθουσιασμὸ τὰ μάτια του τοσκόσες φορὲς τὸ δευτερόλεφτο.

— Δηλαδή, ἐγὼ νομίζω ὅτι πρόκειται μᾶλλον περὶ «ὀπτικῆς ἐπιτυχίας»... εἶπε ὁ Χάρης.

— Σῶπα, καϋμένε Χάρη! ἀπαντοῦσε ἀγανακτισμένος ὁ Δημάκης. Θὲς νὰ πῆς ὅτι ἡ Μαρίνη ἄρεσε μόνο σὰν ὅμορφη γυναῖκα; Ὄχι! Κάνεις λάθος: Ἡ Μαρίνη εἶνε κυρίως μεγάλη θεατρίνα!...

— Ἔχει ψυχή, προσωπικότητα, ἀβίαστο παίξιμο... συμπλήρωσε ὁ Νικηφόρος. Ἐγὼ νομίζω ὅτι στὸν κινηματογράφο θὰ σημειώση τὴν ἴδια ἐπιτυχία ποὺ θὰ σημειώση καὶ στὸ θέατρο...

— Δηλαδή, ποιὰ ἐπιτυχία:... ρώτησε ὁ Χάρης Μουζῆς.

— Αὐτὴν ποὺ θὰ δῆς αὔριο Βράδυ... τοῦ ἀπάντησε μὲ πεποίθησι ὁ Δημάκης.

.....

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωῒ - πρωΐ, ἡ Λίζα σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, χωρὶς νὰ καταφέρη νὰ κοιμηθῆ ὅλη νύχτα.

— Γιατί σηκώθηκες ἀπὸ τ' ἄγρια μεσάνυχτα;... τὴ μάλωσε πάλι τρυφερὰ ὁ Βενέτης, ποὺχε ὁ ἴδιος σηκωθῆ λίγη ὥρα πρίν, καὶ διάβαζε τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες στὸ γραφεῖο του.

Ἡ Λίζα πῆγε κι' ἔπεσε δίπλα του, σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Ἐσύ, δηλαδή, πῶς σηκώθηκες πρὶν κι' ἀπὸ μένα;... τοῦ εἶπε.

— Ἐγὼ εἶμαι γέρος μπροστὰ σὲ σένα... τῆς ἀπάντησε. Κι' ὕστερα, ἐσὺ πρέπει νἄσαι ἀπόψε φρέσκια, ξεκούραστη...

— Ἔχεις παράπονο ἀπὸ τὴ τζενεράλε;...

Συγκινημένος, ὁ συγγραφέας τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά:

— Παράπονο;... τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Ἤσουν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἔξοχη! Ἤσουν μεγάλη!...

Χαμογέλασε ἱκανοποιημένη βαθειὰ ἡ Λίζα:

— Σ' εὐχαριστῶ... Εἶσαι βέβαιος ὅμως ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός σου δὲν εἶνε μόνο ὑποκειμενικὴ ἐντύπωσι;...

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια μ' ἀπέραντη τρυφερότητα:

— Ὄχι, Λιζέττα... Δὲν μ' ἄρεσες γιατὶ σὲ λατρεύω, ἀλλὰ γιατὶ ἦσουν πραγματικὰ μεγάλη...

— Λὲς νὰ τὰ καταφέρω κι' ἀπόψε;...

— Καλύτερα ἀπὸ χτές... Εἶσαι γεννημένη θεατρίνα — δὲ σοῦ τὸ εἶπα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς γνωριμίας μας;... Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παίζης μπροστὰ στὸ πιὸ διαλεχτὸ κοινὸν τῆς Ἀθήνας, θὰ σοῦ δώση καινούργια φτερά... Θὰ δῆς, Λίζα, τὴν εὐτυχία σου... Θἄναι κάτι ποὺ θὰ μείνη ἀξέχαστο στὴν Ἀθήνα...

Ἐκείνη ἔσκυψε τὰ μάτια της, σὰν ταπεινωμένη, καὶ ψιθύρισε μηχανικά:

Ἡ συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

✪✪✪

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : «Μ ι ρ ά ν τ α - Ρούμπι» : Πῆρα τὴν «αὐστηρῶς προσωπικὴ» ἐπιστολή σας, πού, εἰς πείσμα τῆς ἀπεργίας τῶν ταχυδρομικῶν, ἔφτασε χωρὶς γραμματόσημο στὰ χέρια μου. Βρίσκετε τὸ μυθιστόρημά μου «καλὸ ἔργο ὡς ὑπόθεσι, ξαίρετικὰ καλοντυμένον» — μὲ ἀγγλικὸ κασμῆρι, ἀξαίρετικὰ καλοντυμένον — μὲ τρομερὴ... ἀντικοινωνικὸ ἄραγε;... — ἀλλὰ «μὲ τρομερὴ... ἀντικοινωνικότητα!». Σᾶς θυμίζω πάντως, ὅτι ὁ Βενέτης ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχε προτείνει στὴ Λίζα νὰ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχε προτείνει στὴ Λίζα νὰ τὴν κάνη γυναίκα του, πρᾶγμα ποὺ ἐκείνη δὲν εἶχε μὲ κανένα τρόπο δεχτῆ. Αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ στὴν ἀθηναϊκὴ κοινωνία», μ' ὅλη τὴν ἀντίθετη γνώμη σας, καί, ἰδιαιτέρως στὸ θέατρο, ποὺ τὸ ξέρω εἰσας, καί, ἰδιαιτέρως στὸ θέατρο, ποὺ τὸ ξέρω ἀρκετὰ καλά... Πάντως κοσιτέσσερα χρόνια τώρα ἀρκετὰ καλά... Πάντως κοσιτέσσερα χρόνια τώρα ἡ «Κορίτσι στὴ Βροχὴ» τελειώνει· ἀλεύτυχῶς που τὸ

— Σᾶς συνιστῶ ν' ἀφήσετε ἥσυχη τὴ γυναίκα μου, γιατί ἀλλοιῶς θὰ λογαριαστῶ μαζί σας μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ συμμάχου!...

ΤΟ «ΠΑΡΩΝ» ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ στὶς ἐξωτικὲς χῶρες

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Αὐτὸς ὁ περίφημος Ἕλληνο - ολλανδὸς Βεστερλιγκ, ποὺ ἔκανε ἕνα κινηματάκι στὴν Ἰνδονησία, ἔτσι γιὰ νὰ δώσῃ τὸ παρὼν τῆς... φυλῆς στὰ μακρυνὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, φέρνει στὴν ἐπικαιρότητα τὶς ἱστορίες τῶν ἐκπληκτικῶν Ἑλλήνων ποὺ κάνουν τὰ θαύματά τους σ' ὁποια γωνία τοῦ πλανήτη κι' ἂν βρεθοῦν.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα συνάντησα τυχαία στὴν ὁδὸ Καραγιώργη τῆς Σερβίας ἕναν παληὸ φίλο μου, καπετάνιο, ποὺ εἶχα νὰ τὸν δῶ κάπου δέκα χρόνια. Τὸ 1941 — πρὶν ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἐπίθεσι — ἦταν δεύτερος πλοίαρχος σ' ἕνα φορτηγὸ κι' ἔφυγε γιὰ τὸν Καναδᾶ. Δὲν ξαναγύρισε ἐκτοτε στὴν Ἑλλάδα. Τὸ καράβι του ἔκανε πολεμικὲς μεταφορὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Ἀγγλία, στὸ βόρειο Ρωσσία ἢ στὴν Περσία ὡς τὸ 1945. Ὕστερα μπῆκε πρῶτος πλοίαρχος σ' ἕνα ἄλλο καράβι, γύρισε δὲν ξέρω πόσες φορὲς ὅλο τὸν κόσμο, βρέθηκε στὴν Ἰαπωνία, στὴν Κίνα, στὸ Χόνγκ Κόνγκ, στὴ Φορμόζα, στὴ Σουμάτρα, στὶς Ἰνδίες καὶ τώρα ἦλθε γιὰ λίγες μέρες νὰ δῇ τοὺς δικούς του.

Μοῦ ἀφηγήθηκε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ γιὰ τοὺς Ἕλληνες ποὺ συναντοῦσε σὲ κάθε ταξίδι του καὶ στὴν πιὸ ἀπίθανη γωνιὰ τῆς γῆς.

— Πέρυσι, μοῦ εἶπε, βρέθηκα στὴν Ἰάβα. Ἤξερα πὼς δὲν ἔλειπαν κι' ἀπὸ κεῖ οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ δὲν εἶχα καμμιὰ ἐλπίδα νὰ τοὺς συναντήσω. Τὸ πρακτορεῖο μας ποὺ ρώτησα δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μὲ πληροφορήσῃ. Μιὰ μέρα ἕνας Ὁλλανδὸς φίλος μου μὲ κάλεσε σὲ μιὰ ἐκδρομὴ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Φτάσαμε σ' ἕνα χωριό, κτισμένο στὴν πλαγιὰ ἑνὸς λόφου. Ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι ἦσαν ἰθαγενεῖς κι' ἐργαζόνταν στὶς γύρω φυτείες ποὺ ἦσαν ἰδιοκτησία δυὸ λευκῶν. Ζητήσαμε νὰ γνωρίσουμε αὐτοὺς τοὺς λευκοὺς καὶ μᾶς ὡδήγησαν σὲ μιὰ περιποιημένη ξύλινη οἰκοδομή, στὸ κάτω μέρος τῆς ὁποίας ἦσαν ἀποθῆκες καὶ γραφεῖα καὶ στὸ ἐπάνω μιὰ τραπεζαρία, δυὸ κρεββατοκάμαρες, λουτρὸ κλπ. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ πολιτισμένη αὐτὴ οἰκοδομή, ἀλλὰ μεγαλύτερη ἐντύπωσι μοῦ ἔκανε ὅταν μπαίνοντας στὸ δωμάτιο ποὺ χρησίμευε γιὰ γραφεῖο εἶδα μιὰ φωτογραφία τοῦ... Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' καὶ δίπλα της μιὰ ἄλλη τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου μὲ μαῦρο γενάκι, ὅπως ἦταν τὴν ἐποχὴ τοῦ 1912. Κατάλαβα ὅτι εἶχα νὰ κάνω μὲ Ἕλληνα — ἢ μὲ Ἕλληνες — ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξιχνιάσω καλύτερα τὸ μυστήριο ἀπέφυγα ν' ἀποκαλύψω ἀμέσως τὴν ἐθνικότητά μου στὸν ψηλό, μελαχροινὸ καὶ μὲ ἀδρὰ ἀνατολίτικα χαρακτηριστικὰ κύριο ποὺ μᾶς ὑποδέχτηκε. Τοῦ εἶπα πὼς εἴμαι Παναμέζος κι' αὐτὸς μοῦ ἀπήντησε πὼς εἶναι «ἀπὸ τὴν Εὐρώπη». Τὸν ξαναρώτησα — ἡ συνομιλία μας γινόταν ἱσπανικὰ — ἀπὸ ποιὸ μέρος τῆς Εὐρώπης καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐξήγησι ὅτι εἶναι «ἀπὸ τὰ Βαλκάνια». Μὲ τὰ πολλὰ ἔφτασε νὰ μοῦ πῇ πὼς εἶναι «ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα». Συγκρατώντας μὲ μεγάλη δυσκολία προσποιητὰ τὸ σοβαρὸ ὕφος μου ξαναρώτησα (ἱσπανικὰ πάντοτε):

»— Καλά, καὶ ἀπὸ ποιὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος εἶστε;

»Ὁ συνομιλητής μου γούρλωσε τὰ μάτια του. Στάθηκε δυὸ - τρία δευτερόλεπτα ἀμίλητος κι' ὕστερα μοῦ εἶπε σὲ ἄπταιστη ἑλληνική, ἐνῶ παραλλήλως μοῦ ἔδινε μιὰ φιλική... καρπαζιά:

— Μὲ δουλεύεις φίλε; Ὥστε εἶμαστε πατριῶτες;

»Ἦταν Δωδεκανήσιος. Μ' ἀγκάλιασε, μὲ φίλησε, μοῦ εἶπε βιαστικὰ τὴν ἱστορία του κι' ὕστερα ἄνοιξε... πολιτικὴ συζήτησι. Τὸ κακὸ εἶναι πὼς βρεθήκαμε ἀντιθέτων κομματικῶν φρονημάτων. Καὶ παρὰ λίγο νά... σκοτωνόμασταν στὰ ὕψη τῶν λόφων τῆς Ἰάβας!»

Αὐτὴ εἶναι ἡ σύντομη ἀφήγησις τοῦ φίλου μου πλοιάρχου, ποὺ νόμισα σκόπιμο νὰ τὴν παραθέσω μὲ τὴν ἀφορμὴ τοῦ θορύβου ποὺ ἔγινε γύρω στὴ μυστηριώδη προσωπικότητα τοῦ Ἕλληνο-ολλανδοῦ Βέστερλιγκ τῆς Ἰνδονησίας. Ἀλλὰ οἱ ἱστορίες τῶν Ἑλλήνων ποὺ εἶναι διεσπαρμένοι στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα τῆς ὑδρογείου εἶναι ἄπειρες καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσες ποὺ καταντοῦν πολλὲς φορὲς ἀπίστευτες.

Θυμοῦμαι, μὲ τὴν εὐκαιρία, τὴν ἱστορία τοῦ Μανιάτη Κουφάκου, ἑνὸς εὐφυεστάτου καὶ θαυμασίου ἀνθρώπου, ποὺ ἀναζητῶντας τὴν τύχη του, βρέθηκε στὴν Ἰαπωνία τὴν ἐποχὴ τοῦ ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου. Ὅλες οἱ προσπάθειές του γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς μικροεπιχειρήσεως ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ξεκινήσῃ γιὰ μεγαλύτερες κατακτήσεις, δὲν ἀπέδιδαν κανένα ἀποτέλεσμα. Μέσα στὴν ἀπελπισία του ὁ ἄνθρωπος ἀποφάσισε νὰ ἀνοίξῃ μιὰ καντίνα καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἰαπωνικὸ στρατὸ στὶς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν Ρώσσων.

Τὰ εἴδη ποὺ εἶχε δικαίωμα νὰ πουλάῃ στοὺς στρατιῶτες ἦσαν ὡρισμένα: τσιγάρα, σοκολάτες, τσάϊ, καραμέλες, κλωστές, βελόνες. Δὲν ἔβγαινε τίποτε. Ἂν πουλοῦσε οἰνοπνευματώδη ποτὰ θὰ κέρδιζε πολλὰ χρήματα. Ὁ ἰαπωνικὸς στρατιωτικὸς νόμος ὅμως καθώριζε πὼς «ὅποιος πουλάει στοὺς στρατιῶτες σὲ ἐποχὴ πολέμου οἰνοπνευματώδη ποτὰ καταδικάζεται σὲ θάνατο».

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Κουφάκος παρέβη τὸ νόμο. Προμηθεύθηκε οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ πουλοῦσε λαθραῖα στοὺς ἀξιωματικούς (γιὰ νὰ εἶναι πιὸ σίγουρος πὼς δὲν θὰ τὸν στείλουν στὸ στρατοδικεῖο). Ἔτσι ἄρχισε νὰ κερδίζῃ πολλὰ λεφτά, ἀλλὰ μιὰ μέρα τὸν ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ τὸν παρέπεμψαν νὰ δικαστῇ. Ἡ θανατικὴ καταδίκη του ἦταν ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ βέβαιη, τὸν ἔσωσε ὅμως τὸ ὅτι δήλωσε τόπο τῆς καταγωγῆς του τὴ Σπάρτη.

— Σπάρτη; ρώτησαν κατάπληκτοι οἱ γιαπωνέζοι στρατοδίκες. Ὥστε, εἶσαι ἀπόγονος τοῦ Λυκούργου;

— Αἴ... βέβαια, ἔκανε μὲ κάπως ὑπερήφανο ὕφος ὁ Κουφάκος.

Οἱ Γιαπωνέζοι δὲν μποροῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὴ συγκίνησί τους γιὰ τήν... ἀνακάλυψι. Παράτησαν τὴ στρατιωτικὴ δικονομία κι' ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν τὸν κατηγορούμενο ἂν διατηροῦνται ἀκόμα τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

— Φυσικά, ἔκανε ὁ Κουφάκος. Τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀπὸ τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχή. Οἱ ἄνθρωποι φοροῦν χιτῶνες ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί τους, τρῶνε μέλανα ζωμὸν καὶ ρίχνουν τὰ ἀσθενικὰ παιδιὰ στὸν Καιάδα. Οἱ γυναῖκες λούζονται στὸν Εὐρώτα...

Οἱ στρατοδίκαι ἄκουαν τὴν ἀφήγησί του μὲ ἀφάνταστο ἐνδιαφέρον. Ἤξεραν τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορία, ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲν εἶχαν δῆ ποτέ τους Ἕλληνα. Φυσικὰ τὸν ἀθώωσαν πανηγυρικά, τὸν ἔκαναν ἐπίσημο προμηθευτὴ τοῦ ἰαπωνικοῦ στρατοῦ καὶ τὸν παρακάλεσαν... εὐλαβῶς νὰ μὴ ξαναπουλήσῃ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἐν τούτοις ὁ Κουφάκος δὲν ἔπαυσε νὰ πουλάῃ ἀλκοόλ. Καὶ δὲν ἔχασε τὸ κεφάλι του, ὅπως θὰ συνέβαινε μὲ οἱονδήποτε ἄλλον.

Ἔτσι ἔκανε μιὰ περιουσία καὶ κατασταλάξε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου τὸν γνώρισα τὸ 1923 ἢ 1924. Ἦταν ἕνας ἐξαίρετος ἄνθρωπος, εὐφυέστατος, καλόκαρδος, ἀεικίνητος. Μιὰ μεγάλη καὶ ἄδικη ὅμως περιπέτεια μὲ τὴν ὁποία ἔμπλεξε τὸν ἔκανε νευρασθενικὸ καὶ αὐτοκτόνησε.

Ἕνας νεαρὸς Ἑλληνοαμερικανὸς ἀεροπόρος, ποὺ εἶχε πάρει μέρος στοὺς μεγάλους ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμοὺς τῆς Ἰαπωνίας καὶ ἔμεινε μετὰ τὸν πόλεμο ἐπὶ 6 μῆνες στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Μὰκ Ἄρθουρ, ὁ Μάϊκλ Πέτερ — ἢ Μιχάλης Πέτρου — μὲς ἀφηγεῖτο πρόπερσι ἕνα βράδυ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἦλθε γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς συγγενεῖς του, ἕνα χαριτωμένο περιστατικὸ ποὺ τοῦ συνέδη στὸ Τόκιο: Δυὸ μέρες μετὰ τὴ συνθηκολόγησι τῆς Ἰαπωνίας, ὁ Μὰκ Ἄρθουρ ἐγκατεστάθηκε μὲ τὸ Ἐπιτελεῖο του στὴν ἰαπωνικὴ πρωτεύουσα. Ὁ Μάϊκλ, ποὺ ἦταν ἀποσπασμένος στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ στρατηγοῦ εἶδε ἕνα πρωῒ στὸ δρόμο μιὰ ὡραιοτάτη καὶ κομψοτάτη Γιαπωνέζα, τὴν ὡραιότερη — ὅπως ἐπέμενε τουλάχιστον — Γιαπωνέζα τοῦ Τόκιο. Ἐπεχείρησε νὰ τῆς ἐκδηλώσῃ τὸ θαυμασμό του, ἀλλὰ εἶδε ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕνα ἄγριο θηλυκό, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ δώσῃ προσοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ ἀεροπόρου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πεισματώσῃ ὁ Μάϊκλ καὶ νὰ τὴν κυνηγάῃ ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες. Σοβαρὴ καὶ ἀμίλητη ἡ ὡραία Γιαπωνέζα ἔφτασε σ' ἕνα προάστειο τοῦ Τόκιο καὶ μπῆκε σὲ μιὰ πολυτελέστατη βίλλα, ἀπὸ τὶς ὀλίγες ποὺ δὲν καταστράφηκαν ἀπὸ τοὺς ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμούς. Πεισματωμένος, ἀλλὰ καὶ ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν ἄδικη δίωρη πεζοπορία, ὁ νεαρὸς ἀεροπόρος ἐπεχείρησε νὰ μπῇ διὰ τῆς βίας στὴ βίλλα γιὰ νὰ δῇ ἐπὶ τέλους ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ τόσο ἀκατάδεκτη ὑπήκοος τοῦ Μικάδου, ἀλλὰ μόλις διέσχισε τὸν κῆπο κι' ἔφτασε στὴν κεντρικὴ εἴσοδο, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν ἀξιοπρεπέστατο καὶ σοβαρώτατο κύριο, μὲ χαρακτηριστικὰ Εὐρωπαίου, βλοσυρό, ἐξαγριωμένο, ἕτοιμο νὰ τὰ βάλῃ μὲ τήν... Ἀμερική.

—Ἀκοῦστε κύριε, τοῦ εἶπε σὲ θαυμασία ἀγγλική, ἡ κυρία ποὺ ἐνοχλήσατε εἶναι ἡ γυναίκα μου. Σᾶς συνιστῶ νὰ τὴν ἀφήσετε ἥσυχη, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ λογαριαστῶ μαζί σας καὶ μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ... συμμάχου! Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι εἶμαι Ἕλλην!

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ φανταστῇ κανεὶς τὸ τί ἀκολούθησε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι. Ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν σὰν παμπάλαιοι φίλοι, ἐνῶ ἡ Γιαπωνέζα, βλέποντας κατάπληκτη ἀπὸ ἕνα παράθυρο αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη σκηνὴ — τὴ στιγμὴ ποὺ περίμενε νὰ δῇ μᾶλλον ἕνα μάτς πυγμαχίας — ἀποσύρθηκε ἔντρομη στὸ δωμάτιό της, κάνοντας προφανῶς γιὰ τὸν ἄντρα της σκέψεις ὄχι πολὺ κολακευτικές...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὰ τυχερὰ

Μεσημέρι.

Τὸ λεωφορεῖο τῶν Πατησίων ξεκινάει ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια ἀσφυκτικὰ γεμάτο κόσμο, σωστὴ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Σὲ μιὰ στροφή, εἰ ὄρθιοι ἐπιβάτες, χάνουν τὴν ἰσορροπία τους καὶ, πάνω στὸ σκαμπανέβασμα, μιὰ νέα κι' ὡραία κυρία, πέφτει στὰ γόνατα ἑνὸς καθισμένου ἐπιβάτη.

Ἡ κυρία κοκκινίζει ὡς τὶς ρίζες τῶν αὐτιῶν, σηκώνεται ἀπότομα καὶ λέει στὸν κύριο :

— Ἄ! κύριε... Σᾶς ζητῶ συγνώμην...

Ὁ κύριος τῆς χαμογελάει γλυκύτατα καὶ τῆς ἀπαντᾶ :

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου. Νομίζω ὅτι ἐγὼ μάλλον πρέπει... νὰ σᾶς εὐχαριστήσω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἄδικες ἁμαρτωλές

Ἕνα κουρέλι τῆς ζωῆς

Μιὰ φίλη της τὴν εἶχε συστήσει σὲ κεῖνο τὸ γραφεῖο, γιὰ νὰ ἐργασθῆ ὡς δακτυλογράφος. Καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐργαζόταν ἡ Μίνα. Ἔπρεπε νὰ βρῆ δουλειά, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ τὸ σπίτι της, ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ζήσῃ μὲ τὴ σύνταξι ποὺ τοὺς εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας της. Ἡ μητέρα της ἄρρωστη ἀπὸ καιρὸ καὶ μιὰ μικρότερη ἀδελφή, ποὺ πήγαινε ἀκόμα στὸ σχολεῖο, εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά της. Κι' ἐξ ἄλλου ἤθελε νὰ ἐργασθῆ, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν αὐτοπεποίθησι ποὺ δίνει ἡ δουλειὰ σὲ μιὰ κοπέλλα.

Ἦταν ἕνα ἐμπορικὸ γραφεῖο. Ὁ διευθυντής, ἕνας μάλλον νέος ἄνθρωπος, συμπαθητικός, εὐγενικός, τὴ δέχθηκε μὲ καλωσύνη. Πρὶν τὴ ρωτήσῃ γιὰ τὶς γνώσεις της, τὴν κύτταξε μ' ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα, ἐνῶ ἡ Μίνα εἶχε κατεβάσει τὰ δικά της βλέμματα. Φάνηκε πὼς ἔμεινε εὐχαριστημένος. Ὕστερα τῆς ἔδειξε τὸ τραπεζάκι μὲ τὴ γραφομηχανή, στὸ διπλανὸ δωμάτιο, τῆς εἶπε τὴ δουλειὰ ποὺ θὰ ἔκανε: Ἐγγραφα καὶ ἁπλοῦς λογαριασμούς. Τῆς εἶπε, στὸ τέλος, καὶ τὸ μισθὸ ποὺ θὰ ἔπαιρνε, ὄχι μεγάλο βέβαια, μὰ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ γιὰ μιὰ κοπέλλα ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐργαζόταν.

— Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε ἀπὸ τώρα, δεσποινὶς Μίνα. Ὁρίστε, φτιάξτε μου αὐτὸ τὸ γράμμα σὲ δυὸ ἀντίγραφα.

★

— Πῶς σοῦ φάνηκε ὁ κύριος Τάκης; τὴ ρώτησε τὴν ἄλλη μέρα ἡ φίλη της.

— Πολὺ καλὸς κύριος!

— Α! Ναί! Εἶναι πρώτης τάξεως!

Κι' αὐτὸ ἦταν πραγματικὰ ἡ ἐντύπωσι ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ κ. Τάκης. Τῆς φερνόταν πάντα μὲ καλὸ τρόπο, τὴ ρωτοῦσε γιὰ τὴ ζωή της καί, μιὰ μέρα, τῆς εἶπε κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Ἡ Μίνα δὲν ἔδωσε σημασία, οὔτε σ' αὐτὰ τὰ λόγια, οὔτε σὲ κεῖνα ποὺ τῆς εἶπε μιὰν ἄλλη μέρα, πὼς, ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε ἐκείνη, τὸ γραφεῖο ὁμόρφηνε καὶ πῆρε μιὰ ἀλλοιώτικη χάρι!

Ἕνα ἀπόγευμα τῆς εἶπε ἐφηνικά:

— Ἀπόψε δὲν ἔχουμε δουλειά. Μοῦ κάνετε τὴν εὐχαρίστησι νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο;

Ἡ Μίνα ἀρνήθηκε.

— Γιατί; ἐπέμεινε ἐκεῖνος. Βρίσκετε τίποτα κακό;

— Α! ὄχι, δικαιολογήθηκε ἐκείνη. Ἀλλὰ σεῖς διευθυντής, ἐγὼ μιὰ ὑπάλληλος...

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοιες προλήψεις. Διευθυντὴς καὶ ὑπάλληλος, εἴμαστε στὸ γραφεῖο. Ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μποροῦμε νὰ μαστε δυὸ καλοὶ φίλοι. Ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ κανένας ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς κάνῃ σκηνές, ἂν μᾶς δῆ μαζί.

— Α! ὄχι! ἀπάντησε κατηγορηματικὰ ἡ Μίνα. Δὲν ὑπάρχει κανένας!

— Τότε;

Ὑποχώρησε. Πῆγαν μαζὶ στὸ σινεμά. Ἐπαιζαν ἕνα ἔργο μὲ μιὰ κοινή, ἀλλὰ ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὴ Μίνα, ὑπόθεσι: Ἕνας πλούσιος διευθυντὴς ἐρωτευόταν τὴ δακτυλογράφο του. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, παντρευόντουσαν.

Μετὰ τὸ σινεμά, ὁ κ. Τάκης τῆς πρόσφερε ἕνα πρόχειρο γεῦμα, σὲ κάποιο μπάρ. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ στάσι του ἀπέναντί της ἔγινε ἀλλοιώτικη. Ἦταν φανερὸ πὼς τοῦ ἄρεσε. Ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι μὲ τέχνη καὶ μὲ σύστημα, ὡς πού, ἕνα ἀπόγευμα τὴ φίλησε. Ἡ Μίνα ἀποτραβήχτηκε, ὁ διευθυντὴς ἐπέμεινε, τῆς εἶπε πὼς ἀπὸ καιρὸ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ κι' αὐτὸ ποὺ αἰσθανόταν δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταπολεμήσῃ.

Ἡ Μίνα ἄρχισε νὰ τὸ σκέπτεται. Ὁ νοῦς της πῆγε στὸ φίλμ ποὺ εἶχε ἰδῆ. Ἀνύποπτη ἀκόμα ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς, φαντάσθηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ καὶ σ' αὐτὴν κάτι παρόμοιο.

Λίγες μέρες ἀργότερα, κάποιο βράδυ, ἡ Μίνα ἦταν καὶ πάλι μαζὶ μὲ τὸν προϊστάμενό της. Μὰ ὄχι στὸ γραφεῖο, οὔτε στὸ σινεμά. Στὸ σπίτι του...

★

Πέρασε λίγος καιρὸς ἔτσι.

Ἡ Μίνα ἦταν φιλενάδα τοῦ διευθυντοῦ της, φιλενάδα μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Καὶ ἦταν εὐτυχισμένη. Μά, ὕστερα ἀπὸ πεντέξη μῆνες, ὁ κ. Τάκης ἄλλαξε. Ἦταν φανερὸ πὼς τὰ αἰσθήματά του εἶχαν μεταβληθῆ. Οἱ συναντήσεις τους ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο εἶχαν ἀραιώσει. Περνοῦσαν μέρες χωρὶς νὰ τῆς πῆ μιὰ τρυφερὴ λέξι. Μερικὲς φορές, μάλιστα, τῆς ἔκανε καὶ παρατηρήσεις γιὰ τὴ δουλειά της. Ἡ Μίνα, ποὺ τόσα ὄνειρα εἶχε κάνει γι' αὐτὸ τὸ δεσμό, ἀνησύχησε. Μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

— Ἔχεις ἀλλάξει πολὺ τώρα τελευταῖα!

— Δὲν πέφτεις ἔξω, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀπότομα. Ὅλα ἔχουν ἕνα τέλος στὴ ζωή.

— Δηλαδή; Τί θὲς νὰ πῆς;

— Αὐτὸ ποὺ κατάλαβες. Ὅτι πρέπει οἱ σχέσεις μας νὰ περισρισθοῦν στὰ τυπικὰ περιθώρια προϊσταμένου καὶ δακτυλογράφου. Φτιάξε μου τώρα αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ ἄσε τὰ δάκρυα!

ΝΕΟΣ ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣ

Στὴν Ἀμερική, στὴν περίπτωσι ποὺ θ' ἀκουσθοῦν οἱ σειρῆνες ἑνὸς αὐτοκινήτου τῶν Πρώτων Βοηθειῶν ἢ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, ὁ αὐτόματος σηματοδότης τῆς Τροχαίας δίνει ἀμέσως τὸ σῆμα τῆς ἐλευθέρας διελεύσεως, χάρις σ' ἕνα εὐαίσθητο ἀκουστικὸ μηχάνημα, ποὺ βρίσκεται προσαρμοσμένο στὴ βάσι του. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ μόλις συλλάβῃ τὸν ἦχο τῆς σειρήνας τοῦ αὐτοκινήτου, προκαλεῖ τὴν πτώσι ἑνὸς διακόπτου στὸ σηματοδότη καὶ ἀλλάζει ἔτσι αὐτόματως τὸ φῶς ἀπὸ κόκκινο σὲ πράσινο.

Ὅταν βρέθηκε μόνη της, ἡ Μίνα ἔκλαψε. Τὰ ὄνειρά της, ἦσαν τώρα σκουπίδια.

★

Μά, ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἀποφάσιζε νὰ κάνῃ ἐκείνη, τὸ εἶχε σκεφτῆ ὁ κ. Τάκης. Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, τῆς εἶπε καὶ μάλιστα στὸν πληθυντικό:

— Ξέρετε, δεσποινίς, μοῦ χρειάζεται μιὰ δακτυλογράφος ποὺ νὰ ξέρῃ καὶ λογιστικά. Ἐσεῖς ξέρετε;

— Ὄχι!

— Φυσικά, δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβαρύνω τὸ γραφεῖο μου μὲ δυὸ μισθούς.

— Ὥστε... Μὲ διώχνετε κι' ἀπὸ τὴ δουλειά; ψιθύρισε ἡ Μίνα.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶμαι τόσο σκληρός, γιὰ νὰ μὴ σκεφθῶ καὶ τὴ θέσι σας. Ἔχω μιλήσει γιὰ σᾶς σ' ἕνα φίλο μου, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δακτυλογράφο. Σᾶς περιμένει. Αὔριο, θὰ σᾶς δώσω ἕνα γράμμα καὶ θὰ πᾶτε. Θὰ πιάσετε ἀμέσως δουλειά.

Τ' ἄλλο πρωῒ ἡ Μίνα εἶδε μιὰν ἄλλη στὴ θέσι της. Ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ νέα καὶ νόστιμη κοπέλλα. Ὁ διευθυντὴς κάλεσε τὴ Μίνα καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα κλειστὸ γράμμα.

— Ὁρίστε τὸ γράμμα, τῆς εἶπε. Τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συμπαθῶ, δὲν τοὺς ἀφήνω ἔτσι!

— Εὐχαριστῶ πολύ, ἀπάντησε τυπικὰ ἡ Μίνα.

Αἰσθανόταν ταπεινωμένη μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τῆς εἶχε φερθῆ τόσο πρόστυχα. Θὰ προτιμοῦσε νὰ φύγῃ μὲ ἀξιοπρέπεια, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ἐγωϊσμό της, χωρὶς νὰ δεχθῆ αὐτὴ τὴ χειρονομία τῆς δῆθεν συμπόνοιας. Μὰ σκέφθηκε τὴν ἄρρωστη μητέρα της καὶ τὴν ἀδελφούλα της, ποὺ δὲν ἤξεραν τίποτα καὶ θὰ ὑπέφεραν. Καὶ θυσίασε τὸν ἐγωϊσμό της.

Πῆρε τὸ γράμμα κι' ἔφυγε. Ὅμως μιὰ σκέψι τῆς ἦρθε στὸ νοῦ. Τί νάγραφε ἄρα γε τὸ γράμμα; "Αν τὸ ἀνοιγε; Βέβαια, θὰ ἦταν ἀδιακρισία. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπρόκειτο γι' αὐτήν;

Πάλεψε λίγο μὲ τὸν ἑαυτό της, νίκησε τοὺς δισταγμούς της κι' ἄνοιξε τὸ γράμμα. Καὶ νὰ τί διάβασε:

«Ἀγαπητὲ Σπῦρο,

Σοῦ στέλνω τὸ πρόσωπο ποὺ σοῦ μίλησα ὡς ἀνταλλαγὴν ἐκείνου ποὺ μοῦ ἔστειλες. Καθὼς βλέπεις, ἀξίζει τὸν κόπο. Μόνο ποὺ θέλει ὑπομονὴ καὶ ὄχι βιαστικὰ πράγματα. Σοῦ εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

Τάκης».

Ἡ Μίνα ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν. Τὰ μάτια της βούρκωσαν. Τώρα αἰσθάνθηκε πόσο εἶχε ταπεινωθῆ, πὼς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κουρέλι τῆς ζωῆς. Ὁ ἕνας τὴν ἔστελνε στὸν ἄλλο. Ντρεπόταν τὸν ἑαυτό της, τὸν κόσμο ὁλόκληρο...

Ἔσχισε τὸ γράμμα σὲ χίλια κομμάτια... Τί θὰ κάνε τώρα; Οὔτε ἡ ἴδια ἤξερε. Ταπεινωμένη, σκυφτή, δυστυχισμένη, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ φτωχικὸ σπιτάκι της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✿✿✿

Ἕνα περίεργο στοιχημα

Ἡ τράπεζα τῆς Λουϊζιάνας κάλεσε δυὸ καταθέτας της ν' ἀποσύρουν μιὰ κατάθεσι ἀπὸ πέντε δολλάρια ποὺ εἶχε κάμει καθένας ἀπ' αὐτοὺς πρὶν ἀπὸ δέκα ἑπτὰ χρόνια. Νὰ περὶ τίνος πρόκειται:

Τὸ 1933, δυὸ Ἀμερικανοί, ὁ Ροῦντυ Κόλλενς κι' ὁ Τζὼν Στέτλερ βρέθηκαν νὰ ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη σχετικὰ μὲ τὴν ἀντοχὴ τοῦ Καπιτωλίου τῆς Λουϊζιάνας ποὺ εἶχε κτισθῆ ἐκεῖνο τὸ χρόνο. Ὁ πρῶτος ὑποστήριζε ὅτι θὰ κρατοῦσε περισσότερο ἀπὸ πεντακόσια χρόνια. Ὁ δεύτερος ὅτι θὰ εἶχε καταρρεύσει πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴν προθεσμία. Στοιχημάτισαν, λοιπόν, πέντε δολλάρια καὶ τὰ κατέθεσαν στὴν Τράπεζα τῆς Λουϊζιάνας, μὲ τὴ συμφωνία νὰ πληρώσῃ στοὺς ἀπογόνους τοῦ νικητοῦ, ἐπειτα ἀπὸ πεντακόσια χρόνια, τὸ ποσὸν τῶν δέκα δολλαρίων, μαζὶ μὲ τοὺς τόκους καὶ τοὺς τόκους τῶν τόκων τους. Οἱ διευθύνοντες τότε τὴν Τράπεζα δέχτηκαν τὴ συμφωνία τους. Ἀλλ' οἱ σημερινοὶ διευθυνταὶ ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη. Γιατὶ ὑπελόγισαν ὅτι θὰ πρέπει νὰ πληρώσουν στοὺς ἀπογόνους τοῦ νικητοῦ ὄχι λιγώτερο ἀπὸ δυὸ δισεκατομμύρια δολλάρια. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κάλεσαν τοὺς δυὸ ἐνδιαφερομένους ν' ἀποσύρουν τὶς καταθέσεις τους. Ἀλλ' αὐτοὶ ἀρνοῦνται. Καὶ ἔτσι ἡ ὑπόθεσις ἐστάθη στὰ δικαστήρια.

Ἡ τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Καρνάβαλου

Τὰ ἁμάρτα ἀποκρηά

Τὰ γλέντια τῆς παληᾶς ἀποκρηᾶς στὴν Ἀθήνα, γίνονταν ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ περισσότερο μέσα στὰ σπίτια, στὶς μπυραρίες, στὰ καφενεῖα καὶ τὰ

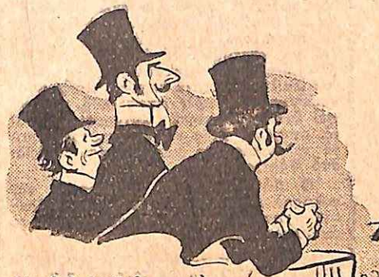

χοροδιδασκαλεῖα, μὲ τοὺς χοροὺς τῶν μεταμφιεσμένων καὶ μή. Τὴν τελευταία ἑβδομάδα ὅμως, οἱ Ἀθηναῖοι, ξεχύνονταν στοὺς δρόμους καὶ ἡ κίνησις ἦταν ζωηρότατη, γεμάτη εὐθυμία καὶ φασαρία ἀφοῦ ἀντηχοῦσαν «ὡς βρονταί, τὰ παμμεγέθη ἐκεῖνα τύμπανα, τὰ δημώδη ν τ α ο ύ λ ι α ἀνὰ δύο ἢ τρία ὁμοῦ ἐνούμενα» καθὼς ἔγραφε παλαιότερος Ἀθηναῖος.

Τότε, τὴν τευταία ἑβδομάδα, ἦταν ποὺ ὄχι μόνο τὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκόνια τῶν σπιτιῶν μὰ καὶ τὰ τραπεζάκια στὰ πεζοδρόμια τῶν ζαχαροπλαστείων γέμιζαν ἀπὸ εὐθυμους ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ μὲ τὶς σακκοῦλες τοῦ χαρτοπολέμου, τὶς σερπαντίνες καὶ τὶς φοῦσκες στὸ χέρι. Μιὰ ἀτελείωτη ἁλυσίδα ἀπὸ μασκαράδες, ἄλλους πεζῆ καὶ ἄλλους σ' ἁμάξια γύριζε τοὺς δρόμους σχηματίζοντας μιὰ ἀτελείωτη πομπὴ ποὺ ἀρχιζε ἀπὸ τὴν πλατεία Συντάγματος καὶ κατέληγε πάλι ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς δρόμους, Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ. Αὐτὸ ἦταν τὸ τρίγωνο τοῦ ἀποκρηάτικου πανζουρλισμοῦ.

Οἱ ἐφημερίδες τοῦ 1905, γράφανε ὅτι «καὶ ἐφέτος ὀχήματα πλήρη προσωπιδοφόρων, περιερχόμενα, ἐρρίπτον δράκας χαρτοπολέμου καὶ ὀσπρίων εἰς τὰς ὀψεις(!) τῶν θεατῶν. Ἐπίσης ἐρρίπτον το ζαχαρωτὰ πλήρη πεπέρεως ἡ φελλοῦ πρὸς τοὺς λαιμάργους ἀγυιόπαιδας». Περίεργο εἶνε ὅτι ἕνας συντάκτης, κάνοντας τὴν περιγραφὴ τοῦ Καρνάβαλου ἐκείνης τῆς χρονιᾶς στὴν ἐφημερίδα του, τὰ βάζει μὲ τὰ κορίτσια τῆς Ἀθήνας: «Διότι — λέγει — ἐνῶ κομψαί τινες δεσποινίδες ἐνίοτε ἀξιοῦνται τῆς τιμῆς (;) νὰ δεχθῶσιν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν κατραρριπτομένας μικρὰς ἀνθοδέσμας, δὲν κύπτουσι κἂν ἵν' ἀναλάβωσιν αὐτάς ἀπὸ τῆς γῆς...». Φαίνεται πὼς κι' αὐτὰς ὁ ἴδιος θὰ ἔρριξε σὲ καμμιὰ τίποτε μεγάλη ἐξέδρα, ποὺ δὲν ἔσκυψε νὰ τοὺς μαζέψῃ — ἡ ἀκατάδεκτη!

★

Ἡ παρέλασι τῶν ἁρμάτων τοῦ Καρναβάλου ποὺ θὰ τὰ ἐβράβευε τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς ἡ «Ἐπιτροπὴ τοῦ Κομιτάτου», ὅπως τὴν λέγατ

Γυρίζοντας στὸ δωμάτιό μου, βρῆκα μιὰ βαλίτσα ξεκοιλιασμένη καὶ δεμένη μὲ σπάγγους.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

...ἀποτυχόντος Βουλευτοῦ

(Μεταξὺ σοβαροῦ καὶ εὐθύμου)

Ἀπὸ κάποια στατιστική, ποὺ κράτησα γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῶν ἐκλογέων τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουνα βουλευτής, προέκυπτε πὼς ἀρκετὰ προσωπικὰ ζητήματα μὲ ἀπασχόλησαν πολύ. Ἦταν ὅμως καὶ ζητήματα, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ βουλευτή. Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμα ἡ ἰδέα, πὼς δίνοντας ἢ καί... μὴ δίνοντας ψῆφο σ' ἕνα βουλευτὴ δὲν ἐξασφαλίζουν μόνο τὸν ἀνέξοδο διεκπεραιωτὴ τῶν ὑποθέσεών τους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φροντίζῃ γιὰ ὅλα τους τὰ ζητήματα, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι. Ἔτσι πῆρα πολλὲς φορὲς τὰ πιὸ ἀκατανόητα γράμματα γιὰ ὑποθέσεις, ποὺ δὲν ἦσαν τῆς «εἰδικότητός» μου. Ἕνας μοῦ ζητοῦσε νὰ πάω στοὺς «καλλίτερους» γιατροὺς καὶ νὰ μάθω τί πόνος εἶναι αὐτός, ποὺ ἔχει στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς του! Καὶ ρωτοῦσε: «Λέτε νὰ εἶναι... μυοκαρδίτις;» Ἦταν τότε ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ πολὺ τῆς... μόδας. Καὶ ζητοῦσε νὰ τοῦ στείλω καὶ τά... φάρμακα!

Ἕνας ἄλλος μοῦ ἔγραφε νὰ συμβουλευθῶ τοὺς «μεγάλους δικηγόρους» καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσω τί πρέπει νὰ κάμῃ γιὰ νὰ χωρίσῃ τήν... πεθερά του. Εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκα του καὶ τοῦ ἐμεινε ἀμανάτι ἡ πεθερά. Εἶχει ὅμως ἡ πεθερὰ τὰ δικαιώματά της στὴν προῖκα, ποῦδωσε στὴν κόρη της. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἄντρα της, ποὺ εἶχε παραδώσει στὸ γαμπρὸ γιὰ ἐκμετάλλευσι, ἦταν στὸ ὄνομά της. Ἀλλ' ὁ γαμπρὸς ἐννοοῦσε νὰ βάλῃ χέρι σ' ὅλα τὰ πράγματα, διώχνοντας τὴν πεθερά, καὶ ρωτοῦσε τί πρέπει νὰ κάμῃ.

Τοῦ ἀπάντησα πὼς «οἱ μεγάλοι δικηγόροι» δίνουν τὴ γνώμη τους κατόπιν «μεγάλης» πληρωμῆς. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε νὰ τοὺς ρωτήσω. γωρὶς νὰ κάνῃ λόγο καὶ γιὰ τὴν πληρωμή τους, ἐννοῶντας, φυσικά, πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς πληρώσω ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ψήφου, ποὺ ὑποτίθεται, ὅτι μοῦ ἔδωσε. Καὶ βιαζόταν πολύ, γιατὶ — ἔγραφε — θέλει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν πεθερά του γιὰ νὰ ξαναπαντρευτῇ...

★

Ἕνας ἄλλος πάλιν ζητοῦσε νὰ τοῦ βγάλω δίπλωμα γυμνασίου γιὰ νὰ διορισθῇ ... τικὸς στὴ κοινότητά του. Εἶχε ἀκούσει, ὅτι βγαίνουν κάτι τέτοια διπλώματα. πλαστά ἐννοεῖται, καὶ σκέφθηκε νὰ πάρῃ ἕνα κι' αὐτὸς γιὰ τὴ δουλειά, ποὺ τὸ ἤθελε Τοῦ ἀπάντησα πὼς ἡ ὑπόθεσίς του εἶναι πολὺ δύσκολη. ἀκατόρθωτη σχεδόν, καὶ τὸν ρώτησα τί γράμματα ξέρει, ὥστε νὰ κανονίσω τὶς ἐνέργειές μου. Ἡ ἀπάντησίς του ἦταν πὼς δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τό .. σχολαρχεῖο! Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ ἔγραψα πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα καὶ ἡσύχασα Αὐτὸς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ἡσυχάσῃ ποτὲ καὶ πάντα, ὅταν μ' ἔβλεπε, τὸ εἶχε μεγάλο παράπονο, ποὺ δὲν τοῦ ἔβγαλα δίπλωμα γυμνασίου κι' ἔχασε μιὰ τόσο καλὴ θέσι...

Κάποτε, γυρίζοντας στὸ δωμάτιό μου τὸ ἀπόγευμα, βρῆκα μέσα μιὰ βαλίτζα ἀπὸ χαρτόνι, ξεκοιλιασμένη καὶ δεμένη μὲ σπάγγους. Ρώτησα κι' ἡ νοικοκυρά μου μοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἦρθε ἕνας... φίλος μου ἀπὸ τὸ χωριὸ — κι' ἀνάφερε τὸ ὄνομά του — καὶ θὰ μείνῃ στὸ δωμάτιό μου — γιὰ νὰ μὴ ξοδεύεται στὸ ξενοδοχεῖο. Τὴν καθησύχασε ὅμως, πὼς δὲν θὰ ἔμενε καὶ πολύ, καμμιὰ δεκαριὰ μέρες μόνον... Τὸν εἶδα ἀργότερα αὐτὸν τὸ «φίλο» μου, τὸν ἐκλογέα μου δηλαδὴ καὶ τοῦ ἐξήγησα πὼς εἶναι δύσκολο νὰ τὸν φιλοξενήσω γιατὶ ἡ νοικοκυρὰ θὰ εἶχεν ἀντιρρήσεις .Δὲν ἦταν δικό μου τὸ δωμάτιο, ἀλλὰ καὶ στρώματα δὲν ὑπῆρχαν, τοῦ εἶπα. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε. Κι' ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἀντιρρήσεις τῆς νοικοκυρᾶς μὲ πληροφόρησε πὼς τὴν εἶχε κανονίσει. Θὰ τὸν δεχόταν ὁπωσδήποτε καὶ θὰ τοῦ ἔδινε καὶ στρῶμα.

Μοῦ φάνηκε περίεργο. Ἐξακρίβωσα ὅμως ἔπειτα πὼς εἶχε δίκηο. Ὁ ἀθεόφοβος πραγματικὰ τὴν εἶχε ἐξαγοράσει!... Τῆς εἶχε προσφέρει τὶς τέσσερες κόττες κι' ἕνα τενεκεδάκι βούτυρο, ποὺ ἔφερε μαζί του ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰ μένα, καὶ βολεύτηκε. Ἔτσι τὸν ὑπέστην ὀχτὼ μέρες, ποὺ ἔμεινε στὴν Ἀθήνα. Κι' ἐγὼ μὲν περιωρίσθηκα στά... κακαρίσματα τοῦ ροχαλητοῦ του, οἱ κόττες ὅμως γεννοῦσαν στὸ κοτέτσι τῆς νοικοκυρᾶς.

★

Ἀπ' τὴ σύντομη βουλευτική μου πεῖρα ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς πολλὲς δουλειὲς γίνονται μέ... λεφτά. Καὶ δὲν ἔχω δεδομένα, οὔτε κἂν ὑποψία γιὰ βουλευτές, ποὺ νοηματίζονται, ἀλλ' ἔχω ἄμεση ἀντίληψι, ὅτι μερικοί, ποὺ θέλουν νὰ πετύχουν διάφορες δουλειές, προσφέρουν λεφτά. Μιὰ μέρα ἦρθε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸ γραφεῖο μου. Κι' ἀφοῦ ἔκαμεν ἕνα πρόλογο, γεμάτον κολακεῖες γιὰ τήν... προσωπικότητά μου, γιὰ τὸ κῦρος, ποὺ ἔχω στὸν κόσμο, γιὰ τὴν ἐπιρροή μου στὸ κόμμα καὶ πολλὰ ἄλλα, ἔφτασε καὶ στὸ ψητό.

— Θέλω νὰ ζητήσω κάτι, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε, ἂν θελήσετε καὶ τὸ πάρετε μὲ τὴν καρδιά σας. Εἶναι πάρα πολὺ εὔκολο. Μιὰ κουβέντα στὸ Βασιλάκη τὸ Δεληγιάννη (ἦταν τότε ὁ μακαρίτης ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν) κι' ὅλα θὰ τελειώσουν μιὰ χαρά.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησα μὲ περιέργεια.

—'Απλᾶ πράγματα, ἀλλὰ λίγο μπερδεμένα. Θὰ χρειασθοῦν βέβαια ἔξοδα. ἀλλ' αὐτὰ θὰ τὰ πληρώσω ἐγώ. Πάνω - κάτω τριακόσιες χιλιάδες δραχμές, ἴσως καὶ τετρακόσιες.

— Μά, τί πρόκειται νὰ γίνῃ; ξαναρώτησα μὲ ἐπιμονὴ αὐτὴ τὴ φορά.

— Νά, ἀκοῦστε. Εἶναι ἕνα οἰκόπεδο ἀνταλλάξιμο στὴ Θεσσαλονίκη. Ὅπως ξέρετε, τὰ ἀνταλλάξιμα πουλιοῦνται μὲ δημοπρασία ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνα, ποὺ ρυμοτομοῦνται. Θέλω λοιπὸν ν' ἀγοράσω τὸ οἰκόπεδο αὐτὸ ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὸ δημόσιο.

— Καλά, κι' ἡ δημοπρασία; Ρυμοτομεῖται τὸ οἰκόπεδο αὐτό;

—"Οχι, αὐτὴ εἶναι ἡ δυσκολία καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ μὲ βοηθήσετε. Νὰ ρυμοτομηθῇ. Κι' ὅταν ρυμοτομηθῇ, τότε πιὰ εἶναι δουλειὰ τοῦ Δεληγιάννη.

— Μά, ξέρετε, ἀπάντησα, ὅτι ὁ Δεληγιάννης τέτοιες βρωμοδουλειὲς δὲν τὶς κάνει. Καὶ τὰ ἔξοδα ποῦ θὰ πάνε; Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη γιὰ ἔξοδα.

— Δὲν εἶπα πὼς θὰ γίνουν ἔξοδα. Ἐννοοῦσα πώς... μπορεῖ νὰ χρειαστοῦν ἔξοδα. Γι' αὐτὸ σκέφθηκα νὰ διαθέσω 300 ἕως 400 χιλιάδες... ἄνευ ἀποδόσεως λογαριασμοῦ. Θὰ τὶς ἐμπιστευθῶ σὲ σᾶς...

Πῶς ἔφυγεν ἀπ' τὸ γραφεῖο μου ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος μόνον ὅσοι ἀπ' τοὺς συναδέλφους μου στὴν ἐφημερίδα ἦσαν στὸ διπλανὸ γραφεῖο, θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ βεβαιώσουν. Ἀλλὰ δὲν ἦταν κι' ὁ μόνος. Γέτοιες προσφορὲς εἶχα τρεῖς - τέσσερες καὶ γιὰ δουλειὲς πιὸ εὔκολες, γιὰ μιὰ ψῆφο, γιὰ τὴν ψῆφο μου στὶς ἐπιτροπές, ποὺ ἤμουνα μέλος. Ἀναφέρω τὰ περιστατικὰ αὐτὰ περισσότερο γιατὶ θὰ μᾶς χρειαστοῦν στὸ τέλος τοῦ «πασαμυθιοῦ»...

Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ

Προεκλογικὸ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ ἐπιχορήγησι

Ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἐκλογὲς καὶ ὁ Λόϋδ Τζὼρτζ θὰ ὑπέβαλλε στὸ Βασιλέα τὴν παραίτησι τῆς Κυβερνήσεώς του γιὰ νὰ κατεβῇ στὸν ἐκλογικὸ ἀγῶνα. Ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς Ρόμπερτ Φάλκον Σκὼτ, μόλις τὸ ἔμαθε, ἔτρεξε στὸν πρωθυπουργό, πρὶν παραιτηθῇ, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ κρατικὴ ἐπιχορήγησι καὶ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ τελευταῖο καὶ μοιραῖο του ταξεῖδι στὸ Βόρειο Πόλο

Ὁ Λόϋδ Τζὼρτζ, παρέπεμψε τὸν τολμηρὸ ἐξερευνητὴ σ' ἕναν πολὺ πλούσιο τραπεζίτη ποὺ ἐπιχορηγοῦσε τὸ ἀντίπαλο κόμμα τῶν Συντηρητικῶν..

— Σ' αὐτὸν νὰ πᾶς, ποὺ εἶνε πλούσιος, τοῦ εἶπε. Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν Συντηρητικῶν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ δώσῃ χρήματα, τώρα μάλιστα ποὺ εἶνε προεκλογικὴ περίοδος καὶ θέλει νὰ κάνῃ τὸ «κομμάτι» του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ διάσημος ἐξερευνητής, ἐπεσκέφθηκε πάλι τὸν πρωθυπουργό.

— Λοιπόν; Πέτυχες τὴν ἐπιχορήγησι; τὸν ρώτησε ὁ Λόϋδ Τζώρτζ.

— Μοῦ ἔδωσε χίλιες λίρες, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σκώτ. Μοῦ εἶπε ὅμως ὅτι θὰ μοῦ αὐξήσῃ τὸ ποσὸν σὲ εἴκοσι χιλιάδες λίρες, ἂν μπορέσω νὰ σᾶς πείσω, νὰ ἔρθετε μαζί μου στὸ Βόρειο Πόλο, καὶ σ' ἕνα ἑκατομμύριο λίρες, ἂν καταφέρω νὰ σᾶς παρατήσω ἐκεῖ!...

★

Ὁ γυιὸς τοῦ διασήμου Ἄγγλου πολιτικοῦ Σέρινταν, ἐπρόκειτο νὰ κατέλθῃ στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς ὡς ἀνεξάρτητος, βέβαιος ὅτι θὰ ἐκλεγῇ βουλευτής. χάρις στὴ δημοτικότητα τοῦ πατέρα του.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε κανένα πολιτικὸ πρόγραμμα ὑπ' ὄψιν του, εἶπε στὸν πατέρα του ὅτι μετὰ τὴν ἐκλογή του θὰ ἔγραφε στὸ μέτωπό του τὴ λέξι : «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ» καὶ θὰ πήγαινε μὲ τὸ κόμμα ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε τὴν καλύτερη προσφορά.

— Ἐν τάξει, Τόμ, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του. Μόνον μὴν ξεχάσῃς νὰ προσθέσῃς κάτω ἀπὸ τὴ λέξι «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ» καὶ τὴ λέξι «ΑΝΕΥ ΕΠΙΠΛΩΝ»!

★

— Ἀγαπητοί μου συμπολῖτες, ἔλεγε ἕνας ὑποψήφιος βουλευτὴς στοὺς ἐκλογεῖς κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς περιοδείας του, στὴν ἐκλογική του περιφέρεια. Ἔλαβα μέρος σὲ τρεῖς πολέμους. Ὅλη μου τὴ ζωὴ τὴν ἔκανα στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Τρεῖς φορὲς ἔσωσα τὴ χώρα μου ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦσαν. Βάδισα ἐπάνω σὲ χιόνια, ἔπαθα κρυοπαγήματα καὶ σὲ κάθε βῆμα μου τὸ ἔδαφος ποτίστηκε ἀπὸ τὸ αἷμα μου!

— Πολεμήσατε γιὰ τὴν πατρίδα, εἴπατε; τὸν ρώτησε ξαφνικὰ κάποιος.

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑποψήφιος βουλευτής. Σὲ ὅλα τὰ μέτωπα!

— Καὶ σώσατε τρεῖς φορὲς τὴ χώρα ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦσαν;

— Μάλιστα, τρεῖς φορές!

— Καὶ πάθατε κρυοπαγήματα;

— Ναί. ἔπαθα κρυοπαγήματα!

— Καὶ τὸ ἔδαφος σὲ κάθε βῆμα σας ποτίστηκε μὲ τὸ αἷμα σας;

— Ἀκριβῶς.

— Τότε κάνατε πολλὰ γιὰ τὴν πατρίδα. "Οχι ἄλλο αἷμα! Πηγαίνετε νὰ τρίδα. "Οχι ἄλλο αἷμα! Πηγαίνετε νὰ ξεκουρασθῆτε στὸ σπίτι σας. Θὰ ψηφίσω ἕναν ἄλλον πιὸ ξεκούραστο, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ χώρα.

Ἕνα παληὸ σκίτσο τοῦ ἀμίμητου Σαρλώ.

ΤΑ ΝΕΩΙΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ὁ γυιὸς τῆς Μπέργκμαν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ κατὰ τὰ τέλη Φεβρουαρίου ἢ τὶς ἀρχὲς Μαρτίου, γεννήθηκε στὴ Ρώμη τὴ νύχτα τῆς Πέμπτης 2 Φεβρουαρίου. Ὁλόκληρη ἀστυνομικὴ δύναμις προστατεύει σήμερα τὴν κλινικὴ ποὺ κρατᾶ σὲ ἀπόστασι τὴ στρατιὰ τῶν δημοσιογράφων καὶ φωτορεπόρτερ ποὺ ἔχουν κυριολεκτικὰ κυκλώσει τὸ κτίριο. Ἡ Ἴνγκριντ δήλωσε στὸ διευθυντὴ τῆς κλινικῆς πὼς γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ θὰ παραμείνῃ ἐκεῖ ἕνα μήνα.

Ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι ποὺ μένει κι' αὐτὸς στὴν κλινική, ἦρθε κατ' ἐπανάληψιν σὲ ρῆξι μὲ τοὺς δημοσιογράφους. Τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου προτοῦ μπῇ στὸ αὐτοκίνητό του, ποὺ τὸν περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν κλινική, ἐπετέθη ἐναντίον ἑνὸς φωτορεπόρτερ. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τραντάζοντάς τον, φώναξε: «Φτάνει πιά!... Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει!» Ὁ φωτορεπόρτερ ἦταν ὁ Τζὰκ Μπέρνς τῶν περιοδικῶν «Τάιμ» καὶ «Λάϊφ». "Οταν ὁ Ροσσελίνι ἀπομακρύνθηκε, ψιθύρισε: «Τὸν συγχωρῶ γιατὶ εἶμαι κι' ἐγὼ πατέρας καὶ ξέρω ἀπὸ τέτοια!»

Στὶς 7 Φεβρουαρίου, ἐνῶ ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ εἶχε μάλιστα ἀποφασισθῆ ὁ νεαρὸς βλαστὸς νὰ βαφτιστῇ μὲ τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ Ροσσελίνι Ρομπέρτο, γεννήθηκε ἕνα καινούργιο ζήτημα. Ὁ σύζυγος τῆς Μπέργκμαν, ὁ γιατρὸς Πέτερ Λίντστρομ, ἐδήλωσε πὼς διεκδικεῖ τὸ νεογέννητο. Ἐπιμένει πὼς εἶνε δικό του παιδὶ καὶ παρουσιάζει ἕνα ἀτράντα χτο ἐπιχείρημα: Στὶς 2 καὶ Μαΐου 1949 βρισκόταν μαζὶ μὲ τὴν Ἴνγκριντ στὴ Μεσσήνη τῆς Σικελίας. Εἶχαν μάλιστα δηλώσει τότε πὼς συμφιλιώθηκαν καὶ πὼς δὲν ὑπῆρχε «ζήτημα Ροσσελίνι»

Παράλληλα πρὸς τὶς κοινὲς αὐτὲς δηλώσεις τῶν δυὸ συζύγων, ὁ Ροσσελίνι εἶχε πῆ τό πὼς οἱ σχέσεις του μὲ τὴν Ἴνγκριντ ἦσαν καθαρὰ φιλικές

Ὁ κ. Λίντστρομ φαίνεται λοιπὸν πὼς ἔχει δίκηο διεκδικῶντας τὸ μικρὸ Ρομπέρτο. Ἀλλωστε καὶ νομικῶς τοῦ ἀνήκει δικαιωματικά, μιὰ καὶ τὸ διαζύγιο δὲν ἐξεδόθη ἀκόμα, ἔστω κι' ἂν ἡ ἴδια ἡ Μπέργκμαν ἔχει ἀντίθετη γνώμη γιὰ τὴν πατρότητά του.

Τὸ διαζύγιο τῆς Μπέργκμαν πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ στὸ Χουαρὲζ τοῦ Μεξικοῦ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκδοσί του ἡ Ἴνγκριντ θὰ παντρευτῇ τὸ Ροσσελίνι, βάζοντας ἔτσι τελεία καὶ παῦλα στὸ εἰδύλλιο ποὺ προκάλεσε τόσο θόρυβο καὶ ἔκανε νὰ χυθῇ τόση μελάνη.

Ἀδιακρισίες

★Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν πρόκειται νὰ γυρίσῃ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, μιὰ νέα ταινία «Σαρλὼ» ὅπου θὰ προσπαθήσῃ νὰ παρουσιάσῃ τὸ γυιό του τὸ Σὶντ ὡς διάδοχό του. Εἶνε πάντως ἀπίθανο ἂν ὁ Σὶντ θὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσωμε τὸν πατέρα του.

★Ἡ Ἔστερ Οὐίλλιαμς ἀνάγγειλε πὼς πρόκειται νὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἕνα ἀκόμα παιδὶ τήν... ἀνοιξι τοῦ 1951! Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸ ὑποστηρίζῃ αὐτὸ μὲ βεβαιότητα, πρέπει ἡ Ἔστερ νὰ ἔχῃ ἀστρολογικὲς γνώσεις ἢ μεγάλη πεποίθησι στὸν ἑαυτό της καὶ στὸν... ἄντρα της.

★Ἡ ἀμερικανικὴ λογοκρισία ἀκονίζεται τὰ ψαλίδια της, προκειμένου νὰ ἰδῇ ἕναν 'Ινδιάνικο χορὸ τῆς Μπέττυ Χάττον στὸ φίλμ «Πρόσεχε τὰ κουμπούρια σου, Ἄννυ». Στὸ μεταξὺ καὶ οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ ἀκονίζουν τὰ δικά τους μαχαίρια καὶ περιμένουν ἀνυπόμονα τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποῦν στὸ κεφάλι τῆς λογοκρισίας!

★ Βαδίζοντας στὰ ἴχνη τοῦ «σκληροῦ» συζύγου της, Χόμφρεϋ Μπόγκαρτ, ἡ Λωρὴν Μπάκωλ προκειται νὰ μᾶς παρουσιαστῇ στὸ φίλμ «Πάψε νὰ μὲ σκοτώνῃς» σὰν μιὰ ἐξαιρετικὰ δυναμικὴ ἀντρογυναίκα ποὺ ξέρει νὰ χειρίζεται ὄχι μόνο τὰ πιστόλια της, μὰ καὶ τὶς γροθιές της. Παρτεναίρ της στὸ φίλμ αὐτὸ θὰ εἶνε ὁ περίφημος κωμικὸς Ντάνυυ Καίη.

★Ὁ Βὰν Τζόνσων φαίνεται πολὺ κουρασμένος. Πέρασε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα στὸ κρεββάτι του, ἐχοντας γιὰ μοναδική του συντροφιὰ ἕνα δέκτη τηλεοράσεως. Μιὰ τέτοια συντροφιά, εἶνε κάθε ἄλλο παρὰ ἀνιαρὴ καὶ μονότονη.

★Ἡ Ἀνναμπέλλα, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὸ Παρίσι, δήλωσε πὼς ἑτοιμάζεται νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ. Δὲν εἶπε ὅμως ἂν πρόκειται νὰ «γυρίσῃ» κανένα φίλμ στὸ στούντιο τῆς «Φὸξ» ποὺ σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους ἑνὸς παλαιοῦ της συμβολαίου, ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς καταβάλῃ ἀρκετὰ ...χιλιάρια κάθε χρόνο.

★Ὁ Τζὼρτζ Ζέσσελ, ἕνας ἀπὸ τοὺς παραγωγοὺς τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ φημίζεται γιὰ τὶς ἐπιγραμματικὲς ἐκφράσεις του, ἔδωσε τὸν ἀκόλουθο χαρακτηρισμὸ τῆς ἀγάπης : «Ἡ ἀγάπη εἶνε σὰν τὴν πατάτα Ἐνεῖ μάτια. ἀλλ' αὐτὰ τὰ μάτ... δὲν βλέπουν».

Νὰ καὶ μιὰ ἄποψι τοῦ Χόλ...γουντ ποὺ ἐπιτέλους στέκε...ι στὰ πόδια της Πραγματι...ὴ ἡ ἀγάπη εἶνε τυφλὴ καὶ δέ...πει τίποτα μπροστά της Ἀλλὰ ὅταν ἀνοίξῃ τὰ μάτια ...ης, τότε...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συρροὴ ἀτυχημάτων

Ἤξερα ὅτι πολλοὶ θεωροῦν τὸ γάμο σὰν ἕνα δυστύχημα. Δυστύχημα, δηλαδή, μὲ τὴ μεταφορικὴ σημασία τῆς λέξεως. Ἀλλὰ γιὰ ἀφορμὴ πραγματικῶν ἀτυχημάτων, δὲν τὸν ἤξερα. Πρώτη φορὰ τώμαθα ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ καὶ θὰ σᾶς διηγηθῶ αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱστορία, ποὺ εἶνε τόσο ἀληθινή, ὥστε μοιάζει μὲ ψεύτικη.

★

Ἐντελῶς ξαφνικὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι, ὁ Ζάχος — χαϊδευτικὸ τοῦ Ζαχαρία — μᾶς πληροφόρησε ὅτι παντρεύεται. Ὁ Ζάχος ἦταν συνάδελφος, δουλεύαμε αὐτός, ἐγὼ καὶ τρία - τέσσερα ἄλλα ἐργατικὰ παιδιά, στὴν ἴδια ἐπιχείρησι καὶ μάλιστα στὸ ἴδιο τμῆμα. Δὲν εἴχαμε τίποτα ξεχωριστὲς φιλίες, γιατὶ ὁ Ζάχος ἦταν τύπος μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς καὶ μαζεμένος. Ζωήρεψε μόνο ὅταν πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασι νὰ συνδυάσῃ τὴ ζωή του μὲ μιὰ γυναῖκα. Τὸν συγχαρήκαμε — τί ἄλλο μπορούσαμε νὰ κάνουμε, ἀφοῦ τὸ πρᾶμα ἦταν ἀποφασισμένο; Τὸν ρωτήσαμε πῶς ἔτσι ξαφνικά!

— Δὲν εἶνε ξαφνικά, μᾶς ὡμολόγησε. "Εχω σύνδεσμο μὲ τὴ μνηστή μου ἕξη μήνες. Τὸ μεσημέρι θάρθη νὰ μὲ πάρη καὶ θὰ τὴ γνωρίσετε κι' ἐσεῖς.

Ἡ μνηστή του ἦρθε. Μᾶς τὴ σύστησε. Κάκια τ' ὄνομά της. Νόστιμη κοπέλλα — νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ τύπος διαφορετικὸς ἀπὸ τὸ Ζάχο. Ζωηρή, πολυλογοῦ καὶ λίγο νευρικὴ. Μισὴ ὥρα ποὺ ἐμεινε στὸ γραφεῖο, δὲν ἄφησε τίποτα ποὺ νὰ μὴν τὸ ἐξέτασε. "Ανοιξε τὸ παράθυρο, τὸκλεισε, τὸ μισάνοιξε, τὸ μισόκλεισε, πῆρε ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μνηστῆρα της, τὸ διάβασε, ἐπειτα ἔβειξε μεγάλη ἀδημονία — «ἄϊντε Ζάχο, τελείωνε» — ἔπαιζε μὲ τὸ ὀμπρελλάκι της, χτυποῦσε τὰ πόδια της ρυθμικὰ στὸ πάτωμα καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ ἴνα νόστιμη κι' αὐτὸ τῆς συγχωροῦσε τὰ νεῦρα. Ἐπὶ τέλους, ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν νεῦρα καὶ δεῖχτε μου μιὰ ποὺ νὰ μὴν ἔχη, γιὰ νὰ τὴν κάνω εἰκόνισμα καὶ νὰ τὴν προσκυνάω. Ἀλλὰ ὡς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Κι' ἐξ ἄλλου εἶνε πολλὲς ποὺ ἔχουν νεῦρα πρὶν νὰ παντρευτοῦν, ἀλλὰ μόλις βάλουν τὴν κουλοῦρα, καλμάρουν οἱ καϋμένες. Καὶ ἀπὸ φουρτουνιασμένες θάλασσες, γίνονται ἥσυχα νερά. Δὲν ξέρω ποιὸς εἶνε ὁ μυστηριῶδης λόγος ποὺ κάνει αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ ξέρω πὼς τὸ θαῦμα γίνεται.

"Ας ἀφήσουμε, ὅμως, τὴ φιλοσοφία κι' ἂς ξαναπιάσουμε τὸ Ζάχο.

"Ενα μῆνα ἀργότερα, φάγαμε κουφέτα. Νὰ μᾶς ζήσουν.

★

Ὁ Ζάχος πῆρε ἄδεια ἀπ' τὸ γραφεῖο γιὰ νὰ τὴν ξοδέψη στὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Ἡ θέσι

— Πῶ! Πῶ!... γυναικούλα μου τί ἔπαθα!... Μὲ τὴ μάσκα ποὺ φοράει ἡ δεσποινὶς, νομισα πὼς ἤσουνα... ἐσύ!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

του, ἀπέναντί μου, ἔμενε ἀδειανὴ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ κι' ὅλοι στὸ γραφεῖο σκεπτόμαστε πὼς βέβαια τώρα θὰ περνοῦσε πολὺ καλύτερα, ἀπ' ὅσο ἂν ἦταν βιδωμένος στὴν καρέκλα του.

Τέλος ἡ ἄδεια ἔληξε κι' ὁ Ζάχος ἦρθε. Μόλις τὸν εἴδαμε, τρομάξαμε λίγο. Τὸ δεξί του μάτι ἦταν κατάμαυρο καὶ πρησμένο.

— Τί ἔπαθες; ρωτήσαμε μ' ἐνδιαφέρον.

—"Ενα μικρὸ ἀτύχημα, μᾶς ἀπάντησε. Περνοῦσα προχτὲς τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ μιὰ πλατεῖα ὅπου κάτι παληόπαιδα ἔπαιζαν ποδόσφαιρο. Ξαφνικὰ μοῦ ἦρθε ἡ μπάλλα στὸ μάτι καὶ μοῦκανε αὐτὴ τὴ ζημιά.

— Μπράβο σημάδι! εἶπα. Νὰ βάλης κομπρέσσες!

— Μὰ αὐτὸ κάνω!

Τὸν ρωτήσαμε πὼς πέρασε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ μᾶς ἀπάντησε μὲ τὸ συνηθισμένο ἐπιφυλακτικό του ὕφος:

—"Οπως περνάει κανεὶς στὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Αὐτὸ ἔλεγε πολλὰ κι' εὐχάριστα πράγματα.

Τὸ μάτι τοῦ Ζάχου πήγαινε στὸ καλύτερο, τὸ πρήξιμο ἄρχισε νὰ ὑποχωρῆ καὶ ἡ μαυρίλα νὰ χάνη τὸ χρῶμα της.

— Αὔριο θάσαι καλά! τοῦ εἶπα τέσσερις μέρες ἀργότερα. Ἀλλὰ νὰ προσέχης!

Κι' πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα τὸ δεξί του μάτι εἶχε σχεδὸν θεραπευθῆ, ἀλλὰ ἦταν μαῦρο καὶ πρησμένο τὸ ἀριστερό. Τρομάξαμε.

— Καμμιὰ μπάλλα πάλι ; τὸν ρωτήσαμε.

—"Οχι, ἀπάντησε. Μοῦ συνέβη ἕνα μικρὸ ἀτύχημα. Εἶχε χαλάσει ἡ κλειδαριὰ μιᾶς πόρτας στὸ σπίτι μου, καὶ εἶχα σκύψει γιὰ νὰ τὴ διορθώσω. Ἡ γυναίκα μου, ποὺ ἦταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, δὲν τόξερε. Ἀνοίγει λοιπόν, ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ μοῦρθε ὅλο τὸ πόμολο στὸ μάτι.

— Καὶ σούκανε μεγάλη ζημιά, βλέπω!

— Ναί!

— Νὰ βάλης ζεστὲς κομπρέσσες.

— Αὐτὸ κάνω..

Ἦταν πολὺ ἀστεῖο τὸ μάτι τοῦ Ζάχου. Τὰ βλέφαρά του ἦταν κλεισμένα, σὰν νὰ τἄχες κολλήσει μὲ τσιρότσι.

Καὶ πρὶν ὑποχωρήση τὸ πρήξιμο καὶ ἡ μαυρίλα, Δευτεριάτικα,τρίτο πρωΐ, ὁ Ζάχος μᾶς ἦρθε μὲ τὸ πρόσωπο στολισμένο μὲ λευκοπλάστη, σὲ δυὸ σημεῖα.

— Τί ἔπαθες πάλι, μωρὲ Ζάχο;

— Τὸ ξυράφι!

— Τί ἔκανε τὸ ξυράφι;

— Δὲν τόχα σφίξει καλὰ στὴ μηχανὴ καὶ μοῦκανε αὐτὸ τὸ στραπάτσο!

— Τί στραπάτσο, ποὺ ἔχεις κατεβάσει μπριτζόλα! Νὰ βάλης κομπρέσσες!

— Βάζω καὶ κομπρέσσες..;

Λιγομίλητος, σοβαρὸς κι' ἐπιφυλακτικός, κάθησε στὴν καρέκλα του καὶ καταπιάστηκε μὲ τὴ δουλειά του. Τὸ θέαμα ἦταν κωμικό, τὸ ἕνα μάτι μαῦρο καὶ πρησμένο ἀκόμα καὶ τὸ πρόσωπο γαρνιρισμένο μὲ τὸν ἀντιαισθητικὸ λευκοπλάστη.

Σὲ λίγες μέρες ὅμως πέρασαν καὶ οἱ δυὸ ζημιές. Καὶ τὸ μάτι ἦρθε στὴ φυσιολογική του κατάστασι καὶ ὁ λευκοπλάστης ἔφυγε κι' ἄφησε τὸ λεῖο καὶ τρυφερὸ δέρμα τοῦ Ζάχου ἐλεύθερο. Ἀλλά, μετὰ τὸ τρίτο «ἀξιντάν» συνέβη τέταρτο, κι' αὐτὸ στὸ κεφάλι τοῦ Ζάχου. Ὁ συνάδελφός μᾶς ἦρθε μὲ τὸ κεφάλι του δεμένο μ' ἐπίδεσμο.

— Τί ἔπαθες πάλι, μωρὲ Ζάχο;

—"Ενα μικρὸ ἀτύχημα. Κάτι παληόπαιδα μάλλωναν στὸ δρόμο καὶ πετοῦσαν πέτρες. Αἴ, μιὰ πέτρα μοῦ ἦρθε κατακέφαλα καὶ μοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι. Μὲ πῆγαν στὸ φαρμακεῖο.

— Καϋμένε Ζάχο! "Ολο δυστυχήματα σοῦ συμβαίνουν αὐτὸν τὸν καιρό!

— Ναί! Καὶ κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς θὰ μοῦ συμβοῦν κι' ἄλλα!

— Πῶς ἔχεις αὐτὸ τὸ κακὸ προαίσθημα;

— Δὲν ξέρω. Ἐξ ἄλλου τὸ λέει καὶ ἡ παροιμία: "Οταν σοῦρθη ἕνα κακὸ περίμενε κι' ἄλλο!

Καὶ τὸ προαίσθημά του βγῆκε ἀληθινό. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ νέο δυστύχημα δὲν ἦταν φανερὸ ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὁ Ζάχος ἦρθε στὴν ὥρα του ὁπως πάντα, χαιρέτησε μ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο καὶ κάθησε στὴ θέσι του μαζεμένος καὶ σιωπηλός. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἔπρεπε νὰ μιλήση καὶ καταλάβαμε μιὰ ἀστεία μεταβολὴ στὴν ὁμιλία του. Δὲν μποροῦσε νὰ πῆ τὸ «σίγμα». Ψευδιζε.

— Μοῦ δίνειθ αὐτὸ τὸ βιβλίο θὲ παρακαλῶ!

— Τί ἔπαθες πάλι, βρὲ Ζάχο;

"Ανοιξε τὸ στόμα του. Τοῦ ἔλειπαν τὰ δυὸ μπροστινὰ δόντια.

— Καμμιὰ πέτρα πάλι;

—"Οχι! Γλύστρηθα στὸ παρκὲ κι' ἔπεσα μὲ τὰ μοῦτρα θτὴ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ! Κι' ὅπωθ εἶχα ἀνοιχτὸ τὸ θτόμα μου, μούθπαθαν τὰ μπροθτινὰ δόντια!

— Νὰ τὰ βάλης, Ζάχο! Εἶσαι γελοῖος ἔτσι.

— Τὸ κθέρω! Θὰ τὰ περάθω ἐντὸθ τῆθ ἑβδομάδοθ!

Τὰ πέρασε ἐντὸθ τῆθ ἑβδομάδοθ καὶ μάλιθτα τὰ δυὸ πλαϊνὰ ἦταν χρυθᾶ.

★

Μερικὲς μέρες τὰ πράγματα ἦταν ἐν τάξει. "Ενα πρωΐ, ὅμως ὁ Ζάχος μᾶς ἔρχεται μὲ τὸ πρόσωπο ἀγνώριστο. "Αγριες γρατσουνιές, κάθετες καὶ ὁριζόντιες, στόλιζαν τὸ μοῦτρο του.

— Τί ἔπαθες πάλι, μωρὲ Ζάχο; Αὐτὸ δὲν εἶνε ξυράφι.

—"Οχι, εἶπε. Δὲν εἶνε ξυράφι. Εἶνε ἡ γάτα μου. "Επαιζα χτὲς μαζί της, ἀγρίεψε ξαφνικὰ καὶ χύμηξε ἀπάνω μου.

— Πῶς δὲν σοῦβγαλε κανένα μάτι!

— Εὐτυχῶς! Ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξε!...

— Νὰ βάλης κρῦες κομπρέσσες!

— Βάζω καὶ κομπρέσσες...

Λιγομίλητος, σοβαρὸς κι' ἐπιφυλακτικός, κάθησε στὴν καρέκλα του καὶ καταπιάστηκε μὲ τὴ δουλειά του. Τὸ θέαμα ἦταν κωμικό, τὸ ἕνα μάτι μαῦρο καὶ πρησμένο ἀκόμα καὶ τὸ πρόσωπο γαρνιρισμένο μὲ τὸν ἀντιαισθητικὸ λευκοπλάστη.

Σὲ λίγες μέρες ὅμως πέρασαν καὶ οἱ δυὸ ζημιές. Καὶ τὸ μάτι ἦρθε στὴ φυσιολογική του κατάστασι καὶ ὁ λευκοπλάστης ἔφυγε κι' ἄφησε τὸ λεῖο καὶ τρυφερὸ δέρμα τοῦ Ζάχου ἐλεύθερο. Ἀλλά, μετὰ τὸ τρίτο «ἀξιντάν» συνέβη τέταρτο, κι' αὐτὸ στὸ κεφάλι τοῦ Ζάχου. Ὁ συνάδελφός μᾶς ἦρθε μὲ τὸ κεφάλι του δεμένο μ' ἐπίδεσμο.

— Τί ἔπαθες πάλι, μωρὲ Ζάχο;

—"Ενα μικρὸ ἀτύχημα. Κάτι παληόπαιδα μάλλωναν στὸ δρόμο καὶ πετοῦσαν πέτρες. Αἴ, μιὰ πέτρα μοῦ ἦρθε κατακέφαλα καὶ μοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι. Μὲ πῆγαν στὸ φαρμακεῖο.

— Καϋμένε Ζάχο! "Ολο δυστυχήματα σοῦ συμβαίνουν αὐτὸν τὸν καιρό!

— Ναί! Καὶ κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς θὰ μοῦ συμβοῦν κι' ἄλλα!

— Πῶς ἔχεις αὐτὸ τὸ κακὸ προαίσθημα;

— Δὲν ξέρω. Ἐξ ἄλλου τὸ λέει καὶ ἡ παροιμία: "Οταν σοῦρθη ἕνα κακὸ περίμενε κι' ἄλλο!

Καὶ τὸ προαίσθημά του βγῆκε ἀληθινό. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ νέο δυστύχημα δὲν ἦταν φανερὸ ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὁ Ζάχος ἦρθε στὴν ὥρα του ὁπως πάντα, χαιρέτησε μ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο καὶ κάθησε στὴ θέσι του μαζεμένος καὶ σιωπηλός. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἔπρεπε νὰ μιλήση καὶ καταλάβαμε μιὰ ἀστεία μεταβολὴ στὴν ὁμιλία του. Δὲν μποροῦσε νὰ πῆ τὸ «σίγμα». Ψευδιζε.

— Μοῦ δίνειθ αὐτὸ τὸ βιβλίο θὲ παρακαλῶ!

— Τί ἔπαθες πάλι, βρὲ Ζάχο;

"Ανοιξε τὸ στόμα του. Τοῦ ἔλειπαν τὰ δυὸ μπροστινὰ δόντια.

— Καμμιὰ πέτρα πάλι;

—"Οχι! Γλύστρηθα στὸ παρκὲ κι' ἔπεσα μὲ τὰ μοῦτρα θτὴ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ! Κι' ὅπωθ εἶχα ἀνοιχτὸ τὸ θτόμα μου, μούθπαθαν τὰ μπροθτινὰ δόντια!

— Νὰ τὰ βάλης, Ζάχο! Εἶσαι γελοῖος ἔτσι.

— Τὸ κθέρω! Θὰ τὰ περάθω ἐντὸθ τῆθ ἑβδομάδοθ!

Τὰ πέρασε ἐντὸθ τῆθ ἑβδομάδοθ καὶ μάλιθτα τὰ δυὸ πλαϊνὰ ἦταν χρυθᾶ.

★

Μερικὲς μέρες τὰ πράγματα ἦταν ἐν τάξει. "Ενα πρωΐ, ὅμως ὁ Ζάχος μᾶς ἔρχεται μὲ τὸ πρόσωπο ἀγνώριστο. "Αγριες γρατσουνιές, κάθετες καὶ ὁριζόντιες, στόλιζαν τὸ μοῦτρο του.

— Τί ἔπαθες πάλι, μωρὲ Ζάχο; Αὐτὸ δὲν εἶνε ξυράφι.

—"Οχι, εἶπε. Δὲν εἶνε ξυράφι. Εἶνε ἡ γάτα μου. "Επαιζα χτὲς μαζί της, ἀγρίεψε ξαφνικὰ καὶ χύμηξε ἀπάνω μου.

— Πῶς δὲν σοῦβγαλε κανένα μάτι!

— Εὐτυχῶς! Ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξε!...

— Νὰ βάλης κρῦες κομπρέσσες!

— Βάζω!

Μετὰ τὸ κεφάλι, ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ χεριοῦ του καὶ μάλιστα τοῦ δεξιοῦ. Τὸ εἶχε τυλιγμένο σὲ ἐπίδεσμο.

—"Αλλο δυστύχημα;

— Ναί! Χτύπησα!

— Γιὰ νὰ ἰδῶ!

Δὲν ἤθελε ὁ Ζάχος νὰ βγάλη τὸν ἐπίδεσμο. Ἐπέμενα ὅμως καὶ εἶδα κάτι φοβερὰ σημάδια.

— Βρὲ Ζάχο, τοῦ εἶπα, αὐτὸ δὲν εἶνε χτύπημα! Εἶνε δαγκωματιές!

— Ναί, δαγκωματιὲς εἶνε, τὸ παραδέχτηκε. Τσακώθηκα χθὲς σὲ μιὰ ταβέρνα μὲ κάτι ἀγνωστους καὶ κάποιος μὲ δάγκωσε!

— Δὲν σὲ ξέραμε γιὰ καυγατζῆ.

— Ἡ κακὴ ὥρα ! Καμμιὰ φορὰ μπλέκει κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ θέλη!

— Νὰ βάλης ἀλοιφή!

— Βάζω!

"Επειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὁ Ζάχος ἦρθε κουτσαίνοντας. Στηριζόταν σ' ἕνα μπαστοῦνι. Πρὶν προφτάσουμε νὰ τὸν ρωτήσουμε, μᾶς τὸ εἶπε μόνος του:

— Γλύστρησα ἀπὸ τὴ σκάλα !

— Βρὲ παιδί μου, τί κακὸ εἶν' αὐτὸ μὲ σένα! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκες, ὅλο δυστυχήματα σοῦ συμβαίνουν! Πῶς ἔχεις γίνει τόσο ἀπρόσεκτος;

— Ξέρω κι' ἐγώ!

— Καλά, ἡ γυναῖκα σου δὲν σοῦ λέει τίποτα;

— Ἀπορεῖ κι' ἐκείνη, μαζί μου, εἶπε μὲ μισὴ φωνή.

Κι' ἔχωσε τὴν πολύπαθη μούρη του στὰ χαρτιά, γιὰ νὰ κόψη κάθε κουβέντα.

★

"Ενα βράδυ χρειάστηκε νὰ πάω ἐπειγόντως \ στὸ σπίτι του νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ κάποια ὑπόθεσι τοῦ γραφείου. "Εμενε σὲ δεύτερο πάτωμα. Ἡ ἐξώπορτα ἦταν ἀνοιχτή. Δὲν προφταίνω νὰ πατήσω τὸ πρῶτο σκαλοπάτι, κι' ἀκούω ἕναν πάταγο τρομερό. Χτυπήματα, σπασίματα καὶ στρίγγλικες φωνές. Μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα ποὺ καθόταν στὸ βάθος τῆς αὐλῆς, πετάχτηκε:

— Σκοτώνονται πάλι! εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ γνωστό της.

—Δηλαδή; Τί σκοτώνονται;

— Κάθε μέρα τὰ ἴδια ἔχουμε!

— Δὲν τὰ πᾶνε καλά; ρώτησα.

— Τί καλὰ νὰ τὰ πᾶνε! Τὸ ξύλο ποὺ πέφτει εἶνε ἄλλο πρᾶμα! Δηλαδὴ δὲν φταίει ἐκεῖνος. Αὐτὸς εἶνε μαλακὸς ἄνθρωπος. Ἐκείνη τοῦ ἔχει κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο! Εἶνε μιὰ στρίγγλα ποὺ δὲν ἔχω ματαϊδῆ στὰ χρονικά μου! Δὲν ἔχει ἀφήσει τίποτα ποὺ νὰ μὴ τοῦ τὸ σπάση στὸ κεφάλι!

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ θύελλα ποὺ ἄκουγα ἀπάνω, ἔκρινα πὼς δὲν ἦταν φρόνιμο ν' ἀνέβω. Τί νάκανα; Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἐπεμβαίνω σὲ οἰκογενειακὲς σκηνές. "Εστριψα...

Τὸ πρωῒ ὁ Ζάχος μᾶς ἦρθε μὲ τὸ μάτι μαῦρο καὶ πρησμένο.

— Τὸ πόμολο, Ζάχο; τὸν ρώτησα.

— Ναί, τὸ πόμολο! παραδέχτηκε.

★

"Οταν ἔφυγε τὸ μεσημέρι, εἶπα στοὺς συναδέλφους: Αὐτὸ κι' αὐτὸ τοῦ συμβαίνει τοῦ δύστυχου.

—"Αν πάη ἔτσι θὰ τὸν πεθάνη! εἶπε ὁ Ἀντρέας, ἕνας συνάδελφος μὲ βροντερὴ φωνή. Ἐγὼ τόχω καταλάβει ἀπὸ καιρό, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ κάνω λόγο, ἀφοῦ δὲν μᾶς δίνει ὁ ἴδιος τὴν ἀφορμή.

"Επειτα χτύπησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι καὶ φώναξε ἀγριεμένος:

—Ἀλλὰ ὅταν ἀκούω κάτι τέτοια, βγαίνω ἀπὸ τὰ ροῦχα μου. Γυναῖκα νὰ σηκώνη χέρι στὸν ἄντρα της! Τὴν πνίγω!... "Επρεπε νὰ τὴν ἔχω στὸ χέρι μου νὰ τῆς τρίξω τὰ κόκκαλα!

Κι' ὅπως τότε ἔγινε. "Επεσε στὰ χέρια του. "Ενα ἀπόγευμα ἦρθε ἡ Κάκια στὸ γραφεῖο. Νόστιμη ὅπως πάντα, προκλητική καὶ νευρική. Ὁ Ζάχος ἔλειπε, εἶχε πάει σ' ἐξωτερικὴ δουλειά.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ; ρώτησε ἡ Κάκια.

—"Οχι, μαντάμ, ἀπάντησε ὁ Ἀντρέας. Ἀλλὰ θἄρθη!

Ἀλλὰ δὲν ἦρθε. Ἡ Κάκια σηκώθηκε νὰ φύγη. Μᾶς χαιρέτησε. Ὁ Ἀντρέας ἄρπαξε ἀμέσως τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε κι' αὐτός.

Δὲν ξέρω τί ἔγινε. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα εἴχαμε μιὰ ἀπροσδόκητη σκηνὴ στὸ γραφεῖο. Ὁ Ζάχος κατηγόρησε τὸν Ἀντρέα πὼς τοῦ εἶχε ξεμυαλίσει τὴ γυναῖκα.

— Ποτὲ δὲν περίμενα νὰ μοῦ φερθῆς ἔτσι! Καὶ σὲ νόμιζα γιὰ φίλο μου!

— Αὐτὰ γίνονται στὴ ζωή, εἶπε ὁ Ἀντρέας. "Επειτα ξέρω ὅτι ἐσὺ δὲν περνοῦσες καλὰ μαζί της. Μάλλον νὰ μ' εὐχαριστήσης θἄπρεπε. Κι' ἐξ ἄλλου θὰ τὴν παντρευτῶ, μόλις πάρης διαζύγιο!

Κι' αὐτὸ ἔγινε. Ὁ Ζάχος εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, γιατὶ τὸν ἐνοχλοῦσε νὰ βλέπη ἀπέναντί του τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ πῆρε τὴ γυναῖκα. Βρῆκε ἄλλη δουλειά, τὸν χάσαμε. Ἀπὸ τὸν Ἀντρέα μάθαμε πὼς βγῆκε τὸ διαζύγιο. Σὲ δυὸ βδομάδες παντρεύτηκαν.

Στὸ διάστημα ποὺ ἔλειψε γιὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, κουτσομπολεύαμε τὸ νέο ἀντρόγυνο.

Περιμέναμε νὰ τὸν δοῦμε κι' αὐτὸν θῦμα ἀτυχημάτων. Ἀλλὰ ὄχι. Ὁ Ἀντρέας ἐρχόταν πάντα δροσερός, γελαστός, εὐχαριστημένος καὶ χωρὶς σημάδια.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ ἔγγαμος βίος; τὸν ρώτησα μὲ πονηρὸ χαμόγελο;

— Θαυμάσιος! ἀπάντησε ὁ Ἀντρέας. Αὔριο τὸ βράδυ σᾶς ἔχω τραπέζι στὸ σπίτι!

Πήγαμε. Μᾶς ἄνοιξε ὁ ἴδιος ὁ Ἀντρέας. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ὄψι εὐτυχισμένου ἀνθρώπου.

— Καλῶς τὰ παιδιά ! Καθῆστε! Τώρα θἄρθη κι' ἡ Κάκια!

"Ανοιξε ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ μπῆκε ἡ Κάκια. Ἀλλὰ τὸ νόστιμο μουτράκι της εἶχε μιὰ σκοῦρα μεταβολή. Τὸ δεξί της μάτι ἦταν μαῦρο καὶ πρησμένο.

— Τί πάθατε, μαντάμ : τὴ ρώτησα.

—"Ενα μικρὸ ἀτύχημα, πετάχτηκε ὁ Ἀντρέας. Εἶχε σκύψει χτὲς γιὰ νὰ διορθώση μιὰ κλειδαριά, ἐγὼ ἄνοιξα ἀπότομα καὶ τὴ χτύπησε τὸ πόμολο!

— Ναί, ἔτσι εἶνε! συμφώνησε κι' ἡ Κάκια.

Ἐμεῖς δαγκωθήκαμε γιὰ νὰ μὴ μᾶς πάρουν τὰ γέλια.

— Νὰ προσέχετε, κυρία μου! εἶπα.

— Θὰ προσέχη, εἶπε ὁ Ἀντρέας γιὰ λογαριασμό της. Μὴν κυττᾶς ποὺ ἐμεῖς οἱ ἄντρες εἴμαστε ἀπρόσεχτοι καὶ παθαίνουμε συχνὰ τέτοια ἀτυχήματα. Ἡ γυναῖκα, μιὰ φορὰ νὰ πάθη ἕνα τέτοιο μικροαϊσθητάν, τῆς φτάνει γιὰ νάχη τὸ νοῦ της σ' ὅλη της τὴ ζωή...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ὑδροπάλτινα ΠΑΡΤΥ ἀθτέρων

Τὰ πιὸ πρωτότυπα, τὰ πιὸ παράξενα, τὰ πιὸ ἀπίθανα γλέντια τους

Πολλοὶ ἀστέρες ἀναγκάστηκαν νὰ ξαναφύγουν ὅπως εἶχαν ἔρθει ἐπειδὴ τόλμησαν νὰ διηγηθοῦν μιὰ ἱστορία γνωστή. Ἂς δοῦμε τώρα μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα ποὺ χρησίμεψαν στοὺς «τυχεροὺς» γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ γλέντι.

Ὁ Ρόναλντ Ρήγκαν, τέως σύζυγος τῆς Τζὶν Γουάϊμαν χρησιμοποίησε γιὰ εἰσιτήριο στὸ ἀποκρηάτικο πάρτυ τὸ ἑξῆς προσωπικὸ του ἀνέκδοτο:

— Ξέρετε ποιὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ζήτησε νὰ μὲ χωρίσῃ ἡ Τζίν; Ἡ συνήθειά μου εἶναι νὰ μιλῶ στὸν ὕπνο μου. Τί φταίω ὅμως ἐγὼ ἀφοῦ δὲν μ' ἄφηνε νὰ πῶ οὔτε δυὸ λέξεις ξυπνητός;

Ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ διηγεῖται ἕνα ἀνέκδοτο ποὺ παρακαλεῖ ὅμως νὰ μὴ διαδοθῆ:

Μιὰ μέρα εἶπε στὴ γυναῖκα του, τὴ Γκρέτα Κόνεϋ:

— Διαβίδουν μερικοὶ πὼς μὲ βρίσκεις ἀσχημότατο καὶ πὼς μὲ παντρεύτηκες μόνο γιὰ τὰ λεφτά μου!

— Εἶναι αἰσχρὴ συκοφαντία! διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Θὰ σὲ παντρευόμουνα κι' ἂν ἄφρμα ἤσουν ὡραιότατος!...

Ἐπιτυχημένο εἶναι καὶ τὸ ἀνέκδοτο τῆς Ντολορὲς Ντὲλ Ρίο:

—Ὁ πρῶτος ἀρραβωνιαστικός μου μὲ ἀπήγαγε, ἴσως γιὰ νὰ συμμορφωθῆ μὲ μιὰ παληὰ μεξικανικὴ συνήθεια. Τὰ πράγματα ἤρθαν ὅμως ἔτσι, ὥστε γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ ἀναγκάστηκε ν' ἀπαγάγη μαζὶ μὲ μένα καὶ τὴ μητέρα μου. Οἱ ἀδελφοί μου δὲν ἀργησαν νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν. Τότε ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε:

— Γιατί, δυστυχισμένη, δὲν ἀντιστάθηκες;

— Μὰ οὔτε κι' ἐσεῖς ἀντιστάθηκατε μαμά!... παρατήρησα ἐγώ.

— Μὰ ἐγὼ νόμιζα πὼς ὁ νέος ἤθελε ν' ἀπαγάγῃ μονάχα ἐμένα!...

★

Διαβολεμένη στὴν ὀργάνωσι πρωτοτύπων ἀποκρηάτικων πάρτυ εἶναι καὶ ἡ Τζεὶν Ράσσελ. Ἰδίως τὰ καταφέρνει περίφημα στὸ «πάρτυ τῆς εἰλικρινείας».

Στὴν ἑορτὴ αὐτὴ ὑπάρχει ἕνας βασικὸς ὅρος: κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ψέματα. Ὁ καθένας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ λέῃ ἐλεύθερα ὅ,τι σκέπτεται. Καὶ καταλαβαίνετε φυσικὰ τί γίνεται...

Τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου τὰ πάρτυ εἶναι σχεδὸν καθημερινὰ καὶ συναγωνίζονται μεταξύ τους σὲ πλοῦτο, πρωτοτυπία καὶ διαφημιστικὰ εὑρήματα, εἶναι φυσικὸ τὰ ἀποκρηάτικα πάρτυ νὰ ἔχουν μεγαλύτερη ἀκόμα αἴγλη καὶ νὰ ξεπερνοῦν σὲ ἐξωφρενισμοὺς ὅσα ὀργανώνονται στὸ ὑπόλοιπο διάστημα τοῦ χρόνου.

Θὰ σᾶς μιλήσωμε πιὸ κάτω γιὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀποκρηάτικα πάρτυ τῆς κινηματογραφουπόλεως που σημείωσαν τέτοια ἐπιτυχία ὥστε νὰ μείνουν ἱστορικά:

Ἀποκρηές! Οἱ ὑπερπολυτελέστατες ἐπαύλιες τῶν ἀστέρων εἶναι κατάφωτες ἀπὸ ἑκατοντάδες λαμπιόνια, ποὺ φαντάζουν σὰν ἐξωτικὰ παλάτια παραμυθιῶν. Ἀλλὰ καὶ μέσα στὶς ἐπαύλεις συμβαίνουν τὰ πιὸ ἀπίθανα, τὰ πιὸ ἀσύλληπτα πράγματα.

Στὸ κεντρικὸ σαλόνι τῆς βίλλας τῆς Χέντυ Λαμάρ, ἕνας φαντασμαγορικὸς διάκοσμος θαμπώνει τοὺς ἐπισκέπτες ποὺ φοροῦν ἀλλόκοτες ἐνδυμασίες μὲ τὰ πιὸ φανταχτερὰ χρώματα. Οἱ μάσκες φυσικὰ κρύβουν τὰ πρόσωπα πολλῶν θαυμαστῶν τῆς γοήσσης, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρίσκονται καὶ ἀρκετοὶ συνάδελφοί της, ποὺ ἦρθαν ἐδῶ ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ἰδοῦν κάτι τὸ ἀπίστευτο. Στὴ μέση τοῦ γλεντιοῦ, ἡ Χέντυ ἀποσύρεται καὶ ξαναεμφανίζεται σὲ λίγο ὡς Δαλιδᾶ, σχεδὸν ὁλόγυμνη, ὄχι ὅμως καὶ μονάχη. Συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο μπαλλέτο ἀπὸ ὡραῖα κοριτσια, τὸ ἴδιο τολμηρὰ ντυμένα, ποὺ τὸ καθένα τους παριστάνει κι' ἀπὸ μιὰ «Δαλιδᾶ». Φοροῦν ὅλα μιὰ μάσκα ποὺ σκεπάζει καλὰ τὸ πρόσωπό τους καὶ ἔχουν ἕναν ἀριθμὸ στὴ μέση. Κανένα ἄλλο διακριτικὸ. Οἱ καλεσμένοι καλοῦνται τότε νὰ γράψουν πάνω στὴν κάρτα τους τὸν ἀριθμὸ κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο κρύβεται ἡ Χέντυ Λαμάρ. Στὸ τέλος γίνεται ἡ διαλογὴ καὶ ὅποιος δὲν ἀνακαλύψη τὴν Χέντυ, διώχνεται ἀπὸ τὸ γλέντι κακὴν κακῶς.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καθόλου ἁπλὸ γιατὶ ὅλα τὰ γκέρλς τοῦ μπαλέττου ποὺ εἶναι διαλεγμένα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Χέντυ, εἶναι ἀρτίας σωματικῆς διαπλάσεως καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες ἀκριβῶς ἀναλογίες μ' αὐτή, ὥστε καὶ οἱ πιὸ γνωστοί της ἀκόμα νὰ δυσκολευτοῦν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

"Οταν φύγουν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴ Λαμάρ, ἀρχίζει ἡ διανομὴ τῶν ἀναμνηστικῶν δώρων. Κοντὰ στὰ βαρύτιμα κοσμήματα σκορποῦν γέλιο καὶ εὐθυμία τὰ ψεύτικα ἀρκουδάκια, τὰ ἔξυπνα μίκυ - μάους, οἱ σφυρίχτρες καὶ κάθε ἄλλο παιχνίδι ποὺ γέννησε ἡ ἀνθρώπινη φαντασία.

"Υστερα ἡ ὀρχήστρα, παρασύρει τοὺς καλεσμένους στοὺς πιὸ ἐξωφρενικοὺς χορούς. Οἱ αἰσθήσεις ξυπνοῦν καὶ ἡ Χέντυ, γοητευτικώτερη ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς Βραδυᾶς, γεννᾶ κύματα πάθους στοὺς καβαλλιέρους της.

Οἱ ὧρες περνοῦν. Τὰ ζευγάρια ἀποσύρονται ἕνα ἕνα στὸ φιλόξενο, ὁλάνθιστο κῆπο ποὺ λούζεται ἀπὸ τὶς χρυσὲς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ τῆς Φλωρίδος. Πίσω ἀπὸ τὰ προστατευτικὰ φυλλώματα τῶν δέντρων πολλὰ ζευγάρια ἔχουν πετάξει τὶς μάσκες τους καὶ σφιχταγκαλιασμένα ἀνταλλάσσουν φλογερὰ φιλιά.

★

Στὸ σπίτι τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς δεκτὸς στὸ λαμπρὸ ἀποκρηάτικο πάρτυ πρέπει νὰ δείξῃ πὼς ἔχει πνεῦμα. Κάθε καλεσμένος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πῇ ἕνα ἀνέκδοτο σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ ἐγκατεστημένη στὸν προθάλαμο τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ σπιτάκι τῆς ζωῆς

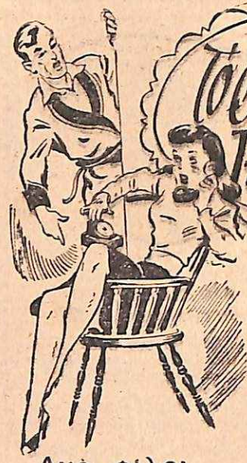

Δυὸ φίλοι

('Η σκηνὴ σ' ἕνα μικρὸ συνοικιακὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ τὶς πρωϊνὲς ὧρες προσφέρουν ἥρεμο ἄσυλο γιὰ ἕνα κάπως... «συνωμοτικὸ» αἰσθηματικὸ τέτ - ἀ - τέτ.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εμφάνισι σεμνή, ντύσιμο λιτό, πρόσωπο χωρὶς τὴν πολύχρωμη μάσκα τῆς κοκετταρίας. Τὸ ὡραῖο καὶ καλοφτιαγμένο σῶμα της ἀποτελεῖ τὴ μόνη «αὐθάδεια» στὸ σύνολο ποὺ ἔρχεται σ' ἐριστικὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ παρθενικὸ πρόσωπο καὶ τὸ ντροπαλὸ βλέμμα. 20 χρονῶν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λίγο μεγαλείτερος. Ἥρεμος, ὠχρός, ἀφρός, μὲ κινήσεις ἀδέξιες ἀπὸ συγκίνησι. Θαρρεῖς πὼς εἶναι νέος... κάποιας «παρελθούσης γενεᾶς» ποὺ καθυστέρησε στὸν προθάλαμο τῆς Ζωῆς κι' ἔφτασε σὲ χρόνια ξένα γιὰ κεῖνον).

ΕΚΕΙΝΟΣ:... Μοῦ τηλεφώνησες, πῶς θέλεις νὰ μὲ δῆς ἰδιαιτέρως.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, Τάκη. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθες. Εἶσαι πάντα εὐγενικὸς μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἴμαστε φίλοι, Ρένα. Δὲ θέλω νὰ κρατᾶς τύπους μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐγὼ σὲ θεωρῶ σὰν ἀδερφό μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σὰ νὰ θέλη ν' ἀποφύγη τὴν ἀπάντησι): Γιές μου, λοιπόν. Τί σοῦ συμβαίνει;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπότομο βούρκωμα): Κάτι τραγικό!... ἀγαπῶ; Ἀλλὰ δὲν εἶν' αὐτό, Τάκη. Εἶναι τὸ ἄλλο... αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Ἔμπαινε μέσα στὸ σπίτι μου σὰν ἀρραβωνιαστικός. Ὁ πατέρας μου εἶναι γέρος... Τ' ἀδέρφια μου εἶν' ὄξω καὶ πολεμάνε... Τί θὰ τοὺς πῶ μόλις γυρίσουνε; Τί θὰ κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔκανες καλὰ ποὺ μοῦ τηλεφώνησες. Θὰ τὸ λύσουμε μαζὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ πῆς ἀπὸ τώρα πὼς δὲν ταιριάζατε.

ΕΚΕΙΝΗ (ἐνῶ τὰ δάκρυα μουσκεύουν τὸ στῆθος της): Δὲν μπορῶ, Τάκη! Δὲν μπορῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸν ἀγαπᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ (ἁπλᾶ): Σοῦ εἶπα ὄχι!... Μά... δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ξεγηάσω. Συμβαίνει κάτι ποὺ... πῶς νὰ 'στὸ πῶ; Δὲν λέγεται! Ἂν αὔριο μὲ ζητήσῃ κάποιος... ἂν τ' ἀδέρφια μου θέλουν νὰ μὲ παντρέψουνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Μὴν κουράζεσαι, Ρένα. Κατάλαβα. (Μεγάλη παῦσι). Σκούπισε τὰ ματάκια σου... Πιὲς λίγο νερὸ νὰ συνέλθῃς λίγο... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπελπισμένα): Σ' ἀκούω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἐπίσημο ἤρεμο τόνο): Σήμερα θὰρθῶ στὸ σπίτι καὶ θὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σου.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ συγκινημένη ἔκπληξι): Ὦ! Τάκη! Δὲ θὰ τὴ δεχτῶ ποτὲ αὐτὴ τὴ θυσία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι θυσία. Σ' ἀγαπῶ, Ρένα... Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια... Μὰ πρόλαβε τότε ὁ Κώστας. Ἦταν φίλος μου καὶ τάβρισκα ταπεινὸ κι' ἀνανδρο νὰ μπῶ στὴ μέση. Σήμερα εἶμ' ἐλεύθερος νὰ στὸ πῶ.. καὶ στὸ λέω.

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν κυττάζει ἐκστατικά): Εἶν' ἀλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρεις νὰ λέω ποτὲ ψέμματα;... (μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει). Ὡς τόσο... δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάνω τώρα... τὸν ἐκβιασμὸ νὰ δεχτῆς τὸν ἔρωτά μου. Θὰ σοῦ δανείσω γιὰ λίγες μέρες τ' ὄνομά μου κι' ὕστερα θὰ χωρίσουμε!... Αὐτὸ ποὺ ἤθελες νὰ γίνῃ μὲ τὸν Κώστα.

ΕΚΕΙΝΗ (σταθερά, καὶ γεμάτη ἀπόφασι): Κι' ἂν ἀκόμα τὸ δεχόμουν αὐτό, ποῦ θἄβρισκα στὴ ζωὴ ἕναν ἄνθρωπο σὰν κι' ἐσένα;... (Τὰ μάτια της γίνονται προβολεῖς ποὺ ρίχνουν ἀπάνω του τὸ φῶς τῆς τρυφερῆς, τῆς γλυκειᾶς, τῆς γεμάτης θαυμασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη ἀγάπης). Σκέψου το, πρὶν μὲ πάρῃς! (Ξυπνάει αὐθόρμητα μέσα της ἡ Γυναῖκα). Γιατί... δὲν θὰ σοῦ δώσω ποτὲ διαζύγιο!... (Κλαμμένο γέλιο). Θέλω νἄμαι εἰλικρινὴς μαζί σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει γεμάτος τρεμουλιαστὴ συγκίνησι): Τὸ πιστεύω, ἀγάπη μου! Εἶναι εἰλικρίνεια!.. Δὲ θἄθελα νἀναι ἀνταπόδοσι... Δὲ θἄθελα γἀναι... εὐγνωμοσύνη...

ΕΚΕΙΝΗ (βελουδένια): Εἶναι ἀγάπη! (Μέσα της, πολὺ βαθειὰ «μέσα της» στ' ἄδυτα τοῦ ὑποσυνειδήτου). Θὰ γίνῃ ἀγάπη!

(Αὐλαία)

Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Περσικὰ τραγούδια

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος

Γιὰ τὸν κακὸ τὸν ἄνθρωπο μὴν ἔχῃς καλωσύνη,
καὶ χαλασέ τον, σὰν μπορῇς, μὲ τὸ δικό σου χέρι.
Γιατὶ ἂν φανῇς ἀδιάφορος κι' ἂν στὴ ζωὴ ἀπομείνῃ,
μικρὴ ἢ μεγάλη συμφορὰ μιὰ μέρα θὰ σοῦ φέρῃ.

★

Κι' ἀκόμη ἂν μπρὸς στὴν πόρτα σου θὰ σκύψῃ τὸ κε-
(φάλι
καὶ μπρουμουτίσῃ ἐμπρός σου,
νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι σου θὰ συλλογιέται πάλι,
καὶ πρὶν τὸ κάμῃ, σώσου!...

★

Κι' ὄχι εὐσπλαχνία καὶ καρδιὰ κι' ὄχι συχώριο, σοῦ
(εἶπα!
Μὰ φύλαγέ τον μὲ τὸ νοῦ καὶ κύττα μὲ τὸ μάτι.
Καὶ σὰν τὸν βρῇς τὸν ἄνομο σὲ κάνα μονοπάτι,
ρίχτ' του γερὰ καὶ χτύπα!...

ΣΑΑΝΤΗ

ΕΝΑ ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Οἱ δυὸ αὐτοὶ νάνοι, ὁ Φρέντυ κι' ἡ 'Ερμίνα, ἔβγαιναν πρὸ ἡμερῶν ἀμοιβαία ὑπόσχεσι γάμου. Ὁ Φρέντυ ἔχει ὕψος ἕνα μέτρο καὶ 4 ἑκατ. κι' ἡ μνηστή του ἕνα μέτρ. καὶ 14 ἑκ.

ΕΝΑΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΤΕΞΑΣ

'Εδῶ καὶ μερικὲς μέρες ἔφτασε στὴν 'Αγγλία μὲ τὴ σύζυγό του ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς Οὐίλσον ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στοὺς δρόμους καὶ τὰ κέντρα τοῦ Λονδίνου φορῶντας τὴν στολὴ τοῦ «κάου - μπόϋ».

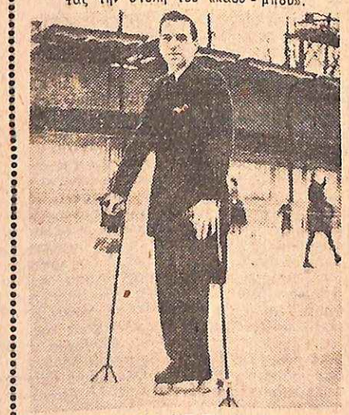

ΤΑ ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ ΜΕ ΤΑ ΠΑΓΟΠΕΔΙΛΑ

Ὁ Αὐστριακὸς ἀνάπηρος πολέμου 'Αλόης Σένς, κατασκεύασε ἕνα ζευγάρι δεκανίκια ποὺ ἔχουν στὶς ἄκρες τους στερεωμένα μικρὰ παγοπέδιλα. Χάρις στὴν ἐπινόησί του αὐτὴ ὁ κ. Σένς μπορεῖ νὰ παγοδρομῇ μ' ὅλη του τὴν ἀναπηρία.

Ἐδῶ ΑΘΗΝΑΙ!...

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΗΜΕΡΑ τῶν ἐκλογῶν πλησιάζει. Κατὰ τὶς τρεῖς περίπου ἑβδομάδες ποὺ μένουν ὡς τὶς 5 Μαρτίου, τὰ Κόμματα θὰ ἐξαντλήσουν διὰ τῶν 'Αρχηγῶν καὶ τῶν 'Επιτελῶν τους ὅλη τὴν πειστικότητά τους, προκειμένου τὸ καθένα νὰ πείσῃ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ ὅτι εἶνε τὸ «μᾶλλον ἐνδεδειγμένον» νὰ κυβερνήσῃ τὴν 'Ελλάδα. 'Επὶ τρεῖς ἑβδομάδες ἡ ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα θὰ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὑποσχέσεις, ὅπως εἶνε γεμάτοι ἀπό... ζωγραφιστὰ μειδιάματα οἱ τοῖχοι τῶν 'Αθηνῶν καὶ τῶν ἀστικῶν ἐπαρχιακῶν κέντρων. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ ὑποσχέσεις θὰ διαλυθοῦν αὐτομάτως τὸ βράδυ τῆς 5ης Μαρτίου, ἐνῶ τὰ μειδιάματα θὰ μείνουν... κολλημένα στοὺς τοίχους γιὰ πολλοὺς μῆνες. Ἔτσι γιὰ ἀνάμνησι...

★

ΜΕΣΑ στὸν ζωηρότατο προεκλογικὸ ὀργασμὸ ἔχουμε καὶ μιὰ ἐπίσημη κατάργησι 'Αρχηγῶν. Δημοσιεύουμε ὅπως ἔχει τὴ σχετικὴ προκήρυξι, ἡ ὁποία κυκλοφόρησε στὴ Θεσσαλονίκη :

Πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

«Μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας συλλήψεις τοῦ τέως ἀρχηγοῦ τοῦ προϊστορικοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Κόμματος κ. Μιχαὴλ 'Αγγελοπούλου τοῦ Α' καὶ τῆς ἀνυποληψίας εἰς ἣν περιῆλθε τοῦτο, συνειδὼς ὅτι τὸ κόμμα τοῦτο ἔχει ἱστορικὴν τὴν ἀποστολήν, ἀναλαμβάνω πλέον προσωπικὰς τὰς ἀρχηγίαν.

Καλῶ, ὅθεν, τὸν λαὸν νὰ συσπειρωθῇ περὶ ἐμὲ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι καλλίτεραι ἡμέραι θ' ἀνατείλουν δι' αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς ὀπαδούς μας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν μου».

'Ο νέος ἀρχηγὸς τοῦ... προϊστορικοῦ Κόμματος εἶνε ὁ κ. Μιχαὴλ Παπακυριτσόπουλος ὁ Β'. 'Ελπίζουμε ὅτι ὁ φέρελπις ἡγέτης, ὁ κατακτήσας τὴν ἐξουσίαν τοῦ 'Αγγελοπούλου (τοῦ Α'), δὲν ἑλκει τὸ γένος ἀπὸ τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τοῦ... ἱστορικοῦ ληστάρχου.

★

ΕΙΝΕ ΚΑΤΙ περισσότερο ἀπὸ τερατώδης ἡ εἴδησις ποὺ δημοσιεύθηκε πρὶν λίγες μέρες καὶ κατὰ τὴν ὁποία τὸ σχετικὸ μὲ τὴν ἀναδιοργάνωσι τοῦ 'Οργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς προσχέδιο νόμου περιλαμβάνει μιὰ διάταξι ποὺ καθορίζει ὅτι «δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ κατέχεται ἀπὸ "Ελληνας ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ βοηθοῦ του». Πρέπει νὰ ἀνακαλυφθῇ αὐτὸς ποὺ συνέταξε τὸ σχέδιο νόμου καὶ νὰ τοῦ ἀπονεμηθῇ δημόσιος ἔπαινος γιὰ τὴν καταπληκτικὴ περὶ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀξιοπρεπείας ἀντίληψί του!

★

ΗΛΙΜΝΗ τοῦ Μαραθῶνος ἀδειάζει. Γιὰ τὸ καλοκαίρι διαγράφονται κίνδυνοι νέων περιοριστικῶν μέτρων. 'Εν τῷ μεταξὺ δὲν γίνονται οὔτε τὰ μεγάλα, οὔτε τὰ μικρὰ ἔργα ὑδρεύσεως. Εἶνε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ποὺ οἱ ἁρμόδιοι καὶ οἱ εἰδικοὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς ἐπιστημονικὲς μελέτες τῶν ἔργων. Συνεκροτήθησαν συμβούλια ἐπὶ συμβουλίων, συνεζητήθησαν σχέδια, ἀναζητήθηκαν οἱ προσφορώτερες λύσεις. "Ας σημειωθῇ γιὰ τὴν ἱστορία ὅτι αὐτὴ ἡ τετράχρονη διαδικασία στοίχισε τεράστια ποσὰ στὸν κρατικὸ προϋπολογισμὸ σὲ ἀμοιβὲς ἐπιτροπῶν, βραβεύσεις μελετῶν,κτλ. Τελικὰ οἱ λεγόμενοι ἁρμόδιοι κατέληξαν σὲ ὁριστικὲς ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες ὅμως κλειδώθηκαν στὰ χρονοντούλαπα τοῦ 'Υπουργείου. Τώρα λέγεται, ὅτι γίνεται σκέψις νὰ ἀνατραποῦν ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ ξαναρχίσουν οἱ μελέτες ἀπὸ τὸ ἄλφα. Δηλαδή, μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἡ ἱστορία ἄλλα τέσσερα χρόνια! Καὶ ἡ λίμνη ἀδειάζει μὲ κανονικὸ ρυθμό...

★

ΟΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ ξέφυγε πάλι τὶς τελευταίες ἡμέρες. Τὸ λάδι ἔφτασε στὶς 19 χιλιάδες. 'Η ζάχαρη μένει στοὺς κρυψῶνες της καὶ ὅποιος τὴν ἀνακαλύπτει τὴν πληρώνει πανάκριβα. "Ολα ἀκριβαίνουν. 'Ακόμη καὶ τὰ λαχανικά. Τὰ φρούτα ἐπίσης. Τὰ ψάρια ξαναγυρνοῦν στὰ ἀπροσπέλαστα ὕψη τους. 'Υπάρχει μιὰ γενικὴ τάσις ἀνόδου τοῦ τιμαρίθμου, καὶ ἂν δὲν ἀναχαιτισθῇ ἐγκαίρως μὲ αὐστηρὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ μέτρα, θὰ δημιουργήσῃ γενικώτερα ζητήματα. Καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἀνατρέπονται εὔκολα τὰ «τετελεσμένα γεγονότα».

★

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ κανεὶς νὰ καταδικάσῃ τοὺς ὑπουργοὺς τῆς ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως ἐπειδὴ ἐκκαθαρίζουν τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες ἀπὸ τὰ ἀβάσταχτα βάρη τῆς ρουσφετολογίας. 'Οφείλουν ὅμως νὰ προσέχουν μήπως κάνουν ἀδικίες. 'Υπάρχουν περιπτώσεις ἀπολύσεως ὑπαλλήλων ποὺ δὲν ἦσαν ἀργόμισθοι καὶ οὔτε εἶχαν διορισθῇ ρουσφετολογικῶς. Οἱ ὑπηρεσιακοὶ ὑπουργοὶ ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ καταργήσουν τοὺς πολυθεσίτες, νὰ περιορίσουν τὰ πολυδάπανα καὶ ἀερολογοῦντα συμβούλια, νὰ καταργήσουν τὰ ἐννέα δέκατα τῶν κρατικῶν αὐτοκινήτων — ποὺ ἐξακολουθοῦν περιέργως νὰ κυκλοφοροῦν ἀκόμη στοὺς δρόμους — νὰ χτυπήσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἐγκληματικῆς σπατάλης τοῦ δημοσίου πλούτου. Θὰ εἶνε σημαντικώτατο ἂν κατορθώσουν νὰ κληροδοτήσουν στὴ μετεκλογικὴ κυβέρνησι μιὰ ἠθικώτερη, στὸν τομέα αὐτόν, κατάστασι...

★

ΕΥΘΥΣ ΜΕΤΑ τὴ λῆξι τῆς ἀνταρσίας ὅλος ὁ καθημερινὸς τύπος ἔθεσε τὸ ζήτημα τῆς ἐπισκευῆς τῶν σχολικῶν κτιρίων ποὺ εἶχαν ὑποστῆ καταστροφὲς κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Τώρα μόλις — ὕστερα ἀπὸ τόσους μῆνες — ἐνεκρίθη δαπάνη 10 δισεκατομμυρίων δραχμῶν γιὰ τὴν κάλυψι αὐτῆς τῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἔνδειξις ὅτι οἱ ἐπισκευὲς θ' ἀρχίσουν γρήγορα. 'Εν τῷ μεταξὺ ἑκατοντάδες σχολείων τῆς ὑπαίθρου μένουν κλειστά, χωρὶς νὰ εἶνε βέβαιο ὅτι θὰ λειτουργήσουν τὸ ἐρχόμενο ἔστω ἐκπαιδευτικὸ ἔτος. 'Η σημερινὴ ὑπηρεσιακὴ κυβέρνησις εἶνε ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ προωθήσῃ τὴν ὑπόθεσι, χωρὶς γραφειοκρατικὲς σχολαστικότητες...

★

ΑΠΟ ΠΟΛΛΟΥΣ φοιτητάς, ἐπιστήμονας, ἀξιωματικοὺς καὶ ἐπαγγελματίας ἐλάβαμε σωρεὰν συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων γιὰ ὅσα ἐγράψαμε γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ δρᾶσι τῶν φοιτητῶν μας κατὰ τὴν περίοδο τῆς Κατοχῆς.

Πραγματικά, ἡ σπουδάζουσα νεολαία, ἔκαμε τὸ καθῆκον της στὰ μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιᾶς.

Εἴχαμε συνεπῶς ὑποχρέωσι νὰ ἐξάρουμε τὴ δρᾶσι τους αὐτή, ἐναντίον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπάνθρωπου κατακτητοῦ, τὴ δρᾶσι τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας.

'Εκάμαμε ἁπλῶς τὸ καθῆκον μας καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἀναγνώστας μας σφίγγουμε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τοῦ 'Ηρωϊκοῦ "Ελληνος Φοιτητοῦ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

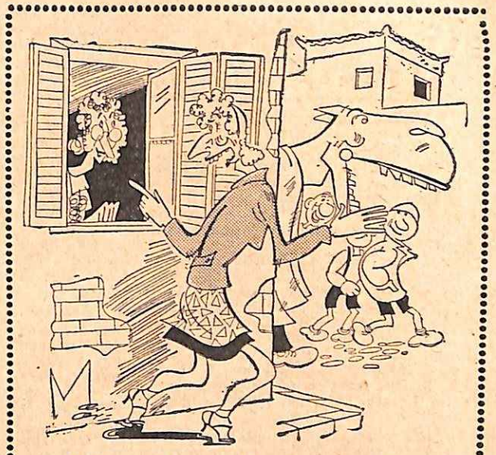

— Τρέξε, τρέξε, Μαριάνθη, ἡ... γκαμῆλα:...

(Τοῦ Μ. 'Αναστόπουλου)

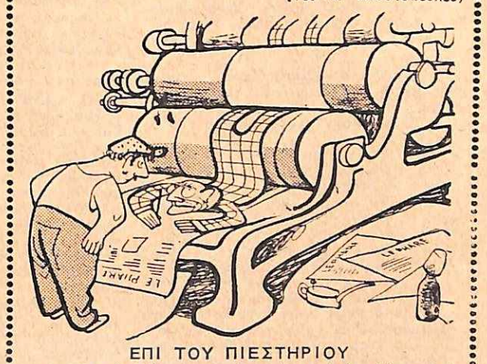

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

— Γιατὶ βάλατε μπρὸς ρὲ παιδιά; Δὲν τελείωσα ἀκόμα τὸ ἄρθρο μου!...

('Απὸ τὸ «Carrefour»)

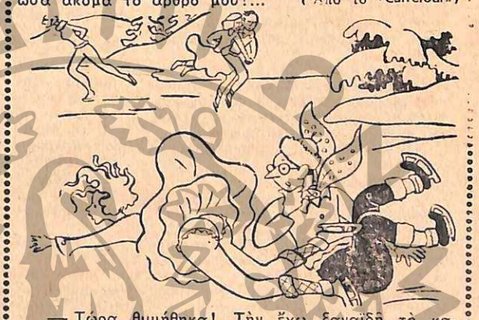

— Τώρα θυμήθηκα! Τὴν ἔχω ξαναιδῆ τὸ καλοκαίρι στὴν πλάζ!...

('Απὸ τὸ «Hérisson»)

Αὐτόματο καθαρισμα ὑαλοπίνακος

('Απὸ τὸ «Noir et Blanc»)

Τὰ περίεργα ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

Ἐξυπνα παραμυθάκια καὶ γνωμικά

Μιὰ ἀπ' τὶς ἰδιοτυπίες τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ δηλαδή, ἦταν ἡ μανία του νὰ μιλᾶη μὲ παραβολές, ἀπὸ τοὺς ἄπειρους μύθους, ποὺ ζοῦνε στὸ στόμα τοῦ λαοῦ.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μύθους αὐτοὺς εἶχανε θέμα τῶν ζώων τὰ ἤθη, μάλιστα τῆς ἀλεποῦς, ποὺ τὴν λένε καὶ κυρὰ Μαριὰ καὶ τοῦ λύκου, ποὺ τὸν λένε καὶ κυρ Νικολή. Ἀναφέραμε, ἄλλοτε, δυὸ μύθους τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸν ἕνα μὲ τὴν ἀλεποῦ καὶ τὸν ἄλλο μὲ τὸ λύκο, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Γέρος, τοὺς εἶπε σὲ ὡρισμένες, ὄχι κοινὲς περιστάσεις τῆς ζωῆς του.

Νὰ τώρα κι' ἕνας ἄλλος μύθος ποὺ κι' αὐτὸν συχνὰ - πυκνὰ τὸν ἔλεγε :

Ἡ κουκουβάγια εἶχε βρωμίσει πολὺ τὴ φωλιά της, κι' ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ φωλιάση ἀλλοῦ. Εἶπε τὸ σκοπό της σ' ἕνα γείτονα, τὸν κούκκο.

— Ἄδικα βασανίζεσαι, ὅσο παίρνεις μαζί σου καὶ τὸν πισινό σου, τῆς ἀπάντησε ὁ κούκκος.

Ἔλεγε πάλι στοὺς φίλους του ὁ γέρος :

— Ποτὲ νὰ μὴν ἀφίνετε τὸ ραβδὶ ἀπὸ τὰ χέρια σας, γιατὶ θὰ σᾶς φάνε τὰ σκυλιά.

Μ' ὅλα αὐτὰ ὁ Κολοκοτρώνης ἦταν ἄνθρωπος πολὺ μαλακὸς κι' ἤξερε νὰ συχωράη καὶ νὰ λησμονῆ.

Γιὰ τὸ καλὸ φτάσιμο τοῦ "Οθωνος στὴν Ἑλλάδα μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ Τριπολιτσιῶτες, ποὺ ἦταν στὸ Ναύπλιο, στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σωτήρας κι' ἔκαναν ἐκεῖ δοξολογία πανηγυρικὴ μ' ὅλο τὸν κλῆρο, κι' ὕστερα ἕνας δάσκαλος, ὁ Κωστάκης Λουκᾶς ἔβγαλε τὸν πανηγυρικό. Ὁ Κολοκοτρώνης ἦταν κι' αὐτὸς στὴν τελετὴ κι' ἄκουγε τὸ ρήτορα.

Ἀφοῦ εἶπε κι' εἶπε πολλά, ὁ λογιώτατος, ἔβαλε στὸ τέλος μιὰ φωνή :

— Πῦρ κροτοβόλει !

Κανεὶς δὲν κατάλαβε τί σήμαιναν τὰ λόγια αὐτά. Ὁ κόσμος κυττάχτηκε ἐρωτηματικὰ μεταξύ του, καὶ κίνησε δουβὸς νὰ φύγη.

Ὁ Κολοκοτρώνης τότε ἔβαλε τὴ δική του τὴ φωνή :

— Φωτιά, βρέ!

Ἀμέσως τὰ ντουφέκια κι' οἱ κουμπούρες τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ βρόντησαν θριαμβευτικά.

— Πόσο μεγάλη εἶνε ἡ χώρα ποὺ γεννήθηκες; ρώτησε κάποτε τὸ Γέρο ἕνας ξένος περιηγητής.

— Ἔχει διακόσιους φούρνους! εἶπε γελώντας ὁ Κολοκοτρώνης.

Κάθε σπίτι στὰ χωριὰ ἔχει κι' ἕνα φοῦρνο, τὸ δικό του.

Σύγχρονος τοῦ Γέρου ἀπομνημονευματογράφος ἔλεγε : «Τ' ὄνομα τοῦ Κολοκοτρώνη ἦταν ξακουσμένο ὡς τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ Τοῦρκοι τὸν περιγράφανε σὰν ἕνα πελώριο ἄντρα μ' ἕνα μάτι!...».

Στὴν πολιορκία τῆς Τριπολιτσᾶς ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ Γέρου, Φ. Χρυσανθόπουλος, τοῦ ἔδειξε φοβισμένος πέρα μακρυά, κάτι ποὺ ἄμοιαζε μὲ στρατὸ ἀραβιασμένο.

— Τί νἄνε ἄραγες, στρατηγέ, τοῦ εἶχε πῆ, δικοί μας γιὰ ἐχτροί;

Τήραξε καλὰ ὁ στρατηγός, ἔπειτα γυρίζει καὶ λέει τοῦ ὑποσπιστή του :

— Ὄρνια εἶνε, βρὲ ὄρνιο! Ἀφοῦ φιλεύτηκαν, μεταξύ τους, τὸν Χατζῆ Κουλελὲ ἀναπαύονται τώρα ἀραβιασμένα, ὅπως τὸ συνηθίζουν, γιὰ νὰ τὸν χωνέψουν.

Χατζῆ Κουλελὲς ἦταν Γοῦρκος πολεμιστὴς σκοτωμένος.

Μιὰ γυναῖκα, κάποτε, κάποια χάρι τοῦ ζητοῦσε :

— Ἀφέντη μου, τοῦ ἔλεγε, κάνε μου αὐτὸ τὸ καλὸ καὶ σκλάβα σου νὰ γίνω!

— Σκλάβα μου! Τί λὲς μωρὴ ζουρλή; Γιὰ τὴ λευτεριὰ πολεμᾶμε ἐδῶ, καὶ σὺ. θέλεις νὰ γίνης σκλάβα;

Συχνὰ ὁ Κολοκοτρώνης θυμόταν καὶ γελοῦσε μὲ ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὴν Εὐρώπη — παραμονὲς τῆς Ἐπαναστάσεως — ὅπου κάποιος φίλος του τοῦ ἔγραφε :

— «Ἡ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἢ νὰ χαθῆτε».

Ἕνα γνωμικὸ τοῦ Κολοκοτρώνη, ποὺ τὸ ἔλεγε ὅταν ὁ συνομιλητής του τοῦ κουβέντιαζε μὲ τὸ «ἄν», «ἂν γίνη», «ἂν φύγη», κλπ., ἦταν αὐτό :

— Τὸ «ἄν», πολλὲς φορὲς τὸ σπείρανε, ἀλλὰ ποτέ του δὲν ἐφύτρωσε.

Ὅταν ἔμαθε τὸ σκοτωμὸ τοῦ Γ. Καραϊσκάκη, μόνος του κάθησε καὶ ὧρες ὁλόκληρες τὸν μοιρολογοῦσε σὰν γυναῖκα.

Ἄκουσε κάποτε ὁ Γέρος πὼς θὰ εἰσαχθῆ στὴν Ἑλλάδα ἡ Βαυαρικὴ νομοθεσία. Δὲν βάσταξε καὶ εἶπε :

— Τὰ παπούτσια τοῦ Χατζηπέτρου στὰ πόδια τοῦ Λόντου!

Ὁ πρῶτος ἦταν ὡς κεῖ πάνω, ἄντρας μεγαλόσωμος κι' ὁ Λόγτος ἐμοιαζε μπροστά του νάνος.

«Ἐπὶ ἀντιβασιλείας, (ὁ Κολοκοτρώνης) ἐκρίθη, ἐκαταδικάσθη εἰς θάνατον ὡς προδότης τοῦ θρόνου καὶ τῆς πατρίδος, καὶ εἶδε τὸ τρομερώτερο θέαμα, σὰν παραλογισμὸ ὀνείρου, εἶδε, ἀνεβαίνοντας τὸν ἀνήφορο τοῦ "Ιτζ - Καλὲ τὸν δήμιον νὰ τροχίζη τὸ σίδερο ποὺ ἔμελε νὰ πάρη τὴν κεφαλή του καὶ τοῦ ἐξαδέλφου του».

Τὸ βεβαιώνει ὡς αὐθεντικώτατο ἱστορικὸ ὁ βιογράφος του Γ. Τερτσέτης.

Ὅταν μετὰ τὴν καταδίκη του, τοῦ δόθηκε χάρι, ἀπὸ τὸ βασιλέα, καὶ τοῦ εἶπαν πὼς θὰ κάτση 20 χρόνια φυλακή, εἶπε :

— Θὰ γελάσω τὸ βασιληᾶ! Δὲ θὰ ζήσω τόσα...

Ἔγινε κάποτε λόγος στὸ συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας — ποὺ μέλος του ἦταν ὁ Κολοκοτρώνης — νὰ καταργηθῆ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσι μὲ τὴ λαιμητόμο. Ἀπόφασι ὅμως δὲν παιρνόταν. Ρωτήθηκε κι' ὁ Κολοκοτρώνης τί γνώμη ἔχει.

— Ὄχι, δὲν θέλω νὰ καταργηθῆ, εἶπε γελῶντας, ἀλλὰ νὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς πρῶτα τὴν τρομάρα της.

Ὅλοι γελάσανε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέρου.

Στὸ 1838 ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπόβαλε στὸ συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό. Τότε σηκώθηκε ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ρώτησε :

— Πόσα εἶνε τὰ ἔσοδα;

— Δεκαπέντε ἑκατομμύρια, εἶπε ὁ ὑπουργός.

— Ἐγὼ ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Γέρος, πὼς ὁ λαὸς πληρώνει εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια. Τί γίνονται τ' ἄλλα δέκα;... Καταλαβαίνετε μονάχοι τί γίνονται!

Ἀπὸ ἐπιτάφιο λόγο τοῦ Π. Σούτσου, στὸ Γέρο τοῦ Μωριᾶ :

«Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆ του ὑπῆρξεν ἁπλοῦς, ἀθῶος καὶ ἤπιος ὡς βρέφος. Ἱστάμενος δὲ ὡς ξένος καὶ παρεπίδημος ἐν μέσῳ ἡμῶν διαπληκτιζομένων, τὸ μὲν σῶμα του ἦτον ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ πνεῦμα του συνωμίλει μετὰ τῶν ὁσίων πνευμάτων καὶ ἐν τῷ Παραδείσῳ περιϊπταμένων ἁγίων μαρτύρων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως...»

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

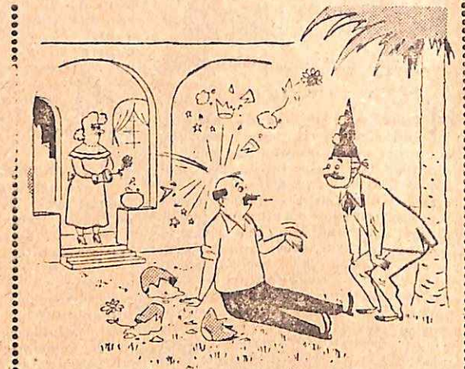

— Ἐμένα, ξέρετε, ὁ ἀνθοπόλεμος δὲν μὲ ἐνθουσιάζει!...

('Από τὴν «France Dimanche»)

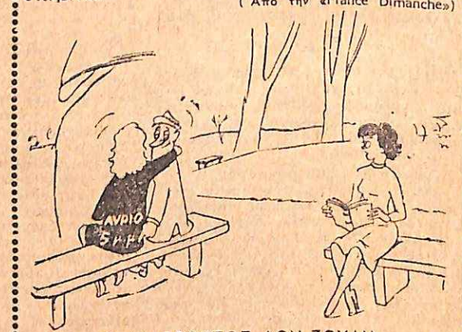

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

('Από τὴν «France Dimanche»)

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΠΥΓΜΑΧΟΥ

— Κόπηκα, ξέρετε, λιγάκι τὸ πρωῒ ἐνῶ ξυριζόμουν!...

('Από τὴν «France Dimanche»)

Τὸ φράκο του

ΕΝΑΣ καθρέφτης. Πλάϊ στὸν καθρέφτη ἕνας ράφτης. Ἀπέναντι στὸν καθρέφτη ἕνα φράκο. Καὶ μέσα στὸν καθρέφτη ἐμβρόντητο ἕνα μοῦτρο — τὸ μοῦτρο τοῦ ἐκλαμπρότατου κ. Ἀντρέα Βλαμένου, ποὺ κυττᾶ τὸ φράκο καθὼς τοῦ τὸ προβάρει ὁ ράφτης κι' ἀναστενάζει ὑπόκωφα :

— Ἀμάν! Ἀνάστασι!

Ἂν πιάσετε ἕνα λιοντάρι τῆς ζούγκλας καὶ προσπαθήσετε νὰ τοῦ φορέσετε φράκο ἴσως εὐκολώτερα θὰ τὸ φορέση παρ' ὅσο ὁ κυρ - Ἀντρέας τὸ δικό του. Γρυλλίζει. Ὕστερα λοξοκυττᾶ τὸ ράφτη. Ὕστερα λοξοκυττᾶ στὸν καθρέφτη. Ὕστερα βρυχᾶται ἀπότομα κι' ἀρχίζει τὶς βόλτες μέσα στὸ ραφτάδικο ἐνῶ ὁ ράφτης τὸν παρακολουθεῖ δαγκώνοντας τὰ χείλια του, γιὰ νὰ μὴ γελάση. Γιατὶ ἀν γελάση, ὁ κυρ - Ἀντρέας Βλαμένος εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐκραγῆ καὶ νὰ τινάξη τὰ πάντα στὸν ἀέρα. Δὲν εἶνε ἄνθρωπος αὐτὴ τὴν στιγμὴ ὁ κυρ - Ἀντρέας. Εἶνε ἕνα φρακοφορεμένο ἠφαίστειο στὰ ἔγκατα τοῦ ὁποίου κοχλάζει ἡ λάβα.

— Ἀμάν, Ἀνάστασι!

Ὁ ράφτης σὲ τούτη τὴν περίπτωσι εἶνε ἕνας ἥρωας. Γιατὶ εἶνε πραγματικὰ ἡρωϊσμὸς πρῶτον νὰ καταφέρης νὰ πείσης τὸν κυρ - Ἀντρέα Βλαμένο νὰ φορέση φράκο, δεύτερον νὰ τοῦ κάνης πρόβες καὶ τρίτον νὰ τὸν βλέπης νὰ τὸ φορᾶ καὶ νὰ μὴ ξεσπάσης σὲ γέλια ἀκατάσχετα.

Ἀνεκδιήγητο εἶνε τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζει ὁ κυρ - Ἀντρέας. Κοντὸς καὶ στρογγυλὸς κάνει ἀξιοθρήνητη φιγούρα μέσα σὲ τοῦτο τὸ «ἐπίσημο ἔνδυμα» ποὺ ἡ οὐρά του κρέμεται ἀπὸ πίσω του σὰν τὴν οὐρὰ χαρταετοῦ ποὺ πρόκειται ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ν' ἀμολυθῆ στὰ ὕστιγμὴ σὲ στιγμὴ ν' ἀμολυθῆ στὰ ὕψη. Καὶ δὲν εἶνε μονάχα τὸ φράκο ποὺ καθρέφτη, τὸ μάτι του πέφτει στὴν οὐρὰ ποὺ κρέμεται ἀπὸ πίσω του, Φυσσομανᾶ κι' ἀγριεύει. Αὐτὴ ἡ οὐρά, κυρίως, τὸν δαιμονίζει καὶ τὸν τρελλαίνει. Μὲ παράπονο κι' ὀργὴ ξεσπᾶ ἀπότομα:

— Βρέ, προσβολιμά σε, τί ἤθελες καὶ μοῦ κόλλησες τοῦτο τὸ μπακαλιαράκι, ἔ; Ὁλόφτυστος πεθαμενατζῆς εἶμαι, ἕτοιμος γιὰ τὴν κηδεία!

Ὁ ράφτης τοῦ χαμογελᾶ γλυκά, καὶ τὸν καλμάρει:

— Μὰ τί λέτε, κ. Βλαμένε!

— Τί λέω; "Ιδιο κοράκι μ' ἔχεις κάνει. Βρέ!

Χείλια του νὰ μὴ γελάση. Κυρίως ἀστεῖος ἦταν ὁ κυρ - Ἀντρέας ὅταν ἔστρεφε καὶ κυττοῦσε... τὴν οὐρά του. Σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, λοιπόν, καθὼς γύριζε νὰ δῆ τὴν καταραμένη ἐκείνη οὐρὰ κι' ἔφευγε ἡ οὐρὰ κι' ἔστριβε ὁλόκληρος ὁ κυρ-Ἀντρέας καὶ ξανάστριβε μαζί καὶ ἡ οὐρά, βρέθηκε νὰ στριφογυρίζη γύρω τριγύρω, ὅπως ὁ γάτος ποὺ καμμιὰ φορά, νευριάζει καὶ θέλει νὰ πιάση τὴν οὐρά του καὶ δὲν μπορεῖ. Ἔχετε φανταστῆ τὸν κυρ - Ἀντρέα σ' αὐτὲς τὶς ἔξαλλες βόλτες του νὰ στριφογυρίζη μὲ τὸ μάτι κολλημένο στὴν οὐρά;

Ἄνθρωπος ἦταν κι' ὁ ράφτης. Δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ καὶ ξέσπασε σὲ γέλια.

— Ἀμάν, Ἀνάστασι!

Λυσσασμένος χυμᾶ ἀπάνω του ὁ κυρ - Ἀντρέας. Ἔντρομος παίρνει τὰ πόδια του καὶ φεύγει ὁ ράφτης. Ἔξαλλος τὸν κυνηγᾶ ὁ κυρ-Ἀντρέας. Πανικόβλητος κατρακυλᾶ στὶς σκάλες ὁ ράφτης καὶ βγαίνει στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων, νὰ γλυτώση. Ἀπὸ πίσω του, ἀσυγκράτητος ὁ κυρ - Ἀντρέας, βγαίνει στὸ δρόμο καὶ τρέχει σὰν παλαβός, ἄξιος ἀρχηγὸς τῆς πολυθρύλητης οἰκογενείας Βλαμένου.

Φαντάζεστε τὸ θέαμα;

Μέρα μεσημέρι, στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἕνας κοντόχοντρος ἄνθρωπος μὲ φράκο, νὰ διασχίζη τὴν πλατεῖα τρέχοντας κι' ὁ ἄλλος νὰ φεύγη μπροστὰ λαχανιασμένος, πανικόβλητος. Ἦταν σίγουρα ἡ καταπληκτικώτερη σκηνὴ ποὺ ἔγινε ποτὲ ἀνάμεσα σὲ ράφτη καὶ πελάτη.

Εἶδε ὁ κόσμος κι' ἔμεινε ἐμβρόντητος. Εἶδε ἡ μαρίδα καὶ μαζεύτηκε. Γιὰ πότε βρέθηκαν τόσα ἀλανάκια;

— "Οαααααα! φώναζαν καὶ τρέχαν ἀπὸ πίσω ἀπ' τὸν κυρ - Ἀντρέα.

Κι' ὁ κόσμος — μάτσο — γελοῦσε τώρα κι' ἀποροῦσε:

— Πεθαμενατζῆς εἶνε!

— Ὄχι μωρέ! Τρελλὸς εἶνε!

— Σῶπα, χριστιανέ μου! Κοράκι εἶνε, δὲν τὸν βλέπεις μὲ τὸ φράκο;

Ὅταν οἱ ἀστυφύλακες τρέξαν καὶ σταμάτησαν τὸν κυρ - Ἀντρέα ἐκεῖνος ἦταν σὲ κατάστασι ἀλλοφροσύνης κι' ἔλεγε ὅτι ἂν δὲν σφάξη τὸν ράφτη, δὲν θὰ ἡσυχάση. Ἀλλὰ ὁ ράφτης εἶχε γίνει ἄφαντος. Τότε ὁ κυρ - Ἀντρέας φυσομανώντας πάντα σὰν τὴν φάλαινα, ἔβγαλε τὸ φράκο, τὸ πῆρε στὸ χέρι του, ἔμεινε μὲ τὸ γιλέκο, φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ εἶπε στὸν σωφὲρ νὰ τὸν πάη γρήγορα στὸ σπίτι προτοῦ σφάξη κανένα. Καὶ μπῆκε στὸ ταξὶ μὲ βρυχηθμούς:

— Ἀμάν, Ἀνάστασι!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ ἕνας κύριος ποὺ ἦταν κοινὸ μυστικό, ὅτι τὸν ἀπατοῦσε ἡ γυναῖκα του, ἐγκωμίαζε τὴν πρώϊμη εὐφυΐα τοῦ γιοῦ του, ποὺ ἦταν μόλις δέκα μηνῶν.

— Φαντασθῆτε, ἔλεγε, ὅτι χθὲς μόλις μὲ εἶδε νὰ μπαίνω στὸ δωμάτιό του τραύλισε «μπαμπᾶ!»

— Μικρὸ παιδάκι τὸ καϋμένο! φώναξε τότε κάποιος ἀπὸ τὴ συντροφιά. Ποῦ ἐλατε νὰ ξέρη;...

★

Στὴν Ὁμόνοια.

Ὁ μικρὸς ζητιάνος: Ἐλεῆστε με, κύριε. Ὁ πατέρας μου εἶνε στὴ φυλακὴ κι' ἡ μητέρα μου στὸ νοσοκομεῖο.... Ἂν γυρίσω σπίτι χωρὶς πεντάρα... θὰ μὲ σακατέψουν κι' οἱ δυὸ στὸ ξύλο...

★

Δυὸ φίλες συζητοῦν.

— Ὅταν τραγούδησα κάποτε στὸ θέατρο ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα!

— Τὰ παραλές. Δὲν μποροῦσαν.... νὰ χασμουριῶνται ὅλοι συγχρόνως!

Ἡ κ. Ἔλσα Σκιαπαρέλι

Μια βασίλισσα ΙΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὰ μοντέλα καὶ τὰ ἀρώματα Σκιαπαρέλι

Ποιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ μόδα, δὲν ξέρει τὸ ὄνομα τῆς Ἔλσας Σκιαπαρέλι; Εἶναι διευθύντρια ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πέντε μεγαλείτερους Οἴκους Μόδας τοῦ Παρισιοῦ, καὶ τελευταίως ἵδρυσε ὑποκατάστημα καὶ στὴ Ν. Ὑόρκη. Μιὰ μεγάλη δηλαδὴ νεοϋορκέζικη ἐπιχείρησις ἄρχισε τὴν ὁμαδικὴ παραγωγὴ μοντέλλων Σκιαπαρέλι, ποὺ θὰ πουλιοῦνται σ' ὅλη τὴν Ἀμερική, ἀπὸ 100 δολλάρια καὶ πάνω. Κι' ἡ Σκιαπαρέλι πῆγε ἡ ἴδια στὴ Ν. Ὑόρκη, γιὰ νὰ διοργανώσῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ νὰ ἐπιβλέψῃ στὴν ἔκθεσι τῆς πρώτης συλλογῆς φορεμάτων.

Ὡστόσο, στὰ πρῶτα νεανικά της χρόνια, ἡ Ἔλσα Σκιαπαρέλι δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ μόδα... Γεννήθηκε στὴ Ρώμη ἀπὸ πατέρα Ἰταλὸ καὶ μητέρα Ἰταλο - Σκωτσέζο - Αἰγυπτία. Ἡ οἰκογένειά της κατοικοῦσε σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ Παλάτσο Κορσίνι, ὅπου βρισκόνταν καὶ τὰ γραφεῖα μιᾶς ἑταιρείας ποὺ διηύθυνε ὁ πατέρας της.

Τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς της, ἔγινε στὴ γειτονιὰ μιὰ φοβερὴ ἔκρηξις, ποὺ γκρέμισε ἕνα σπίτι καὶ θρυμμάτισε ὅλα τὰ γύρω τζάμια. Ἡ Ἔλσα βεβαιώνει λοιπὸν ὅτι... θυμᾶται καθαρὰ αὐτὸ τὸ περιστατικό!

Στὰ 14 χρόνια της, ἕνας Ρῶσσος ζήτησε τὸ χέρι της. Ἡ οἰκογένειά της δέχθηκε τὴν πρότασι, ἀλλὰ ἡ ἴδια δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ. Δραπέτευσε λοιπόν, καὶ πῆγε στὴν Ἀγγλία, μὲ λίγες μόνο λιρέττες στὴν τσάντα της. Ἐκεῖ, βρῆκε μιὰ θέσι παιδαγωγοῦ. Ἀργότερα, παντρεύτηκε μ' ἕνα Πολωνὸ κι' ἐγκαταστάθηκε μαζί του στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι.

Τὸ 1922, σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, πῆρε διαζύγιο. Βρέθηκε τότε σὲ θέσι ἀπελπιστική, δίχως χρήματα, μὲ τὸ παιδί της ἄρρωστο... Σκεπτόταν ν' αὐτοκτονήσῃ, ὅταν βρῆκε στὸ δρόμο ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 20 δολλαρίων. Ἡ εὔνοια αὐτὴ τῆς Τύχης, ἔπειτα ἀπὸ τόσες δυστυχίες, τῆς ἔδωσε κουράγιο, κι' ἀποφάσισε ν' ἀγωνισθῇ γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὸν ἑαυτό της καὶ τὴν κόρη της.

Πῆγε στὸ Παρίσι, πῆρε γαλλικὴ ὑπηκοότητα κι' ἐγκαταστάθηκε μὲ τὸ παιδί της σ' ἕνα φτωχικὸ διαμέρισμα τῆς ἀριστερῆς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα. Γιὰ νὰ κερδίσῃ λίγα χρήματα, σχεδίαζε γυναικεῖα «σουέτερ» κι' ἔβαινε νὰ τὰ πλέξουν μερικὲς Ἀρμενίσσες. Γιὰ καλή της τύχη, εἶδαν αὐτὰ τὰ «σουέτερ» κάποιοι Ἀμερικανοί, ποὺ εἶχαν πάει στὸ Παρίσι γιὰ ν' ἀγοράσουν φορέματα. Ἐνθουσιάσθηκαν τότε, ἔψαξαν νὰ βροῦν τὴ Σκιαπαρέλι καὶ ἐζήτησαν νὰ σχεδιάσῃ 40 πρωτότυπα «σουέτερ» μὲ τὶς ἀναλογες φούστες.

Τὰ κέρδη ἀπ' αὐτὴ τὴν παραγγελία τῆς ἐπέτρεψαν νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Ρὺ ντὲ λὰ Παὶ καὶ νὰ ἐπιδοθῇ στὴ «βιομηχανία τῆς μόδας».

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ μεγάλοι Οἶκοι γυναικείων φορεμάτων — Σανέλ, Βιονέ, Πακέν, Σερουΐ, Λανβέν, Πατοὺ — ἔκαναν πάμπλουτους τοὺς ἰδιοκτῆτες τους. Οἱ βαρεῖς ὅμως φόροι κι' ὁ ἐντατικὸς συναγωνισμὸς ἔβαλαν τέλος σ' αὐτὴ τὴ χρυσῆ περίοδο.

Πάντως, ἂν ἡ Σκιαπαρέλι δὲν μπόρεσε νὰ πλουτίσῃ γρήγορα, τράβηξε ὅμως ἀμέσως τὴ γενικὴ προσοχή, μὲ τὶς πρωτότυπες ἰδέες της καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ γοῦστο της.

«Στὴν ἀρχὴ — λέει ἡ ἴδια — δὲν ἤξερα τίποτε ἀπὸ μοδιστρική. Μὲ ὁδηγοῦσε μόνο τὸ ἔνστικτο, δίχως νὰ ξέρω ποτὲ τί θἄβγαινε στὸ τέλος...».

Σήμερα δὲν σχεδιάζει ποτὲ ἡ ἴδια τὰ καινούργια μοντέλα. Δίνει μόνον ἰδέες στοὺς σχεδιαστάς της καὶ διπλώνει ἔπειτα ὑφάσματα γύρω ἀπ' τὶς κοῦκλες, γιὰ νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ καλλίτερα τί θέλει.

Τὸ 1935, ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα κομψὸ κτίριο τῆς πλατείας Βαντόμ, μὲ 98 δωμάτια (γραφεῖα, ἀτελιέ, κλπ.) καὶ μὲ βιτρίνες διακοσμημένες ἀπ' τὴν ἴδια σὲ σουρρεαλιστικὸ στύλ.

Λανσάρισε καινούργια χρώματα, δικῆς της ἐπινοήσεως, ποὺ ἐπισημοποιήθηκαν, ὅπως π. χ. τὸ «σόκιν ρὸζ» ἢ τὸ «μπλὲ τοῦ πάγου». Διέδωσε τὴ μόδα τοῦ βαψίματος τῶν γουναρικῶν μὲ χρώματα κόκκινα, μπλέ, κ.λ.π.

Ἐκτὸς ἀπ' τὰ γυναικεῖα φορέματα, ἐπιδόθηκε ἐπίσης καὶ στὴν ἀρωματοποιΐα — ἐπιχείρησι ποὺ ἀπεδείχθη ἐπικερδέστερη ἀπ' τὴν πρώτη. Καὶ δημιούργησε καινούργια ἀρώματα, ὅπως π. χ. τὸ «Σόκιν», τὸ «Βασιλεὺς - Ἥλιος» καὶ τὸ νεώτατο «Ζούτ». Στὴν ἐπιχείρησί της αὐτὴ ἀπασχολεῖ 40 πρόσωπα, κι' ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν της φτάνει τὰ 700.000.000 φράγκα τὸ χρόνο.

Ὅσο γιὰ τὰ μοντέλλα της, πουλιοῦνται ἀπὸ 75.000 ὡς 220.000 φράγκα τὸ ἕνα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἔλσα Σκιαπαρέλι εἶναι ἡ μόνη διευθύντρια Οἴκου Μόδας ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ ἐξ ἀρχῆς ὡς προσωπικότης στοὺς κοσμικοὺς κύκλους.

Ἡ καθημερινὴ ζωή της εἶναι ρυθμισμένη λεπτομερῶς, μὲ τὸ ρολόϊ. Ὅσο ἀργὰ κι' ἂν πέσῃ τὸ βράδυ στὸ κρεββάτι, θὰ προγευματίσῃ τὸ πρωῒ στὶς 8.30΄ ἀκριβῶς. Θ' ἀνοίξῃ ἔπειτα τὴν ἀλληλογραφία της, θὰ κάμῃ κάμποσα τηλεφωνήματα καὶ θὰ κανονίσῃ τὸ μενοῦ τῆς ἡμέρας. Στὶς 10.15΄, φεύγει μὲ τὸ αὐτοκίνητό της γιὰ τὸ κατάστημά της.

Δὲν βιάζεται ποτέ, οὔτε στὸ περπάτημά της, οὔτε στὴν ὁμιλία της.

Στὶς κοινωνικές της σχέσεις δὲν κάνει ποτὲ λόγο γιὰ τὴν ἐργασία της. Ὡστόσο, ρεκλαμάρει τὰ φορέματα, τὰ καπέλλα, τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἀρώματά της, φορῶντας τα ἡ ἴδια.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 264

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Περίοδος μεγάλων διασκεδάσεων — Κάθε ἄλλο παρὰ φλύαρα.
2) Τρύπες (καθ.).— "Ηρως πεζοῦ ἐφήμου ἐρωτικῆς τραγωδίας.—Εὐώδη ἔλαια.
3) Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησίς της. — Ἱστορικὸς νομοθέτης.— Δέσιμο (καθ.).
4) Μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
5) Ἀσπὶς τοῦ Διός.— Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
6) 13.— Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ εὐρωπαϊκὴ χερσόνησο.— Λιμάνι τῆς Β. Γαλλίας. — Τὰ δυο τρίτα ἑνὸς ὑπουργείου.
7) Ἐλαττωματικὸς σύνδεσμος. — Ἔργο τοῦ Ζολά.— Μέρη τοῦ σώματός μας. — Δίνει συμβουλὲς στοὺς ἐρωτευμένους.
8) Πολύτιμος λίθος.— Ἦταν ἄλλοτε ἡγεμὼν σὲ εὐρωπαϊκὴ χώρα.
9) Τοπικὸν ἐπίρρημα. — Πήγασος τῶν σταυρολέξων.— Ἀνακάλυψε ἕνα τρομερὸ μικρόβιο.
10) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Κάνει αὐγά.— Προτρέπει
11) 100 τετραγωνικὰ μέτρα. — Ποιότης ἐξαιρετική.— Ναυτικὴ βάσις τῆς Ἰταλίας.— Ὑποθετικόν.— Ἀριθμὸς (ἐπτικῶς).
12) Σύνδεσμος. —Ἀγγλικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα.
13) Ἐπίρρημα: νῦν.— Δὲν πρέπει νὰ γίνωνται.
14) "Αξιος.— Θάλασσα (ἀρχ.). — Ὁμὰς ἀνθρώπων μὲ κοινὸ σκοπό.
15) Μέταλλο (δημοτ.).— Ἔνδοξη χώρα.— Χαμίνι.
16) Μᾶς πονεῖ τρομερὰ ὅταν μπαίνει στὸ χέρι μας (καθ.). — Δὲν χορταίνουν μὲ τίποτα.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
17) Κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ δυσνόητο.— Μὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γίνονται ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀνθρώπων συγχρόνως.— Συχνά.
2) Ὁλόκληρος.— Ἔτσι λεγόταν ἄλλοτε τὸ Κάδιξ τῆς Ἱσπανίας. — Ὀλέθρια.
3) Ἀφθονεῖ στὰ ζαχαροπλαστεῖα. — Μάρκα αὐτοκινήτων. — Εὐρωπαία.
4) Τοῦ σπιτιοῦ (θηλ.).— Φωνάζουν καὶ κλαίνε κατὰ τοῦτον ἀπελπιστικό.— Ἀναπνοή.
5) Νησάκι τοῦ Σαρωνικοῦ.— Ἀμόλυντοι.
6) Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.— Εἶμαι λήμ.— Προκαλοῦν τὸ γέλιο (οὐδ.). — Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.
11) Ἄνθος.— Ἡ προσωποποίησις τῶν Ἀμερικανῶν.— Κόκκαλα.— Πρόθεσις. καὶ ἄρθρο (δημ.).
12) Ἀκριβῶς ὅπως.— Πετᾶ μὲ ξένα φτερά.— Ἄρθρο. — Δίφθογγος.
13) Μιὰ ἀπὸ τὶς 50 κόρες τοῦ Δαναοῦ. — Κάποτε ἦσαν ἀδιάσπαστα.
14) Χρονικὰ διαστήματα (καθ.). —Χωρὶς τὴ θέλησί του.— Καπέλλα.
15) Θὰ δημοσιευθῇ στὸ προσεχὲς τεῦχος.— Ἀγαπᾶ (ἀρχ.)— Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε πολλὲς φορὲς πιὸ ἀκριβὸ ἀπ' τὸ καινούργιο
16) Ματικάπι (καθ.).— Ρυθμίζει τὴν κίνησι.— Ζῶο ὑπομονετικό.
17) Κατοικεῖ σὲ μιὰ τῶν πέντε Ἠπείρων.— Τροφοδοσία.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

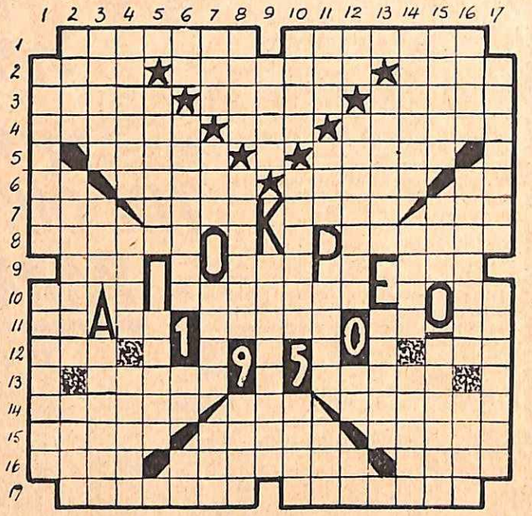

Ἡ λύσις τοῦ 263ου στὴ σελ. 92

✪ ✪

Ἡ θρεπτικὴ ἀξία τῆς πατάτας

Ὁ Γάλλος ἰατρὸς δόκτωρ Λεγκράν ὑποστηρίζει ὅτι ἡ πατάτα εἶνε τροφὴ εὐκολοχώνευτη, ἀλλὰ πολὺ λίγο θρεπτική. Οἱ ἀζωτοῦχες οὐσίες ποὺ περιέχει μόλις ἀντιστοιχοῦν σὲ ἕνα 2.06 %. Δὲν πρέπει ν' αὐταπατώμεθα, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Λεγκράν, ὡς πρὸς τὴ θρεπτικὴ ἀξία τῆς πατάτας. Οἱ Σκωτσέζοι δὲν ὀφείλουν τὴν ὑγεία καὶ τὴ ρώμη τους στὴ μεγάλη χρῆσι πατάτας ποὺ κάνουν, ἀλλὰ στὶς γενικὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους.

Οἱ χαρακτηριστικὲς ὀσμὲς τῶν ἀσθενῶν

Κατὰ τὸν δόκτορα Λεπόν, ὡρισμένες ἀσθένειες δίνουν μιὰ χαρακτηριστικὴ ὀσμὴ στὸν ἀσθενῆ. Οἱ διαβητικοὶ π.χ. ἀναδίδουν ὀσμὴ σαπιδοντικοὶ π.χ. ἀναδίδουν ὀσμὴ σαπισμένων φρούτων, λόγῳ τῶν σχηματισμένων φρούτων, λόγῳ τῶν σχηματισζομένων στὸν ὀργανισμό τους ὀξέων. ζομένων στὸν ὀργανισμό τους ὀξέων. Τὰ δωμάτια τῶν φυματικῶν, ἐξ ἄλλου, ἀναδίδουν μιὰ ὀσμὴ ὅπως τὸ ψημμένο κυδώνι κ.τ.λ.

Ἀθηναϊκὰ ἐφήμερα

Σαφὴς ἀπόδειξις

Ἑκατοντάδες χωρικῶν φωνὴ καὶ πάλι ὑψώνουν
καὶ κάνουμε παράπονα στὸ Κράτος μας ἁθρόα,
διότι ἐξακολουθοῦν τοὺς φόρους νὰ πληρώνουν
καὶ γιὰ τὰ πρὸ πολλῶν μηνῶν «ἀποθανόντα (ζῶα»!

★

Στὸ μεταξύ, τ' ἁρμόδια κεφάλια τὰ σπουδαῖα,
δηλώνουν ὅτι, ἐπ' αὐτοῦ, δὲν ἔχουν κἂν...ἰδέα
κι' ἀποδεικνύουν, αὐτω πῶς, στὸν ἄμοιρο ζευγᾶ,
πὼς ἔχουμε Κυβέρνησι «τά... ζῶα μου ἀργά»!

Ἀναστάτωσις

Κατόπιν νέας ἐντολῆς ἐκ μέρους τῶν Ἀρχῶν,
ἀπαγορεύετ' αὐστηρως τὸ βαφιμο τριχων
καὶ φυσικὰ τα θηλυκὰ εἶν' ἀναστατωμένα,
γιατὶ θὰ χάσουν τὰ μαλλιὰ τὰ καμουφλαρισμένα!

★

Μαζί τους, ὅμως, θλίβονται καὶ πλεῖστοι ἀρχηγοί,
ποὺ λένε πάντα φούμαρα καὶ ποὺ δημοκοπουνε,
διότι ἂν συμμορφωθοῦν μὲ τὴ διαταγη
πως θα μας χωματιζουνε τὶς... τρίχες ποὺ θὰ (πούνε;

Κυνοδρομίες

Κυνοδρομίες, λέγεται, πὼς θἄχουμε ἀργότερα,
ποὺ θαναι θέαμα τερπνὸν κι' ἀπ' τὰ περιεργότερα
καὶ οἱ κυνόφιλοι ἀστοί, ἐν πάσῃ συντομίᾳ
κάθε 'δδομάδα θἄχουνε καὶ μία σκυλοδρομία!

★

Πλήν, ὅμως, ἀναγνώσται μου καὶ φίλοι μου καλοὶ
γιὰ λιγοστοὺς ὡς θέαμα θὰ εἶναι «θαῦμα ἰδέσται»
κι' οἱ πιὸ πολλοὶ θα προτιμοῦν νὰ τρέχουν στὴ (Βουλὴ
γιὰ ν' ἀπολαύσουν πιὸ καλὰ τὸ «μπᾶτε...σκύλοι ἀλέστε»!

Σοβαρὰ ζητήματα

Ἐπήραμ' ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς κι' ἐμεῖς μιὰν ὑψιστες τὸν Ἀμερικανῶν.— Κόκκαλα.— (κάμινο,
τὰ ὅσα μᾶς χαλάσανε γιὰ ν' ἀντικαταστησουμε
καὶ συζητᾶμε, συνεχῶς ὁλόκληρο τετράμηνο,
σὲ ποιο σημεῖο ἀκριβῶς νὰ την τοποθετήσουμε!

★

Φαιὰν οὐσίαν οἱ τρανοὶ καὶ μόνον κατηνάλωσαν
μὲ συζητήσεις ἄσκοπες ἄνευ σπουδῆς καὶ βίας
ἑπτάκις διεφώνησαν κι' ἑκατοντάκις μάλλωσαν,
ὡς ποὺ νὰ προτιμήσουνε τὰ Χάλια τῆς Εὐβοίας.

★

Τὰ Χάλια τὰ Εὐβοϊκὰ ἦταν τό μόνο θέμα τους
κι' ἀπήτησαν συζήτησιν κι' ὀγδόης ἑβδομάδος
καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔρριξαν τὸ βλέμ- (μα τους
νὰ δοῦν καὶ τ' ἀπερίγραπτα τά... χάλια της ('Ελλάδος!

Ἀποσκιρτήσεις

Ἀρκετὲς ἀποσκιρτήσεις ἔχει ὁ Ντίνος, κατ' αὐτάς, (τευτάς,
χάριν ἀφορμῆς, βεβαίως, ἀσημάντου ἡ μεγάλης
κι' ἀπὸ τοὺς συναρχηγούς του καὶ τοὺς συμπολιτοῦφυγε ὁ Τουρκοβασίλης, ὅπως κι' ὁ Μαυρομιχά- (λης!

★

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Τσαλδάρης δὲν θ' ἀναλυθῇ σὲ κλάμα,
μὰ θὰ κάνη — τούναντίον — καὶ στὸ Κόμμα του (ρεκλάμα:
«—Ψηφοφόροι κι' ὀπαδοί μου—, κορδωτος θὰ τὴ (σὰν κούρκος,—
ἀπ' τοῦ θείου μου τὸ Κόμμα καὶ τό...θεῖον ὡς (εἰκός,
ἀπεσκίρτησαν, αἰσίως, ἕνας... Μπέης κι' ἕνας (Τοῦρκος
κι' εἶναι ὁ συνδυασμός μου ἀμιγής...ἑλληνικός!

Ὀρθὴ ἄποψις

Ὁ τίτλος τοῦ «Ἑνωτικοῦ» στὸ μέλλον θἄναι Μ.Ε.Α
καὶ θἄχε ἄλλη ἐμφάνισι κι' ἐκλογικὴ σημαία,
ἐφ' ὧ! κι' ὅλες οἱ τάξεις μας κι' ἡ πρώτη κι' ἡ μεσαίο
μποροῦν νὰ ποῦνε κάλλιστα
καὶ νὰ τονίσουν μάλιστα,
πὼς εἶνε Κόμμα μ' ὅλα του «τά...μέα καὶ τὰ σέα»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

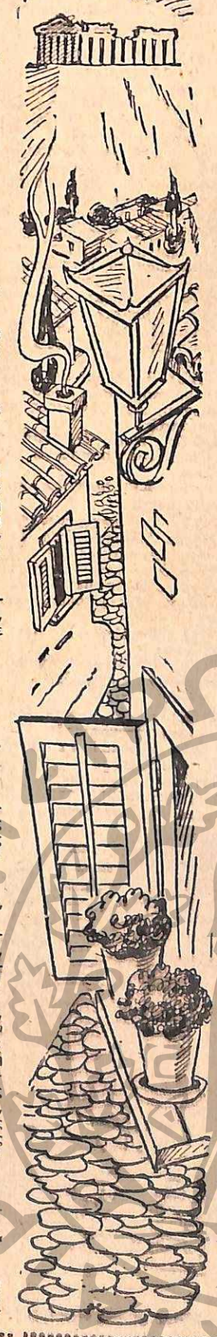

Τὸ φράκο

Σᾶς ἀναγγέλλω εἴδησιν εὐχάριστον καὶ χρήσιμον:
Στὴ μόδα ἐπανέρχεται τὸ ἔνδυμα τὸ ἐπίσημον.
Καὶ γίνανε δυὸ - τρεῖς χοροὶ σὲ κέντρο κοσμικὸ
μὲ φράκο ἀπαραίτητο κι' ὑποχρεωτικό.

★

Μὰ λίγοι εἶν' ὅσοι εἴχανε καὶ βάλαν «χελιδόνια»
καὶ πήγανε εἰς τοὺς χορούς κομψοὶ καὶ ἀτσαλάκωτοι.
Γιατὶ οἱ περισσότεροι, στὰ τελευταῖα χρόνια,
ἐπώλησαν τὸ φράκο τους καὶ μείνανε... ξεφρά- (κωτοι!

Γλωσσικὰ

Τὸ γλωσσικὸν τὸ ζήτημα ἀνακινεῖται πάλι
κι' ἐγκύκλιον ἐξέδωκαν οἱ κύριοι μεγάλοι
καὶ στοὺς δασκάλους συνισταῦν μιὰ γλῶσσα νὰ (διαλέξουνε
γιατ' οἱ καϋμένοι οἱ μαθηταὶ κοντεύουν νὰ τὰ μπλέ- (ξουνε.

★

Μιὰ γλῶσσα νὰ προτιμηθῇ καὶ μόνον ἀπαιτοῦν
κι' οἱ δάσκαλοι ποὺ πένονται ἐδῶ καὶ χρόνια τόσα
κι' ἡ γλῶσσα τους... ἐμάλλιασε, αὐξήσεις (νὰ ζητοῦν,
θὰ προτιμήσουν ἀσφαλῶς τήν... μαλλιαρὴ τὴ (γλῶσσα!

Καὶ ἄλλος!

Τσιμπήθηκε ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀστυνομικῆς
καὶ ἄλλος βιομήχανος καὶ δὴ ἀπ' τοὺς μεγάλους,
γιατὶ «καναβατσότριχα» — εἶδος τῆς ραπτικῆς —
πουλοῦσε, λέει, σὲ τιμὰς ὀλίγον ἀνωμάλους.

★

Εἶνε στ' ἀλήθεια φοβερό, μὲς στὴ ζωὴ ἑτούτη
νὰ ζῇς στὰ μεγαλεῖα σου καὶ στὰ μεγάλα πλούτη,
μὰ ξάφνου νὰ σοῦ ἔρχωνται ἀνάποδα οἱ τύχες
καὶ μὲς στὴ φυλακὴ γραμμὴ νὰ σὲ τραβᾶν γιὰ.. (τρίχες!

★

Γῶν συλληφθέντων διαρκῶς βαίνει ὁ ἀριθμὸς αὐ- (ξάνων.
Πιάνουν τοὺς βιομήχανους, γερὴ τοὺς βάζουν πόστα.
Καὶ ὅπως πᾶμε, ὁ Σύνδεσμος, ὁ τῶν Βιομηχάνων
θὰ ἔχῃ πιὰ τὴν ἕδρα του μέσα στοῦ Χατζηκώστα!

Ἡ ζάχαρη

Πληροφοροῦμαι πὼς ξανὰ ἡ ζάχαρη σπανίζει
κι' ἀδίκως τὰ μπακάλικα καθένας τὰ γυρίζει.
Στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια τὴν κρύψανε καὶ πάλι
καὶ δὲν ὑπάρχει πουθενὰ γιὰ δείγμα ἕνα τσουβάλι.

★

«—Θὰ τήνε δῆτε σύντομα, μὰ ὑπερτιμημένη!»
μοῦ εἶπε ἕνας ἔμπορος ὅπου τυχαίως βρῆκα.
Κι' ἔτσι, ὅπως κατάλαβα, οἱ ἔμποροι ἐν γένει
ἀπολαμβάνουν μοναχὰ τῆς ζάχαρης τὴ γλύκα!

Τὸ καρναβάλι

Πάει κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι.
Ἔφυγε ὅπως μᾶς ἦρθε, δίχως κέρι, δίχως ζάλη.
Μόνο μερικοὶ γλεντήσαν σ' ἕνα - δυὸ κέντρα πάλι,
ἐχορέψανε μιὰ σάμπα, ἐφάγαν κάποιαν ἀγκαλη,
ἕνα κοτσύφι φόρεσαν στὸ τρελλό τους τὸ κεφάλι,
δώσανε δέν ξέρω πόσα γιὰ κρασιοῦ ἕνα μπουκάλι,
τὸ πρωῒ ξημερώθηκαν σὲ πολὺ μεγάλο χάλι,
εἰς τὸ σπίτι του καθένας μὲ ταξὶ ἐξαπεστάλη
καὶ αὐτὴ εἶν' ὅλη κι ὅλη τοῦ Καρναβάλου ἡ κραι- (πάλη.

Τῆς ἀπόκρησς που φεύγει μ' ἀκεφιὰ πολὺ μεγάλη
γιὰ γαρβῆ τοῦ χρόνου κι' ἄλλη!...
Κι' ὁ πολὺς ὁ λεγομτζίκος, το γλεντάκι του ἀναβάλλει.

★

«—Δὲν ἐγλέντησα ἐφέτος, μὰ τοῦ χρόνου θὰ γλεν- (τήσω,
θἄ τὸ κάψω, θἄ μεθύσω»,
λέει μὲ καυμὸ καὶ πόνο...
ὅπως λέει... κάθε χρόνο!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

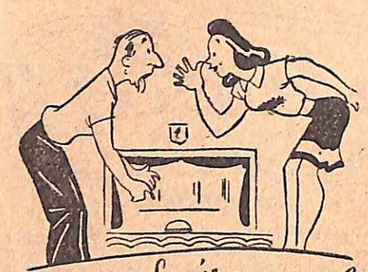

Η κωμωδούλα μας

Ο κ. ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΝΤΙΝΤΗΣ ΒΡΑΝΑΣ : Τελειόφοιτος Νομικής, κομψευόμενος, άδέκαρος. Έξυπνο καὶ καλὸ παιδί. ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΡΛΗΣ : Τελειόφοιτος έπίσης ἀλλά... μετὰ πολλοῦ κόπου. Έχουν ἀρχίσει νὰ σκονίζωνται τὰ μαλλιά του ἀπ' τὴ σκόνη ποὺ σηκωνει ὁ Χρόνος μόλις περάσῃ τὸ τριακοστὸ πέμπτο «χιλιόμετρο» στὴ λεωφορο τῆς Ζωῆς. ΝΙΝΑ : Μιὰ τρισχαριτωμένη κοπέλλα. Ὁ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ : Ἕνας, φαινομενικὰ τούλάχιστον, σοβαρὸς ἄνθρωπος. Γλυκειὰ ὑπεροφία, βλέμμα ποὺ φανερώνει γνῶσι τῆς ζωῆς, ἁπαλὴ κούρασι στὸ ὕφος, ἐπιτηδευμένη ἀφέλεια. Μερικὰ ἄλλα πρόσωπα βοηθητικά.

Σκηνὴ 1η

(Σ' ἕνα λεωφορεῖο ποὺ ἀνεβαίνει στὴν Ἑκάλη).

ΝΤΙΝΤΗΣ (βλέποντας ἀπέναντί του τὴ Ν'να. Δυνατά): Εἶναι τὸ πιὸ χαριτωμένο κορίτσι ποὺ εἶδα στὴ ζωή μου!...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κι' ἐγώ!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ πρόλαβα καὶ τὸ εἶπα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἐγὼ τὸ πρόσεξα καὶ τὸ σκέφτηκα πρῶτος.

ΝΤΙΝΤΗΣ (ψεύτικη μελαγχολία): Ὄχι, ἄλλο εἶναι τὸ γεγονός. Ὅτι λογαριάζουμε χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πῶ πῶ, τί ἄτυχη παρομοίωσις! Ξενοδόχος... ἡ δεσποινίς;

ΝΙΝΑ (ἐντελῶς αὐθόρμητα): Τί δυστύχημα νὰ γεννηθῇ κανείς... θῆλυ! Δὲν μπορεῖ κὰν νὰ κυκλοφορήσῃ!... Παρὰ τοὺς «φεμινισμοὺς» καὶ τὶς «ἰσοπεδώσεις» τῶν δύο φύλων, ἡ γυναῖκα βρίσκεται πάντα σὲ δύσκολη θέσι, ἔστω κι' ἂν ἔχῃ νὰ κάνῃ μ' εὐγενεῖς ἀνθρώπους ὅπως ἐσεῖς.

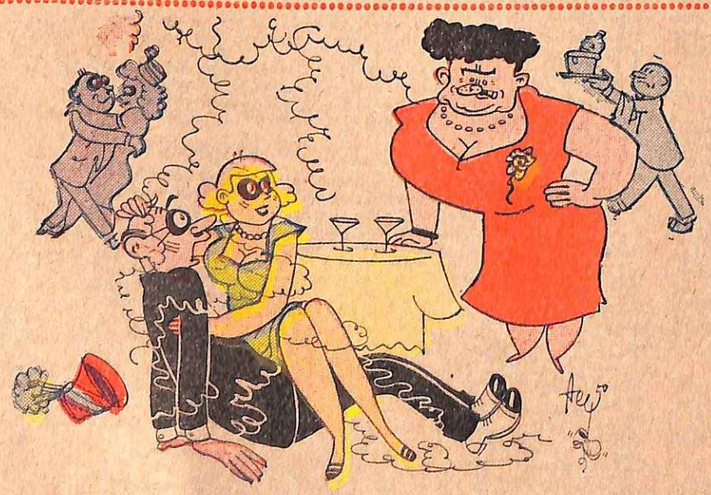

— Δὲν φταίω ἐγώ, γυναικοῦλα μου! Μᾶς μπλέξανε οἱ σερπαντίνες!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΝΤΙΝΤΗΣ (σοβαρά): Μᾶς συγχωρεῖτε, δεσποινίς! Ἦταν ἕνας ἐντελὼς ἀθῶος θαυμασμός.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς συγχωρέσετε.

ΝΙΝΑ: Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος συγγνώμης. Κανονικά, ἔπρεπε νἄχω κολακευτῇ! Ἀλλὰ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω... τὴν αἰωνία ἀνισότητα τῶν δύο φύλων! Θὰ μποροῦσα, παραδείγματος χάριν, ἐγώ... νὰ σᾶς πειράξω;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τὸ κάνετε μὲ τὴν παρουσία σας!

ΝΙΝΑ: Εὐχαριστῶ!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Σαχλότατο κομπλιμέντο.

ΝΙΝΑ: Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμφωνήσω!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μὲ κάνετε νὰ ζηλεύω!

ΝΙΝΑ: Πολὺ νωρίς!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀλλά... μεγάλη φωτιὰ μᾶς ἀνάψατε!

ΝΙΝΑ (σηκώνεται): Μὲ συγχωρεῖτε καὶ γιὰ τὴ φωτιὰ καὶ γιατί... ἔφτασα στὴ στάσι ποὺ κατεβαίνω. Πρέπει νὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Παιδόπολι. (Χαμογελῶντας). Δυστυχῶς... δὲν μᾶς βοηθάει καὶ πολὺ τὸ ὑπουργεῖον Προνοίας. Ὅλα μένουν στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἄ, παρακαλῶ! Μὴ μιλᾶτε γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο, γιατὶ εἶμαι ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργοῦ!

ΝΙΝΑ (μ' ἐνδιαφέρον καὶ κάποια κρυφὴ καχυποψία): Μπᾶ; Τότε θὰ μπορούσατε νὰ μὲ βοηθήσετε σὲ πολλά! (Τὸ λεωφορεῖο στέκει). Αὔριο στὶς 10 θὰ εἶμαι στὸ γραφεῖο σας! Ὡρδουάρ! (Κατεβαίνει τρεχάλα).

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τρελλὸς εἶσαι; Τί διάολο σοῦ ἦρθε νὰ πῇς πὼς εἶσαι ἰδιαίτερος τοῦ Ὑπουργοῦ; Δὲν τὴν εἶδες πόσο περίεργα σὲ κύτταζε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἦταν μιὰ ἔμπνευσι τῆς στιγμῆς. Ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴ συναντήσουμε αὔριο.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Κι' ἅμα θὰ δῇ πὼς δὲν εἶσαι ἰδιαίτερος;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θὰ περιμένουμε κάτω ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο. Μόλις φτάσῃ, ἐγὼ θὰ τῆς πῶ: «Ἐλᾶτε, δεσποινίς! Ὁ κ. Ὑπουργὸς μὲ ἔστειλε γιὰ κάποιο σοβαρὸ ζήτημα στὴν Κηφισσιά. Θὰ πᾶμε παρέα! Γι' αὐτὸ σᾶς περίμενα». Θὰ μποῦμε, λοιπόν, στὸ αὐτοκίνητο...

ΝΤΙΝΤΗΣ (διακόπτει): Ὄχι, βέβαια, τοῦ Ὑπουργοῦ!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἀνόητε! Θἄχουμε πάρει μιὰ πολυτελῆ ἀγοραία κούρσα. Ποῦ θὰ ξέρῃ αὐτή, τίνος εἶναι;

ΝΤΙΝΤΗΣ (μὲ θαυμασμὸ ποὺ τοῦ ξεφεύγει): Εἶσαι σπουδαῖος!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Φυσικά! Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ πάρω καὶ τὸ κορίτσι!

ΝΤΙΝΤΗΣ (θριαμβευτικά): Ὄχι, δά! Γιατὶ μόλις φτάσουμε στὴν Κηφισσιά, ἐσύ... νὰ πρέπει νὰ πᾶς στὴ «σπουδαία δουλειὰ ποὺ σοῦ ἀνέθεσε ὁ ὑπουργός»! Ἐγώ, λοιπόν, θὰ μείνω, τοὐλάχιστον, ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μονάχος μὲ τὸ κορίτσι!

ΓΙΩΡΓΟΣ (ταραγμένος ἀρκετά): Ἔ;... Τέλος - πάντων! Ἂν νικήσῃς, χαλάλι σου!

Σκηνὴ 2η

(Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ στὶς 10 παρὰ 10' ἔξω ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο).

ΝΤΙΝΤΗΣ (μονολογεῖ): Εὐτυχῶς, αὐτὸς ὁ ἀνόητος, ἔτσι ποὺ τὸν μέθυσα χθὲς τὴ νύχτα θὰ ξυπνήσῃ κατὰ τὶς δώδεκα! Καὶ τώρα θὰ φτάσῃ τὸ κορίτσι ποὺ θὰ τὸ «εἰσπράξω» ἐγώ!...

ΝΙΝΑ (φτάνει βιαστική): Δὲν ἄργησα, ἔ; Καλημέρα. Εἶναι ἀπάνω ὁ κύριος ἰδιαίτερος.

ΝΤΙΝΤΗΣ (ὑπεροπτικός): Καλημέρα σας! Τώρα θὰ σᾶς πῶ!

ΓΙΩΡΓΟΣ (κατεβαίνοντας τρεχάλα τὶς σκάλες): Καλημέρα! Σᾶς εἶδα ἀπ' τὸ μπαλκόνι. Περάστε (στὸ Ντιντή, μὲ ὕφος «πολυάσχολο»). Ντιντή, μὲ θέλεις τίποτε;

ΝΤΙΝΤΗΣ (ἐμβρόντητος): Ἔ;... Ναί! Θἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σου ἀπάνω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἔλα, λοιπόν!

('Ανεβαίνουν)

ΓΙΩΡΓΟΣ (μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως, στραγγυλοκάθεται καὶ μιλεῖ στὸν κόσμο).

...Κύριοι, ὁ κ. ὑπουργὸς ἔχει μιὰ σοβαρὴ σύσκεψι καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχτῇ σήμερα. Σᾶς ζητεῖ συγγνώμη καὶ σᾶς παρακαλεῖ νἄρθετε αὔριο. (Ὁ κόσμος φεύγει «εὐλαβῶς» γιατὶ καθένας ἔχει κάποια δουλειὰ νὰ τελειώσῃ). Λοιπόν, δεσποινίς, εἶμαι στὰς διαταγάς σας!

ΝΤΙΝΤΗΣ (στ' αὐτί):...Γιῶργο, θὰ μᾶς πάνε μέσα!

ΓΙΩΡΓΟΣ (δυνατά): Ἔ, φῦγε σύ! Δὲν μοῦ χρειάζεσαι!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ (βγαίνει ἀπ' τὸ γραφεῖο του): Ἂν μὲ ζητήσῃ κανείς...

ΓΙΩΡΓΟΣ (σηκώνεται): Μάλιστα, κύριε ὑπουργέ.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ (βλέπει τὴ Νίνα): Μὲ θέλεις τίποτα, Νίνα;

ΝΙΝΑ: Ὄχι, μπαμπᾶ! Τὸν ἰδιαίτερό σου θέλω. Ἀλλά... δὲν ἤξερα πὼς πήρες καινούργιο ἰδιαίτερο!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ... (στὸ Γιῶργο): Αὐτὸ εἶναι τὸ «κορίτσι» ποὺ περίμενες καὶ μ' ἐκλιπαροῦσες νὰ σὲ κάνω γιὰ τρεῖς ὧρες ἰδιαίτερό μου;

ΓΙΩΡΓΟΣ (κατακόκκινος): Μα... Μάλιστα, κύριε Ὑπουργέ!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Χά, χά!...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ (στὸ Γιῶργο):... Κρῖμα! Σὲ ἤξερα καλὸ κι' ἔξυπνο παιδί, καὶ μοῦ κάνεις καὶ γιὰ ἰδιαίτερος. Παραιτεῖσαι τοῦ κοριτσιοῦ γιὰ νὰ κρατήσῃς τὴ θέσι σου;

ΓΙΩΡΓΟΣ (ἐπιστρατεύοντας ὅλο τὸ θάρρος του): Ὄχι, κύριε Ὑπουργέ! Παραιτοῦμαι τῆς θέσεως μὲ τὴν ἐλπίδα...νὰ κατακτήσω τὸ κορίτσι!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Τότε εἶναι βέβαιον ὅτι ... μοῦ κάνεις! Τὴ θέσι πάντως τὴν κέρδισες. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη μου βλέπουμε... (Μὲ ὕφος σοβαρό). Ἂν μὲ ζητήσῃ κανείς, θἄρθω σὲ μιὰ ὥρα.

ΓΙΩΡΓΟΣ (τυπικά): Μάλιστα, κύριε Υπουργέ. (Ὁ Ὑπουργὸς φεύγει).

ΝΙΝΑ: Σᾶς θαυμάζω γιὰ τὸ θάρρος σας!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Εὐχαριστῶ. (Στὸ Ντιντή). Ντιντή, μὲ θέλεις τίποτε; Γιατί... ἔχουμε μιὰ κουβέντα μὲ τὴ δεσποινίδα.

ΝΤΙΝΤΗΣ (κωμικὰ μελαγχολικός): Ὄχι! (σηκώνεται). Μιὰ ἀπορία ἔχω μόνο. Τὸν ἤξερες τὸν ὑπουργό;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Φυσικά. Ἦταν ἀδελφικὸς φίλος τοῦ πατέρα μου καὶ μ' ἀγαποῦσε πολὺ ὅταν ἤμουν μικρός. Ἐμπῆκα λοιπὸν σήμερα τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο του, τοῦδειξα τὰ χαρτιά μου, τοῦπα πὼς ἀγαπῶ ἕνα κορίτσι — εἶχα πολλὰ χρόνια νὰ δῶ τὴν κόρη του — τὸν συγκίνησα καὶ μὲ δέχτηκε γιὰ ἰδιαίτερο τριῶν ὡρῶν! Τ' ἄλλα τὰ ξέρετε.

ΝΙΝΑ: Ἡ τύχη... βοηθεῖ τοὺς τολμηρούς!

ΓΙΩΡΓΟΣ (κυττάζοντάς την στὰ μάτια): Τὸ ἐλπίζω κι' εἶμαι βέβαιος πὼς θ' ἀγκυροβολήσουμε μαζὶ στὸ λιμάνι τοῦ γάμου...

ΕΨΙΛΟΝ

ΛΑΤΙΝΟΣ ποιητὴς Ἀπουλήϊος ἔλεγε: «Χωρὶς τὰ μαλλιά της κι' ἡ πιὸ γοητευτικὴ γυναῖκα γίνεται τέρας. Ἡ ἴδια ἡ Ἀφροδίτη δὲν θ' ἄρεσε στὸν "Ηφαιστό της ἂν ἦταν φαλακρή». Ἕνας Ἄγγλος ποιητής, ἐξ ἄλλου, ἀποκάλεσε τὰ γυναικεῖα μαλλιὰ «θρόνο τῶν Χαρίτων».

Ἡ γυναίκα, εὐτυχῶς, πολὺ σπάνια μένει φαλακρή. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι τὰ μαλλιά της δὲν φθείρονται σιγὰ - σιγὰ καὶ δὲν χάνουν τὴ ζωηρότητα καὶ τὴ λάμψι τους.

Ἡ νεώτερη ἐπιστήμη ἔχει ἐπινοήσει ἕνα σωρὸ μέσα γιὰ τὴν τόνωσι καὶ τὴ ζωογόνησι τῶν μαλλιῶν. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ἐφεύρεσις τῆς «περμανάντ» ξαναδίνει στὰ μαλλιὰ τὴ λάμψι τους κι' ἐπιτρέπει στὴ γυναῖκα νὰ ἔχῃ πάντοτε ἕνα ὅμορφο χτένισμα. Πάντοτε... Ἡ λέξις «περμανάντ» σημαίνει «δαρκής». Ἀλλ' ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦν ξέρουν ὅτι κι' ἡ πιὸ καλὴ «περμανάντ» δὲν κρατάει περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες ὡς ἕνα χρόνο. Σὲ μερικὲς γυναῖκες μάλιστα, μόλις κρατάει τρεῖς μῆνες. (Ἡ δάρκεια τῆς «περμανάντ» ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ γρήγορη ἢ βραδεῖα ἀνάπτυξι τῶν τριχῶν καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητά τους. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ τὴ μιὰ γυναῖκα στὴν ἄλλη).

Ἡ «περμανάντ», ὅμως, ἔχει μερικὰ μειονεκτήματα, ποὺ εἶνε κάποτε πολὺ σοβαρά, εἴτε πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη ἠλεκτρική, εἴτε γιὰ τὴ χημική. Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχασαν τὰ μαλλιά τους καὶ κατάντησαν φαλακρές, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ «περμανάντ», δὲν εἶνε λίγες. Ἄλλες πάλι ἔπαθαν διαταραχὲς τοῦ νευρικοῦ συστήματος, σοβαρώτατες δερματοπάθειες, κλπ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ δυσάρεστα ἐπακολουθοῦν τῆς «περμανάντ» ἀνάγκασαν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὴ Γαλλικὴ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία νὰ κηρύξῃ μιὰ ἀληθινὴ σταυροφορία ἐναντίον τῆς «περμανάντ» καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν κυβέρνησι τὴν ἀπαγόρευσί της.

Τελευταῖα, ὅμως, ἕνας Γερμανὸς χημικός, ποὺ ἐργάζεται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὁ δόκτωρ Κράφτ, ἀνακάλυψε μιὰ νέα μέθοδο, ποὺ, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, δίνει μεγαλύτερη διάρκεια στὴν «περμανάντ», ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀναζωογονεῖ καὶ τρέφει τὶς τρίχες.

Ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Κράφτ συνίσταται στὴν ταυτόχρονο εἰσαγωγὴ στὶς ρίζες τῶν τριχῶν οὐσιῶν πλουσίων σὲ πρωτεῖνες, ποὺ, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ νεώτερα βιολογικὰ πειράματα, παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴ διατήρησι τῆς ἐλαστικότητός των.

Ἡ νέα μέθοδος «περμανάντ» περιλαμβάνει τρία διαδοχικὰ στάδια. Καθένα ἀπ' αὐτὰ προκαλεῖ μεγαλύτερη διαστολὴ τῶν πόρων τοῦ δέρματος ἀπὸ τὸ προηγούμενο βαθμὸ σωστό. Μὲ τὴ νέα μέθοδο, ἀντίθετα, οἱ τρίχες ποὺ τρέφονται καλύτερα, χάρις στὴν εἰσαγωγὴ τῶν πρωτεϊνούχων οὐσιῶν, ζωηρεύουν καὶ γίνονται πιὸ ἐλαστικὲς καὶ γυαλιστερές.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν δείχνει τὰ πλεονεκτήματα τῆς «περμανάντ μὲ πρωτεῖνες». Τὰ μαλλιὰ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἔχουν ὑποβληθῆ στὴ συνήθη «ὀντουλασιὸν περμανάντ». Ἀντίθετα, οἱ βόστρυχοι τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἔχουν ὑποβληθῆ στὴ νέα μέθοδο «περμανάντ».

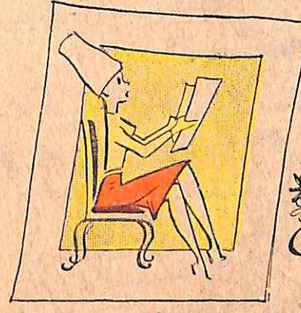

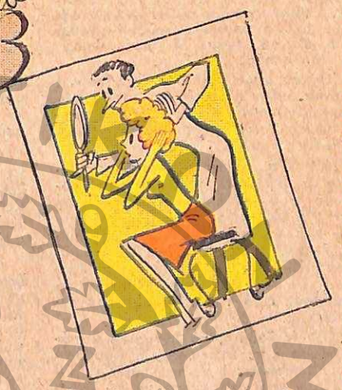

Δὲν νεκρώνει τὶς τρίχες, ἀλλὰ τὶς ἀναζωογονεῖ

Ἡ «περμανάντ» μὲ πρωτεῖνες, ὅταν ἡ γενικὴ κατάστασις τῶν μαλλιῶν εἶνε καλή, κρατάει ἐνάμιση περίπου χρόνο. Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ διαστήματος, ἡ «ὀντουλασιὸν» ἐξαφανίζεται, ἀλλ' οἱ τρίχες διατηροῦν πάντοτε τὴ ζωηρότητα, τὴ λάμψι καὶ τὴν εὐλυγισία τους.

Ἔτσι καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀπορρόφησις ὁλοένα καὶ μεγαλύτερης ποσότητος πρωτεϊνούχων οὐσιῶν.

Τὸ πλεονέκτημα τῆς νέας μεθόδου συνίσταται στὸ ὅτι μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἴτε μὲ τὴν ἠλεκτρική, εἴτε μὲ τὴ χημικὴ περμανάντ.

Ὁ δόκτωρ Κράφτ ἀπέδειξε, ἐξ ἄλλου, μὲ μιὰ σειρὰ πειραμάτων ποὺ ἔκαμε ἐνώπιον μιᾶς ἐπιτροπῆς Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων ὅτι οἱ πρωτεϊνοῦχες οὐσίες μποροῦν νὰ ζωηρέψουν καὶ ν' ἀναζωογονήσουν κι' αὐτὲς ἀκόμη τὶς «νεκρὲς» τρίχες μιᾶς περρούκας. Στὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καὶ ἕνα μυστήριο. Γιατί, ὅπως εἶνε γνωστόν, οἱ τρίχες συνεχίζουν τὴ ζωή τους καὶ μετὰ τὴν ἀποκοπή τους καὶ νεκρώνονται ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο διάστημα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιαίτερη σύστασί τους, τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχουν, τὶς συνθῆκες τῆς διατηρήσεώς τους, κλπ.

Ἕνα σοβαρώτατο μειονέκτημα τῆς κοινῆς «περμανάντ» εἶνε ὅτι παρεμποδίζει τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι τῶν τριχῶν καὶ τὶς κάνει νὰ χάνουν τὴ ζωντάνια τους. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ εἶνε πιὸ φανερὸ ὅταν ἡ «περμανάντ» ἐξαφανισθῇ. Οἱ τρίχες δίνουν τότε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶνε γερασμένες καὶ ἄτοιες, σὰν ἡ θρέψις των νὰ ἔγινε σταματήσει, πρᾶγμα ποὺ, ἄλλωστε, εἶνε σὲ μεγάλο βαθμὸ σωστό. Μὲ τὴ νέα μέθοδο, ἀντίθετα, οἱ τρίχες ποὺ τρέφονται καλύτερα, χάρις στὴν εἰσαγωγὴ τῶν πρωτεϊνούχων οὐσιῶν, ζωηρεύουν καὶ γίνονται πιὸ ἐλαστικὲς καὶ γυαλιστερές.

Ἡ «περμανάντ» μὲ πρωτεῖνες, ὅταν ἡ γενικὴ κατάστασις τῶν μαλλιῶν εἶνε καλή, κρατάει ἐνάμιση περίπου χρόνο. Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ διαστήματος, ἡ «ὀντουλασιὸν» ἐξαφανίζεται, ἀλλ' οἱ τρίχες διατηροῦν πάντοτε τὴ ζωηρότητα, τὴ λάμψι καὶ τὴν εὐλυγισία τους.

❖❖❖

Τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν

Στὸ Παρίσι δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ βάψει τὰ μαλλιά της. Τὸ χρῶμα ποὺ προτιμᾶται εἶναι τὸ πυρροξανθο, ἢ τὸ χρυσαφένιο ἢ τὸ πλατινέ.

Ὅσο γιὰ τὰ χτενίσματα εἶναι πολὺ ἰδιόρρυθμα. Βλέπετε ἕνα χτένισμα ποὺ παίρνει ὅλα τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὰ φέρνει στὴν ἄλλη. Ἕνα ἄλλο χτένισμα τὸ ὀνομαζόμενο «Ρέμπραντ» φέρνει ὅλα τὰ μαλλιὰ ἔμπρος μὲ τὶς ἄκρες «φιλαρισμένες».

Τὸ χτένισμα «Ραφαὴλ» κρύβει τ' αὐτιὰ ἀφήνοντας μόνο νὰ φαίνεται ὁ λοβός. Τὰ βραδυνὰ χτενίσματα ἀνακατεύονται πολὺ μὲ λακὲ μοτίφ, μὲ λουλούδια, μὲ φύλλα. Ἡ «περμανάντ εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητη γιὰ τὰ νέα χτενίσματα.

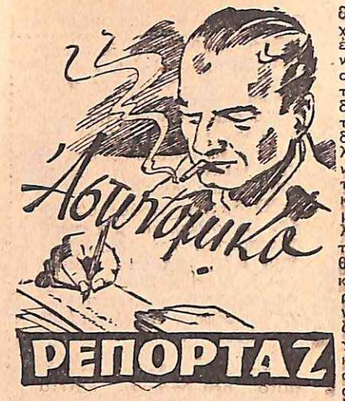

Συμμαχικοὶ ἔρωτες

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ Ἑλληνίδες πάσχουν ἀπὸ ξενομανία. Ἀπὸ ξύλο νὰ εἶναι ἕνας Ἀμερικανὸς ἢ ἕνας Ἄγγλος τοῦ κολλοῦν σὰ στρείδια καὶ κάνουν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν γιὰ νὰ τὸν καταφέρουν νὰ τὶς παντρευτῆ. Ἔτσι ἀδικοῦν ὅλες τὶς ὁμορφες Ἑλληνοπούλες μας. Βέβαια ὑπάρχουν μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις, μὰ αὐτὲς δὲν ἀποτελοῦν, νομίζουμε, δημόσιο κίνδυνο γιὰ τοὺς ντόπιους ὑποψήφιους γαμπρούς. Τὸ κυνήγημα τοῦ συμμάχου γίνεται περισότερο ἀπὸ τὶς ἐλαφρὲς γυναῖκες ποὺ ἔρχονται περισσότερο σ' ἐπαφὴ μαζί του στὰ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα, στοὺς χορούς, στὶς συγκεντρώσεις, στὰ μπὰρ κι' ὅπου δήποτε καταφεύγει ἕνας ξένος γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Κι' ἦταν ἀλήθεια ἕνα χαρακτηριστικὸ θέαμα, πρὶν ἀπὸ καιρὸ τὰ μεσάνυχτα, ἔξω ἀπὸ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα μας, οἱ ὅμιλοι τῶν γυναικῶν αὐτῶν ποὺ ἀγωνιζόντανε νὰ φέρουν σὲ λογαριασμὸ τοὺς ἀναίσθητους ἀπ' τὸ μεθύσι Τζώνηδες, Φράγκο, Μπίλληδες καὶ Τόμας...

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καὶ μερικὰ. καλὰ παιδιὰ ποὺ τοὺς βαράει κατακούτελα ὁ ἔρωτας καὶ παντρεύονται πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς διαβόλισσες.

Νὰ ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα. Θὰ θυμᾶστε βέβαια τὴν κοπέλλα ποὺ ντύθηκε Ἀμερικανὸς ναύτης καὶ θέλησε νὰ μπῇ στὸ «Μιζοὺρι» καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὸν ἀγαπημένο της. Εἴχαμε τὴν τύχη νὰ τὴ συναντήσουμε ἀργότερα ἐκεῖ ποὺ ἔμενε, στὴν ὁδὸ Βαλτετσίου, καὶ ν' ἀκούσουμε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν περιπέτειά της.

Τὸ «Μιζοὺρι», τὸ ἱστορικὸ καράβι ὅπου εἶχε ὑπογραφῆ ἡ ὑποταγὴ τῆς Ἰαπωνίας εἶχε προσαράξει τελευταῖα καὶ κατάφεραν νὰ τὸ ἀνελκύσουν. Τὸ πλοῖο αὐτὸ εἶχε ἔρθει πρὶν ἀπὸ καιρὸ στὰ ἑλληνικὰ νερὰ κι' εἶχε ἀγκυροβολήσει ἀνοιχτὰ στὴ Φρεαττύδα. Τότε ἕνας ἀρχισυντάκτης μιᾶς ἐφημερίδος τῆς Ἀθήνας τηλεφώνησε ἀπ' τὸν Πειραιὰ ὅτι: «κατέπλευσε σήμερα τὸ μισὸ «Μιζοὺρι» στὸν Πειραιά, γιατὶ τὸ ἄλλο μισὸ βρίσκεται στὰ νερὰ τοῦ Ν. Φαλήρου καὶ δὲν εἶνε φυσικὰ δική μου δουλειὰ νὰ τ' ἀναφέρω». Οἱ 3.000 ναῦτες του ξεχύθηκαν στὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιῶς, διασκέδασαν, σκόρπισαν ἄφθονα δολλάρια καὶ ἔκαναν φυσικὰ κι' ἀρκετὲς κατακτήσεις.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς γνώρισε στὸ μπὰρ «Βαλκάνια», στὴν ὁδὸ Θεμιστοκλέους, μιὰ γκαρσόνα. Ἤπιε μαζύ της, διασκέδασε, πῆγε καὶ ξαναπῆγε στὸ κέντρο καὶ τέλος τῆς εἶπε: «Εἶμαι ἐρωτευμένος μαζύ σου καὶ θὰ σὲ παντρευτῶ. Μὰ ἐπειδὴ δὲν προφταίνουμε νὰ βγάλουμε τὰ χαρτιά, θὰ σὲ πάρω στὸ καράβι κι' ἐκεῖ θὰ μᾶς παντρέψῃ ὁ καπετάνιος». Ἡ νέα, χαρούμενη, συμφώνησε. Πῆραν μ' ἕνα φίλο του ἕνα αὐτοκίνητο, κατέβηκαν στὴν Φρεαττύδα, κάθησαν στὸ ἰδιαίτερο ἑνὸς κέντρου κι ἐκεῖ καταστρώθηκε τὸ σχέδιο καὶ μπῆκε σ' ἐφαρμογή. Ὁ φίλος τοῦ Ἀμερικανοῦ ναύτου καὶ συνάδελφος ἔβγαλε τὰ ροῦχα του καὶ τὰ φόρεσε ἡ καπέλλα. Ἔπειτα ἐκεῖνος φόρεσε τὰ δικά της γιὰ νὰ μὴν εἶνε μὲ τὰ ἐσώρουχα κι ὁ ἄλλος ναύτης πῆρε τὴ γκαρσόνα καὶ τράβηξε στὴν προκυμαία. Ἐκεῖ στάθηκαν στὴν οὐρὰ τῶν ἄλλων Ἀμερικανῶν ναυτῶν καὶ περίμεναν τὴν σειρά τους γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ ἡ Βενζινάκατος καὶ νὰ τοὺς πάῃ στὸ «Μιζοὺρι». Εἶχε νυχτώσει γιὰ καλά, ἡ γκαρσόνα εἶχε κόψει τὰ μαλλιά της καὶ τὰ εἶχε σηκωμένα καὶ χωμένα στὸ ἄσπρο ναυτικὸ σκουφάκι, εἶχε ἀκόμα συμμορφώσει τὰ ροῦχα τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ ἔτσι κανεὶς δὲν τὴν ξεχώριζε.

Τότε ὅμως ἔγινε κάτι ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φανταστῆ. Ὁ φίλος τοῦ Ἀμερικανοῦ περιμένοντας τὸ ναύτη νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ «Μιζοὺρι» νὰ του φέρῃ τὰ ροῦχα του, ἄρχισε νὰ πίνῃ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του. Μὰ πίνοντας, μέθυσε. Ξέχασε ὅτι φοροῦσε γυναικεῖα ροῦχα κι' ἀκούγοντας τὴ μουσικὴ τοῦ κέντρου τοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ χορεύῃ. Ἔτσι ἄνοιξε τὴν πόρτα του ἰδιαίτερου, μπῆκε στὸ μαγαζὶ καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ στὴν πίστα μὲ τὰ γυναικεῖα ροῦχα. Στὴν ἀρχὴ οἱ θαμῶνες νόμισαν ὅτι ἦταν κανένα νούμερο. Ἔπειτα ὅμως κατάλαβαν ὅτι ἦταν ἕνας ναύτης μεθυσμένος τοῦ «Μιζοὺρι». Ἔγινε σαματᾶς. Χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς φωνὲς κι' ἀπὸ τὸ γλέντι. Ἦρθε ἡ Ἀστυνομία. Κι' ἔτσι ἔμαθαν ποῦ εἶχε βρῇ τὰ γυναικεῖα ροῦχα καὶ τί ἤθελε σ' ἐκεῖνο τὸ κέντρο.

Ἕνας ἀστυνομικὸς ἔτρεξε ἀμέσως στὴν προκυμαία κι' ἀναζήτησε μέσα στοὺς ναῦτες τὴ ντυμένη ὡς ναύτη γκαρσόνα. Δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Εἰδοποιήθηκε τὸ Λιμεναρχεῖο καὶ ἡ Ἀστυνομία τοῦ καραβιοῦ καὶ στὸ τέλος ἡ γκαρσόνα ὁδηγήθηκε στὸ τμῆμα, γδύθηκε κι' ὑποχρεώθηκε νὰ φορέσῃ πάλι τὰ ροῦχα της.

Οἱ φίλοι της φυσικὰ ἔφυγαν ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες μὲ τὸ «Μιζοὺρι». Κι' ἡ ὁμορφη γκαρσόνα ἔμεινε στὴν Ἀθήνα νὰ κλαίῃ ποὺ ἔχασε τὴν τύχη της καὶ τὸ ταξεῖδι στὴν Ἀμερική.

Τέτοια κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια ἔχουν συμβῆ πολλὰ μὲ τοὺς «συμμαχικοὺς ἔρωτες». Μὰ συχνὰ οἱ περιπέτειες καταλήγουν σὲ γάμο. Κι' ὁ σύμμαχος παίρνει τὴν Ἑλληνίδα γιὰ νὰ τὴν πάῃ στὴ χώρα του γλυτώνοντάς την κι' ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς περιπέτειες μιᾶς ζωῆς δίχως χαρά, ὅπως εἶνε ἡ ζωὴ ὅλων τῶν γυναικῶν τῆς νυχτερινῆς Ἀθήνας.

Οἱ περισσότερες ὅμως, ὅπως γράφουν, δὲν μποροῦν νὰ τὰ βολέψουν στὰ ξένα, εἶνε δυστυχισμένες.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

○○○

Γιὰ νὰ μὴν τὴν θάψουν ζωντανὴ

Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες πέθανε στὸ Λονδῖνο μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες Ἀγγλίδες, ἡ κόμησσα Πὴλ. Μὲ τὴ διαθήκη της ἄφηνε ἕνα ποσὸν δέκα λιρῶν σ' ἕνα γιατρό, γιὰ νὰ τῆς κόψῃ τὴν καρωτίδα, προτοῦ τὴ βάλουν στὸ φέρετρο. Ἡ Ἀγγλὶς ἀριστοκράτις φοβόταν πάντα μήπως τὴ θάψουν ζωντανὴ καὶ πρὸ αὐτῆ τὴν πρόνοια γιὰ νὰ εἶνε ἀσφαλισμένη.

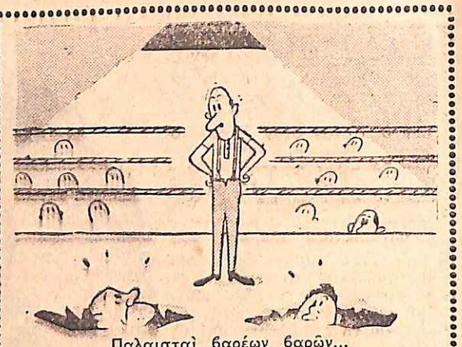

Παλαισταὶ βαρέων βαρῶν...
('Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

'Ο σύζυγος (στὸ τηλέφωνο): Δὲν χρειάζεται νὰ διαστῆτε... Τὸν κρατάω καλά... Βοηθάει μάλιστα καὶ τὴ γυναίκα μου στὸ τύλιγμα τοῦ μαλλιοῦ!...

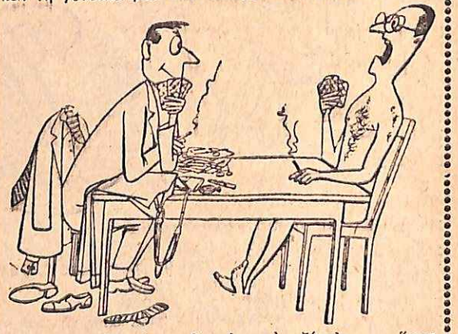

— Πιστεύω νὰ φανῆτε ἀρκετὰ τζέντλεμαν, ὥστε νὰ μὴ μοῦ ζητήσετε νὰ παίξω καὶ τὰ γυαλιά μου!...
('Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

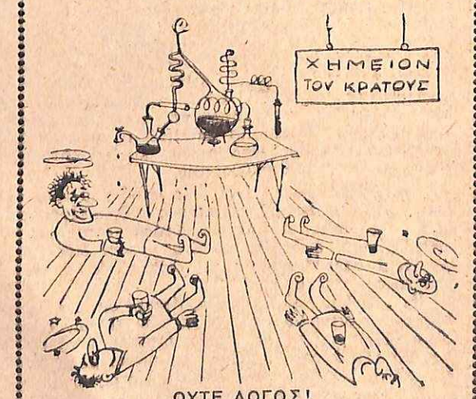

ΟΥΤΕ ΛΟΓΟΣ!

— Λοιπόν, κύριοι συνάδελφοι, δὲν συμφωνεῖτε ὅτι τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶνε ἀνόθευτο;...

Πολιτικὴ καὶ ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

'Ο Καρνάβαλος ἐκπνέει, τελειώνουν οἱ χοροὶ
κι' ἑτοιμάζεται ὁ κόσμος γιὰ Δευτέρα Καθαρή;
Στὰ προάστεια θὰ τρέξῃ καὶ στὴν ἀκροθαλασσιά,
φορτωμένος μὲ λαγάνες, μὲ χαλβάδες καὶ τουρσιά.

★

Μύδια, χάβαρα καὶ στρείδια, τέτοιες μέρες, προ-
(τιμᾶ,
βρεχτοκούκια, κρεμμυδάκια, φρέσκα σκόρδα, ταραμᾶ
καὶ μὲ τὰ νηστήσιμά του τὰ συνήθη, τὰ γνωστὰ
τῶν προπάππων του τὰ ἤθη τὸ κοινὸν τηρεῖ πιστά.

★

'Εκτὸς ὅμως τῶν εὐγεύστων σαρακοστιανῶν αὐτῶν
ἐμφανίστηκαν στὴν πιάτσα καὶ χιλιάδες βουλευτῶν,
ὑποψήφιοι σωτῆρες,
τοῦ Κουβέρνου μας μνηστῆρες,
ποὺ τὴν ψῆφο μας ζητᾶνε, πανταχοῦ, μεγαλοφώνως
καὶ φωνάζουν μὲ τοὺς ἄλλους μικρεμπόρους ταυτο-
(χρόνως:

— «Προτιμῆστε μας πολίτες»!...
καί, μοιραίως, τὸ κοινόν,
ὅτι πρόκειται, νομίζει, περί... σ α ρ α κ ο σ τ ι α-
(ν ὼ ν!

★

Κι' ἔχουν, πράγματι, σημεῖα, ἀναγνώστα μου, κοινὰ
οἱ ἰατέρες τῆς φυλῆς μας καὶ τὰ σαρακοστιανά
καὶ στὸ χῶρο γιὰ νὰ κάνω καὶ στὸ χρόνο οἰκονομίᾳ
παραθέτω μερικά τους κυριώτερα σημεῖα.

★

"Οταν πρόκειται νὰ γίνουν ἐκλογὲς βουλευτικές,
εἶναι ὅλο χειραψίες κι' ἐκδηλώσεις φιλικές.
Τ' ὄνομά σου ξέρουν ὅλοι, σὲ ρωτοῦν γιὰ τὴν ὑγειά
(σου.
σοῦ βαφτίζουν τὸ μωρό σου καὶ σοῦ θάβουν τή...
(γιαγιά σου!
Εἶναι μέσα στὴν ψυχή σου καὶ βαθειὰ μέσ' στὴν
(καρδιά σου,
δωρεὰν ἀναλαμβάνουν νὰ σπουδάσουν τὰ παιδιά
(σου.
Συζητοῦν γιὰ τὰ καπνά σου, τὶς σταφίδες, τοὺς
(καρποὺς σου,
γιὰ τῆς θειᾶς σου τὴν κατσίκα γιὰ τὰ βώδια τοῦ
(παππού σου,
ἂν σοῦ κάνῃ τὰ χατήρια, ἢ σὲ βρίζει ἡ πεθερά σου
καὶ πῶς ἔχουν στὴν ὑγεία τά... κατσικομούλαρά σου!
Ρίχνουν ὅλες τὶς εὐθύνες στὶς παληὲς τὶς κυβερνή-
(σεις,
στεῖρες τὶς χαρακτηρίζουν ἢ κηφῆνες καὶ φαγάνες,
δεῖχνουν τέτοιο ἐνδιαφέρον ποὺ σὲ κάνουν νὰ δα-
(κρύσῃς
καὶ «λαγάνες» ἂν δὲν εἶναι, εἶναι πάντως... μα-
(λ α γ ά ν ε ς!

★

Τὴν 'Ελλάδα, τέτοιες μέρες, ἔχουν λέει στὴν καρδιά
(τους,
γιὰ τὸ μέλλον της μιλᾶνε κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ
κι' ὅλο δός του καὶ χτυπᾶνε στὸ τραπέζι τὴ γροθιά
(τους,
γιὰ νὰ δείξουνε πῶς εἶνε νέοι ἄντρες μέ... πυγμή!
Οὐρανὸν καὶ γῆν νὰ σείσουν. μᾶς ὑπόσχονται πολ-
(λοί,
ἂν καθεὶς μας τοὺς ψηφίσῃ καὶ τοὺς στείλῃ στὴ
(Βουλή.
κεραυνοὺς ἀπὸ τὸ βῆμα, ὅτι θὰ ἐξαπολύσουν,
κάθε φλέγον ζήτημά μας ὅτι ἄφευκτα θὰ λύσουν.
Κι' ὅταν μποῦνε τελοσπάντων, στὴ Βουλὴ μὲ τὸν
(καιρό,
εἶναι ὅλοι ποτισμένοι μέ... τ' ἀ μ ί λ η τ ο νερό!
Καταπίνουν τὴ φωνή τους, δὲν ἀρθρώνουν οὔτε λέξι,
χάσκουν μόνον καὶ χασμῶνται — ὅπως ξέρει ὁ κό-
(σμος ἤδη —
κι' ἂν τυχὸν τοὺς ἀντικρύσῃς τὸ πρωὶ κατὰ τὶς ἑξῆ
ἀπ' τὴ νύστα τους θυμίζουν τό... «μπαγιάτικος
(τὸ μοῦδι»

★

Λένε, λένε κι' ὅλο λένε, γιὰ νὰ πάρουνε τὴν ψῆφο
τῶν ἀνορεπωλησάντων πῶς θὰ λύσουνε τὸ γρίφο
πῶς θὰ δώσουν ἕνα τέλος σ' ὅλα τὰ προβλήματ
(μας
ὅτι θ' ἀναθεωρήσουν τὰ νομοθετήματά μας
κι' εἶσαι βέβαιος, μαζί μου, ἀναγνώστα μου κι' ἐσύ
πῶς θὰ μποῦν στὴ... σ α λ α μ ο ύ ρ α καὶ θὰ γίνου-
(νε... τ ο υ ρ σ ί!

Γιὰ τοῦ κόσμου τὸ συμφέρον, τὴν ὁλότητα κοινῶς,
θὰ δουλέψουν ἀγογγύστως καὶ θὰ δράσουν ἐμμανῶς.
Θὰ μᾶς κάνουν μιὰ παιδειὰ στὴν Εὐρώπη ζηλευτὴ
καὶ τὶς γέφυρες θὰ φτιάσουν αὐτομάτως, κοπανᾶνε,
ἢ θὰ γίνουνε... γ ε φ ύ ρ ι α, γιὰ χατῆρι μας, αὐτοί
κι' ἀπ' τὸ πτῶμα τους ἀπάνω οἱ πολῖτες θὰ περ-
(νᾶνε.
Τὴν κοινὴ εὐημερία θὰ κυττάξουν πῶς καὶ πῶς,
τῆς 'Εδὲμ θὰ μᾶς χαρίσουν τὰ κλειδιά, ἢ τ' ἀντι-
(κλείδια,
ἐνῶ τ' ὄνειρό τους εἶναι κι' ὁ κρυφός τους ὁ σκοπὸς
στὶς δημόσιες τὶς κάσσες νὰ κολλήσουν σὰν τά...
(σ τ ρ ε ί δ ι α!

★

Δὲν θὰ μοιάσουν, συμπληρώνουν, μὲ τοὺς «τέως»
(ἀκαμάτες
καὶ πρὸ πάντων θὰ φανοῦνε κορυφαῖοι διπλωμάτες!
Οἱ Βισίνσκυ καὶ Ρομοῦλο, Μπαϊδίν, Λὴ καὶ Μπέρνς
(ἀκόμα
θὰ λουφάξουνε μπροστά τους καὶ θὰ γίνουν μπρός
(τοὺς λυῶμα.
'Απ' τὰ χείλη τους, συντόμως, θὰ κρεμιῶνται οἱ
(Μεγάλοι
καὶ θὰ γλύφωνται, συνάμα, σὰ νὰ τρῶνε μπακλα-
(βάδες,
ἐνῶ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος καὶ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
... τ α χ ι ν ό σ ο υ π ε ς πῶς θάναι καὶ ἀνούσιοι...
(... χ α λ β ά δ ε ς!

★

Τὴν ἀνοικοδόμησί μας βάζουν ὅλοι τους μπροστὰ
κι' ἀπὸ τώρα τὶς πληγές μας τὶς μεγάλες ἐπου-
(λώνουν,
ὀργιάζουν μὲ μπαροῦφες καὶ μὲ φούμαρα γνωστὰ
καὶ γιὰ ψῆφους, σάν... χ τ α π ό δ ι α τὰ πλοκάμια
(τους ἁπλώνουν.
Τὴν κατάργησι τῶν φόρων ἀραδιάζουν συνεχῶς,
ἢ γιὰ τὸν μετριασμό τους πολεμᾶνε νὰ μᾶς πείσουν
κι' ὅταν γίνουνε, μιὰ μέρα, ὑπουργοί μας, δυστυ-
(χῶς,
τὸν κοσμάκη μὲ τοὺς φόρους σὰν... χ τ α π ό δ ι θὰ
(χτυπήσουν!

★

Καθαρμοὺς ὑπόσχοντ' ἤδη, μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων
καὶ πατάξεις ἀμειλίκτους τῶν μεγάλων τῶν σκαν-
(δάλων,
γιὰ νὰ τρώῃ ὁ κόσμος ὅλος τ' ἀγαθὰ τὰ κρατικὰ
κι' ὄχι «ἡμέτεροι» μονάχα κι' ὅσοι κάνουνε κομπί-
(νες,
ἐνῶ δείχνουν, ὡρισμένως, τὰ σαφῆ προγνωστικά,
ὅτι τὰ λεγόμενά τους κρύβουνε γενναῖες... π ε ῖ-
(ν ε ς!

★

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, γιὰ νὰ φτάσω στὸ φινάλε,
ὅτι ἄλλα λόγια λένε «κι' αἱ... β ο υ λ α ί των εἶναι
(ἄλλαι»,
ὅπως δὲν ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἀντίρρησις καμμία,
οὔτε ἦχος, ὑποθέτω, σχετικῆς διαφωνίας,
μὲ τὰ ὀστρακα πῶς ἔχουν ἀρκετὰ κοινὰ σημεῖα
κι' εἶναι φεῦ! οἱ πιὸ πολλοί τους... ὀ σ τ ρ α κ α τῆς
(Κοινωνίας!

★

'Ομως ξέρει ὁ κόσμος, πλέον, καὶ γνωρίζει πρὸ
(πολλοῦ
τοὺς φορεῖς νὰ διακρίνῃ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ καλοῦ
καὶ μεβαούιο. στὴν κάλπη συνετὸς θὰ προχωρήσῃ,
τοὺς κακοὺς γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὁ λαὸς πῶς τιμωρεῖ
καὶ τὴν Κυριακὴ ἐκείνη ἡ βρωμιὰ θὰ καθαρίσῃ,
γιὰ νὰ δῇ κι' αὐτὸς ὁ τόπος μιὰ Δευτέρα... Κα-
(θαρή!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

'Αθηναϊκό διήγημα

Μια νύχτα Καρναβαλιού

ΤΟΝ κ. Χ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

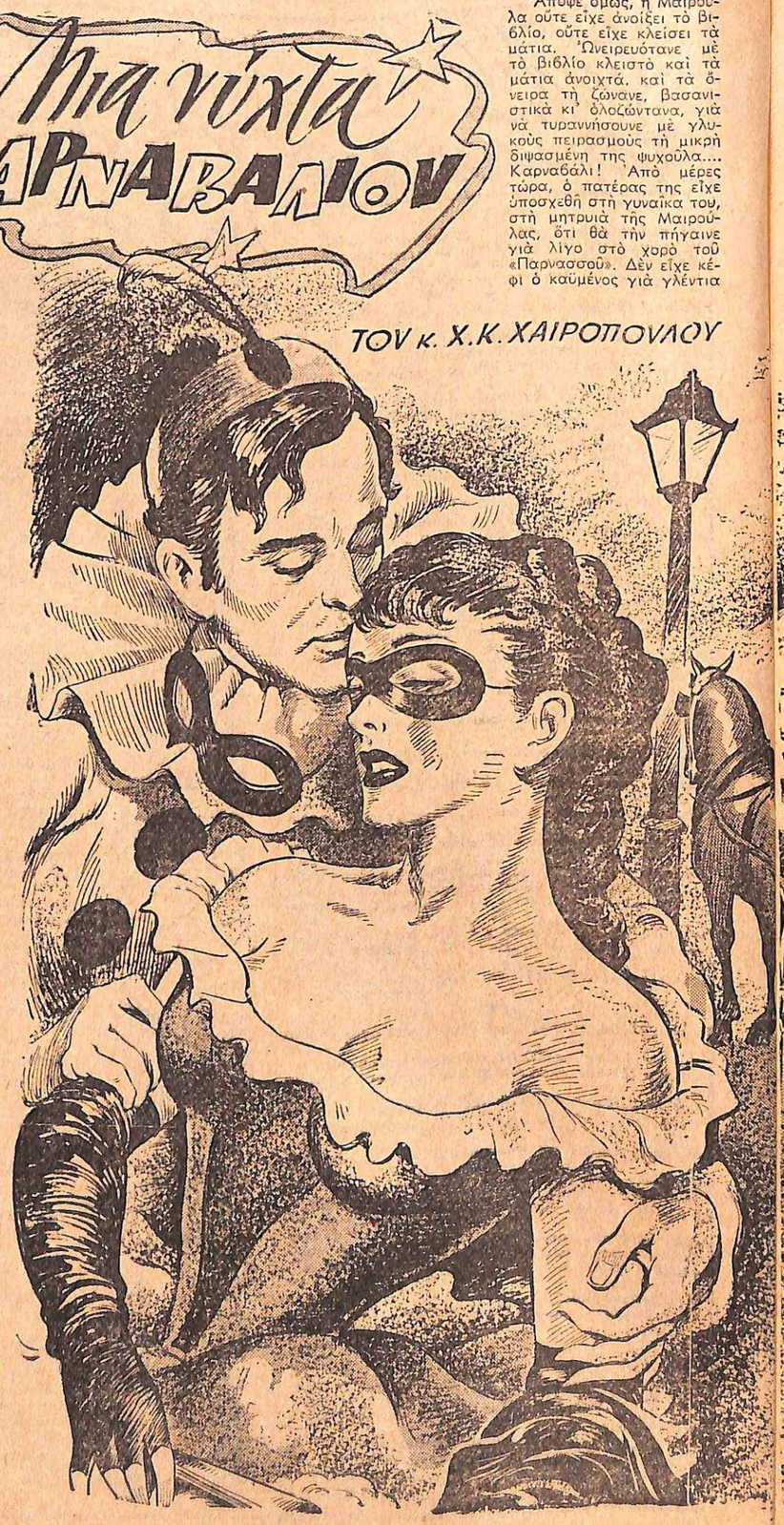

Η ιστορία αυτή έγινε μιὰ παλιά, προπολεμική έποχή. Τὸν καιρὸ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἤτανε πιὸ ξένοιαστοι καὶ πιὸ κεφάτοι, ποὺ δὲν εἶχανε σαρωθῆ ἀπὸ τὴ θύελλα τῶν πολέμων οἱ μικρολεπτομέρειες αὐτὲς ποὺ λέγονται Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιές, Πάσχα, Καρναβάλια, καὶ ποὺ δίνουνε τ' ἀστραποβολήματα μιᾶς διαβατικῆς εὐτυχίας στὴ ζωή.

Φεβρουάριος. Μιὰ νύχτα ὑγρὴ καὶ παγωμένη, χωρὶς ἄστρα καὶ χωρὶς ἐλπίδα χαρᾶς. Κι' ὅμως, ἡ χαρὰ εἶχε διαταχθῆ νὰ ξεχυθῆ παντοῦ ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο ποὺ, πεισματάρικο, στὸν τοῖχο, κήρυσσε τὴν πανστρατιὰ τοῦ κεφιοῦ: «Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου, τῶν 'Απόκρεω». Καρναβάλι. Μέσ' στοὺς λασπωμένους δρόμους τῆς 'Αθήνας τὰ λαντὼ κι' οἱ βικτώριες κυλοῦσανε γιὰ νὰ μεταφέρουνε τὶς συντροφιὲς τῶν μασκαράδων πρὸς τοὺς δημόσιους καὶ ἰδιωτικοὺς χοροὺς τῆς νύχτας. Ἡ 'Αποκρηὰ εἶχε διατάξει γενικὸ συναγερμὸ νέων καὶ γέρων. 'Απὸ μέρες τώρα τὰ κοστούμια τῶν πιερρότων καὶ οἱ τουαλέττες τῶν μαρκησιῶν ἑτοιμαζόντουσαν γιὰ νὰ δημιουργήσουνε τὴν εὔθυμη, τὴν παρδαλὴ πολυκοσμία τῶν μπὰλ - μασκέ.

Μόνο σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ἐπιπλωμένο μὲ ρόδινα ἐπιπλα, εἶχε ξεχάσει νὰ μπῆ ἡ ἀποκρηάτικη χαρὰ τῆς εὔθυμης νύχτας. Ὁ λόγος ἦταν ἁπλός, μικρὴ μου εὐαίσθητη ἀναγνώστρια, ποὺ ἑτοιμαστήκατε κιόλας νὰ συγκινηθῆτε, νὰ βγάλετε προκαταβολικὰ τὸ μαντηλάκι σας: Μέσ' στὸ μικρὸ αὐτὸ δωματιάκι, εἶχε ἐγκατασταθῆ ἀπὸ καιρό, τυραννικά, μόνιμος κυρίαρχος, ἡ ἀρρώστεια... Ποῦ νὰ μείνη θέση γιὰ τὴ χαρά, γιὰ τὸ Καρναβάλι;... Μήνες τώρα ἀτέλειωτους, μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τέσσερις τοίχους, μιὰ μικρὴ ζωοῦλα προσπαθοῦσε νὰ ξανανοίξη τὰ μουδιασμένα της φτερά. Μήνες τώρα ἡ Μαιρούλα, χτυπημένη ἀπὸ τὴν ὕπουλη ἀρρώστεια ποὺ τῆς ἔσκαβε σιγὰ - σιγὰ τὸ ἀβρό της παρθενικὸ στῆθος, προσπαθοῦσε νὰ καλλιτερέψη, ἀκούγοντας τὶς αὐστηρὲς συμβουλὲς ἑνὸς λιγομίλητου μαυροφορεμένου γιατροῦ, μ' ἐπίσημο ὕφος καὶ πιὸ ἐπίσημη ρεντιγκότα, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ προστάζη: «Καλὸ φαΐ... Ἡσυχία... Καθαρὸ ἀέρα...». Καλὸ φαΐ εἶχε μπόλικο ἡ Μαιρούλα, καὶ ἡσυχία, ἄλλο τίποτα... Ὅσο γιὰ καθαρὸ ἀέρα, ὅλο τὸ καλοκαίρι τὸ πέρασε στὴν Κηφισιά. Μὲ τὰ πρῶτα κρῦα, ὅμως, ὁ γιατρὸς εἶχε διατάξει τὴ συνέχισι τοῦ καλοῦ φαγιοῦ καὶ τῆς ἡσυχίας στὴν 'Αθήνα. Κι' ἔτσι ἡ Μαιρούλα εἶχε κλειστῆ μέσα στοὺς τέσσερις αὐτοὺς τοίχους τῆς ρόδινης φυλακῆς της, ποὺ μ' ὅλο της τὸ αἰσιόδοξο βάψιμο, δὲν ἔπαυε νὰνε φυλακή...

Κάθε πρωῒ ὁ πατέρας της ἔμπαινε, βαθειὰ λυπημένος, γιὰ νὰ τὴ ρωτήση μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο, πῶς πέρασε τὴ νύχτα, νὰ τὴ φιλήση στὸ χλωμὸ μέτωπό της, καὶ νὰ φύγη γιὰ τὴ δουλειά του. Κι' ἡ Μαιρούλα ἔμενε μόνη της, ὅλες αὐτὲς τὶς ἀτέλειωτες ὧρες ποὺ συνθέτουνε τὸ πληκτικὸ κι' ἀβάσταχτο εἰκοσιτετράωρο τῆς ἀρρώστειας μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς νοσοκόμας της, ποὺ δὲν ἤξερε παρὰ νὰ τῆς φέρνη κάθε τρεῖς ὧρες μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὸ φαΐ της. Σύντροφοι τῆς μικρούλας ἄρρωστης ἤτανε τὰ βιβλία καὶ τὰ ὄνειρα. Τὰ βιβλία ποὺ δημιουργούσανε τὰ ὄνειρα, καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ φυλακιζόντουσαν μέσα στὰ βιβλία... Ὅταν τὰ κουρασμένα ματάκια, φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετό, κλείνανε γιὰ λίγο, τότε πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ βλέφαρα ἄρχιζε ἡ μεγαλειώδης παρέλασις τῶν ὀνείρων. Βασιλόπουλα τοῦ παραμυθιοῦ φτάνανε ἀπάνω σὲ κατάσπρα ἄλογα, ἑτοιμα καὶ πρόθυμα νὰ σηκώσουνε τὴ ρόδινη κουβέρτα καὶ ν' ἁρπάξουνε τὴ μικρὴ ἄρρωστη, ξαλαφρωμένη ἀπὸ τὸ βραχνὰ τῆς ἀρρώστειας, πρὸς τοὺς παραμυθένιους τόπους τῶν ἐρώτων... Κρυστάλλινα παλάτια ἀνοίγανε διάπλατες τὶς ὁλόχρυσες πόρτες τους γιὰ νὰ τὴν ἀφίσουνε νὰ περάση, χαμογελαστὴ κι' εὐτυχισμένη... Κι' ὕστερα, τὰ ματάκια ξανανοίγανε, καὶ τὰ βιβλία ἀναλομβάνανε νὰ τροφοδοτήσουνε τὰ ὄνειρα μὲ καινούργιο παραμυθένιο ὑλικό...

Ἄποψε ὅμως, ἡ Μαιρούλα οὔτε εἶχε ἀνοίξει τὸ βιβλίο, οὔτε εἶχε κλείσει τὰ μάτια. Ὠνειρευότανε μὲ τὸ βιβλίο κλειστὸ καὶ τὰ μάτια ἀνοιχτά. καὶ τὰ ὄνειρα τὴ ζώνανε, βασανιστικὰ κι' ὁλοζώντανα, γιὰ νὰ τυραννήσουνε μὲ γλυκοὺς πειρασμοὺς τὴ μικρὴ διψασμένη της ψυχοῦλα.... Καρναβάλι! Ἀπὸ μέρες τώρα, ὁ πατέρας της εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ γυναίκα του, στὴ μητριὰ τῆς Μαιρούλας, ὅτι θὰ τὴν πήγαινε γιὰ λίγο στὸ χορὸ τοῦ «Παρνασσοῦ». Δὲν εἶχε κέφι ὁ καϋμένος γιὰ γλέντια καὶ γιὰ χορούς. Ἡ γυναῖκα του ὅμως, πιεστικὴ κι' ἐπίμονη, τὸν εἶχε πείσει ὅτι δὲν ἦτανε δίκαιο καὶ σωστὸ νὰ σπαταλάη τὴ ζωή της στὸ πλευρὸ μιᾶς ἄρρωστης, ποὺ, ἐπὶ τέλους, δὲν ἦτανε κὰν κόρη της...

Κι' ἔτσι ὁ πατέρας τῆς Μαιρούλας εἶχε ντυθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ χλωμός, ἄκεφος, μέσ' στὸ ἄψογο φράκο του, εἶχε μπῆ γιὰ μιὰ στιγμούλα γιὰ νὰ καληνυχτίση τὴν ἄρρωστη κορούλα του:

— Δὲν θ' ἀργήσω, μικρό μου... τῆς εἶχε πῆ, φιλώντας την τρυφερὰ στὸ μέτωπο.

— Καλὴ διασκέδασι, μπαμπᾶ... τοὔχε ἀποκριθῆ μ' ἕνα λυπημένο χαμόγελο.

Καλὴ διασκέδασι !.... Ἕνα δάκρυ ἔλαμψε στὶς βλεφαρίδες τοῦ πατέρα, ποὺ, βιαστικὸς γιὰ νὰ τὸ κρύψη, γύρισε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Κι' ἡ Μαιρούλα ἔμεινε μόνη. Ὁλομόναχη. Γιατὶ ἡ νοσοκόμα εἶχε πάρει ἀπὸ νωρὶς ἄδεια. Κυριακὴ τῆς 'Αποκρηᾶς, βλέπετε... Οἱ ὑπηρέτριες κουτσομπολεύανε στὴν κουζίνα, στὸ κάτω πάτωμα. Κι' ἔτσι, ἡ Μαιρούλα μποροῦσε νὰ λιμάρη ρεντιγκότα... Ποῦ θὰ τὸ μάθαιν. ὅμως, ἀπόψε;...

Σιγά, δισταχτικά, ἡ Μαιρούλα γλύστρησε ὄξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Ἔψαξε πυρετικὰ ἕνα - δυὸ συρτάρια, κι' ἔβγαλε ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες. Ἄνοιξε ἕνα κομοδίνο, κι' ἔβγαλε ἕνα ζευγάρι σκαρπίνια. Στὴ ντουλάπα, σὲ κάποια γωνιὰ ξεχασμένο κρεμότανε τὸ φόρεμα τῆς κολομπίνας. Τὸ εἶχε ράψει πέρσυ, ἀλλοίμονο ὅμως, δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ φορέση... Ὅταν ἔνοιωσε τὸ ντελικάτο κορμάκι της σφιγμένο μέσ' στὸ μετάξι, νόμισε πὼς ξαναγεννιόταν. Χτένισε βιαστικὰ τὰ ὁλόμαυρα μαλλάκια της, κι' ἔβαψε τὰ μάγουλα καὶ τὰ χείλια της. Μιὰ μικρούλα μαύρη μάσκα ψαρεύτηκε στὰ βάθη ἑνὸς ἄλλου συρταριοῦ. Τὴ φόρεσε καὶ σκέπασε τὸ προσωπάκι της. Τώρα μονάχα τὰ δυὸ μάτια της πίσω ἀπὸ τὸ μαῦρο βελοῦδο πετούσανε ὁλοζώντανες φλόγες... Ἔρριξε τὸ πανωφόρι της στοὺς ὤμους της, μάζεψε κι' ὅσα λεφτὰ μπόρεσε νὰ βρῆ σ' ἕνα μικρὸ ἀσημένιο τσαντάκι, κι' ἄνοιξε μὲ προφύλαξι τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της. Στὸ διάδρομο δὲν ἤτανε κανείς. Κατέβηκε γρήγορα - γρήγορα τὶς μαρμάρινες σκάλες, ἄνοιξε σιγὰ τὴ βαρειὰ πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ γλύστρησε σὰ σκιὰ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τραβώντας την πίσω μαλακά...

Ἀμέσως ἔνοιωσε τὸ κρῦο νὰ τὴν τρυπάη ὡς τὸ κόκκαλο. Τὸ χιονόνερο στόλισε μὲ διαμάντια τὰ μαλλάκια της. Παραπατώντας ἡ Μαιρούλα ἀπὸ τὴ συγκίνησι κι' ἀπὸ τὴν ἀδυναμία, προχώρησε πρὸς τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ τρύπωσε σ' ἕνα ἀμάξι.

— Στὸν «Παρνασσό»... πρόσταξε τὸν ἀμαξᾶ, μὲ τὴν ἀδύνατη φωνοῦλα τῆς ποὺ τρεμε.

Ὁ ἀμαξᾶς κράτησε τὸ καμουτσίκι του, καὶ τ' ἄλογα ξεκινήσανε. Σὲ λίγα λεφτά, μιὰ μικρὴ κολομπίνα κρυμένη πίσω ἀπὸ μιὰ βελούδινη μαύρη μάσκα, γλυστροῦσε μέσ' στὸ πλῆθος τῶν ἐπισήμων, μέσ' στὰ φράκα, μέσ' στὰ παράσημα...

Ἡ ζεστή, ἀρωματισμένη ἀτμόσφαιρα, τὴν ἔκανε στὴν ἀρχὴ νὰ νοιώση κάτι σὰν ἀσφυξία!... Ἡ καρδοῦλα της χτυποῦσε δυνατά. Μιὰ ὁμίχλη σκέπαζε τὰ μάτια της, καὶ τὰ πόδια της τρέμανε. Ἴσως νάπεφτε ἂν δὲν ἔνοιωθε ἕνα χέρι νὰ τῆς σφίγγη τὴ μέση καὶ μιὰ φωνὴ νὰ μουρμουρίζη στ' αὐτί της:

— Μοῦ δίνετε αὐτὸ τὸ χορό;...

Πρὶν προφτάση νὰ συμφωνήση, εἶχε κιόλας παρασυρθῆ στὴ μέθη τοῦ βάλς. Ὁ Πιερρότος ποὺ τὴν κρατοῦσε ἦταν ψηλός, ξανθός, μὲ δυὸ μάτια ὁλογάλανα, μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἐρωτικὲς ὑποσχέσεις. Χόρευε περίφημα. Κι' ἐκείνη ὅμως, δὲν πήγαινε πίσω... Ὁ Στράους φτέρωσε τὰ πόδια τους, ζωντάνεψε τὶς καρδιές τους. Μιὰ γλυκειὰ ζάλη τοὺς τύλιξε μέσα σ' ἕνα ἀχνορόδινο σύννεφο... Ὅταν τέλειωσε ὁ χορὸς ἡ Κολομπίνα, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τσακισμένη ἀπὸ εὐτυχία, ἐγκαταλείφθηκε στὴν ἀγκαλιά του... Κι' ἐκεῖνος τὴν ὡδήγησε στὸ μπουφέ.

— Θὰ πιοῦμε κάτι;... τὴ ρώτησε.

— Ναί... Διψάω.... τοῦ ἀπάντησε, μὲ τὰ μαγουλάκια της κόκκινα, μὲ τὴν καρδοῦλα της ἐλαφριά.

Ἡ μπουκάλα τῆς σαμπάνιας ξεβουλώθηκε μὲ χαρούμενο κρότο. Ἀφρισμένο τὸ ποτὸ τῆς λησμονιᾶς γέμισε τὰ πλατειὰ ποτήρια μὲ τὸ ψηλὸ πόδι ὡς τὰ χείλια. Ὁ Πιερρότος σήκωσε τὸ δικό του:

— Στὴν ὑγειά σου, μικρή μου Κολομπίνα! τῆς φώναξε γελαστός.

— Στὴν ὑγειά σου, ὡραῖε μου Πιερρότε!... τοῦ ἀπάντησε κι' ἐκείνη.

Ρουφήξανε τὰ ποτήρια τους ὡς κάτω. Στὸ τέταρτο ποτήρι, τὸν ἄφησε νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Στὴ μέση τῆς δεύτερης μπουκάλας, νὰ τὴ φιλήση.

— Μικρή μου Κολομπίνα, σὲ λατρεύω! τῆς ψιθύρισε ὁ Πιερρότος, γεμάτος πρόσκαιρο ἐρωτικὸ πάθος.

— Κι' ἐγώ... τοῦ ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια τῆς στιγμῆς.

Ἔνοιωθε βαθειὰ μέσ' στὸ στῆθος της κάτι νὰ τὴ φλογίζη σὰ φωτιά. Ἦταν ὅμως εὐτυχισμένη. Ἡ μικρὴ στερημένη καρδοῦλα σπαρταροῦσε μέσα στὴ δίνη τῆς ἀπρόοπτης εὐτυχίας.

— Χορεύουμε;...

Χορέψανε πάλι. Τὸ παρκέτο εἶχε χαθῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ἦτανε δυὸ πλάσματα χωρὶς βάρος καὶ χωρὶς ὄγκο, ποὺ πετούσανε μέσα στὴ μυρωμένη ἀτμόσφαιρα τῆς ὁλόφωτης σάλας... Σὰν σὲ ὄνειρο, ξαφνικά, εἶδε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Κολομπίνα δίπλα της ἕναν σοβαρὸ κύριο, σφιγμένον μέσ' στὸ ἄψογο φράκο του. Ἀναγνώρισε τὸν πατέρα της... Ἕνα κῦμα τρελλῆς εὐθυμίας ἁπλώθηκε μέσα της: Θὰ τὴ νόμιζε χωρὶς ἄλλο μόνη της, μελαγχολική, βασανισμένη ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἀποκρηάτικης νύχτας. ἐκεῖ μέσ' στὴν μισοφωτισμένη ρόδινη καμαροῦλα, μὲ τὸ καντῆλι ἀναμένο μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας... Κι' ἐκείνη ζοῦσε τὴ ζωή, τὸ χορό, τὸ μεθύσι, δίπλα του!... Πόσο θάθελε νὰ τὸ φωνάξη στὸν καϋμένο τὸν πατέρα της, ποὺ τὸν ἔβλεπε μελαγχολικὸ κι' ἀφηρημένο, κι' ἔνοιωθε τὴ σκέψι του καρφωμένη στὴ μικρὴ καμαροῦλα της ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ ἡ ἀρρώστεια μόνιμος τύραννος!...

★

Περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ κόσμος ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ ν' ἀραιώνη.

— Θὰ μείνουμε ἀκόμα;... τὴ ρώτησε ὁ Πιερρότος.

— Ὅπως θέλεις... τοῦ ἀπάντησε.

Ἦτανε δική του, ἔνοιωθε ἐπιταχτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῆ χωρὶς συζήτησι καὶ διαμαρτυρία στὴ θέλησί του. Ἐκεῖνος τὴν τράβηξε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος πρὸς τὴν ἔξοδο. Σερπαντίνες τοὺς δέσανε. Τὰ κεφάλια τους ἦτανε πλημμυρισμένα μὲ κομφετί. Τ' αὐτιά τους γεμάτα εὔθυμο θόρυβο, γέλια καὶ νότες ἀπὸ τὸν «Ὡραῖο γαλάζιο Δούναβι».

Στὴν ἔξοδο τοὺς μαστίγωσε τὸ χιονόνερο. Κι' ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε δυνατά, καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἑνὸς ἀμαξιοῦ. Ἡ Κολομπίνα γύρεψε αὐθόρμητα ζεστασιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πιερρότου.

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε στὴν εἴσοδο ἑνὸς καμπαρὲ τῆς ἐποχῆς. Τὴν ὥρα ποὺ μπαίνανε, εὔθυμες φωνὲς καὶ γέλια τοὺς ὑποδεχτήκανε. Κάτσανε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παραγγείλανε δυὸ δυνατὰ ποτά.

Μέσ' στὸ κεφαλάκι τῆς Κολομπίνας χοροπηδοῦσαν ἕνα σωρὸ εἰκόνες: Ἡ μικρὴ μελαγχολικὴ καμαροῦλα της, ποὺ τὸ ρόδινο χρῶμα της δὲν ἀρκοῦσε γιὰ ν' ἀλαφρώση τὴ βαρειὰ της ἀποπνιχτικὴ ἀτμόσφαιρα· ἡ νοσοκόμα ποὺ κουβάλαγε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὸν ἀσημένιο δίσκο μὲ τὰ φαγιά· ὁ ἐπίσημος γιατρός, ποὺ μὲ τὰ χρυσᾶ γιαλιὰ καὶ τὴν κατάμαυρη ρεντιγκότα του ἔβγαζε τὴν ἀλύγιστη ἐτυμηγορία τοῦ ἀργοῦ θανάτου: «Καλὸ φαΐ... Ἡσυχία... Καθαρὸ ἀέρα...». Ὁ Βλάκας ! Ἂν εἶχε διατάξει καλὸ πιοτὸ ἴσως νάχε δώσει τὴν εὐτυχία στὴ μικρή του ἄρρωστη.

Στὴ σκέψι αὐτὴ ἡ μικρὴ Κολομπίνα ἔνοιωσε νὰ τὴν κυριεύη μιὰ θεότρελλη χαρά. Τὰ γέλια της γεμίσανε κρύσταλλα τὸ ξημέρωμα τῆς ἀποκρηάτικης νύχτας ἐκεῖ στὴ γωνιὰ τοῦ καμπαρέ... Ξαφνικὰ ὅμως, ἔνοιωσε κάτι νὰ τὴν πνίγη. Ἕνας ξερὸς βήχας ἀνακατεύτηκε μὲ τὰ θεότρελλα γέλια... Κι' ὕστερα, κάτι ζεστὸ καὶ πηχτὸ τῆς πλημμύρισε τὸ στόμα.

Ἐκπληκτος καὶ τρομαγμένος ὁ Πιερρότος, εἶδε δίπλα στὸ κομφετὶ ποὺ γέμιζε τὸ πάτωμα, τὸ αἷμα ν' ἀνακατεύεται σὲ πλατειὲς στάλες τὸ ἴδιο κοκκινες κι' αὐτές...

.....

Ἐλπίζω νὰ βρέξατε τὸ μαντηλάκι σας, μικρή μου εὐαίσθητη ἀναγνώστρια, ποὺσαστε πάντα ἑτοιμη καὶ πρόθυμη νὰ κλάψετε μὲ κάθε ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς δώσουμε ἐπιτήδεια, τυπωμένη στὶς σελίδες τοῦ «Θησαυροῦ». Ἐλπίζω ὅμως νὰ παρηγορηθῆτε ἂν σᾶς θυμίσω ὅτι ἡ ἱστορία ποὺ διαβάσατε τώρα ἔγινε ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, κι' ἂν σᾶς προσθέσω ὅτι ἡ Μαιρούλα τῆς θεότρελλης ἐκείνης ἀποκρηάτικης νύχτας θἄχε γίνει σήμερα γρηουλα γεμάτη ρυτίδες... Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι τὴν λυπήθηκε ἡ ἀγαθὴ μάγισσα τῆς 'Αποκρηᾶς· καὶ τὴν ἔκανε νὰ πεθάνη νέα ἐκεῖνο τὸ ξημέρωμα, στὸ καμπαρέ, στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἀπαρηγόρητου Πιερρότου ποὺκλαιγε μὲ μαῦρα δάκρυα... Νὰ πεθάνη νέα, χαμογελαστὴ κι' εὐτυχισμένη, μὲ τὸ φόρεμα τῆς Κολομπίνας. Ἀπαλά, σὰ δυὸ κουρασμένοι ἥλιοι, τὰ ματάκια της βασιλέψανε μέσ' στὸ ξημέρωμα μιᾶς θαμπῆς ἀποκρηάτικης αὐγῆς, εὐτυχισμένα κι' αὐτά, πίσω ἀπὸ τὴ μαῦρη μάσκα τῆς χαρᾶς...

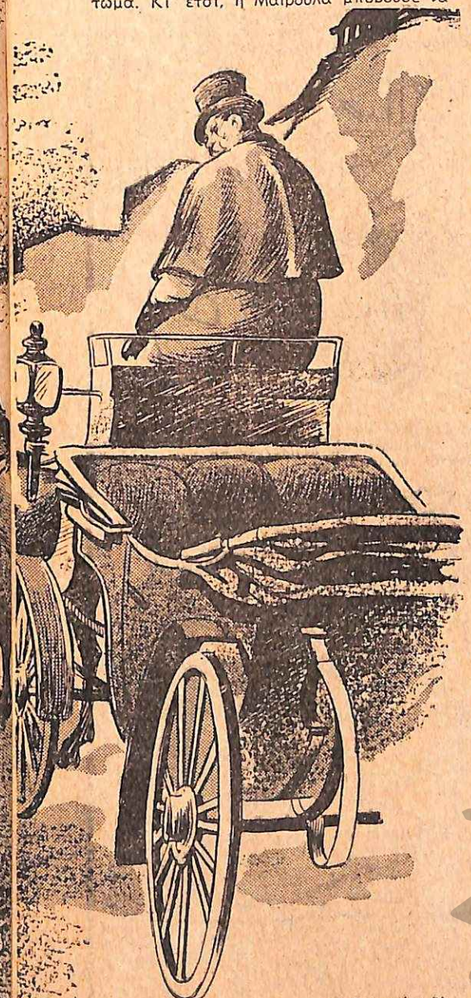

Τὸ χιονόνερο τοὺς μαστίγωσε κι' ἡ Κολομπίνα ζήτησε ζεστασιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πιερρότου.

Αὐτὸ τὸ αὐτόματο δείχνει στὸν ἐπισκέπτη πῶς πρέπει νὰ καθαρίζῃ τὰ δόντια του.

Τὸ μουσεῖο τῆς ὑγείας

Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸν ἑαυτό μας

Στὸ Κλήβελαντ τοῦ 'Οχάϊο ἔγιναν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς ἱδρύματος, ποὺ εἶναι μοναδικὸ στὸ εἶδος του σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πρόκειται γιὰ τὸ «Μουσεῖο τῆς 'Υγείας», ποὺ ὁ σκοπό του εἶναι νὰ δείξῃ στὸν ἐπισκέπτη πῶς πρέπει νὰ ζῇ ὑγιεινὰ καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὶς διάφορες ἀσθένειες, ποὺ ἀπειλοῦν τὸν ὀργανισμό του.

Τὸ «Μουσεῖο τῆς 'Υγείας» περιλαμβάνει 39 αἴθουσες. Μέσα σ' αὐτὲς βρίσκονται 4000 μηχανήματα, ὄργανα καὶ παραστάσεις παντὸς εἴδους. 'Ο ἐπισκέπτης μπορεῖ νὰ πειραματισθῇ, πιέζοντας μερικὰ κουμπιὰ ἢ ἀνεβοκατεβάζοντας διάφορους μοχλούς, σύμφωνα μὲ τὶς ἔντυπες ὁδηγίες ποὺ βρίσκονται πλάϊ στὸ κάθε ὄργανο, γιατὶ τὸ ἵδρυμα δὲν ἔχει ὑπαλλήλους ποὺ νὰ περιφέρωνται μέσα στὶς αἴθουσες γιὰ νὰ καθοδηγοῦν τὸ κοινό. Οἱ ὑπάλληλοί του θὰ μποῦν στὶς αἴθουσες μόλις φύγουν οἱ ἐπισκέπτες, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὅλα εἶναι ἐν τάξει κι' ἂν χρειάζεται νὰ ἐπιδιορθώσουν κάποια βλάβη.

Μόλις ὁ ἐπισκέπτης πρωτομπαίνει βλέπει μπροστά του μιὰ πελωρία καρδιά, ποὺ λειτουργεῖ ἀδιάκοπα ὅπως κι' ἡ δική του. Ἂν βάλῃ τὸ χέρι του στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους του, θὰ ἰδῇ ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς δικῆς του καρδιᾶς καὶ τῆς τεχνητῆς ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιο ρυθμό. Αὐτὸ συμβαίνει, βέβαια, ὅταν ἡ καρδιά του λειτουργεῖ κανονικά. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, θὰ παρατηρήσῃ κάποια διαφορά. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς του θὰ εἶναι, δηλαδή, ἀργότεροι ἢ γρηγορώτεροι ἀπὸ τῆς τεχνητῆς καρδιᾶς. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ τότε εἶναι, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Μουσεῖο, νὰ πάῃ σ' ἕνα γιατρό.

Ἕνα ἄλλο ὄργανο ἐπιτρέπει στὸν ἐπισκέπτη νὰ μετρήσῃ τὴν χωρητικότητα τῶν πνευμόνων του καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἔχει στὶς ἀναπνευστικὲς κινήσεις τὸ κάπνισμα ἢ ἡ πολυφαγία.

Οἱ γυναῖκες ποὺ κατέχονται ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα μήπως παχύνουν μποροῦν νὰ συμβουλευθοῦν ἕνα ἄλλο ὄργανο, ποὺ δείχνει πόσες θερμίδες περιέχει κάθε εἶδος τροφῆς. Οἱ τροφὲς εἰκονίζονται μέσα σὲ μικρὲς θυρίδες. Μόλις πιέσετε ἕνα κουμπάκι, βγαίνει μιὰ μικρὴ καρτέλλα, ποὺ δείχνει τὴ θρεπτικὴ ἀξία τῆς τροφῆς ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Στὴ χώρα ποὺ χάραξε τὸ χαμόγελο σὰν μόνιμη σφραγίδα πάνω στὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραγνωρισθῇ ἡ ἀξία τῆς περιποιήσεως τῶν δοντιῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο στόλισμα τοῦ στόματος.

Διαβάζετε στὰ περιοδικά, στὶς ἐφημερίδες ἢ ἀκοῦτε τοὺς γνωστούς σας γύρω σας νὰ σᾶς λένε ὅτι πρέπει νὰ καθαρίζετε ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς τὰ δόντια σας. Δὲν ἀρκεῖ, ὅμως, νὰ τὸ ἀκοῦτε. Πρέπει νὰ τὸ ἰδῆτε, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. 'Ο ἐπισκέπτης τοῦ μουσείου δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάῃ μπροστὰ σὲ μιὰ εἰδικὴ συσκευὴ καὶ νὰ γυρίσῃ μιὰ μικρὴ μανιβέλλα. Θὰ ἰδῇ τότε, πρῶτα - πρῶτα, πῶς φυτρώνουν τὰ δόντια πάνω στὰ οὐλα καὶ θὰ καταλάβῃ πὼς εἶνε ζωντανὰ τμήματα τοῦ ὀργανισμοῦ, χάρις στὰ νεῦρα ποὺ εἰσχωροῦν μέσα σ' αὐτά. Τὰ δόντια αὐτὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ «πλεξιγκλὰς» (ἀθραυστο γυαλί), ποὺ ἐπιτρέπει στὸ θεατὴ νὰ παρακολουθήσῃ καὶ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες τῆς κατασκευῆς των, καθὼς ἐπίσης τὴν ἔναρξι καὶ τὴν ἐξέλιξι τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν, ποὺ τὰ προσβάλλουν. Ἕνα ἄλλο γύρισμα τῆς μανιβέλλας... Μέσα σὲ δυὸ μικρὲς θυρίδες ἐμφανίζονται δυὸ αὐτόματα, ποὺ κρατάνε στὰ χέρια τους μιὰ βοῦρτσα καὶ ἀρχίζουν νὰ καθαρίζουν μ' αὐτὴ τὰ δόντια τους.. Ἕνα ἀκόμη γύρισμα τῆς μανιβέλλας... 'Ο ἐπισκέπτης βλέπει σὲ μεγέθυνσι τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχει τὸ «ὁριζόντιο» καὶ τὸ «κάθετο» καθάρισμα.

Τὸ «Μουσεῖο τῆς ὑγείας» περιέχει ἐπίσης ἕνα ὄργανο ποὺ μετράει τὴν περιεκτικότητα τοῦ ἀέρος σὲ γύρι. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶνε ἀδιάφορο, βέβαια, γιὰ τοὺς πολλούς. Ἔχει, ὅμως, μεγάλη σημασία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἀσθενεῖς βρόγχους, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθμα, κ.τ.λ.

Σ' ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ μουσείου βλέπει κανεὶς ἕνα καμπουριασμένο σῶμα γυναίκας — πρόκειται γιὰ αὐτόματο — ποὺ προκαλεῖ μιὰ δυσάρεστη ἐντύπωσι στὸ θεατή. Ἀρκεῖ, ὅμως, νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του πάνω σὲ μιὰ πλάκα, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ αὐτόματο. Αὐτὸ τινάζεται τότε καὶ ξαναπαίρνει ἀμέσως τὴν κανονικὴ θέσι. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, θὰ ξαναγυρίσῃ στὴν προηγούμενη σφαλερὴ στάσι του.

Ἡ συσκευὴ αὐτή, μὲ τὴν ἀπρόοπτη ἔκπληξί της, προξενεῖ ζωηρὴ ἐντύπωσι στὸ θεατή, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσῃ ποτὲ πιά καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ μὴν καμπουριάζῃ στὸ μέλλον.

Τὸ τμῆμα ποὺ προκαλεῖ τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον εἶνε τοῦ καλουμένου «θαύματος τῆς ζωῆς», ποὺ περιέχει περισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ ἀνατομικὲς εἰκόνες καὶ ὁμοιώματα ἀπὸ πλαστικὲς οὐσίες τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος.

Σ' ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ μουσείου βρίσκεται ὁ «διαφανὴς ἄνθρωπος», ποὺ εἶνε ἔργον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μουσείου, τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Μπροῦνο Γκέμπχαρτ (πρώην διευθυντοῦ τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ μουσείου τῆς Δρέσδης). 'Ο «διαφανὴς ἄνθρωπος» εἶνε καμωμένος ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. 'Ο θεατὴς διακρίνει καθαρώτατα τὰ ὀστᾶ, τὰ διάφορα ὄργανα, τὶς πολύπλοκες διακλαδώσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, τοὺς ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως, κτλ.

Ὅλα τὰ ὄργανα, συσκευές, σχέδια, κτλ. ἔχουν κατασκευαστῆ στὸ εἰδικὸ ἐργαστήριο τοῦ μουσείου, κάτω ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι τοῦ καθηγητοῦ Γκέμπχαρτ.

Τὴν κεντρικὴ ἰδέα αὐτοῦ τοῦ πρωτοτύπου ἱδρύματος τὴν ἐκφράζει μὲ ἀριστουργηματικὸ τρόπο ἡ κατωτέρω φράσις τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ποὺ εἶναι χαραγμένη στὴ βάσι τοῦ «διαφανοῦς ἀνθρώπου»: «'Ο ἄνθρωπος θαυμάζει τὴν κίνησι τῆς θαλάσσης, τὴ ροὴ τῶν ποταμῶν, τὶς μεταβολὲς τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων πάνω στὸν οὐρανό. Καὶ ξεχνάει ὅτι, ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα, τὸ πιὸ θαυμαστὸ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του».

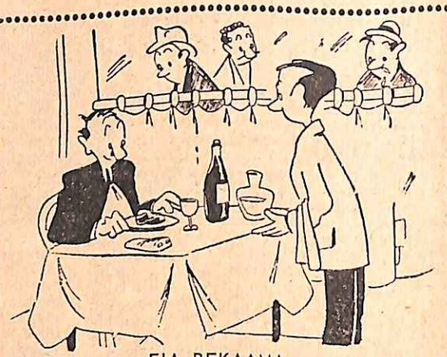

ΓΙΑ ΡΕΚΛΑΜΑ

— Οἱ μερίδες σας σήμερα εἶναι μεγάλες!
— Τόχει τὸ τραπέζι. Βρίσκεται, βλέπετε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ περνᾶ κόσμος ἀπ' ἔξω!...

('Από τὸ «Marius»)

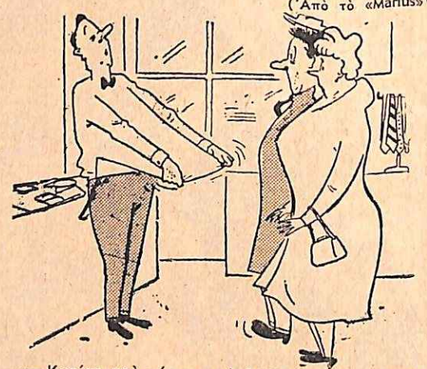

— Κυρίες καὶ κύριοι, αὐτὰ εἶνε τὰ πουκάμισά μας. Σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε τὸ μάκρος καὶ τὴν ποιότητα τοῦ ὑφάσματος. ('Από τὸ «Ici Paris»)

— Ἐσὺ τί θὰ πάρῃς, Μπάμπη;

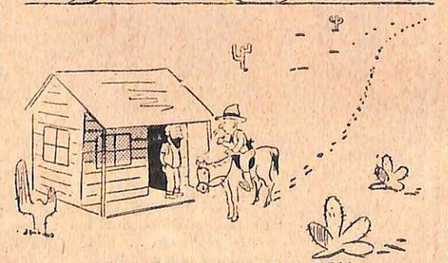

ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΤΟΥ

— Κυρ - Κώστα, σὲ ζητᾶνε στὸ τηλέφωνο!...

Τὸ κόλπα τῶν ὑποψηφίων γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ψήφου

Καθὼς ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως πλησιάζει, ὁ προεκλογικὸς ἀγὼν ἐντείνεται. Διακόσιες πενῆντα ἕδρες περιμένουν στὴ Βουλὴ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ οἱ ὑποψήφιοι ὑπερβαίνουν τὶς πέντε χιλιάδες. Ἂν πάρουμε, δηλαδή, ὑπ' ὄψι μας τὸ νόμο τῶν πιθανοτήτων, κάθε ὑποψήφιος ἔχει καὶ μιὰ πιθανότητα στὶς εἴκοσι νὰ βγῇ βουλευτής. Περίπου ὅση καὶ ὁ παίκτης τῆς ρουλέττας!

Ποιοὶ θὰ κάτσουν στὶς 250 αὐτὲς ἕδρες; Νὰ ἡ ἀγωνία τῶν ὑποψηφίων!

Ἀλλὰ ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶνε ζήτημα τύχης. Εἶνε ζήτημα κομματικοῦ ρεύματος, προσωπικῶν συμπαθειῶν, καλῆς προπαγάνδας καὶ ὀργανώσεως τοῦ «ἀγῶνος». Κάθε ὑποψήφιος δὲ ἔχει καὶ τὸ δικό του σύστημα γιὰ νὰ κερδίζῃ τὴ συμπάθεια τῶν ἐκλογέων. Σὲ παλαιότερα χρόνια, οἱ πολιτευόμενοι ἐφήρμοζαν τὴ μέθοδο τοῦ βαπτίσματος. Ἐγύριζαν ἁράδα τὰ χωριὰ καὶ βάφτιζαν τὰ παιδιὰ τῶν ψηφοφόρων. Ἔτσι ἐξασφάλιζαν τὴν ψῆφο τοῦ πατέρα καὶ ὅλων τῶν ἀρρένων μελῶν τῆς οἰκογενείας.

Ποιὸν θὰ ψήφιζαν οἱ συγγενεῖς; Φυσικὰ τὸν κουμπάρο!

Ἀλλὰ τώρα αὐτὴ ἡ μέθοδος ἔχει ἐγκαταλειφθῇ. Ὑπάρχουν ἄλλες, πιὸ ἀποτελεσματικές.

★

Ἡ καλύτερη μέθοδος, εἶνε τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἐκλογικῆς πελατείας. Παλαιὸς πολιτικὸς ἀρχηγός, ἀκλόνητος κομματάρχης κάποιας περιφερείας τῆς Πελοποννήσου, διατηρεῖ πάντοτε κομματικὰ γραφεῖα, μὲ ἀρκετὸ προσωπικό, στὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τῶν χωριῶν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ θὰ σπεύσουν γιὰ κάθε ὑπόθεσί τους. Ἀγνοοῦν κάθε κρατικὴ ἀρχή. Γιὰ ἔκδοσι πιστοποιητικῶν πρόκειται, γιὰ ὄφεια γάμου ἢ κηδείας, γιὰ διορισμὸ σὲ δημόσια ἢ ἰδιωτικὴ θέσι, γιὰ δικαστικὴ ὑπόθεσι, γιὰ φορολογική, γιὰ στρατολογική, γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ σὲ νοσοκομεῖο, γιὰ ὁτιδήποτε, τέλος πάντων ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ἕναν πολίτη, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ ἕναν πολίτη, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται νὰ ἐπιβάλῃ ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος ἀπὸ τοῦ 1915, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ στὸ τέλος. Στενὴ περιφέρεια καὶ ἀνάκλησις τοῦ βουλευτοῦ, ἐὰν ἀποδειχθῇ «ἀνάξιος ἢ ἀπατεῶνας». Ἂν ρωτᾶτε δὲ καὶ γιὰ τὰ προσόντα τοῦ ἐκλογικοῦ αὐτοῦ συστήματος, ὁρίστε μιὰ παράγραφος:

Στενὴ κι' ἔλα πίσω...

«Στενὴ κι' ἔλα πίσω εἶνε τὸ πανελλήνιον σύνθημα, καὶ κατίσχυσε διότι ἔχει τοὺς ἀσκοὺς τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ποσειδῶνα τὴν τρίαινα, τοῦ Μωϋσῆ τὸ ραβδί, τὴ σφενδόνα τοῦ Δαβίδ, τοῦ πολυμήχανου 'Οδυσσέως τὸν Δούρειον "Ιππον, τὴ βαρειὰ πανοπλία τοῦ Ἀχιλλέως, τὴ βάσι ποὺ ζητοῦσε ὁ Ἀρχιμήδης γιὰ νὰ κινήσῃ τὴ γῆ, τὸ ἐν τούτῳ νίκα Λαέ, τὸ Δεῦτε λάβετε φῶς, τὸ ἀποκοῦμπι γιὰ τοὺς γερόντους, τὴ ρέφα γιὰ τοὺς μπατίρηδες, τὸ σωσίβιο τῶν ναυαγῶν, τὴν ἁμαρτωλῶν σωτηρία, τὸ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, τὸ εἰρήνη πᾶσι, ἀλλὰ καὶ τὸ οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί. Ἔχει τὸ μίτο τῆς Ἀριάδνης γιὰ ὅσους ἔχουν πέσει στὸ λαβύρινθο ὅπως ἐμεῖς, τὸ μπούσουλα γιὰ τοὺς πελαγοδρομοῦντας, τοῦ Ρήγα Φεραίου τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα, τοῦ Κολοκοτρώνη τὰ σχέδια, τοῦ Τζὶμ Λόντου τὸ ἀεροπλανικὸ κόλπο καὶ δὲν ἔχει καὶ τὸ θεό του, διότι αὐτὸ τοῦτο τὸ σύνθημα εἶνε ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός...».

Δὲν ὑπάρχει τίποτα, δηλαδή, ποὺ νὰ μὴ τὸ ἔχῃ αὐτὸ τὸ λαμπρὸ ἐκλογικὸ σύστημα! Ἔχει, ἐπὶ πλέον καὶ θούριον, ποὺ πρέπει νὰ τραγουδᾶ ὁ λαός. Ἰδοὺ αὐτό:

«Μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη
ξητᾶμε νέες ἐκλογὲς
μὲ τὴ στενὴ καὶ ἔλα πίσω
νὰ ἐκλεγοῦν οἱ βουλευτές.
Γιατὶ τὸ πήραμε χαμπάρι
πὼς δὲν θὰ δοῦμε προκοπὴ
ἂν δὲν γινοῦμε στὴν Ἑλλάδα
οἱ ἐκλογὲς μὲ τὴ στενή.

ΡΕΦΡΑΙΝ (ὅλοι μαζί)

Στενὴ καὶ ἔλα πίσω
ἔτσι θέλω νὰ ψηφίσω
Θὰ τὸ βροντοφωνήσω
μὲ στενὴ καὶ ἔλα πίσω!»

Τόσο ἡ ἐφημερίδα, ὅσο καὶ ὁ διευθυντής της, κυκλοφοροῦν ἐλεύθεροι!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Παλαιὸς βουλευτὴς μεγάλου κόμματος, ποὺ τὸν στέλνει πάντα ἡ Εὔβοια σὲ κάθε Βουλή, ἔχει μεταβάλει τὸ ἐν Ἀθήναις σπίτι του σὲ κέντρο ἐξυπηρετήσεως τῶν ψηφοφόρων. Καὶ τὸ σπίτι του δὲν εἶνε μόνο κέντρον διελεύσεως τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας του, ἀλλὰ καὶ γραφεῖο οἰκογενειακῶν παραπόνων καὶ ταχυδρομεῖο καὶ γραφεῖο μεταφορῶν!

Ὁ βουλευτὴς ποὺ ξέρει τὸν καθένα μὲ τ' ὄνομά του καὶ τὴν οἰκογενειακή του κατάστασι, συναντᾶ π. χ. τὸ γυιὸ τοῦ ψηφοφόρου του στὸ δρόμο:

— Γιατὶ δὲν γράφεις στὸν πατέρα σου, ρέ; Κάτσε ἀμέσως καὶ γράφτου ἕνα γράμμα!

Προεκλογικὸ ΓΛΕΝΤΙ

— Γιατὶ δὲν γράφεις στὸν πατέρα σου ρέ;

— Θὰ τοῦ γράψω σήμερα!

— Κι' ἔλα ἀπ' τὸ σπίτι, ἔχω ἕνα καλάθι γιὰ σένα, ποὺ τόχει στείλει ὁ γέρος σου! Καὶ εἰδοποίησε καὶ τὸν Π. νὰ περάσῃ κι' αὐτός. Ἔχει δυὸ κόττες!...

Μπορεῖ νὰ μὴ βγῇ βουλευτὴς αὐτὸς ὁ πολιτευόμενος; Μὲ τὰ τσαρούχια του!

★

Θυσία γίνονται οἱ ὑποψήφιοι γιὰ τὸ «λαο» κατὰ τὴν προεκλογικὴ περίοδο. Σύμφωνα μὲ τὴ γνωστὴ ἀρχή, ὁ πολιτικὸς εἶνε «ὑπηρέτης τοῦ λαοῦ».

'Ο κ. ὑποψήφιος περιοδεύει σὲ μιὰ περιφέρεια τῆς Θεσσαλίας. Τὸ βράδυ κάθεται στὸ καφενεῖο. Μιὰ παρέα ἀπὸ τρεῖς χωρικούς, ποὺ ἔχουν ἔρθει ἀπὸ χωριό, συζητεῖ στὸ διπλανὸ τραπέζι τὸ αὐριανό της ταξίδι.

— Πρέπει νὰ ξυπνήσουμε στὶς τεσσερισήμισυ! λέει ὁ ἕνας, γιὰ νὰ προλάβουμε τὸ τραῖνο.

— Καὶ ποιὸς θὰ μᾶς ξυπνήσῃ; λέει ὁ ἄλλος.

'Ο κ. ὑποψήφιος ἁρπάζει τὴν εὐκαιρία καὶ προθυμοποιεῖται:

— Θὰ σᾶς ξυπνήσω ἐγώ! Ποῦ μένετε;

— Γιατὶ νὰ σὲ βάλουμε σὲ κόπο, κύριε βουλευτή;

— Ἄ! Σᾶς παρακαλῶ! Ἐγὼ ξυπνάω πάντα πρωί! Μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχοι!

Πραγματικά, στὶς τέσσερις καὶ μισὴ τὸ πρωί, ὁ κ. ὑποψήφιος χτυπάει τὴν πόρτα τῶν ψηφοφόρων.

— Παιδιά, σηκωθῆτε, τεσσερισήμισυ!

'Ο κ. ὑποψήφιος ἔχει ἐξασφαλίσει τρεῖς ψῆφους. Δὲν πειράζει ποὺ ἔχασε τὸν ὕπνο του. Θὰ κοιμηθῇ ἀργότερα...

Σκίνα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστάντανὲ

Πολλὰ κρούσματα κλοπῶν ἀναγγέλλονται τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν Ἀθήνα — κυρίως ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ἤρθη ὁ περιορισμὸς τῆς κυκλοφορίας. Ἰδιαιτέρως, ὅμως, πάσχουν τὰ κοττέτσια, ὅπου ὀργιάζουν οἱ κλεφτοκοττάδες. Σὲ ὡρισμένα σπίτια τῶν συνοικιῶν ὁ φόβος εἶναι τέτοιος ὥστε πολλὲς γυναικοῦλες — ποὺ συνήθως ἐπιδίδονται στὴν οἰκιακὴ πτηνοτροφία — μπάζουν τὴν νύχτα τὶς κόττες τους μέσα στὴν κουζίνα ἢ στὴ σάλα νιὰ τὸν κίνδυνο τῆς ἁρπαγῆς.

Τὸ σύστημα τῆς κοτοκλοπῆς εἶναι σχεδὸν τὸ ἴδιο σὲ ὅλους τοὺς κλεφτοκοττάδες, ποὺ πηδᾶνε τὶς μάντρες ἢ ἀνεβαίνουν στὶς ταράτσες καὶ μὲ ζηλευτὴ τέχνη πνίγουν στὸ δευτερόλεπτο τὶς κόττες προτοῦ προφτάσουν νὰ βγάλουν οὔτε ἕνα «κίχ».

Στὴν Νέα Σμύρνη, ὅμως, μιὰ γρηοῦλα τῆς ὁποίας τὸ κοττέτσι δέχτηκε τὴ νύχτα

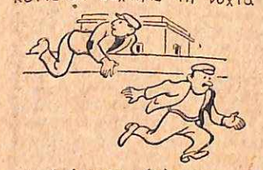

τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς κλεφτοκοττᾶ, ἦταν σίγουρα ἡ τυχερώτερη ἀπ' ὅλες. Γιατὶ συνέβη ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ εἶναι ξύπνια καὶ μόλις ἄκουσε πατημασιὲς στὸν κῆπο ἔβαλε τὶς φωνές:

— Κλέφτης! Κλέφτης!

Ὁ κλεφτοκοττᾶς, ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ἐπιδοθῇ στὸ στρατηγαλιστικό του ἔργο, τὸ ἔβαλε ἔντρομος στὰ πόδια. Καὶ ὅταν ἡ γρηοῦλα ἔφτασε ἐπὶ τόπου βρῆκε ἐγκαταλελειμένο τὸ τσουβάλι του μὲ μιὰ ντουζίνα στραγγαλισμένες κόττες.

— Παναθεμάτονε τὸν παληοκλέφταρο! φώναξε. Μοῦ ἄφησε καὶ πεσκέσι!

Καὶ φυσικὰ δώδεκα κόττες δὲν ἦταν μικρὸ πεσκέσι γιὰ τὴν ἀνησυχία ποὺ προκάλεσε ὁ εὐγενὴς κλεφτοκοττᾶς.

★

Ἡ σκηνὴ στὴν κηδεία ἑνὸς φανατικοῦ χαρτοπαίκτη.

Ἀτμόσφαιρα βαρεία. Στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας τὸ φέρετρο τοῦ ἀειμνήστου, γύρω - τριγύρω οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, κατασυγκινημένοι. Εἶχε φαλὴ πιὰ ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία ὅταν ἕνας ἄνθρωπος προχωρεῖ μὲ κατάνυξι καὶ θλῖψι πρὸς τὸν νεκρὸ γιὰ νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὸν καθιερωμένο ὕστατο ἀποχαιρετισμό.

Ὅπότε γίνεται τὸ ἑξῆς:

Σκύβει ὁ ἄνθρωπος σὲ μιὰ εὐλαβικὴ καὶ συντετριμμένη γονυκλισία μπροστὰ στὸ φέρετρο καὶ ξαφνικά, φρρρρρ! γλυστρᾶ ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ὁλοκαίνουργια καὶ γυαλιστερὴ τράπουλα, ποὺ χύνεται πέρα - πέρα στὸ πλακόστρωτο τῆς ἐκκλησίας. Οἱ πρῶτες σειρὲς τῶν βαρυπενθούντων ταράσσονται καὶ ἡ βαρυπενθοῦσα χήρα ἀνασηκώνει τὸ πυκνό της πέπλο, βλέπει τὰ τραπουλόχαρτα καὶ ξεσπᾶ σὲ ὀξύτατους λυγμούς:

— Μανωλάκη μου! Τὰ χαρτάκια σου! Δὲν σηκώνεσαι νὰ παίξῃς ἕνα χαρακίρι; Μανωλάκη μου - Μανωλάκη μου!...

Ἄκοῦνε τὰ λόγια αὐτὰ οἱ ἄλλοι — ἐλαφροπενθοῦντες — βλέπουν τὸν ἐπικήδειο ρήτορα ποὺ μαζεύει κατακόκκινος ἀπ' τὴ ντροπὴ τὰ τραπουλόχαρτα καὶ δαγκώνουν τὰ χείλια γιὰ νὰ μὴ γελάσουν. Ἀλλὰ ἤδη ἡ δραματικὴ ἀτμόσφαιρα ἔσπασε καὶ ἡ κηδεία τοῦ μακαρίτη συνεχίστηκε μὲ τὴν ὑπόκρουσι τῆς ἐλαφρότητος τῶν παρακολουθούντων. Ὁ ἀφηγηθεὶς τὴν ἱστορία μάλιστα, προσθέτει ὅτι κάποιος ἐλαφροπενθῶν μουρμούρισε:

— Νὰ καὶ μιὰ φορὰ ποὺ δὲν μπλοφάρισε, ὁ δύστυχος ὁ Μανωλάκης!

Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ἐκλησίσμα ἐβάκρυσε... ἀπὸ τὰ γέλια!

★

Διαρκῶς καὶ καινούργια κόλπα ἐφευρίσκουν οἱ λογιῶν λογιῶν ἀπατεῶνες καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν προφτάνει νὰ καταχωρῇ στὰ βιβλία της τὶς ἐφευρέσεις των. Ἐγνώσθη, τελευταῖα, καὶ τὸ «κόλπο τῶν ψαριῶν» ποὺ μεταχειρίσθηκε μὲ πολλὴν ἐπιτυχία ἕνας ρηξικέλευθος ἀπατεὼν τῆς ἐποχῆς.

Ντυμένος σχετικῶς καλά, χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς εὐκατάστατου σπιτιοῦ.

— Ἡ κ. Νίτσα εἶναι μέσα;

— Μάλιστα. Τί τὴν θέλετε;

— Μ' ἔστειλε ὁ κ. Γιῶργος μ' αὐτὰ τὰ ψάρια καὶ εἶπε νὰ τὰ ἑτοιμάσῃ γιὰ τὸ μεσημέρι.

Κι' ὁ ἄνθρωπος παράδωσε στὴν κ. Νίτσα μιὰ ὀκὰ θαυμάσια μπαρμπούνια.

Ἡ κ. Νίτσα ἐδυσφόρησε κατὰ τοῦ συζύγου της καὶ μουρμούρισε σὲ τόνο διαμαρτυρίας:

— Καλὰ ἀφοῦ ξέρει ὅτι ἔχουμε φαΐ! Τί τοῦ κατέβηκε νὰ πάρῃ καὶ ψάρια;

— Δὲν ξέρω. Αὐτὰ μοῦ εἶπε, αὐτὰ σᾶς λέω. Καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ μοῦ δώσετε τὸ παλτὸ καὶ τὴν ὀμπρέλλα του καθ' ὅσον κρύωσε ὁ καιρὸς καὶ φαίνεται ὅτι θὰ βρέξῃ...

— Ποῦ εἶναι;

— Στὴν Ὁμόνοια, στοῦ Θανόπουλου, παίρνει τὸ οὔζο του μὲ μιὰ παρέα.

Ἀγαθὴ κι' ἀπονήρευτη ἡ γυναῖκα, δυνάμωσε τὴ γκρίνια της:

— Τοῦ εἶπα ἐγὼ τὸ πρωΐ! Μὴ βγαίνῃς χωρὶς παλτό, χριστιανέ μου! Ἀκοῦνε, ὅμως, οἱ ἄντρες;

Καὶ γκρινιάζοντας ἔφερε τὸ παλτὸ καὶ τὴν ὀμπρέλλα καὶ τὰ παρέδωσε στὸν ἀπεσταλμένο. Μετὰ μιὰ ὥρα, ὅμως, καταπλέει ὁ σύζυγος δίχως παλτό, δίχως ὀμπρέλλα, παπὶ στὸ νερό!

— Κύριε ἐλέησον! φώναξε ἡ κ. Νίτσα βλέποντάς τον νὰ στάζῃ ὁλόκληρος. Ποῦ εἶναι τὸ παλτό σου;

— Ἄσε με τώρα!

— Ποῦ εἶναι ἡ ὀμπρέλλα σου;

— Ποιὰ ὀμπρέλλα, χρι-

στιανή μου; διαμαρτυρήθηκε ὁ βρεμένος σύζυγος. Κλίμα εἶναι αὐτό; Χειμῶνας εἶναι τοῦτος; Τὸ πρωῒ χαρὰ Θεοῦ, τὸ μεσημέρι βροχή. Ἂν δὲν τὸ στρώσῃ τὸ βράδυ πάλι καλὰ θάμαστε.

— Καλὰ δὲν πῆρες τὸ παλτὸ καὶ τὴν ὀμπρέλλα ποὺ σοῦστειλα;

— Μὲ ποιόν;

— Μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔστειλες τὰ ψάρια.

— Ποιὰ ψάρια;

— Τὰ μπαρμπούνια.

Ὅταν ὁ σύζυγος ἔμαθε, ζπὶ τέλους, τί εἶχε συμβῇ, τὰ μπαρμπούνια... εἶχαν ψηθῇ. Ἀλλὰ ποῦ ὄρεξι νὰ φαγωθοῦν ὑπὸ παρόμοιες συνθῆκες!...

★

Ἐγράφη στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἱδρύεται στὴν Ρόδο σχολὴ δημοσίων ὑπαλλήλων.

— Καὶ τί θὰ διδάσκουν στὴ σχολὴ αὐτή; ρωτᾶ ἕνας χριστιανός.

Κι' ὁ ἄλλος:

— Τί μποροῦν νὰ διδάσκουν σὲ μιὰ σχολὴ δημοσίων ὑπαλλήλων; Μάθημα πρῶτον: Πῶς νὰ μὴ τρῶτε. Μάθημα δεύτερον: Πῶς νὰ γυρίζετε γυμνοί. Μάθημα τρίτον: Πῶς νὰ κάνετε ὑπομονή. Μάθημα τέταρτον: Πῶς νὰ μὴ διαμαρτύρεσθε καὶ οὕτω καθεξῆς...

Ὑποθέτω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἀπολύτως ἄδικο στὴν πρόβλεψι τοῦ προγράμματος τῶν μαθημάτων.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ στὴν τυπογραφία

Ἐκτύπωσις χωρὶς μετάλλινα στοιχεῖα

Οἱ ἀνάγκες τῆς αὐξήσεως τῆς ταχύτητος ἐκτυπώσεως, του ἀριθμοῦ τῶν σελίδων καὶ τῶν χρωμάτων ἐνέτειναν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τὶς ἔρευνες γιὰ τὴν ἐπινόησι νέων τυπογραφικῶν μεθόδων. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ σημερινὴ τυπογραφία δὲν ἔχει ξεφύγει πολὺ ἀπ' τὶς βάσεις ποὺ ἔθεσε ὁ Γουτεμβέργιος, μ' ὅλο ποὺ ἔχουν ἐφαρμοσθῇ διάφορες τελειοποιήσεις τους.

Μιὰ σπουδαία πρόοδος ἦταν ἡ λινοτυπικὴ μηχανή, ἐφεύρεσις τοῦ 19ου αἰῶνος, ποὺ λειτουργεῖ μὲ πλῆκτρα, περίπου ὅπως ἡ γραφομηχανή. Μ' αὐτήν, ἐπιταχύνεται καὶ διευκολύνεται πολὺ ἡ τυπογραφικὴ ἐργασία, χωρὶς νὰ γίνεται ριζικὴ μεταβολή.

Ὡστόσο, ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι διψοῦσαν γιὰ κάτι τὸ καινούργιο. Καὶ γι' αὐτὸ προκάλεσε ζωηρότατο ἐνδιαφέρον ἡ ἐφεύρεσις τοῦ δόκτορος Βάνεβαρ Μπούς, μέλους τοῦ ἀμερικανικοῦ ἱδρύματος Ἐρευνῶν τῶν Γραφικῶν Τεχνῶν. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα μηχανή, ποὺ βασίζεται στὴ φωτογραφικὴ καὶ στὶς ἠλεκτρονικὲς ἐφαρμογές. Φωτογραφίζει δηλαδὴ τὸ κείμενο καὶ τὸ μεταφέρει ἔπειτα σὲ πλάκες μετάλλινες, κατεργασμένες μὲ τὶς χαρακτικὲς μεθόδους.

Δὲν ὑπάρχει πιὰ στοιχειοθέτησις μὲ μετάλλινα στοιχεῖα, κι' ἡ ἐργασία γίνεται 4 - 5 φορὲς γρηγορώτερα παρὰ μὲ τὶς λινοτυπικὲς μηχανές. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι τὰ ἔξοδα ἐκτυπώσεως περιορίζονται κατὰ 50%.

Ἡ μηχανὴ τοῦ δόκτορος Μπούς μοιάζει πολὺ στὴν ὄψι καὶ στὸ μέγεθος μὲ κοινὴ γραφομηχανή. Ὁ χειριστὴς δακτυλογραφεῖ πάνω σὲ συνηθισμένο χαρτὶ τὸ κείμενο ποὺ ἔχει συντάξει ὁ ἴδιος. Αὐτὸ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διορθώνῃ μόνος του τὰ λάθη. Ἔπειτα κινεῖ ἕνα μοχλό, καὶ τὸ κείμενο φωτογραφίζεται ἀστραπιαῖα μ' ἕνα γυάλινο δίσκο ποὺ περιστρέφεται ταχύτατα. Σήμερα μποροῦν ν' ἀποτυπωθοῦν ὡς 512 ψηφία κάθε φορὰ πάνω στὸ δίσκο. Μὲ τὴν τελειοποίησι ὅμως τῆς μηχανῆς καὶ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ δίσκου μ' ἕνα τύμπανο, ὁ ἀριθμός τους θὰ φθάσῃ τὰ 10.240.

Ὁ δόκτωρ Μπούς προβλέπει ὅτι, πολὺ γρήγορα, ὅλα στὴν τυπογραφία θὰ γίνωνται μὲ φωτογράφησι.

Συγχρόνως, ἔχει κατασκευασθῇ μιὰ ἄλλη μηχανή, ποὺ μεταβάλλει ἀμέσως τὰ χειρόγραφα σὲ σελιδοποιημένο κείμενο, καὶ λειτουργεῖ μὲ ταχύτητα 600 λέξεων στὸ λεπτό.

Ὅταν ἀπήργησαν οἱ τυπογράφοι τῶν ἐφημερίδων τοῦ Σικάγου, δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανεὶς εἰδικὸς γιὰ νὰ κάνῃ τὴ σελιδοποίησι. Κι' ὅμως οἱ ἐφημερίδες δὲν ἔπαψαν καθόλου νὰ ἐκδίδωνται, γιατὶ χρησιμοποίησαν τὶς μηχανὲς «Βαρι - Τάϋπερ». Οἱ μηχανὲς αὐτὲς μοιάζουν μὲ κοινὲς γραφομηχανές, ἑτοιμάζουν ὅμως τὴ σελίδα ὅπως χρειάζεται γιὰ νὰ τυπωθῇ, χρησιμοποιῶντας 600 διάφορα στοιχεῖα, διάστιχα, περιθώρια, κ.λ.π. Ἔπειτα ἡ σελίδα αὐτὴ χαράζεται φωτοτυπικὰ σὲ μετάλλινη πλάκα, μὲ τὴν ὁποία γίνεται ἡ ἐκτύπωσις.

Τέλος, διάφοροι ἐφευρέτες προσπαθοῦν νὰ καταργήσουν τὴν κλασσικὴ μέθοδο τοῦ «μελανώματος» καὶ τῆς πιέσεως γιὰ τὴν ἐκτύπωσι. Ὁ Οὐίλιαμ Χούμπιερ ἐπενόησε ἕνα σύστημα, ποὺ λειτουργεῖ μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ ἕλξι καὶ κάνει τὸ μελάνι νὰ κολλάῃ μόνο του πάνω στὸ χαρτί, ἐκεῖ ποὺ πρέπει.

Ἕνας ἄλλος ἐφευρέτης δὲν χρησιμοποιεῖ καθόλου μελάνι. Ἁπλώνει μόνο τὸ ἄσπρο χαρτὶ πάνω σὲ μιὰ εἰδικὴ μετάλλινη πλάκα, καὶ μὲ μιὰ ἠλεκτροχημικὴ μέθοδο μεταφέρονται πάνω σ' αὐτὸ τὸ κείμενο κι' οἱ εἰκόνες.

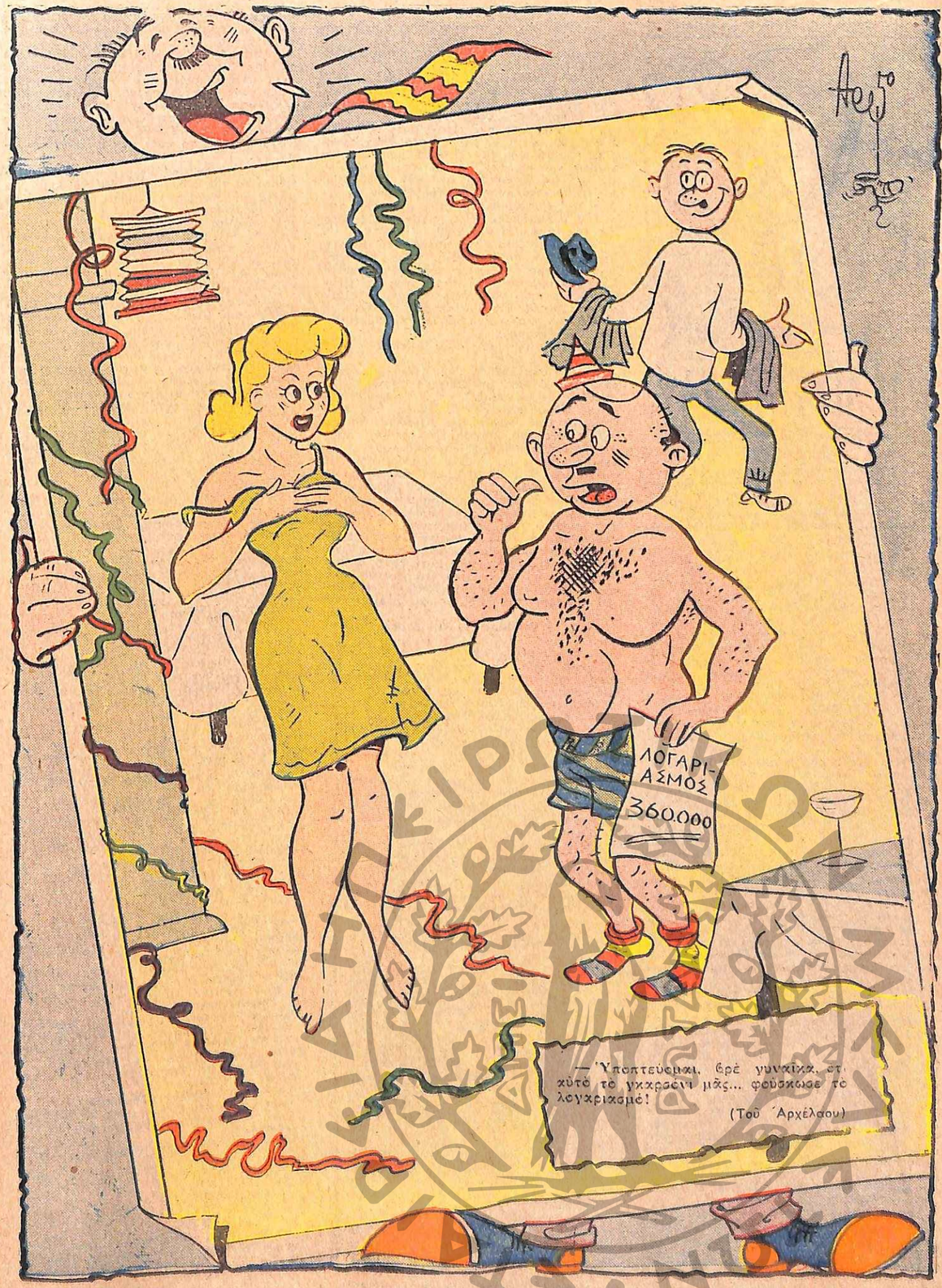

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡ

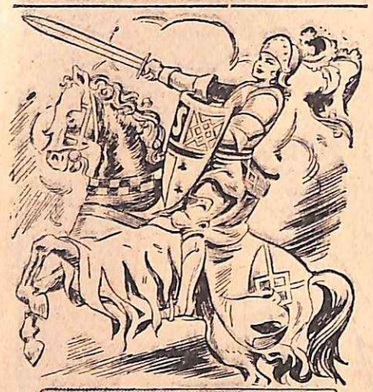

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Η Χαράτζα ζητάει ἀπ' τὸ Χαμίτ (τὴ δούκισσα) νὰ μονομαχήση μὲ τὸν καλύτερο ξιφομάχο της τὸν Μετιούμπ. 'Η δούκισσα δέχεται καὶ τραυματίζει τὸν ἀντίπαλό της. 'Η Χαράτζα ἀρχίζει νὰ συμπαθῆ τὸ Χαμίτ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται πὼς εἶνε γυναίκα καὶ τοῦ διηγέιται τὴν ἱστορία της.

9ον

»"Ημουν τότε παιδὶ ἀκόμα. Ὡστόσο μοῦ φαίνεται πὼς τὸν βλέπω ν' ἀρμενίζη μὲ τὰ καράβια του, μὲ τὰ μακρειά του γένεια καὶ τὴ ζώνη γεμάτη ὅπλα. Ἀγαποῦσε πολὺ ἐμένα καὶ τὸν ἀδελφό μου. Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούμε δίχως τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι, ἀλλοιὼς ἦταν ἱκανὸς νὰ μᾶς σκοτώση, ὅπως σκότωνε ἀλύπητα ὅλους τοὺς ναύτες ποὺ τολμοῦσαν νὰ τοῦ ἀντισταθοῦν.

»'Η Ἐρυθρὰ θάλασσα ἦταν δική του. Ἀκόμη κι' οἱ γαλέρες τοῦ σουλτάνου Σουλεϊμὰν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ διαμφισβητήσουν τὴν κυριαρχία της.

»"Ηταν τρομερὸς ἄνθρωπος! Τὸν φοβόμουν πολύ. Ὡστόσο, κάθε φορὰ ποὺ ἔφευγε ἢ ποὺ γύριζε ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι, μὲ γέμιζε χάδια καὶ φιλιά... Εἶχε μαζέψει ἕνα πλήρωμα ποὺ δὲν φοβόταν οὔτε τὸν Προφήτη, οὔτε τὸν Ἀλλάχ, οὔτε τὸ διάβολο. Καὶ λεηλατοῦσε ὅλες τὶς ἀκτές, ἀπ' τὸ Σουέζ ὡς τὸ στενὸ τοῦ Μπάμπ - ἐλ - Μαντέμπ.

»'Η σκληρότης του εἶχε γίνει θρυλική. Δὲν ἐχάριζε τὴ ζωὴ σὲ κανένα ἀπ' τοὺς ναυτικοὺς ποὺπεφταν στὰ χέρια του ζωντανοί. Διάταζε νὰ τοὺς δέσουν χεροπόδαρα καὶ νὰ τοὺς πετάξουν στὴ θάλασσα.

»Δὲν μιλοῦσε ποτὲ στοὺς ἀνθρώπους του, οὔτε καὶ τοὺς ἐπέτρεπε τὴν παραμικρὴ οἰκειότητα. "Ηταν ὡστόσο γενναιόδωρος καὶ μοίραζε τὰ λάφυρα ἀμερόληπτα σὲ ὅλους.

»Μὰ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς γοητείας ποὺ ἐξασκοῦσε στοὺς ναύτες του, ἦταν ἡ ἀτομική του ἀξία. Αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἡμίθεος τοῦ πολέμου! Εἶχε ἐπίσης μιὰν ἄγρια εὐγλωττία. Μέσα στὶς τρομερώτερες καὶ αἱματηρότερες μάχες, ἤξερε νὰ βρίσκη λόγια φλογερά, ἱκανὰ νὰ μεθύσουν τοὺς ἄντρες του περισσότερο κι' ἀπ' τὴ μυρωδιὰ τῆς μπαρούτης.

»'Ο ἀδελφός μου, μεγαλείτερος ἀπὸ μένα, τὸν συνώδευε συχνὰ στὶς ἐπιδρομές του. Ἀλλοίμονό του δέ, ἂν ἔδειχνε τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ μπροστὰ στοὺς μεγαλείτερους κινδύνους!... 'Ο πατέρας μου δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ μποροῦσε νὰ συγχωρήση μιὰ δειλία, οὔτε καὶ στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα.

»Μιὰ μέρα, ὁ ἀδελφός μου — νεώτατος ἀκόμη — ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἄγρια σύγκρουσι μὲ μιὰ πορτογαλικὴ γαλέρα μεγαλείτερη καὶ καλλίτερα ἐξοπλισμένη ἀπ' τὴ δική του, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ μάχη καὶ νὰ καταφύγη σ' ἕνα λιμάνι τῆς Ἀραβίας, γιὰ νὰ μὴ θυσιάση ἀνώφελα ὅλους τοὺς ἄντρες του.

»"Οταν λοιπὸν παρουσιάστηκε στὸν πατέρα μου, κουρελιασμένος, μὲ τὸ γιαταγάνι ματωμένο, ἀλλὰ δίχως καμμιὰ πληγή, ἐκεῖνος οὐρλιασε:

»— Παληόσκυλο!... "Ανανδρε!... Τολμᾶς νὰ ἐμφανίζεσαι μπροστά μου χωρὶς τὴν παραμικρὴ γρατζουνιά!... Πετάχτε τον ἀμέσως στὴ θάλασσα!

»'Ο πατέρας μου ἦταν ἀμείλικτος σὲ ὅλους. Κι' ἔτσι οἱ ναῦτες του ὑποχρεώθηκαν νὰ βάλουν τὸν ἀδελφό μου σὲ μιὰ βάρκα καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα, σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπ' τὴν ἀκτή. Εὐτυχῶς, δὲν τόλμησαν νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, κι' ἔτσι μπόρεσε, σὰν καλὸς κολυμβητὴς ποὺ ἦταν, νὰ φτάση ὡς τὴν ξηρὰ καὶ νὰ σωθῆ.

»Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια, χωρὶς νὰ δώση σημεῖα ζωῆς. Τέλος, ὁ πατέρας μου ἔμαθε τυχαίως πὼς ἦταν ζωντανός, τὸν κάλεσε στὸν πύργο του καὶ συμφιλιώθηκε μαζί του. Μερικὲς βδομάδες ἀργότερα, ὁ ἀδελφός μου Ὀσμὰν πέθανε σὰν παλληκάρι, πάνω στὸ πλοῖο του, πολεμώντας τοὺς ἐχθρούς.

»— Κι' ὁ πατέρας σου; ρώτησε ἡ δούκισσα.

— Τὸν ἀκολούθησε στὸν τάφο, μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, μὲ τραγικὸ τρόπο. Εἶχε ἐπιτεθῆ σ' ἕνα χωριό, ὅπου κατοικοῦσε κάποιος πλουσιώτατος "Ελληνας, ποὺ εἶχε κοπάδια ἀπὸ ἀμέτρητες καμῆλες. Μπῆκε στὸ σπίτι του, ὅπου εἶχε κλειστῆ μαζὶ μὲ τὴν νέα κι' ὡμορφη γυναίκα του καὶ μὲ μερικοὺς ὑπηρέτες, γιὰ ν' ἀμυνθῆ ἀπεγνωσμένα. Δὲν εἶχε πάρει μαζί του παρὰ ἐλάχιστους ἄντρες του, γιατὶ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τἀβγαζε πέρα μόνος του.

»Ἀφοῦ σκότωσε τὸν "Ελληνα, χύμησε στὴ γυναίκα του, μὲ σηκωμένο τὸ γιαταγάνι. Μὰ τὰ δάκρυά της κι' ἡ ὡμορφιά της ἴσως τὸν ἔκαμαν νὰ διστάση μιὰ στιγμή... 'Η καθυστέρησι αὐτὴ ἔφτασε, γιὰ ν' ἁρπάξη ἡ νέα γυναίκα ἕνα πιστόλι καὶ νὰ τὸ ἀδειάση ἀπάνω του! 'Η σφαῖρα τοῦ τρύπησε τὴν καρδιὰ καὶ σωριάστηκε νεκρός!...

— Κι' ἡ γυναῖκα; Τί τὴν ἔκαναν οἱ ἄνθρωποί του;

— Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ἡ Χαράτζα. Ἀναψε κι' ἄλλο τσιγάρο, ἀδειασε ἀκόμη ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ ξαναβαπλώθηκε στὸ ντιβάνι, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της στὰ μαῦρα μαλλιὰ τοῦ ψευτο - Χαμίτ.

— Μὲ περιμάζεψε ἔπειτα καὶ μ' ἀνάθρεψε ὁ θεῖος μου, συνέχισε. Πολεμοῦσε σ' ὅλα τὰ ταξεῖδια του στὴ Μεσόγειο καὶ συναγωνιζόμουν μαζί του σὲ τόλμη καὶ σκληρότητα.

»Μιὰ μέρα, ποὺ κυρίεψα μιὰ μαλτέζικη γαλέρα, διάταξα νὰ δέσουν τοὺς αἰχμαλώτους στὶς ἄγκυρες καὶ νὰ τοὺς πετάξουν μαζί τους στὴ θάλασσα... "Αλλοτε πάλι, ἐξώντωσα ὅλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους τῆς Χίου, ποὺ εἶχαν ἐξεγερθῆ ἐναντίον τοῦ σουλτάνου... Μὰ καλλίτερα, νὰ μὴν εἶχα πατήσει ποτὲ τὸ πόδι μου σ' αὐτὸ τὸ νησί!...

'Η Χαράτζα σηκώθηκε ἀπότομα, μὲ τὸ πρόσωπό της ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸ θυμό. Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες, τὰ ρουθούνια της τρεμούλιαζαν. "Εσφιγγε τὰ μηλίγγια της ἀνάμεσα στὰ χέρια της, ἀναπέροντας βαθειά. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἔβαλε πρὸς τὰ πίσω τὰ μακρειὰ ξέπλεκα μαλλιά της, πέταξε κάτω τὸ μαργαριταρένιο διάδημα ποὺ τὰ στόλιζε, καὶ συνέχισε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ἐκεῖνος πολεμοῦσε μαζὶ μὲ τὸ στρατὸ ποὺ βοηθοῦσε τὸ στόλο. Δὲν εἶχα ἰδῆ ποτὲ ὡς τότε τέτοιο ὥμορφο, γενναῖο καὶ δυνατὸ παλληκάρι! Φαινόταν σὰν θεὸς τοῦ πολέμου! "Ετρεχε ὅπου ἦταν μεγαλείτερος ὁ κίνδυνος. Δὲν τὸν σταμάτοῦσαν ἀρκεβούζια ἢ κανόνια. Ἀψηφοῦσε τὸ θάνατο, ἥσυχος κι' ἀτάραχος, σὰν νἆχε πάνω του κάποιο φυλαχτὸ ποὺ τὸν ἔκανε ἄτρωτο.

»Τὸν ἀγάπησα... τὸν ἀγάπησα παράφορα! 'Εκεῖνος δὲν τὸ κατάλαβε, ἢ μᾶλλον δὲν θέλησε νὰ τὸ καταλάβη. Ὁ ἔρως ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ λέξι χωρὶς ἔννοια. Διψοῦσε μόνο γιὰ δόξα.

»Πόσες νύχτες ξαγρύπνησα, πόσες κρίσεις ἀπελπισίας πέρασα γι' αὐτόν!... Δὲν τὸν ξαναεῖδα, παρὰ ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρό, κάτω ἀπ' τὰ τείχη τῆς Ἀμμοχώστου. Οἱ τρικυμίες τῆς Μεσογείου κι' ὁ χωρισμὸς δὲν εἶχαν σβύσει καθόλου τὴ φλόγα ποὺ μοὺκαιγε τὴν καρδιά.

»Τοῦ μιλοῦσα, κι' αὐτὸς ἔμενε ἀπαθής. Τὸν κύτταζα στὰ μάτια, κι' αὐτὸς δὲν ταραζόταν καθόλου, δὲν κοκκίνιζε...

»Ξέρει πὼς τὸν ἀγαπῶ, ἢ καλλίτερα πὼς τὸν ἀγαποῦσα. Κι' ὡστόσο δὲν ἀσχολήθηκε ποτὲ μαζί μου. Φαίνεται πὼς εἶμαι γι' αὐτὸν μιὰ ἀπ' τὶς τόσες γυναῖκες, ποὺ δὲν ἀξίζουν οὔτε νὰ τὶς κυττάξη... 'Εγώ, ἡ Χαράτζα, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μεγάλου ναυάρχου!... Ὢ, πόσο τὸν μισῶ! Θέλω τώρα τὸ θάνατό του!

Δυὸ δάκρυα καυτὰ εἶχαν ἀναβλύσει ἀπ' τὰ μάτια της. "Εκλαιγε ἡ περήφανη ἀνεψιὰ τοῦ πασᾶ, ἡ σκληρὴ κι' αἱμοβόρα γυναῖκα! 'Η δούκισσα τὴν κύτταξε, ἔκπληκτη γιὰ τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο ἐξέσπασμα τῆς ἀπελπισίας της.

— Χαράτζα... τῆς εἶπε, λίγο συγκινημένη ἀπ' τὸν πόνο ποὺ ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό της. Γιὰ ποιον μιλᾶς; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ πολεμιστὴς ποὺ δὲν κατάλαβε τὸν ἔρωτά σου;

— Θὰ τὸν σκοτώσης!... δὲν εἶν' ἔτσι; φώναξε ἡ Χαράτζα.

— Μὰ ποιὸς εἶναι;

— Ἐκεῖνος!

— Ποιός; Δὲν ξέρω τ' ὄνομά του.

'Η Χαράτζα πλησίασε τὴ δούκισσα, ἀκούμπησε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους της καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀγριο τόνο:

— Αὐτὸς ποὺ νίκησε τὸ Μετιούμπ, τὸ πρῶτο σπαθὶ τοῦ στόλου τοῦ πασᾶ, μπορεῖ νὰ νικήση καὶ τὸ καλλίτερο γιαταγάνι τοῦ μουσουλμανικοῦ στρατοῦ.

— Δὲν καταλαβαίνω ἀκόμη, Χαράτζα.

— Θέλεις τὸ Χριστιανὸ αἰχμάλωτο;

— Ναί, ἐφόσον ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν πάρω καὶ νὰ τὸν πάω στὸ Μουσταφά.

— Θὰ σοῦ τὸν δώσω, ἀλλὰ σὲ σένα μόνον, κι' μὲ δυὸ ὅρους.

— Ποιούς; ρώτησε ἡ δούκισσα.

— Ποὺται ὅτι θὰ καλέσης σὲ μονομαχία τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ καὶ θὰ τὸν σκοτώσης.

Μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη τῆς δούκισσας!

— Ἐγὼ νὰ σκοτώσω τὸ Μουλεῦ - ἐλ - Καντέλ;

— Ναί, τὸ θέλω!

— Ξέρεις, Χαράτζα πὼς εἶναι φίλος μου. Σοῦ τὸ λέω πῆ.

'Η Τουρκάλα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ ρώτησε μ' ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο:

— Φοβᾶσαι ἐφέντη;

— 'Ο Χαμὶτ — 'Ελεωνόρα δὲν φοβᾶται κανένα σπαθὶ ἡ γιαταγάνι! Μὲ εἶδες!...

— Θὰ τὸν σκοτώσης λοιπόν; ρώτησε ἡ Χαράτζα.

— Ποιὰ δικαιολογία μπορῶ νὰ βρῶ, γιὰ νὰ χτυπηθῶ μ' ἕνα τόσο παληὸ μου φίλο;

— "Ενας ἄντρας βρίσκει πάντα προφάσεις... κι' ἀκόμα περισσότερο ἕνας πολεμιστής! εἶπε ἡ Χαράτζα μ' ἕνα στριγγὸ γέλιο.

— Μὰ χρωστάω εὐγνωμοσύνη στὸ Μουλεῦ - ἐλ- Καντέλ!

— Τί εἴδους εὐγνωμοσύνη; Εἶμαι ἕτοιμη νὰ πληρώσω τὸ χρέος σου.

— Κανεὶς θησαυρὸς δὲν θ' ἀρκοῦσε γι' αὐτό.

— Εὐγνωμοσύνη!... πρόφερε σαρκαστικὰ ἡ Τουρκάλα. 'Αδειανὴ λέξι, ποὺ δὲν τὴν ἤξερε ὁ πατέρας μου... Διάλεξε, ἐφέντη: ἢ θὰ πάρης αὐτὸ τὸ Χριστιανὸ μὲ τὴ συμφωνία νὰ σκοτώσης τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ, ἢ θὰ φύγης ἀπὸ δῶ ἄπρακτος!

— Μοῦ εἶχες πῆ ὅτι ὑπάρχει κι' ἄλλος ἕνας ὅρος, παρατήρησε ἡ δούκισσα.

— Ναί. "Οτι θὰ γυρίσης ἐδῶ, ἀφοῦ παραδώσης τὸ Χριστιανό.

— Τὸ ἀπαιτεῖς, Χαράτζα;

— Ναί. Σοῦ δίνω ἕνος λεπτοῦ προθεσμία γιὰ ν' ἀπαντήσης.

'Η δούκισσα ἔμεινε σιωπηλή. Ἀφοῦ ἄδειασε κι' ἄλλο ποτῆρι κρασί, ἡ Τουρκάλα ξαπλώθηκε πάλι στὸ ντιβάνι, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ψευτο - Χαμίτ.

— Διστάζεις; ρώτησε ξαφνικά.

— "Οχι, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ δούκισσα.

— Θὰ τὸν σκοτώσης;

— Ναί... ἐκτὸς ἂν μὲ σκοτώση ἐκεῖνος!

'Η Χαράτζα κυριεύθηκε ἀπὸ ἀγωνία.

— Μὰ δὲν θέλω νὰ πεθάνης! φώναξε. Γιατί ζητᾶς καὶ σὺ νὰ βασανίσης τὴν καρδιά μου; "Ετσι ἄγρια θηρία εἴσαστε λοιπὸν ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἄντρες;

"Αν δὲν φοβόταν μήπως προδοθῆ κι' ἂν δὲν εἶχε ἀντίκρυ της μιὰ γυναίκα ἱκανὴ γιὰ τὴ σκληρότερη ἐκδίκησι, ἡ δούκισσα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση τὰ γέλια της... Μὰ ἔπρεπε πολὺ ἐπικίνδυνο ν' ἀστειευθῆ μὲ τὴν ἀνεψιὰ τοῦ πασᾶ. "Ετσι, φρόντισε νὰ συγκρατηθῆ, κι' εἶπε ἀφοῦ σκέφθηκε μερικὲς στιγμές:

— Δέχομαι τοὺς ὅρους σου!

— Θὰ ξανάρθης; ρώτησε ὁρμητικὰ ἡ Χαράτζα.

— Ναί.

— Ἀφοῦ σκοτώσης τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Θὰ τὸν σκοτώσω, ἂν τὸ θέλης.

— "Αν τὸ θέλω; Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὡραιότερο γιὰ μένα ἀπ' τὴν ἐκδίκησι!

"Ενα ἀδιόρατο χαμόγελο ἦταν ἡ ἀπάντησι τῆς δούκισσας.

'Η Χαράτζα ξανασηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Αὔριο θὰ βοίσκεται ἐδῶ ὁ Χριστιανὸς ὑποκόμης.

'Η δούκισσα ἀνασκίρτησε καὶ τὰ μάγουλά της βάφτηκαν κόκκινα.

— "Εστειλα κι' ὅλας μιὰ διαταγὴ στοὺς βάλτους, πρόσθεσε ἡ Χαράτζα, γιὰ νὰ φέρουν ἐδῶ τὸν αἰχμάλωτο μὲ συνοδεία.

— Εὐχαριστῶ, Χαράτζα.

— Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς ἐφέντη.

— Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς ἐφέντη. Εἶναι ἀργά, σὲ κράτησα πολύ... Πρέπει νἆσαι κουρασμένος, ἔπειτα ἀπὸ τόσες συγκινήσεις. Πήγαινε, ὡραῖε μου καπετάνιε. 'Η Χαράτζα θὰ σὲ σκέπτεται ἀπόψε τὴ νύχτα.

Χτύπησε μὲ τὸ ἀσημένιο σφυράκι τὸ μετάλλινο δίσκο. Δυὸ μαῦροι σκλάβοι παρουσιάσθηκαν ἀμέσως.

— Πηγαίνετε τὸν ἐφέντη στὴν κάμαρά του, τοὺς διάταξε ἡ κυρία τους.

'Η δούκισσα φίλησε εὐγενικὰ τὸ χέρι της καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν τραπεζαρία, ἀκολουθώντας τοὺς δυὸ σκλάβους ποὺ κρατοῦσαν πυρσούς.

Ἐλπίδες καὶ φόβοι

Οἱ σκλάβοι κατέβηκαν τὴ μεγάλη σκάλα, σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου, ποὺ ἔβλεπε στὴ μεγάλη αὐλὴ καὶ παραμέρισαν γιὰ νὰ περάση μέσο δούκισσα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ περνοῦσε τὸ κατῶφλι ἡ νέα γυναίκα ἄκουσε πίσω της μιὰ γνωστὴ φωνὴ νὰ τῆς φωνάζη:

— Ἐφέντη!

Γύρισε τὸ κεφάλι της, ἐνῶ οἱ δυὸ σκλάβοι ἔφερναν τὸ χέρι στὸ γιαταγάνι τους, ἕτοιμοι νὰ προστατέψουν τὸ φιλοξενούμενο τῆς κυρίας τους.

— "Α, ἐσὺ εἶσαι, 'Ελ - Καντούρ; εἶπε ἡ δούκισσα, βλέποντας νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος της ὁ πιστὸς της "Αραψ.

"Επειτα διάταξε τοὺς δυὸ σκλάβους, ποὺ εἶχαν σηκώσει κι' ὅλας τὰ ἀστραφτερὰ γιαταγάνια τους:

— Σταθῆτε! 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ πιστὸς ὑπηρέτης μου καὶ συνηθίζει νὰ κοιμᾶται μπροστὰ στὴν πόρτα μου. Φύγετε σεῖς! Δὲν ἔχω κανένα φόβο.

— Μὰ ἡ κυρά μας μᾶς διέταξε νὰ σὲ φυλᾶμε, ἐφέντη... τόλμησε νὰ παρατηρήση ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς σκλάβους.

— Εἶναι περιττό, σᾶς εἶπα. 'Αφῆστε με μόνον.

Οἱ δυὸ νέγροι ὑποκλίθηκαν βαθειὰ καὶ ξανανέβηκαν τὴ σκάλα.

— Τί θέλεις, 'Ελ - Καντούρ; ρώτησε ἡ 'Ελεωνόρα, ὅταν ἔμεινε μόνη μὲ τὸν "Αραβα.

— "Ερχομαι νὰ ζητήσω τὶς διαταγές σου, κυρία, ἀπάντησε ἐκεῖνος. 'Ο Νικόλας Τζιώτης ἀνυπομονεῖ νὰ μάθη τί πρέπει νὰ κάνη.

— Τίποτε, γιὰ τὴν ὥρα. "Ας στείλη μόνο κάποιον στὸ πλοῖο μας, γιὰ νὰ εἰδοποιήση τοὺς ναῦτες νάναι ἕτοιμοι νὰ σηκώσουν αὔριο τὴν ἄγκυρα.

— Γιὰ ποῦ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ "Αραψ.

— Γιὰ τὴν 'Ιταλία.

— Θὰ φύγουμε λοιπὸν ἀπ' τὴν Κύπρο;

— Αὔριο θἆναι ἐλεύθερος ὁ ὑποκόμης Λὰ Οὐσιέρ. Θἄχω ἐκπληρώσει πιὰ τὴν ἀποστολή μου.

'Ο "Αραψ ἀνατρίχιασε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι στὸ στῆθος του. Τὸ πρόσωπό του ἀλλοιώθηκε ἀπὸ μιὰ σύσπασι.

«"Ολα τελείωσαν!...» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

"Επειτα πρόσθεσε, μὲ προφητικὸ τόνο:

— Βλέπω ὡστόσο στὸ δρόμο σας ἕναν ἄντρα, ἄλλον ἀπ' τὸν ὑποκόμητα!

— Φαντασίες!

— "Οχι, κυρία. Φορεῖ ἕνα σαοίκι γύρω ἀπ' τὸ κράνος του, καὶ τὸ σπαθί του εἶναι κυοτό...

— Εἶσαι τρελλός! φώναξε ἡ δούκισσα, ταραγμένη.

— 'Ο 'Ελ - Καντοὺρ δὲν γελιέται ποτέ. Θὰ τὸ δῆς, κυρία! 'Ο Τοῦρκος θὰ νικήση τὸ Χριστιανό!

— Εἶσαι τρελλός, σοῦ λέω! 'Η 'Ελεωνόρα δὲν θὰ προδώση ποτὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ πρωταγάπησε!

— Βλέπω σκοτάδι γύρω σου, κυρία.

— 'Αρκεῖ, 'Ελ - Καντούρ!

— Καλά, κυρια...

'Η δούκισσα ἔκαμε μερικὰ βήματα ἔσω στὸ δωμάτιο, ἀναστατωμένη

'Ο "Αραψ, ἀκίνητος πάντα σαν μπρουντζινο ἄγαλμα, φαινόταν νὰ μελετᾶη προσεκτικὰ τὸ πρόσωπό της. ποὺ ἀλλοιωνόταν σιγὰ - σιγά.

— Ποῦ εἶναι ὁ Περπινιάνο κι' ὁ Νικόλας; ρώτησε ξαφνικὰ ἡ νέα γυναίκα

— Τοὺς ἔβαλαν σ' ἕνα θάλαμο, μαζὶ μὲ τοὺς ναῦτες καὶ τὸ σκλάβο τοῦ Μουλεῦ - ἐλ - Καντέλ.

— Εἰδοποίησέ τους ὅτι θὰ φύγουμε αὔριο. Δὲν ἔμαθαν τίποτε γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς Χαράτζας;

— "Οχι, κυρία.

— Φρόνιμο θἆναι νὰ στείλουν κάποιο στὸ πλοῖο, γιὰ νὰ συστήση στοὺς δυὸ "Ελληνες νὰ προσέχουν ἀκόμα πιὸ πολύ. "Αν τυχὸν ξέφευγε κανεὶς Τοῦρκος, δὲν θὰ γλύτωνε κανείς μας ἀπ' τὴ μανία τῆς Χαράτζα. Ξέρω τώρα καλὰ τὴ σκληρότητα αὐτῆς τῆς γυναίκας!

'Η δούκισσα σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Τί ἔχεις κυρία; τὴ ρώτησε ὁ "Αραψ.

— Καὶ τὸ τρεχαντήρι;... Τί θὰ γίνη μ' αὐτό;

— Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ... "Αν μᾶς συνοδέψη ἡ ἀνεψιὰ τοῦ πασᾶ ὡς τὴν ἀκρογιαλιά, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξηγήσουμε τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι τοῦ τουρκικοῦ πληρώματος;

— Θἄμαστε ὅλοι χαμένοι, ἂν συμβῆ τέτοιο πρᾶγμα! εἶπε ἡ 'Ελεωνόρα χλωμιάζοντας. Εἶμαι δὲ βεβαιοτάτη ὅτι θὰ μᾶς συνοδέψη ἡ Χαράτζα... ἴσως μάλιστα μὲ μεγάλη ἀκολουθία... Πές μου, ὑπάρχουν φρουροὶ στὴν αὐλή;

— "Οχι, κυρία.

— Πήγαινε νὰ βρῆς τὸ Νικόλα. Πρέπει νὰ φύγη ἀπόψε κάποιος ἀπ' τὸν πύργο καὶ νὰ πάη γρήγορα στὸ πλοιο... Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξαφανισθῆ τὸ τρεχαντήρι, ἀν θέλουμε νὰ γλυτώσουμε!

'Ο 'Ελ - Καντοὺρ μισοάνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ κύτταξε στὴν αὐλή.

— Δὲν βλέπω κανένα, εἶπε. Φαίνεται πὼς πῆγαν ὅλοι νὰ κοιμηθοῦν. Δὲν ἔχουν ἄλλωστε κανένα φόβο, μέσα σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, τώρα ποὺ δὲν μουγκρίζει πιὰ τὸ λιονταρι τοῦ 'Αγίου Μάρκου.

— Φέρε μου τὸ Νικόλα.

'Ο "Αραψ ἀπομακρύνθηκε σιωπηλά.

"Επειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Νικόλας Τζιώτης βρισκόταν μπροστὰ στὴ δούκισσα.

— Ξέρετε τί σᾶς θέλω, Νικόλα; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

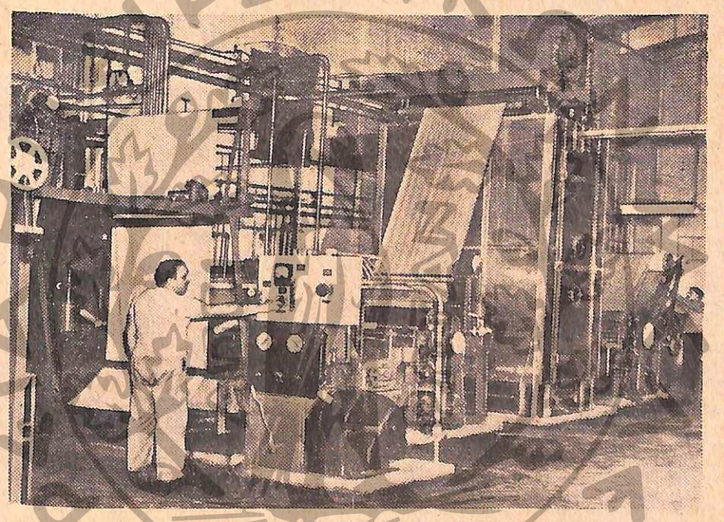

ΒΑΦΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΜΕ ΤΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες μιὰ νέα μέθοδος ταχυτάτης βαφῆς ὑφασμάτων, μὲ τὴν χρησιμοποίησι μιᾶς χρωστικῆς οὐσίας ραδιενεργοῦ ποὺ ἀστερώνεται πάνω στὸ ὕφασμα με φωτοχημικὴ δράσι. Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ βάφονται 600 μέτρα ὑφάσματος σὲ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Ἀπελπισία εἶνε πιὰ αὐτὴ ἡ Ἑταιρεία, ἀγάπη μου. Πάλι νυχτερινὸ συμβούλιο εἴχαμε ἀπόψε!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ναί, μοῦ εἶπε ὁ σκλάβος σας...
— Τί λέτε καὶ σεῖς;
— Ὅτι πρέπει δίχως ἄλλο νὰ χαθῇ τὸ τρεχαντῆρι. Πρέπει νὰ τὸ πᾶμε στ' ἀνοιχτὰ καὶ νὰ τὸ βουλιάξουμε. Ἔτσι, θὰ πιστέψῃ ἡ Χαράτζα ὅτι ἐφυγε γιὰ περιπολία τῶν ἀκτῶν.
— Ποιὸς θὰ πάῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνθρώπους σας;
— Ἔχω ἕνα ναύτη ἔξυπνο, γρήγορο καὶ ἄφοβο. Θὰ τὸν στείλω τώρα ἀμέσως.
— Καὶ πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἀπ' τὸν πύργο; Σίγουρα, θὰ φυλάνε γενίτσαροι στὴν πόρτα.
— Δὲν θὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ, κυρία. Θὰ βρῇ ἄλλο δρόμο. Ἔννοια σας!
Μόλις βγῆκε ὁ Νικόλας, ἡ δούκισσα κλείδωσε τὴν πόρτα της, τὴ σύρτωσε κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι, χωρὶς νὰ γδυθῇ.
— Αὔριο, θὰ τὸν ξαναδῶ ἐπιτέλους! μουρμούρισε. Ἂς μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός!...
Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο. Ὁ ναύτης κατώρθωσε, ἀσφαλῶς, νὰ βγῇ ἀπ' τὸν πύργο δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανείς.
Ὅταν, τὸ πρωῒ νωρίς, βγῆκε ἡ δούκισσα ἀπ' τὸ δωμάτιό της, βρῆκε δυὸ σκλάβους νὰ τὴν περιμένουν, ἐνῶ στὴ μέση τῆς αὐλῆς, κάτω ἀπὸ μιὰ τέντα, οἱ ἄνθρωποί της ἔπιναν καφὲ καὶ κουβεντιαζαν μεταξύ τους.
— Ἡ κυρία σὲ περιμένει, ἐφέντη, τῆς εἶπε ὁ ἕνας σκλάβος.
— Ἔφτασε ὁ Χριστιανός; ρώτησε ἡ Ἑλεονώρα μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή.
— Δὲν ξέρω, ἐφέντη. Μὰ πρέπει κάποιος νὰ μπῆκε τὴ νύχτα στὸν πύργο, γιατὶ ἄκουσα ποὺ κατέβαζαν τὴ γέφυρα.
— Περιμένετέ με μιὰ στιγμή. Ἔχω νὰ δώσω μερικὲς διαταγὲς στοὺς ἀνθρώπους μου.
Διέσχισε τὴν αὐλὴ καὶ πλησίασε τὴν ἀκολουθία της. Ὁ Νικόλας κι' ὁ Περπινιάνο εἶχαν σηκωθῇ ζωηροὶ γιὰ νὰ τὴν προϋπαντήσουν.
— Ἔφυγε ὁ ναύτης σας; ρώτησε ἡ δούκισσα χαμηλόφωνα τὸν Ἕλληνα, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ὑπαρχηγοῦ της.
— Αὐτὴ τὴν ὥρα, τὸ τρεχαντῆρι θὰ βρίσκεται πιὰ στὸν πάτο τῆς θάλασσας! ἀπάντησε ἁπλὰ ὁ Νικόλας.
— Κι' ὁ ὑποκόμης;... ρώτησε ὁ Περπινιάνο.
— Πιστεύω πὼς βρίσκεται ἐδῶ κι' ὅλας, ἀπάντησε ἡ δούκισσα.
— Θὰ τὸν δῆτε λοιπὸν σὲ λίγο.
— Ἀσφαλῶς!
— Μὰ δὲ σκεφθῆκατε, κυρία, τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχετε;
— Ποιὸν δηλαδή;
— Μπορεῖ νὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ ὁ ὑποκόμης καὶ νὰ σᾶς προδώσῃ ἀθελά του, μὲ μιὰ φωνή του.
Ἡ δούκισσα ἔγινε ἄσπρη σὰν πανί. Ἡ σωστὴ ἐκείνη παρατήρησις τοῦ Περπινιάνο τὴν εἶχε ἀναστατώσει. Πραγματικά, ξαναβλέποντάς την ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ τόσων μηνῶν νωρισμό, ὁ Γάλλος μποροῦσε νὰ βγάλῃ μιὰ φωνή, νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως...
— Φοβᾶμαι, εἶπε ἡ δούκισσα. Ἂν μπορούσαμε νὰ τὸν προειδοποιήσουμε...
— Θὰ φροντίσω ἐγώ, κυρία, εἶπε ὁ Ἕλληνας. Μιὰ ποὺ ἀνήκω στὴν ἀκολουθία σας, μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸν αἰχμάλωτο... Ἀλλωστε, ἐδῶ μᾶς περιποιοῦνται καὶ μᾶς προσέχουν πολύ. Μπορῶ λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ. Πηγαίνετε σεῖς στὴν ἀνεψιὰ τοῦ πασᾶ κι' ἀφίστε με ἐμένα νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει.
— Θὰ τὸν προειδοποιήσετε, Νικόλα;
— Ἔννοια σας, κυρία!
— Βασίζομαι σὲ σᾶς... Αὐτὸ εἶναι ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ τρεχαντηριοῦ.
— Τὸ ξέρω, κυρία. Δὲν μποροῦμε, βέβαια, νὰ τὰ βάλουμε μόνοι μας μὲ τοὺς τετρακόσιους ἄνδρες τῆς φρουρᾶς τοῦ πύργου!
— Ἑτοιμασθῆτε γιὰ νὰ φύγουμε.
— Νὰ ξέρετε πάντως, δούκισσα, ἐπενέβη ὁ Περπινιάνο, ὅτι εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ ὁποιαδήποτε τρέλλα, ἂν μᾶς διατάξετε! Δὲν εἶν' ἔτσι, Νικόλα;
— Θέλει καὶ ρώτημα; ἀπάντησε ὁ Ἕλληνας.
Ἡ Ἑλεονώρα τοὺς χαμογέλασε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ πλησίασε τοὺς δυὸ σκλάβους, ποὺ περίμεναν στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας.

— Πᾶμε στὴν κυρία σας, τοὺς εἶπε.
Ἀνέβηκε στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ.
Ἡ Χαράτζα τὴν περίμενε ἐκεῖ μέσα, μπροστὰ στὸ τραπέζι ὅπου ἄχνιζε ὁ καφές. Ἦταν ὡραιότερη παρὰ ποτέ. Ντυμένη μὲ ροῦχα μεταξωτὰ μπλοῦζα καὶ μὲ ἄσπρο σαλβάρι, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ της στολισμένα μὲ ὑπέροχα μαργαριτάρια. Στ' αὐτιά της φοροῦσε σκουλαρίκια μὲ διαμάντια καὶ ζαφείρια χοντρὰ σὰν φουντούκια, καὶ στὸ κεφάλι ἕνα μικρὸ κόκκινο μεταξωτὸ τουρμπάνι μὲ βαρύτιμες νταντέλλες.
— Ὁ Χριστιανὸς ἔφτασε ἀπόψε τὴ νύχτα, εἶπε στὴ δούκισσα. Μᾶς περιμένει ἔξω ἀπ' τὸν πύργο.
Ἡ Ἑλεωνόρα ἀνασκίρτησε, ἀλλὰ φρόντισε νὰ μὴν προδώσῃ τὴ συγκίνησί της.
— Ἦρθε ἀπ' τοὺς βάλτους; ρώτησε προσπαθῶντας νὰ φανῇ ἀδιάφορη.
— Ναί.
— Εἶναι ἴσως ἀδιάθετος;
— Ὁ μολυσμένος ἀέρας τῶν βάλτων δὲν κάνει καλὸ σὲ κανένα... Μὰ πιὲς τὸν καφέ σου, ὡραῖε μου καπετάνιε, καὶ μὴ νοιάζεσαι πιὰ γι αὐτὸν τὸν ἄπιστο. Ἄλλωστε, ἂν εἶν' ἀλήθεια ὅτι ὁ Μουσταφᾶς θὰ τὸν στείλῃ στὴ Βενετία, τὸ γλυκὸ κλίμα τῆς Ἀδριατικῆς θὰ τοῦ ξαναδώσῃ γρήγορα τὴν ὑγεία του... Θέλεις νὰ φύγῃς τώρα ἀμέσως;
— Ναί, Χαράτζα, ἂν δὲν ἔχῃς ἀντίρρησι.
— Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὸ Χριστιανό... εἶπε ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μεγάλου ναυάρχου, κυττάζοντας στὰ μάτια τὴ δούκισσα. Συλλογίζομαι μόνο ποὺ θὰ μοῦ λείψῃ ἀπόψε ἡ συντροφιά σου... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ χθεσινὴ γλυκειὰ βραδυά!... Μοῦ φαίνοταν πὼς δὲν βρισκόμουν πιὰ στὸ θλιβερὸ πύργο τοῦ Χουσίφ... Μὰ θὰ ξανάρθῃς γρήγορα... δὲν εἶν' ἔτσι, ἐφέντη; Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες!
— Ναί, ἂν δὲν μὲ σκοτώσῃ ὁ Λέων τῆς Δαμασκοῦ.
— Νὰ σὲ σκοτώσῃ;... Ὄχι, εἶν' ἀδύνατον! φώναξε ἡ Χαράτζα.
Ἔπειτα, ἀφοῦ δίστασε μιὰ στιγμή, εἶπε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της:
— Μήπως πληρώσω ἀκριβὰ τὴν ἐκδίκησί μου;...
Κούνησε ἀπότομα τὰ κεφάλι της, ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τῆς δούκισσας καὶ πρόσθεσε:
— Ὄχι, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ σὲ νικήσῃ ὁ Λέων τῆς Δαμασκοῦ! Ξέρω καλά, τὸ εἶδα, πὼς εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸ σπαθί! Θὰ φροντίσω μάλιστα νὰ τὸ μάθῃ κι' ὁ σουλτάνος.
Σοβαρεύτηκε ἔπειτα καὶ ρώτησε, ἀναστενάζοντας:
— Δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς, ἔ; Καὶ θὰ ξανάρθῃς γρήγορα;
— Τὸ ἐλπίζω, ἀπάντησε ἡ Ἑλεονωρα.
— Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες.
— Ναί, ἀλλὰ ξέρεις, Χαράτζα, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Ἀλλὰχ καὶ τοῦ Προφήτη.
— Ὁ Ἀλλὰχ κι' ὁ Μωάμεθ δὲν θἄχουν τὴ σκληρότητα ν' ἀφίσουν νὰ πεθάνῃ ἕνας νέος τόσο γοητευτικὸς καὶ τολμηρός... Δὲν ἔφτασε ἀκόμη ὁ καιρὸς νὰ σὲ δεχτοῦν τὰ οὐρὶ τοῦ παραδείσου... Θέλεις νὰ φύγουμε τώρα; Βλέπω πὼς ἀνυπομονεῖς νὰ μ' ἀφίσῃς.
— Ὄχι νὰ σ' ἀφίσω, ἀλλὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθῆκον μου, Χαράτζα. Εἶμαι στρατιώτης τοῦ Μουσταφᾶ κι' ὑπακούω στὸν ἀρχηγό μου.
— Ἔχεις δίκηο, Χαμίτ. Προπάντων ὑπακοή! Ἐμπρός, ἂς ξεκινήσουμε. Θἄχουν ἑτοιμαστῆ πιὰ τ' ἄλογα κι' ἡ ἀκολουθία μου.
Ἡ Χαράτζα ἔρριξε στοὺς ὤμους της ἕνα μακρὺ ἄσπρο μανδύα μὲ ἀσημένια μπορντούρα, ἀνασήκωσε τὴν κουκούλα ποὺ τῆς σκέπασε τὸ κεφάλι κι' ἕνα μέρος τοῦ προσώπου, καὶ κατέβηκε στὴν αὐλή, μαζὶ μὲ τὴ δούκισσα καὶ τοὺς δυὸ Ἄραβες ποὺ φοουρούσαν πάντα μπροστὰ στὴν πόρτο τῆς σάλλας.

Ὁ αἰχμάλωτος

Πέρα ἀπ' τὴν κινητὴ γέφυρα τοῦ πύργου, στέκονταν δυὸ ὁμάδες καβαλλάρηδων, περιμένοντας τὴν ἀνεψιὰ τοῦ μεγάλου ναυάρχου καὶ τὸ γυιὸ τοῦ πασᾶ τῆς Μεδίνας. Ἡ μιὰ ὁμάδα ἀπετελεῖτο ἀπ' τοὺς Ἕλληνες ἐξωμότες, τὸν Περπινιάνο, τὸν Ἐλ-Καντούρ, τὸ μπάρμπα Στάκε καὶ τὸ νεαρὸ ναύτη του. Ἡ ἄλλη ἀπὸ κάμποσους γενίτσαρους, ὡπλισμένους ὡς τὰ δόντια καὶ μὲ ἀναμμένο τὸ φυτίλι τῶν ἀρκεβουζίων.
Ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὁμάδες, βρισκόταν ἕνας ἄντρας ὡς 30 ἐτῶν, καθάλα σ' ἕνα μαῦρο ἄλογο. Εἶχε μάλλον ψηλὸ ἀνάστημα, πρόσωπο χλωμὸ κι' ἀδύνατο, μακρυὰ κατσανὰ μουστάκια καὶ μαῦρα μάτια. Φοροῦσε μόνο μιὰ χοντρὴ καζάκα ἀπὸ σκοῦρο ὕφασμα, ἕνα πλατὺ παντελόνι κι' ἕνα ξεβαμμένο φέσι δίχως φούντα.
Ἡ ματιά του, ποὺ ἔλαμπε ἔντονα, καρφώθηκε ἀμέσως στὴ δούκισσα, ἐνῶ ἕνα σπασμωδικὸ τρεμούλιασμα διέτρεχε ὅλο του τὸ σῶμα. Δὲν τοῦ ξέφυγε ὡστόσο καμμιὰ φωνή. Δάγκωσε μάλιστα δυνατὰ τὰ χείλη του, ἀπὸ φόβο μήπως προφέρῃ μιὰ λέξι...
Ἡ Ἑλεονώρα χλώμιασε στὴν ἀρχή, κι' ἔπειτα ἔγινε κατακόκκινη.
— Νὰ ὁ Χριστιανός, τῆς εἶπε ἡ Χαράτζα δείχνοντάς της τον. Τὸν εἶχες δῆ ἄλλοτε;
— Ὄχι, ποτέ... ἀπάντησε ἡ δούκισσα, προσπαθῶντας νὰ φανῇ ἤρεμη.
— Μοῦ εἶπαν πὼς ἔχει πυρετούς... πράγμα φυσικό, γιατὶ οἱ βάλτοι δὲν ἔχουν καθόλου ὑγιεινὸ ἀέρα... πρόσθεσε ἡ Χαράτζα μ' ἀδιαφορία. Λίγος θαλασσινὸς ἀέρας θὰ τοῦ κάνῃ καλό, καὶ θἄχῃ συνέλθει ὡς που νὰ φτάσῃ στὴν Ἀμμόχωστο.
»Θὰ τὸν περιποιηθῆς, ἐφέντη, ὅσο καλλίτερα μπορεῖς, γιὰ νὰ μὴν ποῦνε πὼς κακομεταχειρίζομαι τοὺς Χριστιανοὺς αἰχμαλώτους;
— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησε ἡ δούκισσα μὲ φωνὴ ποὺτρεμε ἐλαφρά.
Τοὺς ἔφεραν δυὸ ἄλογα μὲ πλούσια χάμουρα, κι' οἱ δυὸ γυναίκες καβαλλίκεψαν βιαστικά.
— Προσέχετε τὸ Χριστιανό! φώναξε ἡ Χαράτζα στοὺς γενιτσάρους. Ἐγγυᾶσθε μὲ τὸ κεφάλι σας!
Ὀχτὼ Τοῦρκοι περικύκλωσαν ἀμέσως τὸν ὑποκόμη. Κι' οἱ δυὸ ὁμάδες ξεκίνησαν μὲ καλπασμὸ πρὸς τὴν παραλία, ἀκολουθῶντας τὴ Χαράτζα καὶ τὴ δούκισσα.
Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐλεονώρας πήγαιναν τελευταῖοι, πενῆντα μέτρα πιὸ πίσω ἀπ' τὴν ὀπισθοφυλακὴ τῶν γενιτσάρων.
— Φτάνει νὰ τελειώσῃ καλὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία!... εἶπε ὁ Περπινιάνο στὸ Νικόλα. Μὰ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο νἄχουμε τόση τύχη!
— Ἂν δὲν χώσῃ τὴν οὐρά του ὁ Βελζεβούλ, ἐλπίζω νὰ πετύχουμε ὡς τὸ τέλος, ἀπάντησε ὁ Ἕλληνας. Τώρα τὸ τρεχαντῆρι θὰ βρίσκεται στὸν πάτο τῆς θάλασσας.
— Μὰ δὲν θὰ ὑποψιαστῆ ἡ ἀνεψιὰ τοῦ πασᾶ γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του;
— Δὲν τὸ πιστεύω. Δὲν μπορεῖ νἄμαστε ἐμεῖς ὑπεύθυνοι γιὰ ὅ,τι κάνει τὸ τουρκικὸ πλήρωμα... Σὲ δυὸ ὧρες θ' ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος. Ἂς μᾶς φτάσῃ τότε ἡ ἀνηψιὰ τοῦ πασᾶ, ἂν μπορέσῃ!... Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ὑπάρχουν καράβια ἐδῶ γύρω. Κι' ὁ στόλος τοῦ πασᾶ βρίσκεται πάντα στὸν κόλπο τῆς Λευκωσίας... Τὶ λέτε γιὰ τὸν ἄρχοντα Λὰ Οὐσιέρ;
— Θαύμασα τὴν ψυχραιμία του. Εἶχα φοβηθῆ μήπως, βλέποντας τὴ δούκισσα, δὲν κατάφερνε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ αὐθόρμητη φωνὴ χαρᾶς... Ἦταν τόσο μεγάλη ἔκπληξι γι' αὐτόν!... Τὸν εἴχατε προειδοποιήσει;
— Ναί, τοῦ εἶχε ψιθυρίσει δυὸ λέξεις ὁ Ἐλ-Καντούρ.
Οἱ καβαλλάρηδες ἐξακολουθοῦσαν νὰ καλπάζουν, ὄχι στὸ στενὸ μονοπάτι πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, ἀλλὰ σ' ἕνα πλατὺ δρόμο χαραγμένο στὴν κορφὴ τοῦ βραχώδους ἀκρωτηρίου.
Ἡ Χαράτζα κι' ἡ Ἐλεονώρα δὲν μιλοῦσαν. Φαίνονταν κι' οἱ δυὸ συλλογισμένες. Ὅταν ἡ δεύτερη ἦταν βεβαία πὼς δὲν τὴν πρόσεχε ἡ Τουρκάλα, γύριζε τὸ κεφάλι της κι' ἔρριχνε στὸν ὑποκόμητα μιὰ γρήγορη ματιά, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ μὴν προδοθῇ.
Κατὰ τὶς 7 τὸ πρωΐ, οἱ καβαλλάρηδες κατέβηκαν τὴν τελευταία κατηφοριὰ πρὸς τὴ θάλασσα.
— Νὰ τὸ πλοῖο μου, ἐκεῖ κάτω! εἶπε ἡ δούκισσα, δείχνοντας στὴν Χαράτζα τὸ καράβι ποὺ περίμενε, ἀραγμένο σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μὲ μισοδιπλωμένα τὰ πανιά του.
— Μπά! φώναξε ἡ Τουρκάλα. Τὶ ἔγινε τὸ τρεχαντῆρι μου; Θὰ τόδες, σίγουρα, ὅταν ἔφτασες.
— Ἄ, ναί! ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Ἕνα μικρὸ καράβι, μὲ 10 ἢ 12 ναῦτες...
— Ἀκριβῶς. Ἦταν ἀραγμένο ἐδῶ;
— Ναί. Καὶ μάλιστα τὸ πλήρωμα ἤθελε νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ν' ἀποβιβαστοῦμε.
— Οἱ ἠλίθιοι! Δὲν ξέρουν νὰ διακρίνουν τοὺς φίλους ἀπ' τοὺς ἐχθρούς...
— Ἔχουν δίκηο νὰ δυσπιστοῦν, Χαράτζα...
— Πόσους ἀνθρώπους εἶχες ἀφίσει νὰ φυλάνε τὸ πλοῖο σου;
— Τρεῖς.
— Αὐτὴ ἡ ἀπουσία τοῦ τρεχαντηριοῦ μ' ἀνησυχεῖ... εἶπε ἡ Χαράτζα ζαρώνοντας τὸ μέτωπό της. Τὶ νὰ συνέβη ἄραγε;...
— Τὶ φοβᾶσαι, Χαράτζα;
— Δὲν λείπουν τὰ βενετσιάνικα πλοῖα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

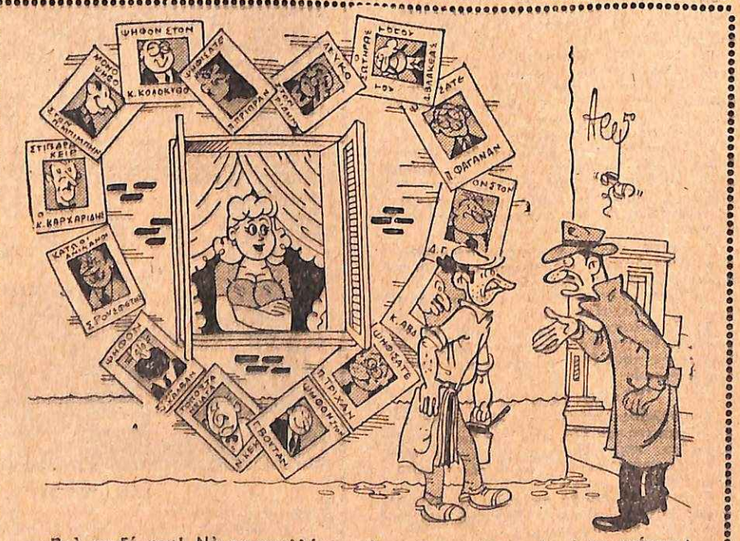

— Βρὲ παιδί μου! Νὰ τοιχοκολλήσῃς σὲ στείλαμε! Ὄχι νὰ κάνῃς «κόρτε»!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Η ΕΞΤΕΡΙΚΗ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Τὸ εἰδύλλιο τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας καὶ τοῦ Φερσὲν

Ὁ Σουηδὸς κόμης Ἀμὲλ ντὲ Φερσὲν ἦταν πλουσιώτατος καὶ γενναιόδωρος. Μὰ εἶχε κι' ἕνα ἄλλο χάρισμα ποὺ αὔξαινε τὸ γόητρό του. Ἦταν ὡραιότατος.
Στὸ μεγάλο χορὸ τῶν μεταμφιεσμένων ποὺ ἔδινε ἡ Γαλλικὴ ὄπερα τὸ 1774, παρέστησαν ἕνας νέος καὶ μία νέα, περίπου εἰκοσιδύο χρόνων, κι' οἱ δύο μεταμφιεσμένοι. Σὲ πιερρότο ὁ ἕνας καὶ κολομπίνα ἡ ἄλλη. Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πολύχρωμα φῶτα, μέσα στὸ μεθυστικὸ αὐτὸ περιβάλλον καὶ τοὺς γλυκοὺς τόνους τῆς μουσικῆς πλέχτηκε τὸ πιὸ ὡραῖο ἐρωτικὸ εἰδύλλιο μεταξὺ τῶν δύο.
Ἡ κολομπίνα ἦταν ἡ Μαρία Ἀντουανέττα καὶ ὁ πιερόττος ὁ ὡραῖος Φερσέν.
Ὁ Φερσὲν εἶχε βγάλει τὴ μάσκα. Ἦταν περαστικὸς ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ σὲ μιὰ ἀνακτορικὴ τελετή, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, τοῦ εἶχε δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσῃ τὴν ὡραία πριγκήπισσα.
Ἡ Ἀντουανέττα, ποὺ εἶχε συγκινηθῆ ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ κόμητος τὸν πλησίασε. Ὁ Φερσὲν δὲν τὴν ἀναγνώρισε. Ἡ πριγκήπισσα, ὅμως, πῆρε τὸ θάρρος κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα της καὶ μίλησε μαζί του ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ἡ φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.
Ποιὰ ἦταν λοιπὸν ἡ ὡραία μεταμφιεσμένη ποὺ τοῦ μιλοῦσε τόσο γλυκά; Ποιὰ ἦταν ἡ γόησσα ἐκείνη, ποὺ ἐνοιωθε νὰ τὸν μαγνητίζουν κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα, τὰ φωτεινὰ μάτια της; Καὶ γιατὶ ἐνῶ τοῦ μιλοῦσε, ἔνοιωθε τὴν καρδιὰ του νὰ χτυπᾷ τόσο δυνατά; Τὸ μυστήριο δὲν ἄργησε νὰ φανερωθῇ. Οἱ προσκαλεσμένοι ἀναγνώρισαν τὴν πριγκήπισσα καὶ μαζεύτηκαν γύρω της. Τότε ἡ ὡραία πριγκήπισσα διέκοψε ἀπότομα τὴν ὁμιλία μὲ τὸν κόμητα καὶ ἀποσύρθηκε στὸ βασιλικὸ θεωρεῖο της.
Ἀπὸ τὴ συνάντησι ὅμως αὐτή, στὸ χορὸ τῶν μεταμφιεσμένων διετήρησαν καὶ οἱ δύο μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι. Ὁ ἔρωτας εἶχε ριζοβολήσει στὶς νεανικές τους καρδιές.

★

Ὁ Φερσὲν, ὅταν πῆγε στὴ Γαλλία ἦταν ἀραβωνιασμένος. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς ὄπερας ὅμως γύρισε στὴ Στοκχόλμη καὶ διέλυσε τὸν ἀρραβώνα του. Στὸ μεταξὺ ὁ Λουδοβίκος ἀνέβηκε στὸ θρόνο. Κι' ὅταν ὁ ὡραῖος κόμης ξαναγύρισε στὸ Παρίσι ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, βασίλισσα πειά, τὸν ὑποδέχτηκε στ' ἀνάκτορα.
Ὁ νεαρὸς Φερσὲν γίνεται πιὰ δεκτὸς καὶ στὶς εἰδυλλιακὲς γιορτὲς τοῦ Τριανόν. Ἡ βασίλισσα, μόλις τὸν βλέπει, δὲν κατορθώνει νὰ κρύψῃ τὴ ταραχή της. Κακόδουλα βλέμματα κατασκοπεύουν τὸ τρυφερὸ βασιλικὸ εἰδύλλιο. Σὲ λίγο τὸ φλογερὸ αἴσθημα τοῦ Σουηδοῦ καὶ τῆς νεαρῆς βασίλισσας ἀποτελεῖ κοινὸ μυστικὸ καὶ λίβελλοι κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.
Ὁ Φερσέν, γιὰ νὰ συγκαλύψῃ τὸ σκάνδαλο ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική. Ὅταν ἐπῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴ Βασίλισσα, ἐκείνη δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της. Κάθησε στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ τὸ ἀποχαιρετιστήριο ἄσμα τῆς Διδοῦς. Ἡ λεπτὴ κι' εὐγενικὴ φωνή της εἶχε ἕνα τόνο σπαρακτικό. Ὁ Φερσὲν ἦταν κάτωχρος. Ὅσοι παρευρέθησαν στὴ δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυά τους.
Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρχισε μιὰ μυστικὴ ἀλληλογραφία, ποὺ γραφόταν συνήθως μὲ συμπαθητικὴ μελάνη καὶ στὴν ὁποία ἐξεχείλιζε τὸ τρυφερὸ αἴσθημα ποὺ πλημμύριζε τὶς δυὸ ἐρωτευμένες τους καρδιές.
Ὁ ὡραῖος κόμης δὲν μπορεῖ νὰ βροῦν τὴν πίκρα τοῦ χωρισμοῦ τους. Καὶ ξαναγυρίζει στὸ Παρίσι. Δὲν παρουσιάζεται ὅμως στὶς Βερσαλλίες, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσῃ στὶς κακολογίες καὶ στὸ μίσος τοῦ λαοῦ, ἐκείνη ποὺ ἀγαπάει.
Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα τὸν συναντᾷ μιὰ μέρα στὸ δάσος τοῦ Σαὶν Κλοῦ κι' ἀψηφῶντας τὰ πάντα, σταματάει τὸ ἅμαξι της καὶ συνομιλεῖ μαζί του ἐπὶ ὥρα πολλή, σὰν νὰ βρισκόταν στὴν πιὸ ἀπόμερη γωνιά, μακρυὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου.
Τὸ σκάνδαλο τότε ξαναφουντώνει...
Οἱ αὐλικοὶ γιὰ νὰ ρίξουν στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἀναγκάζουν τὸν κόμητα νὰ μνηστευθῇ τὴν δεσποινίδα Νέκκερ. Ἡ Βασίλισσα μόλις μαθαίνει τὸ συνοικέσιο καλεῖ τὸν Φερσὲν στὶς Βερσαλλίες. Ἡ ὡχρότης της καὶ δυὸ - τρεῖς φράσεις της ἔφτασαν γιὰ νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα του ὁ Σουηδὸς κόμης. Τώρα οἱ δυὸ ἀγαπημένοι συναντῶνται τακτικά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ σκάνδαλο. Ἀφοσιώνονται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μ' ὅλη τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ μέθη τοῦ πάθους των.

★

Σὲ λίγο ξεσπᾷ ἡ Ἐπανάστασι καὶ ἡ Βασίλισσα καλεῖ κοντά της τὸν κόμητα. Τὸν φιλοξενεῖ στὸν Κεραμεικὸ καὶ ὁ ἴδιος παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ τὴ φυλάκισι τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. Ὀργανώνει κατόπιν ὁ ἴδιος τὴ φυγή τους. Τὴν ἡμέρα τῆς δραπετεύσεως μεταμφιέζεται σὲ ἡνίοχο, ἀλλ' ἡ ἀπόδρασις ἀποτυγχάνει καὶ οἱ Βασιλεῖς γυρίζουν πάλι στὰ Παρίσι.
Ὁ Φερσὲν δὲν ἦταν πεπρωμένο νὰ ξαναἰδῇ τὴ Βασίλισσα, παρὰ μόνο στὶς 20 Ἰουνίου, ὑπὸ τραγικὲς περιστάσεις. Βρίσκεται μεταμφιεσμένος σὲ ἀλήτη, ρακένδυτος καὶ ξυπόλυτος ἀνάμεσα στὸν ὄχλο ποὺ ἐνεργεῖ τὴν ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Κεραμεικοῦ. Ἑτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀγαπημένη του μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ἂν κανεὶς τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ χέρι ἀπάνω της. Ἡ Βασίλισσα ἀναγνωρίζει κάτω ἀπὸ τὰ ράκη τοῦ ἀλήτη, τὸν ὁμορφο πιερρότο της. Ἀνταλλάσσει ἕνα βλέμμα — τὸ τελευταῖο — μαζί του, γιατὶ δὲν ἦταν πεπρωμένο νὰ ξαναιδωθοῦν.

★

Ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ' ἀνέβηκε σὲ λίγο στὴ λαιμητόμο κι' ἔπειτα τὸν ἀκολούθησε καὶ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα. Ὁ κόμης Φερσὲν γύρισε τότε στὴ Σουηδία, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο του κι' ἔζησε ἐπὶ μῆνες σὲ ἀπόλυτη ἀπομόνωσι. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.
Μιὰ ἀνηψιά του ὡστόσο ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ τοῦ ζήτησε νὰ γίνῃ σύζυγός του. Ὥρισε μάλιστα καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους. Ἀλλ' ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν προωρισμένη γιὰ τὴν τελευταία τραγωδία τῆς ζωῆς του Φερσέν. Πολιτικοὶ του ἀντίπαλοι τὸν εἶχαν συκοφαντήσει ὅτι δηλητηρίασε τὸ διάδοχο τῆς Σουηδίας! Ἂν καὶ τὸν προειδοποίησαν ὅτι κινδύνευε ἀκολούθησε τὴν κηδεία τοῦ διαδόχου. Μπράβοι, ὄργανα τῶν ἐχθρῶν του, ἐλιθοβόλησαν τὸ ἅμαξί του, ὁ ὄχλος τὸν παρέσυρε καὶ τὸν κομμάτιασε.
Ἔτσι τελείωσε, μέσα στὸ αἷμα, τὸ τρυφερὸ βασιλικὸ εἰδύλλιο τῆς ὁμορφης κολομπίνας καὶ τοῦ ὡραίου πιερρότου Φερσέν...
Τὰ ὡραῖα εἰδύλλια πολὺ συχνὰ δὲν ἔχουν καὶ ὡραῖο τέλος!

Ἐκδόσεις

Ἡ γνωστὴ συγγραφεὺς Ἀσπασία Φωτοπούλου ἐξέδωσε σὲ κομψὸ εἰκονογραφημένο τόμο, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσαν μελέτη γιὰ τοὺς νέους μὲ τὸν τίτλο «Τὸ Πρωϊνὸ Ξεκίνημα». (Συνθήματα καὶ ὁδηγίες γιὰ τὴ ζωή).

Τὰ Κούλουμα

Μιὰ ὡραία Ἀθηναϊκὴ γιορτὴ

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστὴ
μὲ σκόρδα, μὲ κρεμμύδια!...

Μὲ τὸ τραγούδι αὐτὸ ὑποδέχονταν ἄλλοτε, στὰ παλιὰ - καλὰ χρόνια, οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Κούλουμα.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ ὁ σημερινὸς Ἀθηναιος σὲ τὶ γλέντι στρωνόντουσαν οἱ πατέρες μας τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.

Γέμιζε πανηγυριστὰς ὁ χῶρος τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπιου Διός, τὰ γύρω τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ λόφος τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου, ἡ Πνύκα, ὅλα τὰ προάστεια, ὅλες οἱ ἐξοχές.

Ἄλλοι ἔβγαζαν τὶς προσωπίδες καὶ συνέχιζαν, καὶ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, τὸ γλέντι τῆς Ἀποκρηάς, μὲ νηστήσιμα φυσικά. Ἄλλοι σηκώνονταν πρωῒ - πρωῒ καὶ τραβοῦσαν οἰκογενειακῶς γιὰ τὶς ἐξοχὲς πεζοὶ ἢ ἐπάνω σὲ κάρρα καὶ σοῦστες.

Μεσα σὲ κοφίνια κουβαλοῦσαν μαζί τους τὶς σαρακοστιανὲς λιχουδιές: Ταραμά, τουρσιά, ἐλιές, χαλβά, θαλασσινά, λαγάνες, σκόρδα καὶ κρεμμύδια.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὁ πάτερ φαμίλιας, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του — μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης — τὴ χιλιάρικη μποτίλια, γεμάτη σπιρτόζικο ρετσινάτο. Γιατί, ὅπως γράφει μιὰ ἐφημερὶς τῆς ἐποχῆς: «Ὁ βασιλεὺς ταραμᾶς δὲν χωνεύεται ἄνευ γενναίου οἴνου».

Τὸ πιὸ ἀγαπημένο μέρος γιὰ τὸ φαγοπότι καὶ τὸ πανηγύρι τῆς Καθαρῆς Δευτέρας ἦταν ὁ χῶρος τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἐκεῖ γλεντοῦσαν ἐν σώματι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι γαλατάδες, ὅλοι τους μὲ χιονάτες φουστανέλλες, τσαπράζια κι' ἀσημοκουμπουῦρες.

Μετὰ τὸ φαγοπότι ἔστηναν τὸ χορό.

Χορεύονταν ὅλοι οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ καὶ χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς πίπιζες καὶ τὰ νταούλια.

Οἱ ξένοι ποὺ βρίσκονταν στὴν Ἀθήνα αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἔτρεχαν στοὺς στύλους νὰ χαροῦν καὶ ν' ἀπολαύσουν τὸ θέαμα. Σώζονται μάλιστα ὡραῖες εἰκόνες Εὐρωπαίων ζωγράφων ποὺ τυχε νὰ κάμουν ἀποκρηὲς καὶ κούλουμα στὴν Ἀθήνα κι' ἀποθανάτισαν στοὺς πίνακές των τὸ γραφικὸ θέαμα τοῦ πανηγυριοῦ.

Ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικοὺς ἐπισκέπτες τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἦταν καὶ ὁ ἀλησμόνητος πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας Ἔλιοτ, ὁ τόσο γνωστὸς στοὺς παλιοὺς Ἀθηναίους. Πήγαινε ἐκεῖ μὲ τὶς κόρες του καὶ παρακολουθοῦσε τὸ λαϊκὸ γλέντι καὶ τὸ χορό.

Στὰ χρόνια τῆς πρώτης βασιλείας κατέβαιναν ὡς τοὺς στύλους τὴν ἡμέρα τῆς πανάθηναϊκῆς αὐτῆς γιορτῆς καὶ οἱ βασιλεῖς. Πάνω στὸ ἄτι του ὁ Ὄθων, μὲ τὴν ὡραία καὶ φανταχτερὴ ἑλληνικὴ φορεσιά του, πλάϊ του ἡ Ἀμαλία, μὲ βλάχικα, ποὺ τόσο πήγαιναν στὴ ροδαλὴ ὡμορφιά της καὶ πίσω φουστανελλοφορεμένοι, οἱ ὑπασπισταί, ὅλοι τους ἡρωϊκοὶ καπετανέοι τοῦ 21.

Ὁ λαὸς ὑποδέχοταν τοὺς βασιλεῖς μὲ ζητωκραυγές. Ἀντηχοῦσαν πίπιζες, νταούλια, βιολιά, κλαρίνα, φυσαρμόνικες. Καὶ στηνόταν ὁ χορός. Τὸ θέαμα ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχο.

★

Στὰ Κούλουμα τοῦ 1889 εἶχε τέτοια λιακάδα ποὺ οἱ κυρίες πῆγαν στοὺς στύλους μὲ τὶς ὀμπρέλλες τοῦ ἥλιου. Κι' ὅπως γράφει ἡ «Ἀκρόπολις» τὸ θέαμα ἦταν ὀνειρῶδες.

«Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω ὁ χῶρος τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς συγκέντρωνε τὸν περισσότερο κόσμο. Τὸ ἐπέβαλε αὐτὸ κι' ἕνα τραγούδι τῆς ἐποχῆς.

Στρατιῶτες καὶ πολῖται
εἰς τοὺς στύλους νὰ βρεθῆτε!

Στὰ Φάληρα γιόρταζε τὰ Κούλουμα πιὸ ἐκλεκτὸς κόσμος. Ἡ ἀκτὴ τοῦ Ξηροτάγαρου μάλιστα συγκέντρωνε πολὺν κόσμο, γιατὶ εὕρισκαν ἐκεῖ φρέσκα θαλασσινά.

★

Ὑπάρχει ὅμως στὴν ἱστορία τῶν ἀθηναϊκῶν γιορτῶν καὶ μιὰ θλιβερὴ Καθαρὴ Δευτέρα: Τοῦ 1844.

Εἶχε δημιουργηθῆ τῷ καιρῷ ἐκεῖνο τὸ ἐξωφρενικὸ ζήτημα τῶν ντόπιων καὶ τῶν ξένων, τῶν «αὐτοχθόνων» καὶ τῶν «ἑτεροχθόνων» ὅπως τοὺς χαρακτήριζαν. Οἱ ντόπιοι.... δὲν ἀναγνώριζαν ὡς Ἕλληνας τοὺς «ἑτερόχθονας». Ἦσαν δὲ «ἑτερόχθονες» (ξένοι) ἀκόμα καὶ οἱ Μακεδόνες καὶ οἱ Κρῆτες!...

Τὸ ζήτημα εἶχε φτάσει καὶ στὴν Ἐθνοσυνέλευσι ποὺ εἶχε ἐκδώσει ἕνα «ἀξιοκατάκριτο» ψήφισμα. Ἕλληνες ἦσαν ὅσοι κατοικοῦσαν σὲ μιᾶς σπιθαμῆς χῶρο. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔπρεπε... νὰ κόψουν τὸ λαιμό τους! Τὶ αἶσχος!...

Τὴν Καθαρὴ Δευτέρα λοιπὸν ἑνῶ οἱ Ἀθηναῖοι διασκέδαζαν στοὺς στύλους καὶ στοὺς γύρω λόφους καὶ ἦταν ἡ ὥρα νὰ φτάσουν οἱ βασιλεῖς ποὺ τοὺς εἶχε καλέσει σὲ γεῦμα στὶς ὄχθες τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκ μέρους τῆς φρουρᾶς, ὁ στρατ. δικηκτὴς Ἀθηνῶν Δημ. Καλλέργης, φάνηκαν δυὸ πολυάνθρωπες πομπὲς νὰ φτάνουν βουβές, μὲ μαῦρες σημαῖες ἐπὶ κεφαλῆς. Ἦσαν οἱ «Ἑτερόχθονες».

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτασαν καὶ οἱ βασιλεῖς ποὺ ἀντίκρυσαν τὸ θέαμα ἐκεῖνο μὲ πόνο.

Ὁ Ὄθων χαμήλωσε τὸ κεφάλι του λυπημένος.

Πάνω στὶς μαῦρες σημαῖες ὑπῆρχαν οἱ ἑξῆς ἐπιγραφές:

«Οἱ ξενηλατούμενοι Μακεδόνες». — «Οἱ ἀδικηθέντες Κρῆτες». — «Ἐπὶ ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τὴν Σιών. Πῶς ἄσωμεν ᾠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;».

Τὸ θλιβερὸ αὐτὸ θέαμα σκόρπισε παντοῦ τὸ πένθος. Κι' ἡ Ἀθήνα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας πῆρε ὄψι Μεγάλης Παρασκευῆς!...

Τὸ γεῦμα τελείωσε χωρὶς κέφι. Προπόσεις δὲν ἔγιναν. Κι' ἐπίσημοι κι' ἀνεπίσημοι πανηγυρισταὶ γύρισαν στὴν Ἀθήνα περίλυποι.

Ὅπως γράφει Ἀθηναῖος χρονικογράφος οἱ μαῦρες αὐτὲς σημαῖες τῆς Καθαρῆς Δευτέρας τοῦ 1844 ἦσαν οἱ πρῶτες ποὺ ὑψώθηκαν στὴν Ἀθήνα.

Ἀργότερα εἶδε πολλὲς παρόμοιες ἡ πρωτεύουσα: Μαῦρες σημαίες γιὰ τὴ φορολογία τοῦ καπνοῦ, γιὰ τὸ πετρέλαιο, γιὰ τὰ σπίρτα, γιά... ψύλλου πήδημα!

.....

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιόρταζαν οἱ παλιοὶ Ἀθηναῖοι τὰ Κούλουμα.

ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

✪✪

Κατέκτησε τὸ ρεκὸρ ἀλλὰ ψέφησε!

Μιὰ κόττα, ποὺ ἀνῆκε σ' ἕνα χωρικὸ τῆς Καλιφορνίας, καὶ ποὺ φημιζόταν γιὰ τὸ μέγεθος τῶν αὐγῶν της, γέννησε τελευταία ἕνα, ποὺ ἄφηνε πολὺ πίσω ὅλα ὅσα εἶχαν γεννηθῆ ὡς σήμερα ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν κατοικιδίων πουλιῶν. Εἶχε μῆκος 24,75 ἑκατοστῶν καὶ πλάτος 8,90 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη, μόλις γέννησε αὐτὸ τὸ αὐγό, σωριάστηκε κατὰ γῆς καὶ ψόφησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Εἶχε καταχτήσει τὸ ρεκὸρ τοῦ μεγαλύτερου αὐγοῦ, πληρώνοντάς το μὲ τὴ ζωή της.

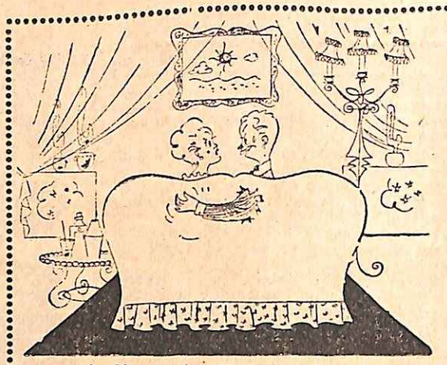

— Δὲν ξέρετε πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου!...

('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

ΤΟΝ ΕΚΑΨΕ!

— Ἄλλη φορά, χριστιανέ μου, ὅταν φταρνίζεσαι νὰ βάζης τὸ χέρι σου μπροστὰ στὸ στόμα σου!

— Πάλι, μωρέ, ἔπαιξες χαρτιά;... Ὢ!... Μὲ συγχωρεῖς. Δὲν σὲ πρόσεξα καλά... Πέρασε μέσα, ἀγάπη μου!...

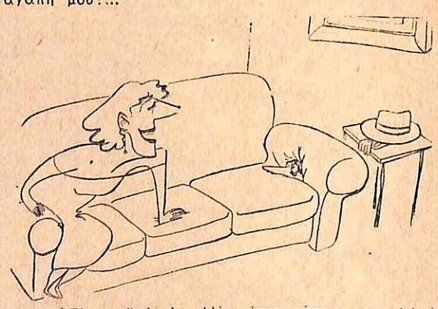

— Ἔλα καϋμένε!.. Μὴν εἶσαι τόσο ντροπαλός!

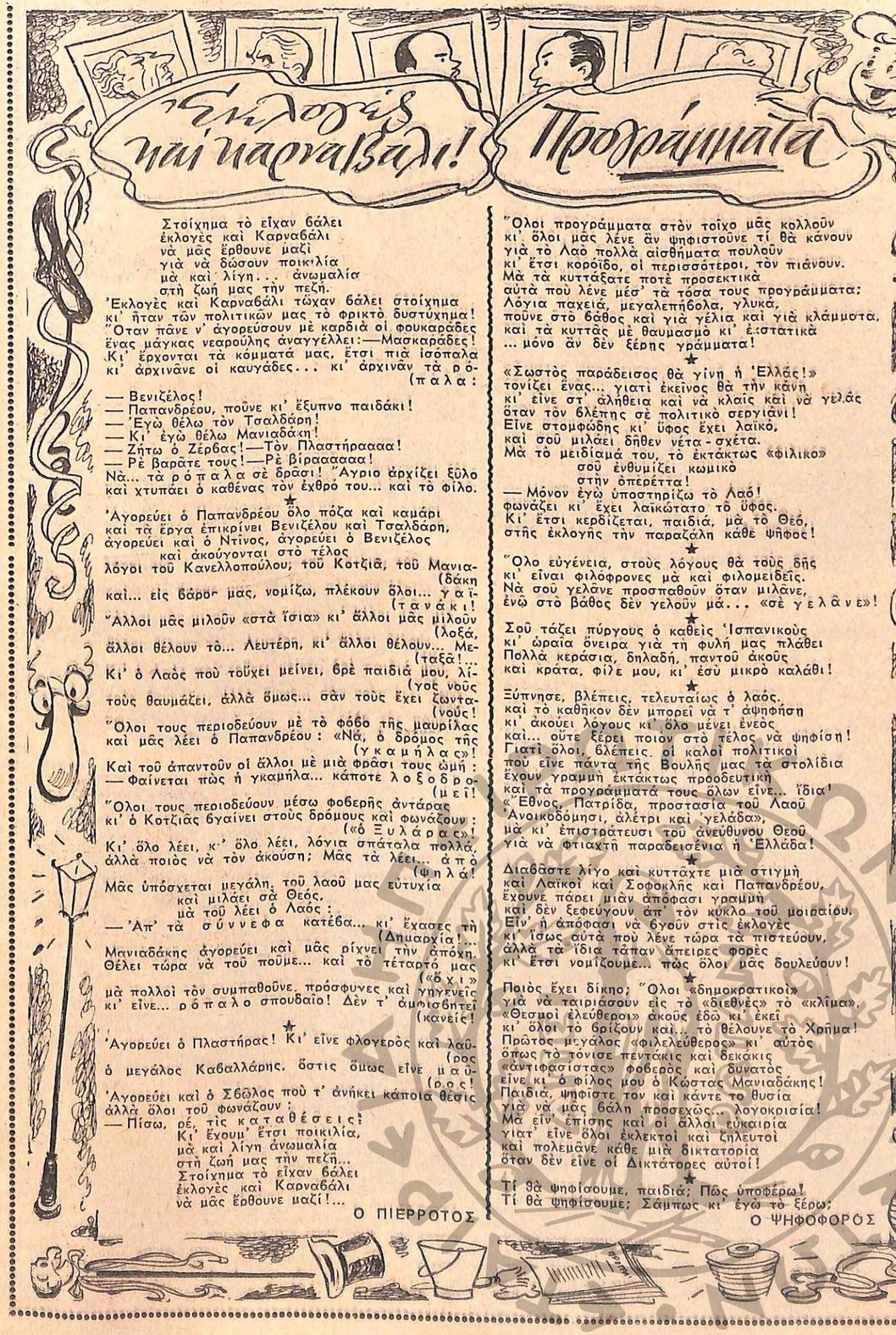

Στοίχημα τὸ εἶχαν βάλει
ἐκλογὲς καὶ Καρναβάλι
νὰ μᾶς ἔρθουνε μαζὶ
γιὰ νὰ δώσουν ποικιλία
μὰ καὶ λίγη... ἀνωμαλία
στὴ ζωή μας τὴν πεζή.

Ἐκλογὲς καὶ Καρναβάλι τῶχαν βάλει στοίχημα
κι' ἦταν τῶν πολιτικῶν μας τὸ φρικτὸ δυστύχημα!
Ὅταν πάνε ν' ἀγορεύσουν μὲ καρδιὰ οἱ φουκαράδες
ἕνας μάγκας νεαρούλης ἀναγγέλλει:—Μασκαράδες!
Κι' ἔρχονται τὰ κόμματά μας, ἔτσι πιὰ ἰσόπαλα
κι' ἀρχινᾶνε οἱ καυγάδες... κι' ἀρχινᾶν τὰ ρό- (παλα:

— Βενιζέλος!
— Παπανδρέου, ποῦνε κι' ἔξυπνο παιδάκι!
— Ἐγὼ θέλω τὸν Τσαλδάρη!
— Κι' ἐγὼ θέλω Μανιαδάκη!
— Ζήτω ὁ Ζέρβας!—Τὸν Πλαστήραααα!
— Ρὲ βαρᾶτε τους!—Ρὲ βίραααααα!

Νὰ... τὰ ρόπαλα σὲ δράσι! Ἄγριο ἀρχίζει ξύλο καὶ χτυπάει ὁ καθένας τὸν ἐχθρό του... καὶ τὸ φίλο.

★

Ἀγορεύει ὁ Παπανδρέου ὅλο πόζα καὶ καμάρι
καὶ τὰ ἔργα ἐπικρίνει Βενιζέλου καὶ Τσαλδάρη,
ἀγορεύει καὶ ὁ Ντίνος, ἀγορεύει ὁ Βενιζέλος
καὶ ἀκούγονται στὸ τέλος
λόγοι τοῦ Κανελλοπούλου, τοῦ Κοτζιᾶ, τοῦ Μανια- (δάκη
καὶ... εἰς βάρος μας, νομίζω, πλέκουν ὅλοι... γα- (τανάκι!

Ἄλλοι μᾶς μιλοῦν «στὰ ἴσια» κι' ἄλλοι μᾶς μιλοῦν (λοξά,
ἄλλοι θέλουν τὸ... Λευτέρη, κι' ἄλλοι θέλουν... Με- (ταξά!...
Κι' ὁ Λαὸς ποὺ τοὔχει μείνει, βρὲ παιδιά μου, λί- (γος νοῦς
τοὺς θαυμάζει, ἀλλὰ ὅμως... σὰν τοὺς ἔχει ζωντα- (νοὺς!

Ὅλοι τους περιοδεύουν μὲ τὸ φόβο τῆς μαυρίλας
καὶ μᾶς λέει ὁ Παπανδρέου: «Νά, ὁ δρόμος τῆς (γκαμήλας»!

Καὶ τοῦ ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι μὲ μιὰ φρᾶσι τους ὠμή:
— Φαίνεται πὼς ἡ γκαμήλα... κάποτε λοξοδρο- (μεῖ!

Ὅλοι τους περιοδεύουν μέσω φοβερῆς ἀντάρας
κι' ὁ Κοτζιὰς βγαίνει στοὺς δρόμους καὶ φωνάζουν: (ὁ Ξυλάρας»

Κι' ὅλο λέει, κ' ὅλο λέει, λόγια σπάταλα πολλά,
ἀλλὰ ποιὸς νὰ τὸν ἀκούσῃ; Μᾶς τὰ λέει... ἀπὸ (ψηλά!

Μᾶς ὑπόσχεται μεγάλη τοῦ λαοῦ μας εὐτυχία
καὶ μιλάει σὰ Θεός,
μὰ τοῦ λέει ὁ Λαός:
— Ἀπ' τὰ σύννεφα κατέβα... κι' ἔχασες τὴ (Δημαρχία!...

Μανιαδάκης ἀγορεύει καὶ μᾶς ρίχνει τὴν ἀπόχη.
Θέλει τώρα νὰ τοῦ ποῦμε... καὶ τὸ τέταρτό μας («ὄχι»

μὰ πολλοὶ τὸν συμπαθοῦνε, πρόσφυνες καὶ γηγενεῖς
κι' εἶνε... ρόπαλο σπουδαῖο! Δὲν τ' ἀμφισβητεῖ (κανείς!

★

Ἀγορεύει ὁ Πλαστήρας! Κι' εἶνε φλογερὸς καὶ λαῦ- (ρος
ὁ μεγάλος Καβαλλάρης, ὅστις ὅμως εἶνε μαῦ- (ρος!

Ἀγορεύει καὶ ὁ Σβῶλος ποὺ τ' ἀνήκει κάποια θέσις
ἀλλὰ ὅλοι τοῦ φωνάζουν:
— Πίσω, ρέ, τὶς καταθέσεις!
Κι' ἔχουμ' ἔτσι ποικιλία,
μὰ καὶ λίγη ἀνωμαλία
στὴ ζωή μας τὴν πεζή...
Στοίχημα τὸ εἶχαν βάλει
ἐκλογὲς καὶ Καρναβάλι
νὰ μᾶς ἔρθουνε μαζί!...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Ὅλοι προγράμματα στὸν τοῖχο μᾶς κολλοῦν
κι' ὅλοι μᾶς λένε ἂν ψηφιστοῦνε τί θὰ κάνουν
γιὰ τὸ Λαὸ πολλὰ αἰσθήματα πουλοῦν
κι' ἔτσι κορόϊδο, οἱ περισσότεροι, τὸν πιάνουν.
Μὰ τὰ κυττάξατε ποτὲ προσεκτικὰ
αὐτὰ ποὺ λένε μέσ' τὰ τόσα τους προγράμματα:
Λόγια παχειά, μεγαλεπήβολα, γλυκά,
ποὺνε στὸ βάθος καὶ γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάμματα,
καὶ τὰ κυττᾶς μὲ θαυμασμὸ κι' ἐστατικὰ
... μόνο ἂν δὲν ξέρῃς γράμματα!

★

«Σωστὸς παράδεισος θὰ γίνῃ ἡ 'Ελλάς!»
τονίζει ἕνας... γιατὶ ἐκεῖνος θὰ τὴν κάνῃ
κι' εἶνε στ' ἀλήθεια καὶ νὰ κλαίς καὶ νὰ γελᾶς
ὅταν τὸν βλέπῃς σὲ πολιτικὸ σεργιάνι!
Εἶνε στομφώδης κι' ὕφος ἔχει λαϊκό,
καὶ σοῦ μιλάει δῆθεν νέτα - σχέτα.
Μὰ τὸ μειδίαμά του, τὸ ἐκτάκτως «φιλικο»
σοῦ ἐνθυμίζει κωμικὸ
στὴν ὀπερέττα!
— Μόνον ἐγὼ ὑποστηρίζω τὸ Λαό!
φωνάζει κι' ἔχει λαϊκώτατο τὸ ὕφος.
Κι' ἔτσι κερδίζεται, παιδιά, μὰ τὸ Θεό,
στῆς ἐκλογῆς τὴν παραζάλη κάθε ψῆφος!

★

Ὅλο εὐγένεια, στοὺς λόγους θὰ τοὺς δῇς
κι' εἶναι φιλόφρονες μὰ καὶ φιλομειδεῖς.
Νὰ σοῦ γελάνε προσπαθοῦν ὅταν μιλάνε,
ἐνῶ στὸ βάθος δὲν γελοῦν μά... «σὲ γελᾶνε»!

★

Σοῦ τάζει πύργους ὁ καθεὶς 'Ισπανικοὺς
κι' ὡραῖα ὄνειρα γιὰ τὴ φυλή μας πλάθει
Πολλὰ κεράσια, δηλαδή, παντοῦ ἀκοῦς
καὶ κράτα, φίλε μου, κι' ἐσὺ μικρὸ καλάθι!

★

Ξύπνησε, βλέπεις, τελευταίως ὁ λαός.
καὶ τὸ καθῆκον δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀψηφήσῃ
κι' ἀκούει λόγους κι' ὅλο μένει ἔνεος
καὶ... οὔτε ξέρει ποιον στὸ τέλος νὰ ψηφίσῃ!
Γιατὶ ὅλοι, βλέπεις, οἱ καλοὶ πολιτικοὶ
ποὺ εἶνε πάντα τῆς Βουλῆς μας τὰ στολίδια
ἔχουν γραμμὴ ἐκτάκτως προοδευτικὴ
καὶ τὰ προγράμματά τους ὅλων εἶνε... ἴδια!
«Ἔθνος, Πατρίδα, προστασία τοῦ Λαοῦ
'Ανοικοδόμησι, ἀλέτρι καὶ 'γελάδα»,
μὰ κι' ἐπιστράτευσι τοῦ ἀνεύθυνου Θεοῦ
γιὰ νὰ φτιαχτῇ παραδεισένια ἡ 'Ελλάδα!

★

Διαβάστε λίγο καὶ κυττάχτε μιὰ στιγμὴ
καὶ Λαϊκοὶ καὶ Σοφοκλῆς καὶ Παπανδρέου,
ἔχουνε πάρει μιὰν ἀπόφασι γραμμὴ
καὶ δὲν ξεφεύγουν ἀπ' τὸν κύκλο τοῦ μοιραίου.
Εἶν' ἡ ἀπόφασι νὰ δγοῦν στὶς ἐκλογὲς
κι' ἴσως αὐτὰ ποὺ λένε τώρα τὰ πιστεύουν,
ἀλλὰ τὰ ἴδια τάπαν ἄπειρες φορὲς
κι' ἔτσι νομίζουμε... πὼς ὅλοι μᾶς δουλεύουν!

★

Ποιὸς ἔχει δίκηο; "Ολοι «δημοκρατικοὶ»
γιὰ νὰ τσιρασουν εἰς τὸ «διεθνὲς» τὸ «κλίμα»,
«Θεσμοὶ ἐλεύθεροι» ἀκοὺς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
κι' ὅλοι τὸ βρίζουν καὶ... τὸ θέλουνε τὸ Χρῆμα!
Πρῶτος μεγάλος «φιλελεύθερος» κι' αὐτὸς
ὅπως τὸ τόνισε πεντάκις καὶ δεκάκις
«ἀντιφασίστας» φοβερὸς καὶ δυνατὸς
εἶνε κι' ὁ φίλος μου ὁ Κώστας Μανιαδάκης!
Παιδιά, ψηφίστε τον καὶ κάντε το θυσία
γιὰ νὰ μᾶς βάλη προσεχῶς... λογοκρισία!
Μὰ εἶν' ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι εὐκαιρία
γιατ' εἶνε ὅλοι ἐκλεκτοὶ καὶ ζηλευτοὶ
καὶ πολεμᾶνε κάθε μὶα δικτατορία
ὅταν δὲν εἶνε οἱ Δικτάτορες αὐτοί!

★

Τί θὰ ψηφίσουμε, παιδιά; Πῶς ὑποφέρω!
Τί θὰ ψηφίσουμε; Σάμπως κι' ἐγὼ τὸ ξέρω;

Ο ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ

Ἕλληνες αἰχμάλωτοι κατάσκοποι στὴν Ἑλλάδα

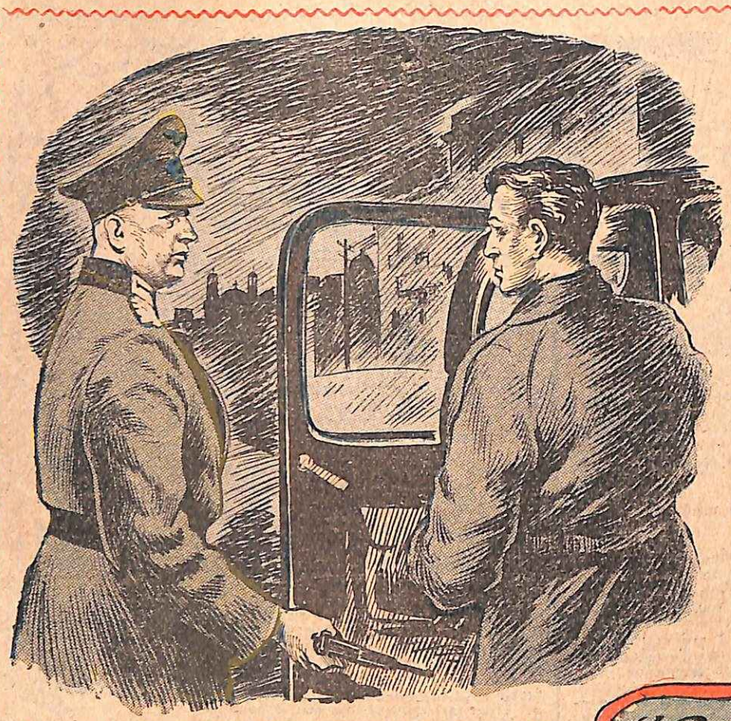

Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ κρατοῦσε ἕνα περίστροφο στὸ χέρι, ὑπάκουσε χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι.

Πράκτορες τοῦ Ἄξονος

ΟΙΟΣ ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὁδηγοῦσε σὰν τρελλὸς τ' αὐτοκινητό του, μέσα στὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα; Ἔβρεχε δυνατὰ κι' ἡ λεωφόρος Συγγροῦ κατασκότεινη ἁπλωνόταν, γυαλιστερὴ σὰν τὸ φίδι, ὡς τὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου. Τ' αὐτοκίνητο ἀνέβαινε ὁλοταχῶς πρὸς τὴν Ἀθήνα καὶ δὲ στάθηκε οὔτε στὸ μπλόκο ποὺ εἶχαν οἱ Γερμανοὶ στὴ στροφὴ Νέας Σμύρνης - Καλλιθέας, οὔτε στὸ μπλόκο τοῦ φόρου στὸ Κουκάκι. Οἱ φρουροὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν δαιμονισμένα, μὰ τὸ αὐτοκίνητο ἦταν κιόλας μακρυά. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τ' ὁδηγοῦσε χαμογέλασε μόνος του. Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρας, ὡς τριανταπέντε χρόνων. Φοροῦσε πέτσινο σακκάκι καὶ γκρίζο φανελλένιο πανταλόνι. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ θάκανε ἀμέσως ἐντύπωσι σ' ὁποιον τὸν ἔβλεπε ἀπὸ κοντὰ ἦταν τὰ μάτια του. Μάτια μεγάλα καὶ παράξενα ποὺ καθρέφτιζαν τὴν ἀποφασιστικότητά του.

Λίγο πρὶν φτάσῃ στὶς στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἔστριψε δεξιὰ στὸ δρόμο ποὺ πάει πρὸς τὸ Παγκράτι, μπῆκε σὲ κάτι στενοσόκακα καὶ φρενάρισε ἀπότομα στὸ πιὸ σκοτεινὸ σημεῖο τοῦ δρόμου. Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἕνα θαυμάσιο Κράϋσλερ πού, ἀντὶ γι' ἀριθμό, ἔφερνε διακριτικὰ τὰ ψηφία τῆς Ἐς - Ντέ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία γιὰ τοὺς Γερμανούς. Κάθε αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὰ διάφορα μπλόκα, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ σταματήσῃ στὸ σύνθημα τῶν φρουρῶν καὶ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις. Ποῦ πάει, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται κτλ. Οἱ προφυλάξεις αὐτὲς ἄρχισαν κυρίως στὰ μέσα τοῦ 1943, ὅταν δηλαδὴ παρουσιάστηκαν τὰ πρῶτα κρούσματα «λαθραίου» περάσματος μὲ αὐτοκίνητα ποὺ ἔδειχναν πὼς ἦσαν τῆς γερμανικῆς ὑπηρεσίας. Αὐτὸ γινόταν συχνά. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἀγοραῖο ἢ ἰδιωτικὸ ἁμάξι, καμουφλαρισμένο κάτω ἀπὸ τὰ ψηφία μιᾶς ὁποιασδήποτε γερμανικῆς ὑπηρεσίας. Ἡ ἀσφάλεια ἦταν τότε μεγαλύτερη γιὰ νὰ φτάσουν οἱ συμμαχικοὶ πράκτορες στὸν Ὠρωπὸ ἢ στὴ Ραφίνα, ἀπ' ὅπου συνήθως διοργανώνονταν οἱ «διαφυγὲς» γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ εἶχαν κατωρθώσει ὡς τότε νὰ περάσουν ἀπ' τὰ διάφορα μπλόκα δεκάδες Ἑλλήνων καὶ Ἄγγλων χωρὶς νὰ συλληφθοῦν ποτέ.

Στὶς 17 ὅμως Ἰουνίου 1943, πιάστηκε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ τρεῖς Ἕλληνες καὶ τρεῖς Ἄγγλους κομάντος ποὺ γύριζαν ἀπ' τὴ Λοῦτσα μέσα σὲ γερμανικὸ αὐτοκίνητο. Συνελήφθηκαν τότε ὁ λοχαγὸς Μίκαελ Μπόνς κι' ὁ Παῦλος Κορφιάτης, τῆς Συμμαχικῆς Ἀποστολῆς στὴν Ἑλλάδα, μὰ οἱ τέσσερις ἄλλοι κατάφεραν νὰ διαφύγουν ὕστερ' ἀπὸ μάχη ποὺ κράτησε πάνω ἀπὸ ὥρα. Δέκα μέρες ἀργότερα, πιάστηκε ἕνα δεύτερο αὐτοκίνητο στὴ λεωφόρο Ἀλεξάντρας κι' αὐτὴ τὴ φορά. Ἐκτὸς τῶν δύο Ἄγγλων πρακτόρων ποὺ ἦσαν μέσα, βρέθηκαν τρεῖς ὡρολογιακὲς βόμβες γιὰ σαμποτάζ, πέντε κιβώτια μὲ δυναμίτες κι' ἕνας μικρὸς ἀσύρματος ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ λειτουργήσῃ οὔτε μιὰ φορά. Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ Γερμανοὶ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν συστηματικὰ ὄχι μονάχα τὰ ξένα αὐτοκίνητα. ἀλλὰ καὶ τὰ δικά τους κι' ἴσως αὐτὰ μὲ περισσότερη ἀκόμη προσοχή. Οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίες τῆς Ἀθήνας, ἄρχισαν τότε νὰ τοὺς παίζουν ἕνα καινούργιο ὅσο κι' ἐπικίνδυνο παιγνίδι. Παραδείγματος χάριν, ἔπαιρναν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 34.682 τηλέφωνο τοῦ γερμανικοῦ Φρουραρχείου Ἀθηνῶν ἢ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 53.594 τοῦ Πειραιὼς κι' ἐπακολουθοῦσε ὁ παρακάτω διάλογος:

— Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1003 αὐτοκίνητο τῆς Γκεστάπο μεταφέρει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τρεῖς Ἄγγλους πράκτορας πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνσι. Ἂν σᾶς ἐνδιαφέρῃ ἡ σύλληψί τους ἐνεργήσατε γιὰ τὴν ἀνεύρεσί τους.

— Ποιὸς τηλεφωνεῖ; ρωτοῦσε ἡ φωνὴ τῆς Φροϋλάϊν ποὺ κρατοῦσε βάρδια στὸ ἀκουστικό. Ὄνομα, διεύθυνσι..

— Κώστας τάδε, ἀριθμὸς τάδε, ὁδὸς τάδε..

Τὸ τηλέφωνο ἔκλεινε βιαστικὰ κι' αὐτὸς ποὺ τηλεφωνοῦσε ἔτριβε τὰ χέρια του χαρούμενος. Τὸ τηλεφώνημά του εἶχε κάνει πολλὲς δουλειὲς μαζί. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1003 αὐτοκίνητο τῆς Γκεστάπο πήγαινε τὴν ὥρα ἐκείνη πρὸς τὴ Λοῦτσα μὲ δυὸ ἢ καὶ μὲ τρεῖς ἀνώτερους ἀξιωματικούς. Τὰ φυλάκια τῆς περιφερείας εἰδοποιημένα ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ σταματοῦσαν κι' ἀρχίζαν ἐπισταμένη ἔρευνα. Οἱ Γερμανοὶ θύμωναν, ἔβριζαν κι' ἀπειλοῦσαν θεοὺς καὶ δαίμονες. Οἱ φρουροὶ ὅμως ἀδιαφοροῦσαν κι' ἂν οἱ ἀξιωματικοὶ ἔφερναν ἀντίστασι, ἐπιχειροῦσαν νὰ τοὺς συλλάβουν. Τὰ ἐπακόλουθα ἦταν γνωστά. Φωνές, κατσάδα, φασαρία καὶ ἀνακρίσεις. Τὸ γερμανικὸ φρουραρχεῖο ἄνοιγε τότε τὰ βιβλία του κι' ἔβρισκε τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι ἐκείνου ποὺ τηλεφώνησε. Ὁ Κώστας τάδε ὅμως ἦταν γνωστὸς συνεργάτης τῶν Γερμανῶν, γιατὶ ἐκείνος ποὺ τηλεφωνοῦσε δὲν ἔδινε βέβαια τ' ὄνομά του. Ἔτσι τὸ ἕνα μπέρδεμα ἀκολουθοῦσε τ' ἄλλο κι' ἡ παρεξήγησι δὲν λυνόταν παρὰ ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες. Τὸ τέχνασμα αὐτὸ τοῦ τηλεφώνου, ποὺ ἀποτέλεσε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συστηματικὰ σαμποτάζ ἐνάντια στὸν ἐχθρό, κράτησε ἀρκετὸ διάστημα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Στὸ μεταξὺ οἱ μυστικοὶ πράκτορες σταμάτησαν νὰ πηγαίνουν μὲ αὐτοκίνητο. Ὁ ἄγνωστος ὅμως τῆς χειμωνιάτικης νύχτας ποὺ πέρασε σὰν ἀστραπὴ στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, τάπαιζε ὅλα γιὰ ὅλα. Ἡ «δουλειὰ» ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ κι' ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ὁπωσδήποτε χωρὶς ἀργοπορία.

Καθὼς σταμάτησε στὸ στενὸ καὶ σκοτεινὸ δρομάκι ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, ἔρριξε γύρω του μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ σὰ νὰ περίμενε κάποιον νὰ φανῇ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο. Κύτταξε τὸ ρολόϊ του μὲ τὸ φωτεινὸ δίσκο. Ἦταν μία καὶ εἴκοσι πέντε. Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ γινόταν μιὰ πολὺ περίεργη συνάντησι. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο κάτω ἀπ' τὸ πέτσινο σακκάκι του γιὰ νὰ μὴν προδώσῃ τὴν παρουσία του κι' ἄρχισε νὰ καπνίζῃ ἤσυχα καὶ σιωπηλά. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ μὲ δύναμι καὶ τὸ κρύο ἦταν διαπεραστικό. Ξαφνικά, ἕνα δεύτερο αὐτοκίνητο φάνηκε ν' ἀνεβαίνῃ ἀπ' τὴ μεριὰ τοῦ Ζαππείου. Ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἔστριψε κι' αὐτὸ δεξιὰ κι' ἦρθε καὶ σταμάτησε κοντὰ στὸ πρῶτο. Τ' ὁδηγοῦσε ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικός, καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν μὲ ἀδρὴ καὶ ἔξυπνη φυσιογνωμία. Ὁ ἄγνωστος τοῦ ἔκανε νόημα νὰ μπῇ στὸ δικό του. Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ κρατοῦσε ἕνα περίστροφο στὸ χέρι, ὑπάκουσε χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι. Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του, ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὸ πλαϊ του σιωπηλός.

—Λοιπόν, ταγματάρχα φὸν Ἔρμπλιτς, φέρατε τὰ σχέδια; ρώτησε πρῶτος ὁ ἄγνωστος.

— Μάλιστα. Μπορεῖτε νὰ τὰ ἐλέγξετε ἀμέσως, ἂν θέλετε. Σεῖς φέρατε τὸ ποσὸ ποὺ συμφωνήσαμε;

— Βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ χαρτοφύλακα. Προσέξτε, ταγματάρχα. Σὲ περίπτωσι ποὺ τὰ σχέδια δὲν εἶνε αὐτὰ ποὺ περιμένουμε, θὰ τὴν ἔχετε ἄσχημα. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς παίζετε κανένα παιγνίδι. Γιατὶ τότε...

Ὁ φὸν Ἔρμπλιτς, ἔσφιξε τὸ περίστροφό του. Ὡστόσο ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε καὶ συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο:

— Τὸ περίστροφο δὲν σᾶς χρησιμεύει σὲ τίποτε. Ἡ ὀργάνωσί μου ξέρει ὅτι θὰ συναντηθῶ μαζί σας. Σὲ περίπτωσι ποὺ δὲ θὰ ἐπιστρέψω κοντά της μιὰν ὡρισμένη ὥρα, θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ὑπηρεσία σας καὶ θὰ τῆς ἐκθέσῃ τὰ πάντα. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μᾶς παραδίνετε ἔγγραφα ἀντὶ ἀδρᾶς ἀμοιβῆς. Ὡστόσο ἐλπίζω νὰ μὴν κάνετε καμμιὰ τρέλλα...

Ὁ Γερμανὸς ἔβαλε τὸ περίστροφο στὴν τσέπη του.

— Εἶμαι ἀπολύτως ἐν τάξει, εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή. Μόνο ποὺ δὲ μπορῶ νὰ συνεχίσω περισσότερο. Ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ σᾶς εἶνε νὰ μᾶς στείλετε, ἐμένα καὶ τοὺς βοηθούς μου, στὴ Μ. Ἀνατολὴ ἔστω καὶ σὰν αἰχμάλωτους πολέμου. Μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε; Ὁ Δεστούνης εἶνε Ἕλληνας καὶ δουλεύει σὰν διερμηνέας στὴ «Μπούντ». Αὐτὸς μοῦ ἔφερε τὰ σχεδιαγράμματα τῶν ἀεροδρομίων Τατοΐου καὶ Μεγάρων ποὺ σᾶς παρέδωσα πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες. Ὁ Ἔμερρυ εἶνε Αὐστριακὸς κι' ἐργάζεται στὸ Γερμανικὸ Ναυαρχεῖο. Τὰ σχέδια ποὺ σᾶς παραδίνω ἀπόψε εἶνε δικά του. Κι' οἱ δυὸ θέλουν νὰ βοηθήσουν τοὺς Συμμάχους νὰ κερδίσουν τὸν πόλεμο. Μὰ φοβοῦνται. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ φύγουμε στὸ ἐξωτερικό...

— Καλά, εἶπε ὁ ἄγνωστος σκεφτικά. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω σὲ δυὸ μέρες. Καὶ τώρα ἂς χωρίσουμε. Τ' αὐτοκίνητο ποὺ μοῦ στείλατε δὲ μοῦ χρειάζεται πιά. Θὰ τ' ἀφίσω ἐδῶ κι' αὔριο θὰ τὸ βροῦν τ' ἀφεντικά του...

Ὁ ἄγνωστος παρέδωσε στὸν ἀξιωματικὸ τὸ χαρτοφύλακα μὲ τὸ χρηματικὸ ποσό. Ὁ ἄλλος τοῦ ἔδωκε τὰ σχέδια καὶ χώρισαν. Ὁ Γερμανὸς ξεκίνησε ὁλοταχῶς μὲ τ' αὐτοκίνητό του, ἐνῶ ὁ ἄγνωστος χώνοταν σὲ κάτι στενοσόκακα καὶ χανόταν μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ ἔφτασε στὴν ὁδὸ Πλαταιῶν 59, στὸ σπίτι τοῦ δημοσιογράφου κ. Παναγιώτη Κουσουλάκου, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους πράκτορες τῶν «Βυρώνων». Ἐκεῖ ἦταν τὸ καταφύγιό του ἀπ' τὶς ἀρχὲς ἀκόμη τῆς κατοχῆς. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ἔμπαινε στὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Γεωργίου Γεωργιάδη, ὅπου εἶχε τὴν ἕδρα της ἡ ὀργάνωσι. Τὸν περίμενε ὁ κ. Λουκᾶς Λιναρᾶς, μαζὶ μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Σταῦρο. Βελλιώτη.

— Λοιπόν, Χάουπ; τὸν ρώτησαν μ' ἐνδιαφέρον.

— Τὰ σχέδια τοῦ ὑποβρυχίου «V3» εἶνε δῶ. Μοῦ τὰ παρέδωσε χτὲς τὴ νύχτα ὁ φὸν Ἔρμπλιτς ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει. Φυσικὰ εἶνε πλαστά, ὅπως ὅλα τὰ προηγούμενα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὡς τώρα. Πάντως νομίζει πὼς τὸν πιστεύουμε. Σκοπὸς ποὺ τὰ κάνει ὅλ' αὐτὰ εἶνε νὰ τὸν διοχετεύσουμε στὴ Μ. Ἀνατολὴ μαζὶ μὲ δυὸ ἀνθρώπους του. Φαίνεται πὼς θέλει νάρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἐκεῖ πράκτορές του γιὰ εὐρύτερη κατασκοπεία. Εἰδοποίησε λοιπὸν τὴ «Λέλα» γιὰ τὰ σχετικά...

Πραγματικὰ ὁ Λιναρᾶς μαζὶ μὲ τὸ Βελλιώτη συναντήθηκαν ἔπειτα ἀπὸ λίγο μὲ τὴ Λέλα Καραγιάννη καὶ τῆς εἶπαν τὰ καθέκαστα. Ἡ συνάντησι αὐτὴ ἔγινε στὸ σοφίτα τοῦ καλλιτέχνη κ. Μίμη Ζωγράφου, ποὺ ἦταν ἀκριβῶς ἀπέναντι στὶς φυλακὲς Καλλιθέας. Ἦσαν ἐκεῖ ὅλα τὰ ἐπίλεκτα μέλη τῶν «Βυρώνων». Ὁ Ἔρνεστ Χάντ, ὁ Γιώζεφ Πελίνσκυ, ὁ Τζώννυ Κέντυ, ὁ Παναγιώτης Κουσουλάκος, ὁ Βιτὸλ Ἄντζελ, ὁ Σταῦρος Βλαχονικολὸς καὶ ὁ λοχαγὸς κ. Γιῶργος Μπιφέρνος, ποὺ ἡ συμβουλή τους στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα ἐπαιξε ἀποφασιστικὸ ρόλο. Ἡ Καραγιάννη ἐνήργησε μὲ τὴ συνηθισμένη της ταχύτητα. Τὴν μεθεπομένη ἀκριβῶς τὸ πρωῒ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ μιὰ «ἀποστολὴ» γιὰ τὸ Κάϊρο. Σ' αὐτοὺς μέσα θἄβαζε καὶ τὸ φὸν Ἔρμπλιτς μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ πράκτορές του. Ἔτσι οἱ Γερμανοὶ θὰ τοὺς ἄφιναν νὰ φύγουν ἀνενόχλητοι, ἀφοῦ θἄξεραν ὅτι ἀνάμεσα στοὺς δεκαεφτὰ δραπέτες ἦσαν καὶ τρεῖς δικοί τους κατάσκοποι.

Κάθε τόσο οἱ σιδερένιες ράγιες τῶν τραίνων ἀχρηστεύονταν ἀπὸ τοὺς σαμποτέρ

Τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκριβῶς ὅπως τὰ πρόβλεψαν. Ὁ Τζὼν Χάουπ — Βρετανὸς ἀξιωματικὸς ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πρῶτο ἐκστρατευτικὸ Σῶμα ποὺ μᾶς ἔστειλε ἡ πατρίδα του — εἰδοποίησε τὸν Ἔρμπλιτς νὰ εἶνε ἕτοιμος. Τοῦ ἔδωσε ραντεβοῦ στὸ Λαύριο ἀπ' ὅπου θὰ ξεκινοῦσε ἡ ἀποστολή. Καὶ οἱ τρεῖς πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ ἦσαν στὴν ὥρα τους, καμουφλαρισμένοι σὲ καρβουνιάρηδες ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι δραπέτες. Ἔτσι μὲ τὴ ... βοήθειά τους ἡ ἀποστολὴ ἔφτασε σῶα καὶ ἀβλαβὴς στὸ Κάϊρο μαζὶ μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο της. Τίποτε δὲν τοὺς ἔτυχε στὸ δρόμο. Οὔτε ἀεροπλάνα, οὔτε περίπολοι, οὔτε ὑποβρύχια. Ὁ φὸν Ἔρμπλιτς νοιαζόταν γιὰ τὸ καθήκον του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ ζωή του. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ φανταστῇ ὅτι οἱ πομποὶ τῆς «Μπουμπουλίνας» καὶ τῶν «Βυρώνων» εἶχαν μεταδώσει τὴ σχετικὴ πληροφορία στὸ Στρατ. Μ. Ἀνατολῆς κι' ὅτι ἐκεῖ τὰ λαγωνικά τους ἄρχισαν τὴ συστηματικὴ παρακολούθησί τους.

Γιατὶ ὁ φὸν Ἔρμπλιτς, ὁ Δεστούνης καὶ ὁ Ἔμερρυ, ἀφεθήκανε ἐλεύθεροι ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς δόθηκαν... θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τοὺς χάρτες, τὰ σχέδια καὶ τὰ ἔγγραφα ποὺ τοὺς εἶχαν ὡς τότε προμηθεύσει. Καὶ οἱ τρεῖς λοιπὸν ἦσαν βέβαιοι πὼς τοὺς εἶχαν ξεγελάσει. Κι' ἄρχισαν τὴ δουλειά τους. Ἐπὶ πέντε μῆνες συνεχὼς δούλεψαν... ἀνενόχλητοι. Κι' ὅταν ἡ μυστικὴ συμμαχικὴ ὑπηρεσία γνώρισε μὲ τὴ σειρὰ ὅλες τὶς ἐπαφές τους, τοὺς συνέλαβε μιὰ νύχτα σ' ἕνα φτηνὸ ξενοδοχεῖο τὴν ὥρα ποὺ μετάδιναν μὲ τὸν ἀσύρματό τους τὶς τελευταῖες πληροφορίες ἀπὸ ἕνα βομβαρδισμὸ ποὺ ἐνήργησε ἡ Λουφτβάφε στὸ λιμάνι τῆς Ἀλεξάντρειας. Ἦσαν δεκατρεῖς πράκτορες τοῦ Βέρνερ Σμίδ. Καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ ταγματάρχης Ὄττο φὸν Ἔρμπλιτς μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ συντρόφους του.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τῶν «Βυρώνων» καὶ τῆς «Μπουμπουλίνας» θεωρήθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες νίκες στὸ διάστημα τοῦ μυστικοῦ πολέμου. Λίγοι ὅμως τὴ χάρηκαν. Γιατὶ ἡ Λέλα Καραγιάννη ποὺ τόσα πρόσφερε στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα ἔδωσε τὴ ζωή της γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο κι' οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς συνεργάτες της. Ὁ ὑπολοχαγὸς Σταῦρος Βελλιώτης, ἔπεσε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι στὸ Γράμμο, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἡρωϊκὰ παλληκάρια μας ποὺ θεμελίωσαν τὴν αἰώνια ἑλληνικὴ δόξα...

✪✪✪

Γιάννης Μπομποτῖνος

ΤΙΣ 21 Ἰουνίου 1942 ἔπεφτε τὸ Τομπρούκ. Ἦταν ἡ πιὸ σκοτεινή, ἡ πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τοῦ πολέμου. Ἀπὸ παντοῦ τὰ νέα ἔφταναν τρομαχτικά. Οἱ ἀπανωτὲς νίκες τῶν Γερμανῶν ἄρχισαν νὰ κλονίζουν ἐπικίνδυνα τὸ ἠθικὸ ὅλων ἐκείνων ποὺ πίστευαν στὸ σύντομο τερματισμό του. Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Λουδίνου ἔστελνε τὶς ἀγωνιώδεις ἐκκλήσεις του πρὸς ὅλες τὶς κατεχόμενες χῶρες τῆς Εὐρώπης:

— Κάθε βλάβη, κάθε καταστροφὴ στὶς πολεμικὲς μηχανὲς τοῦ ἐχθροῦ θ' ἀποτελέσουν σημαντικὴ βοήθεια γιὰ τὴ μάχη τῆς Ἀφρικῆς, ἔλεγε ἀπεγνωσμένη ἡ φωνὴ τοῦ Ντέϊβιντ Λύντ, τοῦ περίφημου ἐκφωνητῆ τοῦ Μπὶ - Μπὶ - Σί. Ἡ ἀφαίρεσι ἑνὸς καὶ μιᾶς βίδας ἀποτελεῖ ἀνάγκη, καθῆκον....

Ἡ ἀλήθεια φώναζε μοναχή της. Οἱ Σύμμαχοι κινδύνευαν στὴν Ἔρημο καὶ ζητοῦσαν βοήθεια ἀπὸ τὶς

(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

"Ελληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

σιωπηλὲς στρατιὲς τῶν «μετόπισθεν». Τὸ «Ἄφρικα Κὸρ» τοῦ Ρόμμελ σάρωνε τὰ πάντα. Τὰ γερμανικὰ στοῦκας ξερνοῦσαν τὴν καταστρεπτική τους φωτιὰ πάνω στὴν ἄνυδρη τούτη γῆ ποὺ φλεγόταν ἀπ' τὰ θεμέλιά της. Τότε ἀκριβῶς ἡ ΟΑΓ, μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες, τὶς πιὸ σημαντικὲς ὀργανώσεις ποὺ δημιουργήθηκαν στὸ διάστημα τῆς κατοχῆς καὶ ποὺ συνεργαζόταν στενὰ μὲ τὴν 'Υντέλλιτζενς Σέρβις, πῆρε τὴν τολμηρὴ ἀπόφασι νὰ καταστρέψη τὴν πολεμικὴ βιομηχανία τοῦ ἐχθροῦ. Στὸ ἐργοστάσιο Μαλτσινιώτη δούλευαν γιὰ λογαριασμὸ τῶν κατακτητῶν τρεῖς ἑταιρίες. Δυὸ γερμανικὲς καὶ μιὰ ἑλληνική. Πρώτη ἐρχόταν ἡ περίφημη Γιοῦμο ποὺ εἶχε τὸ τμῆμα συνδέσεως ἀεροπλάνων. Δεύτερη ἡ Μπὸστ ποὺ ἔφτιαχνε τὰ ἠλεκτρικὰ εἴδη τῶν ἀεροπλάνων. Καὶ τρίτη ἡ ἑταιρία τοῦ μηχανουργείου, ποὺ ἀνῆκε σ' "Ελληνες κι' ἦταν ἐπιταγμένη ἀπ' τοὺς Γερμανούς.

Σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς ἑταιρίες δούλευε ἕνα πλῆθος ἐργάτες ποὺ παρακολουθοῦνταν μ' ἄγρυπνο μάτι. Αὐστηρὲς σωματικὲς ἔρευνες σὲ κάθε στιγμή. Ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ ὑπηρεσία κεῖ μέσα, ἡ πιὸ σημαντικὴ γιὰ τὴν ἀερογέφυρα τοῦ ἐφοδιασμοῦ τους στὴν Ἀφρικὴ μὲ κινητῆρες ὁπλιταγωγῶν καὶ ἄλλων μαχητικῶν ἀεροπλάνων. Τὰ μέτρα λοιπὸν τῆς ἐπιτηρήσεως ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀνάλογα. Κι' ἡ πιὸ ἁπλὴ ὑποψία ἐνάντια ὁποιουδήποτε πληρωνόταν μὲ θάνατο. Μὰ ἡ 'Οργάνωσι 'Αντιστάσεως τοῦ Γένους ἀγρυπνοῦσε. Σ' αὐτὸ τὸ τόσο ἐπικίνδυνο σημεῖο εἶχε στρέψει ὅλη τὴν προσοχή της. Κατάντικρυ στὸ ἐργοστάσιο Μαλτσινιώτη, φάτσα στὴν κυρία εἴσοδο, ἦταν τὸ μαγαζάκι τοῦ Δημήτρη Παπαδάκη. Ταβέρνα καὶ καφενεῖο μαζί. Ἐκεῖ εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο της ἡ ΟΑΓ.

'Αρχηγός της ἦταν ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς καὶ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, ὁ κ. Γιάννης Μπομποτίνος. Κανεὶς δὲν ἦταν δυατὸ νὰ φανταστῆ πὼς κάτω ἀπ' τὴν εἰρηνικὴ ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου κρυβόταν ἕνας ἀφάνταστα τολμηρὸς ὅσο κι' ἐπικίνδυνος πράκτορας τῶν Συμμάχων. "Επινε τὸ κατοσταράκι του, στὴν πιὸ ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ. Τίποτε δὲν ἔδειχνε τοὺς σκοπούς του. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ὁ Μπομποτίνος μάθαινε, συγκέντρωνε πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ εἶχε ἀναλάβει καὶ κατάστρωνε τὸ μελλοντικό του σχέδιο. Στὴν ὁδὸ Διονυσίου Λάτα 7, ἦταν τὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου κ. Γιάννη Φουλτάκου. 'Εκεῖ λειτουργοῦσε μυστικὰ τὸ ραδιόφωνο τῆς ὀργανώσεως καὶ κεῖ κάθε βράδυ συγκεντρώνονταν τὰ περισσότερα μέλη της γιὰ ν' ἀκούσουν τὶς τραγικὲς ἐκκλήσεις τοῦ Λονδίνου. "Ηταν λοιπὸν ἀνάγκη ἡ 'Ελλάδα νὰ βοηθήση μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις τὶς στρατιὲς τοῦ «Μόντυ» ποὺ πολεμοῦσαν στὴν "Ερημο.

Οἱ πόροι ὡστόσο τῆς ὀργανώσεως ἦσαν φτωχοί. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βρεθοῦν τὰ ἄτομα ἐκεῖνα πού, ἐκτὸς ἀπ' τὴν προσωπική τους βοήθεια, θὰ πρόσφεραν καὶ τὴν ὑλική. 'Ο πρῶτος πυρῆνας ποὺ δημιουργήθηκε τότε ἀποτελέστηκε ἀπὸ τοὺς κ. κ. Γιάννη Μόραλη, ἐπίατρο, Λουκὰ Παπακωνσταντίνου, διοικητὴ τότε τοῦ 13ου 'Αστυνομικοῦ Τμήματος τοῦ Νέου Κόσμου καὶ νῦν ὑποδιοικητὴ τῆς Γεν. 'Ασφαλείας Πειραιῶς, Κώστα Λαχανᾶ, μεγαλέμπορο, Παντελῆ Μπελιμπασάκη, Πέτρο Κούμενο, Δημήτρη Παπαδάκη, Νικόλαο Παπανικολάου, Κωνστ. Χαραλαμπώφ, 'Ηλία 'Αλεβιζάκη καὶ Πέτρο Παπαθωμάκο. "Ετσι μέρα μὲ τὴ μέρα ἡ ἀλυσσίδα τῶν πατριωτῶν ἄρχισε νὰ μεγαλώνη καὶ ν' ἁπλώνη τὰ δίχτυα της παντοῦ. Καινούργια στελέχη, ἑτοιμα νὰ προσφέρουν καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη, μπῆκαν στὸν κύκλο τους. Οἱ κ. κ. 'Ιωάννης Πανόπουλος καὶ Γεώργιος Καραβίτης, ἀστυνομικοὶ διευθυνταί, Παναγιώτης Καμπουρόπουλος, ἀντισυνταγματάρχης, Δ. Πουλάκος, ταγματάρχης, Χρῆστος Δ. Λιανόπουλος καὶ 'Ελευθ. Παπαντωνίου, ἀνάπηροι ἀξιωματικοί, 'Ιω. Δούμπας, 'Ιω. Μπουκουβάλας καὶ 'Ισαὰκ Λαυρεντίδης, βουλευταὶ Σερρῶν. 'Αθανάσιος Σωτηρίου, γιατρός, Διοῦ, Θωμόπουλος, Εὐστάθιος Μαλικούρτης, 'Ιπποκράτης 'Ηλιόπουλος, Κων. Χριστοδούλου καὶ Παναγιώτης Κυριαζόπουλος, ἔμποροι, Κωνστ. Νικολαΐδης, δικηγόρος, 'Ιωάν. Λαγάκης, σύμβουλος τοῦ Ε. Σ. Βασίλειος Μωραΐτης, τηλεγραφητής, Γεώργιος Προκάκης, 'Ιωάν. Τασόπουλος, Γεώργιος Παπαδήμας, Γεώργιος Ξαγοραρης, λογιστὴς τοῦ Γεν. Λογιστηρίου καὶ Γεώργιος Δημητρακόπουλος, διευθυντὴς τοῦ Γεν. Λογιστηρίου. Οἱ δυὸ τελευταῖοι, ὑπῆρξαν ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς χρηματοδότες της.

'Ο ἐπίατρος κ. Γιάν. Μόραλης, ποὺ ἦταν ὑπαρχηγὸς τῆς ΟΑΓ καὶ βρισκόταν σὲ διαρκῆ ἐπαφὴ μὲ τὸν κ. Μπομποτίνο καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ μετεῖχαν στὴ διοίκησι τῆς ὀργανώσεως πῆραν ἀποφάσεις καὶ καταστρώθηκε τὸ σχέδιο δράσεως ἐνάντια στὸν ἐχθρό. Θ' ἄρχιζαν ἀπὸ τοῦ Μαλτσινιώτη μὲ δικούς τους ἀνθρώπους ποὺ θὰ τοὺς ἔστελναν ἐκεῖ γιὰ νὰ πιάσουν «δουλειά». 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐργάτες ξεχώριζαν, ἕξη παλληκάρια: ὁ Αὐρήλιος Βαρκάδος, ὁ Βασίλειος 'Ιωαννίδης, ὁ "Αγγελος καὶ Μαρίνος Μπάρκας, ὁ 'Ηλίας 'Αλεβιζάκης κι' ἕνας ἀληθινὰ πιτσιρίκος, ὁ Μανώλης Ρούσος, μόλις δεκαπέντε χρονῶν. Οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἀγαποῦσαν. "Ησαν οἱ πιὸ τακτικοί, οἱ πιὸ «ἀφοσιωμένοι» ἐργάτες κι' ὁ λοχαγὸς Μπάχερ τοὺς εἶπε μιὰ μέρα:

— Θὰ σᾶς βάλω σὲ καλύτερη θέσι, τοὺς ὑποσχέθηκε μιὰ μέρα. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος μαζί σας. 'Εσὺ Αὐρήλη, λέει τοῦ Βαρκάδου, θὰ μπῆς ἀπὸ αὔριο στὴ Γιοῦμο.

'Η Γιοῦμο, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, ἦταν τὸ τμῆμα συνδέσεως ἀεροπλάνων. 'Ο μοναδικὸς ἐλεγκτὴς ποὺ ὑπῆρχε κεῖ ἦταν ὁ ἀρχιμηχανικὸς Τέτεν, ποὺ ἔκανε τὸν τελικὸ ἔλεγχο τῶν μοτὲρ προτοῦ βγοῦν ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο. 'Ο Βαρκάδος τοποθετήθηκε πρῶτος βοηθός του. "Ηταν ἀδύνατο νὰ φανταστῆ κανεὶς πὼς ἡ ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ θέσι βρισκόταν στὰ χέρια τῆς ΟΑΓ. Γιὰ μεγαλύτερη ἐπιτυχία σίγουρα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ περηφανευτῆ καμμιὰ ἄλλη μυστικὴ ὀργάνωσι τῆς κατοχῆς. 'Απὸ κεῖνη τὴ στιγμή, οἱ "Ελληνες σαμποτὲρ ἄρχισαν συστηματικὰ τὴ δράσι τους. Σιωπηλά, ἀθόρυβα, ὁδηγημένοι περισσότερο ἀπ' τὸ ἔνστικτό τους, ἤξεραν τί πρέπει νὰ καταστρέψουν καὶ τί νὰ ἐξαφανίσουν. Κάτι μικρά, μόλις ὁρατὰ σιδεράκια ξέφευγαν πολὺ συχνὰ ἀπ' τὰ χέρια τους κι' ἔπεφταν πάνω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ μοτέρ. Φτάνει νὰ πήγαιναν στὴ θέσι ποὺ χρειάζεται. Μὰ τὸ τελικὸ χτύπημα τόδινε ὁ Βαρκάδος. Σὲ κάθε μοτὲρ ὑπῆρχε κι' ἕνα μικρὸ ντεπόζιτο λαδιοῦ. Μέσα κεῖ ἔριχνε τὶς μπίλιες τοῦ θανάτου μὲ χέρι ἀφοβο κι' ἐκδικητικό. Οἱ μπίλιες αὐτὲς ἦταν ἕνα περίεργο μίγμα. Στουπέτσι, γράσσο καὶ σμυρίγλι. Μέγεθος ρεβυθιοῦ. Περνοῦσε ἀπ' τοὺς στενοὺς σωλῆνες τοῦ λαδιοῦ, διαλύονταν καὶ καταστάλαζε στὰ λεπτὰ γρανάζια καὶ στ' ἄλλα ἐξαρτήματα. "Υστερ' ἀπὸ πτῆσι τὸ πολὺ μισῆς ὥρας τὰ μοτὲρ καταστρέφονταν. Τὸ ἀεροπλάνο δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ πιὰ στὸν ἀέρα. Γκρεμιζόταν. Καὶ μαζί του χάνονταν πιλότοι, πλήρωμα κι' ἐνισχύσεις...

'Απ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ὁ 'Ιβάνωφ ἔφτασε στὴν 'Ελλάδα μὲ τὸ ὑποβρύχιο «Θέτις» ἄρχισε νὰ συνεργάζεται μὲ τὴν ΟΑΓ. "Οταν τὴν πρώτη φορὰ πιάστηκε ἀπ' τοὺς 'Ιταλοὺς κοντὰ στὸ πεδίο τοῦ "Αρεως καὶ κατώρθωσε νὰ δραπετεύση, ὁ κ. Μπομποτίνος τοῦ πρότεινε νὰ τὸν φυγαδεύση στὴ Μ. 'Ανατολὴ μὲ τὸ πετρελαιοκίνητο τοῦ καπετὰν 'Αγγελῆ, ἀπ' τὴν Κάρυστο. Δυστυχῶς ὁ Πολωνὸς σαμποτὲρ ὄχι μονάχα δὲ δέχτηκε, ἀλλὰ συνέχισε τὴν ἐκπληκτική του δρασι ὡς τὴ μέρα ποὺ ξαναπιάστηκε καὶ τουφεκίστηκε. Στὸ μεταξὺ ἡ ΟΑΓ ἄρχισε τὴ δρᾶσι της καὶ σ' ἄλλα πεδία. 'Απ' τὴ Θεσσαλονίκη οἱ Γερμανοὶ κατέβαζαν μὲ τὸ σιδηρόδρομο στρατεύματα γιὰ τὴν 'Αφρική. Οἱ ἐνισχύσεις αὐτὲς δὲν ἔπρεπε νὰ φτάσουν ποτὲ στὸν προορισμό τους. Γίνηκε τότε ἕνα εἰδικὸ συνεργεῖο γιὰ τὴν ἀχρήστευσι τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν.

'Ο ἀνάπηρος ἀξιωματικὸς Χρῆστος Λιανόπουλος ἔφυγε γιὰ τὴ Λαμία. Μαζί του πῆρε καὶ τὰ δύο του παιδιά, τὸ Νικήτα καὶ τὸ Ναπολέοντα, γιὰ νὰ προσφέρουν κι' αὐτὰ τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες τους στὴν καινούργια αὐτὴ μάχη ποὺ ἄρχιζε ἐνάντια στὸν κατακτητή. 'Ο Πέτρος Μπομποτίνος, ἀδελφὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΟΑΓ, μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο Παπαθωμάκο ταξίδευαν ὁλοένα. Πότε στὴ Λάρισα, πότε στὴν Πάτρα, πότε στὸ Βόλο. Μέχρι τὴν Τιθορέα κάθε τόσο οἱ σιδερένιες ράγες τῶν τραίνων ἀχρηστεύονταν. Τὴν ἐποχὴ ποὺ κι' ἕνα δευτερόλεπτο ἀκόμη ἦταν χρόνος πολύτιμος γιὰ τὴν κινητοποίησι τῶν Γερμανῶν, οἱ καταστροφὲς αὐτὲς ἀνάμεσα πρὸ παντὸς στὰ χιλιόμετρα 220 - 166 τοὺς ἔκαναν νὰ χάνουν μέρες καὶ βδομάδες καμμιὰ φορὰ ὁλόκληρες. Τοὺς πρώτους ποὺ ἔβαλε στὸ χέρι ἡ Γκεστάπο, ἦταν οἱ ἀδελφοὶ "Αγγελος καὶ Μαρίνος Μπάρκας, ποὺ δούλευαν στοῦ Μαλτσινιώτη. Πιάστηκαν μιὰ νύχτα συναγερμοῦ ἀνὰ κόβουν τὰ καλώδια τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν. Οἱ δυὸ μικροὶ ἀδελφοί, μαρτύρησαν κυριολεκτικὰ στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ πέθαναν σὰν ἥρωες, χωρὶς ν' ἀποκαλύψουν τοὺς συνεργάτες τους.

"Υστερ' ἀπ' τὴν ἐκτέλεσι τῶν δυὸ σαμποτέρ, ἡ ΟΑΓ δὲ σταμάτησε οὔτε στιγμὴ τὸ ἔργο της. 'Αντίθετα, οἱ ἀπεγνωσμένες ἐπικλήσεις τοῦ Λονδίνου ποὺ ἐξακολουθοῦσαν, τὴν ἔκαναν νὰ ἐντείνη τὶς προσπάθειές της πάνω στὰ σαμποτάζ. 'Ο Βαρκάδος ἔμενε σταθερὸς στὸ πόστο του. Τὸ ἴδιο κι' οἱ ἄλλοι, ὁ 'Ιωαννίδης, ὁ 'Αλεβιζάκης κι' ὁ πιτσιρίκος, ὁ Ρούσος. Μὰ τὸ Φλεβάρη τοῦ 1943, ὕστερ' ἀπὸ προδοσιά, πιάστηκαν κι' αὐτοί, δικάστηκαν ἐπὶ τόπου καὶ ἐκτελέστηκαν. 'Ο μόνος ποὺ τὴν γλύτωσε μὲ εἴκοσι χρόνια στὴν πλάτη, ἦταν ὁ Ρούσος, ποὺ τὸν ἔσωσε ἡ μικρὴ του ἡλικία. Σὲ τοῦτο τὸ διάστημα, ὁ κ. Μπομποτίνος, κινδύνεψε νὰ πιαστῆ δεκάδες φορές, ὅπως θὰ γράψουμε σ' ἄλλο ἄρθρο μας. Γιὰ τὴν ἱστορία χρειάζεται ἀκόμη νὰ προστεθῆ ἐδῶ πὼς ὁ ἀείμνηστος Πρωθυπουργὸς Θεμ. Σοφούλης καὶ ὁ πρώην ὑπουργὸς κ. Θέμ. Τσάτσος στὶς κρίσιμες στιγμὲς ποὺ πέρασε ἡ ὀργάνωσι, στάθηκαν κοντά της καὶ κινήθηκαν μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τους γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὸ τολμηρὸ ἔργο της.

Στὸ 11 Γραφεῖο τοῦ 'Επιτελείου ὑπάρχουν τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα ποὺ μιλοῦν μὲ τὴν ἀδιάψευστη γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν. Τὰ σαμποτὰζ αὐτὰ τοῦ Μαλτσινιώτη στοίχισαν στοὺς Γερμανοὺς 148 ὁπλιταγωγὰ καὶ καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα. Καὶ χρειάστηκαν ἐννιὰ μῆνες συνέχεια γιὰ νὰ λύσουν καὶ νὰ ξανασυναρμολογήσουν τετρακόσια ἀκόμη μοτὲρ γιατὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν τὴν ὑπόνοια ὅτι οἱ σαμποτὲρ τοὺς εἶχαν ρίξει τὶς τρομερὲς μπίλιες τοῦ θανάτου. Τετρακόσια ἀεροπλάνα παρέμειναν ἀχρησιμοποίητα σ' ὅλο τοῦτο τὸ διάστημα καὶ σίγουρα — ποιὸς μπορεῖ νὰ τ' ἀρνηθῆ; — αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο ὄφελος γιὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Συμμάχων ποὺ βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ φόρτε του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

"Οπως ἀναγγείλαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, ἡ νεαρὰ καὶ διασημη ἤδη στὰρ τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου Σιλβάνα Μάνγκανο ἔφερε στὸν κόσμο μιὰ κόρη. Στὴ φωτογραφία μας ἡ γόησσα ποὺ κατέκτησε τὸν κόσμο ὁλόκληρο μὲ ἕνα μόνο φίλμ, μαζὶ μὲ τὴν νεογέννητη Βερονίκα καὶ τὸ σύζυγό της, τὸν παραγωγὸ Ντίνο ντὲ Λαουρέντις.

—'Αγάπη μου, σὲ χτύπησαν; τὸν ρώτησε ἡ Πενταγιώτισσα. Πεινᾶς, λεβέντη μου;...

Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα

'Η νεροϊδα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου

Ο'.

'Ανάμεσα σὲ δυὸ λύκους!...

Ἀνάστατη, λαχανιασμένη ἔφτασε ἡ Μαρία στὸ μέρος ποὺ εἶχαν ἀκουστῆ οἱ πυροβολισμοί. Βρῆκε ἐκεῖ καὶ τρεῖς χωριανούς της ποὺ εἶχαν βγῆ ἀπ' τὰ σπίτια τους νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

—'Εσὺ εἶσαι, Μαρία; τὴ ρώτησαν. Ποῦ τρέχεις τέτοια ὥρα;

— "Ακουσα τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ βγῆκα νὰ ρωτήσω τί τρέχει. Τί εἶνε; Τί μάθατε;

'Εκεῖνοι τὴν κύτταξαν ὕποπτα κι' ἀνασήκωσαν τοὺς ὤμους τους.

— Τί νὰ μάθουμε; Κάποιος χτυπήθηκε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος. Ποιὸς ὅμως; 'Απὸ ποιόν; Μονάχα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ τὸ ξέρουν. "Οταν φτάσαμε ἐδῶ δὲν βρήκαμε κανένα. Μὰ κύτταξε κάτω στὸ χῶμα...

— Αἵματα!... ξεφώνισε ἡ Πενταγιώτισσα σκύβοντας στὸ ἔδαφος καὶ σφίχτηκε ἡ καρδιά της.

— Αἵματα... Φαίνεται πὼς ὁ χτυπημένος εἶχε τὸ λόγο του ποὺ φυγε.

'Η Μαρία ἔνοιωσε τὰ πόδια της νὰ τρέμουν.

— Κουράστηκα! μουρμούρισε καὶ κάθησε σὲ μιὰ πέτρα.

Τὴν εἶχαν ζώσει τὰ φείδια. Μάντευε ποιὸς θὰ ἦταν ὁ λαβωμένος. Ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της τὸν Τουρκάκη; Αὐτὸς εἶχε συμφέρον νὰ γίνη ἄφαντος, ἀκόμα κι' ἂν χαροπάλευε ἀπ' τὸ δόλι ποὺ τὸν χτύπησε, γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάσουν.

«Μοῦ τὸν χτύπησαν!...; συλλογίζοταν, τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, ἡ Πενταγιώτισσα. Τοῦ κάνανε καρτέρι καὶ τοῦ ρίξανε... Εἶχε δίκηο νάνε ἀνήσυχος ἀπόψε... Ποιὸς τόκανε;... Θὰ τὸ μάθω καὶ θὰ τοῦ ξερριζώσω τὴν καρδιὰ νὰ τὴν ρίξω στὸ σκυλί μου!»

'Απ' τὶς μαῦρες καὶ θλιβερὲς σκέψεις της τὴν ἔβγαλε ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀπ' τοὺς τρεῖς χωριάτες:

— Γειά σου, Μαρία. Ξεκουράσου καὶ γύρνα στὸ σπίτι σου. Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα γιὰ τὰ ξένα νιτερέσα;

Τὴν ἄφησαν κι' ἔφυγαν.

'Αντίκρυ, ψηλὰ στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ, ρόδιζε ἡ αὐγούλα. Μόλις χάθηκαν στὸ στρίψιμο τοῦ μονοπατιοῦ οἱ τρεῖς Πενταγιώτες, ἡ Μαρία, τινάχτηκε ὀρθή. "Ερριξε μιὰ ματιὰ στὰ αἵματα ποὺ εἶχαν ποτίσει τὸ χῶμα, ἔσφιξε τὰ δόντια της καὶ ἔσκυψε στὴ γῆ. Σταλαγματιὲς αἵματος ὑπῆρχαν ἑδῶ κι' ἐκεῖ σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Χωρὶς νὰ διστάση ἡ Πενταγιώτισσα τὶς ἀκολούθησε σκυφτή, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ἔδαφος. Μπῆκε σ' ἕνα στενό, πέρασε ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτό, χέρσο μέρος κι' ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Σὲ κάθε βῆμα διακρίνονταν κάτω καὶ μιὰ σταλαγματιά.

— Εἶν' ὁ δρόμος ποὺ πῆρε ὁ λαβωμένος, ψιθύρισε. Κι' ὁ δρόμος αὐτὸς τραβάει κατὰ τὸ βουνό. Τὸ λεβέντη μου χτυπήσανε οἱ φονιάδες!...

Στὴ βρύση ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπ' τοὺς Πενταγιούς, ἡ Μαρία, στάθηκε λαχανιασμένη. "Αφθονο αἷμα διακρινόταν ἐκεῖ πάνω στὶς πέτρες. Χωρὶς ἄλλο ὁ χτυπημένος εἶχε σταθῆ στὴ βούρη γιὰ νὰ σβύση τὴ φλόγα ποὺ τοὺ εἶχε ἀνάψει τὸ βόλι, ποὺ τὸν χτύπησε.

'Οδηγημένη ἀπ' τὰ γνάριτα τοῦ αἵματος ἡ Μαρία ἔφτασε στὴν ἄγρια ξοφλιὰ τοῦ λόγγου. Στάθηκε ἐκεῖ κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη ἄγρια, σπαραχτικά:

— Τουρκάκη!... Τουρκάκη!... Εἶμ' ἐγὼ ἡ Μαρία σου!...

— Τουρκάκη!... Τουρκάκη!... Εἶμ' ἐγὼ ἡ Μαρία σου!...

"Ενα σφύριγμα ἀντήχησε, ὕστερα δεύτερο καὶ τρίτο.

'Η Πενταγιώτισσα ἔτρεξε σὰν τρελλή.

— Ποῦ εἶσαι, λεβέντη μου, ποῦ εἶσαι, ἀγάπη μου;

— Μαρία!...

'Η φωνὴ ἔβγαινε βραχνή, ὑπόκωφη, πονεμένη πίσω ἀπὸ ἱερικὰ παλιούρια, μέσα ἀπὸ ἕναν θεώρατο ἀκουδόβατο.

'Η Μαρία ὥρμησε σὰν τρελλή. Τ' ἀγκάθια τῆς σχίσανε τὰ φορέματα, τῆς πλήγωσαν τὰ πόδια.

Μέσα σ' ἕνα βαθούλωμα τοῦ βάλτου, φωλιὰ κάποιου ἀγριμιοῦ ἄλλοτε, ἀντίκρυσε τὸν Τουρκάκη ξαπλωμένο στὸ ξερὸ χορτάρι, χλωμόν, βουτηγμένον στὸ αἷμα!...

Σύρθηκε κοντά του, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια, γονάτισε πλάϊ του, τὸν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ κλαίη:

— 'Αγάπη μου... ἀγάπη μου, σὲ χτυπήσανε; Ποιὸς ἄτιμος τόκανε αὐτό; Ποῦ εἶσαι χτυπημένος; Πονᾶς, λεβέντη μου;

'Ο Τουρκάκης ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο της κι' ἔκλεισε τὰ βλέφαρά του.

— Φίλησέ με, τῆς εἶπε σιγά. Δρόσισε τὴ φλόγα μου μ' ἕνα σου φιλί!...

"Αρχισε νὰ τὸν φιλῆ στὸ στόμα καὶ νὰ τοῦ σφουγγίζη τὸν ἱδρῶτα ποὺτρεχε στὸ μετωπό του, μὲ τὰ ξέπλεκα μαλλιά της.

— Πῶς ἦρθες ἐδῶ; Ποῦ ἤξερες πὼς βρίσκουμαι δῶ πέρα; τὴ ρώτησε ὁ Τουρκάκης ἀνήσυχος.

— 'Ακολούθησα τὰ χνάρια π' ἄφησε τὸ αἷμα σου πάνω στὴ γῆ, καλέ μου. Μὴν ἀνησυχῆς ὡστόσο. Προχωροῦσα κι' τάσθυνα μὲ τὰ πόδια μου. Μόλις ἄκουσα τοὺς πυροβολισμοὺς ἔτρεξα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σὰν τρελλή, μ' ἕνα τουφέκι στὰ χέρια. Εἶδα ἀνθρώπους στὸ μέρος ποὺ σοῦ ρίξανε κι' ἔκρυψα τὸ ὅπλο σὲ κάτι χαμόκλαδα...

Ξαφνικὰ σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ εἶσαι χτυπημένος; "Αφησέ με νὰ σοῦ δέσω τὴ λαβωματιά.

— Τὴν ἔδεσα μόνος μου, μὴν κάνης ἔτσι. Τὸ βόλι μὲ πῆρε στὰ πλευρὰ ξυστά. "Εχασα ὅμως πολὺ αἷμα κι' ἐξαντλήθηκα...

— Ποιὸς τόκανε αὐτό, ἀγάπη μου;

— Δὲν ξέρω... Ποῦ νὰ ξέρω;... Καθὼς προχωροῦσα μοῦ ρίξανε ἀξαφνα πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ τὸ βάλανε στὰ πόδια. "Αδειασα πάνω τους τὶς κουμπούρες μου, μὰ δὲν τοὺς πέτυχα. "Ησαν δυό. "Αν δὲν λαβωνόμουν, θὰ τοὺς κυνηγοῦσα καὶ θὰ τοὺς σκότωνα καὶ τοὺς δυό. Χαλάλι τους! Ποῦ θὰ μοῦ πάνε; Θὰ τοὺς μάθω καὶ θὰ τοὺς ἀνοίξω τὸν τάφο!...

— 'Εγὼ φταίω, λεβέντη μου, κλαύτηκε ἡ Μαρία. 'Εξ αἰτίας μου ροβολήσες στὸ χωριό... Καὶ τώρα;... Τί θὰ γίνης;

— Δὲν θὰ μείνω ἐδῶ, Μαρία. Περνοῦν κυνηγοὶ μὲ τὰ λαγωνικά τους ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη. Θὰ μὲ μυριστοῦν τὰ σκυλιά. Εἶνε κίνδυνος νὰ μὲ πιάσουν. Θὰ μὲ βοηθήσης, ἀγάπη μου, ν' ἀνηφορίσουμε στὸ βουνό, νὰ φτάσω στὴ σπηλιά μου.

— 'Εγὼ θὰ σὲ πάω χρυσὲ μου.

Βγήκαν μέσα ἀπὸ τὸ βάτο κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν.

Φτάσανε, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα στὴ σπηλιά, ποὺ ἔκρυβαν τὸ ἀνοιγμά της κισσοὶ καὶ πολυτρίχια.

'Ο Τουρκάκης ἔπλωσε πάνω σ' ἕνα στρῶμα κλαδιῶν.

'Η Μαρία τὸν περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε. Τοῦδεσε πιὸ καλὰ τὴ λαβωματιά, γιὰ νὰ προλάβη νέα αἱμορραγία κι' ἀργά, κοντὰ τὸ μεσημέρι, κατέβηκε στὸ χωριὸ καὶ γύρισε ἀπὸ ἕνα ἀπόμερο στρατὶ σπίτι της. 'Η καρδιὰ της ἦταν βαρειά...

Εἶχε πέσει τὸ σκοτάδι ὅταν ἄκουσε χτύπους στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς. Κατέβηκε ἀνήσυχη.

— Ποιὸς εἶνε;

— 'Ανοιξε, Μαρία. 'Εμεῖς εἴμαστε.

"Ησαν οἱ δυὸ τσελιγκάδες ποὺ εἶχαν βοηθήσει τὸν Τουρκάκη νὰ σκοτώση τὸν ἀδερφό της.

Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, τὰ δυὸ παλληκάρια, τὴ χαιρέτησαν πρόσχαρα κι' ἐγκάρδια:

— Γειά σου, Μαρία! Κατηφορίσαμε στὸ χωριὸ κι' εἴπαμε ναρθοῦμε νὰ σὲ δοῦμε. Τί γίνεται ὁ Τουρκάκης.

— Καλὰ καὶ σᾶς χαιρετάει.

— 'Αλήθεια, ξεχάσαμε νὰ σοῦ ποῦμε. 'Ακούσαμε στὸ χωριὸ πὼς τὸ πρωὶ κάποιον χτύπησαν, λέει, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἐκκλησιά. Εἶδαν τὰ αἵματα κάτω. Τί ξέρεις ἐσύ;

'Η Μαρία κάρφωσε τὸ βλέμμα της πάνω τους. Μιὰ τρομερὴ ὑποψία τῆς πέρασε.

— 'Αλήθεια; ἀπόρησε τάχα. Δὲν ἄκουσα τίποτα. Σκότωσαν κανένα; Μολογᾶτε νὰ μάθω κι' ἐγώ.

(Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος θ' ἀφηγηθοῦμε τὴν αἱματηρὴ ἐκδίκησι τῆς Μαρίας κατὰ τῶν δυὸ τσελιγκάδων).

Χ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

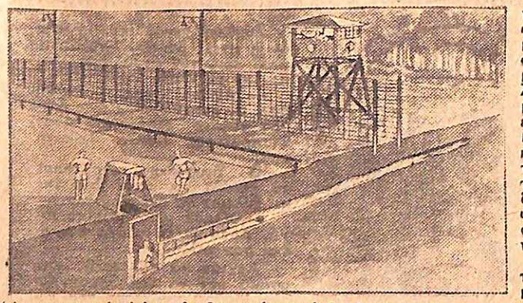

Μιὰ παραστατικὴ εἰκόνα τῆς δραπετεύσεως ἀπὸ τὸ γερμανικὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Ἕνας σύγχρονος «Δούρειος Ἵππος»

Ἡ καταπληκτικώτερη δραπέτευσι τοῦ αἰῶνος

Ἕνα βιβλίο ποὺ κυκλοφόρησε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴν Ἀγγλία — μέσα σὲ μερικὲς ἑβδομάδες πουλήθηκαν 200.000 ἀντίτυπα — καὶ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία ποὺ γυρίζεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀποτελοῦν τὸ θέμα τῶν συζητήσεων τοῦ παγκοσμίου τύπου. Καὶ τὰ δύο — τὸ βιβλίο κι' ἡ ταινία — ἀναφέρονται στὴν καταπληκτικώτερη ἀπόδρασι τοῦ τελευταίου πολέμου κι' ἴσως ὅλων τῶν ἐποχῶν. Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου εἶνε ὁ Ἄγγλος ἀεροπόρος Ἔρικ Οὐίλλιαμς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωες τῆς ἀποδράσεως.

Ἀνοιξις τοῦ 1943 σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, «κάπου» στὴ Σιλεσία. Οἱ ἐγκλειστοι εἶνε κυρίως Ἄγγλοι ἀεροπόροι. Ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἄλλοι «φιλοξενοῦνται» ἐκεῖ μέσα, ὅπως ὁ Ἄγγλος λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Κόντνερ.

Ὅλοι τους δὲν σκέφτονται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ πῶς θὰ ξαναβροῦν τὴν ἐλευθερία τους. Ἀλλὰ κεῖνο ποὺ γιὰ ὅλους ἦταν ἕνας πόθος κι' ἕνα ὄνειρο, ὁ λοχαγὸς Κόντνερ τὸ πραγματοποίησε. Τὸ μέσο ποὺ ἐπενόησε ἦταν ἕνας ἀληθινὸς «Δούρειος ἵππος», ἀλλὰ πολὺ διαφορετικός, βέβαια, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος. Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐπωφελοῦντο ἀπ' αὐτὸν δὲν μποροῦσαν, στὴν ἀρχή τουλάχιστον, νὰ εἶνε περισσότεροι ἀπὸ τρεῖς. Κι' ὡστόσο, ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο συνεργάστηκε μὲ συγκινητικὴ αὐτοθυσία σ' αὐτὴ τὴν ἀπόδρασι.

Οἱ τυχεροὶ ἦταν τρεῖς: ὁ Κόντνερ, ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν ἰδέα, καὶ δύο ἀεροπόροι τῆς Ρ.Α.Φ., ὁ Ἔρικ Οὐίλλιαμς κι' ὁ Ὄλιβερ Φίλποτ.

Ὁ «Δούρειος Ἵππος» ἦταν κάτι σὰν ξύλινο κουβούκλιο, σὰν αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ γυμναστήρια γιὰ τὴν ἄσκησι τῶν ἀθλητῶν στὸ ἄλμα. Οἱ Ἄγγλοι αἰχμάλωτοι δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ πάρουν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς δημίους τους τὴν ἄδεια νὰ τὸ φτιάξουν ἀπὸ μερικὲς παληὲς σανίδες, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ στρατόπεδο. Καί, μιὰ μέρα, τὸ ἐγκατέστησαν σ' ἕνα σημεῖο κοντὰ στὰ συρματοπλέγματα.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ὅλο τὸ στρατόπεδο τρελλάθηκε στὴν κυριολεξία. Οἱ Γερμανοὶ φρουροὶ ἔβλεπαν τοὺς κρατουμένους νὰ συναγωνίζωνται ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ στὸ ἄλμα. Τόσος, μάλιστα, ἦταν ὁ ἐνθουσιασμός τους, ποὺ πολλοὶ εἶχαν κόψει τὸ κάτω μέρος τῶν πανταλονιῶν τους, γιὰ νὰ ἔχουν μεγαλύτερη ἐλευθερία στὶς κινήσεις τους.

Οἱ Γερμανοί, ποὺ ἤξεραν τὴ μανία τῶν Ἄγγλων γιὰ τὸν ἀθλητισμό, εὗρισκαν τὸ πρᾶγμα πολὺ φυσικό. Διασκέδαζαν κι' οἱ ἴδιοι, ἄλλωστε, καὶ ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια κάθε φορὰ ποὺ ἕνας Ἐγγλέζος σωριζόταν κάτω φαρδὺς πλατύς. Δὲν ἔβλεπαν, φυσικά, τίποτε ἄλλο. Οὔτε μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν. Κι' ὅμως...

Κάθε φορὰ ποὺ οἱ κρατούμενοι ἔβγαζαν ἔξω τὸ κουβούκλιό τους, μετέφεραν, κρυμμένον στὸ βάθος του, ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὑποψηφίους δραπέτες. Ἔπειτα δύο...

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισε νὰ σκάβῃ τὸ χῶμα μὲ τὰ χέρια του καὶ κατάφερε ν' ἀνοίξῃ σιγὰ - σιγὰ ἕνα πηγαδάκι βάθους τεσσάρων περίπου μέτρων. Προστέθηκε τότε σ' αὐτὸ κι' ὁ δεύτερος. Κι' οἱ δυὸ μαζὶ στερέωσαν τὰ τοιχώματα αὐτοῦ τοῦ πηγαδιοῦ μὲ μερικὰ κλεμμένα τοῦβλα καὶ σανίδες.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε: Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὀπή, ὅταν, τὸ βράδυ, οἱ «ἀθληταὶ» ξανάπαιρναν τὸ κουβούκλιο, γιὰ νὰ τὸ πάνε κάτω ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα; Ὄχι, γιατὶ κάθε βράδυ, ὅταν τελείωνε ἡ δουλειά, οἱ ὑποψήφιοι δραπέτες, σκέπαζαν τὴν ὀπὴ μ' ἕνα ξύλινο σκέπασμα, ποὺ εἶχαν φτιάξει ἀπὸ πρίν. Ἔπειτα, ἔρριχναν ἀπὸ πάνω χῶμα. Οἱ Γερμανοὶ εὕρισκαν φυσικὸ νὰ ὑπάρχῃ στὸ μέρος αὐτὸ ἕνας σωρὸς χώματος καὶ δὲν ὑποπτεύθηκαν ποτὲ τὸ παραμικρό. Μαντεύομε ὅμως μιὰ ἄλλη ἀπορία σας: Οἱ δυὸ κρατούμενοι ποὺ ἔσκαβαν στὸ βάθος τῆς ὀπῆς τί τὸ ἔκαναν τὸ χῶμα ποὺ ἔβγαζαν; Ἀλλ' εἶχε ληφθῆ πρόνοια καὶ γι' αὐτό. Εἶχαν φτιάξει σακκοῦλες ἀπὸ τὰ μπατζάκια τῶν πανταλονιῶν ποὺ εἶχαν κόψει οἱ συναδελφοί τους... κυριευμένοι ἀπὸ ἀληθινὸ μένος, ὅπως φαντάζονταν οἱ Γερμανοί. Αὐτὲς τὶς σακκοῦλες τὶς γέμιζαν μὲ τὸ χῶμα καὶ τὶς κρεμοῦσαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κουβουκλίου. Καὶ τὸ βράδυ τὶς ἀδειαζαν κάτω ἀπὸ τὶς σανίδες τοῦ πατώματος τῆς παράγκας τοῦ κουρέως τοῦ στρατοπέδου. Κι' ὁ θόρυβος τοῦ σκαψίματος; Αὐτὸς σκεπαζόταν ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ τῶν μαινομένων ἀθλητῶν...

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πιὸ μεθοδικὴ καὶ πιὸ ὑπομονητικὴ ἐργασία ἀπ' αὐτή;

Ὅταν τελείωσε τὸ πηγάδι, ἄρχισε ἡ κατασκευὴ μιᾶς σήραγγος, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μῆκος 37 μέτρων, γιὰ νὰ βγαίνῃ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ συματοπλέγματα.

Ὅταν τὸ ἔργο αὐτὸ προχώρησε κάπως, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κρατουμένους, πεσμένος μπρούμυτα, ἔσκαβε καὶ γέμιζε μὲ τὰ χώματα μιὰ μικρὴ γαβάθα ποὺ εἶχαν καταφέρει νὰ κλέψουν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο. Ὁ ἄλλος τραβοῦσε τότε αὐτὴ τὴ γαβάθα μ' ἕνα σχοινὶ καὶ τοποθετοῦσε τὸ χῶμα μέσα στὰ σακκουλάκια ποὺ ἀναφέραμε... Στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, οἱ συνάδελφοί τους πηδοῦσαν ἀδιάκοπα, μ' ὅλο ποὺ δὲν τρέφονταν κανονικὰ καὶ ὑπέφεραν σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ ἀποβιταμίνωσι. Ἀξιοθαύμαστη ἀλήθεια αὐτοθυσία!

Ἡ ἐργασία κράτησε συνολικὰ 4 ½ μῆνες.

Τὴν ἡμέρα τῆς δραπετεύσεως, κάτω ἀπὸ τὸ κουβούκλιο βρίσκονταν τέσσερις ἄνθρωποι, στοιβαγμένοι ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον: οἱ τρεῖς ὑποψήφιοι δραπέτες κι' ἕνας τέταρτος ποὺ, μετὰ τὴ δραπέτευσί τους, θὰ κλεινε τὴν ὀπὴ μὲ τὸ σκέπασμα καὶ θὰ ῥίχνε ἄφθονο χῶμα ἀπὸ πάνω. Οἱ σύντροφοί τους, γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθῆ τὸ παραμικρό, χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές τους.

Οἱ τρεῖς δραπέτες ἔμειναν ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὴ σήραγγα. Ὅταν νύχτωσε, τέλος, βγῆκαν στὸ δάσος ποὺ ἁπλωνόταν γύρω στὸ στρατόπεδο. Οἱ Γερμανοὶ φρουροὶ δὲν εἶχαν καταλάβει τὸ παραμικρό.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο, ποὺ εἶναι καταρτίσει ἀπὸ πρίν, ὁ Κόντνερ κι' ὁ Οὐίλλιαμς συνένισαν μαζὶ τὸ δρόμο τους. Ὁ τρίτος, ὁ Φίλποτ, ἀκολούθησε δικό του δρόμο. Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ συναντήθηκαν κι' οἱ τρεῖς στὴ Σουηδία.

Μεσοκοὺς μῆνες ἀνγότερα, ὀγδόντα κρατούμενοι ἀποφάσισαν νὰ δραπετεύσουν τὴ νύχτα ἀπὸ τὴν ἴδια σήραγγα. Ἀλλὰ μόνον οἱ τριάντα γλύτωσαν. Οἱ ὑπόλοιποι πενῆντα ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν Γερμανῶν φρουρῶν.

Σιγὰ - σιγὰ ἔρχονται στὴ δημοσιότητα πολλὲς ἄγνωστες πτυχὲς τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ποὺ εἶναι καταπληκτικές. Ὁ ἄνθρωπος στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς του ἐπινοεῖ τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα καὶ τὰ πραγματοποιεῖ μὲ τὰ πλέον ἀπίστευτα μέσα.

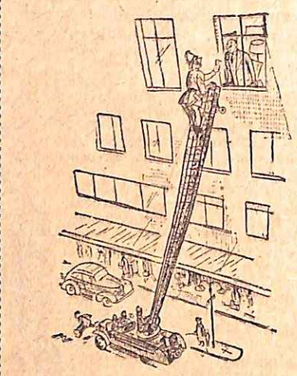

— Θὰ πάρετε, κύριε, ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ «Χορὸ τῶν Πυροσβεστῶν»;...

— Μιὰ στιγμή, δεσποινίς, νὰ ξαναπηκώσω τὴ σκάλα!...

ΞΕΧΑΣΕ ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΛΕΚΟ

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ξέχασες πάλι τὰ εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου;

—Ἀστειεύεσαι;... Τὰ ἔχω βάλει στὸ γιλέκο μου!...

(Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

Τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔγιναν ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Λάμπρος Φωτιάδης (1750 — 1805)

ΕΝΑ ἀκόμη Ἠπειρωτάκι ποὺ ξεκίνησε φτωχὸ κι' ἔμαθε γράμματα κι' ἐτίμησε τὴν οἰκογένειά του καὶ τὴν ἰδιαίτερη του πατρίδα ἦταν καὶ ὁ Λάμπρος Φωτιάδης, ποὺ πῆρε μὲ τὶς πνευματικές του δυνάμεις ἐξαιρετικὴ θέσι στὴ διαδοχικὴ παράταξι τῶν μεγάλων Διδασκάλων τοῦ Γένους.

Οἱ βιογράφοι του διαφωνοῦν γιὰ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς του. Ἄλλοι γράφουν στὰ 1750 κι' ἄλλοι στὰ 1752.

Ὁ Θεὸς ἂς τοὺς συχωρέσῃ, ἀλλ' ὡστόσο ὁ Φωτιάδης γεννήθηκε στὰ Γιάννενα κι' ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα στὴν περίφημη Μπαλανιαία Σχολὴ ποὺ τὴν διεύθυνε, ὁ διαπρεπὴς ἱδρυτὴς της καὶ σοφὸς δάσκαλος Κοσμᾶς Μπαλάνος.

Γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου, τότε, τὰ χρόνια ἦσαν πολὺ δύσκολα. Δὲν ἦσαν ὅπως σήμερα, ποὺ ἐξασφαλίζουν τὰ περισσότερα τὴ στοργὴ τῶν γονέων, τὴ ζεστασιὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ φαγητὸ ποὺ χρειάζονται.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ μικροὶ μαθητές, ἰδίως ἀπὸ τὰ χωριά, ποὺ σπούδαζαν στὰ Γιάννενα, ἔμεναν σὲ πολὺ μικρὰ κελλιὰ τῆς Σχολῆς, καὶ οἱ περισσότεροι κοιμόντουσαν στὸ πάτωμα, μὲ λίγα, πολὺ λίγα τσεπάσματα καὶ στρωσίδια. Καὶ φαγητὸ μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Ἀκοῦστε τα, λοιπόν, σεῖς οἱ σημερινοὶ πιτσιρίκοι τῶν Σχολείων!

Στὸ κάθε μικρὸ κελλὶ ἔμεναν τρία καὶ τέσσερα παιδιὰ καὶ τὸ καθένα εἶχε καὶ τράπεζάκι του (τράπεζο τὸ μικρὸ μάλλινο σακκουλάκι του ποὺ ἔβαζε μέσα ψωμὶ κι' ἐλιὲς ἢ τυρί, ἢ ξεροὺς καρπούς, ἢ φροῦτα γιὰ νὰ περάσῃ μερικὲς ἡμέρες.

Κι' αὐτὰ ὅλα ἐθεωροῦντο τότε πολυτέλεια, γιατὶ πολλὰ φτωχὰ παιδιά, τόσα, ποὺ μάθαιναν γράμματα, ἔτρωγαν ξερὸ ψωμὶ μόνο, σταρένιο ἢ κριθαρένιο κι' ἔψωμὶ μόνο, σταρένιο ἢ κριθαρένιο κι' ἐθεωροῦσαν εὐτύχημα νὰ φάνε καὶ μερικὲς ἐλιές!

Σπανιώτατα, τὶς Κυριακὲς ἢ τὶς γιορτὲς τῆς Δεσποτικὲς (καθὼς ἐλέγοντο τότε, οἱ μεγαλείτερες γιορτές) συνεταιρίζονταν οἱ μαθητὲς δυὸ ἕως πέντε καὶ μαζεύγειρευαν κρέας ἔξω ἀπ' τὰ κελλιά τους ἢ σὲ κάποιο φοῦρνο, ἢ στὸ ὑπαίθρο, ὅσοι ἤ ἐννοεῖται εἶχαν καὶ σχετικὴ κατσαρόλα ἢ νταβά.

Καθίσματα καὶ καρέκλες (ὅπως καὶ κρεββάτια καὶ στρώματα) δὲν ὑπῆρχαν. Αὐτὰ ἦσαν ἄγνωστα στὴν ἐποχὴ τοῦ Φωτιάδη καὶ ἰδίως γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν κατάγονταν ἀπὸ τὴν πόλι τῶν Ἰωαννίνων.

★

Ὡστόσο παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς στερήσεις καὶ τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς πολλὰ παιδιὰ μάθαιναν περισσότερα γράμματα, ὅπως καὶ ὁ Φωτιάδης ποὺ ἀργότερα ἐσπούδασε φιλολογία καὶ σιγὰ - σιγά, ἔγινε ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους δασκάλους τοῦ παληοῦ ἑκείνου καιροῦ.

Στὰ 1790 πῆγε στὸ Βουκουρέστι ὅπου κι' ἐργάστηκε σὰν ἰδιωτικὸς δάσκαλος σὲ σπίτια εὐπόρων Ἑλλήνων γιὰ τὰ παιδιά τους κι' ἀπόκτησε μεγάλη φήμη γιατὶ δούλευε πολὺ εὐσυνείδητα κι' ἐνδιαφερότανε πραγματικὰ γιὰ νὰ μαθαίνουν οἱ μαθητές του καὶ οἱ μαθήτριές του γράμματα.

Ἕνας ἀπ' τοὺς βιογράφους του, ὁ Ἰάκωβος Ῥίζος Νερουλὸς ἔγραψε γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ Φωτιάδη, τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁ Φωτιάδης δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς συνηθισμένους δασκάλους. Δὲν ἐμπορευότανε τὰ γράμματα, οὔτε ἐδίδασκε μὲ τὸ ρολόγι στὸ χέρι. Πολλὲς φορὲς παραφερόμενος ἀπ' τὸ διδασκαλικό του ζῆλο καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του ξεπερνοῦσε πολὺ τὴν ὥρα καὶ μὲ λύπη τελείωνε τὸ μάθημα. Τὴν ἴδια λύπη ἔνοιωθαν καὶ οἱ μαθητές του!»

Ἡ ἄφωνη συμπεριφορὰ του ἐγοήτευε τοὺς μαθητὲς του ποὺ τὸν πρόσεχαν σὰν μαγνητισμένοι καὶ μάθαιναν εὔκολα τὰ δυσκολώτερα μαθήματα.

Ἐθαυμάζετο πολὺ ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας του καὶ πολλοὶ συνάδελφοι ἤθελαν νὰ τὸν μιμηθοῦν, γιατὶ ἔβλεπαν τὴν μαγικὴ ἐπιρροὴ του στὸ μαθητικὸ κόσμο.

«Ἕνας τέτοιος καθηγητής, γράφει ὁ Ῥίζος, δὲν βραδύνει νὰ μορφώνῃ ἐμβριθεῖς φιλολόγους καὶ ἑναρέτους πολίτας. Ἡ Σχολή του ὁμοίαζε μὲ μηχανὴν ποὺ παρῆγε ταχέως καὶ ὡς διὰ μαγείας, τέλεια καὶ ἐκλεκτὰ τὰ ἔμψυχα προϊόντα της!»

★

Στὸ Βουκουρέστι ὁ Φωτιάδης ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος ὀργανωτὴς τῆς περίφημης ἑκεῖ μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς ποὺ εἶχε ἱδρυθῆ ἀπ' τὸ 1775, ἀπὸ τὸν Ἕλληνα ἡγεμόνα Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη, παππού τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Εἰκοσιένα Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη.

Γέννημα καὶ θρέμμα τῶν Ἰωαννίνων, ὁ Φωτιάδης, ἐτίμησε στὸ ἐξωτερικὸ τὴν

Λάμπρος Φωτιάδης

Ἤπειρο, μὲ τὴν ἔξοχη διδασκαλική του δρᾶσι.

Ὅταν τὸν κάλεσε ὁ ἡγεμόνας Μουρούζης, στὰ 1795 καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴ διεύθυνσι τῆς Σχολῆς τοῦ Βουκουρεστίου, τοῦ εἶπε:

—Ἐργασθῆτε, κύριε Φωτιάδη, γιὰ νὰ μορφωθοῦν τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχαιοελληνικὲς παραδόσεις!

—Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Φωτιάδης, αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ δικό μου ὄνειρο. Καὶ θὰ ἐκτελέσω μὲ πίστι τὴν τιμητικὴ ἐντολή σας. Πιστεύω ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς στὸν κόσμο, εἶνε πάντοτε μεγάλη ἀπὸ τ' ἀρχαιότερα χρόνια. Γι' αὐτὸ εἶνε καὶ ἀκατάβλητη καὶ κανεὶς ἐχθρός της δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πνίξῃ!

Ὁ Μουρούζης συγκινήθηκε, τότε, ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ λόγια τοῦ σοφοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ εἶπε:

— Εὐτυχισμένα τὰ ἑλληνόπουλα ποὺ ἐκπαιδεύονται ἀπὸ τοιούτους διδασκάλους ὅπως σεῖς!

Στὴ Σχολὴ τοῦ Βουκουρεστίου, ὁ Φωτιάδης ἐθαυματούργησε, κυριολεκτικά.

Παρελάμβανε κουτσουράκια καὶ τοὺς ἔκανε ἀνθρώπους. Αὔξησε καταπληκτικά, τότε, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, μέχρι τοῦ σημείου ποὺ συχνὰ ἔλεγε ὁ ἴδιος:

— Δὲν χωροῦν ἄλλοι!

Καὶ οἱ γονεῖς ποὺ ἐπέμεναν νὰ πάρῃ τὰ παιδιά τους τὸν παρακαλοῦσαν καὶ τοῦλεγαν:

— Δὲν πειράζει! ἂς στέκονται ὄρθια γιὰ νὰ σᾶς ἀκοῦνε!

Κάποτε, ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐπορωτέρους ὁμογενεῖς τοῦ Βουκουρεστίου, νομίζοντας ὅτι ἡ ζήτημα χρημάτων ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ, καθ' ὑπέρβασιν, στὴ Σχολή, ἐκάλεσε τὸν Φωτιάδη στὸ σπῆτι του καὶ ἔκανε τὴν προσπάθεια νὰ τὸν πείσῃ

—Ὄ,τι θέλετε ἀπὸ μένα τὸ ἔχετε, τοῦ εἶπε. Ἀρκεῖ νὰ μπῇ τὸ παιδί μου στὴ Σχολή!

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φωτιάδης, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπῇ τὸ παιδί κάπου πρέπει νὰ καθήσῃ! Κσὶ δυστυχῶς χῶρος δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ ὅσα παιδιὰ ἔρχονται, κάθονται σὰν σαρδέλλες!

—Ἂς γίνῃ σαρδέλλα καὶ τὸ δικό μου! εἶπε, τότε, μὲ ἀπόγνωσι ὁ πατέρας.

Καὶ βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του μερικὰ χρήματα τὰ προσέφερε στὸ Φωτιάδη λέγοντας:

— Πάρε κι' αὐτὰ κὺρ - δάσκαλε. γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς τὸ χατῆρι.

Ἀγανακτισμένος, τότε, ὁ Φωτιάδης γιὰ τὴν ἀπόπειρα δωροδοκίας, τοῦ φώναξε:

— Φύλαξε τὰ λεφτά σου, γιὰ τὴν κληρονομιὰ ποὺ θ' ἀφήσῃς στὸ παιδί σου!

Γενικὴ ὁμολογία ἦταν ὅτι ὁ ἐπιφανὴς διδάσκαλος ποὺ ἦταν κυριολεκτικὰ αὐτοδημιούργητος καὶ φτασμένος ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ δικό του ἐξαιρετικὸ πνεῦμα, εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ ὁμιλῇ ἀπ' εὐθείας, στὶς καρδιὲς τῶν μαθητῶν καὶ νὰ τους δημιουργῇ τὸ φλογερὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ γράμματα.

Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι μεταγενέστεροι, ἀλλὰ λίγοι, πολὺ λίγοι, ἐφθασαν στὸ ὕψος τῆς περιωπῆς τοῦ Φωτιάδου.

Ἔτσι, ὁ σοφὸς διδάσκαλος τῆς προπαναστατικῆς ἐποχῆς ἐθυσίασε ὅλη του τὴ ζωὴ στὸ διαφωτισμὸ τῆς νεολαίας στὰ χρόνια ποὺ ἄρχισε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀπολύτρωσι τοῦ Γένους ἀπ' τὸ Σουλτανικὸ ζυγό.

Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε ὁ ἴδιος νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἐλευθερία τοῦ Γένους.

Πέθανε ὁ ἐκλεκτὸς πνευματικὸς ἄνθρωπος στὰ 1805, μὲ μόνη τὴν ὑπερηφάνεια ὅτι ἐδούλεψε πιστὰ τὸ ὑπόδουλο Γένος, τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε τὴν ἀνάγκη τῶν πνευματικῶν ὑπηρεσιῶν του.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

ΤΟΚΕΤΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΝΟΥΣ

Ἡ μεθοδος ἑνὸς Ἄγγλου γιατροῦ

Ἡ σκέψη τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ κάνει πολλὲς γυναῖκες ν' ἀποφεύγουν νὰ κάνουν παιδιά, προτιμώντας νὰ στερηθοῦν τὶς χαρὲς τῆς μητρότητος. Σὲ μιὰ κλινικὴ ὅμως τοῦ Νιοὺ Χάβεν, τὰ 85% τῶν μητέρων γέννησαν χωρὶς πόνους, καὶ μάλιστα μὲ χαρὰ κι' ἀνακούφισι. Δὲν μεταχειρίσθηκαν ὡστόσο ναρκωτικά, οὔτε ἀναλγητικὰ φάρμακα.

Δὲν εἶναι τίποτε καινούργιο ὁ φυσικὸς καὶ ἀνώδυνος τοκετός. Πρὸ 20 ἐτῶν περίπου, ὁ Ἄγγλος δόκτωρ Ρήντ παρετήρησε ὅτι ἄλλες γυναῖκες πονοῦν στὸν τοκετὸ κι' ἄλλες ὄχι. Οἱ ἐρευνές του τὸν ὡδήγησαν στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος, νἄναι ὀδυνηροὶ οἱ περισσότεροι τοκετοί. Πράγματι, ἡ διάπλασις τοῦ γυναικείου σώματος ἀπ' τὴ Φύσι εἶναι τέτοια, ὥστε τὸ παιδὶ νἄρχεται στὸν κοσμο χωρὶς πόνο. Οἱ πόνοι του τοκετοῦ ὀφείλονται κυρίως στὸ φόβο, ποὺ δημιουργεῖ ἡ ὑπερέντασι καὶ ἡ σύσπασι τῶν μυῶν τῆς μήτρας. Ἔτσι, δυσκολεύεται ἡ ἔξοδος τοῦ παιδιοῦ. Ἡ μητέρα πονεῖ, φοβᾶται ἀκόμη περισσότερο, κι' ἐπομένως οἱ πόνοι δυναμώνουν. Δημιουργεῖται δηλαδὴ ἕνας φαῦλος κύκλος, ποὺ ξεκινάει ἀπ' τὴν προδιάθεσι τῆς γυναίκας, στὴν ὁποία ἔχουν μιλήσει συγγενεῖς καὶ φίλοι γιὰ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ. Ἄλλωστε, κι' ὅταν φτάνη στὸ μαιευτήριο, τὴν ὑποδέχεται μιὰ ἀτμόσφαιρα ψυχρότητος, ἀδιαφορίας καὶ μοναξιᾶς. Γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι τὴν περιποιοῦνται, ἀλλὰ τυπικά, ἀπρόσωπα, μηχανικά.

Ἂν ὅμως εὕρισκε συμπάθεια κι' ἐνθάρρυνσι κι' ἂν τῆς ἔδινε κάποιος νὰ καταλάβη καλὰ τὴ φυσιολογικὴ λειτουργία, θὰ μποροῦσε νὰ γεννήση δίχως πόνους καὶ νὰ νοιώση ὅλη τὴν ὑπερτάτη ἔκστασι τῶν στιγμῶν ἐκείνων, ν' ἀκούση, νὰ δῇ καὶ νὰ χαϊδέψη τὸ παιδὶ ποὺ φέρνει στὸν κόσμο.

Στὰ 90% τῶν περιπτώσεων ποὺ ἐφάρμοσε τὴν τεχνική του ὁ δόκτωρ Ρήντ, οἱ γυναῖκες ἐγέννησαν χωρὶς ναρκωτικὰ φάρμακα καὶ δίχως πόνους. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶπε κατόπιν:

«Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω ἀκριβῶς τί αἰσθάνθηκα. Μοῦ φάνηκε σὰν ἕνα τραχὺ παιγνίδι, ὅπου ἔπαιξα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου καὶ κέρδισα... Ἔπειτα ἔνοιωσα ἕνα ἰσχυρὸ τρεμούλιασμα μέσα μου, καὶ προτοῦ καταλάβω τί συνέβαινε, ὁ γιατρὸς κρατοῦσε κι' ὅλας τὸ μωρό μου».

Πολλοὶ ἄλλοι γιατροί. Ἄγγλοι κι' Ἀμερικανοί, ἀκολούθησαν κατόπιν τὴ μέθοδο τοῦ Ρήντ (κι' ἑκατοντάδες γυναῖκες ἐπωφελήθηκαν ἀπ' αὐτὴν). Εἶνε ὅμως περισσότεροι ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀποφεύγουν ἀκόμη, ἀπὸ ἕνα ἐγωϊστικὸ λόγο: ἐπειδὴ δηλαδὴ ἐπιβάλλει στὸ γιατρὸ πολὺν κόπο κι' ἀπασχόλησι, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν πρωτοεπισκεφθῇ ἡ μέλλουσα μητέρα ὡς ὅτου γεννήση τὸ παιδί της.

Ἡ βάσις τῆς μεθόδου αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ γνώσεις ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερο ὅπλο κατὰ τοῦ φόβου. Ἀπ' τοὺς πρώτους λοιπὸν μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ ἐξηγήσῃ λεπτομερῶς στὴ γυναῖκα τὴ φυσιολογία τῶν ὀργάνων τῆς ἀναπαραγωγῆς, τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐμβρύου μέσα στὴ μήτρα, καὶ ἰδίως τὰ συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης — ποὺ δὲν εἶνε τὰ ἴδια πάντοτε.

Συγχρόνως, προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμη νὰ συναισθανθῇ βαθειὰ ὅτι τὸ ἀγέννητο ἀκόμη παιδί της εἶνε ἕνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς ποὺ τῆς ἀνήκει. Τὴν βάζει ν' ἀκούση μὲ τὸ στηθοσκόπιο τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του. Τῆς δείχνει μιὰ ἀκτινογραφία του, ἐξηγῶντας της πῶς μερικὲς ἀσκήσεις ἐπηρεάζουν ὠφέλιμα ἢ βλαβερὰ τὰ τοιχώματα τῆς μήτρας καὶ τὴ μέλλουσα γέννησι τοῦ βρέφους.

Ἔτσι ἡ ἔγκυος γυναῖκα προετοιμάζεται καὶ ψυχικὰ γιὰ τὸν τοκετό. Διδάσκεται τὴν ἁπλὴ ὑγιεινὴ τῆς ἐγκυμοσύνης, τὴν ἀνάγκη νὰ τρώη εὐκολοχώνευτα φαγητὰ καὶ νὰ φορέση εἰδικὴ ζώνη γιὰ τὴ συγκράτησι τῆς κοιλιᾶς καὶ σουτιὲν γιὰ τὸ στῆθος.

Μαθαίνει ὡρισμένες ἀσκήσεις, προωρισμένες ὄχι γιὰ ν' ἀναπτύξουν τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς καὶ τῆς πλάτης, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς κάνουν πιὸ εὐλύγιστους.

Τὸ τρίτο στάδιο τῆς προετοιμασίας εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερο: Ἡ μέλλουσα μητέρα ἐξασκεῖται στὸ ν' ἀναπαύη καὶ νὰ χαλαρώνη τελείως τὸ σῶμα της. Ὁ δόκτωρ Ρήντ διαπίστωσε ὅτι ἡ ναυτία, οἱ πονοκέφαλοι κι' οἱ ἄλλες ἀδιαθεσίες τῆς ἐγκυμοσύνης προκαλοῦνται ἀπ' τὴν ἀδικαιολόγητη μυϊκὴ ὑπερέντασι. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθη ἡ γυναῖκα ν' ἀναπαύεται ἀπόλυτα, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ξαπλώνεται ἀνάσκελα, μὲ τὰ πόδια της ἀνοιχτὰ κατὰ 15 πόντους, τὰ χέρια της σ' ἀπόστασι 10 πόντων περίπου ἀπ' τὰ πλευρά της καὶ τὸ κεφάλι γυρμένο σ' ἕνα μαξιλάρι. Εἰσπνέει βαθειὰ κι' ἐκπνέει χωρὶς προσπάθεια. Ἀποφεύγει δὲ κάθε κίνησι, ἀκόμη καὶ τὸ παίξιμο τῶν βλεφάρων της ἢ τῶν δακτύλων της.

Ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ τὴν ἄσκησι στὸ σπίτι της 10 - 15 λεπτὰ κάθε μέρα, γιὰ νὰ μάθη νὰ χαλαρώνη τελείως τοὺς μῦς της.

Τέλος, ἡ ψυχολογικὴ προπαρασκευὴ ἀποτελεῖται κυρίως ἀπ' τὴ διάλυσι τῶν ἀνησυχαστικῶν προκαταλήψεων ποὺ ἔχει ἡ γυναῖκα γιὰ τὸν τοκετό. Ὁ γιατρὸς τῆς δείχνει προηγουμένως τὸ μαιευτήριο, τὴν αἴθουσα τῶν τοκετῶν, ἀπαντάει πρόθυμα σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις της.

Ὅταν φτάση ἡ ὥρα ποὺ θὰ γίνη μητέρα ξέρει ἤδη ὅτι οἱ πιὸ δύσκολες εἶνε οἱ ἕξη ἢ ἑπτὰ τελευταῖες συσπάσεις τῆς μήτρας κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο τοῦ τοκετοῦ. Τότε ἰδίως φροντίζει νὰ μὴ σφίγγεται, ἀλλὰ ν' ἀφίνη ἐλεύθερο ὅλο της τὸ σῶμα, ὅπως ἔχει ἤδη ἐξασκηθῆ. Ἀφοῦ περάση τὴ δύσκολη αὐτὴ στιγμή, ὁ τοκετὸς δὲν εἶνε πιὰ παρὰ ἕνα παιγνιδάκι.

✪✪

Οἱ ἐλῶδεις πυρετοὶ ἐναντίον τῆς ὑπερτάσεως

Ὁ δόκτωρ Εὐσέβιος Γκάρτσια τοῦ Ἰνστιτούτου Ἰατρικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Μπινὰν (Φιλιππίνες) χρησιμοποιῶν τοὺς ἐλῶδεις πυρετοὺς γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ὑπέρτασι. Τὰ ἀποτελέσματα ἐδικαίωσαν ἀπόλυτα τὶς προσδοκίες του. Ὁ τεχνητὸς πυρετὸς προκαλεῖται μὲ μιὰ ἔνεσι καὶ διαρκεῖ (μὲ διαλείμματα) 3 - 4 ἡμέρες. Ἡ πίεσις κατέρχεται σημαντικὰ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς διακυμάνσεις σταθεροποιεῖται σὲ χαμηλὰ ἐπίπεδα. Θὰ χρειασθῇ κατόπιν ἡ ἐξαφάνισις ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἐλογενοῦς μιάσματος, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶνε δύσκολο μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη.

Τὰ φίλτρα εἶνε ἄχρηστα

Ἡ Ἕνωσις τῶν Γάλλων Χημικῶν κατεδίκασε ὁμοφώνως τὰ φίλτρα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐφωδιασμένες πολλὲς ἀπὸ τὶς πίπες ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο. Τὰ φίλτρα αὐτά, παρατηροῦν οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες, δὲν φέρουν τὸ παραμικρὸ ἀποτέλεσμα. Γιατὶ ἡ νικοτίνη βρίσκεται μέσα στὸν καπνὸ σὲ ἀπειροελάχιστα μόρια, ποὺ περνοῦν καὶ ἀπὸ τὸ τελειότερο φίλτρο. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ συγκρατοῦν αὐτὰ τὰ φίλτρα εἶνε ἡ ρητίνη ποὺ βρίσκεται μέσα στὸν καπνό. Αὐτὴ εἶνε ποὺ τοὺς δίνει τὸ χαρακτηριστικὸ χρῶμα τους, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίοδο χρήσεως καὶ ὄχι ἡ νικοτίνη.

Μὴν κάνετε κατάχρησι βιταμίνης D

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ντεμπρὲ κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Οἱ βιταμίνες γενικὰ καὶ εἰδικώτερα ἡ D, παρατηρεῖ, εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν παιδιῶν. Δυστυχῶς, ὅμως, οἱ γονεῖς παραφορτώνουν ἀπὸ καμπόσο καιρὸ τὰ παιδιά τους μὲ βιταμίνη D πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο. Ὁ διαπρεπὴς Γάλλος ἐπιστήμων ἀναφέρει 280 περιπτώσεις βαρείας δηλητηριάσεως σὲ παιδιὰ λόγῳ καταχρήσεως βιταμίνης D. 16 ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ πέθαναν.

Ἐναντίον τῶν κιρρώσεων τοῦ ἥπατος

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Μπερνὰρ χρησιμοποιεῖ ἀπὸ καμπόσο καιρὸ στὸ περίφημο παρισινὸ νοσοκομεῖο «Ὁτὲλ - Ντιέ», ἕνα νέο φάρμακο ἐναντίον τῶν κιρρώσεων τοῦ ἥπατος. Τὸ φάρμακο αὐτό, ποὺ ἀπεκλήθη μεθιονίνη, ἀπέδωσε στὰ σχετικὰ πειράματα ἐξαίρετα ἀποτελέσματα.

Ἡ ἔγχρωμη τηλεόρασις

Ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ ραδιοφωνικὴ ἑταιρία R. C. A. ἀνήγγειλε ὅτι ἀνεκάλυψε μιὰ νέα ἠλεκτρονικὴ μέθοδο (ἀντίθετα πρὸς τὶς χρησιμοποιούμενες ὡς σήμερα μεθόδους, ποὺ εἶνε μηχανικὲς) μεταδιόδοσεως ἐγχρώμων τηλεορατικῶν εἰκόνων. Ἡ νέα μέθοδος ἔχει τεθῇ σὲ ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα.

Ἕνας ἄνθρωπος - φαινόμενο

Στὴν πόλι Κουλομμιὲ τῆς Γαλλίας ζῇ ἕνας νέος, ποὺ ἔχει ὅλα του τὰ ὄργανα... ἀνάποδα. Ἡ καρδιά του βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος, ἐνῶ ὁ στόμαχος, τὸ ἧπαρ καὶ ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις βρίσκονται πρὸς τ' ἀριστερά. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ὑγιέστατος. Μέχρι τῆς στιγμῆς, οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ποὺ θεωρεῖται μοναδικὸ στὰ ἰατρικὰ χρονικά.

Ὁ πάγος στὰ κατάγματα

Πειράματα ποὺ ἔγιναν στὴν ἀμερικανικὴ κλινικὴ Μάγιο ἀπέδειξαν ὅτι, σὲ περιπτώσεις καταγμάτων, ἡ ἄμεση ἐφαρμογὴ πάγου, ἐλαττώνει τὸν πόνο καὶ προλαμβάνει τὴ φλόγωσι τῶν ἰστῶν.

Τὸ μέλι καὶ ἡ ζάχαρη

Κατὰ τὸν δόκτορα Μπάρνετ, ἡ γλυκαντικὴ δύναμις ποὺ ἔχει τὸ μέλι εἶνε δυὸ φορὲς ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη τῆς ζάχαρης ποὺ παράγεται ἀπὸ σακχαροκάλαμο χωρὶς νὰ ὑπολογισθῇ ἡ περιεκτικότης του σὲ βιταμίνες ποὺ λείπουν ἀπὸ τὴ δεύτερη.

Ἄλλωστε τὸ μέλι εἶνε ἕνα ἐξαίρετο φάρμακο κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.

ΓΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Γρεῖς Ἀμερικανοὶ γιατροί, κατασκεύασαν τὴν πολύπλοκη αὐτὴ μηχανὴ ποὺ «γυμνάζει» τὰ παραλυτα ἄκρα ἑνὸς ἀσθενοῦς ποὺ πάσχει ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Διάφορα ὄργανα τῆς μηχανῆς καταγράφουν τὴ δύναμι τῶν μυῶν τοῦ πάσχοντος μέλους. Σὲ πεισάματα ποὺ ἔγιναν ἐπὶ 20 ἀσθενῶν παρατηρήθηκε σημαντικὴ αὔξησι τοῦ πάχους καὶ τῆς δυνάμεως τῶν μυῶν τῶν ἄκρων. Δυστυχῶς σὲ περίπτωσι τελείας παραλύσεως τῶν ἄκρων ἡ μηχανὴ αὐτὴ δὲν φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἀλλάζει τὸ φῦλον τοῦ παιδιοῦ;

Μερικὲς περίεργες θεωρίες

Ἕνας διακεκριμένος Ὁλλανδὸς βιολόγος, ὁ δόκτωρ Βὰν Ντόρτ, φρονεῖ ὅτι ἐπειτὰ ἀπὸ 50 χρόνια τὰ ἀντρόγυνα θὰνε ἱκανὰ νὰ κανονίσουν ὅπως θέλουν τὸ φῦλον τῶν παιδιῶν τους. Προσθέτει δὲ ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του δικαιολογοῦν αὐτὴ τὴν πεποίθησί του.

Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ καθορισμοῦ τοῦ φύλου τῶν παιδιῶν. Πρόκειται γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει ἀνέκαθεν τοὺς εἰδικούς. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μιὰ γυναῖκα γιατρὸς τῆς Τουλούζης βεβαίωσε πὼς εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μυστικό.

«Ἂν θέλετε ν' ἀποκτήσετε κορίτσι — ἔλεγε στὶς πελάτισσές της — κάνετε ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερη γυμναστική, τρῶτε ἀφθονα λίπη καὶ ζυμαρικὰ καὶ πίνετε μόνον ὅσο χρειάζεται ἀπαραιτήτως γιὰ νὰ σβύνετε τὴ δίψα σας».

Ἐντελῶς ἀντίθετες συμβουλὲς ἔδινε σ' ὅσες ἐπιθυμοῦσαν ν' ἀποκτήσουν ἀγόρι. Τοὺς συνιστοῦσε δηλαδὴ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὸν ἀθλητισμὸ στοὺς ἔξη μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης τους, ν' ἀκολουθοῦν δίαιτα ἀπισχναντικὴ καὶ νὰ πίνουν ἄφθονα ποτά.

Ἐξ ἄλλου, καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις, συμβούλευε τὶς ὑποψήφιες μητέρες νὰ ἐφαρμόζουν τὴν αὐθυποβολή. Τοὺς ἔλεγε δηλαδὴ νὰ ἐπαναλαμβάνουν στὸν ἑαυτό τους, ὅταν ξυπνοῦσαν τὸ πρωί, ὅταν ἔπεφταν τὸ βράδυ νὰ κοιμηθοῦν, καθὼς καὶ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας: «Θἄναι ἕνα ἀγόρι» ἢ «Θἄναι ἕνα κορίτσι».

Πρόσθετε ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφαρμοζόταν πολὺ στὴν Ἰαπωνία κι' ὅτι ἐπετύγχανε στὰ 90 % τῶν περιπτώσεων.

Ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν γενικῶς 15 πιθανότητες νὰ γεννηθῇ ἀγόρι ἀπέναντι 14 πιθανοτήτων νὰ γεννηθῇ κορίτσι. Ὡστόσο, σὲ πολλὲς οἰκογένειες, φαίνεται νὰ ἐπικρατῇ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὸ ἕνα φῦλον. Μιὰ κυρία τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας γέννησε 4 κόρες, πρὶν ἀποκτήσῃ ἕνα γυιό. Ὅταν παντρεύτηκε ἡ μεγαλείτερη κόρη της, ἔκαμε κι' αὐτὴ 4 κορίτσια κι' ἔπειτα ἕνα ἀγόρι. Ἡ περίπτωσι δὲ αὐτὴ δὲν εἶναι μοναδική.

Ἀντίθετα πρὸς τὴ γνώμη τῆς γιατροῦ τῆς Τουλούζης, οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες φρονοῦν ὅτι τὸ φῦλον τοῦ παιδιοῦ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὸν πατέρα. Ὡστόσο, οἱ ἀντίπαλοι αὐτῆς τῆς θεωρίας ἀναφέρουν τὴ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι τῆς ὁλλανδικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ποὺ τὰ θηλυκὰ μέλη της γεννοῦν μόνο κόρες, μ' ὁποιους ἄντρες κι' ἂν παντρευτοῦν.

Κάποιος δόκτωρ Λούμλεϊ — Ντόουσον ὑπεστήριζε ὅτι ἡ δεξιὰ ὠοθήκη τῆς γυναίκας παράγει ἀγόρια κι' ἡ ἀριστερὴ κορίτσια. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε ἀρκετὴ ἐπιτυχία ἡ μέθοδός του. Τὴν ἐφήρμοσε π. χ. στὴν Τσαρίνα τῆς Ρωσσίας, ἡ ὁποία ἀπέκτησε ἔτσι ἕνα γυιό, ἐνῶ ὅλα τὰ προηγούμενα παιδιά της ἦσαν κορίτσια. Διάφορα ἄτομα ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἐπιβεβαίωναν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν μεθόδων του. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς του δὲν ἐπείσθηκαν.

Εἶναι δυνατὸν ν' ἀλλάξη κανεὶς τὸ φῦλον ἑνὸς παιδιοῦ μετὰ τὸν τοκετό;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ γεννᾶται δικαιολογημένα σὲ πολλούς, ὅταν ἀκοῦνε μερικὲς περιπτώσεις, ὅπως μιᾶς Ἀγγλίδας πρωταθλήτριας ποὺ ἔγινε ἄντρας τὸ 1936 καὶ παντρεύτηκε μὲ μιὰ φιλενάδα της.

Τέτοιες μεταβολὲς ἔχουν συμβῆ καὶ ἄλλοτε. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄτομα δὲν ἦταν στὴν ἀρχὴ ἀληθινὴ γυναῖκα. Εἶχαν ἁπλῶς ἐξωτερικὴ θηλυκὴ ἐμφάνισι, καὶ τὸ πραγματικό τους φῦλον ἐκδηλώθηκε μόνον ὅταν πλησίαζαν στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ἢ καὶ ἀργότερα ἀκόμη. Μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι συμπλήρωσε τότε τὴ μεταμόρφωσι.

Σπανιώτερα συμβαίνει νὰ μεταβληθῇ ἕνας «ἄντρας» σὲ γυναῖκα. Τὸ 1937, ἕνας νέρος κατάδικος τῶν ἀμερικανικῶν φυλακῶν τοῦ Σκράντον ἄρχισε νὰ γίνεται σιγὰ - σιγὰ κορίτσι. Ἀγωνιῶντας νὰ διατηρήσῃ τὸ ἀνδρικὸ φῦλον, ἱκέτεψε τοὺς γιατροὺς νὰ τὸν βοηθήσουν, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν τίποτε.

Πάντως, ἡ γενικὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων εἶναι ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀλλάξη τὸ πραγματικὸ φῦλον ἑνὸς ἀνθρώπου.

✪✪

Κοιμᾶται καθιστός!

Κάθε ἄνθρωπος προτιμάει ὡρισμένη στάσι στὸν ὕπνο του. Εἶναι ἀμφίβολον ὅμως ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος ποὺ νὰ κοιμᾶται πάντα καθιστὸς σὲ μιὰ καρέκλα, ὅπως ὁ Βουδδιστὴς ἱεραπόστολος Λοκανάτα!

Ὁ Ἀσιάτης αὐτὸς κληρικός, ἡλικίας 51 ἐτῶν, ἔζησε στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ μικρὸ παιδί. Τώρα βρίσκεται στὴν Ἀγγλία. Σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι ποὺ ἔκαμε μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Κουὴν Μαίρη», κοιμόταν πάντα καθισμένος. Ἔχει ἄλλωστε νὰ πέση σὲ κρεββάτι ἀπὸ 16 χρόνια. Ἐξηγεῖ δὲ ὅτι διάλεξε αὐτὸ τὸν τρόπο τοῦ ὕπνου γιὰ σκληραγωγία τοῦ σώματος.

Κατὰ τοὺς ἐπιστήμονες ποὺ ἔχουν ἀσχοληθῇ μὲ τὰ ζητήματα τοῦ ὕπνου, ὁ Λοκανάτα ἐξοικονομεῖ ἔτσι τὸ τεράστιο ποσὸν ἐνεργείας ποὺ σπαταλοῦν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι στριφογυρίζοντας τὴ νύχτα στὸ κρεββάτι τους. Τὰ σχετικὰ πειράματα ἔχουν ἀποδείξει ὅτι ἕνας ὑγιὴς ἄνθρωπος ἀλλάζει θέσι κατὰ μέσον ὅρον 45 φορὲς στὸν ὕπνο του, μένοντας στὶς μισὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς θέσεις λιγώτερο ἀπὸ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὅσο πιὸ ἄνετο μάλιστα εἶναι τὸ κρεββάτι του, τόσο περισσότερο στριφογυρίζει.

Αὐτὰ ἐξακριβώθηκαν μ' ἕνα αὐτόματο μηχάνημα, ποὺ καταγράφει σ' ἕνα φύλλο χάρτου κάθε μετακίνησι τοῦ κοιμισμένου, ἐνῶ συγχρόνως τὴν ἀποτυπώνει μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή.

Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν διαπιστώσει ἐπίσης ὅτι ὑποφέρουν σπανιώτερα ἀπὸ αὐπνία ὅσοι κοιμοῦνται μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ τὰ πόδια πρὸς τὸ νότο. Φαίνεται ὅτι συντελοῦν σ' αὐτὸ οἱ μαγνητικὲς δυνάμεις τῆς Γῆς — ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ ἁπλῆς αὐθυποβολῆς.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

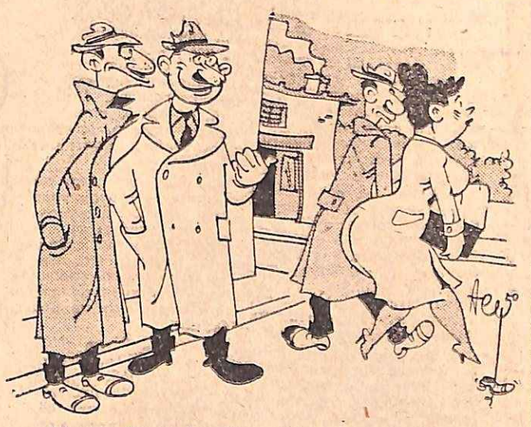

—Ὁ κὺρ - Δημητρὸς ἔχει τὴ μεγαλύτερη ἐκλογική... «περιφέρεια»!..

Τὸ εἰσπρακτορᾶκι: Ἄκου δῶ, Φροσάκι, χωρίζουμε! Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο μας... δρομολόγιο!

Τὸ... στραβόξυλο!...

Το δαίμα της ΑΓΑΠΗΣ

Αποκρηάτικο διήγημα

Η πολυτελέστατη βίλλα τοῦ Χέρμπερτ φὸν Χάγκιν φάνταζε ἀπόψε ὁλόφωτη. Ὁ βαθύπλουτος βιομήχανος, ποὺ ξοδευε ἄπλοχερα τὴν περιουσία του ὑποστηρίζοντας τὰ θέατρα καὶ τὴν ὅπερα τῆς Βιέννης, ἔδινε σήμερα ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων. Στὸ χορὸ αὐτὸ ποὺ δινόταν πάντα τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς ἤταν καλεσμένος καὶ εὐπρόσδεκτος κάθε καλλιτέχνης, εἴτε εἶχε φτάσει στὸ μεσουράνημα τῆς δόξης του εἴτε βρισκόταν ἀκόμα στὰ πρῶτα σκαλοπάτια τῆς τέχνης. Κι' ἔβλεπε κανένας, συγκεντρωμένα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μέγαρο, σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ δρόμου, τὰ πιὸ ἑτερόκλητα ὀχήματα: λευκὲς Ἱσπανό, μεγαλοπρεπεῖς Μερσεντές, σαραβαλιασμένα φορτάκια, μοτοσυκλέττες, ἀκόμα καὶ μόνιππα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ πικοιλώνυμα αὐτὰ τροχοφόρα ἦσαν κι' αὐτοὶ πολὺ διαφορετικοὶ μεταξύ τους. Ὅπως συνηθιζόταν πάντα στὸ χορὸ τοῦ φὸν Χάγκιν, οἱ καλεσμένοι φοροῦσαν κοστούμια τοῦ θεάτρου ἢ τῆς ὅπερας: Ἐκθαμβωτικὲς Κλεοπάτρες, παρθενικὲς Ἰουλιέττες, ρομαντικὲς Ἰζόλδες, Ἰφιγένειες, ἱππότες, συνοφρυωμένοι Ντὸν Κάρλος, σαρδώνιοι Μεφιστοφελεῖς χόρευαν, ἔπιναν, συζητοῦσαν καὶ φλερτάριζαν σὲ μιὰ παράξενη καὶ γραφικὴ συναδέλφωσι.

Πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα κυνηγοῦσε ὁ καθένας τ' ὄνειρό του, κατὰ τὸ δικό του τρόπο: ἄλλοι ἀναζητοῦσαν τὸ δρόμο πρὸς τὴ φήμη καὶ τὴ δόξα ποὺ τὰ θεωροῦσαν σὰν τὴν ὑπέρτατη εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο κι' ἄλλοι, φτασμένοι στὸ ἀπόγειο τῆς δόξας καὶ φορτωμένοι πλούτη καὶ τιμές, προσπαθοῦσαν νὰ ξαναβροῦν, ἔστω καὶ γιὰ λίγες ὧρες μονάχα, τὴ χαμένη γιὰ πάντα νειότη τους, νὰ ζωντανέψουν τὰ ἐρωτικὰ ὄνειρά τους ποὺ κοίτονταν τώρα νεκρὰ σὰν τσαλαπατημένο κονφετί...

Ζαλισμένοι ἀπὸ σαμπάνια, μουσικὴ καὶ χορό, ξεσποῦσαν σὲ ἀκράτητα γέλια, κάθε φορὰ ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, ντυμένος ἀγγελιαφόρος, θεροῦσε καθήκον του ν' ἀναγγέλλη μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του τοὺς μεταμφιεσμένους ποὺ ἔφταναν κάθε τόσο:

—Ἐρρῖκος ὁ 8ος!... Ἡ κυρία μὲ τὰς Κσμελίας!... Ὁ Βασιλεὺς Λήρ!... Ἡ Σαλώμη!...

★

Ἡ Λότε Βέρνερ, ντυμένη Ὀφηλία, χόρευε ἕνα βαλς τοῦ Στράους μ' ἕναν λεπτοκαμωμένο Ἱππότη των Ρόδων. Ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό της κουρασμένο. Μιὰ ἀνάλαφρη μελαγχολία πλημμύρισε τὴν τρυφερὴ της καρδιά.

— Ζαλίστηκα!... εἶπε στὸν καβαλλιέρο της. Θἄθελα νὰ ξεκουραστῶ λίγο. Μὰ ποὺ μὲ πηγαίνετε, Ἱππότη;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε αἰνιγματικά. Τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα σαλονάκι. Στάθηκαν ἐμπρὸς στὴν πόρτα.

—Ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ θυμώσετε, τῆς εἶπε φιθυριστά. Ὅταν σᾶς ἀντίκρυσα ντυμένη Ὀφηλία καὶ εἶδα πόσο χοητευτικὴ εἴσαστε, σᾶς ζήτησα νὰ χορέψουμε ἕνα βαλς μὲ τὴν ὑστερόβουλη σκέψι νὰ σᾶς παρακαλέσω ὕστερα νὰ κάνετε λίγη συντροφιὰ σ' ἕνα δυστυχισμένο φίλο μου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἠρθαμε κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ ἀκίνητος καὶ δὲν λέει τίποτα. Μὴν ἀρνηθῆτε, Ὀφηλία.

Καὶ πρὶν προφτάση ἐκείνη ν' ἀπαντήση, ὁ Ἱππότης ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ πλῆθος τῶν καλεσμένων. Ἡ Λότε Βέρνερ μπῆκε στὸ σαλονάκι, γεμάτη περιέργεια. Τί παράξενα λόγια! Πῶς ἤθελε ὁ ἀστεῖος αὐτὸς Ἱππότης νὰ ξέρη ποιὸς ἤταν ὁ φίλος του; Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔρριξε ἕνα θλέμμα ὁλόγυρα. Καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι τρεῖς κύριοι συζητοῦσαν χαμηλόφωνα καπνίζοντας. Καὶ στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καθόταν, μόνος κι' ἀμίλητος ἕνας Ἄμλετ.

Ἤταν ἕνας ψηλὸς καὶ λεπτὸς ἄντρας μὲ δυὸ μεγάλα γαλάζια, μάτια ποὺ ξεχωριζαν ἔντονα κάτω ἀπὸ τὴν μαύρη μάσκα του. Τὰ λευκὰ ἀριστοκρατικὰ χέρια του ἔπαιζαν νευρικὰ μ' ἕνα σβυσμένο τσιγάρο. Ὅλη ἡ ἐμφάνισί του ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο τσακισμένο, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ παλέψη μὲ τὴ ζωὴ καὶ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν ἀγῶνα.

«— Ἕνας ἀποτυχημένος!» σκέφθηκε ἡ Λότε. Κι' ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Ἐκείνη ἤταν μόλις 23 χρόνων καὶ τὴν θεωροῦσαν κιόλας σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες ἠθοποιοὺς τῆς Βιέννης. Οἱ κριτικοὶ εἶχαν γράψει πῶς καμμιὰ Ὀφηλία δὲν μποροῦσε νὰ συγκριθῆ μαζί της. Εἶχε φήμη, δόξα, πλοῦτη, θαυμαστάς. Μὰ ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ ἔνοιωθε στὴν ψυχή της ἕνα μεγάλο κενό, μιὰ παράξενη πίκρα στὴν καρδιά, μιὰ ἐπιθυμία γιὰ κάτι καινούργιο, κάτι ἄγνωστο... Προχώρησε ἀνάλαφρα πρὸς τὸ σιωπηλὸ ἄντρα καὶ κάθησε σ' ἕνα σκαμνάκι κοντά σου.

Ἡ θλίψι του τῆς ἔκανε κακὸ καὶ τὴν γοήτευε συγχρόνως. Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ δικό του.

— Θἄθελα νὰ σᾶς βοηθήσω, εἶπε. Εἶμαι ἡ Λότε Βέρνερ. Ἴσως θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ὑποστηρίξω καὶ ἂν ἔχετε ταλέντο — καὶ κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς ἔχετε — ἀσφαλῶς θ' ἀναδειχθῆτε. Δὲν θέλετε νὰ βγάλετε τὴ μάσκα σας;

—Ὄχι, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

Τὰ μάτια του τὴν κύτταζαν βαθειὰ κι' ἐρευνητικά.

— Τί ὁμορφη ποὺ εἴσαστε, Ὀφηλία! τῆς εἶπε σὲ λίγο. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μοῦ μίλησε μὲ τόση καλωσύνη. Ἡ καρδιά σας καὶ ἡ ψυχή σας εἶναι ἄγνες καὶ ὁμορφες. Ἴσως, ἂν δὲν ἤσαστε τόσο νέα, παιδὶ σχεδόν, νὰ μπορούσατε ν' ἀλλάξετε τὴ ζωή μου καὶ νὰ τῆς δώσετε πάλι ἕνα σκοπό. Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἤδη 40 χρόνων. Κι' εἶναι ἀργὰ πιά!...

Ἡ φωνή του τὴν γοήτευε. Σήκωσε τὸ κεφάλι της κι' ἀντίκρυσε τὰ πονεμένα μάτια του νὰ τὴν κυτάζουν. Καὶ τῆς φάνηκε ἄξαφνα ὅτι αὐτὸ ζητοῦσε τόσον καιρό: δυὸ μάτια γεμάτα τρυφερότητα, θλίψι καὶ κατανόησι, δυὸ μάτια ποὺ μποροῦσαν νὰ γεμίσουν τὴν ἄδεια ζωή της. Καὶ παραξενεμένη ἄκουσε τὴν ἴδια της τὴ φωνὴ νὰ λέη σταθερά:

— Δὲν εἶναι ἀργά. Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ βρῆ κανεὶς τὴν εὐτυχία.

«Ἡ σαμπάνια θὰ μὲ μέθυσε! σκέφθηκε. Πῶς μπορῶ νὰ μιλῶ ἔτσι σ' ἕναν ἄγνωστο;».

Κι' ὅμως δὲν μετάνοιωσε γιὰ τὰ λόγια της.

Τὰ χέρια τοῦ ἀγνώστου ἔσφιγγαν τώρα τὰ δικά της, σὰ νὰ ζητοῦσαν βοήθεια, σὰ νὰ τὴν ἱκέτευαν νὰ μὴ φύγη.

— Θὰ μπορούσατε νὰ θυσιάσετε καὶ τὴν καρριέρα σας ἀκόμη γιὰ νὰ μοῦ ξαναδώστε τὴ ζωή; ρώτησε ἐκείνος τονίζοντας μιὰ - μιὰ τὶς λέξεις.

— Δὲν ξέρω, εἶπε ἐκείνη σὰν ὑπνωτισμένη. Θαρρῶ ναί...

Ἐκεῖνος φάνηκε πολὺ συγκινημένος. Σηκώθηκε ἀπότομα ἐπάνω.

— Πᾶμε στὴν μεγάλη αἴθουσα, τῆς εἶπε. Θἄθελα νὰ τραγουδήσω κάτι.

Ἡ Λότε τὸν ἀκολούθησε σαστισμένη. Οἱ καλεσμένοι ξέσπασαν σὲ τρανταχτὰ γέλια στὸ ἀστεῖο θέαμα ἑνὸς Ἄμλετ ποὺ ἤθελε νὰ τραγουδήση. Ἀλλὰ μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε μόλις ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες νότες. Ὁ ἄγνωστος τραγουδοῦσε τὴν ἄρια τοῦ Καβαραντόσι ἀπὸ τὴν «Τόσκα»:

«Καὶ λαμπύριαν τ' ἄστρα...».

Ἡ φωνή του ὑψώθηκε κριστάλλινη, γοητευτική, ἀπαλὴ σὰν βελοῦδο.

— Μὰ εἶναι ὁ Βάλτερ Κράους! ἔλεγε κάποιος κριτικὸς δίπλα στὴ Λότε ποὺ ἄκουγε ἐκστατική. Καὶ καλύτερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Θαῦμα!

Οἱ τελευταῖες νότες τῆς ἄριας ἔσβυσαν μέσα σὲ παταγώδη χειροκροτήματα. Ὁ τραγουδιστὴς ὅμως εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαφανιστῆ ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα. Δὲν εἶχε βγάλει τὴ μάσκα του, μὰ ὅλοι ὅσοι ἤξεραν ἀπὸ μουσικὴ εἶχαν ἀναγνωρίσει τὴν ἀξέχαστη φωνή του. Ἡ Λότε ἔμενε καρφωμένη στὴ θέσι της, ἀνίκανη νὰ κινηθῆ, νὰ σκεφθῆ.

Ὁ κριτικὸς δίπλα της ἐξήγουσε σὲ μιὰ παρέα:

— Εἶναι ὁ Βάλτερ Κράους, ὁ μεγαλύτερος τραγουδιστὴς τῆς Βιέννης ποὺ ἔχασε τὴ φωνή του πρὶν ἀπὸ 5 χρόνια, ὅταν γυρίζοντας ἕνα βράδυ σπίτι του ἀνακάλυψε ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε φύγει μὲ κάποιο φίλο του. Ἔπαθε τότε μιὰ τρομακτικὴ νευρικὴ κρίσι καὶ οἱ γιατροὶ εἶπαν ὅτι θὰ ξανάβρισκε ἴσως τὴ φωνή του ὅταν ἔνοιωθε πάλι μιὰ πολὺ δυνατὴ συγκίνησι.

★

Ἡ Λότε Βέρνερ σταθήκε σὰν αὐτόματο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μικρὸ σαλονάκι. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε στὸ κατώφλι σαστισμένη: Ὁ Κράους εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του κι' ἔκλαιε... Τοῦ χάϊδεψε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά.

Ἐκεῖνος ἅρπαξε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του:

— Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κάνατε, εἶπε. Μοῦ ξαναδώσατε τὴ φωνὴ καὶ τὴ ζωή μου!...

Ἐκείνη χαμογέλασε συφερά:

— Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ προσφέρετε τὴ ζωή σας ἂν θέλετε, τοῦ εἶπε. Ἢ μήπως πιστεύετε ἀκόμη ὅτι εἶναι ἀρχή;

Τὴν τράβηξε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του.

Τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια, μὲ λατρεία, μὲ πάθος.

Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ συγκινητικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

—Ὄχι, ἀγαπημένη μου, τῆς ἀπάντησε φιλῶντας την. Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ μιὰ μεγάλη ἀγάπη!...

Σ. ΓΚΕΧΑΡΤ

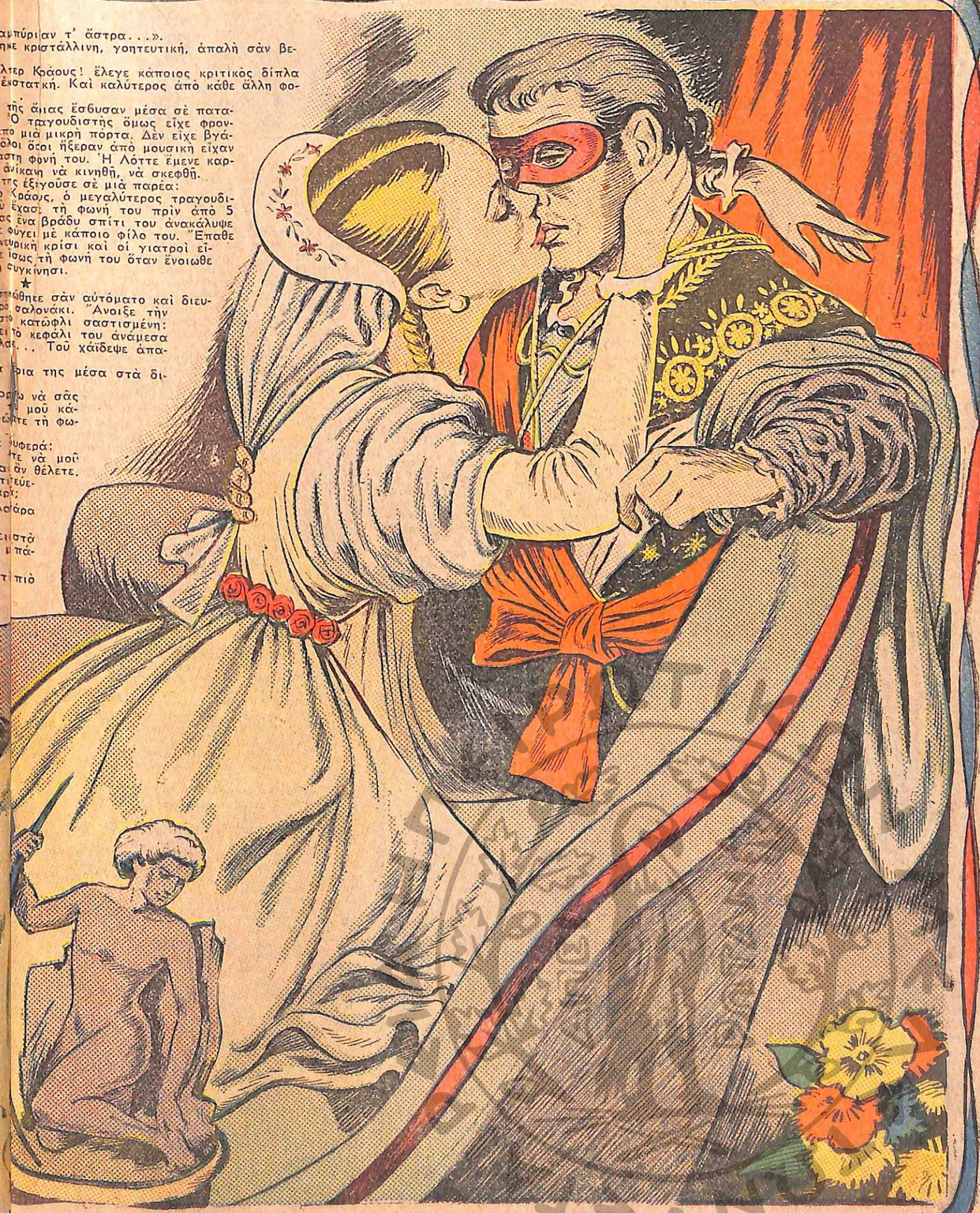

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τρεβίλ ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα καὶ νὰ πρωθῇ στὴν ἀπαγωγὴ τῆς Ρόζας, μόνος του, γιατὶ αὐτὲ ὁ καμαριέρης του δέχεται νὰ τὸν συνοδέψῃ. Στὸ μεταξὺ ὁ Φλεμὰν κατορθώνει νὰ συναντήσῃ ἐνα βράδυ τὴ Ρόζα, ποὺχει βγῆ στὸ χτῆμα μὲ τὸ παιδάκι της γιὰ νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο. Τῆς μιλάει. Ἡ Ρόζα τρομάζει. Ἀναγνωρίζει τὴ φωνή του. Ὁ Φλεμὰν τὴν καθησυχάζει: «Ἤρθα νὰ σὲ δῶ γιὰ στερνὴ φορὰ καὶ νὰ φύγω, νὰ χαθῶ γιὰ πάντα!...» τῆς λέει.

28ον κι' ἀρχὰ σὰν νὰ εἶχε καταλάβει ὅτι ἡ Ρόζα εἶχε συγκινηθῇ καὶ δὲν ἐποόκειτο νὰ φύγῃ:

— Πλησίασε, Ρόζα... Ἔλα πιὸ κοντά, χωρὶς νὰ φοβᾶσαι... Σοῦ ὁρκίζομαι στὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς ἕνωσε ἄλλοτε, στὸ ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ καὶ στὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ μας, πὼς δὲν ἤρθα ἐδῶ μὲ κακοὺς σκοπούς... Ξέρω πὼς παντρεύτηκες μ' ἕναν ἄλλον ἄντρα, μὰ δὲν σοῦ κρατῶ κακία γι' αὐτό... Ἔχεις ὅλο τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος σου, Ρόζα... Κι' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ραγισμένης μου καρδιᾶς παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ σοῦ χαρίσῃ κάθε εὐτυχία, τὴν εὐτυχία ποὺ σοῦ σκότωσα ἐγώ, μὲ τὸ αἰσχρὸ φέρσιμό μου... Εἶσαι ἄξια νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη... Εἶμαι ἕνας ἄθλιος, τὸ ἀναγνωρίζω, εἶμαι ἕνας προδότης τῆς ἀγάπης, ἕνας κακὸς σύζυγος, ἕνας κακὸς πατέρας... Κι' ἂν ἤρθα ὡς ἐδῶ, τὸ ἔκανα ὅπως σοῦ εἶπα, μόνον γιὰ νὰ σὲ δῶ, ἐσένα καὶ τὸ παιδάκι μου, γιὰ τελευταία φορά... Ναί, Ρόζα, δὲν ζητῶ τίποτε περισσότερο... Οὔτε πρόκειται νὰ μὲ ξαναδῇς, ποτέ, ποτὲ πιά...

Ἡ Ρόζα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ φουσκώνῃ ἀπὸ συγκίνησι. Τρυφερὴ ὅπως ἦταν πλασμένη ἀπὸ τὴ φύσι, ἔνοιωσε βαθύτατο οἶκτο γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε ποτίσει τόσα καὶ τόσα φαρμάκια καὶ ποὺ τὸν εἶχε βγάλει ὁριστικὰ ἀπ' τὴν καρδιά της.

Κι' ὅταν ἄκουσε τὴ ραγισμένη φωνή του νὰ τῆς ψιθυρίζῃ:

— Πλησίασε, Ρόζα... Ἔλα πιὸ κοντά... Δὲν σὲ διακρίνω καλά, τὸ σκοτάδι εἶναι πολὺ βαθὺ ἀπόψε...

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια του καὶ μάντεψε ὅτι δὲν ἦταν τὸ σκοτάδι ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ δῇ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα ποὺ εἶχαν βουρκώσει τὰ μάτια του, δὲν δίστασε περισσότερο.

Σὰν αὐτόματο, σὰν ὑπνωτισμένη ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὴ μάντρα, κρατώντας καὶ τὸ παιδάκι της ἀπ' τὸ χέρι.

Ἦσαν τώρα πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μόνον ἡ μάντρα τοὺς χώριζε σχεδόν.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε σὰν βουβός, μὲ λαχτάρα, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς.

Ἦταν ὡραία, γλυκειά, ἀγγελική, ὅπως πάντα... Ἦταν ἡ «Ρόζα του», μὰ ἀλλοίμονο, ἀνῆκε τώρα σ' ἕναν ἄλλο. Ἦταν ἡ εὐτυχία ποὺ τὴ θυσίασε, σ' ἕνα τρελλὸ πάθος. Ἦταν ὁ γιὰ πάντα χαμένος παράδεισος τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀγάπης, τὸν ὁποῖο εἶχε ἐγκαταλείψει μόνος του, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ μιὰ γυναίκα τοῦ δρόμου!...

Ἡ Ρόζα στύλωσε γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ μάτια της ἀπάνω του. Τὸ βλέμμα της καρφώθηκε στὸ πρόσωπό του. Τὸν εἶδε ἀρκετὰ καλὰ κάτω ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιά.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει!...

Δὲν ἦταν πιὰ ὁ γοητευτικὸς Ἐρρῖκος, ὁ λατρευτός της, ὁ ἀγαπημένος της, τὸ φῶς τῶν ματιῶν της. Τὸ πρόσωπό του ἦταν στεγνὸ καὶ χλωμό, ἄγριο καὶ βασανισμένο, τὰ μάτια του βαθουλωμένα. Εἶχε τὴν ἔκφρασι ἀνθρώπου πολὺ ταλαιπωρημένου. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε γεράσει μέσα σὲ λίγα χρόνια...

Γι' ἀρκετὰ δευτερόλεπτα κυτταζόντουσαν βουβοὶ καὶ ἔτρωγαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὰ μάτια.

Μίλησε πρῶτος ὁ Φλεμάν:

— Σ' εὐχαριστῶ, Ρόζα!...

Καὶ πνίγοντας ἕνα λυγμὸ πρόσθεσε:

— Εἶσαι πολὺ καλή!...

Τὰ χείλη του τρέμανε. Ἔκλαιγε.

Ἡ Ρόζα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ διακαιολογηθῇ, ἂν καὶ δὲν ἐφταιγε σὲ τίποτε.

— Νόμιζα πὼς εἶχες πεθάνει! τοῦ ψιθύρισε.

Ἡ τρεμουλιαστὴ φωνή της ἀντήχησε στ' αὐτιά του γλυκειὰ καὶ τὸ κλάμα του δυνάμωσε. Σκούπισε τὰ μάτια του μὲ τὸ χέρι του καὶ τῆς εἶπε κοφτά:

— Μὴν δικαιολογῆσαι, Ρόζα. Ὁ φταίχτης εἶμ' ἐγώ, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἔνοχος. Κι' αὐτὸ ποὺ κάνεις αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ μένα εἶναι πολύ, δείχνει τὴ μεγάλη σου καλωσύνη, τὴ γενναιοψυχία σου. Ἔπρεπε νὰ μὲ περιφρονήσῃς. Σοῦ φέρθηκα τιποτένια. Ντρέπομαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Μά, ἔγνοια σου. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μὲ ξαναντικρύσῃς. Εἶμαι νεκρὸς γιὰ ὅλους καὶ πρῶτα - πρῶτα γιὰ σένα.

— Δυστυχισμένε Ἐρρῖκο!... Σὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς, μὰ εἶναι ἀργὰ πιά!...

— Δὲν ἀξίζω νὰ μὲ λυπᾶσαι. Ἀξίζω μοναχὰ τὴν περιφρόνησί σου.

Σώπασαν.

Ὁ Φλεμὰν εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του.

Ἔξαφνα ὀρθώθηκε καὶ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε λαχταρισμένο στὸ παιδί του.

— Μικρούλη μου!... ἀναστέναξε.

Τὸ μικρὸ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κύτταξε λυπημένο.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔσκυψε κι' ἁπλωσε τὰ χέρια του.

Ἡ Ρόζα κατάλαβε. Ἔκανε ἕνα βῆμα ἐμπρὸς καὶ σήκωσε τὸ μικρὸ στὰ χέρια της.

Ὁ Φλεμὰν τὸ ἄρπαξε μὲ λαχτάρα κι' ἄρχισε νὰ τὸ φιλῇ, νὰ τὸ φιλῇ:

— Παιδί μου!... Παιδάκι μου!...

Τὸ παιδὶ θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ τραβηχτῇ πρὸς τὰ πίσω. Εἶχε τρομάξει.

— Μαμά, φώναξε, μαμά μου!...

Ἡ Ρόζα ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦ χάϊδεψε τὴν πλάτη.

— Φίλησε τὸν καλὸ κύριο... τοῦ εἶπε τρυφερά. Φίλησε τὸ θεῖο σου, μικρούλη μου, ποὺ σ' ἀγαπᾶ καὶ θὰ σοῦ φέρῃ παιγνίδια.

Ὁ μικρὸς βλέποντας τὴ μητέρα του κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν φίλησε.

Ἡ συγκίνησι τοῦ Φλεμὰν εἶχε φτάσει στὸ ἀπροχώρητο. Ἔσφιγγε τὸ παιδί του καὶ τὸ κυττοῦσε, τὰ κυττοῦσε ἐπίμονα, μὲ λατρεία, μὲ πόνο. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ τὸ ξαναβλέπῃ, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ τὸ ξαναφιλήσῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ ὥρα περνοῦσε.

Ἡ Ρόζα γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ σπίτι ἀνήσυχη.

Εἶχε φύγει πρὸ ἀρκετῆς ὥρας. Ἂν ὁ Ἀδόλφος ἀνησυχοῦσε καὶ κατέβαινε γιὰ νὰ τὴν ἀναζητήσῃ;

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν ἀναστάτωσε. Ἔρριξε τὸ βλέμμα της γύρω της κι' ἡ ἀνησυχία της μεγάλωσε. Τὸ σκυλὶ δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ, εἶχε φύγει. Ἄγνωστο γιατί, εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι.

Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Ὁ Ἀδόλφος βλέποντας τὸ ζῶο νὰ γυρίζῃ μόνο του θὰ ὑποπτευόταν καὶ θἄτρεχε σὰν τρελλός, νὰ τὴν βρῇ.

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρό. Θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ τὴν βρῇ ὁ ἄντρας της νὰ κουβεντιάζῃ μ' ἕναν ὑποπτο ἄγνωστο, σκαλωμένο στὴ ράχη τοῦ μαντρότοιχου.

Τί θὰ τοῦ ἔλεγε ἂν συνέβαινε ἡ συμφορὰ αὐτή; Πῶς θὰ δικαιολογοῦσε τὸ πρᾶγμα;

Εὐτυχῶς δὲν φαινόταν κανείς.

Μὰ ἦταν πιὰ ὥρα νὰ γυρίσουν. Καὶ ψιθύρισε στὸ Φλεμάν:

— Πρέπει νὰ φύγω, Ἐρρῖκο. Μὴ θὲς νὰ μὲ καταστρέψῃς.

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ λύπη.

— Ναί, ἔχεις δίκηο, ψιθύρισε. Δὲν εἶσαι πιὰ δική μου, δὲν εἶσαι ἐλεύθερη. Ἀνήκεις σ' ἕναν ἄλλο...

Γύρισε κατόπιν στὸ παιδί του.

Τὸ ἔσφιξε πάνω του κι' ἄρχισε νὰ τὸ φιλῇ σὰν τρελλός.

— Χαῖρε γιὰ πάντα, χρυσό μου!... Ἔτσι ἤταν γραφτό... Δὲν θὰ σὲ ξανασφίξω πιὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Εἶμαι ἕνας καταραμένος πατέρας!...

Τὸ κύτταξε βαθειά, πολὺ ὥρα καὶ συνέχισε:

— Σοῦ εὔχομαι ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου νὰ εὐτυχήσῃς, παιδάκι μου, νὰ γίνῃς ἕνας καλὸς ἄνθρωπος... Νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ δοκιμάσῃς τὶς πικρὲς ἀπογοητεύσεις μου... Χαῖρε γιὰ πάντα, ἀγγελοῦδι μου!... Παιδί μου, παιδάκι μου!...

Τὰ μάτια του τρέχανε ποτάμι.

Ἔκλαιγε τώρα κι' ἡ Ρόζα.

Ὁ Ἐρρῖκος τῆς ἔδωσε τὸ παιδὶ καὶ συγχρόνως τῆς ἅπλωσε τὸ χέρι του.

Ἡ Ρόζα τοῦ ἔδωσε κατασυγκινημένη τὸ δικό της.

Τῆς τὸ ἔσφιξε τρέμοντας ὁλόκληρος, σὰν νὰ εἶχε βυθὰ πυρετό.

— Χαῖρε, Ρόζα!... Χαῖρε παλιό, εὐτυχισμένο μου ὄνειρο!... Μοῦδειξες τόση καλωσύνη ποὺ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, ὅπου κι' ἂν βρίσκωμαι, ἀκόμα καὶ μέσα στὸν τάφο...

Ἡ Ρόζα ἀνατρίχιασε.

— Τί θέλεις νὰ κάνῃς, Ἐρρῖκο; Δὲν εἶναι σωστό, δὲν εἶναι ἀνδρικὸ αὐτὸ ποὺ σκέφτεσαι. Εἶσαι νέος, πρέπει νὰ ζήσῃς... Ἡ ζωὴ εἶναι μπροστά σου...

Ὁ Φλεμὰν κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἡ ζωή!... ψιθύρισε. Ἡ ζωὴ μὲ διώχνει, εἶμαι ἕνα ναυάγιο. Πῶς νὰ ζήσω; Χωρὶς ἐλπίδες, μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμο, μακρυὰ ἀπὸ ὅ,τι ἀγάπησα, Ρόζα;

—Ὑποσχέσου μου ὅτι δὲν θὰ κάνῃς καμμιὰ ἀπερισκεψία, Ἐρρῖκο.

Σταμάτησε ἀπότομα.

Ὁ νοῦς της πῆγε στὸν ἐξάδελφό της ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει ἐξ αἰτίας της...

Ἂν ὁ Φλεμὰν ἔκανε τὸ ἴδιο, πάνω στὴ μαύρη του ἀπελπισία, θὰ ἦταν τρομερό. Δυὸ νέοι στὸν τάφο!... Αὐτόχειρες κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν ἀγάπη της;... Θὰ ἦταν φρικτό, ἀβάσταχτο.

—Ἐρρῖκε, τοῦ εἶπε, ζωηρεύοντας τὴ φωνή της, θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς θὰ ζήσῃς καὶ θὰ ξαναφτιάσῃς τὴ ζωή σου, τὸ ἀπαιτῶ.

Ἐκεῖνος χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησε, μὲ φωνὴ ὑπόκωφη.

Ἡ Ρόζα ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι. Δὲν εἶχε διακρίνει μέσα στὸ σκοτάδι τὴν ἀπαισία, τὴ ζοφερὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ Ἐρρίκου τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἐρρῖκο, τοῦ εἶπε τρυφερά. Θὰ σὲ θυμοῦμαι πάντα.

Ὁ Φλεμὰν ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Πόσο κρῦα ἦταν τὰ χείλη του!... Καὶ πῶς ἔτρεμαν καθὼς τραύλιζε:

— Καληνύχτα, Ρόζα... Σὲ χαιρετῶ γιὰ τελευταία φορά. Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχη καὶ νὰ χαρῇς τὴ νέα σου ζωή. Ὁ Ἐρρῖκος Φλεμὰν δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσῃ ποτέ, ποτὲ πιά. Δὲν στάθηκα ἄξιος τῆς ἀγάπης σου. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ θυμοῦμαι πιὰ τὰ παληά; Χαῖρε, χαῖρε, μικρούλα μου, χαῖρε μεγάλη κι' ἀνεκτίμητη καρδιά... Ὁ Θεὸς μαζί σου...

Ἡ Ρόζα τοῦ ἔρριξε μιὰ στερνὴ ματιά, γεμάτη συμπόνοια, πῆρε τὸ παιδάκι της ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Φλεμὰν ἔμεινε στὸ χάλασμα τῆς μάντρας, σὰν νὰ εἶχε μαρμαρώσει, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο ἐπάνω της. Μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, μ' ὅλη τὴ θολούρα τῶν ματιῶν του ἀπ' τὰ δάκρυα, τὴ διέκρινε ποὺ τραβοῦσε βιαστικὰ πρὸς τὸ σπίτι.

Ἔξαφνα ἕνα παράθυρο τῆς πλευρᾶς τοῦ σπιτιοῦ ποὺβλεπε πρὸς τὸ μέρος του, φωτίστηκε ἀπότομα. Μιὰ ἀνδρικὴ σιλουέττα φάνηκε. Ὁ Κριλλιόν.

Ἄνοιξε τὸ τζάμι, ἔσκυψε ἔξω καὶ φώναξε:

— Ρόζα! Ρόζα!...

Ὁ Φλεμὰν ἀναστέναξε καὶ μουρμούρισε:

—Ὁ ἄλλος!...

Ἡ Ρόζα ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀντρός της καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ἔρχομαι, Ἀδόλφε, γυρίζουμε.

Συχρόνως ἔβγαλε τὸ μαντῆλι της καὶ σφόγγισε τὰ δάκρυά της. Δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποψιαστῇ ὁ Κριλλιὸν τὸ παραμικρό.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔμεινε γαντζωμένος στὴ μάντρα ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπαψε νὰ διακρίνῃ τὴ Ρόζα καὶ πού, χωρὶς ἄλλο, θἄχε μπῆ στὸ σπίτι. Κατέβηκε κατόπιν κι' ἀργὰ - ἀργὰ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὅλα εἶχαν τελειώσει.

— Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ ζήσω... ψιθύριζε. Μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ὑποφέρω τὴ ζωή... Πρέπει νὰ πεθάνω... Κι' ἔτσι δὲν θὰ τὴν κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου... Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τῆς εἶπα ψέμματα... γιὰ τελευταία φορά...

★

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ σπίτι ἡ Ρόζα, ὁ Ἀδόλφος τὴν κύτταξε περίεργα. Ἂν καὶ εἶχε σφογγίσει τὰ μάτια της, φαίνοταν ὡστόσο πὼς εἶχε κλάψει.

Ἀνήσυχος ὁ Κριλλιὸν πῆγε κοντά της.

— Τί ἔχεις, Ρόζα; τῆς εἶπε.

Ἐκείνη προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Τίποτα, ἀγαπημένε μου, ἀπάντησε. Τὴν ξανακύτταξε ἐπίμονα στὰ μάτια.

—Ἔκλαψες, Ρόζα; τὴ ρώτησε. Γιατί, ἀγαπημένη μου; Τὰ μάτια σου εἶναι ἐρεθισμένα...

Ἡ Ρόζα, ἀν καὶ γυναῖκα, δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ λέῃ ψέμματα. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Ἀδόλφος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του ταραγμένος.

— Ρόζα, τί σοῦ συμβαίνει; Πές μου τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν ἔχω τίποτα, Ἀδόλφε.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη;.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη μαζί σου. Τὸ ξέρεις καλά.

— Κι' ὅμως ἔκλαψες, Ρόζα. Τὸ μαντεύω, τὸ βλέπω... Μήπως στενοχωρήθηκες ἐδῶ; Θέλεις νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ Παρίσι;

—Ὄχι, Ἀδόλφε. Εἴμαστε τόσο ἥσυχοι ἐδῶ πέρα.

— Κι' ὅμως κάποια ἔγνοια σὲ βασανίζει. Μοῦ τὸ μαρτύρησαν τὰ γλυκά σου μάτια. Ἔλα, κάθησε μαζί μου στὸ ντιβάνι κι' ἀνοιξέ μου τὴν καρδιά σου.

Τὴν κάθησε στὰ γόνατά του.

Ἡ Ρόζα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια της.

Γιὰ πρώτη φορὰ θἄλεγε ψέμματα στὸν ἀγαπημένο της. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά. Τὸ ψέμμα ποὺ θὰ τοῦ ἔλεγε ἦταν ἀναπόφευκτο, ἐπιβεβλημένο.

Ὁ Κριλλιὸν κρεμότανε ἀπ' τὰ χείλη της.

— Λοιπόν, ἀγαπούλα μου;

— Ναί, ἔχεις δίκηο, Ἀδόλφε...

—Ἔκλαψες, χρυσή μου; Γιατί;...

— Δὲν ξέρω... θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς. Καθὼς γύριζα στὸ χτῆμα ἔνοιωσα μιὰ παράξενη μελαγχολία. Ἴσως φταίει ἡ σιωπὴ τῆς νύχτας, τὸ σκοτάδι, ἡ μοναξιά... Ἔκλαψα καὶ ξαλάφρωσε ἡ καρδιά μου. Αὐτὸ ἦταν ὅλο, Ἀδόλφε.

— Δὲν ἔχεις κανέναν ἄλλο λόγο σοβαρό;

—Ὄχι, σὲ βεβαιώνω.

— Κανένα παράπονο μαζί μου;

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἔδεσε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε.

Ὁ Κριλλιὸν τὴν πίστεψε.

«Τὰ ἔχουν αὐτὰ οἱ γυναῖκες, σκέφθηκε, καὶ μάλιστα οἱ πολὺ εὐαίσθητες καὶ βασανισμένες μικρούλες, ὅπως εἶναι ἡ γλυκειά μου Ρόζα».

— Πολυαγαπημένη μου, τῆς εἶπε, δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι γιὰ τίποτε. Σὲ λίγες μέρες θἄρθῃ κι' ἡ μαμά σου μὲ τὸν καλό μας Λαρμὲ καὶ θἄχωμε ὡραία συντροφιά.

— Ναί, θὰ εἶναι πολὺ ὡραῖα! ἀποκρίθηκε ἡ Ρόζα.

Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὸν ἄλλο, τὸν Ἐρρῖκο, ποὺ ἡ δυστυχία του ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ βαραίνῃ.

★

Ὁ Τρεβὶλ ἦταν πιὰ ἕτοιμος νὰ δράσῃ. Μόνος του, ὅπως φαντάζοταν, θὰ τὰ κατάφερνε νὰ ἀπαγάγῃ τὴ Ρόζα. Τὸν Κριλλιὸν οὔτε τὸν λογάριαζε.

Τὸ σχέδιό του ἦταν πολὺ ἁπλό· Θἄφτανε στὸ Σκὼ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, θὰ τὸ σταματοῦσε σ' ἕνα μέρος κοντὰ στὸ χτῆμα καὶ θὰ περίμενε τὴν ἐμφάνισι τῆς Ρόζας.

Εἶχε τὴν πληροφορία ὅτι ἡ κ. Κριλλιὸν ἔκανε συχνὰ περιπάτους. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια.

Ἡ Ρόζα, μετὰ τὴν ξαφνικὴ συνάντησί της μὲ τὸ Φλεμάν, ὑπόθεσε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ὕποπτος ποὺ τριγύριζε στὸ χτῆμα κι' εἶχε ξεθαρρέψει. Δὲν εἶχε ρωτήσει βέβαια τὸν Ἐρρῖκο ἂν αὐτὸς εἶχε δηλητηριάσει τὸ Ντίκ, ὁπότε, μαθαίνοντας τὴν ἀλήθεια, οἱ φόβοι της θὰ μεγάλωναν ἀντὶ νὰ λιγοστέψουν, νὰ σβύσουν ἐντελῶς. Ὁπωσδήποτε δὲν ἐνοιωθε πιὰ κανένα φόβο.

Ἔτσι ὁ Τρεβὶλ εἶχε πολλὲς ἐλπίδες ὅτι ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Χωρὶς κανένα σύντροφο, χωρὶς βοηθό, μὲ τὸ πιστόλι του στὴν τσέπη, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, θὰ κατάφερνε ν' ἀπαγάγῃ τὴ Ρόζα.

Τὸ πάθος του γιὰ τὴν ὡραία σύζυγο τοῦ Κριλλιὸν εἶχε φτάσει στὸ ἀπροχώρητο. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ τρελλὴ αἰσιοδοξία του μεγάλωνε τὶς ἐλπίδες του. Ἦταν σίγουρος πὼς ἡ Ρόζα δὲν θὰ τοῦ ἔφερνε τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι.

Εἶχε ὁρίσει τὴν ἀπαγωγὴ γιὰ μιὰ Δευτέρα βράδυ. Δυὸ μέρες πρὶν εἶχε πάει ὡς τὸ Σκώ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ εἶχε κάνει ἕνα γύρο, χωρὶς νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του.

Ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι ἦταν ἱκανοποιημένος. Δὲν εἶχε δῆ τίποτε ποὺ νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ καὶ νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀπαγωγή.

★

Ὁ Φλεμὰν γύρισε στὸ Παρίσι ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ. Τράβηξε πρὸς τὸ Σηκουάνα καὶ στάθηκε πάνω σ' ἕνα γεφύρι ἄκρετὴ ὥρα. Μελαγχολικὸς κι' ἀπελπισμένος κύτταζε τὰ μαῦρα νερὰ τοῦ ποταμοῦ ποὺ κυλοῦσαν βουβὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Δὲν εἶχε κανένα δισταγμό.

—Ὅσο πιὸ γρήγορα, τόσο καλύτερα! ψιθύρισε.

Δὲν εἶχε παρὰ νὰ καβαλλικέψῃ τὶς κιγκλίδες τῆς γέφυρας καὶ νὰ πέσῃ στὸ νερό. Ὡστόσο ἀργοῦσε νὰ τὸ κάμῃ.

Μιὰ σκέψι στριφογύριζε στὸ μυαλό του

Η ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παρακολουθοῦν κατόπιν εἰδικῆς ἀδειας τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς νεαροῦ Νέγρου 18 ἐτῶν, ποὺ, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, δηλαδὴ σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν δολοφόνησε τὸν Ἀμερικανὸ Ι. Ντέαν γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ. Στὴ μέση διακρίνεται ἡ ἀδελφὴ τοῦ θύματος Ρόμπυ Ντέαν καὶ δεξιὰ της ἡ μητέρα του. Ἡ ἐκτέλεσι ἔγινε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Θαλασσινὰ!

Γιὰ τὴ Δευτέ — τὴν Καθαρὴ
τρία μερόνυχτα, σερί,
μοῦ πρίζεις τὸ πλεμόνι
καὶ κοπανᾶς ξανὰ μανὰ
ὅτι γουστᾶ — θαλασσινὰ
τῆς ὥρας μὲ λεμόνι.

★

Μὰ ἐφέτος τὰ θαλασσινὰ
δὲν εἶνε σαρακοστιανά,
ὅπως τὰ χρόνια τ' ἄλλα,
καθότι ὁ Σαρωνίκος
εἶνε γεμᾶτος διαρκῶς,
αὐγά, τυρὶ καὶ... γάλα!

★

Ἄσε, λοιπόν, τὶς λιχουδιές,
στὶς τόσες ἀναπαραδιὲς
καὶ πέρνα μὲ κρεμμῦδι.
Πᾶμε νὰ στρείδια νὰ μιλᾶς
κι' ἐ[illegible]τ νὰ μοῦ κολλᾶς,
ἐμένανε σὰν... στρεῖ-
(δι!

Ἄλλαξε, τέλος, τὸ
(σκοπό,
περὶ κυδωνιὰ καὶ χτα-
(πό —
[illegible]ράτο καὶ κρασᾶ-
(το,
[illegible] μὴ σὲ πιάσω ἀπ'
(τὸ τσουλοῦ —
[illegible] σὰν... χτάπόδι,
(σουρλουλοῦ,
[illegible] κοπανίσω κάτω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ἐπίμονα, βασανιστικά. «Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ Ρόζα ἀπὸ μακρυά, χωρὶς νὰ μὲ δῆ, χωρὶς νὰ τῆς μιλήσω», συλλογίζοταν.

Καὶ στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

—"Οχι ἀπόψε, μουρμούρισε. Θὰ δῶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ Ρόζα κι' ὕστερα ὅλα θὰ τελειώσουν.

Μὲ τὴ σκέψι αὐτή, μὲ τὴν ἀπελπισμένη αὐτὴ ἀπόφασι γύρισε, βαδίζοντας ἀργὰ καὶ κουρασμένα στὸ ξενοδοχεῖο του.

Ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του συλλογίζοταν:

«Ναί, θὰ τὴν δῶ ἄλλη μιὰ φορά. Θὰ πάω στὸ Σκὼ τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας. Καὶ γυρίζοντας στὸ Παρίσι θὰ πέσω στὸ Σηκουάνα καὶ θὰ τελειώση τὸ φρικτὸ δράμα τῆς ζωῆς μου...»

Δὲν ἔλεγε ψέμματα στὸν ἑαυτό του ὁ Φλεμάν. Οὔτε ἀνέβαλε τὴν αὐτοκτονία ἀπὸ δειλία. Μιὰ μυστηριώδης φωνή, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἑαυτοῦ του τοῦ ἐπέβαλε τὴν τελευταία αὐτὴ ἐκδρομὴ ὡς τὸ Σκώ.

Παραξενευόταν μάλιστα κι' ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἐπιθυμία του αὐτή.

Μὰ καὶ τὸ πρωῒ ποὺ ξύπνησε δὲν ἄλλαξε γνώμη. Ἀντιθέτως ὁ πόθος του νὰ ξαναδῆ τὴ Ρόζα, ἔστω κι' ἀπὸ μακρυά, ἔγινε πιὸ ἔντονος.

— Τὴ Δευτέρα... ψιθύριζε. Κάτι μοῦ λέει πὼς θὰ τὴν ξαναδῶ...

★

Ἔφτασε ἡ Δευτέρα.

Ὁ Φλεμὰν ἔνοιωθε μιὰ παράξενη γαλήνη. Ἡ σκέψι ὅτι ἡ μέρα αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του δὲν τὸν τρόμαζε καθόλου.

Ὅταν βράδυασε ἄνοιξε τὴ μικρὴ βαλίτσα του, στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα πιστόλι. Δὲν ἤξερε κι' ὁ ἴδιος γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό. Ἐνεργοῦσε σὰν αὐτόματο.

Τὸ πιστόλι αὐτὸ τὸ εἶχε δανειστῆ ἀπὸ ἕνα παλιό του φίλο τὴν ἑπομένη τῆς βραδυᾶς ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ Σκὼ τὸν Τρεβὶλ καὶ τοῦ εἶχαν κάνει ἐντύπωσι τὰ ὑποπτα στριφογυρίσματα του στὸ χτῆμα.

Δὲν εἶχε συναντήσει ἀπὸ τότε τὸ φίλο του γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψη. Τὸ εἶχε λησμονήσει σχεδὸν στὸ βάθος τῆς βαλίτσας του. Κι' ἀπόψε τὸ θυμήθηκε ξαφνικὰ ἐνῶ τοιμαζόταν νὰ φύγη.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Σκὼ εἶχε νυχτώσει. Ἡ κίνησι ἦταν ἀραιή.

Τὰ παράθυρα τῆς ἐπαύλεως τῆς Ρόζας ἦσαν φωτισμένα.

Ὁ Φλεμὰν ἔκανε ἕνα γῦρο καὶ στάθηκε στὸ μέρος ποὺ εἶχε συναντήσει τὴ Ρόζα τὴν προηγούμενη φορά.

Στάθηκε κάμποσο ἐκεῖ καὶ περίμενε.

Κανεὶς δὲν φαινόταν.

— Εἶνε ἴσως γραφτό μου νὰ μὴν τὴν ξαναδῶ πιά, συλλογίστηκε.

Συνέχισε κατόπιν τὸ δρόμο του, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά. Θὰ καθόταν στὸ Σκὼ μισή, τὸ πολὺ μιὰ ὥρα ἀκόμα. Κι' ἂν ἡ Ρόζα δὲν φαινόταν θὰ ξαναγύριζε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ πεθάνη.

Καθὼς προχωροῦσε σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι εἶδε ἀντίκρυ του φῶς ἀπὸ προβολεῖς αὐτοκινήτου. Κάποιο αὐτοκίνητο προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του ἀργά.

Χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, ὁ Φλεμὰν ὑποψιάστηκε. Θυμήθηκε τὸν ὕποπτο ἄγνωστο ποὺ εἶχε δῆ νὰ κατασκοπεύη τὴν ἔπαυλι. Εἶχε κι' ἐκεῖνος αὐτοκίνητο.

Στάθηκε ἀπότομα γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἀμέσως κατόπιν πήδησε στὸ χαντάκι καὶ τρύπωσε πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη.

Τὸ αὐτοκίνητο πλησίασε, ἀργὰ πάντα, κι' ὁ Ἐρρίκος κατώρθωσε νὰ διακρίνη τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε. Ἦταν ὁ ὕποπτος τύπος τῆς προηγούμενης βραδυᾶς.

— Κάτι συμβαίνει.... μουρμούρισε ὁ Φλεμάν. Κάτι ποὺ δὲν εἶνε ἄσχετο μὲ τὴ Ρόζα. Τί ζητάει αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο καὶ τριγυρίζει στὸ χτῆμα; Ἀσφαλῶς δὲν ἔχει καθόλου καλοὺς σκοπούς. Θὰ τὸν παρακολουθήσω, δὲν θὰ τὸν ἀφήσω καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ἄφησε τὸ αὐτοκίνητο νὰ προχωρήση λίγο, βγῆκε ἀπὸ τὸ φράχτη κι' ἄρχισε νὰ βαδίζη κατόπιν του.

Δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ τὸ χάση, γιατὶ πήγαινε ἀργά. Φρόντιζε ὡστόσο νὰ βαδίζη σύρριζα στοὺς φράχτες, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῆ ὁ ὁδηγός.

Ἔσπαζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ μαντέψη τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀγνώστου, μὰ δὲν κατέληγε σὲ κανένα συμπέρασμα.

«Ἂν ἡ Ρόζα κινδυνεύει, σκέφθηκε, ἔκανα πολὺ καλὰ ποὺ ἤρθα ἐδῶ ἀπόψε».

Τὸ αὐτοκίνητο προχώρησε καὶ στάθηκε σ' ἕνα χέρσο χωράφι, κοντὰ στὸ χτῆμα, ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς θάμνους.

Ὁ ἄγνωστος ἔσβυσε τοὺς προβολεῖς καὶ κατέβηκε.

Ὁ Φλεμὰν ρίχτηκε μπρούμυτα στὸ ἔδαφος, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο ἀπάνω του.

Εἶδε τὸν ἄγνωστο νὰ στέκεται μιὰ στιγμή, νὰ κυττάζη γύρω του κι' ἔπειτα νὰ βγάζη ἀπ' τὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του κάποιο ἀντικείμενο καὶ νὰ τὸ ἐξετάζη.

Ὁ Φλεμὰν δὲν διέκρινε τὸ ἀντικείμενο ἐκεῖνο.

Μὰ ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα πιστόλι.

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχη καλοὺς σκοπούς, σκέφτηκε. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια μου. Τί ἔχω νὰ χάσω ἐξ ἄλλου; Πρέπει νὰ ἐξακριβώσω τοὺς σκοπούς του. Ἂν ἡ Ρόζα κινδυνεύη εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσω καὶ μὲ θυσία ἀκόμα τῆς ἰδιας τῆς ζωῆς μου».

Ὁ ἄγνωστος προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸ χτῆμα. Δὲν φαινόταν νὰ βιάζεται.

Ἡ παρακολούθησι δὲν ἦταν εὔκολη.

Ὁ Ἐρρίκος ἀναγκαζόταν κάθε τόσο νὰ πέφτη στὸ ἔδαφος καὶ νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά, ἀδιαφορώντας γιὰ τ' ἀγκάθια ποὺ χώνονταν στὰ χέρια του.

Ὁ ἄγνωστος ἔφτασε στὸ ὕψωμα ποὺ εἶχε σταθῆ τὴν ἄλλη φορὰ κι' ὁ Φλεμὰν καὶ στάθηκε, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὴν ἔπαυλι.

Σ' ἀπόστασι τριάντα - σαράντα βημάτων πίσω του, ὁ Ἐρρίκος τὸν παρακολουθαγε ἄγρυπνα καὶ συγχρόνως σκέφτοταν:

«Δὲν εἶνε κακοποιός. Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Οἱ λωποδύτες δὲν βγαίνουν νὰ κλέψουν στὴν ἐξοχὴ μὲ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο. Τότε;... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐνδιαφέρεται, χωρὶς ἄλλο, γιὰ τὴ Ρόζα. Ἡ Ρόζα κινδυνεύει!... Δὲν εἶνε πιὰ γυναῖκα μου. Μὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ χύσω γι' αὐτὴ καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ αἵματός μου...»

★

Ὁ Τρεβίλ, γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὅπως θὰ μαντέψατε, ἄρχισε νὰ βηματίζη πάνω στὸ χλοϊσμένο ἐκεῖνο ὕψωμα νευρικά. Τὸν ἔτρωγε ἡ ἀνυπομονησία. Ἤθελε νὰ τελειώνη.

Ἀλλὰ ἡ Ρόζα δὲν φαινόταν. Ἂν δὲν ἔβγαινε ἔξω ὅλα ἦσαν χαμένα, γι' αὐτὴ τουλάχιστον τὴ νύχτα.

Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα.

Ὁ Τρεβὶλ ἔμενε ὄρθιος κι' ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα.

Μὲ τὴν κοιλιὰ στὴ χλόη ὁ Φλεμὰν τὸν κάρφωνε μὲ τὸ ἄγρυπνο βλέμμα του.

Ἔξαφνα ἕνα φωτισμένο τζάμι τῆς ἐπαύλεως ἄνοιξε καὶ φάνηκε μιὰ γυναῖκα.

Ἦταν ἐκείνη.

Τὴν ἀναγνώρισαν καὶ οἱ δύο.

Ἡ Ρόζα δὲν ἔμεινε πολλὴ ὥρα στὸ παράθυρο. Τὸ ξανάκλεισε καὶ χάθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου.

Λίγο ἀργότερα ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ Τρεβὶλ κι' ὁ Φλεμὰν εἶδαν τὴ Ρόζα νὰ βγαίνη στὸ χτῆμα καὶ νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν ἔξοδο, χωρὶς νὰ βιάζεται.

Ὁ ὑποκόμης ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὸ ὕψωμα.

Ὁ Φλεμὰν τὸν ἀκολούθησε, ὅσο πιὸ προσεκτικὰ μποροῦσε.

Ὁ Τρεβὶλ τράβηξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ εἴσοδος τοῦ ἀγροχτήματος, κατεβάζοντας τὸ γῦρο τοῦ καπέλλου του ὡς τὸ φρύδια.

«Κάτι πρόκειται νὰ συμβῆ σὲ λίγο», σκέφθηκε ὁ Φλεμὰν κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὴν τσέπη ποὺ εἶχε βάλει τὸ πιστόλι του, πρὶν φύγη ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἡ ἀγωνία τὸν ἔπνιγε.

Ἡ σκέψι ὅτι ἡ Ρόζα μποροῦσε νὰ διατρέξη κίνδυνο τὸν ἔκανε σὰν τρελλό.

Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν τώρα εἶδαν τὴ Ρόζα νὰ ἀνοίγη τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ἔτοιμη νὰ βγῆ στὸ δρόμο.

Ὁ Τρεβὶλ ἔνοιωσε ἄγρια χαρά.

Ὁ Φλεμὰν ἔσφιξε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του. Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τῆς φωνάξη νὰ προφυλαχτῆ, νὰ γυρίση πίσω. Δίσταζε ὡστόσο. Τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε πιά.

Ὅσο νὰ κάνη τὶς σκέψεις αὐτὲς ἡ Ρόζα βγῆκε στὸ δρόμο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε, μὲ κάθε συντομία, τὸ λόγο ποὺ ἀνάγκασε τὴ Ρόζα νὰ βγῆ ἔξω τὴν ὥρα αὐτή.

Τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε ἀρρωστήσει ξαφνικὰ τὸ παιδάκι της. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ μικρὴ ἀδιαθεσία. Ἡ Ρόζα δὲν ἀνησύχησε στὴν ἀρχή. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, κοντὰ τὸ βράδυ, ὁ μικρὸς εἶχε λίγο πυρετό.

— Θὰ τρέξω γιὰ τὸ γιατρό, εἶπε στὸν Κριλλιόν.

— Πηγαίνω ἐγώ, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

—"Οχι, μεῖνε κοντὰ στὸ μικρό. Θὰ πεταχτῶ ἐγώ. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω λίγο τὸ βραδυνὸ ἀεράκι.

Ὁ Ἀδόλφος δὲν ἐπέμεινε.

Ἡ Ρόζα ἔφυγε, χωρὶς νὰ φροντίση νὰ ντυθῆ, μὲ τὰ ροῦχα τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ γιατρὸς ἄλλωστε καθόταν κοντά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

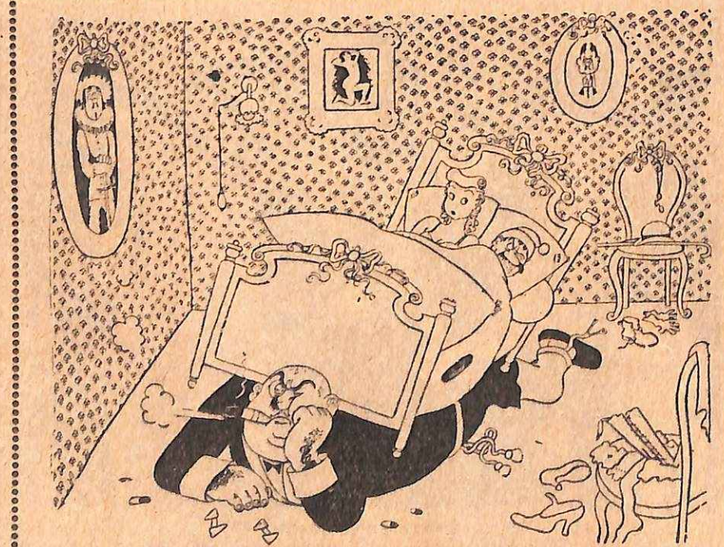

— Πάντως, γυναῖκα, ὁ προηγούμενος φίλος σου, περνοῦσε τουλάχιστον ἀπαρατήρητος!

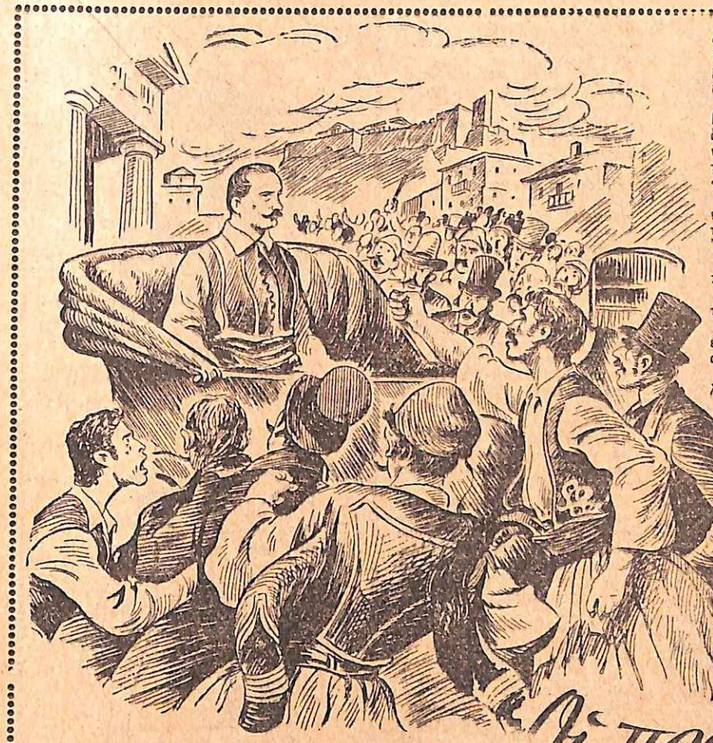

— Κάτω ἡ Κυβέρνησι! ... Κάτω οἱ ἀνίκανοι! ... φώναζαν στὸν "Οθωνα τὰ πλήθη.

Αἱ πρῶται ἐκλογαὶ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αἱματηρὲς συγκρούσεις, Πανελλήνιος ἀναστάτωσις!...

Οἱ ἐκλογὲς ἔχασαν στὴν ἐποχή μας τὶς παλιὲς δόξες τους. Βρισκόμαστε σὲ προεκλογικὴ περίοδο κι' ὅμως, καὶ στὴν πρωτεύουσα καὶ στὶς ἐπαρχίες ἐπικρατεῖ ἡσυχία καὶ γαλήνη.

Στὰ παλαιότερα χρόνια ἡ προεκλογικὴ περίοδος ἦταν γιὰ τὴν Ἑλλάδα περίοδος ἀναστατώσεως, συναγερμοῦ, διαδηλώσεων, αἱματηρῶν συγκρούσεων.

Οἱ πρῶτες βουλευτικὲς ἐκλογὲς ἔγιναν στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ Καλλέργη καὶ τὴν ἀπόκτησι Συντάγματος στὰ 1843. Ἡ συγκληθεῖσα τότε Ἐθνικὴ Συνέλευσις σύνταξε τὸν ἐκλογικὸ νόμο καὶ ἡ κυβέρνησι Μαυροκορδάτου ἀνέλαβε νὰ διενεργήση τὶς ἐκλογές.

Κατὰ τὸν νεαρώτατο ἐκλογικὸ νόμο ἡ διάρκεια τῆς ψηφοφορίας ἦταν ὀχταήμερη. Ἡ ἐκλογὴ θὰ γινόταν μὲ ψηφοδέλτια.

Οἱ πρῶτες αὐτὲς βουλευτικὲς ἐκλογὲς ὑπῆρξαν οἱ πιὸ ταραχώδεις καὶ πιὸ αἱματηρὲς ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες ποὺ ἀκολούθησαν κατόπιν.

Στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, οἱ ἄρρενες κάτοικοι κυκλοφοροῦσαν πάνοπλοι. Οἱ τότε ἐκδιδόμενες ἐφημερίδες ζήτησαν ἀπ' τὴν κυβέρνησι νὰ διατάξη τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν κατοίκων. Ἐπενέβη ὅμως ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς πρωτευούσης καὶ ὑποψήφιος βουλευτὴς Καλλέργης, ὁ ἥρωας τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος κι'... ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους: Μὲ μιὰ του προκήρυξι στὸ λαὸ τὸν καθησύχαζε καὶ τὸν βεβαίωνε ὅτι κανένας δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν ἀφοπλίση! "Οσοι πολῖται μάλιστα ἔφεραν τὸ μετάλλιο τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταπολιτεύσεως μποροῦσαν νὰ εἶναι ὁπλισμένοι σὰν ἀστακοί!

Ὁ Πρωθυπουργὸς Μαυροκορδάτος, ἀρχηγὸς τῆς ἀγγλόφιλης πολιτικῆς παρατάξεως — τῶν «Μπαλαίων», ὅπως τοὺς ὀνόμαζαν — ζήτησε στὴν περίστασι αὐτὴ τὴ σύμπραξι τοῦ Κωλέττη, ἀρχηγοῦ τῆς Γαλλόφιλης παρατάξεως, τῆς «Μοσχομαγγίτικης», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσαν. Ἀλλὰ ὁ παμπόνηρος Ἠπειρώτης, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ τοῦ ὑποσχέθηκε τὴν ὑποστήριξί του, παρασύρθηκε κατόπιν ἀπὸ τὸν Δ. Καλλιφρονᾶ κι' ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ἀντιπολιτευσεως.

Κι' ἄρχισε πλέον ἀγριος, ἀνηλεής, ἐξοντωτικὸς ὁ προεκλογικὸς ἀγώνας.

Ὁ Μαυροκορδάτος «σοβαρὸς τὸ ἦθος καὶ ἐντιμότατος πολιτικὸς» δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίση τὸν καταχθόνιο καὶ πολυμήχανο Κωλέττη.

Εἰς βάρος τῆς κυβερνήσεως διέδιδαν τερατώδεις συκοφαντίες: Ὅτι ἐπρόκειτο, μετὰ τὶς ἐκλογές... νὰ προσαρτήση τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἀγγλία!... Ὅτι ἐσκόπευε... νὰ καταλύση τὴν ὀρθόδοξη θρησκεία καὶ νὰ ἐπιβάλη τὸν Προτεσταντισμό!...

Δὲν περιωρίστηκε σὲ συκοφαντίες μόνον ἡ ἀντιπολίτευσι. Ὀργάνωνε ἀκόμα ὀλαγωγίες καὶ στάσεις. Στὴν Ἀθήνα ἑτοιμαζαν γιὰ τὶς 11 Ἰουνίου, ἡμέρα Κυριακή, μεγαλη διαδήλωσι γιὰ ν' ἀποδοκιμάση ὁ λαος τὴν ἀνίκανη κυβέρνησι.

Ἡ Κυριακὴ αὐτὴ ξημέρωσε ἡλιοφώτιστη. Τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ πλήθη διαδηλωτῶν. Περίμεναν τὸν βασιλέα "Οθωνα γιὰ νὰ ἐκφράσουν ἐνώπιον τῆς Μεγαλειότητός του τὴν ἀποδοκιμασία τους γιὰ τὴν κυβέρνησι Μαυροκορδάτου.

Ὁ "Οθων ὅμως πληροφορήθηκε τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ καὶ τὴν Κυριακὴ αὐτὴ δὲν ἔκανε, ὅπως πάντα, τὸν περίπατο του πρὸς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

Μόλις τὸ ἔμαθαν αὐτὸ οἱ διαδηλωταὶ ὥρμησαν ἀσυγκράτητοι πρὸς τὴν πόλι κραυγάζοντας:

— Στ' ἀνάκτορα!... Στ' ἀνάκτορα!... Κάτω ὁ Μαυροκορδάτος!...

Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς Καλλέργης μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του κι' ἀρκετὴ δύναμι στρατοῦ ἐσπευσε τότε νὰ καταλάβη τὰ γύρω τοῦ παλατιοῦ.

Μόλις ἐμφανίσθηκαν οἱ διαδηλωταί, ὁ Καλλέργης τοὺς σταμάτησε στὸ μέρος ποὺ εἶναι σήμερα τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγ. Βρεταννίας καὶ τοὺς σύστησε νὰ διαλυθοῦν. Οἱ διαδηλωταὶ ὅμως ἑτοιμάζονταν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ νὰ φτάσουν πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Ἀνακτόρων.

Ὁ Καλλέργης δὲν δίστασε περισσότερο. Διάταξε ἐπέλασι τοῦ ἱππικοῦ. Τὸ τί ἐπακολούθησε δὲν περιγράφεται. Πυροβολισμοί, βλαστήμιες, κραυγὲς λύσσας, θρῆνοι καὶ ὀδυρμοί.

«Μετὰ τὴν ἐπέλασι, γράφει χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς, ὅλη ἡ προ τῶν ἀνακτόρων ἔκτασις ἦταν γεμάτη αἵματα, φέσια, καπέλλα, μπαστούνια, παπούτσια κτλ. κτλ.».

Συγκρούσεις καὶ φόνοι συνέβαιναν συχρόνως στὶς ἐπαρχίες. Ἐπαναστατικὰ κινήματα ἐξερράγησαν στὴν Ἀκαρνανία, στὴ Μάνη, στὴν Τρίπολι.

Στὴ Μάνη οἱ ὑποψήφιοι βουλευται μετέβαλαν τὸν προεκλογικὸ ἀγωνα σέ... πολεμο! Ἀντὶ ψηφοδελτίων..., σφαῖρες!... Οἱ Μαυρομιχαλαιοι, ὁ Πιερράκος, ὁ Γρηγοράκης, ἀκολουθούμενοι ἀπο στιφη ἐνόπλων ἔδιναν ἀληθινὲς μάχες.

Ἡ κυβέρνησι ἔστειλε ἀμέσως στὴ Μάνη τὸ στρατηγὸ Κίτσο Τζαβέλα ποὺ καταφερε νὰ διαλύση τοὺς ἐνόπλους καὶ νὰ πείση τοὺς ὑποψηφίους νὰρθοῦν στὴν Ἀθήνα. Ὁ Τζαβέλας ἐστάλη καὶ στὴν Ἀκαρνανία ὁπου εἶχε σηκώσει ἀνταρσία ὁ στρατηγὸς Θ. Γρίβας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ πλῆθη παλληκαριῶν. Ἔφτασαν τέλος οἱ μέρες τῆς ἐκλογῆς. Καὶ τοτε ἡ ἀναρχία κορυφώθηκε.

«Ἐδῶ ἐξυλοκοποῦντο χωροφύλακες, ἐκεῖ ἐφονεύοντο πολῖται», γράφει σύγχρονος ἱστορικός. Στὴν Ἀθηνα ἡ ψηφοφορία γινόταν στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης. Πρὸ τοῦ ναοῦ ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ μπράβοι τῶν δύο κομμάτων, ἑτοιμοι ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κουτσαβάκηδων αὐτῶν ἦταν κάποιος Παξινος ὀνομαζόμενος. Λίγη ὥρα κατόπιν, ὁ ἀρχιμπράβος αὐτὸς τσακώθηκε μ' ἕναν ψηφοφορο και τὸν τραυματισε μὲ τὸ μαχαίρι του. Ὁ ψηφοφορος τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τούρριξε κατάστηθα. Ὁ Παξινος ωριαστηκε κάτω βογγώντας. Τότε τοῦ ρίχτηκαν μὲ τὰ μαχαίρια τους οἱ μπράβοι τῆς ἀντίθετης πολιτικῆς παρατάξεως καὶ τὸν αποτελείωσαν!

Οἱ φρουροὶ ποὺ ἦσαν πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης θέλησαν σὲ λίγο ν' ἀπομακρύνουν τὰ πλήθη τῶν μπράβων τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Οἱ μπράβοι ὥρμησαν τότε κατα τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς μοιράρχου ζητοβέλη γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὸ ξίφος. Οἱ φρουροὶ θέλησαν νὰ τοὺς συγκρατήσουν. Ἀλλὰ οἱ μπράβοι τοὺς ἅρπαξαν τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἔδειραν μ' αὐτὰ μέχρις αἵματος!...

Ἐμφανίζεται ἐπὶ τέλους πρὸ τοῦ ναοῦ ὁ Δ. Καλλιφρονᾶς. Τὰ πλήθη τῶν ταραξιῶν τὸν ζητωκραυγάζουν καὶ ξεκινοῦν μαζί του γιὰ τ' ἀνάκτορα. Στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ συναντοῦν τὸν βασιλέα "Οθωνα, σταματοῦν τὸ ἁμάξι του καὶ φωνάζουν:

— Κάτω ἡ Κυβέρνησις!... Κάτω οἱ ἀνίκανοι!...

Ὁ "Οθων τοὺς γνέφει καταφατικά. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ παραιτεῖται ὁ Μαυροκορδάτος κι' ἀναλαμβάνει νὰ σχηματίση κυβέρνησι ὁ δαιμόνιος Κωλέττης.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἐκλογὲς ἀναβλήθηκαν γι' ἀργότερα.

Γιά ἕνα "ΨΥΧΡΟ" ΠΟΛΕΜΟ

Τὰ προβλήματα τοῦ κρύου στὸ Βορρᾶ

Τὸν τελευταῖο καιρό, ἔχουν γίνει ἐπανειλημμένως μεγάλα γυμνάσια, στρατιωτικά, ναυτικὰ καὶ ἀεροπορικά, στὴν 'Αλάσκα, στὸ βόρειο Καναδᾶ καὶ στὴ Σιβηρία, στὶς παγωμένες δηλαδὴ καὶ ἀφιλόξενες ἐκτάσεις τοῦ Βορρᾶ. Συγχρόνως, γίνονται δοκιμὲς καὶ πειράματα ἀντοχῆς τοῦ ἐμψύχου καὶ ἀψύχου ὑλικοῦ στὸ δυνατὸ κρύο.

'Ο λόγος τοῦ ξαφνικοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὶς πολικὲς χῶρες εἶναι διπλός:

Πρῶτον, οἱ ἀρκτικὲς περιοχὲς ἀποικίζονται καὶ βιομηχανοποιοῦνται ὅλο καὶ πιὸ πολύ, κι' οἱ νέες αὐτὲς ἐπαρχίες τῆς 'Αμερικῆς τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Ρωσσίας χρειάζονται ἀνάλογη στρατιωτικὴ φρουρά. Δεύτερον, σ' ἕνα πιθανὸ μελλοντικὸ πόλεμο 'Αμερικῆς καὶ Ρωσσίας, θὰ δοθοῦν πιθανώτατα μεγάλες μάχες στὸν παγωμένο Βορρᾶ, κι' ἑπομένως πρέπει νὰ δημιουργηθοῦν στρατοὶ ἱκανοὶ ν' ἀνθέξουν ἐπὶ πολὺ χρονικὸ διάστημα στὸ δυνατὸ κρύο.

Οἱ εἰδικοὶ ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς νέες αὐτὲς ἐρευνες, δὲν παραμελοῦν καμμιὰ λεπτομέρεια καὶ δίνουν προσοχὴ στὴν πιὸ ἀσήμαντη φαινομενικὰ παρατήρησι. Ἔτσι, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, κάποιος νεαρὸς 'Αμερικανὸς ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε λάβει μέρος στὰ γυμνάσια τῆς 'Αλάσκας, ἔλεγε κατόπιν ὅτι «τὸ χειρότερο πρᾶγμα τῆς ζωῆς στὸν 'Αρκτικὸ εἶναι τὸ ν' ἀλλάζη κανεὶς τὶς κάλτσες του, ὅταν τὶς ἔχη ὑγράνει ὁ ἱδρώτας τῶν ποδιῶν». Γιατὶ κινδυνεύει νὰ παγώσουν τὰ δάχτυλά του καὶ νὰ πάθη κρυοπαγήματα.

— Στὸ σπίτι μας, πρόσθεσε μὲ χιοῦμορ, ὅταν κρυώνουμε πολὺ τὸ πρωί, φορᾶμε τὶς κάλτσες μας κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ! Γιατὶ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ κάνουμε κάτι ἀνάλογο καὶ στὴν 'Αλάσκα;...

Οἱ εἰδικοὶ λοιπὸν ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπόδειξί του καὶ τροποποίησαν τὸ «σάκκο» ποὺ χρησιμεύει γιὰ νὰ κοιμοῦνται μέσα σ' αὐτὸν οἱ στρατιῶτες στὸ ὕπαιθρο. Τὸν μετέτρεψαν δηλαδή, ἔτσι ὥστε νὰ μποροῦν ἐπίσης ν' ἀλλάζουν κάλτσες, χωρὶς νὰ βγάλουν τὰ πόδια τους ἀπ' αὐτόν.

'Ενῶ ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη δὲν φαίνεται νὰ ἐπηρεάζη τὴ μαχητικὴ ἱκανότητα τῶν στρατιωτῶν, τὸ δυνατὸ κρῦο λυγίζει ἀκόμη καὶ τὸν πιὸ γερὸν ἄντρα. Αὐτὸ ἀπεδείχθη στὰ γυμνάσια ποὺ ἔγιναν στὴν 'Αλάσκα μὲ ἀεραγήματα. Οἱ ἀλεξιπτωτιστὰι δὲν μποροῦσαν πιὰ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὸν ὑποθετικὸ ἀντίπαλο, ὅταν εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν ἕνα πραγματικὸ κι' ἀμείλικτο ἐχθρό: τὴν παγωνιά.

Ἕνα ἀπ' τὰ παράπονά τους ἦταν ὅτι δὲν τολμοῦσαν ν' ἀγγίξουν τὰ μεταλλινα κουμπιά τους ἢ τὰ ὅπλα τους, γιατὶ ἦσαν τόσο παγωμένα ὥστε τοὺς «ἔκαιγαν» τὰ χέρια. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ λύθηκε ἐν μέρει μὲ τὴ χρησιμοποίησι κουμπιῶν ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ δὲν παγώνουν ὅπως τὰ μετάλλινα.

Δὲν εἶναι ὅμως πάντοτε τόσο εὔκολο νὰ βρεθῆ ἡ λύσις γιὰ καθένα ἀπ' τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργεῖ τὸ ὑπερβολικὸ κρῦο.

Οἱ χαμηλὲς θερμοκρασίες προκαλοῦν ἐπικίνδυνες ἀλλοιώσεις τῶν φτερῶν τῶν ἀεροπλάνων. Σ' αὐτὲς ὀφείλονται τὰ μισὰ περίπου ἀπ' τὰ ἀεροπορικὰ δυστυχήματα ποὺ συνέβησαν στὸν 'Αρκτικὸ στοὺς δυὸ τελευταίους χειμῶνες. Οἱ εἰδικοὶ προσπαθοῦν τώρα νὰ βροῦν τὸ φάρμακο, μὲ μιὰ σειρὰ πειραμάτων ποὺ μένουν μυστικὰ γιὰ εὐνοήτους λόγους. Ἀλλωστε τὴν ἴδια μυστικότητα τηροῦν καὶ οἱ Ρῶσσοι γιὰ τὰ δικά τους πειράματα.

"Ἐν' ἄλλο σοβαρὸ πρόβλημα εἶναι ἡ προσγείωσις τῶν ἀεροπλάνων πάνω στοὺς πάγους, ποὺ σπάζουν συχνὰ ἀπ' τὴ δυνατὴ προσκρουσι.

Τὰ ὅπλα παθαίνουν πολλὲς φορὲς ἐμπλοκὲς ἀπ' τὸ κρῦο, καὶ τὰ ὄργανα σκοπεύσεως τοῦ πυροβολικοῦ χάνουν τὴν ἀκρίβειά τους ἐξ αἰτίας τῆς συστολῆς τῶν μετάλλων. "Ενα τσεκοῦρι μπορεῖ νὰ σπάση, στὸ δυνατὸ κρῦο, σὰν γάτανα ἀπὸ πορσελάνη. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ ζεστάνη κανείς, πρὶν τὸ χρησιμοποιήση.

Τὰ μεταλλα κρυσταλλώνονται ἀπ' τὴν παγωνιά, καὶ σπάζουν τότε ὅπου συμβῆ νάχουν κάποιο ἐσωτερικὸ ἐλάττωμα. Αὐτὸς ὁ λόγος ἀχρήστευσε 20 ἀπ' τὰ 85 γερμανικὰ τάνκς σ' ἕνα τομέα τοῦ 'Ανατολικοῦ μετώπου, τὸ 1943.

'Αλλὰ καὶ τὰ φωτογραφικὰ φίλμ γίνονται εὔθραυστα, σὰν γυάλινα. Τώρα δοκιμάζεται ἕνα εἶδος ζελατίνης, ποὺ τὰ διατηρεῖ εὐλύγιστα ἀκόμη καὶ σὲ θερμοκρασία 60ο ὑπὸ τὸ μηδέν.

'Αλλα προβλήματα ἀφοροῦν τὰ πλοῖα ποὺ ταξιδεύουν στὶς πολικὲς θάλασσες. "Οταν ὁ κυβερνήτης ἑνὸς ὑποβρυχίου γύρισε ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι στὸ Μουρμάνσκ, περιέγραψε πῶς τὸ σκάφος του εἶχε κινδυνέψει νὰ βουλιάξη, ἀπ' τὸ πρόσθετο βάρος τοῦ πάγου ποὺ εἶχε κολλήσει ἀπάνω του.

«'Αλλὰ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ ὑποβρυχίου εἶχαν σκεπαστῆ ἀπὸ πάγο — διηγήθηκε. Τὸ κρῦο ἦταν φοβερό. Τρέμαμε ὁλόκληροι, καὶ πολλὰ λεπτὰ ὄργανα καὶ μηχανήματα δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ λειτουργήσουν...».

Οἱ σωλῆνες ἀπὸ συνθετικὸ καουτσοὺκ σκάζουν ἀπ' τὸ κρῦο. Τὸ λάδι τῶν μηχανῶν παγώνει κι' ἐμποδίζει τὴ λειτουργία τως. Τὰ σπίρτα δὲν ἀνάβουν. Τὰ μπουζὶ δὲν δίνουν σπίνθηρα. Τὸ ἐλάχιστο νερὸ ποὺ ὑπάρχει πάντα μέσα στὸ πετρέλαιο, παγώνει μέσα στὰ καρμπυρατὲρ τῶν τάνκς καὶ τῶν τρακτέρ. Ὡρισμένες τροφὲς γίνονται δηλητηριώδεις, ἂν ἐκτεθοῦν στὸ ὑπερβολικὸ κρῦο...

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ μόνον ἀπ' τὰ ἀμέτρητα προβλήματα ποὺ πρέπει νὰ λυθοῦν ἀπ' τοὺς εἰδικούς, τόσο γιὰ τὴν ἐγκατάστασι ἀποίκων καὶ ἐργοστασίων στὸ Βορρᾶ, ὅσο καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι ἑνὸς κυριολεκτικὰ ... ψυχροῦ πολέμου!

✪✪

Κατάντημα θεοῦ!

'Ο Μικάδος κατάγγειλε ἕναν ὑπάλληλο τῆς ἐπιμελητείας τῶν ἀνακτόρων ὅτι τοῦ ἔκλεψε ἕνα ποσὸν 150.000 «γιέν». Αὐτὴ ἡ περίπτωσις πρώτη φορὰ ἐμφανίζεται στὰ χρονικὰ τῆς ἰαπωνικῆς ἱστορίας. Κανεὶς ἄνθρωπος ὡς τώρα δὲν εἶχε τολμήσει νὰ κλέψη τὸ Μικάδο, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς 'Ιάπωνες ὡς ἐνσάρκωσις τοῦ θεοῦ στὴ γῆ.

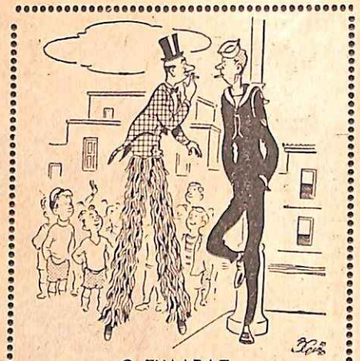

Ο ΞΥΛΑΡΑΣ

— Μοῦ δίνεις τὴ φωτιά σου περικαλῶ, παλληκάρι μου;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

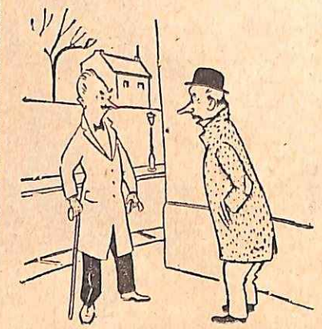

— 'Η δυστυχία μου εἶνε ἀπερίγραπτη! 'Αναγκάστηκα νὰ πουλήσω τὶς μασέλες μου γιὰ νὰ πάρω κάτι νὰ φάω!...

— "Οταν σοῦ μιλῶ, Αὔγουστε, θέλω νὰ μὲ προσέχης καὶ ὄχι νὰ προσποιῆσαι τὸν ἀδιάφορο!...

('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

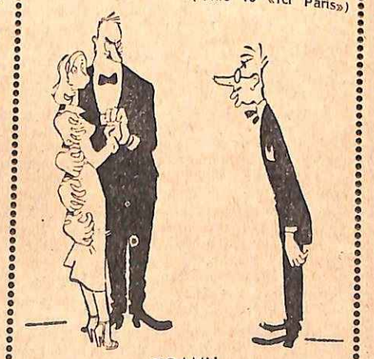

ΤΟΛΜΗ

— Χορεύετε, δεσποινίς;

('Απὸ τὴν «France Dimanche»)

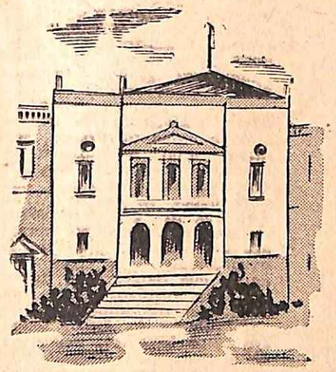

Τὸ Δημότικὸ Θέατρο ἀπὸ σκίτσο τῆς ἐποχῆς.

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὸ Δημοτικὸ Θέατρο

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ θυμοῦνται, ἀσφαλῶς, τὸ ὡραῖο κτίριο τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου — ἀπέναντι ἀπὸ τὴν 'Εθνικὴ Τράπεζα — ποὺ κατεδαφίστηκε πρὶν ἀπὸ δώδεκα χρόνια. Κανένας δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβη γιατὶ τὸ καλλίτερο ἀπὸ τὰ θέατρα τῆς 'Αθήνας, ἀντὶ νὰ ἐπισκευαστῆ, κρίθηκε ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πὼς ἔπρεπε νά... ἰσοπεδωθῆ καὶ νὰ μεταβληθῆ τὸ οἰκόπεδό του στὴν ἀνεκδιήγητη σημερινὴ πλατεῖα, μὲ τὶς παληοπαράγκες, τοὺς μικροπωλητές, καὶ τὰ κρεμάσμενα γιὰ πούλημα παληὰ ροῦχα.

Κάποια ἄτυχη μοῖρα, ποὺ παρακολούθησε τὸ Θέατρο αὐτὸ στὸ χτίσιμό του τὸ συνώδευσε καὶ μετὰ τὸ πρόωρο γκρέμισμά του, ἂν κρίνωμε ἀπὸ τὰ σημερινὰ χαλία τοῦ τόπου ποὺ βρισκόταν. Μερικοὶ μάλιστα, ἀπὸ τὶς παλαιότερες γενεές, τὸ θεωροῦσαν ἁμαρτωλὸ καὶ στοιχειωμένο, γιατὶ ὅταν χτιζόταν μερικοὶ ἐργάτες πέσαν ἀπὸ τὶς σκαλωσιὲς καὶ σκοτώθηκαν...

★

'Η ἱστορία τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου ἄρχισε πρὶν ἀπὸ ἕναν, περίπου, αἰῶνα. Πρῶτος ὁ Γρὴγ. Δ. Καμπούρογλους σκέφθηκε νὰ ἱδρύση κρατικὴ σκηνὴ καὶ νὰ φτιάξη σχολεῖο γιὰ τὴ μόρφωσι τῶν ἠθοποιῶν. Ὡς τότε τὸ μοναδικὸ θέατρο ποὺ ὑπῆρχε στὴν πρωτεύουσα ἦταν τοῦ Μπούκουρα, πίσω ἀπὸ τὸ σημερινὸ κτιριο τῆς Δημαρχίας, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τὴ λειτουργία του ἀπὸ τὰ 1840. 'Αλλὰ τὸ θέατρο τοῦ Μπούκουρα ἀκαλαίσθητο καὶ ἀποτυχημένο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ — ἐμοιαζε σὰν περιστερεῶνας μέσα σ' ἕνα μεγάλο χωράφι — εἶχε ὑποστῆ καὶ τὴ φθορὰ τοῦ χρόνου. Οἱ 'Αθηναῖοι τὸ εἶχαν βαφτίσει τὸ «σαράβαλο».

Στὰ 1856 ἡ κυβέρνησις δέχτηκε τὶς προτάσεις τοῦ Καμπούρογλου, νὰ φτιάξη μὲ ἔξοδά του τὴν κρατικὴ σκηνή, καὶ ὑπογράφτηκε ἡ σχετικὴ σύμβασις. 'Αλλὰ ὅταν ἡ σύμβασις παρεπέμφθηκε στὴ Βουλή, γιὰ νὰ ἐπικυρωθῆ μὲ νόμο, ἄναψε ἡ συζήτησις καὶ ἄρχισαν οἱ ἀντιρρήσεις. Τελικὰ ὅμως ἡ σύμβασις ἔγινε δεκτή, παρὰ τὴ μεγάλη πολεμικὴ ποὺ τῆς ἔκαναν πολλοὶ πατέρες τοῦ "Εθνους καὶ τὴν ἔκθεσι τῆς μειοψηφίας, ποὺ ὑποστήριζε ὅτι: «τὰ θέατρα εἶνε πάντοτε οἱ πρόδρομοι τῆς παρακμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς πτώσεως τῶν ἐθνῶν!!».

★

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσι τῆς συμβάσεως ἔγινε μεγάλη συζήτησις ἐπὶ ἕνα χρόνο γιὰ τὴν καταλληλότερη θέσι. Καὶ μόλις τὸν Αὔγουστο τοῦ 1857 κατέληξαν νὰ διαλέξουν τὴν πλατεῖα μπρὸς ἀπὸ τὴν 'Εθνικὴ Τράπεζα ὅπου καὶ χτίστηκε κατόπιν.

Τὰ σχέδια τοῦ θεάτρου — ποὺ τὰ εἶχε φτιάξει ἀντὶ ἀδρᾶς πληρωμῆς ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων Μπουλανζὲ — συμφωνήθηκε νὰ ὑποβληθοῦν στὴν ἔγκρισι τοῦ "Οθωνος. Ματαίως ὅμως περίμενε ἐπὶ μῆνες ὁ Καμπούρογλους τὴ Βασιλικὴ ἔγκρισι. Καὶ ὅταν παρουσιάστηκε στὸν "Οθωνα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, πληροφορήθηκε ἔκπληκτος πὼς ὁ Βασιλιὰς δὲν εἶχε ἰδὴ ποτὲ τὰ σχέδια, γιατὶ εἶχαν ἐξαφανιστῆ μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ βασιλικὸ γραφεῖο. Δημιουργήθηκε τότε μεγάλος θόρυβος γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν σχεδίων, ποὺ ἀνάγκασε ἐκείνους ποὺ τὰ εἶχαν ἐξαφανίσει νὰ τὰ παρουσιάσουν στὸν "Οθωνα. Καὶ φαίνεται πὼς ὁ κύριος δράστης ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἦταν ὁ γραμματεὺς τοῦ Βασιλέως, Βέτλαντ.

Στὶς 22 Δεκεμβρίου τοῦ 1857 ἐμπαίνει ἐπισήμως ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ «'Εθνικοῦ Θεάτρου» ὅπως τὸ ὀνόμασαν.

'Αλλὰ οἱ περιπέτειες τοῦ Καμπούρογλου δὲ σταμάτησαν ὡς ἐδῶ. Γιατί, ἐνῶ ὁ "Οθων, μὲ τὴν ἀναβλητικότητα ποὺ τὸν χαρακτήριζε, κρατοῦσε τὰ σχέδια στὸ παλάτι γιὰ νὰ τὰ μελετήση, ἐκεῖνοι, ποὺ τὰ εἶχαν ἐξαφανίσει προηγουμένως, εἰδοποιοῦσαν τώρα τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ὅτι τὸ θέατρο χτιζόταν χωρὶς σχέδιο καὶ ἔγκρισι. 'Η ἀστυνομία ἐπενέβη καὶ ἐμπόδισε τὴν οἰκοδομὴ ἡ ὁποία καὶ τελικὰ ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τὸν ἀηδιασμένο ἀπὸ τὶς συνεχεῖς ἀντιδράσεις Καμπουρογλου.

★

"Επρεπε νὰ περάσουν δέκα ξῆ χρόνια γιὰ νὰ συνεχιστῆ ἀπὸ τὸ δήμαρχο Κυριακὸ ἡ ἀνέγερσις τοῦ θεάτρου, ποὺ ὀνομάστηκε πλέον «Δημοτικόν», ἐφ' ὅσον ὁ δῆμος ἀναλάμβανε τὴν οἰκοδόμησί του. Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου 'Αθηναίου δημάρχου συστήθηκε μιὰ μετοχικὴ ἑταιρία, ποὺ θὰ πλήρωνε τὰ ἔξοδα τῆς οἰκοδομῆς καὶ θὰ ἐκμεταλλευόταν γιὰ μερικὰ χρόνια τὸ θέατρο.

Οἱ ἐργασίες τῆς οἰκοδομῆς ἄρχισαν κανονικὰ στὰ 1873, γιὰ νὰ διακοποῦν ὅμως σ' ἕνα χρόνο, ὕστερ' ἀπὸ διαφωνίες ποὺ παρουσιάστηκαν μέσα στὴν ἑταιρία, ποὺ στὸ τέλος διαλύθηκε. Καὶ μόνο στὰ 1886 ἀναλάμβανε γιὰ λογαριασμό του τὴν ἀνέγερσι τοῦ θεάτρου ὁ 'Ανδρέας Συγγρὸς καὶ τὸ τέλειωσε σὲ δυὸ χρόνια, ἐπάνω στὰ καινούργια σχέδια ποὺ εἶχε κάνει ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων Ζ. Ζιράρ.

★

"Αν καὶ τὸ Δημοτικὸ Θέατρο — ἢ τὸ «Θέατρο τοῦ Συγγροῦ» ὅπως τὸ ὀνόμαζαν στὰ πρῶτα χρόνια τῆς λειτουργίας του — παρουσίαζε ἀρκετὲς ἐλλείψεις, ἦταν ὡστόσο ὄχι μόνο τὸ καλλίτερο τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτο κανονικὸ θέατρο ποὺ ἀποχτοῦσε ἡ πρωτεύουσα.

'Απὸ αὐτὸ δίδαξαν οἱ καλλίτεροι ξένοι θίασοι τῆς πρόζας καὶ τοῦ μελοδράματος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησε ἡ ἑλληνικὴ ὄπερα μὲ τὸ Σαμάρα.

'Εκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς θεατρικὲς παραστάσεις τὸ Δημοτικό μας Θέατρο συνδέθηκε μὲ τοὺς 'Αθηναίους τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνα καὶ τῶν πρώτων εἴκοσι χρόνων τοῦ δικοῦ μας μὲ τὸ μεγάλο χορὸ «τῶν μετημφιεσμένων» ποὺ δινόταν τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς 'Αποκρηᾶς καὶ ὅπου πήγαιναν πάντοτε οἱ βασιλεῖς, οἱ δικοί μας καὶ οἱ ξένοι ἐπίσημοι καὶ ὅ,τι τέλος πάντων εἶχε νὰ ἐπιδείξη ἡ μικρὴ τότε ἀθηναϊκὴ κοινωνία σέ... μασκάρες καὶ μὴ μεταμφιεσμένους...

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

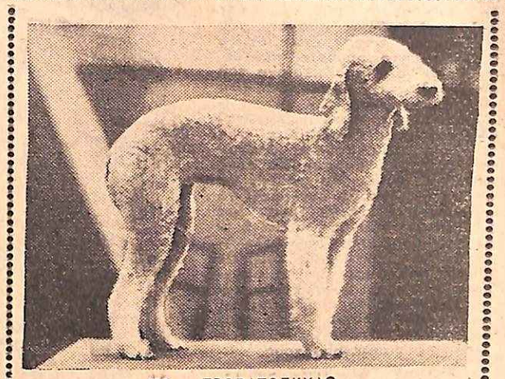

ΤΟ... ΠΡΟΒΑΤΟΣΚΥΛΟ

Σὲ μιὰ ἔκθεσι τῶν σκύλων ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴν 'Αγγλία κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο, τὸ σκυλὶ αὐτὸ ποὺ μοιάζει καταπληκτικὰ μέ... πρόβατο! Τ' ὄνομα τοῦ νικητοῦ εἶνε «Μπραμπλεντὶν Μπέλιντο». 'Η ἔκθεσις διωργανώθηκε ἀπ' τὴν "Ενωσι Κυριῶν τοῦ Κέννελ κι' εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ μεγάλο συναγωνισμὸ ποὺ ἔγινε. 'Εν τέλει ἡ ἐπιτροπὴ κατέληξε νὰ δώση τὸ πρῶτο βραβεῖο σ' αὐτὸ τὸ σκυλί.

ΘΗΚΗ ΓΙΑ ΨΩΜΙ

Στὸ ἑξῆς, τὸ ψωμὶ θὰ διατηρῆται φρέσκο, χάρις στὴ μεταλλίνη αὐτὴ θήκη ποὺ ἔχει διπλὰ τοιχώματα. "Αν γυρίση κανεὶς τὸ κουμπὶ ποὺ βρίσκεται ἐπάνω στὴ θήκη, τὸ ψωμὶ ἀμέσως ἀνεβαίνει καὶ κόβεται αὐτομάτως, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἐνέργεια, μία κανονικὴ φέτα.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ

Πολλὰ μοντέρνα ἀμερικανικὰ αὐτοκίνητα διαθέτουν καὶ εἰδικὰ καθίσματα γιὰ τοὺς... σκύλους. Τὰ καθίσματα αὐτὰ διπλώνουν ἐπάνω στὴν πόρτα, γι' αὐτὸ ὅταν δὲν χρησιμοποιοῦνται δὲν πιάνουν καθόλου χῶρο. 'Επειδὴ βρίσκονται ἐξ ἄλλου στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸ παραθυρο τοῦ αὐτοκινήτου, ἐπιτρέπουν στὰ σκυλιὰ νὰ βλέπουν κι' ἔξω, ἐνῶ ὡς σήμερα δὲν συνέβαινε αὐτό.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ εἰδύλλιο ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

Μερικὰ χορταριασμένα ἐρείπια δείχνουν σήμερα τὸ μέρος ὅπου ὑψωνόταν ἄλλοτε ὁ παληὸς πύργος τοῦ Μπόρλεϋ. Ἦταν ἕνα ὀχυρὸ κι' ἀπορθητο φρούριο, ποὺ δέσποζε σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ Σοὺφφολκ. Οἱ Ἄρπενγκηλ, ποὺ τὸ ἐξουσίαζαν, ἦταν τόσο ἰσχυροὶ καὶ τόσο πλούσιοι, ποὺ ἔβλεπαν τοὺς βασιληάδες τῆς Ἀγγλίας σὰν ἴσους κι' ὕψωναν περήφανα τὸ ἀνάστημά τους μπροστά τους. Ἂν ἤθελαν θὰ μποροῦσαν νὰ βάλουν αὐτοὶ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι τους. Μὰ δὲν τὸ ἀποφάσιζαν. Γιατὶ ἡ ἐξουσία τους στὸ Σοὺφφολκ ἦταν ἀδιαφιλονείκητη. Ἐνῶ, ἂν ἤθελαν νὰ φορέσουν τὴ βασιλικὴ πορφύρα, θἄπρεπε νὰ κάμουν ἕνα σωρὸ συμβιβασμοὺς καὶ παραχωρήσεις, ποὺ δὲν ταίριαζαν στὸν ἀγέρωχο κι' ἀλαζονικὸ χαρακτῆρα τους.

Μὰ ἡ μεγάλη αὐτὴ οἰκογένεια ἔσβυνε σιγὰ - σιγά, λὲς κι' ἡ μοῖρα εἶχε φθονήσει τὴ δύναμι καὶ τὰ πλούτη της. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς κόμητες τοῦ Ἄρπενγκηλ εἶδε τὴ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ ἀγόρια του νὰ πεθαίνουν μέσα σ' ἕνα χρόνο. Τοῦ ἀπόμεινε μόνο ἕνα κοριτσάκι, ἡ Λευκή. Σ' αὐτὴν θὰ πήγαιναν οἱ τίτλοι, τὰ δικαιώματα κι' ἡ περιουσία του.

Σκέφτηκε τότε νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη του μὲ τὸ νεαρὸ πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, τὸ γυιὸ τοῦ βασιλιᾶ Ἐρρίκου, δίνοντάς της γιὰ προίκα τὸ φέουδό του καὶ τὸν πύργο τοῦ Μπόρλεϋ. Μὰ πέθανε, προτοῦ πραγματοποίηση αὐτὸ τὸ σχέδιό του. Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας, ποὺ λογάριαζε νὰ τὸν κάμῃ γαμπρό του, τὸν ἀκολούθησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ κι' αὐτὸς στὸν τάφο.

Ἡ Λευκή, ποὺ ἦταν τότε δέκα ἑφτὰ χρόνων, μαντάλωσε ἀμέσως τὸν πύργο τοῦ Μπόρλεϋ καὶ πῆγε νὰ κλειστῇ στὸ γειτονικὸ μοναστήρι τοῦ Χάμπτον. Μέσα σ' αὐτὸ θἄβαφε τὰ νειάτα καὶ τὴν ὁμορφιά της.

Οἱ μέρες της κυλοῦσαν τώρα μονότονες κι' ἀργές. Καὶ μιὰ βαθειὰ λύπη εἶχε ἁπλωθῆ μέσα στὴν ψυχή της.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, μερικοὶ ἐπικίνδυνοι ληστὲς εἶχαν ἐμφανιστῆ στὴν περιοχή. Ἀρχηγός τους ἦταν κάποιος Ἄλμπερτ Ντάρεντ, ποὺ ὅλοι τὸν ἤξεραν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «Ξανθομάλλη», γιατὶ εἶχε ὡραῖα ὁλόξανθα μαλλιά, ποὺ ἔπεφταν μπούκλες - μπούκλες στοὺς ὤμους του καὶ πλαισίωναν ἕνα πρόσωπο μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀρρενωπὴ ἔκφρασι. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔτρεμαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Γιατὶ ἦταν προστάτης τῶν φτωχῶν καὶ τῶν καταδιωγμένων. Τὰ κατορθώματά του εἶχαν γίνει πιὰ θρύλος κι' εἶχαν περάσει στὰ τραγούδια τῶν βάρδων τῆς ἐποχῆς.

Ἀλλά, μιὰ μέρα, ὁ βασιλιὰς Ἐρρίκος ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ Σοὺφφολκ καὶ τὶς γειτονικὲς περιοχὲς ἀπὸ τοὺς ληστὲς κι' ἀνέθεσε αὐτὴ τὴ φροντίδα στὸν ἴδιο τὸν ἀδελφό του, τὸ δοῦκα τοῦ Γκλώστερ.

Οἱ ληστὲς πέρασαν τότε δύσκολες μέρες καί, στὸ τέλος, ἀναγκάστηκαν νὰ διαιρεθοῦν σὲ πολὺ μικρὲς ὁμάδες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ γλυτώσουν. Γιατὶ ὁ βασιλικὸς στρατὸς εἶχε πιάσει ὅλα τὰ περάσματα κι εἶχε ἀνακαλύψει τὰ κρησφύγετά τους.

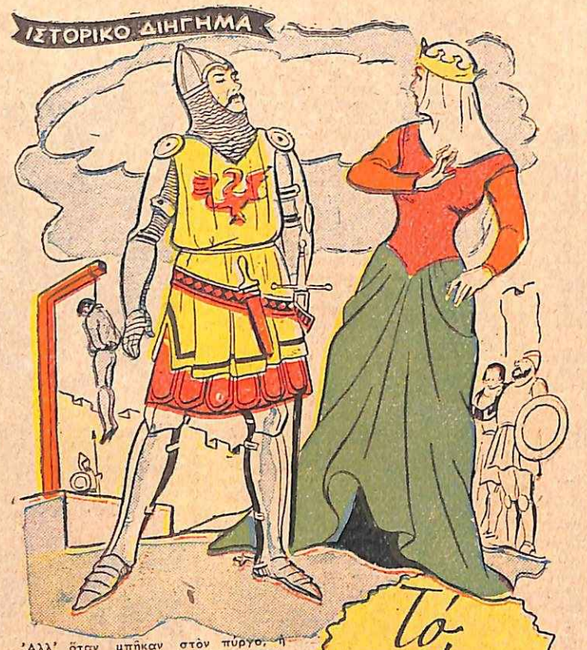

'Αλλ' ὅταν μπῆκαν στὸν πύργο, ἡ Λευκὴ ἀντίκρυσε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Ἕνα βράδυ, ἡ Λευκή, μπαίνοντας μέσα στὸ κελλί της, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μεγάλο μαχαίρι στὰ χέρια του καὶ πού, μόλις τὴν εἶδε, τῆς εἶπε αὐτὰ τὰ ἁπλὰ λόγια :

— Κλείσε τὸ στόμα σου, ἂν θέλῃς τὴ ζωή σου!

Ἡ Λευκὴ δὲν ἦταν δειλή. Κι' ὡστόσο, τὸ ὕφος καὶ τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὴν τρόμαξαν. Ποιὸς ἦταν; Καὶ πῶς εἶχε μπῆ μέσα στὸ κελλί της; Τί ζητοῦσε ἀπ' αὐτήν;

Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς βγῆκαν αὐθόρμητα ἀπὸ τὸ στόμα της, ὅταν ξαναβρῆκε τὴν ἡρεμία της.

— Τ' ὄνομά μου εἶνε Ἄλμπερτ Ντάρεντ, ἀπάντησε ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης. Αὐτὸ τὰ λέει ὅλα.

— Ὁ «Ξανθομάλλης»; ρώτησε ἡ Λευκή.

Ὁ ληστὴς ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε ἀπὸ μένα, εἶπε σὲ λίγο. Βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ καταφύγω ἐδῶ, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ κείνους ποὺ μὲ καταδίωκαν. Θὰ φύγω μόλις περάσῃ ὁ κίνδυνος.

Ἡ Λευκὴ τὸν κύτταζε σαστισμένη. Μιὰ παράξενη γοητεία ἔβγαινε ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν τὸν φοβόταν πιά. Ὁ φόβος εἶχε παραχωρήσει τὴ θέσι του στὴν περιέργεια. Κι αὐτὴ εἶχε μεταβληθῆ σὲ θαυμασμό.

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνω, συνέχισε ὁ «Ξανθομάλλης». Ἀλλ' ἕνας ἄνθρωπος στὴ θέσι μου δὲν κάνει πάντα αὐτὸ ποὺ θέλει. Μοιάζω σὰν τὸ θηρίο, ποὺ τὸ ἔχουν ζώσει ἀπὸ παντοῦ οἱ κυνηγοί. Ἂν καταφέρω νὰ γλυτώσω, προτιμάω νὰ χραστάω σὲ σᾶς τὴ σωτηρία μου παρὰ σὲ ὁποισδήποτε ἄλλη ἀπὸ τὶς μοναχὲς ποὺ βρίσκονται ἐδῶ. Εἴσαστε νέα καὶ ρι σας εἶναι νὰ κατεβάσετε τὸ μάνταλο τῆς πόρτας σας ἢ νὰ μὲ διώξετε... Ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ ἀπόφασίς σας, θὰ συμμορφωθῶ μ' αὐτή, χωρὶς παράπονο καὶ χωρὶς διαμαρτυρία. Ἀποφασίστε...

— Μείνετε! ἀπάντησε ἡ Λευκή, κλείνοντας τὴν πορτα.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, περίεργες φῆμες ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν στὸ Σοὺφφολκ. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τύχαινε ν' ἀργοπορήσουν τὴ νύχτα ἔλεγαν πὼς ἔβλεπαν φῶς στὴ νότια πτέρυγα τοῦ πύργου τοῦ Μπόρλεϋ καὶ μερικοί, μάλιστα, ἰσχυρίζονταν πὼς εἶχαν διακρίνει δυὸ σκιές, ἑνὸς ἄντρα καὶ μιᾶς γυναίκας, πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων. Ἡ λαϊκὴ φαντασία ἔπλασε τότε ἕνα σωρὸ ἱστορίες, ποὺ ἦταν ἄλλες εὔθυμες κι' ἄλλες θλιβερές... Καὶ μόνο τὴν ἀληθινὴ ἱστορία δὲν τὴν ὑποπτεύθηκε κανείς...

Ποιός, ἄλλωστε, θὰ τολμοῦσε νὰ φανταστῇ πὼς ἡ κόρη τῶν περήφανων πυργοδεσποτῶν εἶχε ἀγαπήσει ἕνα ληστὴ κι' ὅτι τὸν εἶχε ἐγκαταστήσει τώρα στὸν πατρογονικό της πύργο, ὅπου πήγαινε κι' αὐτὴ τὶς νύχτες, περνῶντας ἀπὸ μιὰ μυστικὴ δίοδο, ποὺ συνέδεε στὰ παλιὰ χρόνια τὸ ὀχυρὸ φρούριο μὲ τὸ μοναστήρι;

Κι' ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι πέρασαν πολλοὺς μῆνες εὐτυχίας. Μά, μιὰ μέρα, κάποια ἄλλη μοναχὴ ἀνακάλυψε τὸ μυστικό τους κι' ἔτρεξε νὰ τὸ πῇ στὸ δοῦκα τοῦ Γκλώστερ.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλιᾶ Ἐρρίκου ἐπωφθαλμιοῦσε ἀπὸ καιρὸ τὴν προίκα τῆς Λευκῆς κι' ἔσπαζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατάφερνε νὰ τὴν πείσῃ νὰ πετάξῃ τὸ ράσο τῆς μοναχῆς καὶ νὰ γίνῃ γυναίκα του. Καὶ νὰ ποὺ ἡ τύχη τὸν ἐξυπηρετοῦσε. Πρόσταξε, λοιπόν, τοὺς ἀνθρώπους του νὰ μποῦν κρυφὰ στὸν πύργο καὶ νὰ πιάσουν τὸ ληστή. Ἔπειτα, πρότεινε στὴ νέα τοὺς ὅρους του: Θὰ ἀποσιωποῦσε τὸ σκάνδαλο καὶ θὰ φυγάδευε τὸν «Ξανθομάλλη», ἂν ἡ ἀπόγονος τῶν Ἄρπενγκηλ τοῦ ἔδινε ἔγγραφη τὴν ὑποσχεσι πὼς θὰ γινόταν γυναίκα του, μόλις ὁ Πάπας τὴν ἔλυε ἀπὸ τοὺς μοναχικοὺς ὅρκους της.

Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της, ἡ Λευκὴ δέχτηκε αὐτὸ τὸν ἐκβιασμό. Κι' ὑπόγραψε πρόθυμα τὰ χαρτιὰ ποὺ τῆς παρουσίασε ὁ δούκας.

Ὁ μέλλων σύζυγός της τὴν παρακάλεσε τότε νὰ πάνε μαζὶ στὸν πύργο τοῦ Μπόρλεϋ, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ ἄνθρωποί του γιὰ νὰ τῆς ὑποβάλουν τὰ σέβη τους.

Ἀλλ' ὅταν μπῆκαν στὸν πῦργο, ἡ Λευκὴ ἀντίκρυσε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Ὁ ἀγαπημένος της Ἄλμπερτ κρεμόταν ἀπὸ μιὰ ἀγχόνη, ποὺ εἶχε στηθῆ στὴν αὐλή.

Τὰ μάτια τῆς νέας ἔλαμψαν τότε ἀπὸ ὀργή. Κι' ἁρπάζοντας τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ δούκα τοῦ Γκλώστερ, τὸ βύθισε μὲ ὁρμὴ μέσα στὸ στῆθος του, προτοῦ κανεὶς προφτάσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἄρχισε ἔπειτα νὰ τρέχῃ καί, σὲ λίγο, ἐκεῖνοι ποὺ τὴν καταδίωκαν τὴν εἶδαν στὴν πιὸ ψηλὴ ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου.

— Ἄλμπερτ, ἀγαπημένε μου, ἔρχομαι μαζί σου! φώναξε στὸν κρεμασμένο.

Καὶ ρίχτηκε στὸ κενό

ΜΑΛΚΟΛΜ ΡΗΝΤ

θὰ πρέπει νὰ καταλάβετε τὸν πόθο ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ δὲν θέλει ἀκόμη νὰ πεθάνῃ...

Ἡ φωνή του ἦταν θερμὴ καὶ τρυφερή.

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς κάματε ὅλα τὰ ἐγκλήματα ποὺ σᾶς καταλογίζουν; ρώτησε ἡ Λευκή, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν περίεργο συνομιλητή της.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ληστὴ σκυθρώπασε.

— Ἂν ἔβαψα τὸ χέρι μου στὸ αἷμα, ἀπάντησε, τὸ ἔκανα πάντα γιὰ νὰ προστατέψω τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς κατατρεγμένους. Οἱ ἐχθροί μου ἦταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὅλοι τοὺς μισοῦσαν, ποὺ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ βάλῃ μαζί τους, γιατὶ ἦταν κακοὶ καὶ τοὺς φοβόνταν. Ἡ κακία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ὁ μεγάλος πόθος μου γιὰ τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τ' ἄλλο μ' ἔκαμαν νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο τῆς κοινωνίας... Δὲν εἶχα ποτέ μου δικούς μου ἐχθρούς. Οἱ ἐχθροί μου ἦταν οἱ κακοὶ κι' ἐκμεταλλευταί. Αὐτοὺς μόνο τιμώρησα.

Ἡ Λευκὴ ἀπόμενε συλλογισμένη, Θὰ ἀρνιόταν, λοιπόν, τὴν προστασία της σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Ποιὸ ἦταν μεγαλύτερο ἔγκλημα; νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης ἢ νὰ τὸν παραδώσῃ στὸ δήμιο; Ἡ ψυχή της δίσταζε.

Ὁ «Ξανθομάλλης» εἶχε βάλει τώρα τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του.

— Δὲν σᾶς ἀπειλῶ πιὰ ὅπως πρίν, τῆς εἶπε. Στὸ χέ-

Ἕνα ραχιτικὸ παιδάκι.

Τί εἶναι Ο ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ

Μιὰ ἐπικίνδυνη ἀσθένεια τῆς παιδικῆς ἡλικίας

Ὁ ραχιτισμὸς εἶνε μιὰ ἀσθένεια τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ποὺ ἐκδηλώνεται συνήθως στὰ παιδιά, μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῶν πέντε καὶ τῶν δέκα ὀχτὼ μηνῶν καὶ ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ παραμείνῃ, κατὰ τὰ πρῶτα τουλάχιστον στάδια τῆς ἐξελίξεώς της, σὲ λανθάνουσα κατάστασι.

Ὅλα τὰ μέρη τοῦ σκελετοῦ, χωρὶς ἐξαίρεσι, μποροῦν νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ ραχιτισμό. Συνηθέστερα, ὅμως, ἡ πάθησις αὐτὴ ἐμφανίζεται στὸ ἐπίπεδο ὡρισμένων ὀστῶν (ἄνω καὶ κάτω ἄκρα, θώραξ, κτλ.) καὶ πάντοτε κατὰ τρόπο συμμετρικὸ (τὰ δυὸ μέρη τοῦ σώματος προσβάλλονται ταυτόχρονα).

Ὅταν ὁ ραχιτισμὸς ἐμφανίζεται στὰ ἄκρα, παρουσιάζει συνήθως δύο χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις: Πρῶτα - πρῶτα, μιὰ ἀντικανονικὴ καὶ δυσανάλογη διόγκωσι τοῦ καρποῦ καὶ τῶν ἀστραγάλων. Καί, δεύτερον, μιὰ κύρτωσι τῶν ὀστῶν τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης, ποὺ μοιάζουν τότε σὰν γιαταγάνια.

Τὸ κρανίο μπορεῖ ἐπίσης νὰ προσβληθῇ ἀπὸ ραχιτισμό. Στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ καλούμενες «πηγές», δηλαδὴ τὰ μεμβρανώδη διαστήματα ποὺ ὑπάρχουν πάνω στὸ κρανίο τῶν βρεφῶν, (εἶνε ἓξ τὸν ἀριθμόν), ἀργοῦν νὰ κλείσουν καὶ ν' ἀποστεωθοῦν. Ἡ ὀδοντοφυΐα, ἐξ ἄλλου, παρουσιάζει σημαντικὴ καθυστέρησι.

Ἂν ἡ πάθησις δὲν καταπολεμηθῇ εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, δὲν ἀργοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ ἐμπρόσθιο μέρος τοῦ θώρακος καὶ ἀκριβῶς πάνω στὴ διαδρομὴ τῶν πλευρῶν μικρὲς διογκώσεις, ποὺ μοιάζουν σὰν χάντρες κομπολογιοῦ. Ταὐτόχρονα παρατηροῦνται καὶ πολλὲς ἄλλες παραμορφώσεις, ποὺ ὀφείλονται σὲ μιὰ μαλάκυνσι τῶν ὀστῶν : τὸ στέρνον πετάγεται πρὸς τὰ ἔμπρός, ὁ θώραξ γουβιάζει κάτω ἀπὸ τοὺς μαστούς, οἱ ὠμοπλάτες ἀποκολλῶνται καὶ τινάζονται σὰν φτερὰ ἀγγέλου κλπ.

Οἱ ραχιτικὲς ἐκδηλώσεις δὲν προκαλοῦν τὸν παραμικρὸ πόνο, οὔτε καὶ ὅταν τὶς ἐγγίζωμε ἢ τὶς πιέζωμε μὲ τὸ χέρι. Αὐτό, ἄλλωστε, ἐπιτρέπει νὰ τὶς διακρίνωμε ἀπὸ ἄλλες παρεμφερεῖς παθήσεις. Αὐτὸ ἐπίσης κάνει πολλοὺς γονεῖς νὰ μὴν τὶς προσέχουν, γιατὶ τὸ παιδάκι τους δὲν παραπονεῖται.

Τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ ραχιτισμοῦ, ὅταν δὲν ὑπάρχουν οἱ ἐμφανεῖς ἐκδηλώσεις ποὺ ἀναφέραμε, εἶνε :

1) Ἡ μεγάλη ὠχρότης τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ ραχιτισμὸς συνοδεύεται πάντοτε σχεδὸν ἀπὸ ἀναιμία.

2) Τὸ μικρὸ ἀνάστημα τοῦ παιδιοῦ

3) Τὸ βάρος του ποὺ εἶνε κατώτερο ἀπὸ τὸ κανονικό.

4) Ἡ μυϊκὴ ὑποτονία. Τὸ παιδάκι δυσχεραίνεται στὸ βάδισμα καὶ κουράζεται πολὺ εὔκολα.

5) Ἡ ἔλλειψις ὀρέξεως, ποὺ συνοδεύεται συνήθως καὶ ἀπὸ διάφορες πεπτικὲς διαταραχές.

6) Ἡ ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Τὰ ραχιτικὰ παιδιὰ συναχώνονται εὔκολα, ἔχουν ὑπερτροφικὲς ἀμυγδαλές, ἐκβλαστήσεις στὴ μύτη, κλπ.

Ὁ ραχιτισμὸς εἶνε δυὸ εἰδῶν : κληρονομικὸς ἢ ἐπίκτητος.

Ὁ κληρονομικὸς ραχιτισμὸς εἶνε πολὺ σπάνιος. Ἀντίθετα εἶνε συνηθέστατος ὁ ἐπίκτητος ραχιτισμός, ποὺ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ παιδάκι δὲν τρέφεται κανονικὰ ἢ στὸ ὅτι ζῇ ὑπὸ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες.

Ὁ ὑποσιτισμὸς εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες τοῦ ραχιτισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ σύνθεσις τῆς τροφῆς παίζει ἐπίσης σημαντικώτατο ρόλο. Ἄλλα παιδιὰ παθαίνουν ραχιτισμὸ γιατὶ οἱ μητέρες τους ἐξακολουθοῦν νὰ τὰ τρέφουν ἀποκλειστικὰ μὲ γάλα ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα. Ἄλλα γιατὶ οἱ μητέρες τους τὰ παραφορτώνουν μὲ ἀμυλοῦχα... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ ραχιτισμὸς προσβάλλει ὄχι μόνο τὰ παιδιὰ ποὺ ζοῦν σὲ τρώγλες, ἀλλὰ καὶ παιδιὰ εὐπόρων οἰκογενειῶν.

Ὁ ραχιτισμὸς ἀποκαλεῖται «ἀσθένεια ἀπὸ ἔλλειψι ἡλίου». Καμμιὰ ἔκφρασις δὲν εἶνε τόσο σωστὴ ὅσον αὐτή. Στὴν οὐσία του, ὁ ραχιτισμὸς συνίσταται στὸ ὅτι τὰ ἀσθέστιο δὲν καθηλώνεται στὸ σκελετό. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὰ ὀστᾶ, ἀντὶ νὰ εἶνε στερεὰ καὶ ἄκαμπτα, γίνονται πολὺ εὐλύγιστα καὶ παραμορφώνονται μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Αὐτὴ ἡ ἀπασβέστωσις προκαλεῖται ἀπὸ ἔλλειψι βιταμίνης D, ποὺ γεννιέται μέσα στοὺς ἱστοὺς τοῦ σώματος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Τὰ κυριώτερα μέσα γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ ραχιτισμοῦ εἶνε :

1) Ἡ ὑγιεινὴ ζωή.

2) Ἡ βελτίωσις, εἴτε ποσοτική, εἴτε ποιοτική, τῆς τροφῆς.

3) Ἡ παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο.

4) Ἡ εἰσαγωγὴ βιταμίνης D στὸν ὀργανισμό. Τὸ μουρουνέλαιο εἶνε τὸ κλασσικὸ φάρμακο ἐναντίον τοῦ ραχιτισμοῦ. Ἀντὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ συνθετικὰ παρασκευάσματα βιταμίνης D. Μιὰ ἡμερησία δόσις 400—800 διεθνῶν μονάδων βιταμίνης D εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ προλάβῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸ ραχιτισμό. Εἶνε καλό, μαζὶ μὲ τὴ βιταμίνη D νὰ χορηγῆται καὶ βιταμίνη Α, ποὺ ἐνισχύει τὴν ἐπίδρασι τῆς πρώτης.

Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται μιὰ μικρὴ παρένθεσι: Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χορηγῆται ἡ βιταμίνη D σὲ ὁποιανδήποτε ποσότητα καὶ χωρὶς ἰατρικὴ παρακολούθησι, γιατὶ βλάπτει σὲ πολὺ μεγάλες δόσεις.

5) Ἡ εἰσαγωγὴ ἀσβεστίου, εἴτε μὲ τὴ μορφὴ ἐνέσεων, εἴτε ἀπὸ τὸ στόμα.

6) Ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἐφαρμόζεται ἐναντίον τοῦ ραχιτισμοῦ ἡ ἀκτινοθεραπεία μὲ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀσβεστοθεραπεία καὶ τὴ βιταμινοθεραπεία. Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς ἀποδίδει ἐξαίρετα καὶ ταχύτατα ἀποτελέσματα.

Ὁ ραχιτισμὸς εἶνε μιὰ ἀσθένεια, ποὺ θεραπεύεται εὐχερέστατα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνη πίσω της, ἂν ἡ θεραπεία ἀοχίσῃ ἐγκαίρως. Ὅταν, ὅμως, ἡ ἀσθένεια προχωρήσῃ, καθίσταται, δυστυχῶς, ἀνίατη σχεδὸν πάντοτε.

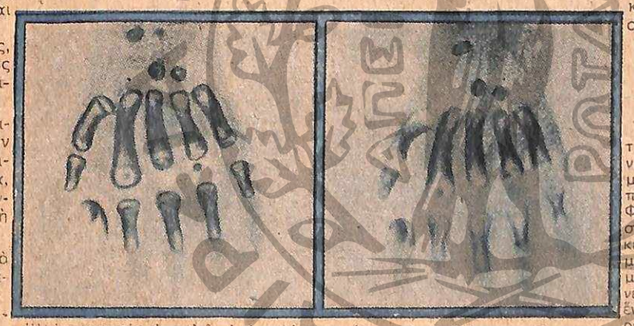

Ἡ ἀκτινογραφία ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερο μέσον γιὰ τὴ διάγνωσι τοῦ ραχιτισμοῦ. Ἀριστερά : Ἡ εἰκὼν τοῦ χεριοῦ ἑνὸς ραχιτικοῦ παιδιοῦ (τὰ ὀστᾶ εἶνε πολὺ «φλοῦδ» γύρω στὶς ἀρθρώσεις). Δεξιά : Ἡ εἰκὼν τοῦ χεριοῦ ἑνὸς κανονικοῦ παιδιοῦ.

✪✪

Γιὰ τὶς δερματικὲς παθήσεις

Ἕνα ἀπ' τὰ νέα ἀντιβιωτικὰ φάρμακα, ἡ βακιτρασίνη, χρησιμοποιεῖται μὲ τὴ μορφὴ ἀλοιφῆς γιὰ τὴ θεραπεία δερματικῶν παθήσεων. Φέρνει εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τόσο στὶς ἐπιφανειακές, ὅσο καὶ στὶς βαθύτερες μολύνσεις. Δοκιμάσθηκε ἤδη μ' ἐπιτυχία σὲ 288 ἀσθενεῖς κι' ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἕνας μόνον παρουσίασε ὑπερευαισθησία. Πάντως, ἡ θεραπεία αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὴν ἐπίβλεψι γιατροῦ.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο δολοφόνος ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο Ντέφρις πήρε στά χέρια του τό χαρτοκόπτη καί έξέτασε μέ προσοχή τή λεπίδα του.

Ή Σκώτλαντ Γιάρντ άπασχολήθηκε γιά άρκετό διάστημα μ' αύτό τό μυστηριώδες έγκλημα. Άλλά χωρίς άποτέλεσμα. Δέν μπόρεσέ ν' άνακαλύψη τό παραμικρό ίχνος τού δολοφόνου.

Έτσι, ή ύπόθεσις πέρασε σιγά - σιγά στό περιθώριο. Όχι, όμως, γιά όλο τόν κόσμο. Ό Μπάρτ Ντέφρις, ό φίλος κι' ό άγαπημένος μαθητής τού Μπάξτερ, συνέχισε γιά δικό του λογαριασμό τίς έρευνες. Καί σ' αύτό είχε γιά συνεργάτιδα τήν όμορφη Φρίντα, τή γυναίκα τού ζωγράφου, πού ήθελε νά έκδικηθή τό θάνατό του. Ή δυστυχισμένη είχε γίνει σύζυγος τού Μπάξτερ μόλις τρείς μήνες πρίν άπό τήν τραγική δολοφονία του. Ήταν πρίν τό καλύτερο άπό τά μοντέλα του. Ό καλλιτέχνης τήν είχε άγαπήσει καί, μ' όλη τή μεγάλη διαφορά ήλικίας πού τούς χώριζε — ή Φρίντα ήταν τουλάχιστον είκοσι πέντε χρόνια μικρότερή του — δέν είχε διστάσει νά τήν παντρευτή.

Μά καί οί έρευνες τού Ντέφρις δέν είχαν καλύτερο άποτέλεσμα, ή μάλλον είχαν διαφορετικό άπό κείνο πού όλοι περίμεναν.

Είχαν γίνει άφορμή νά σχετιστούν στενά ό Ντέφρις καί ή Φρίντα κι' όπως είχαν κι' οί δύο τήν ίδια πάνω - κάτω ήλικία ένα φλογερό αίσθημα άναπτύχθηκε σέ λίγο μεταξύ τους. Ζούσαν πιά σάν άρραβωνιασμένοι.

Άλλά, ξαφνικά, ένα πρωί, ό Μπάρτ Ντέφρις πήγε νά βρή τόν έπιθεωρητή Φόρεστερ.

— Θά ήθελα νά μού παραχωρήσετε μερικά λεπτά, τού είπε μπαίνοντας στό γραφείο του.

Ό Φόρεστερ τού έδειξε ένα κάθισμα.

— Καθήστε, είπε.

Καί πρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο:

— Είμαι βέβαιος ότι άνακαλύψατε κάτι τό ένδιαφέρον σχετικά μέ τή δολοφονία τού σέρ Τζαίημς. Δέν είν' άλήθεια;

— Γι' αύτό ήρθα έδώ, άπάντησε ό Ντέφρις, πέφτοντας σ' άμέσως, προτού σάς μιλήσω θά τε τό όπλο τού έγκλήματος.

— Τίποτε τό εύκολώτερο, άπάντησε ό έπιθεωρητής.

Σηκώθηκε καί τού έδωσε τόν χαρτοκόφτη.

Ό Τζέφρις τόν πήρε στά χέρια του καί έξέτασε μέ προσοχή τή λεπίδα του. Σ' ένα σημείο ήταν φαγωμένη καί σχημάτιζε δυό μικρά δόντια.

— Κάποτε, είπε ό Τζέφρις, ό δολοφόνος προσπάθησε νά ξεδιδώση μ' αύτό τό χαρτοκόπτη μιά βίδα τού ραδιοφώνου του, πού ήταν σφηνωμένη μέσα στήν τρύπα της. Νά πώς έγίναν αύτά τά δυό δόντια...

— Άν είσαστε βέβαιος γι' αύτό πού λέτε, είπε, τότε πρέπει νά ξέρετε τό δολοφόνο.

— Τόν ξέρω, άπάντησε ό νέος.

— Καί πώς λέγεται;

— Μπάρτ Τζέφρις.

— Μπάρτ Τζέφρις;... Θά θέλετε, βέβαια, ν' άστειευθήτε...

— Καθόλου, άπάντησε ό νέος. Δέν θά τό μάθαινα ποτέ, άν δέν ξανασκότωνα χθές τό βράδυ τόν Τζαίημς Μπάξτερ.

Ό έπιθεωρητής Φόρεστερ κύτταξε τό συνομιλητή του μέ άπορία. Μήπως είχε νά κάμη μέ τρελλό;

Ό Μπάρτ Τζέφρις, πού μάντεψε τή σκέψι του, διάστηκε νά τού πή:

— Όχι, δέν είμαι τρελλός, κύριε έπιθεωρητά. Κι' ώστόσο, άπορώ κι' έγώ ό ίδιος πώς δέν έγινα άκόμη... Σάς παρακαλώ τώρα νά μ' άκούσετε...

Άπόθεσε τό χαρτοκόπτη μέσα στό κουτί καί άρχισε νά διηγήται:

— Χθές τό βράδυ, είδα στόν ύπνο μου ένα παράξενο όνειρο. Όπως θά καταλάβετε άπό τή συνέχεια τής άφηγήσεώς μου, δέν ήταν μόνο όνειρο. Άλλά, γιά τή στιγμή δέν μπορώ νά τό άποκαλέσω διαφορετικά... Είδα, λοιπόν, πώς σηκώθηκα άπό τό κρεββάτι μου, πώς ντύθηκα καί έβγαλα άπ' τό σπίτι μου, άφού προτήτερα πήρα κάποιο άντικείμενο άπ' τό γραφείο μου... Έτσι τουλάχιστον νόμισα... Έξω οί δρόμοι ήταν έρημοι... Προχωρούσα μέ γρήγορα βήματα, γιατί, είχα κάποιο σχέδιο στό μυαλό μου καί βιαζόμουν νά τό έκτελέσω... Σέ λίγο, βρέθηκα στό σπίτι τού Τζαίημς Μπάξτερ. Τό νά σκαρφαλώσω στόν τοίχο, τού κήπου καί νά πηδήσω στό έσωτερικό, ήταν γιά μένα παιχνιδάκι. Έπειτα άνέβηκα στή βεράντα πού συγκοινωνεί μέ τό άτελιέ. Ό Μπάξτερ δούλευε άκόμη σ' έναν πίνακα πού είχε πάνω σ' ένα τρίποδο... Έσπρωξα άμέσως τήν πόρτα καί μπήκα μέσα. Ό ζωγράφος γύρισε τρομαγμένος πρός τό μέρος μου. Άλλ' ό τρόμος του δέν κράτησε περισσότερο άπό ένα δευτερόλεπτο. Μέ είχε άναγνωρίσει. Στό πρόσωπό του άπομένει μόνο ή έκπληξις.

»— Άπό πού ήρθες, Μπάρτ; μέ ρώτησε.

»— Άπό τόν κήπο, τού άπάντησα. Περνώντας άπ' έξω, είδα φώς στό άτελιέ σου καί κατάλαβα πώς έργαζόσουν. Προτίμησα, λοιπόν, νά πηδήσω άπό τόν τοίχο γιά νά μήν ξυπνήσω τούς ύπηρέτες σου αύτή τήν ώρα.

»Ό Μπάξτερ γέλασε.

»— Μιά στιγμή, νά περάσω μερικές πινελιές καί είμαι στή διάθεσί σου, μού είπε.

»Καί συνέχισε τήν έργασία του. Έγώ, πήγα τότε σιγά πίσω του, καί, σέ μιά στιγμή, έβγαλα τό άντικείμενο πού είχα πάρει άπό τό γραφείο μου καί πού ήταν ένας χαρτοκόπτης καί τό βύθισα άνάμεσα στίς ώμοπλάτες του...

»Άπ' αύτή τή στιγμή, δέν θυμάμαι τίποτ' άλλο. Άλλά σήμερα τό πρωί, ξυπνώντας, είδα πώς ήμουν ντυμένος... Τό νυχτερινό όνειρο ξαναγύρισε τότε στό μυαλό μου...».

— Άλλά τό όνειρο αύτό δέν λέει τίποτε, παρατήρησε ό έπιθεωρητής.

— Δέν θά είχε ίσως μεγάλη άξία άν ήταν ένα άπλό όνειρο, άπάντησε ό Τζέφρις. Άλλά δέν ήταν μόνο όνειρο. Τό γεγονός ότι ξύπνησα ντυμένος καί μέ τά παπούτσια κατασκονισμένα, ένώ θυμάμαι καλά πώς είχα γδυθή όταν έπεσα χθές τό βράδυ στό κρεββάτι μου, άποδείχνει πώς πήγα στό σπίτι τού Μπάξτερ... Παρέλειψα νά σάς πώ ότι παθαίνω πολύ συχνά κρίσεις ύπνοβασίας. Άλλά συνήθως δέν θυμάμαι τίποτε άπό ό,τι κάνω κατά τή διάρκεια αύτών τών κρίσεων. Χθές τό βράδυ, όμως, έβλεπα σάν όνειρο, έκείνο πού έκανα πραγματικά.

— Έστω, είπε ό Φόρεστερ. Παραδέχομαι ότι χθές τό βράδυ πήγατε στό σπίτι τού Μπάξτερ καί ότι μπήκατε μέσα πηδώντας άπό τόν τοίχο τού κήπου. Δέν τόν σκοτώσατε, όμως, γιά τόν άπλούστατο λόγο ότι ό Μπάξτερ είναι πεθαμένος άπό τρείς περίπου μήνες.

— Έχετε δίκηο, συμφώνησε ό Τζέφρις. Δέν τόν σκότωσα χθές τό βράδυ. Γιατί τόν είχα σκοτώσει πρίν άπό τρείς μήνες. Καί μέ τόν τρόπο άκριβώς πού σάς περιέγραψα.

— Τί σάς κάνει νά τό πιστεύετε;

— Πρώτα - πρώτα, αύτός ό χαρτοκόπτης, πού λείπει άπό τρείς μήνες άπό τό γραφείο μου. Χθές τό βράδυ, τή στιγμή πού τόν κρατούσα στά χέρια μ' όπλο, νόμιζα πώς τόν κρατούσα, άν προτιμάτε, πρόσεξα αύτά τά δυό δόντια πού έχει στό κάτω μέρος τής λεπίδας. Καί θυμάμαι τώρα πολύ καλά πώς, καί πότε είχαν γίνει αύτά τά δόντια. Νά γιατί σάς ζήτησα νά τόν ίδώ.

— Δέν είναι άρκετό αύτό.

— Είμαι σέ θέσι νά σάς δώσω άκόμη τό έλατήριο τού έγκλήματος. Χθές τό βράδυ, αίσθάνθηκα καί πάλι τό φοβερό μίσος πού ένοιωθα γιά τό Μπάξτερ.

— Μισούσατε τόν Μπάξτερ; ρώτησε μ' άπορία ό έπιθεωρητής.

— Τό ύποσυνείδητό μου τόν μισούσε θανάσιμα. Αύτό δέν έμπόδιζε, ώστόσο, τό συνειδητό έγώ μου νά τόν βλέπω σάν φίλο. Μέσα μου ύπήρχαν δυό άνθρωποι. Ό ένας σεβόταν κι' άγαπούσε τό Μπάξτερ. Ό άλλος τόν μισούσε θανάσιμα.

— Γιά ποιό λόγο τόν μισούσατε;

— Γιατί άγαπούσα τή Φρίντα. Ή λύπη πού ένοιωσα όταν έμαθα πώς έπρόκειτο νά τήν κάμη γυναίκα του ήταν άπεριγραπτη. Άλλά τό συνειδητό μου έγώ μού ύπόδειξε ότι έπρεπε νά κρύψω τή λύπη μου καί νά έξακολουθήσω νά είμαι ό,τι ήμουν γιά τό Μπάξτερ: ό φίλος κι' ό άγαπημένος του μαθητής. Τό ύποσυνείδητό μου, όμως, σκεφτόταν διαφορετικά. Καί, σέ μιά στιγμή πού άπόχτησε τήν ύπεροχή, μ' έσπρωξε στό έγκλημα... Νομίζω πώς σάς τά έξήγησα όλα, κύριε έπιθεωρητά...

Ό Φόρεστερ έκαμε μιά κατάφατική κίνησι μέ τό κεφάλι του.

— Άγαπώ τή Φρίντα καί μπορώ νά σάς πώ ότι άπό μερικές βδομάδες κατάφερα νά συγκινήσω τήν καρδιά της, συνέχισε ό Τζέφρις. Άλλ' άπό τή στιγμή πού έμαθα τό έγκλημα, δέν νομίζω πώς έχω πιά τό δικαίωμα νά τήν ξαναϊδώ... Είμαι ένας έγκληματίας, ένας έλεεινός κακοῦργος, πού σκότωσε τόν καλύτερο φίλο του, γιά νά τού κλέψη τή γυναίκα του. Ποιά είναι ή ίδέα σας γι' αύτό τόν άνθρωπο, κύριε έπιθεωρητά;

— Ή δικαιοσύνη θ' άποφασίση γιά τήν περίπτωσί σας, άπάντησε ό Φόρεστερ μέ στενοχωρημένο ύφος.

— Δέν νομίζω πώς ή δικαιοσύνη θά πρέπει ν' άναμιχθή στήν περίπτωσι αύτή. Ξέρω τό έγκλημά μου καί δέν είμαι διλλος γιά νά διστάσω νά έπιβάλω στόν έαυτό μου τήν τιμωρία πού τού άξίζει... Θέλησα νά σάς κάνω γνωστή τήν ύπόθεσι αύτή γιά νά μήν ύποφέρη κανένας άλλος, θύμα ώρισμένων συμπτώσεων.

Τήν ίδια στιγμή, έβγαλε ένα περίστροφο άπό τήν τσέπη του καί, προτού ό έπιθεωρητής προφτάση νά τόν έμποδίση, έχωσε τήν κάνη του μέσα στό στόμα του καί πίεσε τή σκανδάλη...

ΟΥ·Ι·ΛΙΑΜ ΜΟΡΤΟΝ

Βουλευτικές έκλογές ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΘΗΝΑ

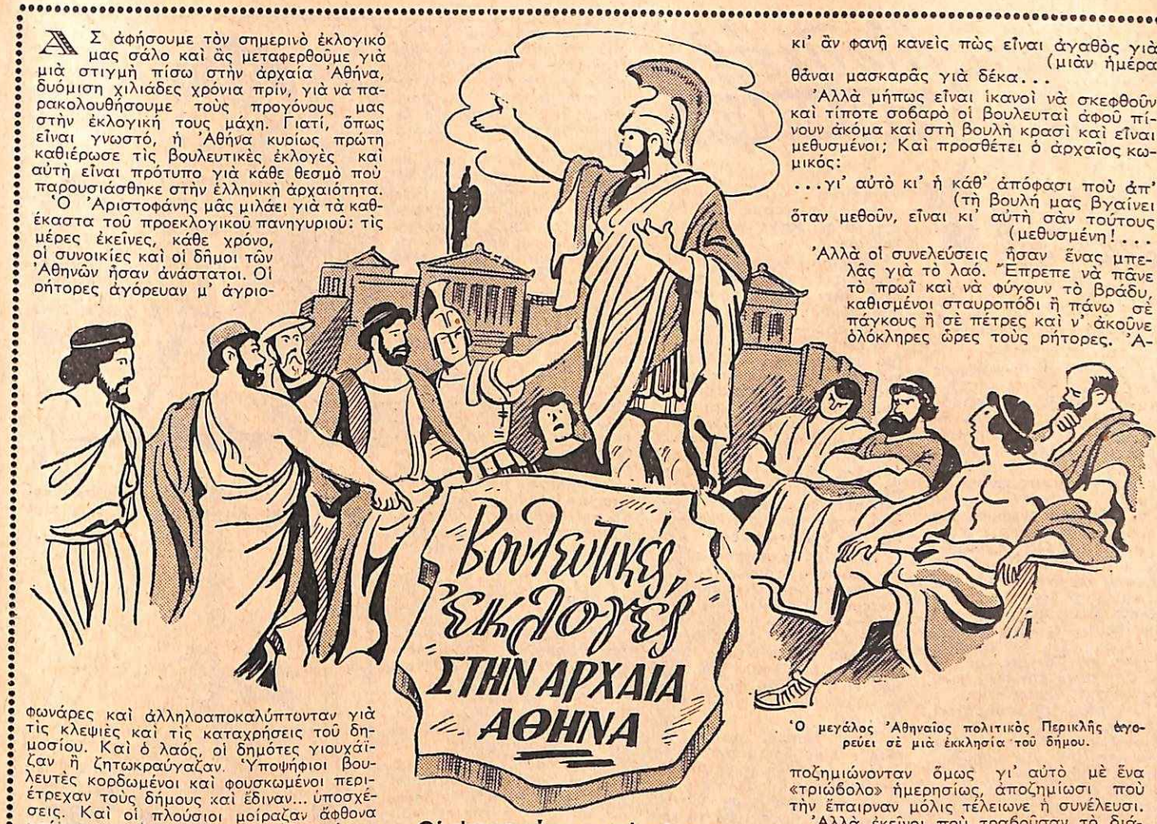

Ό μεγάλος Άθηναίος πολιτικός Περικλής άγορεύει σέ μιά έκκλησία τού δήμου.

Άς άφήσουμε τόν σημερινό έκλογικό μας σάλο καί άς μεταφερθούμε γιά μιά στιγμή πίσω στήν άρχαία Άθήνα, δυόμιση χιλιάδες χρόνια πρίν, γιά νά παρακολουθήσουμε τούς προγόνους μας στήν έκλογική τους μάχη. Γιατί, όπως είναι γνωστό, ή Άθήνα κυρίως πρώτη καθιέρωσε τίς βουλευτικές έκλογές καί αύτή είναι πρότυπο γιά κάθε θεσμό πού παρουσιάσθηκε στήν έλληνική άρχαιότητα.

Ό Άριστοφάνης μάς μιλάει γιά τά καθέκαστα τού προεκλογικού πανηγυριού: τίς μέρες έκείνες, κάθε χρόνο, οί συνοικίες καί οί δήμοι τών Άθηνών ήσαν άνάστατοι. Οί ρήτορες άγόρευαν μ' άγριοφωνάρες καί άλληλοαποκαλύπτονταν γιά τίς κλεψιές καί τίς καταχρήσεις τού δημοσίου. Καί ό λαός, οί δημότες γιουχάϊζαν ή ζητωκραύγαζαν. Ύποψήφιοι βουλευτές κορδωμένοι καί φουσκωμένοι περιέτρεχαν τούς δήμους καί έδίναν... ύποσχέσεις. Καί οί πλούσιοι μοίραζαν άφθονα χρήματα καί τρόφιμα γιά νά πετύχουν στήν έκλογή καί νά γίνουν «άρχοντες» δηλ. κυβερνήτες.

Ένας άπ' τούς πλούσιους αύτούς ήταν καί ό Κίμων πού κατά τίς μέρες τών έκλογών «έτρεφε πολλούς άπό τούς συνδημότες του. Καθένας άπ' αύτούς μπορούσε νά μπή έλεύθερα στό σπίτι του καί νά κάτση νά φάη ό,τι ήθελε. Έπίσης τά κτήματά του καί οί κήποι του ήσαν άνοιχτοί σέ καθέναν πού ήθελε νά φάη άπ' τούς καρπούς τους». Έτσι κατάφερνε, σέ κάθε περίπτωσι, νά κάνη ό,τι ήθελε.

Οί δημοκρατικοί καί πρώτος ό Περικλής, πολέμησαν μέ θετικά μέσα τίς κομπίνες αύτές τών ίσχυρών.

Φυσικά οί διοικήσεις καί οί διάφορες κυβερνήσεις τών άρχαίων έλληνικών πολιτειών δέν ήσαν πάντα ίδιες. Στά όμηρικά χρόνια καί ώς τόν 6ο αίώνα άκόμα, «άρχοντες» κάθε πόλεως ήσαν οί «γέροντες», ή «Βουλή τών γερόντων» καί τών «άρίστων», δηλ. όλιγάριθμοι πλούσιοι κτηματίαι πού τούς έξέλεγαν μέ κλήρο άπό τήν τάξι τών «εύπόρων». Έτσι τήν άρχή τήν είχαν οί «άριστίνδην καί πλουτίνδην», δπως λέει ό Άριστοτέλης. Ό λαός δέν είχε κανένα δικαίωμα στή διοίκησι.

Χρειάστηκαν πολλοί άγώνες γιά νά καταργηθούν τά προνόμια αύτά τών «άριστίνδην καί πλουτίνδην» καί ή έλληνική ίστορία άπ' τόν 9ο ώς τόν 6ο αίώνα είναι γεμάτη άπό έμφύλιους πολέμους γιά τά πολιτικά δικαιώματα τών κατωτέρων τάξεων.

Ούτε όμως οί νόμοι τού Δράκοντος, ούτε οί μεταρρυθμίσεις τού Σόλωνος έδωσαν τελική λύσι στό έπίμαχο αύτό ζήτημα πού τό τακτοποίησε κατά τόν καλύτερο τρόπο, ένας άριστοκράτης, ό Κλεισθένης, πού τό όνομά του έχει συνδεθή μέ τήν άθηναϊκή δημοκρατία.

Παρά τήν άριστοκρατική του καταγωγή, κατάργησε τά προνόμια τών «άρίστων» κι' έδωσε πλήρη δικαιώματα στούς Άθηναίους πολίτες άσχέτως περιουσιακής καταστάσεως. Έτσι οί θήτες (έλεύθεροι έργάτες), οί τσομπάνηδες, οί γεωργοί, όλος ό λαός είδε νά τού άνοίγωνται οί πόρτες τής διοικήσεως καί νά γίνεται ό Χρεμύλος, ένας φτωχός καί πεινασμένος άγρότης τού Άριστοφάνη, πού μάζευε βολδούς γιά νά ζήση, βουλευτής, διπλα σ' έναν Κίμωνα, σ' έναν Άριστείδη, σ' έναν Περικλή. Ένας μάλιστα βυρσοδέψης, ό Κλέωνας, έφτασε νά γίνη άρχοντας τών Άθηνών καί νά έκλεγη στρατηγός στήν περίοδο τού Πελοποννησιακού πολέμου.

Ό Κλεισθένης άφού τακτοποίησε τό ζήτημα τών Δήμων, όπως είδαμε σέ προηγούμενο φύλλο, διαίρεσε τήν περιοχή τής Άθήνας σέ δέκα έκλογικές περιοχές πού τίς όνόμασε «φυλές» χωρίς νά έχουν καμμιά φυλετική ή συγγενική σχέσι. Έτσι κάθε «φυλή» έδινε πενήντα βουλευτές στή Βουλή, δηλ. συγκεντρώνονταν πεντακόσιοι βουλευταί μέσα στήν Άθήνα.

Οί βουλευταί βρίσκονταν σχεδόν καθημερινά μέσα στήν Άθήνα καί ζούσαν μέ έξοδα τού δημοσίου.

Ή Βουλή όμως δέν είχε άπεριόριστα δικαιώματα. Γιά κάθε σοβαρή άπόφασι (κήρυξι πολέμου, διορισμό άρχόντων, ύπαλλήλων, νέα έργα, συμμαχίες κλπ.) έπρεπε νά κληθή ή συνέλευσι τού λαού, ή «έκκλησία τού δήμου» γιά νά παθή άπόφασι. Γι' αύτό όλες οί σπουδαίες άποφάσεις άρχιζαν έτσι: «Έδοξε τή Βουλή καί τῷ δήμῳ...» δηλ. έκρινε ότι είναι σωστό ή Βουλή καί ό δήμος νά γίνη τούτο ή έκείνο...

Τά σχόλια γιά τή Βουλή καί τούς άρχοντες έδιναν καί έπαιρναν καί ό Άριστοφάνης έγραφε στίς «Έκκλησιάζουσες»:

Άγαπῶ κι' ἐγὼ τὸν τόπο ὅπως σεῖς ὦ (άνδρες όλοι
καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑποφέρω ὅσα γίνονται (στὴν πόλι.

Είναι όλ' οί άρχοντές μας παλιανθρώποι (πέρα - πέρα

κι' ἂν φανῇ κανεὶς πὼς εἶναι ἀγαθὸς γιὰ (μιὰν ἡμέρα
θἄναι μασκαρᾶς γιὰ δέκα...

Άλλὰ μήπως εἶναι ἱκανοὶ νὰ σκεφθοῦν καὶ τίποτε σοβαρὸ οἱ βουλευταὶ ἀφοῦ πίνουν ἀκόμα καὶ στὴ Βουλὴ κρασὶ καὶ εἶναι μεθυσμένοι; Καὶ προσθέτει ὁ ἀρχαῖος κωμικός:

...γι' αὐτὸ κι' ἡ κάθ' ἀπόφασι ποὺ ἀπ' (τὴ βουλὴ μας βγαίνει
ὅταν μεθοῦν, εἶναι κι' αὐτὴ σὰν τούτους (μεθυσμένη!...

Άλλὰ οἱ συνελεύσεις ἦσαν ἕνας μπελᾶς γιὰ τὸ λαό. Ἔπρεπε νὰ πᾶνε τὸ πρωῒ καὶ νὰ φύγουν τὸ βράδυ, καθισμένοι σταυροπόδι ἢ πάνω σὲ πάγκους ἢ σὲ πέτρες καὶ ν' ἀκοῦνε ὁλόκληρες ὧρες τοὺς ρήτορες. Ἀποζημιώνονταν ὅμως γι' αὐτὸ μὲ ἕνα «τριώβολο» ἡμερησίως, ἀποζημίωσι ποὺ τὴν ἐπαίρναν μόλις τέλειωνε ἡ συνέλευσι.

Άλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ τραβοῦσαν τὸ διάβολό τους ἦσαν οἱ χωριάτες τῆς περιοχῆς τῆς Ἀθήνας ποὺ ἔπρεπε νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὰ χαράματα γιὰ νὰ φτάσουν στὴν ὥρα τους στὸ λόφο τῆς Πνύκας ὅπου συνήθως γίνονταν οἱ συνελεύσεις.

Τὴν ὥρα ποὺ ξυπνοῦσαν ἦταν ἀκόμα σκοτάδι. Ἀγουροξυπνημένοι καὶ νευρικοὶ ἔλουζαν τὶς οἰκογενειακὲς καὶ τοπικὲς θεότητες μὲ χοντρὲς βρισιές, βάζανε στὸ χοντροϋφασμένο ταγάρι τους λίγες ἐλιές, κανένα σκόρδο ἢ πράσο καὶ ξεκινοῦσαν ἀπ' τὴν Ἐλευσίνα, τὸ Μενίδι, τὸ Λιόπεσι, τὸ Κορωπὶ κουβεντιάζοντας καὶ βρίζοντας βουλευτὲς καὶ ἄρχοντες, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀθυρόστομος Ἀριστοφάνης, γιὰ τὶς φασαρίες ποὺ τοὺς δημιουργοῦν κάθε τόσο καὶ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ ὀργώσουν τὰ χωράφια τους ἢ νὰ μαζέψουν γογγύλια. Στὸ δρόμο συναντοῦσαν κι' ἄλλους χωριάτες ποὺ κατέβαιναν κι' αὐτοὶ γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ ἄρχιζε χοντρὸ κουτσομπολιὸ γιὰ τὰ λιόδεντρα, τὰ χωράφια, τὶς γέννες τῶν γυναικῶν καὶ τῶν... προβάτων τους, γιὰ... τὰ διάφορα ζωῦφια ποὺ τοὺς ἐνοχλοῦσαν πολὺ τὸ χειμῶνα κι' ὅλο ξύνονταν... Ὅταν ἔφταναν τέλος στὴν Πνύκα, φρόντιζαν νὰ πάρουν τὶς καλύτερες θέσεις γιὰ νὰ βλέπουν καὶ ν' ἀκοῦνε καλά, περιμένοντας τοὺς τεμπέληδες Ἀθηναίους καὶ Πειραιῶτες ποὺ ἀργοῦσαν νὰ ξυπνήσουν καὶ νἄρθουν στὴ συνέλευσι. Κι' ὅταν ἔβλεπαν τοὺς βουλευτὰς ποὺ κορδωμένοι διέσχιζαν τὸ πλῆθος, τὰ ψιθυρίσματα δίνανε καὶ παίρνανε:

— Γιὰ δές τους πῶς φέργονται τώρα ποὺ φούσκωσαν ἀπὸ φαγὶ κι' ἀπ' τὰ δημόσια χρήματα!...

Ὅταν ἐξαντλοῦσαν πιὰ ὅλες τὶς βρισιὲς καὶ τὶς βλαστήμιες, κάποιος κλητήρας ἀνάγγελνε, μὲ τὴ βαρειὰ του φωνή, πὼς ἡ συνέλευσι θ' ἀρχίζε κι' ὅλοι ἔπρεπε νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ κάμουν τὴν προσευχή τους στοὺς θεούς. Ἡ προσευχὴ γινόταν μ' εὐλάβεια καὶ ἡ συνεδρίασι ἀρχίζε:

— Ἄνδρες Ἀθηναῖοι...

Μιλοῦσε ὁ Περικλῆς!

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Ματιές στο μέλλον

Τὸ περίεργο πείραμα μὲ τὰ ὄνειρα

Σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες θεωρίες τῶν ψυχικῶν ἐπιστημῶν, κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ εὔκολα νὰ «ἰδῆ» τὸ μέλλον, «χωρὶς μάγια ἢ κρυστάλλινες σφαῖρες... Εἶμαστε δηλαδὴ ὅλοι μας λίγο μάντεις — δίχως νὰ τὸ ξέρουμε!

Θὰ σᾶς ἔχη τύχει σίγουρα νὰ βρεθῆτε κάποτε σ' ἕνα μέρος ἐντελῶς καινούργιο καὶ ἄγνωστο, σ' ἕνα δρόμο ἢ σ' ἕνα σπίτι, καὶ νὰ νοιώσετε ξαφνικά, γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, τὴν πεποίθησι ὅτι ξαναπήγατε κι' ἄλλοτε ἐκεῖ. Δὲν ἀρχεῖτε ὡστόσο νὰ διώξετε ἀπ' τὸ νοῦ σας αὐτὴ τὴν ἰδέα, ποὺ σᾶς φαίνεται παράλογη.

Εἶνε κάτι ποὺ συμβαίνει ἐπανειλημμένως στοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους. Δὲν πρόκειται δὲ γιὰ παραλογισμό: Πραγματικά, ἔχουν ξαναϊδῆ κι' ἄλλοτε τὸ μέρος αὐτό, σὲ κάποιο ὄνειρό τους.

Θέλετε νὰ κάμετε ἕνα εὔκολο καὶ περίεργο πείραμα; Φροντίστε νάχετε δίπλα στὸ κρεββάτι σας χαρτὶ καὶ μολύβι, καὶ μόλις ξυπνήστε τὸ πρωὶ γράψετε ὅ,τι θυμᾶστε ἀπ' τὰ ὄνειρά σας.

Εἶνε γεγονὸς ἐξακριβωμένο ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὀνειρεύονται, κάθε νύχτα. Ἄλλοτε ὅμως ξεχνοῦν τὰ ὀνειρά τους τὴ στιγμὴ ποὺ ξυπνοῦν, κι' ἄλλοτε τὰ θυμοῦνται γιὰ λίγα λεπτὰ ἀκόμη. Ἂν λοιπὸν συγκεντρώσετε τὴ σκέψι σας στὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς ἔρθη στὸ νοῦ ὅταν ξυπνήστε, θὰ δῆτε ὅτι θὰ θυμηθῆτε μΐα - μία τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ὀνείρων σας καὶ θὰ μπορέσετε νὰ σημειῶστε στὸ χαρτὶ ἐκεῖνες ποὺ θἄχετε ὁλοκάθαρες μέσα στὸ νοῦ σας.

Ἔπειτα, ὅλη τὴν ἡμέρα, προσέχετε νὰ δῆτε γύρω σας κάτι χαρακτηριστικό, ποὺ πέρασε ἤδη ἀπ' τὸ ὄνειρό σας — π.χ. ἕνα τίτλο ἐφημερίδος, ἕνα ἐπεισόδιο στὸ δρόμο, κλπ. Ἴσως νὰ μὴν παρατηρήσετε καμμιὰ τέτοια «σύμπτωσι» τὴν ἡμέρα αὐτή, οὔτε καὶ τὶς ἀμέσως ἑπόμενες. Ἂν ὅμως ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε τὰ ὄνειρά σας κάθε πρωῒ ἐπὶ ἕνα μῆνα, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ σημειώσετε ἀρκετὲς ἐκπληκτικὲς συμπτώσεις — πού, στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶνε συμπτώσεις...

Τὸ πείραμα λοιπὸν αὐτό, ποὺ φαίνεται τόσο ἁπλό, εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ καταπληκτικώτερα τοῦ αἰῶνος μας. Εἶνε ἕνα πείραμα μὲ τὸ Χρόνο. Τὸ ἐπενόησε ὁ Ἄγγλος Τζὼν Ντούν, ποὺ διέθεσε ὁλόκληρη τὴ ζωή του στὴ μελέτη τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρόνου.

Ἀπὸ μικρὸ παιδί, ὁ Ντούν εἶχε δοκιμάσει ἐπανειλημμένως τὴ συναίσθησι ὅτι ξαναεῖδε κι' ἄλλοτε διάφορα ἄγνωστα μέρη. Συνεπέρανε λοιπὸν ὅτι θὰ τὰ εἶχε ἴσως ὀνειρευτῆ, πρὶν τὰ ἐπισκεφθῆ.

Ἀργότερα, τοῦ συνέβη κάτι ἀκόμη ἐκπληκτικώτερο. Τὸ 1902, ὅταν βρισκόταν στὴ Νότιο Ἀφρική, ὀνειρεύτηκε μιὰ νύχτα ζωηρότατα ὅλες τὶς τραγικὲς σκηνὲς τῆς καταστροφῆς ἑνὸς νησιοῦ καὶ τοῦ θανάτου 40.000 ἀνθρώπων ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι ἡφαιστείου. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες βδομάδες λοιπόν, διάβασε στὶς ἐφημερίδες τὴν περιγραφὴ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἡφαιστείου τῆς Μαρτινίκας, ποὺ εἶχε ἐρημώσει τὸ νησί, εἶχε καταστρέψει ὅλα τὰ πλοῖα στὸ λιμάνι κι' εἶχε σκοτώσει ἀκριβῶς 40.000 κατοίκους!

Ἦταν μιὰ συγκλονιστικὴ ἀπόδειξι ἐκείνου ποὺ ὑποπτευόταν ἀπὸ καιρὸ ὁ Ντιρούν: ὅτι, στὰ ὄνειρα, ὁ νοῦς πλανιέται στὸ μέλλον. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐξετάση ἐπιστημονικὰ τὸ πρόβλημα, γιὰ ν' ἀποδείξη ἀναμφισβήτητα τὴ θεωρία του.

Στὰ ἑπόμενα χρόνια, εἶδε κι' ἄλλα «προφητικὰ ὄνειρα», ποὺ τὰ σημείωνε πάντα λεπτομερῶς. Ἀπασχολημένος ὅμως ἀπ' τὴν ἐπίσημη ἐργασία του — νὰ σχεδιάση καὶ νὰ κατασκευάση τὰ πρῶτα ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα — ἀνέβαλε τὶς ψυχικές του ἔρευνες ὡς τὰ τέλη τοῦ 1917. Ἔπειτα ἐπιδόθηκε συστηματικὰ σ' αὐτές.

Μέσα σὲ 15 μέρες, παρετήρησε ὅτι ὀχτὼ ὀνειρά του εἶχαν πραγματοποιηθῆ ὡς περιστατικὰ τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Γιὰ νὰ ἐξακριβώση ἂν εἶχαν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι αὐτὸ τὸ «χάρισμα», παρακάλεσε μερικοὺς φίλους του νὰ ἐπαναλάβουν τὸ πείραμά του. Τὰ ἀποτελέσματα λοιπὸν διέλυσαν κάθε ἀμφιβολία του καὶ τὸν ἔπεισαν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βλέπουν στὰ ὀνειρά τους τὸ μέλλον.

Ἔπειτα σκέφθηκε ὅτι τὰ ὄνειρα δὲν εἶνε παρὰ ἐκδηλώσεις τοῦ ὑποσυνειδήτου. Κι' ἀναζήτησε κάποια μέθοδο γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὶς ἰδιες ἐκδηλώσεις δίχως ὕπνο, νὰ βλέπη δηλαδὴ τὸ μέλλον χωρὶς νὰ κοιμᾶται.

Πῆρε λοιπὸν ἕνα βιβλίο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε διαβάσει ποτέ του, κάρφωσε τὸ βλέμμα του ἀπάνω του κι' ἄφισε τὸ νοῦ του νὰ πλανιέται ὅπως τοῦ ἄρεσε... Σὲ λίγο, ἄρχισαν νὰ σχηματίζωνται στὸ μυαλό του λέξεις καὶ φράσεις, ποὺ τὶς σημείωνε ὅλες. Ὅταν στὸ τέλος ἄνοιξε τὸ βιβλίο, βρῆκε τὶς περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς φράσεις στὶς πρῶτες σελίδες του! Ἦταν ἐντελῶς ἀπίθανο καὶ πάλι νὰ πρόκειται περὶ συμπτώσεως...

Ἔπειτα ἀπὸ 10 ἐτῶν ἐρευνες, ὁ Ντιοὺν ἐξέδωσε τὸ περίφημο βιβλίο του «Ἕνα πείραμα μὲ τὸ Χρόνο». Ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα, στὰ ὁποῖα ἀνέπτυσσε τὶς πρωτότυπες καὶ καταπληκτικὲς ἰδέες του.

Τὸ ἔργο του ἄνοιξε καινούργιους κι' ἀπέραντους ὁρίζοντες γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐλπίσουμε ὅτι θὰ βρεθοῦν μέθοδοι γιὰ νὰ ταξειδεύουμε στὸ χρόνο. Θὰ μποροῦμε δηλαδὴ τότε νὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας καὶ νὰ ὁραματισθοῦμε τὸ παρελθὸν ἢ τὸ μέλλον — ὄχι ὅμως ὅπως τὸ φανταζόμαστε, ἀλλὰ μὲ τὴν πραγματική του μορφή. Ἡ ἱστορία θὰ γίνη ζωντανὴ καὶ πραγματική, σὰν κινηματογραφικὴ ταινία.

Κατὰ τὴ θεωρία τοῦ Ντιούν, ὅλα τὰ γεγονότα, χθεσινά, σημερινὰ καὶ αὐριανά, ὑπάρχουν πάντοτε συγχρόνως κι' ὅλα μαζί. Μόνο ποὺ ὁ νοῦς μας δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ κινηθῆ πρὸς τὸ παρελθὸν ἢ πρὸς τὸ μέλλον, γιὰ νὰ τὰ ἰδῆ. Ὅταν τὸ ἐπιτύχουμε κι' αὐτό, θ' ἀρχίση μιὰ καινούργια ἐποχὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

—Τί λουλούδια γ' ἀγοράσω, κοπέλλα μου; Δὲν κατάλαβες πὼς εἶνε ἡ γυναίκα μου;

('Απὸ τὸ «Marius»)

—Τί θὰ γίνη; Θὰ τ' ἀνοίξης καμμιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ φερμουάρ;

ΓΚΑΦΑ

—Θέλετε τὸν κύριο διευθυντή; Θὰ σᾶς δεχθῆ ἀμέσως. Δὲν ἀφίνει ποτὲ νὰ τὸν περιμένουν κοπέλλες σὰν κι' ἐσᾶς!

—Πέστε του πὼς τὸν ζητάει ἡ γυναίκα του!...

Μὲ λίγες γραμμές

Τὸ ἀγγλικὸ Ναυτικὸ πουλάει γιὰ 5.000 λίρες μιὰ φρεγάτα, ποὺ θὰ κόστιζε 1.000.000 λίρες ἂν ἐπρόκειτο νὰ ναυπηγηθῆ σήμερα.

★

Ἕνας Γάλλος βρῆκε δυὸ μανιτάρια, βάρους 5 κιλῶν τὸ καθένα καὶ μὲ περιφέρεια 1 μέτρου.

★

Δυὸ γκάγκστερς, στὸ Μαϊάμι, ὄχι μόνο λήστεψαν ἕνα δημοσιογράφο, ἀλλὰ καὶ τηλεφώνησαν κατόπιν λεπτομερῶς τὸ πάθημά του στὴν ἐφημερίδα του.

★

Στὸ Οὐόρτσεστερ τῆς Μασαχουσέτης, μιὰ γυναίκα ζήτησε τελευταίως ἀποζημίωσι ἀπ' τὴν ἑταιρεία ἀνθρακωρυχείων τοῦ τόπου, γιατὶ εἶχε πέσει μέσα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ πηγάδι της... τὸ 1900!

★

Ἀπὸ ἕνα λάθος τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου μιᾶς μικρῆς πόλεως τῆς Ἀλαμπάμα, μιὰ ἀπόφασις διαζυγίου ἀνέβαζε στὴ γυναῖκα τὴν περιποίησι... τοῦ τέως συζύγου της, ἀντὶ γιὰ τοῦ παιδιοῦ της!

★

Ἐπειδὴ μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα τοῦ βρόμου ἔρριχνε τὸ φῶς μέσα ἀπ' τὸ παράθυρό της καὶ τὴν ἐνοχλοῦσε στὸν ὕπνο της, μιὰ γυναῖκα στὸ Μαϊάμι τὴν πυροβόλησε καὶ τὴν ἔπασε, τὴν πλήρωσε ὅμως κατόπιν μ' ἕνα πρόστιμο 15 δολλαρίων.

Μιὰ πρεσβεία ἀπὸ 'Αθηναίους ἄρχοντας παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο.

Τὸ παιδομάζωμα

Ὁ φόρος τῶν παιδιῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας

Γ'.

ΤΗΝ ἱστορία του ὁ Ζουριὲν ντὲ λὰ Γκραβιέρ, γράφει γιὰ τοὺς Γενιτσάρους:

«... Καὶ μόνο γιὰ πρόφερε κανεὶς τὸ ὄνομα Γενίτσαρος προκαλοῦσε φρίκη...»

Νὰ μποῦν ἐδῶ γνῶμες ἄλλων ξένων γιὰ τὸ Γενιτσαριό; Δὲν χρειάζεται. Φτάνει νὰ βάλουμε μόνο τοὺς χαρακτηρισμοὺς καὶ τὰ ἐπίθετα ποὺ δίνει στοὺς Γενίτσαρους ὁ ἴδιος ὁ σουλτάνος Μαχμοὺτ σ' ἕνα χάτι σερὶφ (προκήρυξι). Τὴν ἔβγαλε λίγα χρόνια πρὶν τοὺς διαλύση. Εἶχε ἀφορμὴ τὶς θηριωδίες τους. Τὸ 1822, μέσα σ' αὐτὴ τὴν Κων)πολι καὶ στὴ Χίο, τὸ ὡραῖο καὶ πλούσιο νησὶ τοῦ Ἀρχιπελάγους, ποὺ ἦταν κι' ὅλας τέλεια ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα καὶ χαρισμένο στὴν Ἀσμὰ σουλτάνα, ἀδελφὴ τοῦ σουλτάνου ποὺ βασίλευε. Ἔλεγε στὴν προκήρυξι τον ἐκείνη ὁ Μαχμοὺτ — κατὰ μετάφρασί της ἀπ' τοὺς Ἀργέντη καὶ Κυριακίδη τὸ ἔργο τους «Ἡ Χίος»:

«Ἐγὼ αὐτὸς καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς αὐλῆς μου ὁμολογοῦμεν ὅτι εἴμεθα γενίτσαροι κατὰ τὸν ἀρχικὸν θεσμὸν τοῦ σώματος τούτου. Ἀλλ' ἐὰν ἡ λέξις γενίτσαρος μέλλη νὰ καταντήση συνώνυμος πρὸς τὸν κλέπτην, τὸν δολοφόνον, τὸν ἐμπρηστήν, ἐγὼ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης παύω νὰ εἶμαι μέλος τοιούτου θεσμοῦ καὶ ἀποδοκιμάζω τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ. Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἀγὰς τῶν γενιτσάρων θελήση νὰ προβῆ εὐθαρσῶς εἰς κατάπαυσιν τῶν συμφορῶν, αἵτινες κατατρύχουσι τὴν πρωτεύουσαν, εἶμαι εὐχαριστημένος. Ἐὰν ὅμως ὄχι, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ παραλάβω τοὺς δύο υἱούς μου καὶ νὰ ἐπιβιβασθῶ δι' ἄλλο μέρος ἀφήνων τὴν Κων)πολιν νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ τῶν μιαρῶν ἐκείνων, ὧν τὰ τερατουργήματα καθιστῶσιν αἴσχος δι' ἐμὲ νὰ ἐξακολουθῶ παραμένων ἐπὶ τοῦ θρόνου, ὅστις ἀπέβη τὸ παίγνιον τῆς πανουργίας καὶ τῆς στάσεως, καὶ τὸ ὑποκείμενον τῆς χλευῆς τῶν ξένων!»

Ἀπὸ τὴν παραπάνω προκήρυξι βγαίνει τὸ συμπέρασμα: πὼς τὸ Γενιτσαριὸ ὅσο ἦταν ὕαινας γέννημα βυζανιάρικο δὲν ἔκανε στοὺς Τούρκους πολλὲς ζημιές, ὅταν ὅμως μεγάλωσε, κι' ἀφοῦ ἔφαγε κι' ἔφαγε γκιαούρηδες, ρίχτηκε, ὕστερα, νὰ κομματιάση καὶ νὰ φάη τοὺς ἴδιους ἐκείνους ποὺ τ' ἀνατρέφανε. Ἀκόμη αὐτὲς τοὺς σουλτάνους ποὺ δὲν ἐσεβάστηκε. Στὸ 1806 ὁ σουλτάνος Σελὶμ ἐκθρονίστηκε ἀπὸ τοὺς γενίτσαρους ἐπειδὴ θέλησε νὰ τοὺς ἀναδιοργανώση. Καὶ ὅταν ὁ πασᾶς τοῦ Ρουχτσουκίου, ὁ περίφημος Μουσταφὰ Μπαϊραχτάρ, θέλησε νὰ τὸν ξαναφέρη στὸ θρόνο κι' ἔφτασε μὲ δυνάμεις μπροστὰ στοῦ σεραγιοῦ τὶς πύλες, οἱ γενίτσαροι τοῦ εἶπαν νὰ γυρίση πίσω καὶ νὰ πάη στὸ καλό του, ἂν ἤθελε καὶ τὸ καλὸ τοῦ ἔκπτωτου σουλτάνου, ποὺ τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτο! Ὁ πασᾶς ἀρνήθηκε. Καὶ εἶπε:

—Δὲν πρόκειται νὰ κουνηθῶ ἀπὸ δῶ ἂν δὲν ἀποκαταστήσω πρὶν στὸ θρόνο του τὸν Σελὶμ σπάζοντας, ἔστω τὶς πόρτες τοῦ σεραγιοῦ.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὶς σπάσης — τοῦ ἀπάντησαν οἱ γενίτσαροι — κι' αὐριο θὰ δῆς ὅτι θὰ τὶς ἀνοίξουμε μόνοι μας...

Τὴν ἄλλη μέρα ἀνοίχτηκαν, πραγματικά, οἱ πύλες, καὶ οἱ γενίτσαροι πέρασαν ἀπ' αὐτὲς τὸ πτῶμα τοῦ Σελὶμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσουνε στὸν πιστὸ πασᾶ, λέγοντας:

— Πάρε τώρα τὸ σουλτάνο σου καὶ πήγαινε νὰ τὸν στήσης σ' ὁποιον θρόνο σοῦ ἀρέσει!....

★

Ἡ Χίος στάθηκε, ὅπως εἴδαμε, τὸ τυχερώτερο στὸ παιδομάζωμα, ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ἑλληνικὰ νησιά. Τουλάχιστο φανερὰ καὶ ἐπίσημα δὲν ἔγινε ποτὲ ἐκεῖ. Γιὰ τὴν ἐξαίρεσι τοῦ νησιοῦ ἀπ' τὸ φριχτὸ Γενιτσαριὸ σώζονται πολλὰ σουλτανικὰ φιρμάνια πρὶν ἀπ' τὸ 1600 ἀκόμη.

Κατὰ περιόδους φαίνεται πὼς καὶ ἡ Ἀθήνα γλύτωσε ἀπ' τὰ παιδομαζώματα.

Ἕνας ξένος περιηγητὴς τῆς ἐποχῆς τοῦ 1650, ὁ Γάλλος Α. Σ. Quillet, στὶς ταξειδιωτικὲς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σημειώνει ὅτι: «διὰ χρημάτων ἠδύναντο αἱ Ἀθῆναι ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ παιδομαζώματος». Καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια πηγὴ μαθαίνουμε πὼς «ὁ φόρος τῶν παιδιῶν»— ἔτσι τὸν λέει — δὲν εἰσπράχτηκε πιὰ ἀπὸ τὸ 1667.

Ἐδῶ λοιπὸν βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα προνόμιο καὶ γιὰ τὴν Ἀθήνα, προνόμιο ποὺ τὸ εἶχε ἀποκτήσει ἑνάμισυ αἰῶνα πρὶν τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Ἀλλὰ γιατὶ ἄραγε δόθηκε στὰ 1667 αὐτὸ τὸ εὐεργέτημα, τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα, στὴν Ἀθήνα; Εἶνε πολὺ περίεργες οἱ τρεῖς διαφορετικὲς γνῶμες ποὺ ὑποστηρίζονται σχετικά.

Ἡ πρώτη λέει: Ἡ Ἀθήνα ἦταν, τὰ χρόνια ἐκεῖνα, κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησι τοῦ ἀρχιευνούχου τῶν σουλτανικῶν χαρεμιῶν ποὺ τῆς ἔπαιρνε ἕνα μέρος ἀπ' τὰ εἰσοδήματά της σὲ εἶδος (λάδι, μέλι, φροῦτα, λαχανικὰ καὶ κρασί) καὶ «ἀντ' αὐτῶν ἐπιδαψίλευε τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ προστασίαν εἰς τὴν πόλιν. πολλάκις σωτηριῶδη ἀποβᾶσαν».

Πριὸς ξέρει, λοιπόν, ἂν αὐτὸς ὁ προστάτης τῆς Ἀθήνας, ποὺ κατὰ ἕνα ἄλλο περιηγητὴ «εἶχε τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀποκρύφων ἀπολαύσεων τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ εἰς τὰς ἡδονικωτάτας καὶ πολὺ καταλλήλους πρὸς ἐπιτυχίαν χαρίτων στιγμὰς»,ποιὸς ξέρει, ἂν σὲ καμμιὰ τέτοια στιγμὴ δὲν ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀφέντη του νὰ σταματήση τὸ παιδομάζωμα στὴν Ἀθήνα του;... Μάλιστα λένε ὅτι ὅσο κι' ἂν θεωρήθηκε ἐξευτελιστικὴ γιὰ τὴν Ἀθήνα ἡ τοτεινὴ ἐξάρτησί της ἀπὸ ἕνα ἀχιευνοῦχο, ὅμως αὐτὴ ἴσα, ἴσα εἶχε ἀπαλλάξει τοὺς ἄτυχους ὑπόδουλους Ἀθηναίους κι' ἀπὸ τὶς κατατιέσεις τοῦ σκληροῦ πασᾶ τῆς Εὐβοιᾶς ἀφοῦ ξέφυγαν ἀπ' τὴ δικαιοδοσία του.

Δυὸ ἄλλοι περιηγητές, ὁ Spon καὶ ὁ Wheler, γράφουνε— καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὴ δεύτερη ἀποψι — πὼς ἡ Ἀθήνα πέταξε μὲ τὴν ἀπαλλαγή της ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα μιὰ πάρα πολλὲς δύσκολες ἐνέργειες καὶ μὲ τέραστια ἔξοδα τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν στὸ κατακόρυφο τῆς ἐπιροπῆς του, κοντὰ στὸ Σουλτάνο, ὁ Μέγας Διερμηνεὺς του Παναγιώτης Νικούσης ὁ Μαυρογένης. Τότε εἶχε πάει μιὰ πρεσβεία ἀπὸ Ἀθηναίους ἄρχοντες ποὺ μέναν στὴν Πόλι καὶ παρουσιάστηκε στὸ Σουλτάνο καὶ στὸν ἀρχιευνοῦχο ζητῶντας τὴν προστασία τους γιὰ τὴν πόλι τους καὶ τὴν ἐξαίρεσί της ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα.

Αὐτὴ τὴν παρουσίασι τῆς πρεσβείας στὸ Σουλτάνο τὴν ἔχει περιγράψει ἀνώνυμος θρησκογράφος τῆς ἐποχῆς. Μιλῶντας γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκαναν μὲ τὴν ἐξωτερική τους παράστασι τὰ μέλη τῆς πρεσβείας, ἐτόνιζε ἐμμέτρως:

"Οσες φορὲς ἐφαίνονταν μπροστά του οἱ Ἀθηναῖοι,
ἀπ' ὅλα τὰ γένη καὶ φυλές, ἐξεπλήττασιν ὡραῖοι.
Εἴκοσι ποὺ νὰ στέκωσιν ἐφαίνονταν τριάντα,
μὲ ἀπάνια φρρέματα καθὼς τὰ φέρναν πάντα.
Καὶ μὲ τὰ σκιάδια τὰ ψηλὰ ποὺ εἶχαν στὸ κεφάλι
στολίζοντας τοὺς τὸ κομὶ μὲ ὁμορφιὰ μεγάλη.
Διότι τὰ σκιάδια ἑκάνασι καὶ φαίνονταν ἄλλοι τόσοι
κι' αὐτοὶ ποὺ τὰ βάναμι εἶχαν περίσσια γνῶσι...
Ἐφαίνονταν ξεχωριστοὶ μὲ πολλὰν γηραιοὶ
κι' μὲ τὰ σκιάδια τὰ ψηλὰ ἐξεικτασιν ὡραῖοι.

Τὰ σκιάδια ἦταν ψηλὰ στενόγυρα καπέλλα, μάλλινα ἢ βελούδινα, καὶ τὰ φορούσαν οἱ ἄρχοντες. Δὲν ἐκσβαν τὰ μαλλιά τους ἢ κόκκινους καὶ ἢ ξύριζε τὸ κεφάλι ἢ ἐκοβε σύρριζα, ὅπως λέμε, τὰ μαλλιά.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ γιατὶ δὲν ἀγαποῦν πιὰ

Τὸ βιεννέζικο βάλς κι' ἡ κλασσικὴ μουσική

«'Εκεῖνο ποὺ κάνει τοὺς σημερινοὺς ἄντρες νὰ πεθαίνουν σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή, τόσο στὴν 'Αμερική, ὅσο καὶ στὶς ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου, εἶνε ὅτι δὲν ξέρουν πιὰ ν' ἀγαποῦν τὶς γυναίκες. Αὐτὴ ἡ ἀνικανότητα τῶν σημερινῶν ἀνδρῶν προκαλεῖ τὴν πλήξη, ποὺ εἶνε μιὰ θανάσιμη ἀσθένεια. Στὴ στατιστική, βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ἄλλων ἀσθενειῶν, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται ὁ καρκίνος κι' ἡ φυματίωσις, γιατὶ συνοδεύεται ἀπὸ καρδιακὲς ἐπιπλοκές, ποὺ ὑποσκάπτουν βαθμιαῖα τὸν ὀργανισμό.

»Οἱ ἀσθένειες τῆς καρδιᾶς προκαλοῦν τὰ 65% τῶν θανάτων σ' ὅλο τὸν κόσμο, ξεπερνοῦν δηλαδὴ κατὰ πολὺ τὴ θνησιμότητα ἀπὸ τὸν καρκίνο καὶ τὴ φυματίωσι μαζί. 'Αλλὰ εἶνε καλὸ νὰ ξέρωμε ὅτι τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα ποὺ δίδεται στὶς ἀσθένειες τῆς καρδιᾶς κρύβει τὶς περισσότερες φορὲς τὴν πλῆξι ἀπὸ ἔλλειψι ἀγάπης».

Αὐτὰ τὰ λόγια προέρχονται ἀπὸ τὸν περίφημο καθηγητὴ Μύτρς, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Υόρκης, ποὺ θεωρεῖται αὐθεντία στὰ ζητήματα τῆς ψυχολογίας τῶν δύο φύλων καὶ τῶν μεταξύ των σχέσεων.

Φαίνεται, πραγματικά, ὅτι ἡ «ἀσθένεια τῆς ἐποχῆς» εἶνε φύσεως αἰσθηματικῆς καὶ συνίσταται στὸ ὅτι ξεμάθαμε τὴν τέχνη τῆς ἀγάπης. 'Απ' ὅλες τὶς ἀσθένειες ποὺ γνώρισε ὡς σήμερα ὁ κόσμος, εἶνε, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ τρομερώτερη κι' ἡ καταστρεπτικώτερη.

'Η προοδευτικὴ αὔξησις αὐτῆς τῆς «ἀσθενείας τῆς ἐποχῆς» εἶνε ἀνησυχαστικὴ καὶ ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρώτατο κίνδυνο γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Λωὲρς καὶ ἄλλων διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, αὐτὴ ὀφείλεται κυριώτατα στὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν φροντίδων ποὺ κρατοῦν ὑπεσμίους τοὺς σημερινοὺς ἄνδρες, στὴν ἀστάθεια τῆς θέσεώς των καὶ στὴν μεγάλη ἀβεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ἐποχῆς μας.

Κατὰ τὴ ρωμαντικὴ ἐποχή, οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν πιὸ πολὺ μὲ τὴν καρδιά τους παρὰ μὲ τὸ μυαλό τους. Πέθαιναν, βέβαια, κάπου-κάπου ἀπὸ ἀγάπη κι' ἀπὸ ἐρωτικὴ λύπη, ἀλλὰ κατὰ κανόνα ζοῦσαν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους.

'Αλλὰ στὴν ἐποχή μας ὅλα ἔχουν ἀλλάξει. 'Η ζωή, ἀπὸ ἁπλὴ κι' ἄνετη ποὺ ἦταν ἄλλοτε, ἔχει καταντήσει ἕνα ἀβάσταχτο βάρος κι' ἡ ἀποθάρρυνσις εἰσχωρεῖ ὁλοένα καὶ πιὸ βαθειὰ μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Δὲν πεθαίνουμε πιὰ ἀπὸ ἐρωτικὴ λύπη. Τὸ κρυφὸ σαράκι ποὺ ὑποσκάπτει βαθμιαία τὴ ζωή μας εἶνε ὅτι δὲν ξέρομε καὶ δὲν μποροῦμε πιὰ ν' ἀγαπήσουμε.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Μύτρς, ποὺθενὰ ἀλλοῦ ἡ «ἀσθένεια τῆς ἐποχῆς» δὲν ἔχει τόση ἐξάπλωσι ὅσο στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἐξ ἄλλου, ποὺ στηρίζονται σὲ σωρεία στατιστικῶν στοιχείων, τοὐλάχιστον δέκα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πεθαίνουν κάθε χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ δὲν μποροῦν ἢ δὲν ἔχουν τὸν καιρὸ ἢ τὴ διάθεσι ν' ἀγαπήσουν.

'Η ἐπιστήμη καὶ γενικώτερα τὸ πνεῦμα, παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Μύτρς, ἐσημείωσαν μιὰ μεγαλειώδη ἐξέλιξι στὶς ἡμέρες μας. 'Αλλ' ὁ αἰσθηματισμὸς λείπει ἀπὸ τὴν ἐποχή μας. Οἱ μικροβιακὲς ἀσθένειες ὑποχωροῦν κάθε μέρα, χάρις στὰ διαρκῶς ἀνακαλυπτόμενα ἀντιβιοτικὰ φάρμακα. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν βρήκαμε κανένα φάρμακο ἐναντίον τῆς ἀνίας, ποὺ μαραίνει τὶς καρδιὲς ἢ τὶς κάνει ὑπερτροφικές. Καὶ στὴ μιὰ περίπτωσι καὶ στὴν ἄλλη, δὲν χτυποῦν πιὰ μὲ τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τους κι' αὐτὸ τὶς φθείρει ἀνεπανόρθωτα. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ἔπαψαν νὰ ἐρωτεύωνται καὶ, σιγὰ-σιγά, ξέμαθαν ν' ἀγαποῦν.

'Αλλ' ὁ καθηγητὴς Μὺτρς δὲν περιορίζεται μόνο στὸ νὰ ἀναφέρῃ τὴν «ἀσθένεια τῆς ἐποχῆς» μας. 'Υποδεικνύει ἐπίσης καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας της. Τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὰ ἑξῆς:

α) Ξαναγύρισμα στὴν παληὰ κλασσικὴ μουσική.

β) 'Εξοστρακισμὸς τῆς τζάζ, ποὺ ἀποκτηνώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ διεγείρει τὰ κατώτερα ἐνστικτά του.

γ) 'Επαναφορὰ τοῦ βιεννέζικου βάλς καὶ τῶν λικνιστικῶν χορῶν τοῦ 1900.

δ) Κατάργησις τῶν σημερινῶν χορῶν, ποὺ ξεβιδώνουν τὸ σῶμα καὶ ξυπνοῦν τὶς ζωώδεις ἐπιθυμίες μας.

Μ' αὐτὰ τὰ μέσα, λέει, ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς μας θὰ γίνῃ πιὸ ἥρεμη κι' οἱ ἄνθρωποι θὰ συνηθίσουν καὶ πάλι ν' ἀγαποῦν.

«Εἶμαι βέβαιος, προσθέτει ὁ καθηγητὴς Μύτρς, ὅτι τὸ βιεννέζικο βάλς θὰ σώσῃ περισσότερους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πενικιλλίνη. Ὅλο τὸ πρόβλημα ἔγκειται στὸ νὰ ξαναδώσωμε στὴν καρδιά μας τὸν κανονικὸ ρυθμό της».

✪✪

Μιὰ καλλιτεχνικὴ χορευτικὴ βραδυὰ

Στὸ κέντρον «Γρανάδα» (Λεωφ. 'Αλεξάνδρας) θὰ δοθῇ σήμερον, ὥραν 9 μ. μ. μιὰ καλλιτεχνικὴ χορευτικὴ βραδυὰ ποὺ διοργανώνει ὁ ἀγαπημένος τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ συνθέτης Ἴκαρος.

Στὴ βραδυὰ τοῦ δημοφίλους καλλιτέχνου θὰ συμπράξουν εὐγενῶς προσφερόμενοι ἡ Κούλα Νικολαΐδου, ἡ Καΐτη Ντιριντάουα, Τζίμης Μακούλης, Κώστας Μεντής, Γιῶργος Κομποθέκρας, κ. ἄ.

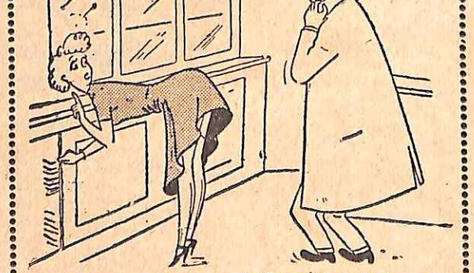

— Μοῦ ἐπιτρέπετε τουλάχιστον νὰ ἐλπίζω;... ('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

— Χρυσέ μου, τὰ πόδια μου εἶνε παγωμένα!... Μοῦ τὰ ζεστοῦνες λιγάκι; ('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

— Καὶ τώρα θὰ σᾶς δείξω κάτι ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὸ βρῆτε πολὺ ἐνδιαφέρον!... ('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

— Εἴμαστε κι' ἐμεῖς Σιαμαῖοι ἀδελφοί!... ('Απὸ τὸ «Marius»)

ΜΙΑ ΑΔΙΚΗ προκατάληψι

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν κυττάζουν στὰ μάτια

'Ο διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἑταιρείας ἀρνήθηκε κάποτε νὰ προσλάβῃ στὴν ἐπιχείρησί του ἕνα ὑπάλληλο, μολονότι φαινόταν ἔξυπνος κι' ἱκανὸς κι' εἶχε ἀξιολογες συστάσεις.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ, ἐξήγησε κατόπιν στὸν ἰδιαίτερο γραμματέα του, γιατὶ δὲν μὲ κύτταξε στὰ μάτια ὅταν μοῦ μιλοῦσε.

'Η προκατάληψις αὐτὴ εἶνε πολὺ διαδεδομένη. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν κυττάζουν τὸν ἄλλο στὰ μάτια, θεωροῦνται ὕπουλοι, ψεῦτες καὶ κατεργάρηδες. Πρόκειται ὅμως γιὰ μιὰ ἀντίληψι ἀδικαιολόγητη. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ 'Αμερικανοῦ ψυχιάτρου Μόρρις Ρίμερ, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὀφείλουν τὸ ἰδίωμά τους στὴν ἐπίδρασι τῶν γονέων τους κατὰ τὴν παιδική τους ἡλικία.

Οἱ ἴδιοι παρουσιάζουν καὶ μερικὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα: Στέκονται πάντοτε σὲ ἀπόστασι ἀρκετῶν μέτρων ἀπ' τὸ πλησιέστερο πρόσωπο. Περνοῦν στὸ ἄλλο πεζοδρόμιο γιὰ νὰ μὴ διασταυρωθοῦν μὲ κάποιο γνωστό τους καὶ τὸν χαιρετήσουν. Δὲν πηγαίνουν στὰ σπίτια ὅπου ξέρουν πὼς θὰ βροῦν συντροφιά... Γενικῶς, ἀποφεύγουν τὴ συνάφεια μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

"Οταν ὡστόσο κουβεντιάζουν μ' ἐνδιαφέρον γιὰ κάτι ἀσχετο πρὸς τὸ ἄτομό τους, χάνεται τελείως τὸ συναίσθημα τῆς ἀβεβαιότητός τους καὶ κυττάζουν τότε στὰ μάτια τὸ συνομιλητή τους.

'Ο δόκτωρ Ρίμερ ἐξέτασε τὴν περίπτωσι ἕξη διαφόρων ἀτόμων (4 ἀνδρῶν καὶ 2 γυναικῶν, ἡλικίας 20 - 32 ἐτῶν) ποὺ ἀνῆκαν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Μελέτησε τὸ παρελθόν τους κι' ἐξακρίβωσε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦσαν ἀνεπιθύμητοι στὸ σπίτι τους. Εἶχαν γονεῖς πολυάσχολους ἢ ἐγωϊστές, ποὺ δὲν ἀπασχολοῦντο μὲ τὰ προβλήματα τῶν παιδιῶν τους.

Δὲν εὕρισκαν καμμιὰ διασκέδασι, καμμιὰ ζωντάνια στὸ σπίτι τους. Εἶχαν πάντα τὴν ἀντίληψι πὼς, ὅ,τι κι' ἂν ζητοῦσαν, θὰ συναντοῦσαν ἄρνησι. Σιγὰ - σιγὰ λοιπόν, συνήθισαν νὰ κλείνωνται στὸν ἑαυτό τους, γιὰ νὰ προστατεύωνται ἀπ' τὴν ἐλλειψι θερμῆς συμπαθείας κι' ἐνθαρρύνσεως.

'Αργότερα, ἦσαν φιλύποπτοι καὶ δυστυχισμένοι, στὶς σχέσεις τους μὲ τοὺς φίλους, τοὺς συναδέλφους καὶ τοὺς γνωστούς των. Πίστευαν ὅτι δὲν τοὺς ἤθελε κανείς, ἀναζητοῦσαν ἀποδείξεις γι' αὐτό, καὶ νόμιζαν πὼς τὶς εὕρισκαν σὲ κάθε τι.

'Υπῆρχε μέσα στὴν ψυχή τους μιὰ κρυφὴ μνησικακία ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἐξεδήλωναν τὴ γενικὴ αὐτὴ ἐχθρότητά τους μ' ἕνα πλάγιο τρόπο: μὲ τὸ νὰ μὴν κυττάζουν τοὺς ἄλλους στὰ μάτια.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ τύπου συναντοῦν ἐπίσης δυσκολία στὴν ὁμιλία. Συχνὰ εἶνε ἀνίκανοι νὰ ἐκφρασθοῦν καθαρά, κι' ἡ φωνή τους γίνεται χαμηλή κι' ὑποταγμένη μπροστὰ σ' ἐκείνους ποὺ θεωροῦν ὡς «σπουδαῖα» πρόσωπα. Κάποτε μένουν ἀμίλητοι γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, πρὶν μπορέσουν νὰ συνεχίσουν καὶ ν' ἀποτελειώσουν τὴν κουβέντα τους.

'Επιβάλλουν συχνὰ στὸν ἑαυτό τους ἀπόλυτη ἀδιαφορία πρὸς τὸ περιβάλλον, τόσο ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνονται πιὰ τί λέγεται καὶ τί γίνεται γύρω τους. Εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα μέσον ἀμύνης τους ἐναντίον ἑνὸς κόσμου ποὺ τὸν φαντάζονται ἐχθρικό.

Τέλος, ἔχουν δυσκολίες στὴ σεξουαλικὴ ζωή τους. "Αλλοτε δηλαδὴ εἶνε ντροπαλοὶ μπροστὰ στὸ ἀντίθετο φύλον καὶ δὲν ἀναζητοῦν τὴ συντροφιά του. "Αλλοτε πάλι ζητοῦν ἀπ' τὶς γυναῖκες τὴν περιποίησι καὶ τὴν ἐνίσχυσι ποὺ δὲν βρῆκαν ἀπ' τὴ μητέρα τους. Πάντως, ὅλοι νοιώθουν τέτοια ἀνάγκη ἀγάπης, ὥστε θέλουν ἀπόλυτα δικό τους τὸ ἀγαπημένο τους πρόσωπο. Κάποτε τὸ κλείνουν στὸ σπίτι, τοῦ ἀπαιτοῦν νὰ ντύνεται ἀσχημα, γιὰ νὰ μὴν τραβᾷ τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων...

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν κυττάζουν τοὺς ἄλλους στὰ μάτια. Σχεδὸν πάντοτε, οἱ ὑπεύθυνοι εἶνε οἱ γονεῖς τους, ποὺ δὲν τοὺς πρόσφεραν τὴ θέρμη, τὴν κατανόησι, τὸ γέλιο, ποὺ διψάει ἡ τρυφερὴ παιδική τους ψυχή.

'Αλλὰ φυσικὰ εἶνε καὶ ζήτημα, ὅπως λέμε, χαρακτῆρος. Καὶ ὁ χαρακτῆρας ἀλλάζει κάπως δύσκολα.

✪✪

Γιὰ τὴν ἐξόλεθρευσι τῶν κουνουπιῶν

'Ο Κουβανὸς ἰατρὸς Μόρτον Κὰν ἐπενόησε ἕνα πρωτότυπο μέσον ἐξολοθρεύσεως τῶν κουνουπιῶν. 'Αποτύπωσε πάνω σ' ἕνα δίσκο τὴ φωνὴ τῆς θηλυκιᾶς καὶ τὴν ἐξέπεμψε μὲ τὴ βοήθεια εἰδικῶν μεγαφώνων σὲ μεγάλα ἀκτίνα ὁλόγυρα. Τὰ ἀρσενικά, ἀκούοντας αὐτὴ τὴ φωνὴ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τῶν μεγαφώνων. 'Αλλ' ὁταν ἔρθαναν ἐκεῖ, βρίσκονταν μπροστὰ σ' ἕνα δικτυωτό, ἀπὸ ὅπου περνοῦσε ρεῦμα δυνάμεως 15 000 βόλτ "Ετσι, τὰ κουνούπια αὐτὰ ἐπέστρεφαν ἐ μέτρως νεκρά.

Αἰκ. Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων
GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER
'Ακαδημίας Κοπτικῆς DAIDOY FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου 60
ΔΙΤΣ

Ἐβδομαδιαῖα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

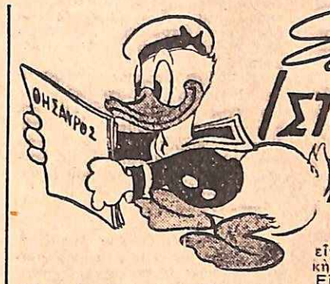

Τὸ κόλπο τοῦ Πέτρου

'Η δεσποινὶς Λάλα (Εὐλαλία) Μπρικάντη, δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνα τὰ κορίτσια ποὺ τὰ λέμε «μοντέρνα» γιὰ νὰ μὴν τὰ ποῦμε κάπως ἀλλοιῶς! 'Η δεσποινὶς Λάλα, μ' ὅλη της τὴν ὁμορφιά, μ' ὅλο της τὸ σκέρτσο, μ' ὅλη της τὴν τσαχπινιὰ ποὺ τὰ εἶχε φυσικά, πηγαία κι' ἀκτινοβόλα, ἦταν πραγματικὰ φρόνιμο κορίτσι. Δὲν ἦταν, δέβαια, δυνατόν, νὰχη σεμνὴ ἐμφάνισι, γιατὶ τὰ εὔχυμα καὶ ὥριμα φροῦτα τοῦ ἔρωτος ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Δημιουργὸς γιὰ νὰ διακοσμήσῃ τὸ ἔμψυχο δεντράκι της, προκαλοῦσαν ἀπελπιστικὰ «μπανὰ» ἐξομολογήσεις τῶν διαφόρων πλανοδίων κυνηγῶν τῆς ἀγάπης. "Ετσι, ἡ δεσποινὶς Λάλα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ πλουτίζῃ συνεχῶς τὸ ἀβρό της λεξιλόγιο μὲ τὰ πιὸ χυδαῖα κι' ἀπίθανα προϊόντα τῆς λαϊκωτάτης αἰσθηματικῆς γλώσσας. Πότε ἀπεκαλεῖτο «ντελμπετέρισσα» καὶ πότε «φρεγάδα»!

'Υπέμενε ὡς τόσο. Μεταχειριζόταν φουστίτσα μακρυὰ — σωτήρια μόδα γιὰ δυὸ ἑβδομάδες κνῆμες ποὺ δὲν φαρεύουν θαυμαστὰς—καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὴν κορσεδοῦ της τὸν πιὸ στενὸ στηθόδεσμο. Δὲν βαφόταν, δὲ λικνιζόταν, δὲ σήκωνε τὰ μάτια της ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο. Εἶχε, μάλιστα, ἐπίτηδες συνηθίσει νὰ μετρᾷ τὶς πλάκες μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ σοβαρότητα...

'Αλλὰ ἡ δεσποινὶς Λάλα, δὲν εἶχε μόνο τὴν ἄψογη ἐξωτερικὴ διαπλασι τῆς γοητείας της. Εἶχε, φυσικά, καὶ καρδιά. Καὶ τώρα πιὰ — ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν — αὐτὸ τὸ περίφημο ἐσωτερικό της ὄργανο πούγινε, λένε, γιὰ νὰ ρυθμίζῃ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ἄρχισε κάπως νὰ τὴν ἐνοχλῇ. Χωρὶς λόγο, ρούφαγε τὸ φρέσκο ἀρωματισμένο ἀέρα τοῦ κήπου της κι' ἔνοιωθε κάτι σὰ λιγοῦρα. Γλυκὰ ρίγη τὴν ἐπιαναν ὅταν διάβαζε στίχους καὶ τὸ δέρμα της τῶνοιωθε νὰ μυρμηκιάζῃ μόλις ἔβλεπε στὸ σινεμὰ τὴ Λάνα Τάρνερ νὰ γέρνῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ.

★

"Ενα βράδυ, πῆγε νὰ πάρῃ κρασί. 'Ο πατέρας της, ὁ κύριος Μεμᾶς Μπρικάτης, ἀνθρακέμπορος, ἂν κι' εἶχε ὅλα τὰ μέσα καὶ διατηροῦσε πάντα ὑπηρέτρια, εἶχε καὶ τὴν κακὴ συνήθεια νὰ στέλνῃ τὸ κορίτσι του σὲ θελήματα.

— Λάλα, πετάξου νὰ μοῦ πάρῃς τσιγάρα.

— Ναί, μπαμπᾶ.

— Λάλα, πάρε κρασί, παιδί μου.

— 'Αμέσως.

★

"Ετσι, τὴ γνώρισε ὁ Πέτρος. Μιά, δυό, τρεῖς, δέκα, εἴκοσι φορὲς τὴν ἡμέρα νἄβγαινε ἡ Λάλα, τὸν εὕρισκε μπροστά της. Τὴν κύτταζε θαυμαστικὰ καὶ μ' ἔκστασι καὶ δὲν ἔλεγε λέξι. Τὸν εἶχε ἀναγκαστικὰ προσέξει. "Ομορφο καὶ κομψὸ παιδί, μ' εὐγενικὴ ἐμφάνισι.

"Ενα βράδυ, λοιπόν, ὅπως εἴπαμε, πῆγε πάλι νὰ πάρῃ κρασί.

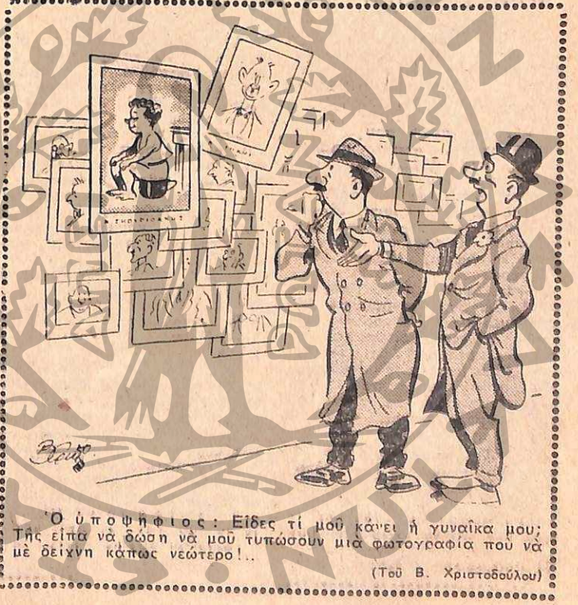

'Ο ὑποψήφιος: Εἶδες τί μοῦ κάνει ἡ γυναῖκα μου; Τῆς εἶπα νὰ δώσῃ νὰ μοῦ τυπώσουν μιὰ φωτογραφία ποὺ νὰ μὲ δείχνῃ κάπως νεώτερο!..

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δεσποινίς... ἐπιτρέπετε; εἶπ' ἐκείνος δειλά.

Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βρίσῃ, μὰ κι' οὔτε νὰ προσπεράσῃ περιφρονητικά. Κοντοστάθηκε.

— 'Ορίστε...

Ταραγμένος, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ. Ἄλλα λίγα καὶ σοβαρὰ λόγια :

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη. "Εξη μήνες τώρα προσπαθῶ νὰ σᾶς γνωρίσω, βάζοντας κανένα κοινό μας γνωστὸ νὰ μᾶς συστήσῃ. Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ ξέρῃ ἐσᾶς κι' ἐμένα. "Ετσι ἀποφάσισα νὰ συστηθῶ μόνος μου. Πέτρος Μαριολῆς, ἔμπορος τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ.

Χωρὶς νὰ θέλῃ μίλησε :

— "Εμπορος; Καὶ ποτὲ πᾶτε στὸ μαγαζί σας; Ἐγὼ ὅλο ἐδῶ ἀπ' ἔξω, σᾶς βλέπω!

— Ἀκριβῶς, δεσποινίς. Κοντεύω νὰ καταστραφῶ μὲ τὸ νὰ σᾶς παρακολουθῶ. Πήρα, λοιπόν, τὴν ἀπόφασι νὰ σᾶς ζητήσω σὲ γάμο. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πάω στὸν πατέρα σας;

'Η Λάλα, αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ τῆς ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι. Παρ' ὀλίγο νὰ τῆς πέσῃ χάμω ἡ μπουκάλα. Τί μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ σὲ μιὰ τόσο σοβαρὴ πρότασι; Οὔτε σάχλες, οὔτε ψευτοαισθηματολογίες, οὔτε κρυφὰ ραντεβοῦ ζητοῦσε ὁ ἄνθρωπος. Κατ' εὐθεῖαν γάμο.

— Εὐχαρίστως, ψιθύρισε.

Κι' ἁθελά της τοὔρριξε μιὰ γλυκειὰ ματιά!

— Σᾶς εὐχαριστῶ! εἶπ' αὐτὸς συγκινημένος.

★

Σὲ πέντε μέρες, ὁ κόσμος ἐπληροφορεῖτο ὅτι «ὁ κ. Πέτρος Μαριόλης καὶ ἡ δὶς Λάλα Μπρικάτη, ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου». Ἦταν μεγάλη τύχη ὁ Πέτρος. Σοβαρὸς νέος, καταστηματάρχης, μὲ «πίστι» στὴν ἀγορά, μὲ λεφτά, μὲ μέλλον, μὲ τὰ πάντα. Ἀλλά, ὁ πεθερός, εἶχε δώσει τὴ συγκατάθεσί του ὑπὸ ἕναν ὅρο. Νὰ κλείσῃ ἡ Λάλα τὰ δεκαοχτὼ καὶ νὰ μπῇ στὰ δεκαεννιά. Κι' ἐν τῷ μεταξύ, δὲν τοὺς ἄφηνε λεπτὸ μόνους. Οὔτε νὰ τὴς πιάσῃ τὸ χέρι δὲ μποροῦσε ὁ Πέτρος, ποὺ λέει ὁ λόγος.

★

Κι' ἔφτασαν οἱ Ἀπόκρηες.

— Λάλα!...

— Ναί, Πέτρο μου!

— Αὐτὸ τὸ μαρτύριο νὰ μὴ μένουμε ποτὲ μόνοι μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Λοιπόν, ἔχω μιὰ ἰδέα.

— Τί, Πέτρο μου;

— "Ακου, μωρό μου. Στὰ λέω γρήγορα, γιατὶ μπορεῖ νὰ μπῇ μέσα ἡ μαμά σου. Θὰ δώσῃς ἕνα «πάρτυ» στὸ σπίτι γιὰ τὶς ἀποκρηές. Ἀρραβωνιασμένη κοπέλλα εἶσαι, θέλεις νὰ δεχτῇς τὶς φίλες σου. Δὲν μποροῦν νὰ σοῦ ποῦν «ὄχι». Σύμφωνοι, Πέτρο μου.

"Υστερα;

— Θὰ ντυθῶ ἐγώ... μαρκησία! Θὰ βάλω περροῦκα, θὰ μακιγιαριστῶ, θὰ φορέσω τακούνι, γάντια, μάσκα καὶ θὰ εἶμ' ἀγνώριστος. Καὶ μόλις ἡ ὥρα πάει ἑντεκα θ' ἀνέβουμε μαζὶ στὴν κάμαρά σου! Ἄλλαξε τώρα κουβέντα, γιατὶ ἔρχετ' ἡ μητέρα σου...

★

Τὴν Τσικνοπέμπτη ἔγινε τὸ «πάρτυ» κι' ὅλος ὁ κοριτσόκοσμος τῆς γειτονιᾶς κι' οἱ πιὸ πλούσιες συμμαθήτριες τῆς Λάλας, ἔφτασαν νὰ γλεντήσουν «μασκὲ» καὶ νὰ γνωρίσουν καὶ τὸν περίφημο ἀρραβωνιαστικό. 'Η «μαρκησία» ἔφτασε στὶς 9. Κι' ὅλο κύτταζε. ἡ Λάλα, τὸ ρολόϊ της. Ἀλλά, φαίνεται, πὼς καὶ ἡ... «μαρκησία» δὲν εἶχε ὑπομονή. Ἄξαφνα, τῆς ἔγνεψε. Καὶ ἡ Λάλα ξεκίνησε.

Σὲ λίγο βρέθηκαν προστατευμένοι ἀπ' τὸ σκοτάδι, μέσα στὴν κάμαρα τῆς Λάλας ποὺ στεγαζόντουσαν τὰ βράδυα τὰ παρθενικά της ὄνειρα γιὰ τὶς εὐτυχισμένες μελλοντικὲς μέρες τοῦ ἐγγάμου βίου.

— Μωρό μου!

— Ἀγάπη μου!

★

Θᾶχε περάσει ἕνα λεπτὸ ἢ μιὰ ὥρα; Μάλλον μιὰ ὥρα ποὺ τῆς φάνηκε σὰν ἕνα λεπτό. Πετάχτηκε βιαστικὰ ἡ Λάλα, ἔτρεξε στὸ μπάνιο, διόρθωσε τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ «μακιγιαζ» της καὶ κατέβηκε κάτω κάπως ταραγμένη. Πλησίασε τὴ «μαρκησία» :

— Ἀγάπη μου, εἶπε σιγὰ ἡ Λάλα. Πρέπει νὰ πᾶς ν' ἀλλάξῃς καὶ νὰ γυρίσῃς ἀμέσως, μὲ ταξί!

— Ποῦ ἤσουνα τόση ὥρα; ρώτησε ἡ «μαρκησία».

'Η Λάλα γέλασε :

— Τί ποῦ ἤμουνα; κοροϊδεύεις;

— Τί ἐννοεῖς;

— Καλὲ μαζί μου δὲν ἤμαστε ἀπάνω;... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὰ φιλιὰ ποὺ μοῦδωσες ἀπόψε! Μόνο ποὺ μὲ εἶπες «ἀγριοκόριτσο» καὶ δὲ μ' ἄρεσε!

'Ο ἄλλος τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι ἀπότομα.

— Τί βλακεῖες, λές; Ἐγὼ ἔχω ἔρθει ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα καὶ περιμένω νὰ σὲ βρῶ.

— "Ε;

— Τί «ἔ»;.

Συγχρόνως, ἐμφανιστήκανε στὸ σαλόνι... ἔξη μαρκησίες!

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ Χρήστος Σπανίδης, ἡ «ἀτσίδα» τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ, διηγόταν στοὺς φίλους τῆς παρέας :

— Λοιπόν, ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Πέτρου, παιδιά, εἶναι πρώτης τάξεως κοπέλλα. Καὶ δὲν πιστεύω νὰ κατάλαβε ὁ Πέτρος πὼς ἡ ἄλλη «μαρκησία» ἤμουν ἐγώ! Γιατὶ αὐτὸς εἶχε διηγηθῇ τὸ κόλπο σὲ ὅλο τὸν κόσμο! 'Εφτὰ «μαρκησίες» εἴχαμε μαζευτή!

★

'Ο καϋμένος ὁ Πέτρος δὲν τόλμησε νὰ κάνῃ κεῖνο τὸ βράδυ, ἐπεισόδιο. Κι' οἱ «μαρκησίες» ἔφυγαν ὅλες ἀνενόχλητες. Γιατὶ ποιὰ νά... πρωτοπαρακολουθήσῃ;

Καὶ τὴ βραδυὰ τοῦ γάμου του, ἐνῶ μιλοῦσε γιὰ «τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ ληφθοῦν» ἐναντίον... τῆς μάσκας—«εἶναι πρᾶμμα αὐτὸ νὰ μὴν ξέρῃς ποιοι μπαίνουν στὸ σπίτι σου;» — ὁ κουμπάρος ἔσκυβε στὸ αὐτὶ τῆς νύφης καὶ ψιθύριζε:

— Θὰ πεθάνω ἂν δὲ σοῦ πάρω ἕνα φιλὶ ἀπόψε!

— Τί θὰ πῇ αὐτό; εἶπ' ἡ Λάλα ἀγριεμένη.

— Σουτ! Ἀγριοκόριτσο!

'Η Λάλα δὲν τοῦδωσε χαστούκι γιὰ νὰ μὴν κάνῃ σκάνδαλο. Κι' ἄξαφνα — τί περίεργα πράμματα συμβαίνουν στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων — τῆς ξέφυγε κι' ἕνας... νοσταλγικὸς ἀναστεναγμός!... Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ πατέρας της, διηγόταν μὲ ὑπερηφάνεια:

— Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, οὔτε τὸ χέρι δὲν τῆς εἶχε πιάσει ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ποὺ λέει ὁ λόγος!

ΕΨΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Σόνια, Π. Φάληρον: 'Ο 'Ανρὺ Βιντὰλ γυρίζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ Γαλλία μαζὶ μὲ τὴ Μισὲλ Μοργκὰν τὸ φίλμ «Αὐτὴ εἶνε ἡ ὡραία». 'Η διεύθυνσίς του εἶνε: Henri Vidal, Productions Gibé, 1, rue François 1er, Paris, France. Ὠχρὴ λαίδη, 'Εντοῦθα: Δὲν ἔχομε καμμιὰ πληροφορία σχετικὴ μὲ τὴν παλαιὰ στὰρ τοῦ κινηματογράφου Μάριον Ντειβὶς, οὔτε καὶ γνωρίζομε τὴ διεύθυνσί της. Ἂν τὴν εἴδατε τελευταίως σὲ κανένα φίλμ, θὰ εἶνε ἀσφαλῶς πολὺ παλαιό. Κωνσταντίνον Διάκον, Πειραιά: 'Η διεύθυνσις τοῦ Michel Auclair εἶνε: Films Raoul Ploquin, 4 rue Vignon, Paris France. Σπύρον Ζουρνατζήν, Χαλάνδρι: Τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως δικαίως ζητᾶτε. Πάντως ἂν καμμιὰ φορὰ διστάζωμε νὰ δημοσιεύσωμε ἕνα καλὸ σταυρόλεξο κάποιου νέου ἀποστολέως, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι μερικοὶ ἐπιπόλαιοι μᾶς ἐστειλαν στὸ παρελθὸν ξένα σταυρόλεξα μὲ τὴ δική τους ὑπογραφή. Α. Β. Σ. Σ., 'Εντοῦθα : 'Η διεύθυνσις τῆς Rita Hayworth στὸ Χόλλυγουντ ὅπου πρόκειται νὰ μεταβῇ προσεχῶς εἶνε : Hanover Street 2061, Beverly Hills Los Angeles, Calif. U. S. A. Γεώργιον Πετρίδην, Ἐντοῦθα : 'Η Merle Oberon γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ στὴ Γαλλία μὲ παρτεναῖρ τὸν Πὼλ Χενρεῖτ. 'Η διεύθυνσίς της εἶνε : Productions Segitta, 15, rue Labordère, Neuilly Sur Seine, France. 'Η διεύθυνσις τοῦ Fernandel εἶνε : Productions S.F.C. - Sirius, 40 rue François 1er Paris, France. Γυμνασιόπαιδα : Τὸ γράμμα σας γιὰ τὴ Σμαρούλα, στείλτε το στὸ Σωματεῖο 'Ηθοποιῶν, Σατωβριάνδου 52, 'Αθῆναι. 'Αγνοοῦμε τὴ διεύθυνσι τοῦ κ. Καμενίδη. Βασίλειον Πάσσαρην, Καΐρον - Αἰγύπτου: "Εχομε ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύωμε συνεργασίαι ἀναγνωστῶν. Δὲν μποροῦμε συνεπῶς νὰ δημοσιεύσωμε οὔτε τὰ διήγημα ποὺ μᾶς στέλνετε, οὔτε τὸ μυθιστόρημα ποὺ μᾶς προτείνετε. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὴν ἀγάπη σας καὶ γιὰ τὴν προτίμησί σας. Γιάννην Κωνσταντινίδην, Θεσσαλονίκην : Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. "Αν ἡ ἀληθινὴ ἱστορία ποὺ σκοπεύετε νὰ μᾶς στείλετε παρουσιάζῃ ἐνδιαφέρον τότε θὰ παραδοθῇ στὸ Βέρβερο γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ, ἂν μπορῇ, γιὰ θέμα σὲ κανενα ἀπ' τα ἀφηγήματά του. Παντως ἀποκλείεται τὸ διήγημά σας νὰ μπῇ ὅπως θὰ μᾶς τὸ στείλετε καὶ μὲ τὴ δική σας ὑπογραφή. Ἀναστασιον Βαϊάνον, Σιδηροκαστρο-Σερρῶν : Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἰδίες σας, ἀρκετὰ καλές, παρεδόθηκαν στοὺς γελοιογράφους μας γιὰ νὰ τὶς ἐπεξεργασθοῦν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀπόδειξι αὐτὴ τῆς ἀγάπης σας γιὰ τὸ περιοδικό μας. Παναγήν, Ρόδον : Δὲν ξέρομε ἂν τ' ἀστέρια τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου ἀπαντοῦν στὰ γράμματα ποὺ τοὺς στέλνουν. Γράψετε πάντως στὶς ἑξῆς διευθύνσεις: Ἵντα Χρηστινάκη, Ἑταιρία Ἀν. Ζερβός, Ροὺζβελτ 61, Ἀθῆναι καὶ Μπίλη Κωνσταντοπούλου, Φιλοπ. Φίνος, Κινηματογραφικαὶ Ἐπιχειρήσεις Στουρνάρα 27, Ἀθῆναι. Τάσον Μπαλτζάκην, Ἡράκλειον Κρήτης: 'Η Ντανιὲλ Ντυριὲ «γυρίζει» προς τὸ παρὸν ἕνα φίλμ στὴν Ἰταλία καὶ ἀγνοοῦμε τὴ διεύθυνσί της. Ἀστερόπληκτον, Ἐντοῦθα: Τὴν Λίντα Ντάρνελ ποὺ εἴδατε ἐφέτος στὰ φίλμ «Φιλὶ τῆς ἀπιστης» καὶ «Ἀγάπη στὴν καταιγίδα», θὰ τὴν ξαναδῆτε στα ἔργα: «Γράμμα σε τρεις γυναίκες», «Τὸ παιγνίδι τῆς ἀγάπης», ἔγχρωμο, καὶ «Τσάντ Χάνναν» ἔγχρωμο, μὲ τὴν Ντοροθυ Λαμουρ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ «Φαντασία» πρόκειται νὰ ἰδοῦμε ἐφέτος καὶ ἄλλο ἕνα φίλμ τοῦ Ντίσνεϋ, μὲ ἥρωα τὸν ἐλέφαντα «Ντοὺμπο». Βελ-Τάκ : 'Ο «Θησαυρὸς» δὲν δημοσίευσε ποτὲ καὶ οὔτε πρόκειται νὰ δημοσιεύσῃ συνεργασίαι ἀναγνωστῶν του. Πιστὴ σὰς ἀπαντήσαμε καὶ σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Διαβιβάστε τὴν πληροφορία αὐτὴ καὶ στὴ φίλη σας, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ μικρὴ ἀκόμα γιὰ νὰ ν' ἀναλαμβάνῃ τόσο τολμηρὰ ἐπιχειρήματα. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς περιορισθῇ στὸ διαβασμα. Ἀργύτερα τὰ ξαναλέμε. Βύρωνα Ἀβαρτσιώτην, Λαμία: Τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου σας εἶνε καλό, διάφορες ὅμως λέξεις του, σὰν τὶς ΑΤΥ, ΑΛΟΓΑΤΑ, ΟΜΑΠΑΣ, κ.ἄ. πολλὲς παρόμοιες τὸ κατστρέφουν. Περιμένομε κανένα πιὸ περιποιημένο.

Ἕνα εὐτυχισμένο ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Κάθριν Γκρέηζον-Τζόννυ Τζόνστον

νὰ προσέχῃ τοὺς θερμόαιμους θαυμαστὲς τῆς ὄμορφης Κάθριν!...

Τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1947, λίγο μετὰ τὸ γάμο τους, τὰ στούντιο τῆς Μέτρο κάλεσαν τὸν Τζόννυ γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσουν τὸ ρολο τοῦ πρωταγωνιστοῦ στὸ ἔγχρωμο μουσικὸ φίλμ «Στὸ ρυθμὸ τῆς γοητείας», μὲ πρωταγωνίστρια τὴν περίφημη "Εστερ Οὐίλλιαμς.

'Η Κάθριν Γκρέηζον μὲ τὸν ἄντρα της.

"Οταν ἡ Κάθριν τὸ ἔμαθε ἀνησύχησε:

— Μὲ τὴν "Εστερ θὰ παίξῃς στὸ φίλμ αὐτό; τὸν ρώτησε μὲ ὕφος ποὺ προσπαθοῦσε νὰ εἶναι φυσικό.

— Ναί, χρυσή μου, γιατί; εἶπε ἀδιάφορα ὁ Τζόννυ.

— Φυσικὰ ἐκεῖνη θὰ φορῇ μαγιὸ κι' ἐσὺ θὰ τὴν ἀγκαλιάζῃς, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Μὰ βέβαια, ἀφοῦ οἱ ρόλοι εἶνε ἔτσι;

'Η Κάθριν δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι. Οὔτε κι' ἔδειξε φανερὰ τὴν ἀνησυχία της. Εἶχε μόνο ἕνα σχέδιο γιὰ ν' ἀντιδράσῃ στὴ γοητεία τῆς "Εστερ. Πῆγε καὶ βρῆκε τὸ συνάδελφο καὶ καλό της φίλο Τζίμμυ Ντυράντε τὸ «μυτάρα» ὅπως τὸν ξέρουν ἐδῶ, ποὺ πρωταγωνιστοῦσε στὸ φίλμ. Τοῦ εἶπε τοὺς φόβους της καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ προσέχῃ τὸν Τζόννυ ὅταν θὰ γύριζε τὶς διάφορες σκηνὲς μὲ τὴν "Εστερ! Θὰ πήγαινε ὅμως κι' αὐτὴ μόλις θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σκάσῃ ἀπ' τὸ «πλατώ», ὅπου γυρίζε μιὰ ταινία μὲ τὸ Φρὰνκ Σινάτρα.

Ὅλ' αὐτὰ ὁ Τζόννυ τὰ ἔμαθε, ἀλλ' ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλος στὴ θέσι του, ἔβαλε τὰ γέλια. Καὶ μόλις τελείωσε τὸ φίλμ δὲν ἔχασε νὰ πῇ στὴν Κάθριν:

— Ξέρεις γιὰ τρεῖς σπουδαίους λόγους δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ βγοῦν οἱ σοβοὶ ἀνάμεσά μας; Πρῶτος εἶναι γιατὶ σ' ἀγαπῶ πολύ, ὁ δεύτερος γιατὶ δὲν σὲ συγκρίνω μὲ καμμιὰν ἄλλη κι' ὁ τρίτος γιατὶ ἡ "Εστερ εἶναι φίλη σου καὶ φίλη μου.

ΤΖ. ΜΕΡΡΙΚ

Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ
μιᾶς μυστικῆς ἑταιρείας

300.000 Γιαπωνέζοι πιστεύουν... πῶς νίκησαν!

Ὑπάρχουν στὴ Βραζιλία 300.000 Γιαπωνέζοι, ἐγκατεστημένοι στὰ παράλια καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀπεραντης αὐτῆς χώρας. Στὸν τελευταῖο πόλεμο, εἶχαν κάμει ἐπανειλημμένα σαμποτὰζ κι' εἶχαν συνεργασθῆ συχνὰ μὲ τοὺς Ναζιῆδες. Σήμερα ἔχουν σταματήσει πιὰ αὐτὴ τὴ δράσι τους, γιατὶ πιστεύουν ὅτι... οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες νικηθῆκαν καὶ ὑποτάχθηκαν στὴν Ἰαπωνία!

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ποὺ εἶχε ζήσει ἀλλοτε πολλὰ χρόνια στὴ χώρα τοῦ Μικάδου, ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῆ τὶς γιαπωνέζικες παροικίες της περιοχῆς τοῦ Σὰν-Πάολο. Στὸ φτωχικὸ λοιπὸν σπιτάκι ἑνὸς γεωργοῦ, εἶδε μὲ ἔκπληξι κρεμασμένη στὸν τοῖχο, μιὰ εἰκόνα τοῦ Τρούμαν! Κι' ἡ κατάπληξί του ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν διάβασε ἀπὸ κάτω τὴ «λεζάντα»: Σύμφωνα μ' αὐτήν, ἡ φωτογραφία παρίστανε τὸν Πρόεδρο τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου, πάνω στὸ «Μισσούρι», ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἱστορικοῦ ἐγγράφου, τῆς ὑποταγῆς τῆς χώρας τους στὴ νικήτρια Ἰαπωνία!...

Ἡ ἐξήγησι φαινόταν πιθανή, ἐφόσον μάλιστα οἱ δυὸ ἀντρες εἶχαν σκυμμένο τὸ κεφάλι τους κι' ὁ Τρούμαν κρατοῦσε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι... Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ὁ φωτογραφικὸς φακὸς τους εἶχε ἀποτυπώσει τὴ στιγμὴ ποὺ κύτταζαν τὴν ἀναμνηστικὴ πλάκα ποὺ ὑπάρχει πάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ «Μισσούρι», στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ ὑπογράφηκε ἡ ἄνευ ὅρων συνθηκολόγησις τῆς Ἰαπωνίας...

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς φέρωνται πολὺ σκληρὰ οἱ συμπατριῶτες μου... εἶπε μ' εὐγένεια στὸ δημοσιογράφο ὁ Γιαπωνέζος μεταναστης. Ἐννοω δηλαδὴ τὰ στρατεύματα κατοχῆς ποὺ βρίσκονται στὴ χώρα σας.

Εὐτυχῶς ὁ δημοσιογράφος ἦταν προειδοποιημένος. Ἤξερε ὅτι οἱ Γιαπωνέζοι τῆς Βραζιλίας πιστεύουν πὼς ἡ πατρίδα τους κέρδισε τὸν πόλεμο, κι' ὅτι, ἂν ἐπιχειρήση κανεὶς νὰ τοὺς ἀποδείξη τὸ ἀντίθετο, θὰ τὸ πληρώση μὲ τὴ ζωή του... Δὲν προσπάθησε λοιπὸν νὰ ἐξηγήση στὸ συνομιλητή του τὸ λάθος του! Τὸν ρώτησε μόνον ἂν εἶχε κι' ἄλλες παρόμοιες φωτογραφίες.

Ἐκεῖνος τοῦδειξε μερικές, μὲ πολὺ σιγαστὸ, σὰν νὰ μὴν ἤσελε νὰ τὸν στενοχωρήση... Μιὰ ἀπ' αὐτὲς παρίστανε τὸ «Μισσούρι» μὲ τὴν ἀπωνίκη σημαία! Μὲ λίγη προσοχή, διεκρίνε κανεὶς ὅτι εἶχε σβουστῆ ἀπ' τὴ φωτογραφία ἡ ἀμερικανικὴ σημαία κι εἶχε ἀντικατασταθῆ μὲ τὴν ἰαπωνική...

Ἄλλη πάλι παρουσίαζε ἕνα περίεργο μηχάνημα κι ἐξηγοῦσε πὼς ἦταν ἡ... ἰαπωνικὴ ἀτομικὴ ὁμπρα, ποὺ εἶχε συντελέσει σημαντικὰ στὴ συντριβὴ τῶν Ἀμερικανῶν!

— Ἔχω κι' ἀμερικανικὰ χρήματα... εἶπε ὁ Ἰαπωνέζος.

Κι' ἔδειξε στὸν ἐπισκέπτη του ἕνα ἀμερικανικὸ χαρτονόμισμα τοῦ 1 δολλαρίου. Πίσω ἀπὸ μία ὄψι του, ἦσαν τυπωμένες οἱ λέξεις «Ἰαπωνικὴ Αὐτοκρατορία». Κι' ὁ κάτοχος τοῦ πίστευε ὅτι ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ νέα χαρτονομίσματα ποὺ ἔχουν θέσει σὲ κυκλοφορία στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες οἱ ἰαπωνικὲς ἀρχὲς κατοχῆς!

— Θὰ περάστε καλλίτερα, κάτω ἀπ' τὴν Αὐτοκρατορία μας, εἶπε μὲ καλωσυνη στο ὁημοσιογράφο ὁ Ἰαπωνέζος μεταναστης.

— Ἰὰ πέστε μου, ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἀπορία, διαβάζετε καθόλου τὶς βραζιλιάνες ἐφημερίδες;

— Ὄχι, γιατὶ σὲ ξέρουμε νὰ διαβάσουμε πορτογαλικα, κι' ἡ Κυβέρνησι δὲν μας ἐπιτρέπει νὰ ἔχουμε δικές μας ἐφημερίδες.

— Μὰ τὰ παιδιὰ σας, ποὺ πηγαίνουν στο σχολειο, δεν μασαίνουν ἀπ' τοὺς δασκάλους τους τι γίνεται στον κοσμο;

— Διδάσκουμε μόνοι μας γράμματα στὰ παιδιὰ μας. Τὰ σχολεια εἶνε λίγα... καὶ τὰ παιδια που πηγαίνουν σ' αὐτά, μαθαίνουν πράγματα που ξερουμε καλα πὼς δὲν εἶν' ἀληθινά!

Ὥστοσο, θάχαν μάθει τὴν ἀλήθεια οἱ Γιαπωνέζοι τῆς Βραζιλίας, ἂν δὲν ἐφροντίζε νὰ τοὺς κρατᾶη στὴν πλάνη ἡ μυστικὴ ἑταιρεία «Σίντο Ρεμέϊ», παρακλάδι τοῦ φοβεροῦ καὶ περιβοήτου «Μαύρου Δράκοντος». Αὐτὴ ἔχει ὀργανώσει τὴν τεραστία καὶ χανδρειδη ἀπάτη, αὐτὴ τυπώνει καὶ μοιράζει τὶς παραπλανητικὲς φωτογραφίες, καθὼς καὶ μυστικὲς ἐφημερίδες ποὺ ἐξυμνοῦν συνεχῶς τὴ νίκη τῆς Ἰαπωνίας!...

Ὑπάρχουν μερικοὶ Γιαπωνέζοι ποὺ δὲν πιστεύουν αὐτὲς τὶς ψευτιές, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ μιλήσουν, γιατὶ θὰ βρεθοῦν δολοφονημένοι τὴν ἄλλη μέρα... Ἡ «Σίντο Ρεμέϊ» δὲν ἀστειεύεται!

Ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῶν ἰαπωνικῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν εἶνε νὰ πείσουν τὴν Ἀμερικὴ νὰ ἐξοπλίση τὴν Ἰαπωνία καὶ νὰ τὴ μεταχειρισθῆ ὡς σύμμαχο κατὰ τῆς Ρωσσίας, ἔπειτα δὲ ἀπ' τὴ νίκη νὰ τὴν ἀνταμείψη ἀφίνοντάς της ἐλευθερία δράσεως στὴν Ἀσία. Γι' αὐτό, φροντίζουν νὰ διατηροῦν ἀκμαῖο τὸ ἠθικὸ τῶν Γιαπωνέζων μεταναστῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, μὲ τὴν πρόβλεψι νὰ τοὺς μεταχειρισθοῦν στὸ μέλλον γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν φιλοδόξων σχεδίων τους.

✪✪

Διαφανὴ φυσίγγια

Ἕνα δανικὸ ἐργοστάσιο παρουσίασε ἕναν νέο τύπο κυνηγετικῶν φυσιγγίων ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Τὰ νέα φυσίγγια ἔχουν τρία σπουδαῖα πλεονεκτήματα. Δὲν ξεσχίζονται, εἶνε ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὴν ὑγρασία καί, τέλος, λόγω τῆς διαφανείας των, ἐπιτρέπουν στὸν κυνηγὸ νὰ ἐξακριβώση ἂν εἶνε ἔπαρκῶς γεμάτα κι' ἂν περιέχουν σκάγια τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος ποὺ ἐπιθυμεῖ.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-865.

ΚΟΠΤΙΚΗ ✪ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΣΧΟΛΗ ΣΧΕΔΙΟΥ

Διὰ νὰ γίνετε ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΟΔΙΣΤΕΣ πρέπει νὰ σπουδάσετε τὸ παγκόσμιον ΣΥΣΤΗΜΑ Ἐφαρμογῆς ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ ποὺ κατηργησε πλέον τὶς ΚΟΥΚΛΕΣ καὶ τὶς ΠΡΟΒΕΣ.

Διὰ τὰς συμμοριοπλήκτους τὰ δίδακτρα ἠλαττωμένα. Γίνονται δέκτοι καὶ ἐσωτερικοί.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρίγκ. Νικολάου 32

ΣΗΜ.: Ἀναλαμβάνομεν τὴν ραφὴν φορεμάτων μὲ τὶ μᾶς πρασιτάς.

«ΕΡΜΗΣ»

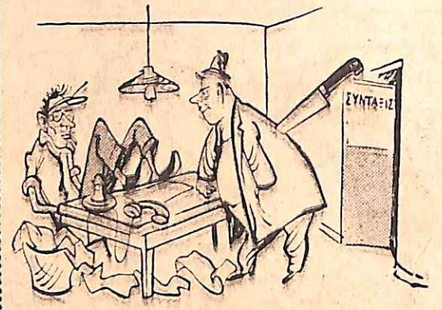

— Σᾶς φέρνω μιὰ εἴδησι ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος!

('Απὸ τὸ «Carrefour»)

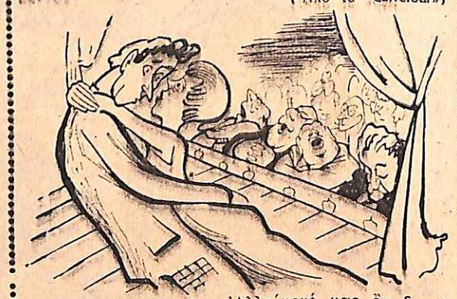

— Μὴ φωνάζεις!... Ἀλλοίμονό μας ἂν ξυπνήσωμε τοὺς κριτικούς!

('Απὸ τὸ «Carrefour»)

— Ἐγὼ θὰ σᾶς τοποθετήσω!...

('Απὸ τὴν «Bataille»)

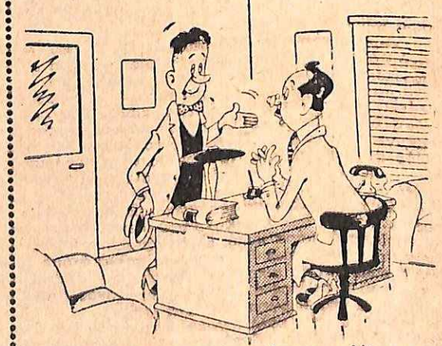

— Δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται καθόλου παράξενη ἡ ὑπερέντασις τῶν νεύρων μου, γιατρέ. Ἡ μητέρα μου εἶνε Ρωσσίδα καὶ ὁ πατέρας μου Ἀμερικανός!...

('Απὸ τὸ «Marius»)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ πατέρας τῆς Μάργκαρετ ἐξετίμησε πάρα πολὺ τὸν Ράλφ σὰν γαμπρὸ πρό του καὶ θέλει μὲ κάθε μέσον νὰ κρατήση κοντά του καὶ νὰ μὴ ζητήση τὴν ἀκύρωσι τοῦ γάμου γιατὶ τὸν θέλει στὶς ἐπιχειρήσεις του καὶ γιατὶ θὰ μπορέση νὰ «γιατρέψη» καὶ τὴ Μάργκαρετ ἀπ' τὴ θρησκευτικὴ της μυστικοπάθεια.

Κατόπιν ὁ Ράλφ συναντᾶ τὸν Ροῦντυ, ἀδελφὸ τῆς Μάργκαρετ καὶ μιλοῦν μαζὶ πάνω στὴν ἴδια ὑπόθεσι.

9ον

— Ἐσὺ τί φαντάζεσαι;

— Ὅτι δὲν ἔχει καμμιά. Ἔτσι δὲν εἶνε;

— Ἀκόμη ἕνα ποτηράκι;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ.

— Τότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψης ν' ἀποτελειώσω τὸ ντύσιμό μου.

Πέρασε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸν Πώλ. Ἦταν ἡ ἰματιοθήκη του. Στοὺς τοίχους βρίσκονταν τέσσερες ἢ πέντε μεγάλες ντουλάπες. Κι' ἦταν ὅλες γεμᾶτες ἀπὸ κοστούμια. Σιφονιέρες, ἐταζέρες γιὰ τὰ παπούτσια, ἕνα σωρὸ ἄλλα ἐπίπλα γέμιζαν τὸ δωμάτιο. Στὸ βάθος βρισκόταν μιὰ τουαλέττα μὲ τρεῖς μεγάλους καθρέφτες.

Ὁ γκάνγκστερ δὲν εἶχε ποτὲ ἰδῆ, οὔτε εἶχε φαντασθῆ τίποτε παρόμοιο. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο δὲν ἦταν ἰματιοθήκη ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου. Ἦταν ἕνα ὁλόκληρο κατάστημα. Κάθε κοστοῦμι εἶχε τὰ παπούτσια, τὸ πουκάμισο, τὴ γραβάτα, τὶς κάλτσες, τὰ μαντήλια, ποὺ τοῦ ταίριαζαν. Κι' ὁ πιὸ ἀπαιτητικὸς δανδῆς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήση τίποτε περισσότερο. Οὔτε τίποτε καλλίτερο. Γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἦσαν ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ δὲν θἄβρισκε κανεὶς πολλὰ παρόμοια στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορά, ποὺ ἔχει συνήθως πράγματα τῆς σειρᾶς γιὰ τὸν πολὺ κόσμο.

Ὁ Ροῦντυ δὲν φαινόταν νὰ νοιώθη καμμιὰ ἰδιαίτερη περηφάνεια γιὰ ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα. Τὰ εὕρισκε ὁλότελα φυσικά.

— Σοῦ ἀρέσουν τὰ ὡραῖα ροῦχα; ρώτησε τὸν Πώλ.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ γκάνγστερ. Μόνο ποὺ δὲν μπόρεσα ὡς τώρα νὰ προσφέρω τίποτε παρόμοιο στὸν ἑαυτό μου.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΫΛΟΝ ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ
Σ. ΜΑΤΑΡΑΣ
ΧΑΒΡΙΟΥ 1 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ

— Θὰ τὸ μπορέσης μόλις τὸ μμύριο, τοῦ εἶπε ὁ Ροῦντυ. Ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια! Στ' ἀλήθεια ὁ Πὼλ πήγαινε νὰ χάση τὸ μυαλό του. Μ' ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ τὶς φιλοδοξίες του, δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι θἄφτανε τόσο ψηλά. Καὶ τώρα αὐτὸ τὸ ἑκατομμύριο μποροῦσε νὰ τύχη χωρὶς νὰ κάμη τίποτε. Ἀρκεῖ νἄλεγε μιὰ μόνο λέξι.

— Τελείωσα, εἶπε σὲ λίγο ὁ Ροῦντυ. Θέλεις νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε ἂν ἑτοιμάστηκε κι' ἡ Μάργκαρετ;

— Ποῦ λογαριάζεις νὰ περάσουμε τὴ δραδυά μας; ρώτησε ὁ Πώλ.

— Στὴ λέσχη μας, ἀπάντησε ὁ Ροῦντυ. Νομίζω ὅτι ἡ Μάργκαρετ θὰ εὐχαριστηθῆ πολύ. Κι' ἔπειτα, εἶνε μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ γνωρίσης τοὺς φίλους μας. Νομίζω πὼς εἶσαι ἐλεύθερος...

— Ναί, εἶμαι ἐλεύθερος σὰν τὸν ἀέρα. εἶπε ὁ Πώλ.

Ἡ ἀπόφασις

Ἡ λέσχη βρισκόταν σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ντόμπσον. Ἦταν ἕνα μεγάλο οἰκοδόμημα, ἀποικιακοῦ ρυθμοῦ, μὲ λευκὲς κολῶνες καὶ μεγάλες θεράντες. Ὁλόγυρα, ἁπλωνόταν ἕνα ἄλσος ἀπὸ μικρὰ ἐλατα, ποὺ σχημάτιζε ἕνα μαῦρο φόντο στὸ κατάφωτο κτίριο.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὴν εἴσοδο. Ἕνας ἡλικιωμένος θυρωρὸς μὲ λιβρέα ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Καλησπέρα, μὶς Ντόμπσον, εἶπε. Καλησπέρα, κύριε Ντόμπσον. Ἡ δεσποινὶς Οὐέστ σᾶς περιμένει στὴν αἴθουσα τοῦ τσαγιοῦ.

— Εὐχαριστῶ, Οὐίλλιαμ, ἀπάντησε ὁ Ροῦντυ, βάζοντας τοῦ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πέντε δολλαρίων στὸ χέρι. Ἔχει πολὺ κόσμο ἀπόψε;

— Οἱ αἴθουσες εἶνε γεμᾶτες, κύριε, ἀπάντησε ὁ θυρωρός. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ποτὲ οἱ πελάτες δὲν ἦταν τόσο εὔθυμοι... Δεσποινὶς Ντόμπσον, εἶνε μεγάλη χαρὰ γιὰ τὸ γέρο Οὐίλλιαμ που σᾶς ξαναβλέπει...

— Εὐχαριστῶ, Οὐίλλιαμ, εἶπε ἡ νέα, συνοδεύοντας τὴν ἀπάντησί της μ' ἕνα χαμόγελο.

Ἡ μικρὴ συντροφιὰ μπῆκε μέσα. Ὁ Ροῦντι προχωροῦσε μπροστά. Ὁ Πὼλ κι' ἡ Μάργκαρετ τὸν ἀκολουθοῦσαν. Οἱ διάδρομοι καὶ οἱ αἴθουσες ἦσαν πλημμυρισμένες ἀπὸ κόσμο.

Ἔφτασαν, τέλος, στὴν αἴθουσα τοῦ τσαγιοῦ. Μιὰ νέα που καθόταν σ' ενα τραπέζι παράμερα, σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τους. Ἦταν ψηλή, μὲ ὡραία πόδια καὶ ὁλόξανθα μαλλιά, ποὺ ἔπεφταν σὲ χαριτωμένες μπουκλες πάνω στοὺς ὤμους της. Κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα ποτηράκι μὲ λικέρ.

— Καλησπέρα, Μάργκαρετ, εἶπε.

— Καλησπέρα, Μάρθα, ἀπάντησε ἡ νέα.

Ὁ Ροῦντυ ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν γκάνγκστερ.

— Πώλ, εἶπε, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴ Μάρθα Γουέστ... Ὁ φίλος μου Πὼλ, Μάρθα...

— Καλησπέρα, εἶπε ἡ νέα στὸν Πώλ, δίνοντάς του μὲ οἰκειότητα τὸ χέρι.

Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ροῦντυ.

—Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ θύμωσες, τοῦ εἶπε.

— Περάσαμε ἀπὸ τὸ σπίτι σου γιὰ νὰ σὲ πάρουμε, ἀλλὰ δὲν σὲ βρήκαμε, ἀπάντησε ὁ Ροῦντυ.

— Δὲν πρόφτασα οὔτε νὰ πάω ν' ἀλλάξω ροῦχα, εἶπε ἡ νέα. Εἶχα μπλεχτῆ σ' ἕνα παιχνίδι μπρὶτζ κι' ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Προσπαθοῦσα νὰ πάρω πίσω ἐκεῖνα ποὺ εἶχα χάσει.

— Τὸ κατάφερες; ρώτησε ὁ Ροῦντυ.

— Ὄχι.

— Τότε λυποῦμαι γιὰ σένα.

Ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ ποτῆρι ποὺ ἡ νέα κρατοῦσε στὰ χέρια της.

— Πόσο προηγεῖσαι ἀπὸ μᾶς; τὴ ρώτησε.

— Ἤπια μόνο δυὸ ποτήρια, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Λοιπόν, θὰ μείνωμε ὄρθιοι ἢ θὰ καθίσωμε; ρώτησε ἡ Μάργκαρετ.

—Ἔχω ἕνα τραπέζι, ἀπάντησε ἡ Μάρθα.

Ἔπιασε ὕστερα τὸ Ροῦντυ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ συνωστιζόταν στὴν ἀπέραντη αἴθουσα. Ὁ Πὼλ κι' ἡ Μάργκαρετ τοὺς ἀκολουθοῦσαν.

Στὸ πέρασμα, πολλοὶ ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, χαιρετοῦσαν μὲ οἰκειότητα τὸ Ροῦντυ. Ἀντίθετα, ὁ χαιρετισμὸς ποὺ ἔκαναν στὴ Μάργκαρετ ἦταν συγκρατημένος. Θἄλεγες πὼς τὴν ἔβλεπαν σὰν περίεργο ζῶο καὶ πὼς ἔβριskαν παράξενη τὴν παρουσία της σ' αὐτὸ τὸ κέντρο.

Ἡ Μάργκαρετ φαινόταν πειραγμένη. Τὰ περίεργα βλέμματα ποὺ τῆς ἔρριχναν οἱ γνωστοὶ κι' οἱ γνωστές της τὴν στενοχωροῦσαν.

— Δὲν εἶνε συνηθισμένοι νὰ σὲ βλέπουν ἐδῶ μέσα, τῆς ψιθύρισε ὁ Πώλ, ποὺ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ της. Γι' αὐτὸ σὲ κυττάζουν ἔτσι...

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο, ἀπάντησε ἡ νέα με πεῖσμα.

— Πᾶμε στὸ μπὰρ νὰ πιοῦμε κάτι; πρότεινε ὁ γκάνγκστερ.

Ἡ Μάργκαρετ τοῦ ἔρριξε ἕνα ὀργισμένο βλέμμα.

— Κάνεις λάθος, τοῦ εἶπε, ἂν νομίζης πὼς εἶμαι πειραγμένη. Σοῦ εἶπα ὅτι τὰ βλέμματα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.

Ἀλλὰ τὸ ὕφος της ἔδειχνε τὸ ἀντίθετο.

— Σᾶς πρότεινα νὰ πιοῦμε κάτι, γιατὶ βρίσκω πολὺ πληκτικὴ τὴν ἀτμόσφαιρα ἐδῶ μέσα, ἀπάντησε ὁ Πώλ. Γιατὶ δὲν θέλεις;

— Δὲν θέλω... Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Δὲν νομίζω πὼς χρειάζεται νὰ δώσω ἄλλη ἐξήγησι.

—Ὄχι, συμφώνησε ὁ Πώλ.

Σὲ λίγο, εἶπε:

—Ἂς χορέψωμε. Θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσει πολύ, ἀρκεῖ ν' ἀφήσης τὰ πόδια σου ἐλεύθερα καὶ ν' ἀνεβάσης ἕνα μικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη σου...

Λέγοντας αὐτά, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε στὴν πίστα.

— Ξέρεις ὅτι δὲν μείναμε

Μπυρέζικες Ἱστορίες

Γενναῖα σούρα

Δυὸ φίλοι, τύφλα στὸ μεθύσι, ὁ Μουρμούρης κι' ὁ Κουνούπης, φτάνουν ἀργὰ τὴ νύχτα σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο καὶ λένε στὸν ὑπάλληλο:

— Θέλουμε... ἕνα κρεββάτι, μὲ δυὸ δωμάτια!...

Ὁ ὑπάλληλος τοὺς διορθώνει:

— Μοῦ φαίνεται, παιδιά, πὼς ζητᾶτε ἕνα δωμάτιο μὲ δυὸ κρεββάτια.

— Ναί, γειά σου!...

Ἐπειδὴ ὅμως δωμάτιο μὲ δυὸ κρεββάτια δὲν ὑπῆρχε διαθέσιμο αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ ὑπάλληλος τοὺς δίνει ἕνα δωμάτιο μ' ἕνα κρεββάτι.

Σουρωμένοι ὅπως εἶνε οἱ δυὸ φίλοι βλέπουν τὸ κρεββάτι... διπλὸ καὶ μένουν ἱκανοποιημένοι.

Πέφτουν στὸ κρεββάτι κι' ἐξαφνα ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Κουνούπη:

— Μουρμούρη, ξέρεις κάτι; Στὸ κρεββάτι μου βρίσκεται πλαγιασμένος κι' κάποιος ἄλλος!...

— Τὸ ἴδιο καὶ στὸ δικό μου, ρὲ Κουνούπη. Κάποιος ἄλλος ἔχει ἁπλώσει τὰ ξερά του!...

— Τί λές, Μουρμούρη, δὲν τοὺς πετᾶμε κάτω νὰ ἡσυχάσουμε;

— Βούρ!... Ἔγινε!...

Κι' ἀρχίζουν νὰ σπρώχνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ νὰ παίζουν γροθιές.

Σὲ λίγο ξανακούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κουνούπη:

— Μουρμούρη, τὸν πέταξα κάτω τὸ μάγκα!

— Μπράβο, Κουνούπη!... Ἐγὼ τὴν ἔπαθα: Μὲ πέταξε κάτω ὁ φίλος!...

— Μὴ σὲ νοιάζη, Μουρμούρη, φωνάζει ὁ Κουνούπης. Ἄστον νὰ πάη στὸ διάβολο κι' ἔλα νὰ πέσης στὸ δικό μου κρεββάτι...

τὴν ὥρα ποὺ ἤρθα στὸ σπίτι σου; τῆς ψιθύρισε.

—Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Μάργκαρετ. Ἀλλὰ γιατὶ βιάζεσαι;... Ἔχομε ὅλο τὸν καιρό... Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ὅλα τὰ λεπτὰ θὰ εἶνε δικά μας ὡς ποὺ νὰ πεθάνωμε...

Εἶχε στηλώσει τὰ μάτια της πάνω στὸν Πώλ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἰδῆ ποιὰ ἐντύπωσι τοὺ ἔκαναν τὰ λόγια της.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω, εἶπε ὁ γκάνγκστερ. Ξέρεις τὶ μοῦ πρότεινε ὁ πατέρας σου;

—Ξέρω... Τὶ ἀπάντησι τοῦ ἔδωσες;

—Θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὸ σὲ λίγο, εἶπε ὁ γκάνγκστερ.

Εἶχε περάσει, στὸ μεταξύ, τὸ ἕνα του χέρι στὴ ράχη της. Ἄρχισαν νὰ χορεύουν. Ὁ γκάνγκστερ ἔκαμε τότε μιὰ σημαντικὴ παρατήρησι. Ἡ Μάργκαρετ, μ' ὅλο ποὺ ζοῦσε ἀπόκοσμα, χόρευε περίφημα. Ἡ εὐκινησία της ἦταν ἀξιοθαύμαστη.

—Χορεύεις περίφημα, τῆς εἶπε, μὴ μπορώντας νὰ κρύψη τὸ θαυμασμό του. Πῶς ἔμαθες;

—Κυττάζοντας τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν... Ὁ Ροὺντυ μοῦ ἔδωσε ἐπίσης μερικὰ μαθήματα στὸ σπίτι...

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ἐργασία ἐπιμεμημένη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ECOLE PIGIER
GUERE LA VIGNE
•
ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΣ
INSTITUT DE COUPE MODERNE
Μαθήματα
ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΑ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΛΟΥΛΑ Σ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΟΔ. ΠΙΠΙΝΟΥ 77 - ΤΗΛ. 83.959

Ἔκαμαν ἀκόμη μερικοὺς γύρους.

— Τὶ ἀπάντησι ἔδωσες στὸν πατέρα μου; ρώτησε πάλι ξαφνικὰ ἡ Μάργκαρετ.

— Θὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ὁ Πώλ. Ἀλλ' ὄχι ἐδῶ...

Ἡ νέα σταμάτησε σὲ λίγο μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες ποὺ ἔβγαιναν στὴ βεράντα.

— Γιατὶ σταμάτησες; ρώτησε ὁ Πώλ. Ἦταν τόσο ὁμορφα.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, ἀπάντησε ἡ Μάργκαρετ. Θὰ χορέψωμε ἀργότερα... Ἡ μουσικὴ θὰ παίζη ὅλη τὴ νύχτα...

Βγῆκαν μαζὶ στὴ βεράντα. Ἀλλὰ δὲν σταμάτησαν ἐκεῖ. Κατέβηκαν στὸν κῆπο, πέρασαν ἀπὸ τὸ κατάφωτο γήπεδο τοῦ γκόλφ, ὅπου μερικοὶ παῖκτες ἔπαιζαν ἀκόμη κι' ὕστερα βγῆκαν στὸ δρόμο. Ἦταν στρωμένος μὲ χαλίκια καὶ ἀνηφορικός.

Ὁ Πὼλ βάδιζε μηχανικά, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ὁ γάμος του μὲ τὴ Μάργκαρετ— ἢ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ ἔναρξις τῆς συζυγικῆς ζωῆς μαζί της, γιατὶ ἦταν πάντα νόμιμος σύζυγός της — ἦταν κάτι ποὺ ἄρχιζε νὰ τὸν ἐνδιαφέρη. Τὴν ἀγαποῦσε τὴ Μάργκαρετ. Καὶ τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε ὁ πατέρας της δὲν ἦταν ἕνα ποσὸν ἀσήμαντο. Θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ φτιάξη τὴ ζωή του. Ἀλλά, γιὰ νὰ τὸ κατορθώση, ἔπρεπε νὰ ἐξαφανίση πρῶτα τὸ παρελθόν του.

Τὸ παρελθόν του...

Ὁ Πὼλ ἀνατρίχιασε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Γιατὶ καταλάβαινε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ἀρχίση μιὰ καινούργια ζωή, ἂν δὲν ξεκαθάριζε μερικοὺς παληοὺς λογαριασμούς. Οἱ σύντροφοί του καὶ μερικοὶ ἄλλοι ποὺ ἤξεραν τὴν πραγματικὴ προσωπικότητά του θὰ τὸν ἐξεβίαζαν διαρκῶς. Καὶ θὰ τὸν ἀνάγκαζαν ἢ νὰ ὑποκύψη στοὺς ἐκβιασμούς τους ἢ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγη.

Ὑπῆρχε, ὅμως καὶ μιὰ τρίτη λύσις. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μποροῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση.

Ὁ γκάνγκστερ ἀπαρίθμησε μέσα στὸ μυαλό του τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔπρεπε νὰ κάμη, γιὰ νὰ ξεκαθαρίση αὐτὸ τὸ παρελθόν.

1ον. Ἡ Χολινταίη. Καμμιὰ συνεννόησις μαζί της δὲν ἦταν δυνατή. Αὐτὴ ἡ διαβολογυναῖκα θὰ ἀποτελοῦσε μιὰ συνεχῆ ἀπειλή. Ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωκε στὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν καταφατική. Ἡ Χολινταίη ἔπρεπε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μέση.

2ον. Ὁ Ζύνξ. Δὲν μποροῦσε παρὰ νἄχη κι' αὐτὸς τὴν ἴδια τύχη μὲ τὴ Χολινταίη.

Ἡ θανάτωσις καὶ τῶν δύο ἔπρεπε νὰ εἶνε ἄμεση. Δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ ἀναβολή. Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τοὺς σκότωνε καὶ πῶς θὰ κατάφερνε νὰ μὴ τὸν ὑποπτευθοῦν; Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξέταζε μόλις συμπλήρωνε τὸν κατάλογό του.

Προχώρησε στοὺς ἄλλους.

3ον. Ὁ Μαίησον. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη. Ἡ γαλήνη καὶ τὸ συμφέρον του ἀπαιτοῦσαν νὰ τὸν ξεπαστρέψη κι' αὐτόν.

4ον. Ὁ κουνιάδος τοῦ Μαίησον. Γιὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους θἄπρεπε νὰ ἔχη τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν γαμπρό του.

Ἐκτέλεσις: ἀμέσως μετὰ τὸ ξεπάστρεμα τῆς Χολινταίη καὶ τοῦ Ζύνξ.

5ον. Μάντον. Μὲ αὐτὸν δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ συνεννοηθῆ. Καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμη χωρὶς ν' ἀνοίξη τὸ πορτοφόλι του. Ὁ δικηγόρος εἶχε κάθε συμφέρον νὰ βουλώση τὸ στόμα του. "Ἂν δὲν τὸ ἔκανε, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν.

Συμπέρασμα: Θἄπρεπε νὰ ἐξηγηθῆ μὲ τὸ Μάντον καί, ἂν δὲν τὸ κατάφερνε, νὰ εἶνε ἕτοιμος γιὰ νὰ δράση ἀμέσως. Γιατὶ ὁ δικηγόρος ἦταν ὀχιά. Θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ καταστρώση ἀπὸ τώρα ἕνα σχέδιο γιὰ νὰ τὸν ξεπαστρέψη.

6ον. Βέμπερ, Ρής, Πρὰτ καὶ Ντόνβακ. Τὸν Βέμπερ καὶ τὸν Ρὴς τοὺς κρατοῦσε. Δὲν εἶχαν συμφέρον νὰ τὸν ἐνοχλήσουν. Ἀλλὰ τὸν Πρὰτ καὶ τὸν Ντόνβακ; Τὶ ἐμπιστοσύνη μποροῦσε νὰ ἔχη σὲ δυὸ πεινασμένους ἀστυνομικούς; Ὁ Βέμπερ κι ὁ Ρής, ὅμως, θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς ἐπιβληθοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ βουλώσουν τὸ στόμα τους.

Συμπέρασμα: Δὲν θὰ ἐνοχλοῦσε τοὺς ἀστυνομικούς, ἂν κι' αὐτοὶ καταλάβαιναν πὼς τὸ συμφέρον τους ἦταν νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσουν καὶ θὰ ἔκανε ὑπευθύνους τὸν Βέμπερ καὶ τὸν Ρής γιὰ τοὺς δυὸ ἄλλους συντρόφους των.

Γενικὸ συμπέρασμα:

Τέσσερες ἄνθρωποι, ἡ Χολινταίη, ὁ Ζύνξ, ὁ Μαίησον κι' ὁ κουνιάδος του θἄπρεπε νὰ βγοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὴ μέση.

Τὸ Μάντον μποροῦσε νὰ τὸν ἔχη ὑπὸ παρακολούθησι.

Ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρὴς θἄπρεπε νὰ καταλάβουν τὸ συμφέρον τους καὶ νὰ ἔχουν τὰ μάτια τους τέσσερα πάνω στὸν Πρὰτ καὶ τὸν Ντόνβακ.

Εἶχαν φτάσει τώρα στὴν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ ὑψώματος. Ἕνα παγκάκι βρισκόταν ἐκεῖ.

—"Ας καθίσωμε, πρότεινε ὁ γκάνγκστερ. Θὰ μπορέσωμε νὰ συζητήσωμε ἐδῶ μ' ὅλη μας τὴν ἡσυχία.

— Ξέρω ἕνα καλύτερο μέρος, ἀπάντησε ἡ Μάργκαρετ.

Ὁ δρόμος κατέβαινε ἤρεμα καὶ διέσχιζε ἕνα ἀλσύλιο μὲ μικρὰ δέντρα. Ἦταν τόσο στενός, ποὺ δυὸ ἄνθρωποι μόλις χωροῦσαν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον.

— Ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μέρος; ρώτησε ὁ Πώλ.

— Λίγο πιὸ κάτω, ἀπάντησε ἡ Μάργκαρετ. Φοβᾶσαι μήπως κουραστῆς;

— Κάθε ἄλλο.

— Θὰ συναντήσωμε μιὰ μικρὴ λίμνη καὶ μιὰ μεγάλη βελανιδιά. Νομίζω πὼς θὰ εἴμαστε πιὸ ἡσυχα ἐκεῖ.

Πέρασε τὸ χέρι της γύρω στὴ μέση τοῦ Πώλ κι' ἄρχισε νὰ τὸν τραβᾶη πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλά, ξαφνικά, σταμάτησε.

— Τὶ εἶνε αὐτὸ ἐδῶ; φώναξε, τραβώντας μὲ ὁρμὴ τὸ χέρι της ἀπὸ πάνω του.

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλᾶς; ρώτησε ὁ γκάνγκστερ.

— Δὲν μπορεῖ νὰ ἔκαμα λάθος, ἀπάντησε ἡ νέα. Τὸ χέρι μου ἄγγιξε κάτι ποὺ ἔμοιαζε σὰν περίστροφο...

— Δὲν ἔκαμες λάθος, εἶπε ὁ Πώλ.

— Γιὰ ποιὸ λόγο ἔχεις αὐτὰ τὸ πιστόλι πάνω σου;

— Δὲν κάνω τίποτε ἀντίθετο μὲ τοὺς νόμους, ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ. Ἔχω ἄδεια.

— Καλά. Ἀλλὰ γιατὶ ὁπλοφορεῖς;

— Γιὰ νὰ προστατεύσω τὸν ἑαυτό μου.

—Ἀπὸ τί;

—Ἀπὸ μιὰ ἀπόπειρα ἐναντίον μου. Συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ ἔχω μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ πάνω μου.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος λόγος;

— Χρειάζεται νὰ ὑπάρχη κι' ἄλλος;

— Ἀπὸ πόσο καιρὸ ἔχεις αὐτὸ τὸ πιστόλι πάνω σου;

—Ἀπὸ μερικὲς μέρες.

Συνέχισαν καὶ πάλι τὸ δρόμο τους χωρὶς νὰ λένε τίποτα οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος.

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὴ μικρὴ λίμνη.

— Δὲν εἶνε ὅμορφα ἐδῶ; ρώτησε ἡ Μάργκαρετ, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι της πάνω στὸν ὦμο τοῦ Πώλ.

Ἡ λίμνη ἔμοιαζε σὰν καθρέφτης. Ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ ὁλόλαμπρο φεγγάρι καθρεφτίζοταν πάνω στὰ νερά της. Ὁλόγυρα ἁπλωνόταν τὸ σκοτάδι, ἡ σιωπὴ καὶ τὸ μυστήριο.

—Ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε ὁ Πώλ. Ἐδῶ μποροῦμε νὰ εἴμαστε μόνοι, μακρυὰ ἀπὸ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο.

— Λοιπόν, τὶ ἀπάντησι ἔδωσες στὸν πατέρα μου; ξαναρώτησε ἡ Μάργκαρετ.

— Καμμιά.

— Δὲν βρῆκες ἱκανοποιητικὴ τὴν πρότασι ποὺ σοῦ ἔκαμε;

— Τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια δὲν πρόκειται νὰ μὲ ἐπηρεάση στὴν ἀπόφασί μου.

— Ναί, συμφώνησε ἡ Μάργκαρετ. Ἀλλὰ μᾶς χρειάζεται, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ζήσωμε χωρὶς σκοτοῦρες.

Σὲ λίγο ξαναρώτησε:

— Τὶ εἶνε ἐκεῖνο, λοιπόν, ποὺ θὰ σ' ἐπηρεάση στὴν ἀπόφασί σου;

— Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα.

— Μ' ἀγαπᾶς, Πώλ;

Ὑπῆρχε μιὰ ἔκφρασις ἀγωνίας στὴν ἐρώτησί της.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀγαπάω ἀληθινά, Μάργκαρετ.

Λέγοντας αὐτά, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χείλη του ἀναζήτησαν τὰ δικά της...

Καθὼς χαλάρωνε τὴν περίπτυξί του, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιο πρᾶγμα εἶχε φύγει ἀπὸ πάνω του. Ἡ Μάργκαρετ τοῦ εἶχε πάρει τὸ περίστροφό του.

—Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς δὲν σοῦ χρειάζεται πιά, τοῦ εἶπε.

Καί, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, πέταξε τὸ ὅπλο μέσα στὴ λίμνη.

Ὁ Πὼλ χαμογέλασε, κάνοντας τὴ σκέψι πὼς αὐτὸ τὸ ὅπλο τοῦ χρειαζόταν τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε λόγος βέβαια, νὰ τὸ ξέρη ἡ Μάργκαρετ.

. . . . . .

Ὅταν ξαναγύρισαν στὴ λέσχη, κόντευαν μεσάνυχτα.

— Νόμιζα πὼς ἀρχίσατε τὸ γαμήλιο ταξεῖδι σας, ψιθύρισε ὁ Ροὺντυ, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἡ Μάργκαρετ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ὅταν θὰ τὸ ἀποφασίσωμε, ἀπάντησε, δὲν θὰ ζητήσωμε τὴν ἄδειά σου.

— Λοιπὸν τελείωσαν ὅλα; ρώτησε ὁ Ροὺντυ.

—Ὄχι, ἀπάντησε γελώντας ὁ Πώλ. Τώρα ἀρχίζουν...

— Τὰ συγχαρητήριά μου, εἶπε ὁ Ροὺντυ σιγά. Ἀδελφούλα, ὅταν θὰ γυρίσωμε στὸ σπίτι, μὴν ξεχάσης νὰ μοῦ θυμίσης νὰ σὲ φιλήσω...

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλᾶτε; ρώτησε ἡ Μάρθα.

Ὁ Ροὺντυ χαμογέλασε.

—Ὁ Πὼλ κι' ἡ Μάργκαρετ ἔχουν μιὰ διαφορὰ ἀντιλήψεων πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προβλήματα τῆς μεταφυσικῆς... Ἀλλὰ νομίζω πὼς συμφώνησαν στὴ λύσι του...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔφυγαν ὅλοι μαζὶ ἀπὸ τὸ κέντρο.

Ὁ Πώλ, ἀποχαιρετώντας τὴ Μάργκαρετ, τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ πήγαινε τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας νὰ τὴν ἰδῆ καὶ ὅτι ταυτόχρονα θἄδινε τὴν ἀπάντησί του στὸν πατέρα της.

Ὁ Πὼλ δὲν βιάστηκε κεῖνο τὸ βράδυ νὰ γυρίση στὸ σπίτι τῆς Χολινταίη. Εἶχε ἀνάγκη νὰ μείνη μόνος του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σκεφτῆ.

Καθὼς ἔσερνε ἀργὰ τὰ βήματά του ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο, ξανάφερνε στὸ μυαλό του τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρώσει μερικὲς ὧρες προτήτερα γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του κι' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἤξεραν τὸ μυστικό του.

Ἡ Χολινταίη, ὁ Ζύνξ, ὁ Μαίησον κι' ὁ κουνιάδος τοῦ γκαραζιέρη ἔπρεπε νὰ ξεπαστρευτοῦν τὸ συντομώτερο. Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο;

Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Πὼλ ἦταν νὰ τοὺς σκοτώση τὸν ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον, διαλέγοντας τὶς κατάλληλες γι' αὐτὸ στιγμὲς καὶ ν' ἀφήση τὸ Βέμπερ καὶ τὸν Ρὴς νὰ τὰ βγάλουν πέρα μ' αὐτὰ τὰ τέσσερα ἐγκλήματα ὅπως καλύτερα μποροῦσαν.

Ἀλλὰ δὲν σταμάτησε πολλὴ ὥρα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Γιατὶ ὑπῆρχε φόβος ν' ἀνακατευτῆ ἡ ὁμοσπονδιακὴ ἀστυνομία καὶ θὰ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο τότε ν' ἀποδείξη ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ τέσσερα θύματά του ἢ τοὐλάχιστον μὲ τὰ δυὸ πρῶτα ἀπ' αὐτά. Ἀλλὰ τότε ἡ ὑπόθεσις θὰ μπερδευόταν πολὺ ἄσχημα.

Κι' ἔπειτα, τέσσερα ἐγκλήματα ἦταν... τέσσερα ἐγκλήματα! Ὁλόκληρη ἡ πόλις θὰ ξεσηκωνόταν στὸ ποδάρι κι' ἡ κοινὴ γνώμη θ' ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς ν' ἀνακαλύψουν ὁπωσδήποτε τοὺς ἐνόχους. Ὁ Βέμπερ κι' ὁ Ρὴς δὲν θὰ τολμοῦσαν, βέβαια, νὰ μιλήσουν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔσωζε τὰ πράγματα.

Τὸ νὰ ἐπαναλάβη ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάμει μὲ τοὺς τέσσερες ἀνθρώπους τοῦ Ραίμερ ἦταν μιὰ καλὴ ἰδέα. Ἀλλὰ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἐκτελέση; Τοῦ χρειάζονταν δυὸ αὐτοκίνητα καὶ δυὸ γερὰ τεχνάσματα, ὥστε κανένα ἀπὸ τὰ θύματά του νὰ μὴν ὑποπτευθῆ τὸ παραμικρό. Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα δὲν ἦταν δύσκολο ἴσως νὰ τὰ βρῆ, χάρις στὸν Μαίησον. Ἀλλὰ πὼς θἄβρισκε τὰ τεχνάσματα ποὺ τοῦ χρειάζονταν; Μ' ὅλο ποὺ ἔσπασε τὸ μυαλό του, δὲν μπόρεσε νὰ ἐπινοήση τίποτε τὸ ἀξιόλογο.

Σκέφθηκε τότε κάτι ἄλλο: θὰ κατέληγε στὴν συσκευὴ τοῦ ὀξυγόνου, ποὺ, μὲ τὴ θερμοκρασία της τῶν 2300 βαθμῶν, θὰ ἐξαφάνιζε κάθε ἴχνος ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν θυμάτων του. Ἡ δουλειὰ θὰ ἀπαιτοῦσε, βέβαια, πολλὲς ὧρες. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά.

Νά, λοιπόν, τὶ θὰ ἔκανε:

Θὰ καλοῦσε τὸ Ζύνξ στὸ σπίτι καὶ θὰ τὸν ξεπαστρεύε, ὅπως καὶ τὴν Χολινταίη, μὲ μερικὲς σφαῖρες στὴν κοιλιά. Ἔπειτα, θἄβαζε τὰ δυὸ πτώματα μέσα στὸ μεγάλο καζάνι τῆς πλύσης, ποὺ βρισκόταν στὴν κουζίνα καὶ θἄρριχνε πάνω τους τὴ γαλάζια φλόγα τῆς συσκευῆς. Στὸ τέλος, τὸ μόνο ποὺ θὰ ἀπέμενε ἀπὸ τὰ δυὸ πτώματα θὰ ἦταν μιὰ φοῦχτα στάχτης. Ὑπῆρχε φόβος, ὅμως, μήπως τρυπήση τὸ καζάνι. Ἀλλὰ τοῦ ἦταν εὔκολο ν' ἀντιμετωπίση αὐτὸν τὸν κίνδυνο. Θὰ προμηθευόταν μερικὰ σακκίδια μὲ ἄμμο καὶ θἄφτιανε ἕ-

Μιὰ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ἀδικημένη ΠΟΥΔΡΑΣ
Μαγεύει 10.000 Γυναίκες

ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΑΔΙΑΨΕΥΣΤΗ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΤΕ 100 % ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ

Μιὰ νέα σπουδαιότατη ἀνακάλυψη πούδρας ριζιοῦ. Μιὰ νέα θαυμάσια σύνθεσι ποὺ ὁμορφαίνει τὸ δέρμα δίνοντάς του λάμψη καὶ ζωντάνεια. Ἐξαφανίζει τὴ θαμπὴ καὶ ἀντιαισθητικὴ ἀπόχρωση τοῦ προσώπου. Ἡ θαυμάσια αὐτὴ πούδρα κολλᾶ στὸ πρόσωπο τόσο δυνατὰ ποὺ δὲν φεύγει οὔτε μὲ τὸν ἀέρα οὔτε μὲ τὴ βροχὴ καὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα. Καταργεῖ τὴ γυαλάδα τῆς μύτης. Ἡ βραβευμένη αὐτὴ σύνθεσι εἶναι ἐνσωματωμένη μόνον στὴν Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ «Πετάλια».

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΝ

Πουδράρετε τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ προσώπου σας μὲ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ «Πετάλια» καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε κοινὴ πούδρα. Θὰ δῆτε μὲ κατάπληξι ὅτι ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ «Πετάλια» σᾶς ἔκαμε στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ προσώπου σας νεώτερη καὶ ὡραιότερη.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡ. ΓΟΥΔΑ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1915
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

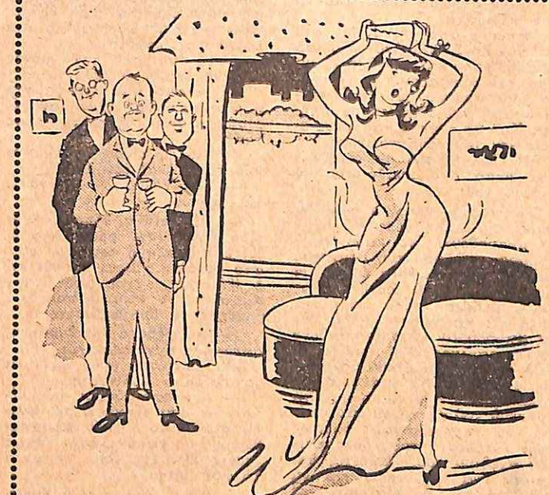

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ δίνετε πάντα σ' ἐμένα νὰ χτυπάω τὸ κοκτέιλ;

Ἐκεῖνος! Κι' ἔτσι τίποτα πιὰ δὲν μᾶς ἐνώνει!...

— Δὲν ἔχει βέβαια τὴ φινέτσα τοῦ Τοσκανίνι, ἀλλὰ παντοῦ τὸν κάνει κι' αὐτὴ μεγάλη ἐντύπωσι!...

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Αγ. Κωνσταντίνου 12
γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.
Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.
Τηλ. 53-100

ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
ΝΑΣΙΑΣ ΤΣΙΑΝΤΗ
ΔΙΠΛ. ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ÉCOLE DE COUPE
NAPOLITANO
DIPLOME D' HONNEUR
Ταχεῖα ἐκμάθησις χάρις εἰς ὅλας τὰς τελευταίας μεθόδους τῶν Παρισίων. Μανθάνετε νὰ κόβετε καὶ νὰ ράβετε τὰ δυσκολώτερα μοντέλα χωρὶς πρόβες, ἐφαρμογὴ τελεία.
Εὐκολίαι πληρωμῆς.
Δεκελείας 15. Νέα Φιλαδέλφεια.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος ὄροφος Λιόλου 59 καὶ Βύσσης γωνία ἀνωθεν Ζαχαροπλαστείου Παυλίδου

ΕΠΙΠΛΑ
Μὲ δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Τηλ. 55-638
Μενάνδρου 75

CHROA-LAX
ADELCO
τσιμπίδες καθαριότητος

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Μὲ τελειότατα μηχανήματα βραχέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πανάδων, ρυτίδων, φακίδων καὶ πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μὲ ἀκτίνας ultra - Violet ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικοῦ δερματολόγου Ἰατροῦ ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Ὁδὸς Νικης 13. Τηλ. 29548.

Ἐμπιστευθῆτε μας τὰ ΠΙΑΝΑ σας δι' Ἐπιδιορθώσεις καὶ Χορδίσματα. Ἀξιοπιστία μὲ τὰς πλέον συμφερούσας τιμάς.
Ι. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΞΟΥΘΟΥ 7 (ΟΜΟΝΟΙΑ) τηλ. 51-278

για παχὺ στρῶμα κάτω ἀπὸ τὰ δυὸ πτώματα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ Χολινταίη καὶ τὸν Ζὺνξ, θάρχόταν ἡ σειρὰ τοῦ Μαίησον καὶ τοῦ Τέο Ζοὺμπρο, τοῦ κουνιάδου του. Αὐτοὺς θὰ τοὺς προσκαλοῦσε στὸ σπίτι μ' ἕνα ὁποιοδήποτε πρόσχημα. Καὶ θὰ τοὺς δυὸ πρώτους.

Ὁ Πὼλ Μόρφυ ἀνακεφαλαίωσε μέσα στὸ μυαλό του τὸ σχέδιό του:

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔκανε τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἦταν νὰ προμηθευτῇ ἕνα καλὸ περίστροφο, μιὰ συσκευὴ ὀξυγόνου καὶ μερικὰ σακκίδια ἄμμο. Ἡ Χολινταίη κι' ὁ Ζὺνξ θάβριskαν, βέβαια, πολὺ παράξενα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ παραμικρό. Κι' ἔπειτα, ὁ Πὼλ δὲν θὰ τοὺς ἄφηνε τὸν καιρό. Γιατί, μόλις μετέφερε τὰ σακκίδια μὲ τὴν ἄμμο καὶ τὴ συσκευὴ τοῦ ὀξυγόνου στὸ σπίτι, θὰ προχωροῦσε ἀμέσως στὴν ἐκτέλεσι τοῦ δολοφονικοῦ σχεδίου του. Ἔπειτα, θάβριskε ἕνα πρόσχημα γιὰ νὰ προσκαλέσῃ τὸ Μαίησον καὶ τὸν Τέο Ζοὺμπρο κι' ἔτσι τὸ πρῶτο μέρος τῆς «ἐκκαθαρίσεως» θὰ τελείωνε. Τὸ δεύτερο μέρος βρισκόταν ὑπὸ αἵρεσι. Θὰ προχωροῦσε σ' αὐτό, ἂν τὸν ἐξανάγκαζαν τὰ γεγονότα.

Ἡ σφαῖρα ποὺ σκότωσε τὸν Τόκο

Κόντευαν τρεῖς ὅταν ὁ Πὼλ Μόρφυ γύρισε κεῖνο τὸ βράδυ στὸ διαμέρισμα τῆς Χολινταίη. Γδύθηκε ἀμέσως κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι πλαϊ της. Ἡ νέα κοιμόταν ἢ ἔκανε πὼς κοιμόταν.

Ὁ γκάνγκστερ σηκώθηκε τὴν ἄλλη μέρα πρόσχαρος καὶ ἤρεμος. Σκεφτόταν πὼς εἶχε νὰ κάμῃ ἕνα σωρὸ πράγματα κι' αὐτὴ ἡ σκέψι ἑκατονταπλασίαζε τὶς δυνάμεις του.

Ἡ Χολινταίη εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα.

— Καλημέρα, τῆς εἶπε ὁ Πὼλ μὲ πρόσχαρο ὕφος, πηγαίνοντας κοντά της.

— Καλημέρα, ἀπάντησε ἡ νέα.

Τὸ ὕφος της δὲν ἦταν οὔτε θυμωμένο, οὔτε χαρούμενο.

Ὁ Πὼλ θέλησε νὰ περάσῃ στὴν αἴθουσα τοῦ λουτροῦ. Ἀλλ' ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. Κάποιος βρισκόταν στὸ ἐσωτερικό.

Ποιός; Ὁ Ζύνξ, ὁ Μάντον ἢ ὁ νέγρος σωματοφύλακας τοῦ δικηγόρου;

Ὁ γκάνγκστερ σκέφθηκε πὼς δὲν ἦταν ἡ στιγμὴ καταλληλη γιὰ νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ αἴνιγμα, πού, ἄλλωστε, δὲν ἐνδιέφερε καὶ προστοιήθηκε πὼς δὲν κατάλαβε τίποτε.

Ξαναγύρισε, λοιπόν, στὸ δωμάτιο καὶ συμπλήρωσε τὴν τουαλέττα του. Σὲ λίγο, ἦταν ἑτοιμος. Ἄνοιξε τότε τὸ συρτάρι, ὅπου εἶχε βάλει τὴν προηγουμένη μέρα τὸ μερίδιό του, πῆρε τὰ χρήματα καὶ τἄβαλε στὴν τσέπη του.

Ἡ Χολινταίη, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ὡς τότε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος του

— Φεύγεις; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Πὼλ.

— Γιὰ πέντε λεπτὰ ὅπως πάντα;

Τὸ ὕφος της ἦταν εἰρωνικό.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Πὼλ. Ἐλπίζω πὼς θὰ γυρίσω σὲ καμμιὰ ὥρα, γιατὶ πρέπει νὰ φέρω ἐδῶ μερικὰ πράγματα ποὺ πηγαίνω ν' ἀγοράσω... Ἀλήθεια, μπορεῖς νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν Ζὺνξ νὰ ἔρθῃ ἐδῶ;... Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιὰ καινούργια ὑπόθεσι...

— Εἰδοποίησέ τον μόνος σου, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη.

Κι' ἔκαμε μιὰ στροφὴ γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλὰ ξαναγύρισε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν Τόκο, τοῦ εἶπε.

— Τὸν Τόκο;... Ἄ, ναί... Ἔ, λοιπόν;

— Ἔ, λοιπόν, τίποτε. Τὸν εἶδα στὸν ὕπνο μου... Μοῦ ἔδειξε τὴν πληγή του, ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι... Ἔπειτα ἤρθε κι' ὁ Κόμπλετ... Θυμᾶσαι τὸν Κόμπλετ, τὸ φύλακα ποὺ σᾶς βοήθησε νὰ δραπετεύσετε;...

— Καὶ βέβαια τὸν θυμᾶμαι, ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ.

Ἀναρωτιόταν ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ Χολινταίη.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ ὄνειρά σου, εἶπε ὁ Πὼλ, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ. Ὅπως ξέρεις, δὲν ἔχω ἰδέα γι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη, δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν ἀπαίτησι. Ἀλήθεια, Πὼλ, δὲν μοῦ ἀφηγήθηκες ποτὲ πῶς σκοτώθηκε ὁ Τόκο.

— Κάνεις λάθος, εἶπε ὁ γκάνγκστερ. Σοῦ τὸ εἶπα πολλὲς φορές.

— Ναί... ξέρω... Θέλω νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν μοῦ ἀφηγήθηκες τὶς λεπτομέρειες...

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν λεπτομέρειες, ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ, ποὺ ἔνοιωθε μιὰ ἀόριστη ἀπειλὴ γύρω του. Οἱ σφαίρες ἔπεφταν σὰν βροχὴ ὁλόγυρά μας. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς βρῆκε τὸν Τόκο στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔβαλε νεκρό. Τὸ ἴδιο θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ καὶ σὲ μένα... Αὐτὰ εἶνε τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

Προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ πρόσχαρη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερνε. Ἡ ταραχή του γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ μεγάλη.

— Ὁ Τόκο μοῦ ἔδωσε κάτι γιὰ σένα, εἶπε σὲ λίγο ἡ Χολινταίη.

— Εἶπες γιὰ μένα;... Θὰ ἀστειεύεσαι, βέβαια...

— Καθόλου... Νά, πάρε...

Καὶ τοῦ πέταξε κάτι πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Πὼλ τὸ ἔπιασε στὰ χέρια του. Ἦταν μιὰ σφαῖρα. Ἀλλ' ὄχι ἀμεταχείριστη. Αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ μολύβι εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴν κάννη ἑνὸς περιστρόφου.

— Τί πρᾶγμα εἶνε αὐτό; ρώτησε ὁ γκάνγκστερ, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί ἦταν τὸ ἀντικεί'ιενο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Μιὰ σφαῖρα, ἀπάντησε ἡ Χολινταίη. Δὲν τὴν βλέπεις; Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε :

— Μ' ἕνα φακὸ θὰ μποροῦσες νὰ διακρίνῃς πάνω σ' αὐτὴν ἴχνη ἀπὸ μυαλὰ — ἀπὸ τὰ μυαλὰ τοῦ Τόκο.

— Ἀπὸ τὰ μυαλὰ τοῦ Τόκο; Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἡ Χολινταίη ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κορδάζ της ἕνα περίστροφο. Ὁ γκάνγκστερ τὸ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν τὸ περίστροφο νούμερο 38, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Κόμπλετ. Μ' αὐτὸ εἶχε σκοτώσει τὸν Τόκο.

— Ἔβγαλαν αὐτὴ τὴ σφαῖρα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἶπε ἡ νέα. Ὅπως βλέπεις, εἶνε ἀπὸ περίστροφο νούμερο 38... Νά, πάρε μιὰ ἄλλη σφαῖρα ἀπ' αὐτὸ τὸ περίστροφο, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ τὶς συγκρίνῃς...

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Πὼλ δὲν τὴν ἔπιασε στὸν ἀέρα, ἀλλὰ τὴν ἄφησε νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα. Εἶχε, ἄλλωστε, τὸ σκοπό του... Καθὼς θἄσκυβε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ, θἄφερνε γρήγορα τὸ χέρι πίσω του καὶ θἄβγαζε τὸ περίστροφό του. Μήπως, ἄλλωστε, δὲν εἶχε ἀποφασίσει νὰ σκοτώσῃ τὴ Χολινταίη; Τί τώρα, τί ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες;

Ἀλλά, ξαφνικά, ἔνοιωσε ἕνα ρίγος στὴ ράχη του. Ἡ πισινὴ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του ἦταν ἄδεια... Θυμήθηκε τότε πὼς ἡ Μάργκαρετ εἶχε πάρει τὴν προηγούμενη νύχτα τὸ περίστροφό του καὶ τὸ εἶχε πετάξει στὴ λίμνη. Ἔτσι βρισκόταν τώρα στὴ διάθεσι τῆς Χολινταίη.

Ἡ νέα πρόσεξε τὴν κίνησί του.

— Ψάχνεις νὰ βρῇς τὸ περίστροφό σου γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς, ὅπως καὶ τὸν ἀδερφό μου; ρώτησε.

Καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο μὲ εἰρωνικὸ ὕφος :

— Τί τὸ ἔκαμες, ἀλήθεια τὸ περίστροφό σου; Ἔψαξα τυχαία σήμερα τὸ πρωὶ τὰ ροῦχα σου καὶ δὲν τὸ βρῆκα... Θὰ ἀποφάσισες φαίνεται νὰ ξαναγυρίσῃς στὸν ἴσιο δρόμο...

Τὸ ὕφος της ξανάγινε παγερὸ καὶ σκληρό.

— Κόμπλετ! φώναξε.

Ὁ Πὼλ ἄκουσε κάποιον ποὺ τραβοῦσε τὸ σύρτη τοῦ μπάνιου.

Ὁ Κόμπλετ ἐμφανίστηκε σὲ λίγο.

— Ἐξήγησέ του τὰ πράγματα, τοῦ εἶπε ἡ Χολινταίη, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατάῃ πάντα τὸ περίστροφο στὰ χέρια της.

Ὁ Κόμπλετ κοντοστάθηκε μερικὲς στιγμές, σὰν νὰ μὴν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ. Ἔπειτα εἶπε :

— Αὐτὴ τὴ σφαῖρα τὴν ἔβγαλε ὁ γιατρὸς ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Τόκο. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς φύλακες δὲν ἦταν ὡπλισμένος μὲ περίστροφο 38. Καταλάβαμε ἀμέσως, λοιπόν, ὅτι ὁ Τόκο δὲν εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ τοὺς δικούς μας, ἀλλ' ἀπὸ κάποιον ἄλλον...

— Ἀπὸ ποιόν;

— Δὲν ξέρω. Ἡ Χολινταίη μοῦ ἔδειξε αὐτὸ τὸ περίστροφο... Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ πῶ εἶνε ὅτι ἡ σφαῖρα ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ κεφάλι τοῦ Τόκο ρίχτηκε μ' αὐτό.

— Μὴ σπάζῃς τὸ κεφάλι σου γιὰ νὰ βρῇς ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ περίστροφο, εἶπε ἡ Χολινταίη μὲ εἰρωνικὸ τόνο στὸν Πὼλ. Εἶνε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ περίστροφα ποὺ μᾶς εἶχε δανείσει ὁ Μαίησον γιὰ τὴ δραπέτευσί σας... Κατάλαβες τί θέλει νὰ πῇ ὁ Κόμπλετ;... Στὴ συμπλοκὴ ποὺ ἔγινε τὴν ἡμέρα τῆς δραπετεύσεώς σας, δυὸ μόνον ἄνθρωποι εἶχαν περίστροφα 38. Ὁ Τόκο καὶ σύ... Ὁ Τόκο σκοτώθηκε καὶ μέσα στὸ κεφάλι του βρέθηκε μιὰ σφαῖρα ἀπὸ τὸ περίστροφο 38. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ ποιος τὴν ἔρριξε;

— Ἔγινε λάθος, ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ. Σὲ παρόμοιες στιγμές, δὲν ξέρει κανεὶς ποιὸν μπορεῖ νὰ βρῇ ἡ σφαῖρα ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ ὅπλο του... Ἀλλὰ πές μου : Ὁ Κόμπλετ κι' ὁ Ρὴς σοῦ ἔδωλαν αὐτὴ τὴν ἰδέα στὸ μυαλό;

Ἡ νέα τοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο μίσος.

— Δὲν ἔχει σημασία ποιὸς μοῦ τὴν ἔβαλε, εἶπε. Τὸ σημαντικὸ εἶνε ὅτι κατέχω ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις γι' αὐτὸ ποὺ λέω... Ὅπως θυμᾶσαι, μόλις φτάσαμε στὸ γκαράζ του Μαίησον, τοῦ δώσαμε πίσω ὅλα τὰ πράγματα ποὺ μᾶς εἶχε δανείσει... Μαζὶ μ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ περίστροφο, ποὺ κρατούσες τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς... Πῆγα σήμερα πρωὶ καὶ τοῦ τὸ ζήτησα...

— Ἦταν ἕνα ἀτύχημα ἀπὸ λάθος, ξαναεῖπε ὁ γκάνγκστερ.

Ἡ Χολινταίη χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Νόμιζα, παρατήρησε, ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ βρῇς μιὰ δικαιολογία πιὸ ἐξυπνη.

Γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κόμπλετ.

— Ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα τοῦ λουτροῦ, τοὺ εἶπε.

Ὁ Πὼλ εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι. Ὅλα του τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον εἶχαν σωριαστῇ σὲ ἐρείπια. Βρισκόταν τώρα στὴ διάθεσι τῆς Χολινταίη καὶ τῶν καινούργιων φίλων της, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τὸν Βέμπερ καὶ τὸν Ρὴς. Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός της; Μπορουσε, βέβαια, ἂν ἤθελε, νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀδελφό της. Ἀλλὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ εἶχε μηχανευτῇ ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνοθεσία γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ παραδώσῃ τὸ δίσκο ποὺ εἶχε στείλει στὸν ἀδελφό του.

Ὁ γκάνγκστερ ἀναμέτρησε ὅλες τὶς πιθανότητες ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχῃ μιὰ τέτοια λύσις. Καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ συνθηκολογήσῃ. Ἂν, βέβαια, αὐτὴ ἦταν ἡ πρόθεσις τῆς Χολινταίη.

— Γιατὶ σκότωσες τὸν Τόκο; ρώτησε ἡ νέα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς.

Ὁ γκάνγκστερ κατάλαβε ὅτι δὲν χρησίμευε σὲ τίποτε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἄποψι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μοιραῖο λάθος.

— Γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ ἔχω στὴ ράχη μου περιττὰ βάρη, ἀπάντησε. Ὁ Τόκο μᾶς δυσχέραινε στὶς δουλειές μας... Δὲν ἦταν ἱκανὸς γιὰ τίποτε... Φοβόμουν ὅτι μποροῦσε νὰ μᾶς πραδώσῃ ἀπὸ ἀδυναμία χαρακτῆρος...

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικό σου δυνατὸ χαρακτῆρα! εἶπε εἰρωνικὰ ἡ Χολινταίη.

— Ἦταν δειλός, συνέχισε ὁ γκάνγκστερ. Δὲν σοῦ ἐμοιαζε... Νὰ γιατὶ τὸν σκότωσα! Τὰ σχέδια μου, ὅταν δύγκα ἀπὸ τὴ φυλακή, ἦσαν μεγάλα...

Ἡ Χολινταίη γέλασε.

— Ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὴ δική σου μορφωσι, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἔχῃ μεγάλα σχέδια, εἶπε. Μοῦ εἶχες πῇ κάποτε ὅτι πῆγες στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Πρίντστεον ἢ δὲν ξέρω ποῦ ἄλλου...

— Δὲν εἶνε ψέμμα ὅτι ἔχω δίπλωμα πανεπιστημίου, ἀπάντησε ὁ Πὼλ. Σπούδασα φιλοσοφία καὶ ἱστορία...

— Ἀλλὰ μποροῦσες νὰ γίνῃς καὶ χωρὶς αὐτὰ γκάνγκστερ, παρατήρησε ἡ Χολινταίη. Δὲν βλέπω σὲ τί σ' ὠφέλησαν τὰ διπλώματά σου...

Ἄ, ὄχι, κάνω λάθος... Σ' ἔκαμαν ἕνα τέρας, ἕνα θηρίο... Γιατὶ μόνο τὰ θηρία σκοτώνουν τοὺς συντρόφους των...

— Δὲν εἶμαι τόσο θηρίο ὅσο φαντάζεσαι, εἶπε ὁ Πὼλ. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πὼς ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ προχωρήσῃς εἶνε νὰ συντρίβῃς κάθε ἐμπόδιο ποὺ συναντᾶς μπροστά σου. Ὅταν τὸ κατάλαβα, ἤμουν δὲν ἤμουν ἐννέα χρόνων...

— Βλέπω ὅτι τὸ ἔχεις ρίξει ἀπὸ πολὺ μικρὸς στὴ φιλοσοφία, παρατήρησε στὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τόνο ἡ Χολινταίη.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Πὼλ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἤξερα τί πρᾶγμα ἦταν ἡ φιλοσοφία. Καταλάβα, ὅμως, πόσο σημαντικὸ ἦταν τὸ νὰ σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μποροῦσε νὰ σοῦ κάμῃ κακό.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ πῇς ὅτι πειραματίσθηκες σ' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἐκείνη τὴν ἐποχή, εἶπε ἡ Χολινταίη.

— Κι' ὅμως αὐτὸ θέλω νὰ πῶ, ἀπάντησε ὁ Πὼλ. Ἔκαμα τὸ πρῶτο μου ἔγκλημα ὅταν ἤμουν ἐννέα περίπου χρόνων...

Ὅλη μου ἡ κατοπινὴ μου ζωὴ ἦταν ἡ ἀναπόφευκτη συνέπεια αὐτοῦ τοῦ πρώτου ἐγκλήματος... Δὲν μποροῦσα νὰ σταματήσω πιά... Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, εἶχα βγῇ ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ μεγάλη πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. Μ' ἄλλα λόγια, εἶχα βρεθῇ ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τοὺς νόμους της.

Ἡ Χολινταίη τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια.

— Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἀφηγηθῇς αὐτὸ τὸ πρῶτο ἔγκλημά σου, εἶπε.

Ὁ Πὼλ εἶχε παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ λόγια του. Κι' ἔπειτα, αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κερδίσῃ καιρό. Γιατὶ τάχα νὰ μὴν ἀφηγηθῇ αὐτὸ τὸ ἔγκλημά του στὴ Χολινταίη;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Μιὰ καλοβαλμένη περμανάντ μόνον εἰς τὸ Κομμωτήριον
ΜΑΤΤΗ
"Ιωνος 2

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
τὸ νέο βιβλίο τοῦ
ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΡΑΤΣΙΚΑ
ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΟΥΣ
Μιὰ συναρπαστικὴ μυθιστορηματικὴ βιογραφία ἐκ 200 σελίδων τοῦ ἀθανάτου μουσουργοῦ σ' ἐπιμελημένη ἔκδοσι τοῦ Οἴκου
ΜΑΥΡΙΔΗ
Πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μὲ ARIZONA βάφει, γυαλίζει, διατηρεῖ τὸ δέρμα
ARIZONA

ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΓΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέα οἰκοκυρὰ 20 — 30 ἐτῶν, μὲ σχετικὴν μόρφωσιν, ἀνεξάρτητος, ἄνευ ὑποχρεώσεων, διὰ νὰ ἐργασθῇ ὡς ἐσωτερική. Γρ. τε: Ταχυδρομικὴ Θυρὶς 26 Ἀθῆναι.

Ἐλᾶτε νὰ πεοάσετε μερικὲς εὐχάριστες ὧρες στὴν
ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΑΒΕΡΝΑ
Δημητρίου Βαγιανοῦ
Ὁδὸς Λυσιμαχίας 18
Πλοῦτος μεζέδων καὶ ποτῶν

Ἑλβετικὰ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Β. ΙΖΑΡΟΣ
Πραξιτέλους 10
Β. ΠΑΤΗΣΙΑ

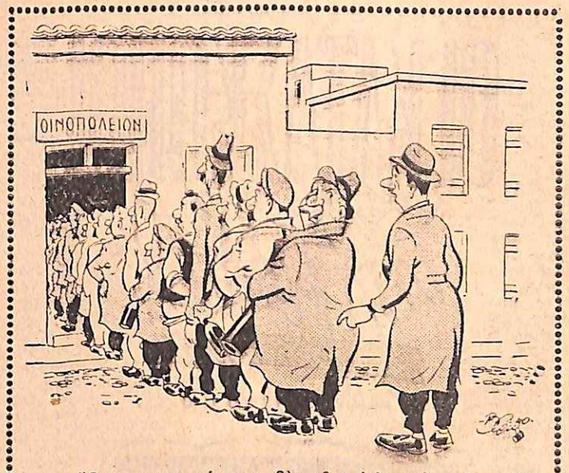

—"Ὀχι, χριστιανέ μου, δὲν εἶνε ἐκλογικὸ τμῆμα ἐδῶ. Ὁ κυρ-Φώτης ἔχει ἀνοίξει ἕνα καινούργιο, πρώτης!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ριζικὴ ἀποτριχωσις του προσώπου κλπ. ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης του δέρματος ἐπιτυγχάνεται διὰ τελευταίου τύπου εἰδικοῦ μηχανήματος ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ἰατροῦ κ. ΙΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΡΔΑΧΗ Ἰατρεῖον: Ὁδὸς Γενάνιου 33 Τηλ 53-539 2-7 μ μ

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ PARIS ELEGANT
ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ
Φιλελλήνων 4
(Β' ὄροφος)
Τῇ συμπράξει τῶν διασήμων μοντελίστ καὶ Καθηγητῶν Κοπτικῆς - Ραπτικῆς Δίδων Σοφίας καὶ Α. Κόκορη Διπλωματούχων τῶν τελειοτερων συστημάτων Nepelling καὶ Dartoux Ἀκαδημαϊκῶν τῶν Παρισίων. Ὁ κ. Α. Κόκορης εἶνε κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 228 διπλώματος εὐρεσιτεχνίας καὶ ἐκβάτης τῆς τελειοτέρας ἐγκυκλοπαιδείας Κοπτικῆς - Ραπτικῆς ΚΟΚΟΡΗ.
Ὡς γνωστὸν ἡ Δὶς Σοφία καὶ ὁ κ. Α. Κόκορης προμηθεύουν τὰς καλυτέρας μοδίστας τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὰ τελειότερα Μοντέλα, Κροκί, Πατρὸν κλπ. καὶ κατήρτισαν διὰ τῆς ἀλανθάστου μεθόδου των τὰς καλυτέρας μοδίστας καὶ ράπτας τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τὰς Μαθητρίας μας ἀναλαμβάνομεν ὑπευθύνως τὴν τελείαν κατάρτισιν καὶ ἐκμάθησίν των.

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ της Μόδας

Τα υαιανικο ιεχνάσ α ά των

Η μόδα — καὶ ἐννοοῦμε κυρίως τὴ γυναικεία — εἶνε ἕνα μυστικό, ἕνα ἀπόρρητο. Ἀλλὰ — μαντεύομε τὴν ἐρώτησί σας — πῶς εἶνε ταυτόχρονα κάτι ποὺ ἐπιβάλλεται κυριαρχικὰ καὶ ποὺ διαδίδεται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα σ' ὅλο τὸν κόσμο;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ κάμωμε μιὰ διάκρισι μεταξὺ τῆς μόδας καὶ τῶν μοντέλων. Καὶ τὰ δυὸ τὰ δημιουργοῦν οἱ μεγάλοι ράφτες τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ Λονδίνου ἢ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀλλά, χρονικά, ἡ μόδα προηγεῖται ἀπὸ τὸ μοντέλο. Τὸ λανσάρισμά της διακρίνεται σὲ δυὸ στάδια. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὸ μοντέλο, ποὺ στηρίζεται στὴ νέα μόδα, ἀλλὰ ποὺ ταυτόχρονα βρίσκεται καὶ λίγο ἢ πολὺ ἔξω ἀπ' αὐτή.

Ἂς πάρωμε ἕνα παράδειγμα. Οἱ Παρισινοὶ ράφτες λανσάριαν κάποτε τὶς μακρυὲς φοῦστες, πού, μαζὶ μὲ τοὺς ριχτοὺς ὤμους, τὶς ἀναδιπλώσεις τοῦ ὑφάσματος, τὶς μπάσκες, τὸ κάπως ἀσύμμετρο κόψιμο τοῦ κορσάζ, κτλ., ἀποτέλεσαν τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς νέας μόδας. Ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἦταν, λοιπόν, μυστικά. Ἡ παρισινὴ «Ρὺ ντὲ λὰ Παϊ» τὰ διαφήμισε ὅσο περισσότερο μποροῦσε. Καὶ τή, στιγμὴ ποὺ ἡ περιέργεια καὶ ἡ συγκίνησις εἶχαν φτάσει στὸ ἔπακρον, παρουσίασε τὰ μοντέλα της. Καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶχε τὴν προσωπικὴ σφραγίδα τοῦ κάθε ράφτη. Τὸ δεύτερο στάδιο τῆς νέας μόδας ἄρχισε κατόπιν. Καὶ συνίστατο σὲ μιὰ προσπάθεια ἀπομιμήσεως τῶν μοντέλων ποὺ εἶχαν ἐμφανιστῆ.

Ἡ φωτογραφικὴ αὐτὴ μηχανὴ ποὺ βρισκόταν στὸ πέλμα τοῦ παπουτσιοῦ λειτουργοῦσε μὲ μικρὲς κλωστὲς τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὶς ρίγες τῆς κάλτσας.

Μ' ἁπλούστερα λόγια, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ μόδα εἶνε ἕνα σύνολο γενικῶν κατευθύνσεων στὸ φτιάξιμο ἑνὸς φορέματος. Αὐτὲς τὶς κατευθύνσεις τὶς ἐκφράζει κατόπιν τὸ μοντέλο.

Τὸ μυστικὸ δὲν εἶνε, λοιπόν, ἡ μόδα. Οἱ ἴδιοι οἱ δημιουργοί της διαφημίζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὶς γενικὲς κατευθύνσεις της. Τὸ μυστικὸ εἶνε τὸ μοντέλο.

Τί εἶνε ὅμως αὐτό; Κάτι ποὺ στοιχίζει π.χ. 10 χιλιάδες φράγκα καὶ ποὺ πουλιέται 100 χιλιάδες. Γιὰ ποιὸ λόγο; Γιατί ἀποτελεῖ τὴν αὐθεντικὴ ἐφαρμογὴ τῶν τάσεων τῆς νέας μόδας καὶ γιατὶ εἶνε μοναδικὸ στὸ εἶδος του. Ἐκεῖνες ποὺ θὰ τὸ ἀγοράσουν πληρώνουν ὄχι μόνο τὴν ἀξία του, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι θὰ εἶνε οἱ μόνες ποὺ θὰ τὸ πρωτοφορέσουν.

Κάποτε ὡστόσο τὴν παθαίνουν. Αὐτὸ συνέβη π.χ. πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ σύζυγο ἑνὸς πάμπλουτου βιομηχάνου, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἕνα μοντέλο ἀπὸ ἕνα μεγάλο Οἶκο μόδας. Ὅταν ἡ γυναίκα του πρωτοεμφανίστηκε μ' αὐτὸ στὴν Ὄπερα, βέβαιη γιὰ τὸ θρίαμβό της, εἶδε πὼς καὶ ἄλλες ἑφτὰ κυρίες φορούσαν τὸ ἴδιο μ' αὐτὴ φόρεμα. Ἔφυγε τότε ἔξαλλη ἀπὸ τὴν παράστασι κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸ διευθυντὴ τοῦ Οἴκου μόδας, ποὺ τῆς εἶχε πουλήσει τὸ φόρεμα. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐφταιγε. Κάποιος ἀνταγωνιστής του εἶχε κλέψει τὸ «κροκί» τοῦ φορέματος κι' εἶχε φτιάξει σύμφωνα μ' αὐτὸ φορέματα γιὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς πελάτισσές του.

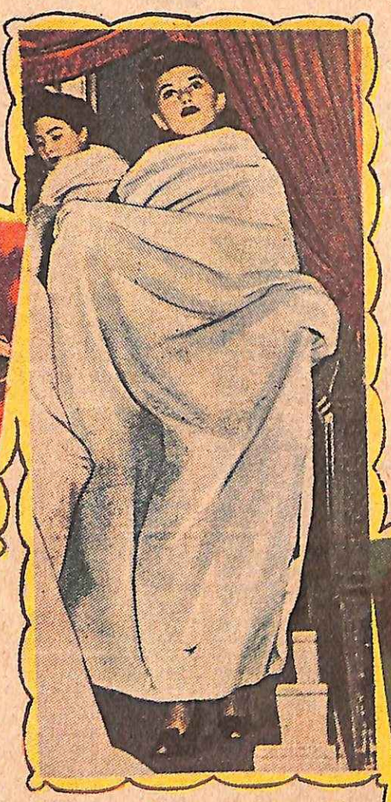

Γὰ μαννεκὲν περνοῦν τοὺς διαδρόμους τυλιγμένα μέσα σὲ μεγάλα σεντόνια, που τὸ κανουν νὰ μοιάζουν μὲ φο·τάσματα.

Πιὸ σοβαρὸ ἦταν τὸ πάθημα μιᾶς πλουσίας Ἀμερικανίδας, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἕνα μοντέλο τοῦ Ντιόρ. Ὅταν, φτάνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη, μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό της γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι της, εἶδε ἀναρίθμητες γυναῖκες ποὺ κυκλοφοροῦσαν στοὺς δρόμους, φορώντας ἕνα φόρεμα σὰν αὐτὸ ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Κάποιος κατάσκοπος τῆς μόδας εἶχε κλέψει τὸ μοντέλο τοῦ Ντιὸρ καὶ τὸ εἶχε στείλει σ' ἕναν κατασκευαστὴ ἑτοίμων ἐνδυμάτων, ποὺ εἶχε φτιάξει ἕνα φόρεμα καθημερινῆς χρήσεως γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἐργάζονταν! Τὸ ὕφασμα ἦταν, βέβαια, εὐτελέστερο καθὼς καὶ τὰ ποικίλματα. Ἀλλὰ τὸ κόψιμο ἦταν τὸ ἴδιο. Ἔτσι, τὸ μοντέλο ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἡ πλουσία Ἀμερικανίδα εἶχε καταντήσει ἄχρηστο.

Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς γίνεται ἡ κλοπὴ τῶν μοντέλων τους.

Οἱ Παρισινοὶ ράφτες τοῦ προαστείου τοῦ Σαίντ - Ὀνορὲ ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδο σ' αὐτὲς τὶς ἐκθέσεις μόνο μὲ προσκλήσεις. Κάθε προσκεκλημένος ὀφείλει νὰ προκαταβάλη τὴν ἀξία ἑνὸς ἀπὸ τὰ εὐθηνότερα μοντέλα (συνήθως 50 000 φράγκα). Σὲ περίπτωσι ποὺ θ' ἀγοράση ἀκριβότερο μοντέλο, τότε πληρώνει τὴ διαφορὰ τῆς τιμῆς. Ἂν, ὅμως, δὲν βρῆ κανένα μοντέλο τοῦ γούστου του, τὸ ποσὸν ποὺ προκατέβαλε δὲν τοῦ ἐπιστρέφεται, ἀλλὰ παραμένει στὸν Οἶκο τῆς μόδας.

Κι' ὅμως, οἱ κατάσκοποι γλυστροῦν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς προσκεκλημένους. Ἡ κλοπὴ τῶν μοντέλων γίνεται μὲ φωτογραφίες, εἴτε μὲ σχεδια.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κατασκόπους τῆς μόδας εἶχε ἐγκαταστήσει μιὰ μικροσκοπικὴ μηχανὴ στὴ σόλα τοῦ παπουτσιοῦ του ποὺ λειτουργοῦσε μὲ μικρὲς κλωστὲς ὅμοιες μὲ τὶς ρίγες τῆς κάλτσας του. Μιὰ ἄλλη πάλι κατάσκοπος εἶχε ἐγκαταστήσει μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τῆς τσάντας της ποὺ ἔμοιαζε σὰν στολίδι.

Μερικοὶ ἐπιτήδειοι σχεδιασταὶ καὶ σχεδιάστριες κατορθώνουν νὰ πάρουν μερικὰ «κροκὶ» εἴτε στὸ κουτὶ τῶν τσιγάρων τους, εἴτε στὰ μανικέτια τους, εἴτε στὰ προγράμματα τῆς ἐκθέσεως. ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους, κτλ.

Οἱ Παρισινοὶ ράφτες πρόσεξαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ μεγαλύτερες «κλοπὲς» γίνονται στοὺς διαδρόμους. στὸ πέρασμα τῶν ταις στοὺς διαδρόμους. Γι' αὐτό, ἐγκαινίασαν ἕνα καιμαννεκέν. Γι' αὐτό, ἐγκαινίασαν ἕνα καινούργιο σύστημα. Τὰ μαννεκὲν περνοῦν ἀπὸ τοὺς διαδρόμους τυλιγμένα μέσα σὲ μεγάλα σεντόνια, ποὺ τὰ βγάζουν μόνον ὅταν φτάνουν στὴν αἴθουσα τῆς ἐκθέσεως.

Μιὰ κατάσκοπος τῆς μόδας. ποὺ ἔπαιρνε φωτογραφίες μὲ μιὰ μικροσκοπικὴ φωτογραφικὴ μηχανή, ποὺ εἶχε στὴ τσάντα της καὶ ποὺ ἔμοιαζε μ' ἕνα ἁπλὸ στόλισμα.

Ὅταν πρόκειται νὰ φύγουν. τυλίγονται πάλι μ' αὐτά!

Μ' ὅλα ὅμως τὰ προφυλακτικὰ μέτρα οἱ κατάσκοποι τῆς μόδας ὀργιάζουν πάντοτε. Καὶ πολλὲς φορὲς φέρνουν σὲ ἀληθινὴ ἀπόγνωσι τοὺς διευθυντὰς τῶν Οἴκων μόδας.

Ἡ ζωὴ τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

«Αἰσθάνομαι φοβερὰ ἔνοχο τὸν ἑαυτό μου. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουνα ἀκόμη μιὰ φτωχὴ καὶ ἄσημη ἐργάτρια γνωρίστηκα μ' ἕνα φοιτητὴ καὶ δέχτηκα νὰ γίνω γυναίκα του, μολονότι ἤξερα πὼς δὲν ταιριάζαμε διόλου οὔτε σὲ μόρφωσι, οὔτε σὲ κοινωνικὴ τάξι. Οἱ γονεῖς του, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, εἶχαν ἐναντιωθῆ στὴν ἕνωσί μας καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἀρνήθηκαν κάθε οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐμπόδισε νὰ παντρευτοῦμε καὶ ν' ἀποχτήσωμε κι' ἕνα κοριτσάκι, μὰ ὁ ἄντρας μου ἀναγκάστηκε νὰ διακόψη τὶς σπουδές του γιὰ νὰ βρῆ δουλειὰ καὶ νὰ μποροῦμε νὰ ζήσουμε. Ζήσαμε ὑπωσδήποτε εὐτυχισμένοι ἀλλὰ δὲν μ' ἀφήνει ποτὲ νὰ ἡσυχάσω ἡ σκέψις πὼς ὁ ἄντρας μου χάλασε τὸ μέλλον του γιὰ νὰ μὲ ζήση. Χωρὶς ἐμένα, θάχε γίνει ἕνας καλὸς ἐπιστήμων».

Δὲν κάνετε καλά, ἀγαπητή μου, νὰ βασανίζεστε μὲ τὴ σκέψι πὼς χαλάσατε τὸ μέλλον τοῦ ἄντρός σας. Τοῦ ἀφοσιώσατε τὴ ζωή σας, τοῦ χαρίσατε τὴν ἀγάπη σας, σταθήκατε στὸ πλευρό του. γεμάτη θάρρος καὶ ἀφοσίωσι. Νομίζετε ὅτι εἶναι μικρὰ πράγματα ὅλ' αὐτά;

Ἡ ἀγάπη σας τοῦ ἔδωσε δύναμι καὶ ἀντιμετώπιζε κάθε φορὰ ὅλες τὶς δυσκολίες. Μὴ σᾶς τύπτη λοιπὸν ἡ συνείδησις καὶ εὐελπιστῆτε στὸ μέλλον. Τί διάβολο, κάποτε θὰ μαλακώση ἡ καρδιὰ τοῦ πεθεροῦ σας καὶ θὰ συναισθανθῆ τὸ πόσο ἀδίκησε τὸ γυιό του.

Καὶ τότε θὰ εἶστε ὑπερήφανη ποὺ δὲν ἐδείξατε λιποψυχία.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἑλληνικὴ μόδα

Γεμάτες κολακευτικὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἄρθρα εἶναι οἱ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ Μόδας ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐκθέσεως μοντέλων Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Οἴκους Μόδας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ Οἶκος αὐτὸς εἶχε τὴν ὡραία ἰδέα νὰ στείλη στὴν Ἑλλάδα μιὰ ἐμπνευσμένην Ἀμερικανίδα σχεδιάστρια, τὴν κυρία Κάρολιν Σνάρερ γιὰ νὰ μελετήση τὰ ἑλληνικὰ κοστούμια καὶ νὰ τὰ προσαρμόση στὰ μοντέλα ποὺ θὰ παρουσίαζε ὁ Οἶκος Πέκ.

Ἡ ἔκθεσις ἄνοιξε καὶ τὰ μοντέλα ἔγιναν ἀνάρπαστα. Ὁ Οἶκος Πὲκ δὲν προφτάνει νὰ ἐκτελῆ παραγγελίες.

Φωτεινὴ σὰν τὴν ἡλιόλουστη Ἑλληνικὴ φύσι ὠνόμασαν τὴ συλλογὴ τῶν Ἑλληνικῶν μοντέλων οἱ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ ὄρθρα ποὺ γράφτηκαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι γεμάτα ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ ἀγάπη.

Ἡ Κα Κάρολιν Σνάρερ γύρισε στὴν Ἀμερικὴ μὲ πλῆθος ὡραίων ἐντυπώσεων καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη Ἑλληνικὸ φῶς.

Ὅπως συμβαίνει μὲ κάθε ξένο ἐθαύμασε τὴν γραφικότητα τῶν ἑλληνικῶν κοστουμιῶν καὶ μὲ τὸ ἐξασκημένο μάτι της ἤξερε τί νὰ ἀποκομίση γιὰ νὰ δημιουργήση ὡραῖα σχέδια, ἐμπνευσμένα ἀπ' ὅ,τι εἶδε καὶ ἐθαύμασε.

Ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι ἦταν,—τόσο φυσικὸ ἄλλωστε — ἡ ὡραία στολὴ τῶν Εὐζώνων τῆς Ἀνακτορικῆς φρουρᾶς. Ἡ γραφικὴ κάπα τὴν ἔκαμε νὰ ἐμπνευστῆ τὴ νέα γραμμὴ τῆς μόδας, μιὰ γραμμὴ γεμάτη νειάτα καὶ κομψότητα.

Ἡ πλούσια φουστανέλλα τῆς ἐνέπνευσε τὴν ἐλεύθερη πλισέδωτὴ φούστα. Ὁ ἐφαρμοστὸς μπούστος συντείνει στὸ νὰ δώση ἀκόμη μεγαλείτερη χάρι στὴ σιλουέττα.

Τουαλέττες ἀπὸ ὕφασμα χρυσοκίτρινο μὲ βαρειὰ κεντήματα ἔγιναν, ἐπὶ τῇ βάσει, μιᾶς χωριανῆς «μπόλιας» κεντημένης στὸ χέρι.

Μανίκια πλούσια, μὲ ἄφθονο ὕφασμα, ἔχουν ἐμπνευσθῆ ἀπὸ γιορτινὴ Ἀττικὴ φορεσιά.

Οἱ συνδυασμοὶ τοῦ ἄσπρου καὶ μαύρου ἀναπαριστοῦν τὸ δράμα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Στὸ νησὶ τῆς Σαλαμῖνος ἐθαύμασε τὶς πλούσιες συκιὲς καὶ καθὼς οἱ περισσότερες εἶχαν γιὰ φόντο ἕναν ἄσπρο τοῖχο, αὐτὸ ἐνέπνευσε τὴν Κὰν Σνάρερ νὰ παραγγείλη ὡραῖα ἄσπρα ὑφαντὰ μὲ σπαρμένα ἐπάνω φύλλα συκῆς. Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ ἔγιναν ἀνάρπαστα.

Τὰ διάφορα χωριὰ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἔδωσαν ὡραῖες ἐμπνεύσεις καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ ὑφαντουργεῖα τῆς Ἀμερικῆς ἐργάζονται τώρα πάνω σὲ Ἑλληνικὰ μοτίβα.

Στὴ Ρόδο ἡ Κα Σνάρερ ἀντέγραψε ὡραιότατα σχέδια ποὺ τὰ παρουσίασε σὲ μοντέλα τοῦ Οἴκου Πέκ, εἴτε ὑπὸ τύπον κεντήματος, εἴτε ὑπὸ τύπον στάμπας.

Ἀντίγραφο χωριάτικης ζώνης που χρησιμοποιήθηκε σὲ μοντέλο τοῦ Οἴκου Πέκ.

Κοντὰ σὲ κάθε μοντέλο ὑπάρχει καὶ ἕνα μικρὸ σχέδιο τῆς Ἑλληνικῆς φορεσιᾶς ποὺ τὸ ἐνέπνευσε κι' ἔτσι κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ σχεδίου.

Ἀναφέρομε μερικά:

Μιὰ ὡραία κεντητὴ ζώνη τῆς Ἀττικῆς ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ κεντηθῆ τὸ κάτω μέρος ἑνὸς μαύρου μπούστου ποὺ φοριέται μὲ ἄσπρη μάλλινη φούστα. Ἕνα ὡραῖο μοντέλο μὲ μπλὲ μαρὲν φούστα καὶ μπλὲ νατιὲ μπούστο μὲ ζώνη παρμένη ἀπὸ Ἀραχωβίτικη φορεσιά.

Ἕνα κάτσπρο φόρεμα εἶνε ὅλο ἐργασμένο μὲ τὶς πιέτες ποὺ ἔχουν τὰ Μενιδιάτικα κοστούμια ποὺ κάθε πιέτα τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀντίθετα ψηλὰ πιετάκια. Ἔτσι εἶναι καμωμένο ὁλόκληρο τὸ φόρεμα καὶ ἔχει τὸ ἴδιο ὄρθιο γιακαδάκι μ' ἕνα κουμπὶ ποὺ ἔχουν οἱ Μενιδιάτες.

Ἕνα ἄλλο μοντέλο ἀπὸ ἄσπρο μάλλινο ὕφασμα εἶναι πιστὸ ἀντίγραφο ἀπὸ κοστούμι χωρικοῦ τσοπάνου. Ἔχει πλατειὰ φούστα, μπούστο ἐφαρμοστό, ποὺ σχεδὸν σφίγγει τὸ κορμὶ κι' ἀπὸ πάνω ριγμένη μιὰ χοντρὴ κάπα μὲ κουκούλα.

Μὲ λίγα λόγια τὸ ταξεῖδι τῆς Κας Σνάρερ στὴν Ἑλλάδα ἔφερε ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴν ἀμερικάνικη μόδα, ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ εἶναι.. εἰρονικὴ ἐλπίζομε νὰ κρατήση.

Τὰ νέα παριζιάνικα χτενίσματα

Κάθε μόδα παρουσιάζετ α ι στὴν ἀρχὴ ὑπερβολικὴ γιὰ νὰ φτάση σ' ἕνα μέτριο ἐπίπεδο. Ἔτσι ἔγινε καὶ μὲ τὰ γυναικεία μαλλιά. Γιὰ νὰ πεισθοῦν ὅσες εἶχαν μακρυὰ μαλλιὰ νὰ τὰ κόψουν, οἱ κομμώτες διέταξαν κόψιμο ἀγοριστικο. Ἡ κάθε γυναῖκα γιὰ νὰ μὴ φανῆ καθυστερημένη ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴ νέα ἰδιοτροπία τῆς μόδας καὶ ὅταν συμμορφώθηκε, βγῆκε καινούργια διαταγή: τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ μακρύνουν. Ὄχι πολύ, τόσο ἀκριβῶς ποὺ νὰ ἐπιτρέπουν χτενίσματα πιὸ γυναικεῖα. Τὸ ἴδιο δὲν ἔγινε μιὰ παληὰ ἐποχὴ μὲ τὶς φοῦστες: Ἀπὸ μακρυὲς ἀνέβηκαν πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα γιὰ νὰ φτάσουν ὕστερα στὸ κανονικὸ μάκρος ποὺ ἐμφανίζουν τώρα.

Μόνον ποὺ τὰ μαλλιὰ δὲν μακραίνουν τόσο γρήγορα ὅσο μακραίνει μιὰ φούστα... Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ ἐπροβλεψε ἡ μόδα καὶ ἐφεύρε κάτι σὰν ἡμικύκλιο ἀπὸ τούλι, στολισμένο μὲ μπούκλες ποὺ καρφώνεται πίσω ἀπὸ τ' αὐτιὰ καὶ γεμίζει τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ μπούκλες αὐτὲς εἶναι καμωμένες ἀπὸ φυσικὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ δὲν χαλοῦν ποτέ. Ἔτσι ἡ κυρία ἔχει πάντα ἕνα ὡραῖο χτένισμα. Τὸ τούλι αὐτὸ γίνεται σὲ ὅ,τι σχῆμα θέλομε, κάποτε δὲ περιβάλλει καὶ ὁλόκληρο τὸ κεφάλι.

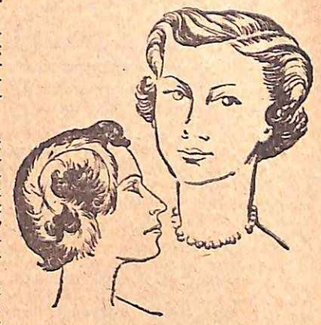

Τὰ νέα Παριζιάνικα χτενίσματα τοῦ κομμωτοῦ Ἀντουάν.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάθε γυναῖκα βάζοντας αὐτὸ τὸ τούλι στὸ κεφάλι της μπορεῖ νὰ σκεπάζη κάθε πρόχειρο χτένισμα ὅταν εἶνε βιαστικὴ γιὰ νὰ βγῆ ἔξω.

Τὸ πρῶτο παρόμοιο τούλι μὲ τὶς προσθετὲς μπούκλες φάνηκε τὸ 1797 τότε πού, γιὰ χάρι τοῦ Βοναπάρτη, εἶχαν κόψει ὅλες τ[illegible]αῖκες τὰ μαλλιά τους.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ἕνα: ὅτι τὰ μακρυὰ μαλλιὰ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ ἐπικρατήσουν, χωρὶς βέβαια αὐτὸ νὰ σημαίνη ὅτι τὰ πολὺ κοντὰ μαλλιὰ εἶναι ὡραῖα. Αὐτὰ ἐμφανίστηκαν τότε ποὺ θέλησε ἡ γυναῖκα νὰ χειραφετηθῆ καὶ ντυνόταν ἄχαρμπα καὶ χωρὶς τὴν καλαισθησία τὴν τόσο ἀπαραίτητη σὲ κάθε γυναῖκα.

Τώρα μὲ τὸ τόσο κομψὸ καὶ ἁρμονικὸ ντύσιμο ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες μποροῦν νὰ ἐμφανίζωνται μὲ ἀγοριστικα κεφάλια.

Κουζίνα - τραπεζαρία

Ἡ μοντέρνα ἐπίπλωσις συμβαδίζοντας μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς ἐπιδιώκει πῶς νὰ ἐξοικονομήση χῶρο. Καθὼς εἶναι δύσκολο νὰ ἔχη ἡ κάθε οἰκογένεια σπίτι μὲ τὰ δωμάτια ἀκριβῶς ποὺ τῆς εἶναι ἀπαραίτητα προσπαθεῖ νὰ ἐξοικονομηθῆ ἐκ τῶν ἐνόντων. Ἕνα νεαρὸ ἀντρόγυνο λ. χ. δὲν μπορεῖ νὰ νοικιάση μεγάλο σπίτι καὶ ἀναγκάζεται λόγω οἰκονομίας νὰ περιοριστῆ σὲ μιὰ μικρὴ γκαρσονιέρα που ἔχει δυὸ μόνο δωμάτια, δηλαδὴ μία κρεββατοκάμαρα καὶ ἕνα σαλόνι-γραφεῖο που εἶναι ἀπαραίτητο στὸ σύζυγο λόγω τῆς ἐργασίας του. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ κουζίνα γίνεται μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μπορῆ νὰ χρησιμεύση καὶ γιὰ τραπεζαρία.

Στὴ Γαλλία ἡ ἀστικὴ τάξις χρησιμοποιεῖ τακτικὰ τὴν κουζίνα γιὰ τραπεζαρία, γι' αὐτὸ οἱ γαλλικὲς κουζίνες γίνονται μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ νὰ μὴ φαίνωνται ἐκ πρώτης ὄψεως πὼς εἶναι κουζίνες. Ὅλα τὰ ἀσχημα κρύβονται: πιατικά, νεροχύτης, τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν, κατσαρόλες. Φαίνεται μόνο ἡ ἠλεκτρικὴ κουζίνα καὶ στὴ μέση εἶναι ἕνα τραπέζι μὲ ὡραῖο μουσαμὰ καὶ μὲ βάζο μὲ λουλούδια. Τὸ τραπέζι αὐτὸ ἔχει ἀπέναντί του ἕνα μεγάλο παράθυρο μὲ ὡραῖα κουρτινάκια κι' ἔτσι ἡ κουζίνα - τραπεζαρία εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ φῶς.

Τὸ χρῶμα τῶν ἐπίπλων εἶνε ἄσπρο ἢ ἀνοιχτόχρωμο λακέ.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ!..

Τὰ πρῶτα σπίρτα καὶ τὰ πρωϊστερικὰ λυχνάρια

"Ἐχουμε συνηθίσει νὰ χρησιμοποιοῦμε κάθε μέρα τὸν ἀναπτήρα μας γιὰ τὸ τσιγάρο μας. Κι' ὅμως τὸ πραγματάκι αὐτό, ποὺ δὲν μᾶς κάνει σπουδαία ἐντύπωσι, ἀποτελεῖ ἕνα ἐνδιαφέροντα σταθμὸ στὴν ἱστορία τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ σκοταδιοῦ.

Πῶς ἄναβαν φωτιὰ οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι, δίχως σπίρτα καὶ ἀναπτῆρες; Μὲ τὴν ἴδια μέθοδο ποὺ ἐφαρμόζουν ἀκόμη διάφορες ἄγριες φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ: τρίβοντας δηλαδὴ μεταξύ τους δυὸ ξερὰ ξύλα, γρήγορα καὶ δυνατά, ὡς ὅτου ζεσταθοῦν πολὺ κι' ἀνάψουν.

Οἱ σπίθες τῆς τσακμακόπετρας ἄρχισαν νὰ χρησιμοπ ὑνται πολὺ ἀργότερα, γιὰ τὸ ἄνε ..α τῆς φωτιᾶς. Νὰ πῶς περιγράφει αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι ἕνας ἀρχαίος περσικὸς θρῦλος:

«Ὁ ἥρως Χρυσὲνκ πέταξε μιὰ μεγάλη πέτρα σ' ἕνα φεῖδι. Τὸ φεῖδι ξέφυγε, ἀλλὰ ἡ πέτρα χτύπησε σ' ἕνα βράχο κι' ἔβγαλε φῶς. Ἔτσι πρωτοεμφανίσθηκε ἡ φωτιὰ στὸν κόσμο».

Ὁ Κὰρλ Βὰν Οὐέλσμπαχ ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ἀνεκάλυψε ὅτι, μὲ τὸ λυώσιμο σιδήρου μαζὶ μὲ ἄλλα συστατικά, παράγεται μιὰ σκληρὴ οὐσία, ποὺ βγάζει σπίθες ἂν τρίψῃ κανεὶς δυνατὰ ἀπάνω της ἕνα μικρὸ μετάλλινο τροχό. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη «τσακμακόπετρα». Δὲν ἔχει ὡστόσο καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ φυσικὴ τσακμακόπετρα, μιὰ κρυσταλλικὴ δηλαδὴ πέτρα ποὺ βγαίνει ἀπ' τὴ γῆ καὶ ποὺ χρησιμοποιόταν στὰ παληὰ τουφέκια.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ἡ ἔλλειψις σπίρτων συνετέλεσε στὴ μεγάλη διάδοσι τοῦ «τσακμακιοῦ» ἑνὸς πρωτόγονου ἀναπτῆρος, στὸν ὁποῖο ἡ σπίθα ἄναβε ἕνα φυτίλι κλεισμένο μέσα σ' ἕνα μικρὸ μετάλλινο σωλῆνα (συχνά, ὁ σωλῆνας αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀδειανὸς κάλυξ σφαίρας). Στὰ ἑπόμενα χρόνια, ὁ ἀναπτῆρας τελειοποιήθηκε καὶ πῆρε τὴ σημερινή του μορφή.

"Οσο γιὰ τὰ σπίρτα, ὁ... πρόγονός τους ἦταν ἕνα ξυλάκι εἰδικὰ κατεργασμένο, ποὺ ἔπρεπε νὰ βραχῇ μὲ θειϊκὸν ὀξὺ γιὰ ν' ἀνάψῃ. Ἑπομένως, ὁ καπνιστὴς ὤφειλε νὰ κουβαλάῃ διαρκῶς μαζί του ἕνα μπουκαλάκι μὲ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ὀξύ!

Ἀργότερα, σκέφθηκε κάποιος ἐφευρέτης νὰ κλείσῃ τὸ ὀξὺ μέσα σὲ μιὰ μικρὴ γυάλινη ἀμπούλα, ἐφαρμοσμένη στὴν ἄκρη τοῦ «σπίρτου». "Οταν ἔσπαζε ἡ ἀμπούλα, τὸ ὑγρὸ χυνόταν πάνω στὸ ξυλάκι — ἐμποτισμένο ἤδη μὲ κατάλληλες οὐσίες — καὶ τοὔβαζε φωτιά. Τὸ ἄσχημο ὅμως ἦταν ὅτι, πολλὲς φορές, ἐσπαζε τυχαίως ἡ ἀμπούλα καὶ προκαλοῦσε δυστυχήματα. Πολλοὶ ἄνθρωποι πῆραν φωτιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ λόγο!

Ὁ Σουηδὸς Λούντστρομ ὑπῆρξε ὁ ἐφευρέτης τῶν «σπίρτων ἀσφαλείας», ποὺ ἄναβαν μὲ τὸ τρίψιμο πάνω σὲ γυαλόχαρτο. Ἡ ἐφεύρεσί του δὲν σημείωσε πολλὴ ἐπιτυχία στὴν ἀρχή, γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦσαν παραπονιόνταν ὅτι τύχαινε... νὰ βρεθοῦν χωρὶς γυαλόχαρτο τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ χρειάζονταν! Γιὰ νὰ λείψῃ λοιπὸν ἡ δυσκολία αὐτή, ἐπενοήθησαν κουτιὰ τῶν σπίρτων ποὺ εἶχαν τὸ γυαλόχαρτο κολλημένο στὴ μιὰ πλευρά τους. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐξασφάλισε τὴν ἐμπορικὴ ἐπιτυχία τοῦ νέου σπίρτου.

Ἀλλὰ κι' οἱ σημερινὲς μέθοδοι φωτισμοῦ ἀποτελοῦν σχετικὰ πρόσφατες ἐφευρέσεις. Μέχρι πρὸ 150 ἐτῶν, ἐχρησιμοποιεῖτο ἀκόμη σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὸ πρωτόγονο λυχνάρι, μαζὶ μὲ τὰ κεριὰ καὶ τοὺς δαυλούς. Ἀκόμη κι' ὁ περίφημος ἀγγλικὸς φάρος τοῦ "Εντυστον ἄναβε μὲ κεριά, ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος. Οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες καὶ Ρωμαῖοι εἶχαν τὰ ἴδια περίπου μέσα φωτισμοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ 18ου αἰῶνος.

"Οπως συμπεραίνουμε ἀπ' τὰ λυχνάρια ἀπὸ πέτρα ἢ ἀπὸ θαλάσσια ὄστρακα, ποὺ βρέθηκαν σὲ ἀνασκαφὲς σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, τὸ μέσον αὐτὸ τοῦ φωτισμοῦ ἦταν γνωστὸ ἤδη 25 αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ — ἢ καὶ παλαιότερα ἀκόμη. Ἴσως κάποιος τρωγλοδύτης τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς εἶχε παρατηρήσει ὅτι μποροῦσε νὰ φωτίσῃ τὴ σπηλιὰ του μὲ φυτικὲς ἴνες βουτηγμένες σὲ λυωμένο λίπος ζώου. "Ετσι ἐφευρέθηκαν τὰ λυχνάρια.

Ἡ πρώτη φορὰ ποὺ χρησιμοποιήθηκε τὸ γκάζι γιὰ φωτισμό, ἦταν τὸ ἔτος 1765. Κάποιος Ἄγγλος, ὀνόματι Σπέντινγκ, ποὺ κατοικοῦσε κοντὰ στὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Οὐαϊτχάβεν, ἐφώτισε τότε τὸ γραφεῖο μὲ τὰ φυσικὰ καύσιμα ἀέρια τῶν ὀρυχείων, ποὺ τὰ διοχέτευσε ὡς ἐκεῖ μὲ σωλῆνες. Ζήτησε μάλιστα τὴν ἄδεια νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸ τὸ σύστημα στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ του, ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν οἱ τοπικὲς ἀρχές.

Στὰ πρῶτα πειράματα φωτισμοῦ μὲ γκάζι, χρησίμευαν ὡς «λάμπες» ἁπλοῖ σιδερένιοι σωλῆνες μὲ τρύπες ποὺ βούλωναν εὔκολα ἀπὸ σκουριὰ ἢ ἀπὸ ἀκαθαρσίες. Κάποιος Γουίνσορ, ἕνας ἐπιχειρηματίας ποὺ ἀγέλαβε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν καινούργια αὐτὴ ἐφεύρεσι, δὲν εἶχε ἰδέαν γιὰ τὶς ἰδιότητες τοῦ γκαζιοῦ. "Οταν λοιπὸν ἕνας δημοσιογράφος τὸν ρώτησε ἂν ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ μπῇ κανεὶς μ' ἕνα κερὶ ἀναμμένο σ' ἕνα δωμάτιο γεμάτο γκάζι, ἀπάντησε ὅτι... δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀνάψῃ τὸ γκάζι, ἐφ' ὅσον θὰταν ἀνακατεμένο μὲ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου!

"Επειτα ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἐξωφρενικὴ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι ἂν τὸ γκάζι ἦταν βλαβερὸ στοὺς πνεύμονες:

— "Οχι, καθόλου! Ἀπεναντίας, εἶνε καταλληλότερο γιὰ τὴν ἀναπνοὴ ἀπ' τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος. Αὐτὸ ὑπάρχει μόνο σὲ ἀναλογία 20% στὴν ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ τὰ καύσιμα ἀέρια ἀποτελοῦν τὰ δύο τρίτα τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ βασιλείου, περιέχονται σ' ὅλα τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ποτά μας κι' ἑπομένως εἶνε ἕνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας!

Ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῇ ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος φωτισμοῦ. Στὰ ἑπόμενα 100 χρόνια, ἐφαρμόσθηκαν διάφορες τελειοποιήσεις (ὅπως π. χ. ὁ «ἀμίαντος», ποὺ ἐφευρέθηκε τὸ 1885 ἀπ' τὸ Βὰν Οὐέλσμπαχ). Καὶ τὸ γκάζι θριάμβευσε ὡς ὅτου τὸ ἀντικατέστησε ὁ ἠλεκτροφωτισμός.

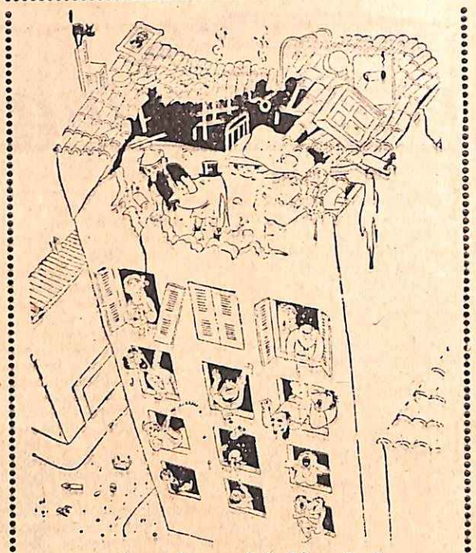

— Μὴν ἀνησυχῆτε, παιδιά. Δὲν μοῦ μένει παρὰ ἕνα ἀκόμα πείραμα νὰ κάνω!...

('Απὸ τὸ «Ici Paris»)

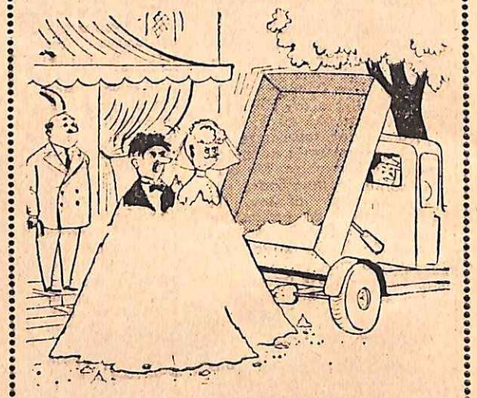

Ο ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ ΡΥΖΙΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

— Σοῦ φτάνει αὐτὸ τὸ ρύζι, ἢ θέλεις κι' ἄλλο;

('Απὸ τὴν «France Dimanche»)

— Τὸ φόρεμά μου ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. "Ολος ὁ κόσμος γύριζε στὸ δρόμο νὰ μὲ κυττάξῃ!...

Τὸ θαῦμα τῆς ἐπιστήμης

Η ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ ΝΤΕ ΜΑΖΕΛ

"Ενας ἀθῶος στὸ ἱκρίωμα

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος, ζοῦσε στὴν ὁδὸ τῶν Κτιστῶν, κοντὰ στὴ Σορβόννη, μιὰ πλούσια κυρία, ἡ Βαρώνη ντὲ Μαζέλ. Μαζί της ἔμενε κι' ὁ ἀβὲ Πουλάρ, ἕνας κληρικὸς μὲ ὡραῖο παράστημα, ποὺ ἔμοιαζε πιὸ πολὺ μὲ λοχαγὸ τῶν δραγόνων. Οἱ κακὲς ὅμως γλῶσσες ἔλεγαν πὼς οἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς οἰκοδέσποινας καὶ τοῦ πνευματικοῦ της δὲν περιορίζονταν μόνο στὸν ψυχικὸ δεσμό. Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἄλλη ἱστορία...

Ἡ Βαρώνη ἦταν, ὅπως εἴπαμε πλούσια, κι' εἶχε στὴν ὑπηρεσία της ἕναν οἰκονόμο, ποὺ λεγόταν Λεμπρέν, δυὸ καμαριέρες, μιὰ μαγείρισσα, μιὰ πλύστρα, κι' ἕναν ἁμαξᾶ. Τὸ σπίτι της εἶχε τέσσερα πατώματα. Στὸ ἰσόγειο βρίσκονταν μερικὰ σαλόνια καὶ μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη. Στὸ δεύτερο ἔμενε ἡ ἴδια. Ὁ ἀβὲ Πουλὰρ εἶχε στὴ διάθεσί του ὅλο τὸ τρίτο πάτωμα. Στὸ τελευταῖο, βρίσκονταν τὰ δωμάτια τῶν ὑπηρετῶν.

Τὸ βράδυ τῆς 27 Νοεμβρίου 1689, ἡ κυρία ντὲ Μαζὲλ δείπνησε ὅπως πάντα μαζὶ μὲ τὸν ἀβὲ Πουλὰρ καί, κατὰ τὶς ἕντεκα, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Λεμπρὲν πῆγε στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃ. "Οταν γύρισε ἀπὸ κεῖ, ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, εἶδε ἔκπληκτος ὅτι ἡ κυρία του, ποὺ συνήθως ἦταν πολὺ πρωϊνή, δὲν εἶχε σηκωθῇ ἀκόμη. Ἀνησύχησε τότε κι' ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἦταν ἄρρωστη. Ἀλλὰ βρῆκε τὴν πόρτα κλειδωμένη, πρᾶγμα ποὺ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο, γιατὶ ἤξερε πὼς ἡ κυρία του δὲν ἔπαιρνε ποτὲ τέτοιες προφυλάξεις.

Τὴ γνώμη του τὴ συμμερίστηκαν κι' οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ κι' ὅλοι μαζὶ κατέληξαν στὴν ἀποψι πὼς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία.

Σὲ λίγο, ἔφτασαν στὸ σπίτι ὁ σύμβουλος τοῦ Παλαμέντου ντὲ Σαβονιέρ, μαζὶ μ' ἕναν ἀνακριτὴ καὶ μερικοὺς ἀστυνομικούς. Κάλεσαν τότε ἕναν κλειδαρᾶ, ποὺ ἄνοιξε μ' ἕνα ἀντικλείδι τὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἐξουσίας, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τῆς Βαρώνης, ἀντίκρυσαν ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Ἡ κυρία ντὲ Μαζὲλ κολυμποῦσε μέσα στὸ αἷμα της. Ὁ σύμβουλος τοῦ Παρλαμέντου μέτρησε πενῆντα τρεῖς μαχαιριὲς πάνω στὸ σῶμα της. Τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ της ἦταν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ Βαρώνη ντὲ Μαζὲλ εἶχε πέσει θῦμα ἐγκλήματος. Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος; Καὶ ποιὰ ἐλατήρια τὸν εἶχαν παρακινήσει στὴν ἀποτρόπαιη πρᾶξι του;

Ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε μέσα στὸ δωμάτιο δὲν ἄφησε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἡ κλοπή.

Τὸ σιδερένιο χρηματοκιβώτιο τῆς Βαρώνης, ποὺ περιεῖχε κοσμήματα μεγάλης ἀξίας καὶ πολλὰ σακκουλάκια μὲ ἀσημένια νομίσματα, βρέθηκε, ὡστόσο ἄθικτο. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε καταφέρει ἴσως νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἢ δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ τὸ κάμῃ. Εἶχε ἀδειάσει, ὅμως, τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου τοῦ θύματός του. Μέσα σ' αὐτό, ἡ Βαρώνη ἔβαζε τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἔφερναν οἱ ἐπιστάτες τῶν κτημάτων της, προτοῦ τὰ ταχτοποίηση στὸ χρηματοκιβώτιό της. Ἦταν, νὰ ποῦμε, τὸ πρόχειρο ταμεῖο της. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ὑπηρετῶν, ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται μέσα σ' αὐτὸ ὀκτὼ ἢ δέκα χιλιάδες φράγκα. Ἀπὸ ὅλο αὐτὰ εἶχε ἀπομείνει μισὸ λουδοβίκειο, ποὺ ἦταν σφηνωμένο σὲ μιὰ χαραμάδα, στὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ.

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος;

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε τὴ σκέψι πὼς μόνο ἕνας ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ μποροῦσε νὰ εἶχε διαπράξει αὐτὸ τὸ ἔγκλημα κι' οἱ ὑπόνοιές του συγκεντρώθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ στὸ Λεμπρέν, πού, στὴν κατάθεσί του, εἶχε πέσει σὲ μερικὲς ἀντιφάσεις. Οἱ ὑπόνοιες αὐτὲς μετεβλήθησαν σὲ βεβαιότη, ὅταν βρέθηκε στὰ πράγματα τοῦ οἰκονόμου ἕνα ἀντικλείδι, ποὺ ἄνοιγε τὸ δωμάτιο τῆς κυρίας του.

Τοῦ κάκου, ὁ Λεμπρέν, φώναζε πὼς ἦταν ἀθῶος καὶ πὼς αὐτὸ τὸ δῆθεν ἀντικλείδι ἦταν στὴν πραγματικότητα ἕνα παληὸ κλειδί, ποὺ εἶχε χαθῇ ἄλλοτε κι' εἶχε ἀντικατασταθῇ μὲ ἄλλο. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὸν πιστέψῃ.

Ἡ δίκη του ἔγινε σὲ λίγο. Τὸ δικαστήριο τὸν κήρυξε ἔνοχο καὶ τὸν καταδίκασε νὰ πεθάνῃ πάνω στὴν ἀγχόνη.

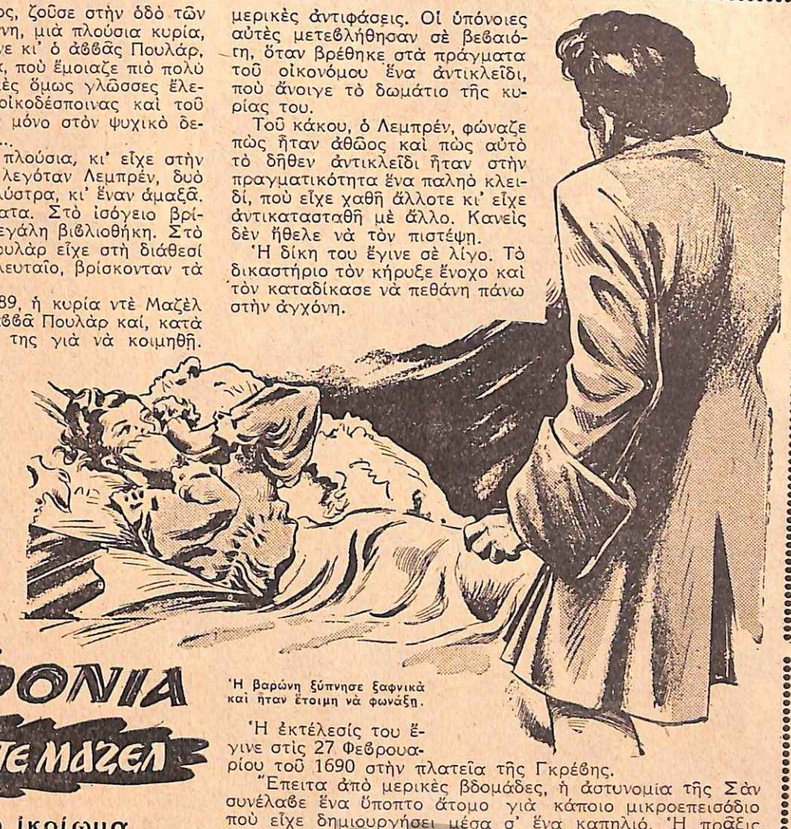

Ἡ Βαρώνη ξύπνησε ξαφνικὰ καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ φωνάξῃ.

Ἡ ἐκτέλεσίς του ἔγινε στὶς 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1690 στὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης.

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ἡ ἀστυνομία τῆς Σὰν συνέλαβε ἕνα ὕποπτο ἄτομο γιὰ κάποιο μικροεπεισόδιο ποὺ εἶχε δημιουργήσει μέσα σ' ἕνα καπηλιό. Ἡ πρᾶξις του δὲν ἦταν καὶ τόσο σοβαρή. Ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοί, ψάχνοντας στὸ σπίτι του, βρῆκαν μερικὰ σακκουλάκια μ' ἀσημένια νομίσματα. Ἐξακριβώσαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ λεγόταν Ζὰν Ζερλᾶ, ἦταν ἄλλοτε ὑπηρέτης τῆς βαρώνης ντὲ Μαζέλ, ποὺ τὸν εἶχε διώξει γιὰ διάφορες μικροκλοπὲς καὶ ὅτι, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς δολοφονίας της, βρισκόταν στὸ Παρίσι.

Ὁ Ζερλᾶ ὡδηγήθηκε τότε στὸ Σατελέ, ὅπου ὑπεβλήθη σὲ μιὰ σειρὰ βασανιστηρίων, γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια. Καὶ νὰ τί κατέθεσε:

"Οπως ἦταν φυσικό, ἤξερε θαυμάσια τὴν ἐσωτερικὴ διαρρύθμισι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Βαρώνης ντὲ Μαζέλ. Μιὰ μέρα, λοιπόν, βρίσκοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή, μπῆκε στὸ ἐσωτερικὸ κι' ἔφτασε ὡς τὸ κελλάρι χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανείς. Ἐκεῖ ἔμεινε δυὸ ὁλόκληρες μέρες, τρώγοντας ἐλιές, τυρὶ καὶ μῆλα. Τὸ πρωΐ τῆς τρίτης ἡμέρας, κατάφερε νὰ μπῇ κρυφὰ στὸ δωμάτιο τῆς Βαρώνης, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ ἀπουσίαζε καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Στὴ θέσι αὐτή, ἔμεινε ὡς τὴ νύχτα. Κατὰ τὶς ἕντεκα, ἡ κυρία ντὲ Μαζὲλ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Ζερλᾶ περίμενε νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος. Τότε γλύστρησε ἔξω ἀπὸ τὴν κρύπτη του κι' ἔσκυψε πάνω της γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὰ κλειδιά της. Ἡ ἀρχική του πρόθεσις, ὅπως τουλάχιστον κατέθεσε, δὲν ἦταν νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ἀλλ' ἡ Βαρώνη ξύπνησε, ξαφνικὰ κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ φωνάξῃ.

Ὁ Ζερλᾶ, τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο του, ἄρχισε τότε νὰ τὴν χτυπᾷ μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ δὲν σταμάτησε παρὰ μόνον ὅταν εἶδε πὼς δὲν ζοῦσε πιά. "Επειτα, πῆρε τὰ κλειδιά της, ἄνοιξε τὸ συρτάρι τῆς ντουλάπας, ὅπου ἤξερε ὅτι ἡ πρώην κυρία του ἔβαζε τὰ χρήματά της, ἁρπαξε ὅ,τι βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ καὶ κατόπιν ἔφυγε πηδῶντας ἀπὸ τὸ παράθυρο. "Οσο γιὰ τὸ σιδερένιο χρηματοκιβώτιο, δὲν τὸ πείραξε καθόλου, γιατὶ βιαζόταν νὰ φύγῃ.

Ἡ δίκη τοῦ Ζερλᾶ ἔγινε λίγο καιρὸ ἀργότερα καὶ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε νὰ πεθάνῃ πάνω στὸν τροχό. Μὲ τὴν ἴδια ἀπόφασι, κηρύχθηκε ἀθῶος ὁ ἀτυχὴς Λεμπρέν, ποὺ εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή του τὸ ἔγκλημα ἑνὸς ἄλλου!

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ που ἔφυγε

Συγκινητικὸ διήγημα

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Ντενίζ; μὲ ρώτησε ὁ Νοὲλ κρατῶντας με στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐὰν γνώρισα ποτὲ τὸν πατέρα μου, οὔτε τὴ μητέρα μου. Ὅσο μακρυὰ φτάνουν οἱ ἀναμνήσεις μου, δὲν θυμᾶμαι κοντά μου κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γιαγιά μου. Ὅλη μου ἡ ἀγάπη κι' ὅλη μου ἡ στοργὴ εἶχαν συγκεντρωθῆ σ' αὐτὴ τὴ σεβάσμια γυναῖκα, μὲ τὰ ὁλόλευκα μαλλιὰ καὶ τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο. Καὶ τώρα ἀκόμη ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά, δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὸ τρυφερό της βλέμμα καὶ τὸ γλυκό της χαμόγελο. Συγχωρέστε με γι' αὐτὴ τὴν ἐγωϊστικὴ σκέψι μου. Νομίζω πὼς καμμιὰ γυναῖκα δὲν μποροῦσε νἄχη τὸ χαμόγελο καὶ τὸ βλέμμα τῆς γιαγιᾶς μου. Καὶ πόσο μ' ἀγαποῦσε!... Ἡ ζωή μου κυλοῦσε ἤρεμα καὶ γαλήνια. Χωρὶς νὰ εἴμαστε πλούσιες, εἴχαμε κάποια οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία. Οἱ ὁλικὲς σκοτοῦρες μᾶς ἦταν ἄγνωστες. Κι' ὡστόσο, ἔβλεπα πολλὲς φορὲς τὴ γιαγιά μου νὰ κλαίη σιωπηλά, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται πὼς τὴν παρακολουθοῦσα. Κάποτε, ποὺ τὴν εἶχα ρωτήσει, μοῦ εἶχε ἀπαντήσει μ' ἕναν τρόπο πολὺ ἀόριστο, πὼς μιὰ γυναῖκα τῆς ἡλικίας της εἶχε ἕνα σωρὸ πράγματα νὰ θυμᾶται καὶ πὼς ὅλες οἱ ἀναμνήσεις της δὲν μποροῦσαν νὰ εἶνε χαρούμενες.

Σᾶς εἶπα ὅτι ἡ γιαγιά μου μ' ἀγαποῦσε. Ἡ ἀγάπη της εἶχε, ὡστόσο, κάτι τὸ παθολογικό. Αὐτὸ τὸ κατάλαβα ὅταν ἔφτασα στὰ δέκα τέσσερα χρόνια μου. Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ μὲ βλέπῃ νὰ πηγαίνω μὲ τὶς συμμαθήτριές μου κι' ἔβρισκε χίλιες δυὸ προφάσεις, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀφήνη νὰ βγαίνω ποτὲ μόνη μου. Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάῃ μὲ τόση ἐπιμονὴ γιὰ τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, ποὺ σκότωσε προκαταβολικὰ μέσα μου κάθε ἰδέα γιὰ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ ἂν ἡ σκέψις νὰ γίνω μοναχὴ γεννήθηκε μόνη της μέσα στὸ μυαλό μου, σὰν φυσικὴ συνέπεια τῆς ζωῆς μου ἢ ἂν μοῦ τὴν ὑπέβαλε ἡ γιαγιά μου. Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς, ὅταν ἔγινα δέκα ὀχτὼ χρόνων, εἶχα πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου: θὰ γινόμουν μοναχή. Εἶχα διαλέξει, μάλιστα, τὸ μοναστῆρι ὅπου θὰ πήγαινα.

Ἡ γιαγιά μου φαινόταν εὐχαριστημένη γι' αὐτή μου τὴν ἀπόφασι. Κι' ἴσως, ἐπειδὴ ἔκανε τὴ σκέψι πὼς σὲ λίγο θὰ κλεινόμουν πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ μοναστηριοῦ, ἄρχισε νὰ μ' ἀφήνη λίγο πιὸ ἐλεύθερη ἀπὸ πρίν.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ γνώρισα τὸ Νοὲλ Σωβάζ. Εἶνε περιττὸ νὰ πῶ ποῦ καὶ πῶς. Θυμᾶμαι μόνο πώς, ὅταν ζήτησε νὰ μὲ ξαναΐδῃ, δὲν δίστασα νὰ τοῦ πῶ νὰ μὲ περιμένῃ τὸ σούρουπο τῆς ἄλλης μέρας στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ κήπου ποὺ ἁπλωνόταν γύρω στὸ σπίτι μας. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις εἶχε βγῆ αὐθόρμητα ἀπὸ μέσα μου. Ἦταν σὰν διαμαρτυρία ἐναντίον τῆς ζωῆς ποὺ εἶχα ζήσει ὡς τότε. Τὰ δέκα ὀχτὼ χρόνια μου διεκδικοῦσαν τὰ δικαιώματά τους.

Ἀπὸ τότε συναντηθήκαμε πολλὲς φορές. Καί, σιγὰ - σιγά, ἡ μεγάλη ἀγάπη ἄνθισε μέσα στὶς καρδιές μας. Τὸ μοναστῆρι οὔτε τὸ σκεπτόμουν πιά. Κι' ὅταν ὁ Νοὲλ μοῦ πρότεινε νὰ γίνω γυναῖκα του, κόντευα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου.

— Ντενίζ, μοῦ εἶπε, μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσις μ' ἀναγκάζει νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι μπορῶ νὰ σὲ χάσω μοῦ εἶνε ἀνυπόφορη. Θὰ ἤθελες νὰ φύγωμε μαζί;

Τὸν κύτταξα μ' ἀπορία.

Αὐτὸς πῆρε τότε τὰ χέρια μου ἀνάμεσα στὰ δικά του καὶ αἰσθάνθηκα πὼς κάτι μοῦ περνοῦσε στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ. Ἦταν ἕνα δαχτυλίδι μὲ μπριγιάν.

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Ντενίζ; μὲ ρώτησε, ὁ Νοὲλ κρατώντας με στὴν ἀγκαλιά του.

Νόμισα πὼς θὰ λιποθυμοῦσα. Καὶ χρειάστηκε νὰ συγκεντρώσω ὅλες τὶς δυνάμεις μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου.

— Νοέλ, ἀπάντησα, τὰ λόγια σου μὲ κάνουν τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ἀπόψε κιόλας θὰ μιλήσω στὴ γιαγιά μου.

— Κι' αὔριο θὰ ἔρθω νὰ τῆς κάμω ἐπίσημα τὴν αἴτησί μου, εἶπε ὁ Νοέλ. Ὁ γάμος μας πρέπει νὰ γίνῃ ὡς τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδας. Ἔπειτα, θὰ φύγωμε γιὰ τὴν Ἀμερική.

Γύρισα χαρούμενη στὸ σπίτι κι' ἔτρεξα στὸ δωμάτιο τῆς γιαγιᾶς μου. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, τῆς τὰ εἶχα πῆ ὅλα.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἔκφρασι ποὺ πῆρε τὸ πρόσωπό της, ὅταν τῆς εἶπα ὅτι ὁ Νοὲλ θὰ μὲ ζητοῦσε τὴν ἄλλη μέρα σὲ γάμο. Φαινόταν σὰν νὰ τὰ εἶχε χαμένα.

— Τὸ λάθος εἶνε δικό μου, ψιθύρισε σὲ λίγο. Δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερη... Ὄχι, κόρη μου, δὲν μπορεῖς καὶ δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆς.

— Γιατί, γιαγιά; ρώτησα μὲ ἔκπληξι.

Ἡ γιαγιά μου ἀναστέναξε καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Ἡ στιγμὴ ἦρθε, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐκεῖνο ποὺ νόμιζα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ κρύψω γιὰ πάντα, μοῦ ἀπάντησε. Ξέρω πὼς ὁ πόνος ποὺ θὰ σοῦ προξενήσω εἶνε πολὺ μεγάλος... Ἀλλ' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μὲ καταλάβῃς καὶ θὰ μὲ συχωρέσῃς... Δὲν σοῦ μίλησα ποτὲ γιὰ τοὺς γονεῖς σου, Ντενίζ. Ἢ κι' ἂν σοῦ μίλησα, ἀπέφυγα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... Ἀλλὰ θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα τώρα... Ἡ μητέρα σου ἀγαποῦσε ἕνα νεαρὸ μηχανικό, ποὺ κι' αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε. Τὸν ἔλεγαν Ντομινίκ. Ὁ παππούς σου κι' ἐγὼ δώσαμε πρόθυμα τὴ συγκατάθεσί μας κι' ἐπρόκειτο νὰ γίνουν οἱ γάμοι τους. Ἀλλὰ μερικὲς μέρες πρωτήτερα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σκοτώθηκε σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα... Ἡ μητέρα σου ἦταν ἀπαρηγόρητη... Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς βδομάδες, ὅμως, φάνηκε τελείως ἀλλαγμένη καὶ μᾶς ἔκαμε γνωστὸ πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό: τὸν πατέρα σου. Οἱ γάμοι τους ἔγιναν σχεδὸν ἀμέσως. Ἀλλοίμονο! Γιατὶ νὰ βιαστοῦμε τόσο; Ἡ μητέρα σου εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη βία. Κι' ὁ παππούς σου κι' ἐγὼ δὲν φέραμε καμμιὰ ἀντίρρησι, ἀπὸ φόβο μήπως ἀλλάξη γνώμη... Ἦταν πιὰ ἀργά, ὅταν μάθαμε πὼς ὁ πατέρας σου καταγόταν ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια ποὺ ὅλα της τὰ μέλη εἶχαν πεθάνει τρελλοὶ κι' ὅτι κι' ὁ ἴδιος εἶχε περάσει πολλὰ χρόνια σὲ μιὰ φρενολογικὴ κλινική. Ἡ πάθησίς του ἦταν ἀνίατη καί, μ' ὅλο ποὺ δὲν παρουσίαζε ἐξωτερικὰ τίποτε τὸ ἀνώμαλο, ἡ ἀπειλὴ κρεμόταν πάντα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του... Ὅταν ἤρθες στὸν κόσμο, δὲν περίμενα πὼς θὰ ζήσῃς. Οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπαγγείλει τὴ θανατικὴ καταδίκη σου... Οἱ προβλέψεις τους, ὡστόσο, δὲν ἐπαληθεύσαν. Δὲν ἔγινε, ὅμως, τὸ ἴδιο μὲ τὸν ἀδελφό σου ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο ἕνα χρόνο ἔπειτα ἀπὸ σένα. Πέθανε τὸ δεύτερο χρόνο, χωρὶς οἱ γιατροὶ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν σώσουν. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ξέσπασε τὸ δρᾶμα. Μιὰ νύχτα, ὁ πατέρας σου κυριεύθηκε, ξαφνικά, ἀπὸ μιὰ κρίσι τρέλλας, ἅρπαξε τὴ μητέρα σου ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ τὴν πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο... Ἔπειτα πῆδησε κι' αὐτός... Τοὺς βρήκαμε καὶ τοὺς δυὸ νεκροὺς πάνω στὸ πεζοδρόμιο... Τὸ σπίτι μας εἶχε δυὸ νεκροὺς ταυτοχρόνως...

Ἡ γιαγιὰ σκούπισε ἕνα δάκρυ ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ συνέχισε:

—Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ δρᾶμα, οἱ φόβοι μας γιὰ σένα ἔγιναν μεγαλύτεροι. Ἀλλ' εὐτυχῶς μεγάλωσες χωρὶς νὰ σοῦ συμβῆ κανένα κακό. Ἡ γνώμη τῶν γιατρῶν, ὅμως, εἶναι κατηγορηματική. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ παντρευτῆς. Γιατί, ἂν γλύτωσες σὺ τὸν κίνδυνο εἶνε πολὺ πιθανόν, ἂν ὄχι βέβαιο ὅτι δὲν θὰ συμβῆ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ φέρῃς στὸν κόσμο. Ἡ ἀσθένεια, ποὺ τὸ μικρόβιό της βρίσκεται μέσα σου, δὲν χωρατεύει... Νὰ γιατὶ προσπάθησα νὰ σὲ πείσω ν' ἀκολουθήσῃς τὸ δρόμο τῆς θρησκείας. Ἡ ζωή, ἀγαπημένο μου παιδί, σοῦ εἶχε ἀρνηθῆ τὶς γαρές της. Δὲν σοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ζητήσῃς τὶς χαρὲς τοῦ οὐρανοῦ.

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Εἶχα ἀκουμπήσει κι' ἐγὼ τὸ κεφάλι μου στὰ πόδια της κι' ἔκλαιγα ἀπαρηγόρητα... Δὲν ξέρω πόση ὥρα κλάψαμε μαζὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἔστειλα τὸ δαχτυλίδι στὸ Νοὲλ μαζὶ μ' ἕνα εὐγενικὸ γράμμα. Τοῦ ἔγραφα ὅτι ἡ ξαφνικὴ αἴτησίς του μὲ εἶχε κάμει νὰ τὰ χάσω καὶ νὰ μὴν μπορέσω νὰ τοῦ δώσω τὴν ἀπάντησι ποὺ ἤθελα... Ὄχι, δὲν εἶχα σκεφτῆ ποτὲ νὰ γίνω γυναῖκα του. Αἰσθανόμουνα μόνο μιὰ μεγάλη φιλία γι' αὐτόν. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Δὲν τὸν ξαναεῖδα. Κι' ἔνοιωσα μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι, ὅταν ἔμαθα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πὼς εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική...

Ἡ τραγικὴ ἀποκάλυψις ποὺ εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ μοῦ κάμῃ ἡ γιαγιά μου ἔφθειρε ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία της. Κι' ἡ δυστυχισμένη πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες.

Εἶχα ἀπομείνει μιὰ μόνη καὶ σκέφτηκα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ πραγματοποιήσω τὴν παληὰ ἀπόφασί μου: θὰ κλεινόμουν σὲ μοναστῆρι. Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τῆς μοίρας. Ἄρχισα, λοιπόν, νὰ προετοιμάζωμαι καί, μιὰ μέρα, ἀποφάσισα νὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ μου. Γιὰ πρώτη φορά, πῆρα τὸ θάρρος νὰ μπῶ στὸ κοριτσίστικο δωμάτιο τῆς μητέρας μου, ποὺ ἦταν κλειστὸ ἀπὸ χρόνια. Κι' ὅπως ἔψαχνα μέσα σ' ἕνα παληὸ ἔπιπλο, βρῆκα ἕνα κουτάκι, ποὺ ἦταν δεμένο μὲ μιὰ ρόζ κορδελίτσα. Δὲν ξέρω τί μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἀνοίξω... Μέσα σ' αὐτό, βρίσκονταν ἕνα δαχτυλίδι, μερικὰ μαραμένα λουλούδια καὶ μιὰ δέσμη μὲ γράμματα.

— Νὰ τὰ μόνα πράγματα ποὺ ἀπόμειναν ἀπὸ τὴ μητέρα μου, σκέφτηκα.

Καὶ διάβασα ἕνα - ἕνα τὰ γράμματα. Ἦταν ἀπὸ τὸν Ντομινίκ, τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη. Ἀλλ' ἕνα ἀπ' αὐτά, τὸ τελευταῖο, ἀνέφερε μερικὰ πράγματα πού, στὴν ἀρχή, μοῦ φάνηκαν ἀκατανόητα.

«Ἀγαπητή μου, ἔγραφε ὁ Ντομινίκ, τὸ νέο ποὺ μοῦ γράφεις μὲ γέμισε χαρά. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, θὰ εἶσαι γυναῖκα μου μπροστὰ στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου καὶ δὲν θὰ ἔχωμε νὰ κρύψωμε τίποτε ἀπὸ κανένα. Θὰ ἤθελα τὸ παιδὶ ποὺ πρόκειται νὰ φέρῃς στὸν κόσμο νὰ εἶνε κορίτσι, γιὰ νὰ ἔχη τὴ χάρι, τὸ χαμόγελο καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια σου... Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇς καθόλου, ἀγαπημένη μου. Θὰ φύγωμε μακρυὰ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθη τὴν ἀκριβῆ ἡμέρα τοῦ τοκετοῦ σου. Κι' ἔπειτα, γιατὶ τάχα δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς τὸ παιδί μας γεννήθηκε πρὶν τῆς ὥρας του;...».

Χοειάστηκε νὰ διαβάσω πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ νὰ καταλάβω τὸ ἀληθινό του νόημα... Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐξηγοῦσε τὴν περίεργη βία τῆς μητέρας μου νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄλλον. Ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα νόμιμο πατέρα στὸ παιδὶ ποὺ εἶχε στὰ σπλάγχνα της. Κι' αὐτὸ τὸ παιδὶ ἤμουν ἐγώ. Νὰ γιατὶ δὲν εἶχα πεθάνει, ὅπως ὁ ἀδελφός μου. Δὲν ἤμουν παιδὶ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔφερα τ' ὄνομά του. Ὄχι, Ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ Ντόμινίκ. Εἶχα, λοιπόν, δικαιώματα κι' ἐγὼ στὴ ζωή...

Ὥστε δὲν ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ φόβος τῆς κληρονομικῆς ἀρρώστειας; Ἤμουνα ὅλο χαρούμενη καὶ δὲν ἤξερα πῶς νὰ ἐκδηλώσω τὴ χαρά μου. Ἀλλὰ ὁ Νοέλ; Τὸν ἔχασα χωρὶς λόγο, χωρὶς νὰ πολυεξετάσω τὰ πράγματα. Καὶ τὸν ἀγαποῦσα τόσο! Ποῦ θὰ μπορέσω νὰ τὸν βρῶ; Θὰ μ' ἀγαπάῃ ἄραγε ἀκόμα; Ἡ μήπως ἐκεῖ στὸ Νέο Κόσμο τὸν τύλιξε ἕνας «ξανθὸς ἄγγελος» ἀπ' αὐτοὺς ποὺ σκορποῦν τὸν ψεύτικο ἔρωτά τους στὸν καθένα; Εἶχα μιὰ ἀγωνία ὅλο τὸ διάστημα ποὺ συγκέντρωσα ἕνα ποσὸν καὶ ἔβγαλα τὰ χαρτιά μου γιὰ τὸ ὑπερατλαντικὸ ταξίδι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἔφευγα γιὰ τὴν Ἀμερική. Κοπίασα πολὺ γιὰ νὰ βρῶ τὸν Νοέλ. Ἀλλὰ τὸν βρῆκα. Καὶ βρῆκα μέσα στὴν καρδιά του ὅλη τὴν παληὰ ἀγάπη του γιὰ μένα. Ὅταν τοῦ ἐξήγησα γιὰ ποιοὺς λόγους εἶχα ἀρνηθῆ τὴν πρότασί του, κλάψαμε κι' οἱ δυὸ ἀπὸ χαρὰ κι' εὐτυχία. Ἡ εὐτυχία μας ἦταν ἀνείπωτη ὕστερα ἀπ' τὴ δραματικὴ μας ἀγωνία.

Ἀλλὰ τώρα ὅλο αὐτὸ τὸ κακὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει πιά. Εἴμαστε παντρεμένοι ἀπὸ δυὸ χρόνια. Καὶ νομίζω πὼς καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ μένα...

ΜΑΡΣΕΛ ΣΩΡΕΛ

Χρειάστηκε νὰ διαβάσω πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ νὰ καταλάβω τὸ ἀληθινό του νόημα.

Ταξειδεύοντας στὴ ΝΟΤΙΟ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ χώρα δίχως ἄντρες καὶ τὸ ρεσιτὰλ γιὰ τοὺς λεπρούς

Μπορεῖ καθένας νὰ κάνῃ ἕνα γρήγορο καὶ διασκεδαστικὸ ταξεῖδι στὶς χῶρες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, χωρὶς νὰ κουνηθῇ καθόλου ἀπ' τὴν πολυθρόνα του... Ἀρκεῖ μόνο νὰ διαβάσῃ ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξεδόθη τελευταίως στὸ Λονδῖνο, μὲ τὸν τίτλο «Τροπικὲς περιπέτειες». Ὁ συγγραφεὺς Γουίλλαρντ Πράϊς διηγεῖται διάφορες περίεργες λεπτομέρειες ἑνὸς ταξειδιοῦ του ἀπ' τὸ Ρίο Γκράντε ὡς τὴν Παταγονία.

Στὴν περιοχὴ τῆς Διώρυγος τοῦ Παναμᾶ, ὁ Πράϊς βρῆκε μιὰ παράξενη διάκρισι χρωμάτων... Τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀνοίγματος τῆς διώρυγος, οἱ Ἀμερικανοὶ πληρώνονταν μὲ ἀμερικανικὸ χρυσάφι κι' οἱ ἰθαγενεῖς μὲ τὰ ἀσημένια νομίσματα τοῦ Παναμᾶ. Σήμερα πληρώνονται ὅλοι μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ διάκρισις. Καταστήματα, ρεστωράν, κλπ., ἀναφέρουν στὶς ἐπιγραφές τους ἂν προορίζωνται γιὰ τοὺς «Χρυσοῦς» (Ἀμερικανοὺς) ἢ γιὰ τοὺς «Ἀσημένιους». Ἀλλοίμονο δὲ σ' ἕνα πελάτη τῆς δευτέρας κατηγορίας, ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ μπῇ σ' ἕνα κατάστημα τῆς πρώτης...

Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ὑπάρχουν ἄλλα δωμάτια γιὰ τὶς «Χρυσὲς κυρίες» κι' ἄλλα γιὰ τὶς «Ἀσημένιες». Ἀκόμη καὶ... τὰ ἀνακουφιστήρια εἶνε τεσσάρων κατηγοριῶν : γιὰ «Χρυσοὺς ἄνδρες», γιὰ «Χρυσὲς γυναῖκες», γιὰ «Ἀσημένιους ἄνδρες» καὶ γιὰ «Ἀσημένιες γυναῖκες»! Καὶ πάνω σὲ μιὰ βρύση μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Μόνον γιὰ Χρυσοῦς», κάποιος ἔγραψε εἰρωνικὰ μὲ μολυβάκι τὶς λέξεις : «Δὲν διψᾶνε κι' οἱ Ἀσημένιοι;».

Ἂς κάνουμε τώρα ἕνα πήδημα ὡς τὸ Περού. Στὴ χώρα αὐτή, ὑπάρχουν ἀκόμη δοῦλοι, ἰθαγενεῖς ὅλοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἡ τύχη τους εἶνε ἀληθινὰ τραγικὴ κι' ἀποτελεῖ μιὰν ἀπίστευτη περιφρόνησι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἂν μιὰ κοπέλλα σκλάβα, ποὺ ὑπηρετεῖ σ' ἕνα σπίτι λευκῶν, ἀποκτήσῃ ἕνα παιδὶ — καρπὸ πάντοτε τῶν σχέσεων κάποιου ἀρσενικοῦ μέλους τῆς οἰκογενείας — ἀναγκάζεται νὰ τὸ σκοτώσῃ ἢ νὰ τὸ παραδώσῃ σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο.

Στὴν Ἀργεντινή, τὴ χώρα τῆς ἀφθονίας, γίνεται ἀπίστευτη κατανάλωσις κρέατος. Ἀναλογοῦν 150 κιλὰ κρέας τὸ χρόνο σὲ κάθε κάτοικο, ἄντρα γυναῖκα ἢ παιδί.

Ἡ Ἀργεντινὴ ἐξάγει περισσότερο κατεψυγμένο ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα (τὰ 84 % τῆς συνολικῆς ποσότητος ποὺ ἐξάγεται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο). Κι' ὅμως τὸ κρέας αὐτὸ ἀντιπροσωπεύει μόλις τὰ 35 % τῆς παραγωγῆς της. Τὸ ὑπόλοιπο καταναλίσκεται ἀπ' τοὺς ἴδιους τοὺς κατοίκους της.

Ὑπάρχει στὴ Νότιο Ἀμερικὴ μιὰ χώρα ποὺ προσφέρει στοὺς ἀποίκους, ἐντελῶς δωρεάν, ὁσοδήποτε εὔφορο ἔδαφος! Εἶνε ἡ Κολομβία, μιὰ μικρὴ δημοκρατία, ποὺ ἔχει ἐλαχίστους κατοίκους ἀνάλογα μὲ τὴν ἔκτασί της καὶ θέλει νὰ προσελκύσῃ κι' ἄλλους. Μόνον ποὺ κάθε ἄποικος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ καλλιεργήσῃ τὴ γῆ ποὺ θὰ τοῦ παραχωρηθῇ, καὶ νὰ δώσῃ στὸ Κράτος τὰ 7 % τῆς παραγωγῆς του.

Ἡ Παραγουάη εἶνε.. ὁ παράδεισος τῶν θαυμαστῶν τοῦ ὡραίου φύλου! Ἀναλογεῖ ἕνας ἄντρας σὲ κάθε πέντε γυναῖκες... Δὲν ἔχει λοιπὸν κανεὶς, παρὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα κομμάτι γῆς, νὰ στήσῃ μιὰ καλύβα καὶ νὰ περιμένῃ... Σὲ λίγο, θὰ παρουσιασθοῦν τόσες ὑποψήφιες, διατεθειμένες νὰ καλλιεργήσουν τὸ κτῆμα του, νὰ χτίσουν τὸ σπίτι του καὶ νὰ μαγειρεύσουν τὰ φαγητά του, ὥστε δὲν θὰ ξέρῃ ποιὰ νὰ διαλέξῃ!

Μιλῶντας γιὰ τὴ Νικαράγουα, ὁ Γουίλλαρντ Πράϊς διηγεῖται μιὰ περίεργη ἱστορία, ποὺ συνέβη σὲ κάποιον περίφημο τραγουδιστὴ τῆς "Οπερας.

Τοῦ εἶχαν προκαταβολὴ ἕνα σεβαστὸ ποσόν, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ στὴν "Οπερα τοῦ Μανάος (τῆς πρωτεύουσας τῆς Νικαράγουας) "Οταν ἔφτασε ὅμως σ' αὐτὴ τὴν πόλι, τὸν πληροφόρησαν ὅτι εἶχε ματαιωθῇ ἡ παράστασι τῆς "Οπερας κι ὅτι θὰ τραγουδοῦσε σ' ἕνα ρεσιτάλ.

Τὸν ἐπῆγαν τὴ νύχτα σ' ἕνα δάσος, ὅπου βρισκόταν ἕνα μοναχικὸ κτίριο. Τὸν ὡδήγησαν σὲ μιὰ αἴθουσα μισοσκοτεινή, πάνω σὲ μιὰ πρόχειρη σκηνή. Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὸ ἀκροατήριο, καταλάβαινε ὅμως πὼς ἦταν πολυάριθμο. Κανεὶς δὲν ἐχειροκρότησε τὰ τραγούδια του. Ὡς τὸ τέλος τοῦ ρεσιτὰλ ἁπλωνόταν νεκρικὴ σιωπὴ μέσα στὴν αἴθουσα...

"Επειτα ὁ ἠθοποιὸς ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του. Καί, τὴν ἄλλη μέρα, ἔμαθε πὼς εἶχε τραγουδήσει σ' ἕνα λεπροκομεῖο, τὸ μεγαλείτερο τοῦ κόσμου!

"Οσοι ταξειδεύουν μὲ τὰ ποταμόπλοια στὸν Ἀμαζόνιο, ὀφείλουν νὰ φοροῦν πιτζάμες καὶ νὰ μένουν ξυπόλητοι σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι! Αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ συνήθεια τοῦ τόπου. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, βάζουν ὅλοι ἕνα σακκάκι πάνω ἀπ' τὴν πιτζάμα τους. Τίποτε περισσότερο...

Κάποιος Ἀμερικανὸς λοιπόν, σὲ τέτοια περίπτωσι, κάθησε νὰ φάῃ δίχως σακκάκι — ἀλλὰ μὲ μεταξωτὸ πουκάμισο, κολλάρο καὶ γραβάτα. Ὁ πλοίαρχος σκανδαλίστηκε γι' αὐτὴ τὴν «ἀπρέπεια» καὶ ψιθύρισε λίγες λέξεις σ' ἕνα σερβιτόρο. Ἐκεῖνος βγῆκε ἀμέσως ἀπ' τὴν τραπεζαρία, ξαναγύρισε σὲ λίγο κι' ἔδωσε στὸν Ἀμερικανὸ ἕνα ἄσπρο σακκάκι!

Ὁ ταξειδιώτης τὸ φόρεσε, χωρὶς νὰ φανῇ πὼς πειράχτηκε ἀπ' τὸ μάθημα. Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως, ἔδωσε στὸν πλοίαρχο μιὰ πληρωμένη ἀπάντησι. Ἀφοῦ δηλαδὴ παρουσιάστηκε στὸ τραπέζι ἄψογα ντυμένος, ἔστειλε τὸν καμαρότο στὴν καμπίνα του νὰ φέρῃ... ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ παπούτσια καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ στὸν ξυπόλυτο πλοίαρχο!

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

— Ἀ!... Σὲ βρῆκα Λάκη!...

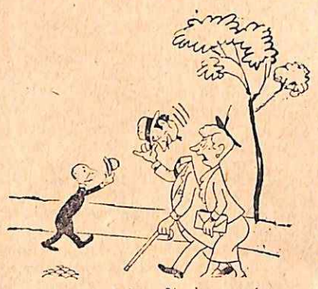

— Νὰ δῶ πότε θ' ἀποφασίσῃς ν' ἀγοράσῃς ἕνα καπέλλο ποὺ νὰ μὴ σούρχεται τόσο στενό!...

— Ἄθλιε!... Μὲ τὴν ὑπηρέτριά μου; — Θὰ προτιμοῦσα τὴν κυρία, μὰ μοῦ τὴν πῆρε τ' ἀφεντικό μου στὸ σαλόνι!..

— Κόψε μου, σὲ παρακαλῶ, λίγο ἀκόμα τὰ μαλλιά, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο!

ΜΕΡΙΚΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἀπὸ τὸ ΜΕΓΑΛΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ & ΓΡΑΒΑΤΩΝ

ΜΑΡΟΥΣΗ

Ποπλὶν ἔξτρα	Δρχ.	32.000
Μεταξωτὰ ἑλληνικὰ	»	56.000
Τρικολὶν Ἀγγλίας	»	54.000
» »	»	78.000
Λινομέταξα	»	42.000
Πυζάμες λινὲς	»	47.000
» φανέλλα	»	52.000

100.000 ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ & ΓΡΑΒΑΤΕΣ

ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

ΜΑΡΟΥΣΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 62 ΠΑΤΗΣΙΩΝ 8

Ἡ περίεργη ἐπίδρασις ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ὑπεύθυνη γιὰ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ δεινά μας!

Γι' αὐτὴ τὴν περίεργη δυσθυμία ποὺ σᾶς πιάνει πολλὲς φορὲς καὶ ὄχι μόνον σᾶς, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους γύρω σας, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται οὔτε τὰ παιδιά, δὲν εἴσαστε ὑπεύθυνοι σεῖς... ἀλλ' ἡ σελήνη!

Μὴ γελᾶτε! Διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ Γάλλος ἰατρὸς Πεγιὸν ἢ ὁ ἀστρονόμος Ρενὲ Σούντρ, τὸ βεβαιώνουν.

Καὶ ἡ σελήνη δὲν εἶνε μόνον ὑπεύθυνη γιὰ τὴν κακοκεφιά μας. Αὐτὴ ἀκόμη εὐθύνεται γιὰ τὶς νευρικὲς κρίσεις μας, καθὼς καὶ γιὰ τὶς κρίσεις τοῦ ἀρθριτισμοῦ, τῆς ὀρτικάριας, τῆς ποδάγρας, τῆς κυψελίτιδος, γιὰ τὶς διαταραχὲς τοῦ πεπτικοῦ μας συστήματος καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο σωρὸ κακά, μικρὰ ἢ μεγάλα, ποὺ ἡ σύγχρονη ἰατρικὴ φορτώνει στὴ ράχη της.

Περισσότερο εὐαίσθητες στὶς ἐπιδράσεις τῆς σελήνης εἶνε οἱ γυναῖκες. Ὡς γνωστόν, ὁ κύκλος τῆς ἀποβολῆς αἵματος ἔχει τὴν ἴδια διάρκεια μὲ τὸν κύκλο τῆς σελήνης, διαρκεῖ, δηλαδή, 28 - 29 ἡμέρες. Διάφορες στατιστικὲς παρατηρήσεις, ποὺ συγκεντρώθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ περισσότερες γυναῖκες παρουσιάζουν αὐτὴ τὴν ἀποβολὴ ταῦ αἵματος κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ προηγοῦνται ἀπὸ τὶς φάσεις τῆς σελήνης ἢ κατὰ τὶς δύο ἑπόμενες ἡμέρες. Σὲ ἄλλους παρατηροῦνται ἀντανακλαστικὲς διαταραχές, π. χ. διάφορα «τίκ» πρὸ εἰωθότων βλεφάρων, σπασμοί, κ.τ.λ. Οἱ κρίσεις αὐτὲς γίνονται ἐντονώτερες κατὰ τὴν περίοδο τῆς νέας σελήνης καὶ τῆς πανσελήνου, ἰδίως ἂν τὰ ἐν λόγω ἄτομα ἐξετέθησαν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐφιαλτικὰ ὄνειρα, νυκτερινοὶ τρόμοι, ἐφιδρώσεις, γενικὴ καχεξία, ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα θὰ ὑποχωρήσουν κατόπιν, γιὰ νὰ ξαναφανοῦν στὴν ἑπομένη φάσι.

Στὶς γυναῖκες, ποὺ ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασι τῆς σελήνης, αὐτὲς οἱ νυχτερινὲς διαταραχὲς ἔχουν πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα : μαραίνουν τὴν ἐπιδερμίδα τους, κάνουν τὰ χαρακτηριστικά τους ἄτονα, ἀφαιροῦν ἀπὸ τὰ μαλλιά τους τὴ λάμψι τους κι' ὄχι σπάνια προκαλοῦν τὴν ἐμφάνισι κηλίδων στὸ πρόσωπο, στὰ χέρια, κτλ. Σὲ ἄλλες, κατὰ τὴν ἔναρξι τῶν φάσεων τῆς σελήνης, τὰ νύχια τους γεμίζουν στίγματα ἢ σπάζουν.

Οἱ φάσεις τῆς σελήνης γίνονται ἐπίσης αἰσθητὲς στοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἔκζεμα, ὀρτικάρια, διάφορες δερματοπάθειες, ἀρθριτισμό, ρευματισμούς, ἀσθμα, κτλ.

Ἡ κυψελίτις, ἐξ ἄλλου, εἶνε μιὰ ἀσθένεια ποὺ παρατηρεῖται συνήθως στὶς γυναῖκες ποὺ ὑφίστανται ἔντονη τὴν ἐπίδρασι τῆς σελήνης.

Ὅπως βλέπετε, ἡ σελήνη εἶνε ὑπεύθυνη γιὰ ὄχι λίγες ἀπὸ τὶς ἀσθένειες καὶ τὰ δεινά μας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀποστροφὴ ποὺ ἐνέπνεε αὐτὸ τὸ ἄστρο σὲ παλαιότερες ἐποχές. Στὴν Ἰρλανδία π. χ. οἱ ἄνθρωποι γονατίζαν ἐμπρὸς στὴ νέα σελήνη καὶ ἔλεγαν: «Ὦ σελήνη, ἄφησέ μας ὅπως μᾶς βρῆκες». Στὴ Σκωτία, ἐξ ἄλλου, τὶς Ἰνδίες, τὴν παληὰ Ρωσσία, τὴν Πομερανία καὶ διάφορες περιοχὲς τῆς Γερμανίας, ἡ Δευτέρα, ποὺ ἡ παράδοσις τὴν ἀφιερώνει, ὡς γνωστόν, στὴ σελήνη ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποφράς ἡμέρα. Γιὰ τοὺς Μαρωνίτες (Χριστιανοὺς Ἄραβες) τρεῖς Δευτέρες ἰδίως ἐθεωροῦντο ὡς ἐξαιρετικὰ ἀποφράδες: ἡ πρώτη Δευτέρα τοῦ Ἀπριλίου—ἡμέρα τῆς γενν ήσεως τοῦ Κάϊν καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἄβελ — ἡ πρώτη Δευτέρα τοῦ Αὐγούστου — ἡμέρα τῆς καταστροφῆς τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων — καὶ ἡ τρίτη Δευτέρα τοῦ Δεκεμβρίου — ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰούδα... Οἱ μόνοι ἴσως ποὺ ἐκτιμοῦν καὶ ἀγαποῦν τὴ σελήνη εἶνε οἱ ἐρωτευμένοι. Ἀλλ' ὡς γνωστόν, τίποτε δὲν διαρκεῖ λιγώτερο ἀπὸ τοὺς ὅρκους ποὺ δίνουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς της...

✪✪

Ὁ «μικρὸς ξανθὸς ἄγγελος» ποὺ ἔνιωσε ἀπάτεως

Πρὶν ἀπὸ 27 χρόνια ζοῦσε στὴ Βιέννη ἕνα παιδάκι, ἡλικίας τριῶν χρόνων, μὲ σγουρὰ ὁλοξάνθα μαλλιά, γαλανὰ ματια καὶ πρόσωπο ἀληθινὰ ἀγγελικό. Λεγόταν Τορλεὶφ Κάπρι. Τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε μὲ τοὺς γονεῖς του, ἐπολιορκεῖτο κάθε μέρα ἀπὸ ἕνα σωρὸ φωτογράφους καὶ ζωγράφους, ποὺ ἤθελαν ν' ἀναπαραστήσουν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἄγγελος πεσμένος ἀπὸ τὸν οὐρανό. Στὸ τέλος, ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὸ καὶ ἡ αὐστριακὴ Κυβέρνησις, ποὺ ἔδωσε ἐντολὴ στὸν ἐπίσημο χαράκτη τοῦ νομισματοκοπείου ν' ἀναπαραστήσῃ τὴ μορφὴ αὐτοῦ τοῦ μικροῦ στὰ χαρτονομίσματα τῶν 50 φιορινίων. Πολλὰ τέτοια κυκλοφοροῦν καὶ σήμερα ἀκόμη.

Πέρασαν 27 χρόνια. Ὁ Τορλεὶφ Κάπρι εἶνε σήμερα 30 χρόνων. Κι' ὅλες οἱ ἐφημερίδες τῆς Αὐστρίας δημοσίευσαν καὶ πάλι τὴ φωτογραφία του. Ἀλλ' ἡ λεζάντα ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπ' αὐτὴν ἀναφέρει ὅτι ὁ «μικρὸς ξανθὸς ἄγγελος» εἶνε ἕνας ἐπικίνδυνος κακοποιός, ποὺ κατάφερε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς συμπατριῶτες του, ἐμφανιζόμενος ὡς ἀντιπρόσωπος μιᾶς ἑταιρείας προστασίας τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου καὶ νὰ εἰσπράξῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἕνα ποσὸν 25.000 φιορινίων.

SOLID ΔΙΣΚΙΑ ΒΑΘΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

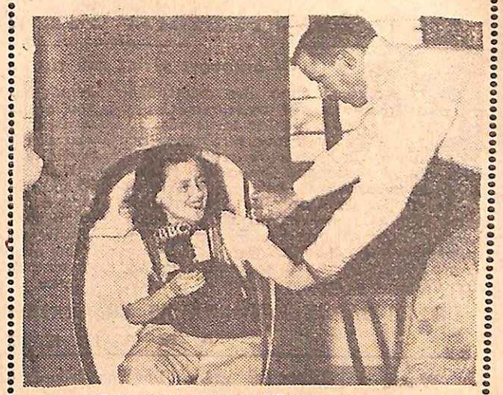

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἡ γνωστὴ Ἀγγλίδα ὑπνωτίστρια Λέσλη Πίτιγκτον κατέβηκε στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης μέσα σ' ἕνα «καταδυτικὸ κώδωνα» κι' ἐπικοινώνησε μὲ τὸ σύζυγό της ποὺ βρισκόταν στὸ κτίριο τῶν Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν. Τὸ πείραμα αὐτὸ τηλεπικοινωνίας πραξέπνεσε μεγάλη ἐντύπωσι στὴν Ἀγγλία. Στὴ φωτογραφία μας ἡ κ. Πίτιγκτον λίγη ὥρα πρὸ τοῦ πειράματος κάνει μιὰ δοκιμαστικὴ κατάδυσι. Νὰ λοιπὸν μιὰ βαρρελέα γυναίκα ποὺ δοκίμασε τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις μιᾶς παρόμοιας δοκιμῆς ποὺ περιέκλειε καὶ ἀκέτους κινδύνους.

ΔΥΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ

Ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς «μποξὲρ» Τζὸὺ Μάξιμ ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λονδῖνο γιὰ ν' ἀγωνισθῇ μὲ τὸν Φρέντυ Μίλλς, Ἄγγλο πρωτοπυγμάχο, ποὺ ἔχει τὴ φήμη τοῦ «ἀήττητου». Ὁ ἀγὼν προβλέπεται πολὺ σκληρός. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τοὺς δύο ἀντιπάλους νὰ γευματίσουν φιλικότατα σ' ἕνα Λονδρέζικο «ρεστωράν».

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πρὸ ἡμερῶν τοποθετήθηκε ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Ἱσπανο-Ἀμερικανικῆς ἐκκλησίας τῆς Μαδρίτης, ποὺ πρόκειται νὰ εἶνε, σὲ μεγέθος, ἡ τρίτη ἐκκλησία τοῦ κόσμου. Ὑψηλοτερη ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης, ἡ ἐκκλησία αὐτὴ θὰ ἔχῃ 18 θωμοὺς. Θὰ μποροῦν δηλαδὴ νὰ τελοῦνται 18 λειτουργίες συγχρόνως. Ἂν κρίνῃ τώρα κανεὶς ἀπὸ τὴν μακέττα αὐτή, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν Ἱσπανικὸ τύπο, ἡ νέα ἐκκλησία παρ' ὅλο τὸν ὄγκο της δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τοὺς περιφήμους γιὰ τὴν ὀρχιτεκτονική τους ὡμορφιὰ παληοὺς καθεδρικοὺς ναούς.

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΩΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Οἱ διάφορες αἰτίες ποὺ τὴν προκαλοῦν

Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ εἶνε ἀνυπέρβλητοι στὰ ζητήματα τῆς στατιστικῆς, μᾶς λένε ὅτι τὰ ἄτομα ἡλικίας κάτω τῶν 30 χρόνων, ποὺ ἔχουν βάρος κατώτερο ἀπ' τὸ κανονικό, ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Μ' ἁπλούστερα λόγια, οἱ ἀδύνατοι ζοῦν περισσότερο ἀπ' τοὺς παχεῖς.

Ἀλλὰ πῶς θὰ ξέρετε ἂν εἴσαστε ἀδύνατος ἢ παχύς; Μαντεύομε τὴν ἀπάντησί σας: Ἀρκεῖ νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη σας. Σωστά. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ πᾶτε στὸ γειτονικὸ φαρμακεῖο καὶ νὰ ζυγισθῆτε. Κι' αὐτὸ σωστό. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς ποὺ θὰ σᾶς δώση ἡ πλάστιγγα τοῦ φαρμακοποιοῦ δὲν ἔχει ἀξία παρὰ μόνον ἂν τὸν συγκρίνετε μὲ τὸ βάρος ποὺ εἴχατε πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἢ μερικοὺς μῆνες.

Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, ὅμως, δὲν θὰ μάθετε ὅτι τὸ βάρος σας εἶνε ἀνώτερο ἢ κατώτερο ἀπ' τὸ κανονικό. Αὐτὸ θὰ τὸ πληροφορηθῆτε μόνον ὅταν συμβουλευθῆτε τοὺς κατωτέρω πίνακες ποὺ σύνταξαν οἱ σύγχρονοι φυσιολόγοι ἔπειτα ἀπὸ παρατηρήσεις σὲ πολὺ μεγάλο ἀριθμὸ ἀτόμων.

ΜΕΣΟ ΒΑΡΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ

ΑΝΔΡΕΣ

Ὕψος σὲ μέτρα	Βάρος σὲ κιλὰ (Συνήθης ἐνδυμασία, χωρὶς σακκάκι, ὑπόδησις)							
	ΗΛΙΚΙΑ							
	15–19	20–24	25–29	30–34	35 39	40–44	45–49	50–54
1,525	51,300	54,000	56,200	57,600	58,500	59,900	60,800	61,200
1,55	52,200	54,900	57,100	58,500	59,400	60,800	61,700	62,100
1,575	53,500	56,200	58,000	59,400	60,300	61,700	62,600	63,000
1,60	54,900	57,600	59,400	60,800	61,700	63,000	64,000	64,400
1,625	56,200	59,400	60,800	62,100	63,500	64,400	65,300	65,800
1,65	58,100	61,200	62,600	64,000	65,300	66,200	67,100	67,600
1,675	59,900	63,000	64,400	65,800	67,100	68,000	68,900	69,400
1,70	61,700	64.400	66,200	67,600	68,900	69,800	70,800	71,200
1,725	63,500	66,200	68,000	69,900	71,200	72,100	73,000	73,500
1,75	65,300	68,000	69,800	71,700	73,500	74,400	75,300	75,700
1,775	67,100	69,800	71,700	73,900	75,700	76,700	77,600	78,000
1,80	69,400	71,700	73,900	76,600	78,000	79,400	80,300	80,700
1,825	71,700	73,900	76,700	78,900	80,700	82,100	83,000	83,500
1,85	73,900	76,200	79,400	81,600	83,500	84,800	86,200	86,600
1,875	76,200	78,500	82,100	84,400	86,600	88,000	89,400	89,800
1,90	78,500	80,700	84,800	87,000	89,400	91,200	92,500	93,000

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὕψος σὲ μέτρα	Βάρος σὲ κιλὰ (Συνήθης ἐνδυμασία, ὑπόδησις, ὄχι παλτὸ)							
	ΗΛΙΚΙΑ							
	15–19	20–24	25–29	30–34	35–39	40–44	45–49	50–54
1,50	49,900	51,300	52,600	54,000	55,300	57,100	58,500	59,400
1,525	50,800	52,200	53.500	54,800	56,200	58,000	59,400	60,300
1,55	51,700	53,000	54,400	55,800	57,100	59,000	60,300	61,200
1,575	53,000	54,400	55,300	56,700	58,500	60,300	61,700	62,600
1,60	54,400	55,800	56,700	58,000	59,900	61,700	63,000	64,000
1,625	55,800	57,100	58,500	59,900	61,700	63,000	64,400	65,300
1,65	57,100	58,500	59,900	61,700	63,500	64,900	66,200	67,100
1,675	59,000	60.300	61,700	63.500	65,300	66,700	68,000	69,000
1,70	60,800	62,100	63,500	65,300	67,100	68,500	71,200	71,200
1,725	62,600	64,000	65,300	67,100	69,000	70,300	73,500	73,500
1,75	64,000	65,800	67,100	69,000	70,800	72,100	75,300	75,300
1,775	65,800	67,600	69,000	70,300	72,100	73,500	77,100	77,100
1,80	68,000	69,400	70,300	71,700	73,500	75,300	77,100	78,900
1,825	70,300	71,200	72,100	73,500	74,800	76,700	78,500	80,200

Ἂν, ὅμως, ἔχετε βάρος κατώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σημειώνεται στὸν πίνακα, μὴν βιασθῆτε νὰ συμπεράνετε ὅτι εἴσαστε ἀδύνατος. Σύμφωνα μὲ τὴ γλῶσσα τῆς ἐπιστήμης, ἕνα ἄτομο θεωρεῖται ἀδύνατο μόνο στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ βάρος του εἶνε κατώτερο κατὰ 15% ἀπὸ τὸ κανονικό. Ἂν π.χ. τὸ κανονικὸ σας βάρος (σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα) εἶνε 60 κιλά, θεωρεῖσθε ἀδύνατος μόνο ἂν ἔχετε βάρος κάτω τῶν 51 κιλῶν. Ἂν τὸ βάρος σας εἶνε μεταξὺ 51 καὶ 60 κιλῶν, ἡ φαινομενικὴ ἀδυναμία σας δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῆ.

Καὶ τώρα ποιὲς εἶνε οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς ἀδυναμίας;

1) Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ἐξεταστῆ μήπως ἡ ἀδυναμία — ὅταν πρόκειται γιὰ μόνιμη κατάστασι — ὀφείλεται σὲ λανθάνοντα καρκῖνο ἢ φυματίωσι.

2) Ὁ ὑποσιτισμός. Στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα καταλήγουν καὶ οἱ «δίαιτες» ποὺ ἐπιβάλλονται σὲ ὡρισμένες ἀσθένειες. Γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ παρατείνωνται περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι εἶνε ἀπολύτως ἀπαραίτητο. Γιατί, σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσουν σὲ προϊοῦσα ἀδυναμία, μὲ πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Ἕνα ἄτομο μπορεῖ, ὡστόσο, ν' ἀδυνατίση μ' ὅλο ποὺ τρέφεται κανονικά, ἂν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, αὐξήση τὶς καύσεις τοῦ ὀργανισμοῦ (ἡ ἔντονη μυϊκὴ ἐργασία, καθὼς καὶ ἡ πνευματικὴ ἐξαντλοῦν τὰ ἀποθέματα τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐλαττώνουν τὴν ὄρεξι καὶ ὁδηγοῦν στὴν ἀδυναμία).

3) Οἱ δυσπεψίες καὶ οἱ ἐντερικὲς διαταραχές, ἰδίως ὅταν ἀποτελοῦν μόνιμη κατάστασι σ' ἕνα ἄτομο.

4) Οἱ ἡπατικὲς διαταραχὲς καὶ κυρίως οἱ διαταραχὲς τῆς ἐκκρίσεως τῆς χολῆς.

5) Ἡ ἔλλειψις ὡρισμένων οὐσιῶν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Στὴν πρώτη γραμμὴ μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται ὡρισμένα ἀμινοξέα, πού, ὅπως ἀπέδειξαν διάφορες πρόσφατες ἐργασίες, εἶνε ἀπαραίτητα στὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴ συντήρησι τοῦ σώματος. Στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ὁδηγεῖ καὶ ἡ ἐλλειψις ὡρισμένων βιταμινῶν καὶ ἰδίως τῆς Α καὶ τῆς Β.

6) Ἡ κακὴ λειτουργία ὡρισμένων ἀδένων : θυρεοειδής, παγκρέατος, ὑποφύσεως.

7) Ὑπάρχει, τέλος, ἡ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἀδυναμία, ποὺ ὀφείλεται σὲ ἄγνωστα αἴτια καὶ ποὺ παρατηρεῖται σὰν μόνιμη κατάστασις σὲ ὡρισμένα ἄτομα. Ἡ ἀδυναμία αὐτὴ δὲν εἶνε ἀσθένεια, ἐφ' ὅσον δὲν συνοδεύεται ἀπὸ λειτουργικὲς διαταραχὲς οἱασδήποτε φύσεως.

Δόκτωρ ΛΥΚ ΠΟΝΣ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ Ἑλληνικὴ Ἀποκρηά

Περίεργα ἤθη καὶ ἔθιμα

Λίγο πολὺ ὅλοι ξέρουν πῶς πανηγυρίζεται ἡ Ἀποκρηά. Θάχουν τύχει σὲ χορούς καὶ διασκεδάσεις οἰκογενειακές, θάχουν τρέξει στοὺς δρόμους νὰ γελάσουν μὲ τοὺς «μασκαράδες» νὰ τοὺς ρίξουν σερπαντίνες καὶ χαρτοπόλεμο. Κι' ακόμα θάχουν δῆ στὶς γειτονιὲς οἱ περισσότεροι νὰ γυρίζη τὸ «γαϊτανάκι», ἡ «γκαμήλα», τὸ «γαϊδουράκι», ὁ «Φασουλῆς», γιὰ τὰ ὁποῖα γράφουμε σ' ἄλλη σελίδα.

Ὡστόσο στὴν ἑλληνικὴ ὑπαιθρο, στὰ χωριὰ τῆς πατρίδας μας, ὑπάρχουν πολλὰ ἀποκρηάτικα ἔθιμα, ποὺ σὰν ἄγνωστα στοὺς πολλούς, ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε ἐδῶ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα:

Σὲ μερικὰ χωριὰ τοῦ κάμπου τῆς Νάουσας, λοιπόν, τὴ νύχτα τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου πρὸς τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, δὲν ἀφήνουν οὔτε ἕνα αὐγὸ νὰ παραμείνη μέσα στὸ σπίτι. Τὰ θεωροῦν γρουσούζικα.

★

Στὴ Θεσσαλία τὸ βράδυ τῆς Ἀποκρηᾶς σφάζουνε κότες, γιὰ ν' ἀποκρέψουν. Ἂν τύχη καὶ βρεθῆ σ' αὐτὲς καμμιὰ κότα κίτρινη, κρατοῦν τὸ ξύγκι της καὶ μ' αὐτὸ ἀλείφουν ὅσους πάσχουν ἀπὸ χρυσῆ (ἰκτερο). μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γιατρευτοῦν.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς, τὰ κορίτσια, μόλις καθήσουν στὸ τραπέζι, τὴν πρώτη μπουκιὰ ποὺ θὰ βάλουν στὸ στόμα τους δὲν τὴν τρώνε, ἀλλὰ τὴ βγάζουν κρυφὰ - κρυφά, γιὰ νὰ μὴ τὶς ἰδῆ κανεὶς καὶ τὴ βάζουν στὴν τσέπη τους. Τὴ μπουκιὰ αὐτή, ὅταν πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν, τὴ βάζουν κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό τους. Ἔπειτα στρώνουν τὴν ποδιά τους ἁπάνω στὸ κρεββάτι τους καὶ πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὅποιον ἄντρα ὀνειρευτοῦν ἐκεῖνος, χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶναι ὁ μέλλων σύζυγός τους. Ἡ ποδιὰ ποὺ στρώνουν στὸ κρεββάτι συμβολίζει τὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος ἀνοίγεται γιὰ νάρθη ὁ γαμπρός.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου τὸ ἔχουν σὲ κακὸ νὰ φταρνιστῆ κανεὶς στὸ τραπέζι τὴ βραδυὰ τῆς Τυροφάγου. Πιστεύουν ὅτι τὸ φτάρνισμα θὰ φέρη μέσα στὸ χρόνιο κάποια δυστυχία σ' ἐκεῖνον ποὺ φταρνίστηκε.

★

Στὴ δυτικὴ Μακεδονία, τὶς ἡμέρες τῆς Ἀποκρηᾶς δὲν ντύνονται σχεδὸν διόλου μασκαράδες. Ἔχουν ὅμως τὸ ἔθιμο, κάθε σπίτι ν' ἀνάβη μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του. ποὺ τὴ λένε «μπουμπούνα».

Πάνω ἀπὸ τὴ φωτιὰ αὐτὴ πηδοῦν ὅλοι οἱ σπιτικοί γιὰ νὰ μὴ τοὺς τρώνε τὸ καλοκαῖρι οἱ ψύλλοι!...

Σὲ ἄλλα χωριὰ ὅμως οἱ φωτιὲς αὐτές, ποὺ εἶναι τεράστιες, ἀνάβονται κατὰ γειτονιὲς καὶ ὄχι κατὰ σπίτι. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό, οἱ χωρικοὶ μαζεύονται ἐκεῖ, κι' ἀφοῦ πηδήσουν κάθονται ὡς τὸ πρωΐ, χορεύοντας γύρω τριγύρω στὴ φωτιὰ καὶ τραγουδῶντας, ἐνῶ οἱ νοικοκυρὲς καὶ τὰ κορίτσια κουβαλοῦνε κρασί. μεζέδες, πίτες καὶ αὐγὰ ψητά.

★

Στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία ἔχουν τὸ ἑξῆς ὡραῖο ἔθιμο: Τὸ βράδυ τῆς Τυροφάγου τηρεῖται τὸ παληὸ ἔθιμο τῶν «Μετανοιῶν». Ὁ κόσμος, δηλαδή, πηγαίνει στὴν ἐκκλησία κι' ἀφοῦ τελειώση ὁ ἑσπερινός, οἱ Χριστιανοὶ κάθονται στὰ στασίδια, κατὰ σειρὰν ἡλικίας, μὲ τοὺς παπάδες πρώτους. Ἔπειτα ἕνας - ἕνας στὴν ἀράδα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς παπάδες καὶ τοὺς γεροντότερους, τοὺς φιλεῖ τὰ χέρια ἢ ἂν εἶναι συνομήλικοι, τὸ μάγουλο καὶ τοὺς ζητάει συχώρεσι, λέγοντάς του:

— Συχώρεσέ με, ἂν ὅλη τὴ χρονιὰ σοῦκανα κανένα κακό!...

— Ἐγὼ σὲ συγχωρῶ καὶ σὺ συγχώρεσε ἐμένα!... ἀπαντάει ὁ ἄλλος.

Καὶ ξαναφιλιοῦνται.

Τὴν νύχτα ἡ ἀλληλοσυχώρεσι αὐτὴ γίνεται μέσα στὰ σπίτια, μεταξὺ συγγενῶν καὶ φίλων. Οἱ συγχωρούμενες γυναῖκες δίνουν γλυκίσματα καὶ χρήματα στὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ τὴ βραδυὰ ἐκείνη ἔχουν ἀληθινὸ πανηγύρι.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

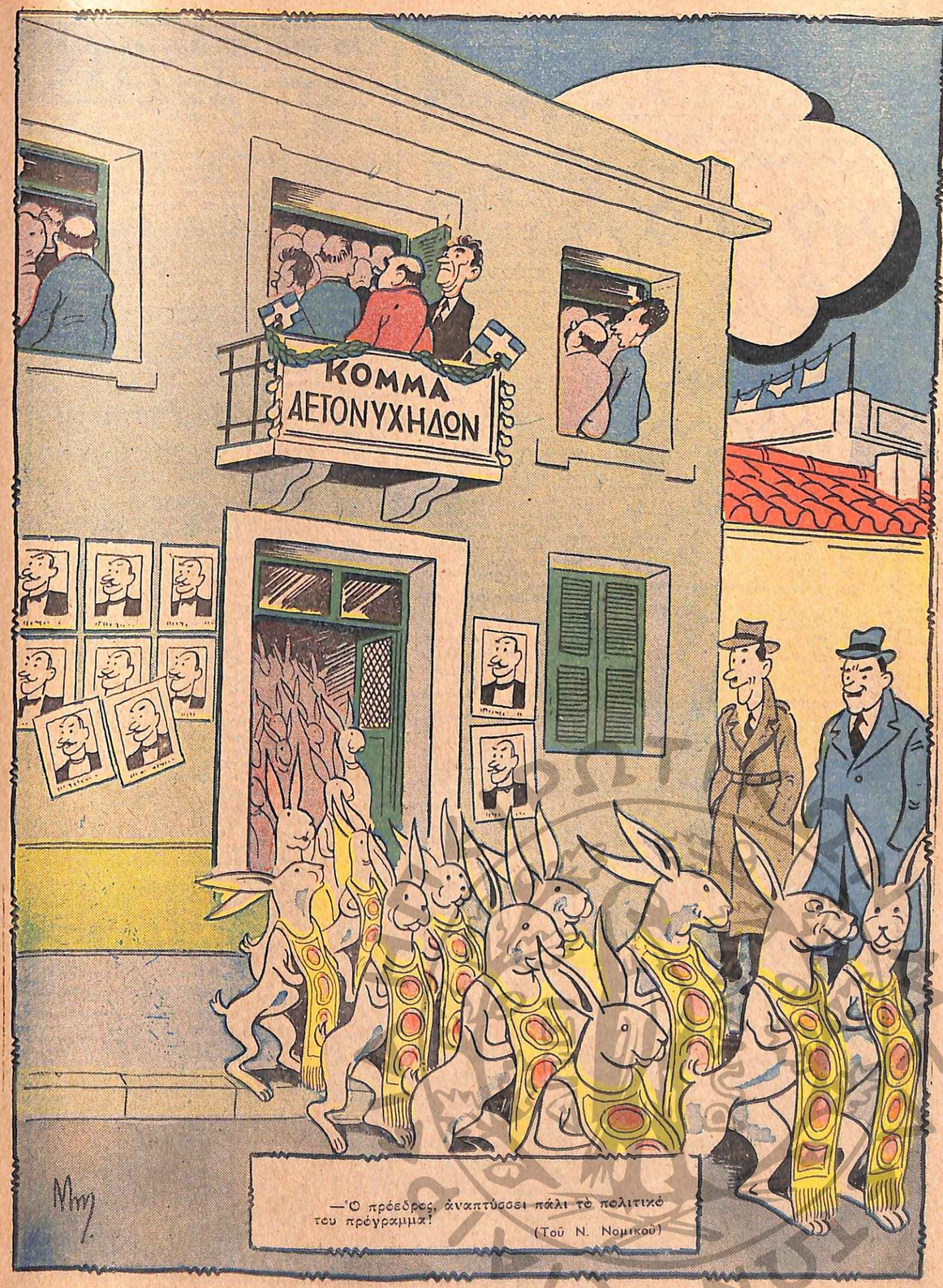

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμό, θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι τῶν ἑξῆς γραμμάτων, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ ἀκολουθῶντας τὴ κατεύθυνσι ποὺ δείχνει αὐτό. Θὰ τοποθετῆτε ἕνα μόνο γράμμα μέσα στὸν κάθε μικρὸ ρόμβο:

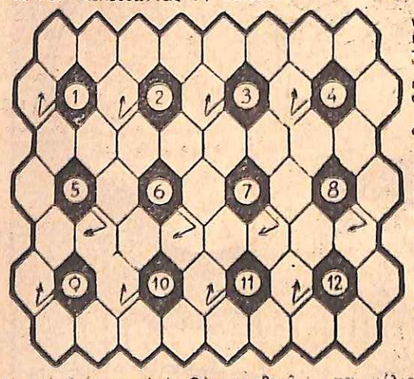

Α' ΣΕΙΡΑ

1) Ἕλλην ποιητὴς τοῦ περασμένου αἰῶνος.
2) Ἐξωτικὸ φροῦτο. (καθ.).
3) Ὅλα.
4) Τὸ ἔπιναν μόνο οἱ θεοί.

Β' ΣΕΙΡΑ

5) Δὲν ἔχει τὸ ἴδιο μέγεθος μὲ ἄλλον.
6) Ἑλληνικὸ ἀεροδρόμιο.
7) Δὲν γιατρεύονται, (οὐδ.).
8) Βιβλικὸ ὄρος.

Γ' ΣΕΙΡΑ

9) Βασίλισσα.
10) Μεγάλη ἐρημος.
11) Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλου Γάλλου συγγραφέως.
12) Ζῶο μὲ κέρατα.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Σωστὸ — λάθος

1) Οἱ Αἰγύπτιοι φοροῦσαν περούκες.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

2) Ὑπάρχει ἕνα εἶδος γαιάνθρακος, ποὺ δὲν βγάζει διόλου καπνό.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

3) Ψάρια κατεψυγμένα στὸν πάγο μποροῦν νὰ ξαναζωντανέψουν.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

Ἐρωτήσεις.

1) Ποῦ πίνεται τὸ περισσότερο τσάϊ, στὴν Ἀγγλία ἢ στὴν Κίνα;
2) Πόσες γυναῖκες παντρεύτηκε ὁ Ἑρρίκος Η', τῆς Ἀγγλίας καὶ πόσες ἀπ' αὐτὲς ἀποκεφαλίσθηκαν;
3) Εἶχε παντρευτῆ ὁ Χριστόφορος Κολόμβος;

Κρυπτογραφικὸν

1) 1234567890 = Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
2) 23490 = Κουρέλι.
3) 3427830 = Ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα.
4) 49290 = Ἀκολουθεῖ τὴν ἱκανοποίησι τῶν αἰσθήσεων.
5) 53790 = Ἀρχαῖος βασιλιάς.
6) 6270 = Ἀρχαία θεά.
7) 783590 = Εὐρωπαῖος.
8) 87890 = Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.
9) 9009 = Ὄρος.
10) 0823890 = Μάχιμος δύνεμις.

Οἱ ἠλεκτρικὲς μονάδες

Οἱ κυριώτερες ἠλεκτρικὲς μονάδες χρησιμεύουν γιὰ τὴ μέτρησι 1) τῆς ἀντιστάσεως, 2) τῆς ἐντάσεως τοῦ ρεύματος, 3) τοῦ δυναμικοῦ, 4) τῆς ποσότητος ἠλεκτρισμοῦ, 5) τῆς χωρητικότητος, 6) τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἔργου, 7) τῆς ἰσχύος, 8) τῆς ἐπαγωγῆς.

Ἔχουν πάρει δὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἑξῆς ἐπιστημόνων (ὄχι ὅμως μ' αὐτὴ τὴ σειρά): α) Βάττ, 6) Ὤμ, γ) Ἀμπέρ, δ) Βόλτ, ε) Ἀνρύ, στ) Ζούλ, ζ) Φαράντ, η) Κουλόμπ.

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πῶς ὀνομάζεται ἡ καθεμιά;

Στὸ ρεστωράν

Σ' ἕνα ρεστωρὰν ὑπῆρχαν πέντε ἄτομα: ὁ Σπῦρος, ὁ Κώστας, ὁ Βασίλης, ὁ Κυριάκος, κι' ὁ Μήτσος. Φοροῦσαν κοστούμια μὲ τὰ ἑξῆς χρώματα (ὄχι κατὰ σειράν): γκρίζο, καφετί, μπλέ, μαῦρο καὶ πράσινο. Ὁ Κώστας καθόταν στὸ ἴδιο τραπέζι μ' ἐκεῖνον ποὺ φοροῦσε πράσινα. Ἐκεῖνος ποὺ φοροῦσε γκρίζα, ζήτησε σοῦπα, μόλις κάθησε στὸ τραπέζι. Ὁ Σπῦρος ἦταν ὁ μόνος ποὺ δὲν ἄρχισε τὸ φαγητό του μὲ κρέας. Τὸ γκαρσόνι φοροῦσε καφετιά. Ὁ Κώστας πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ τοῦ Μήτσου. Ὁ Βασίλης παρακάλεσε τὸν Κώστα νὰ τοῦ δώσῃ ἁλάτι. Ἐκεῖνος ποὺ φοροῦσε μαῦρα, ἀναγνώρισε τὸν Κώστα καὶ τὸν χαιρέτησε φιλικά. Ὁ Μήτσος παρακάλεσε ἐκεῖνον ποὺ φοροῦσε πράσινα νὰ τοῦ δώσῃ τὴ μουστάρδα.

Τί χρῶμα ροῦχα φοροῦσε ὁ καθένας;

Κλιμακόλεξο

Συμπληρώστε τὰ λευκὰ τετραγωνίδια κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματιστοῦν ὁριζοντίως δέκα λέξεις τῶν ἑνδεκα γραμμάτων μὲ τὶς παρακάτω σημασίες. Ἡ συλλαβὴ

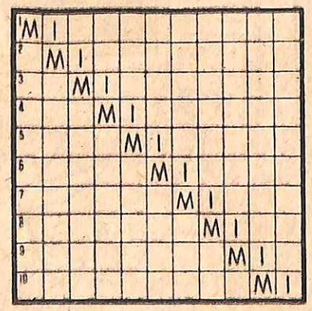

«ΜΙ» θὰ μετατεθῆ κλιμακωτὰ ὅπως δείχνει τὸ σχέδιό μας.

1) Ἄνθρωπος χωρὶς ἀξιοπρέπεια.
2) Δὲν ἔχει ἐντελῶς ἐπίσημο χαρακτῆρα.
3) Ἐκκλησιαστικὸ σκεῦος.
4) Θεωρία ποὺ θέτει ὑπεράνω ὅλων τὸ «ἐγώ».
5) Θέσεις ἀπ' ὅπου πολεμοῦσα ἄλλοτε ἐκεῖνοι ποὺ ὑπεράσπιζα πύργους καὶ φρούρια.
6) Κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀχόρταγος (καθ.).
7) Ἀπολίθωμα ποὺ σχηματίζεται πάνω στὸ ἔδαφος τῶν σπηλαίων ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ πέφτει ἐκ τῶν ἄνω.
8) Τονίζω ἰδιαιτέρως.
9) Ἀγὼν ταχύτητος μεταξὺ πλοίων.
10) Ἐκεῖ τοποθετεῖται ἕνας στυφύλακας τῆς τροχαίας.

Δ

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 92

ΤΟ «Ράλλεϋ Μοντεκάρλο»

Ὁ περιφημότερος αὐτοκινητιστικὸς ἀγὼνας

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔγινε κι' ἐφέτος τὸ περίφημο αὐτοκινητικὸ «Ράλλεϋ Μοντεκάρλο». Ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὸ περισσότεροι αὐτοκινητισταὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Κι' ἑκατοντάδες ἄλλοι ἀποκλείστηκαν, γιατὶ ἡ διοργάνωσις τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ἐπιτρέπει τὴν ἐξυπηρέτησι μόνον ἑνὸς ὡρισμένου ἀριθμοῦ αὐτοκινήτων.

Οἱ αὐτοκινητισταὶ ποὺ λαβαίνουν μέρος στὸ «Ράλλεϋ», μποροῦν νὰ ξεκινήσουν ἀπ' τὴ Φλωρεντία, τὴ Γλασκώβη, τὴ Λισσαβῶνα, τὸ Ὄσλο, τὴ Στοκχόλμη, ἢ καὶ ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ Μοντεκάρλο. Πάντως, ὀφείλουν νὰ διατρέξουν ὅλοι τὴν ἴδια ἀπόστασι (περίπου 2.000 μίλια), πρᾶγμα ποὺ διαπιστώνεται ἀπὸ σταθμοὺς ἐλέγχου ποὺ βρίσκονται σκορπισμένοι σ' ὅλο τὸ δρόμο. Τὸ ἀπόγεμα τῆς τρίτης ἡμέρας πρέπει νὰ φτάσουν σ' ἕνα σημεῖο τοῦ Μοντεκάρλο. Ἀφήνουν ἐκεῖ τ' αὐτοκίνητά τους, κλεισμένα σ' ἕνα ἐπίσημο γκαράζ, καὶ πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν ἐπιτέλους, ἔπειτα ἀπὸ τόση κούρασι καὶ ἀγρυπνία. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἐξετάζονται λεπτομερῶς τ' αὐτοκίνητα καὶ βαθμολογοῦνται ἀνάλογα μὲ τὴν κατάστασι ποὺ βρίσκονται καὶ μὲ τὶς ζημιὲς ποὺ ἔπαθαν ἀπ' τὸ ταξεῖδι. Ἔπειτα, ὅσα κριθοῦν κατάλληλα λαβαίνουν μέρος σ' ἕνα ἀγῶνα ταχύτητος, κι' ἀπονέμονται τὰ βραβεῖα στοὺς νικητάς.

Τὸ πρῶτο βραβεῖο εἶναι 400.000 φράγκα κι' ἕνα ὡραῖο κύπελλο ποὺ προσφέρεται ἀπ' τὸ Διεθνὲς Σπόρτιγκ Κλούμπ.

Ἕνα ἄλλο κύπελλο, συνοδευόμενο ἀπὸ 50.000 φράγκα, ἀπονέμεται στὴν καλλίτερη γυναίκα - σωφερίνα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς ἄντρας μέσα στὸ αὐτοκίνητό της.

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ «Ράλλεϋ Μοντεκάρλο» εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς δυσκολώτερους αὐτοκινητικοὺς ἀγῶνες, κι' ὅτι ἀπαιτεῖ γερὰ νεῦρα, σωματικὴ ἀντοχὴ καὶ μαεστρία στὸ βολάν.

Κάποτε, ἕνας ἀπ' τοὺς αὐτοκινητιστάς, ζαλισμένος ἀπ' τὴν κούρασι, δὲν ἀντελήφθη μέσα στὸ σκοτάδι μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου. Καὶ τὸ αὐτοκίνητό του ἔπεσε ξαφνικὰ στὸ κενό!... Ὁ σωφὲρ κι' οἱ δυὸ σύντροφοι ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, νόμισαν πὼς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία τους στιγμή... Εὐτυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα «πήδημα» 3 μέτρων, τὸ αὐτοκίνητο ἔπεσε πάνω σ' ἕνα βράχο κι' ἔμεινε ὄρθιο ὡς ἐκ θαύματος. Κανεὶς ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες του δὲν εἶχε πάθει τίποτε.

Βγῆκαν ἔξω μὲ προφύλαξι καὶ διαπίστωσαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο εἶχε μείνει κοσμασμένο πάνω ἀπὸ μιὰ χαράδρα. Οἱ μπροστινὲς ρόδες του ἀκουμποῦσαν σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου κι' οἱ πισινὲς σὲ μιὰν ἄλλη.

Οἱ ἐπιβάτες του σκαρφάλωσαν ὡς τὸ ὁρόμο, στάματησαν ἕνα περαστικὸ καμιόνι καὶ παράγγειλαν στὴν κοντυνότερη πόλι νὰ τοὺς στείλουν βοήθεια. Ἔπειτα ἐξέτασαν πάλι τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ βεβαιώθηκαν ὅτι εἶχε πάθει ἀσήμαντες μόνο ζημιές. Ἐξακρίβωσαν ἐπίσης ὅτι, ἂν κατάφερναν νὰ τὸ σπρώξουν μὲ τὰ χέρια ὡς 50 μέτρα στὴν ἀνηφορικὴ πλαγιά, θὰ μποροῦσε ὕστερα ν' ἀνεβῇ μόνο του μέχρι τὸ δρόμο. Ἔτσι κι' ἔκαμαν πραγματικά, συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις τους. Καὶ μπόρεσαν ἔπειτα νὰ συνεχίσουν καὶ νὰ τελειώσουν τὸν ἀγῶνα.

Ὁ πάγος ποὺ σκεπάζει τοὺς δρόμους, εἶναι ὁ πιὸ ὕπουλος ἐχθρὸς τῶν αὐτοκινητιστῶν ποὺ λαβαίνουν μέρος στὸ «Ράλλεϋ Μοντεκάρλο». Ἄλλοτε, σχηματίζε ἕνα στρῶμα πάνω στὸ πάρ - μπρίζ τῶν αὐτοκινήτων (μὲ τὶς νεώτερες ὅμως τελειοποιήσεις ἔχει λείψει πιὰ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο).

ΟΟΟ

Τὸ ξανάνειωμα κι' ὁ θάνατος ἑνὸς Ἰνδοῦ σοφοῦ

Πέθανε πρὸ ἡμερῶν στὶς Ἰνδίες, σὲ ἡλικία 86 χρόνων, ὁ περίφημος «παντίτ» Μαλαβίγια, ποὺ εἶχε ὑποβληθῆ, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, σ' ἕνα καταπληκτικὸ πείραμα. Νοιώθοντας νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του, εἶχε ζητήσει ἀπὸ τοὺς μαθητάς του νὰ τὸν δέσουν μὲ ταινίες ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, σὰν μούμια. Κατόπιν εἶχε ἀποκοιμηθῆ, χάρις στὴ δύναμι τῆς αὐθυποβολῆς. Οἱ πιστοί του τὸν ἔβαλαν τότε μέσα σ' ἕνα μολυβένιο φέρετρο καὶ τὸν ἔθαψαν στὴ γῆ, ἀπὸ ὅπου τὸν ἔβγαλαν ἔπειτα ἀπὸ 72 μέρες καὶ τοῦ ἔλυσαν τὶς ταινίες. Ἔμοιαζε σὰν νεκρός. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες διαίτης συνῆλθε κι' ἀπὸ σκελετὸς ποὺ ἦταν πρὶν φάνηκε σὰν ξανανειωμένος. Ὁ δυναμισμός, ἡ κατσπληκτικὴ υνήμη του κι' οἱ λόγοι του ἐξέπληξαν τότε τοὺς πιστούς του καὶ προσείλκυσαν γύρω του νέους ὀπαδούς. Ποὶν ἀπὸ μεσιᾶς μέρες πάλι ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀρνήθηκε νὰ κάμῃ ὅπως ἄλλοτε τὴ θεραπεία ξανανειώματος ποὺ ἀναφέρομε. Ἡ ὥρα του πλησίαζε· ἦτε Καὶ πέθανε.

Ἡ Σελὶς τοῦ παιδιοῦ

Οἱ τρεῖς ἐπιγραφές

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ μέρα ποὺ ἔπληττε στὸ παλάτι του ὁ σάχης τῆς Περσίας Νουσχιρβάν, σκέφθηκε, γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του, νὰ δοκιμάσῃ τί ἀξίζουν οἱ τρεῖς μεγαλείτεροι σοφοὶ τοῦ βασιλείου του, ὁ Ἀρσέλ, ὁ Καβαδὲς κι' ὁ Σερδεγέρδ, ποὺ καυχιόνταν πὼς ἤξεραν ὅσα δὲν ξέρει κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος... Τοὺς κάλεσε λοιπὸν καὶ τοὺς εἶπε :

— Καθὼς ἔσκαβαν γιὰ τὰ θεμέλια ἑνὸς καινούργιου παλατιοῦ μου οἱ ἐργάτες, βρῆκαν μέσα στὸ χῶμα τρεῖς πήλινες ἐπιγραφές. Τὶς διάβασα, μὰ δὲν καταλαβαίνω τί θέλουν νὰ ποῦν. Ἐσεῖς εἴσαστε παντογνῶστες. Διαβάστε λοιπὸν τὶς ἐπιγραφὲς κι' ἐξηγῆστε μου τί σημαίνουν, πότε ἔγιναν καὶ σὲ ποιὰ ἱστορικὰ πρόσωπα ἀναφέρονται.

Κι' ἔδωσε στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ ἐπιγραφή.

Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ Ἀρσὲλ ἔλεγε : «Εἶδς τὰ πιὸ περήφανα κεφάλια νὰ ὑποτάσσωνται στὴν κόψι μου».

Τοῦ Καβαδὲς : «Ἔθρεψα ἑκατομμύρια ἀνθρώπους».

Καὶ τοῦ Σερδεγέρδ : «Πόσοι θὰ πέθαναν τῆς δίψας, ἂν δὲν ὑπῆρχα ἐγώ!».

Οἱ τρεῖς σοφοὶ ἔμειναν ἄλαλοι καὶ σκεπτικοί. Ἔπειτα ὁμολόγησαν δειλὰ πὼς δὲν ἦταν τόσο εὔκολο νὰ τὶς ἐξηγήσουν.

— Μ' ἄλλα λόγια, φώναξε ὁ σάχης θυμωμένος, ἀναγνωρίζετε πὼς δὲν ξέρετε περισσότερα ἀπὸ μένα! Τότε λοιπὸν γιατὶ σᾶς ἔχω φορτώσει μὲ τιμὲς καὶ χρυσάφι; Ὁπωσδήποτε, θέλω νὰ μάθω τί σημαίνουν οἱ ἐπιγραφές! Νὰ τὶς πάρετε σπίτι σας, νὰ τὶς μελετήσετε καὶ νὰ ξαναρθῆτε αὔριο.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ τρεῖς σοφοὶ ξαναπαρουσιάσθηκαν στὸ σάχη ἀποφασισμένοι νὰ τοῦ δώσουν μιὰ ὁποιαδήποτε ἐξήγησι, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὔνοιά του.

— Ἡ ἐπιγραφὴ ποὺ μοῦ δώσατε, Μεγαλειότατε, ἄρχισε πρῶτος ὁ Ἀρσέλ, ἀφορᾶ τὸν ἔνδοξο προκάτοχό σας Σαπόρ, ποὺ βασίλεψε πρὶν ἀπὸ αἰῶνες κι' εἶδε πραγματικὰ τὰ πιὸ περήφανα κεφάλια νὰ ὑποτάσσωνται στὴν κόψι τοῦ σπαθιοῦ του.

— Ἡ δική μου ἐπιγραφή, εἶπε ὁ Καβαδές, ἀναφέρεται στὸν ξακουστὸ βασιλιὰ τῆς Περσίας Βερανές, ποὺ ἦταν τόσο πονόψυχος καὶ γενναιόδωρος, ὥστε ἔτρεφε μὲ δικά του χρήματα ὅλους τοὺς φτωχοὺς τοῦ κράτους του.

«Ἐγὼ πρέπει νὰ βρῶ κάτι ἄλλο...», σκέφθηκε ὁ Σερδεγέρδ.

Κι' ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἐξήγησι :

— Ζοῦσε ἄλλοτε κοντὰ στὸ Ἰσπαχὰν ἕνας ἅγιος καὶ σοφὸς ἄνθρωπος, ὁ Ἰστακάρ. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, χιλιάδες ἄνθρωποι πέθαιναν ἀπὸ δίψα, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε νερό. Ὁ Ἰστακὰρ διέταξε τότε ν' ἀνοίξουν πηγάδια, κι' ἔτσι βρέθηκε ἄφθονο νερὸ καὶ σταμάτησαν οἱ θάνατοι.

Ὁ σάχης εἶχε ἀκούσει τοὺς τρεῖς σοφοὺς ἥσυχος κι' ἀτάραχος. Ξαφνικὰ ὅμως ἐξέσπασε :

— Ἐλεεινοί! Ἀγράμματοι! Ἀπατεῶνες!... Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἐπιγραφὲς δὲν εἶνε καθόλου ἀρχαῖες! Φτιάχτηκαν τελευταίως. Ἡ πρώτη εἶνε ὁ ἐπιτάφιος ἑνὸς κουρέως. Δὲν μπορεῖ ἕνας κουρέας νὰ πῇ δικαιολογημένα πὼς ὑποτάχθηκαν στὴν κόψι του ξυραφιοῦ του τὰ πιὸ περήφανα κεφάλια;...

» Ἡ δεύτερη ἐπιγραφὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν τάφο ἑνὸς φούρναρη ποὺ πέθανε πέρυσι! Δὲν εἶνε βέβαια, ὑπερβολὴ πὼς ἔθρεψε ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, ἐφόσον εἶχε μεγάλη τελατεία κι' ἔκανε τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἐξῆντα ὁλόκληρα χρόνια... Τί ἔνεις νὰ πῇς Καβαδές;

Ὁ Καβαδὲς ἔμεινε βουβός, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο του.

— Καὶ τώρα, ἐξακολούθησε ὁ σάχης, ὁ «ἅγιος ἄνθρωπος Ἰστακὰρ» δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητα παρὰ ἕνας ταπεινὸς νεροκουβαλητής, ποὺ τὸν εἶχα δῆ κι' ἐγὼ πολλὲς φορὲς στοὺς δρόμους! Εἶχε ἄδικο νὰ γράψῃ στὸν τάφο του πὼς, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτός, θὰ πέθαιναν πολλοὶ ἄνθρωποι τῆς δίψας;

» Εἴσαστε ἀγράμματοι κι' ἀγύρτες. Χαθῆτε ἀπὸ μπροστά μου!

Ἔτσι, ὁ Ἀρσέλ, ὁ Καβαδὲς κι' ὁ Σερδεγέρδ ἔχασαν τὶς τιμὲς καὶ τ' ἀξιώματά τους κι' ἔφυγαν μακρυά. Εἶχαν τιμωρηθῆ σκληρά, γιατὶ καυχήθηκαν πὼς ἤξεραν πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅσα ἤξεραν στ' ἀλήθεια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

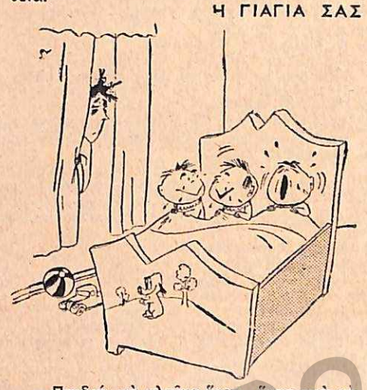

— Παιδιά, νὰ κλαῖμε ἕνας - ἕνας γιὰ νὰ κρατᾶη περισσότερο!...

(Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

Ἡ μασκαράτα τῆς κούκλας

Τὸ ποιηματάκι σας

Στάσου, μὴ μ' ἀφήνῃς,
κούκλα μου χρυσῆ.
Ἔλα δὰ νὰ γίνῃς
μασκαρὰς κι' ἐσύ.

Τὶ μεγάλη σχόλη!
Ἄκου... τραγουδοῦν!
Μασκαρεύονν' ὅλοι
καὶ χοροπηδοῦν.

Θέλεις νὰ σοῦ βάλω
ντόμινο μακρύ;
Ἢ σπαθὶ μεγαλο,
κούκλα μου μικρή;

Καὶ δὲν θᾶναι τάχα
φῶς μου, πιὸ καλὰ
νὰ σὲ κάνω βλάχα
μὲ φλουριὰ πολλά;

Ὄχι, δὲν θ' ἀρέσῃς!
Δὲς τὶ σοῦ κεντῶ
ζώνη θὰ φορέσῃς
κι' ἕνα τρικαντό.

Θὰ σ' εὐχαριστήσω!
μὰ τί συλλογᾶσαι;
Ὅπως κι' ἂν σὲ ντύσω
μασκαρὰς θὰ νάσαι.

Γ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Περιέργεια

Ἡ ἱστοριούλα σας

Ἕνας φίλος τοῦ μικροῦ Νίκου τὸν ρωτάει:

— Δὲν μοῦ λές, Νικάκη, τί ἔπαθε ὁ ἀδελφός σου ὁ Τοτός; Ἔμαθα πὼς ἔχασε τὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ. Εἶναι ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια εἶναι, ἀπαντᾶ ὁ Νῖκος.

— Καὶ πῶς συνέβη αὐτό;

— Νά, ἔβαλε τὸ χέρι του μέσα στὸ στόμα τοῦ ἀλόγου γιὰ νὰ δῇ πόσα δόντια ἔχει...

— Λοιπόν;

— Τὸ ἄλογο ἔκλεισε τὸ στόμα του... γιὰ νὰ δῇ πόσα δάχτυλα εἶχε τὸ χέρι τοῦ Τοτοῦ!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

— Μὰ καϋμένε Γιάννη, δὲν κατώρθωσες καὶ σὺ νὰ πῇς ποτὲ δυὸ λέξεις μάθημα. Ὅταν σὲ βγάζω πάντα σκύβεις τὸ κεφάλι καὶ μένεις ἄφωνος.

— Ἀπὸ σεβασμό, κύριε καθηγητά! Τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν μιλᾶνε στοὺς μεγάλους!

★

— Τάκη, τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;

— Ἀξιωματικός.

— Καὶ δὲν φοβᾶσαι μήπως σὲ σκοτώσουν;

— Ποιὸς νὰ μὲ σκοτώσῃ;

— Ὁ ἐχθρός.

Κι' ὁ Τάκης ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο ἀπαντᾶ:

— Ἐ! τότε θὰ γίνω... ἐχθρός!

★

— Κατίνα, πῶς πέρασες στὸ Παρίσι;

Καὶ ἡ Κατίνα μὲ χαρά:

— Καλέ, δὲν πέρασα μόνο, ἀλλὰ καθήσαμε κι' ἕνα μήνα.

★

Ἡ μητέρα. — Νά, Πετράκη, δυὸ χιλιάδες νὰ μᾶς πάρῃς μιὰ ὁκὰ σταφύλια. Ἂν δὲν ἔχουν ὅμως δυὸ χιλιάδες μὴν τὰ πάρῃς.

Ὁ Πετράκης πηγαίνει στὸν μανάβη καὶ ρωτάει τὴν τιμὴ τῶν σταφυλιῶν.

— Χίλιες πεντακόσιες, παιδί μου, τοῦ ἀπαντάει.

Κι' ὁ Πετράκης φεύγοντας:

— Ἂν θέλῃς δυὸ χιλιάδες καλά, ἀλλοιῶς χίλιες πεντακόσιες δὲν τὰ παίρνω!

★

Ὁ ἐπισκέπτης. — Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, αὐτὸ ἐδῶ τὸ θερμόμετρο εἶναι τοῦ Κελσίου;

— Ὄχι, κύριε! Δικό μας εἶνε!

★

Ὁ μπαμπᾶς. — Τάκη, ἐσὺ ἔφαγες πάλι τὰ δαμάσκηνα; Νά, ἕνα κουκούτσι χάμω.

Ὁ Τάκης. — Ὄχι, ἐγώ, μπαμπά! Ἐγὼ κατάπινω πάντα τὰ κουκούτσια!

★

Ἡ μαμὰ ρωτάει τὸ μικρὸ γυιό της:

— Νῖκο, μὴν ἔφαγες τὸ γλυκό; Εἶχα ἐκεῖ μέσα φαρμάκι γιὰ τὰ ποντίκια...

— Γρή... γρή... γρή... γορα τὸ γιατρό, μαμά, καὶ πεθαίνω! ἐφώνιζει πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα ὁ Νῖκος.

★

— Τοτό, γιατὶ δὲν ἔγραψες τὴν τιμωρία σου;

— Τὴν ξέχασα, δάσκαλε.

— Μὰ γιατὶ νὰ τὴν ξεχάσῃς;

— Γιά... γιὰ νὰ μὴν τὴν γράψω.

Οἱ Ἀπλάδες τῆς Ἐφταλίας

Τὸ μαντηλάκι

Τόχε ἀντέτι ἡ Ἐφταλία ἂν δὲν βαφτιστοῦνε τὰ νερὰ νὰ μὴ βάλη μπουγάδα. Γι' αὐτὸ προχτὲς ποὺ γύρεψε μαντῆλι ὁ Νικολάκης τοὔδωσε ἕνα ἀπ' τὰ δικά τση.

Τὸ ἴδιο βράδυ βρέθηκε μὲ παρέα ὁ μουρυτάρης. Κι' ὅταν σὲ λίγο τόβγαλε νὰ σκουπίση τὰ μουστάκια του μιὰ ζωντοχήρα τοῦ φώναξε:

— Νὰ χαρῶ ἐγὼ μαντηλάκι! Δὲν μοῦ τὸ δίνεις καλέ;

Κι' ὁ βλάκας τση τόδωσε.

Ἀμέσως ἐκείνη τὸ πῆρε, τὸ γέμισε μυρωδιὲς καὶ τόρριξε στὸ κόρφο τση.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ παραδουλεύτρα σ τ ὸ σπίτι τσὴ ζωντοχήρας μέσα στὴν ἀκαταστασία τσὴ κάμαρας βρῆκε τὸ μαντηλάκι τσ' Ἐφταλίας, κι' ὅπως εἶχε συνάχι ἔχωσε μέσα τὴν κατακόκκινη μύτη τση.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως χτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ παραδουλεύτρα ἄνοιξε βιαστικὰ κρατῶντας τὸ μαντηλάκι στὸ χέρι. Ἦτανε ὁ μανάβης ποὺφερε τὰ ζαρζαβάτια, καὶ στὸ γκεβεζελῆκι τσ' ἄρπαξε τὸ μαντηλάκι κι' ἤφυγε.

Πηγαίνοντας σ' τσοὶ μουστερῆδες του ὁ μανάβης πέρασε κι' ἀπ' τὰ καρσιλίκια τσ' Ἐφταλίας ποὖχε ἕνα δουλάκι γκόμενα.

— Μωρὲ κακοῦργε! φώναξε τὸ φρενιάρικο ποὺ εἶδε τὸ μαντηλάκι, ποῦ τὸ βρῆκες;

Κι' ἀμέσως τὸ μούνταρε, καὶ τοὔδωσε τὴν πόρτα κατάμουτρα. Ὁ μανάβης δὲν λυπήθηκε τόσο γιὰ τὸ μαντηλάκι, ὅσο γιὰ τὸ φιλὶ ποὐχασε.

Σὲ λίγο βγῆκε τὸ κουντουρτισμένο μὲ τὸ μαντηλάκι καρφιτσωμένο στὸ στῆθος. Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ σουλατσάριζε τράκαρε μὲ τὴν Ἐφταλία:

—Ἤβοι τὸ μαντηλάκι μου! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία καὶ χύμηξε νὰ πιάση ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὸ δουλάκι.

— Ποιὸ καλὲ μαντηλάκι σου; Ἐμένα μοῦ τὸ χάρισε ὁ γιαβουκλούς μου κερὰ Φταλία.

— Μωρὴ νέρντε νέρντε γιαβουκλούς σου; Τριάντα χρόνια τὸν ἔχω μονοπρόσκεφαλο!

— Δὲν ξέρω τί τὸν ἔχεις. Ἐγὼ ξέρω πῶς ἐμένα θὰ πάρη. Τ' ὁρκίστηκε!

Ἀμέσως ἡ Ἐφταλία τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἔκανε μαύρη στὸ ξύλο. Ἔπειτα βάρδα φουρνέλλο μπῆκε στὸ σπίτι καὶ ξεφώνισε:

— Μωρὲ μουρντάρη!

— Βρὲ γυναῖκα τί εἶνε πάλι; μὰ εἶσαι ἀνταγιάντιστη. Θὰ μὲ κάνης νὰ πετάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀγέρα!

— Μακάρι, ἀλλὰ ποῦ θὰ τὰ βρῆς ἄμυαλε; Ὁ Θεὸς μωρὲ θὰ σὲ τιμωρήση.

— Μὰ λίγη τιμωρία εἶνε αὐτή, ποὺ μοῦδωκε μιὰ τέτοια λωλὴ γυναίκα;

Κι' ἀπὸ λόγο σὲ λόγο ἤρθανε στὰ χέρια, κι' ἔγινε μεγάλο ταβατοῦρι, καὶ πατιρντί.

— Βρὲ Φταλία, τῆς λέγανε τὴν ἄλλη μέρα οἱ φιλενάδες τση, τί χάλια εἶνε αὐτὰ ὁ Νικολάκης σου, τὸν ἔδειρες πάλι;

—Ὄχι καλέ, λογοφέραμε καὶ τοῦ πέταξα λίγα πούλουδα.

— Μὰ τέτοιο μεγάλο στραπάτσο εἶνε δυνατόν;

— Μὰ τοῦ τάρριξα μὲ τσοὶ γλάστρες! εἶπε σκασμένη στὰ γέλια ἡ Ἐφταλία.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΨΗΦΟΣ

Βάϊ - βάϊ κούζουμ — νέτουρ μπού, μπέ! Τὶ κακὸ εἶνε τοῦτο, γιάθρουμ! "Ολο τὸ κοσμος ὑποψήφιος ἐνεται, ολο τὸ κόσμος βουλευτὴς θέλει νὰ ἐνεται, ὅλο τὸ κόσμος ἀρχηγὸς - μαρχηγός, το 'Ελλάδα νὰ σώση! Βάι - βάϊ - βάϊ, ὁπου νὰ στα' θῆς, κάρντας, κι' ὅπου νὰ βρεθῆς καπελλαδοῦρα σοὺ τραβάνε, τεμενὰ σὲ ἱκανουνε, μειδιάματα :

— Ἕνα ἰσταυρό!

— Μπαρδόν;

— Ἰσταυρὸ νὰ δίνῃς.

—Ἰψῆφο θέλεις, κάρντας; Ἰψῆφο νὰ σοῦ δίνω. Ἰσταυρὸ θέλεις, κάρντας; Ἰσταυρὸ νὰ σοῦ δίνω. Ἀμμμμὰ τιραπέζι πρῶτα νὰ ἱκάνῃς.

Κι' αὐτὸς — ἄλλος ἐπιψήφιος — τιραπέζι ἱκάνει, παστουρμὰ βάζει, οὐζάκι πίνουμε, τραγούδι Καραμπὲτ πιάνει:

Εἶμαι μάγκας τὸ ἰκαυχιέμαι,
εἶμαι ἔξυπνος παιδὶ
τὸ ὑπαίκες τὸ ἀλλάξω
σὰν πουκάμισα
καὶ κορόϊδο δὲν μὲ πιάνει
καμμιὰ ἰβλἀμισσα!...

Ἀμάν, ἀμάν, τὶ ὡραία ποὺ πιρνᾶμε. Ὑποψηφιοι πολλοὶ εἶναι κούζουμ, ὑποσχέσεις πολλὲς δίνει Καραμπέτ, τιραπέζι κάθε βράδυ.

"Ἀμμμμμα ἰχτὲς τὸ βραδι μεγάλο σαμάτα ἔϊνε. "Αλλο ὑποψήφιος ὑποσκεσὶς ἔδωσα, τιραπέζι ἱκάναμε. Καραμπὲτ ἰυτυχισμένος ἤτανε, ἴτρωγε. Στὸ ταβέρνα κουτσαβάκηδες μπαίνουνε, πιρῶτος ὑποψηφισιονοῦν πιρωτοπαλληκαρασί. Μὲ τὸν ἄλλον ὑποψήφιος μὲ βλέπουνε.

— Καλησπέρα κ. Καραμπέτ, λένε.

—Βιρέ, καλῶς τὰ παιντιά, λέω.

— Τιρῶς;

— Τιρώγω, μπέ.

— Μὲ ποιὸν τιρῶς, μπέ;

— Μὲ τὸ φίλο μου τὸ ὑποψήφιος.

Πιρωτοπαλλήκαρος — ἐσόγλου ἐσὲκ — μάτια του ἀγριεύει, μαγγούρα σηκώνει:

— Βρὲ Ἀρμενία, λέει, αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάνεις βρέ; "Εφαγες ἀπ' τὸν δικό μας, ἔφαγες ἀπ' τὸν ἄλλο, ἔφαγες ἀπὸ δέκα ὑποψήφιους.

Ἀπάνω σηκώνουμαι:

—Κούζουμ, λέω, στάσου μπέ! Ἰψῆφο νὰ δίνω.

— Β..ὲ Ἀρμενία, λέει, σὲ ποιὸν θὰ πρωτοδώσης τὴν ἰψῆφο σου; Δὲν ντρέπεσαι;

Σηκώνεται τὸ ἄλλο, ποὺ ἔκανε τὸ τιραπέζι :

— Βρὲ Καραμπέτ, λέει, ὑποσχέθηκες τὴν ψῆφο σου καὶ στοὺς ἄλλους;

Ἀπάντησι δὲν ἰπρόφτασα νὰ δώσω. Μαγκουριὲς ἔρχονται, γοροθιὲς ἔρχονται, σταθμὸς πρώτων βοηθειῶν μὲ πηαίνουνε! Βάϊ, βάϊ ἐπόγλου ἐσσεκλέρ! Μαῦρο δαγκωτὸ σὲ ὅλα τὰ κόμματα νὰ δίνω!... Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ Ἰδιοτροπίες τοῦ Πλησιόφιλου

Ἀδιακρισία

Τί εἶπες, κύριε Διονυσάκη; Γιὰ ἐπαναλάβε το. Μὲ ρωτᾶς ποιὸν θὰ ψηφίσουμε στὶς ἐκλογές; Γιὰ κάνε μου λιὰ νὰ αὐτὴ τὴν κουδέντα, σὲ παρακαλῶ. Τί πάει νὰ πῆ ποιὸν θὰ ψηφίσουμε; "Ἐχουμε καμμιὰ ψηφοφορικὴ συμπραξὶ μεταξύ μας, ἔχουμε τίποτα κοινὸ ἐμεῖς οἱ δυό, ἔχουμε κάνει καμμιὰ συμφωνία τέλος πάντων, νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ ν' ἀποφασίσουμε ποῦ θὰ ρίξουμε τὰ κουκιά μας; Ὄχι ;

Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ.

"Ὀχι. Τότε, λοιπόν, τί ρωτᾶς «ποιὸν θὰ ψηφίσουμε !» Ἄ ! ἔτσι πές μου. Θέλεις νὰ πληροφορηθῆς τί θὰ ψηφίσω ἐγώ! Τώρα κατάλαβα. Κι' ἀφοῦ καταλάβα, σὲ ρωτῶ μὲ τὴ σειρά μου, κύριε Διονυσάκη:

— Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα, ποιὸν θὰ ψηφίσω ἐ,ὼ ; Τὸ λόγο θὰ σοῦ δώσω;

Πῶς; Θέλεις νὰ σχηματίσης γνώμη; Κι' ἀπὸ μένα θὰ σχηματίσης γνώμη ; Ἄ! ἔτσι! Ρωτᾶς τὸν ἕνα, ρωτᾶς τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ βγάλης συμπέρασμα!

Μὰ δὲν μοῦ λές κύριε Διονυσάκη. Ἐσὺ δὲν ἔχεις γνώμη; Τί εἶσαι τοῦ λόγου σου; Τσιγαρόχαρτο ποὺ τὸ παίρνει ὁ ἄνεμος καὶ τὸ πάει κατὰ δῶθε καὶ κατὰ κεῖθε; Καὶ μούρκεσαι πρωῒ πρωΐ, ἀκόμα δὲν ἤπια καφέ, καὶ μὲ πλησιάζεις μὲ ὕφος ὕποπτο καὶ μὲ ρωτᾶς:

— Τί θὰ ψηφίσουμε;

"Οχι, κύριε Διονυσάκη! Δὲν θὰ σοῦ πῶ! Τί ἔκανε λέει; Μήπως δὲν σούχω ἐμπιστοσύνη; Καὶ τί ρόλο παίζει ἡ ἐμπιστοσύνη βρὲ χάπατο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Ἁπλῶς δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ. Τὸ τὶ θὰ ψηφίσω ἐγώ, εἶνε δικός μου λογαριασμός, εἶνε καθαρῶς προσωπική μου ὑπόθεσις, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρει οὔτε ἐσένα, οὔτε κανέναν ἄλλον. Ἐνδιαφέρει μόνον ἐμένα. Καὶ τέτοιες ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις, δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα.

Πῶς; Ταλαντεύεσαι καὶ δὲν ξέρεις ποιὸν νὰ ψηφίσῃς; Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Ταλαντέψου ὅσο θέλεις. Τὸ κράτος σοῦ ἔχει δώσει μιὰ ψῆφο, νὰ τὴ δίξῃς ἐκεῖ ποὺ λέει ἡ γκλάβα σου. Ὀγδόντα κόμματα κατεβαίνουν στὶς ἐκλογές; ὀγδόντα προγράμματα σοῦ παρουσιάζουν, διάβασε, κόψε φάτσες καὶ ψήφισε. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ πῶ! Καὶ ὄχι μόνο δὲν θὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ θλίβομαι καὶ γιὰ λόγου σου καὶ γιὰ κάτι ἄλλους σὰν καὶ σένα ποὺ ρωτᾶνε «τί θὰ ψηφίσουμε».

Καὶ ποιὸς μοῦ λέει ἐμένα ὅτι δὲν τὸ κάνεις ἐπίτηδες, γιὰ νὰ πᾶς νὰ διαδίδῃς τί φρονήματα ἔχει ὁ ἄλφα καὶ ὁ βῆτα; "Η ὅτι κάνεις στατιστικὴ γιὰ νὰ βγάλης συμπεράσματα πρὸς τὰ ποῦ πάει τὸ «ρεῦμα;». Τί; Μὲ ρωτᾶς μήπως δὲν σούχω ἐμπιστοσύνη; Πρῶτα - πρῶτα πῶς νὰ σούχω ἐμπιστοσύνη ἐγώ, ὅταν ἐσὺ δὲν ἔχεις στὸν ἑαυτό σου; Δεύτερον δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ σοῦ πῶ ψήφισε τὸν "Αλφα καὶ αὔριο νάρθη ὁ "Αλφα καὶ νὰ τὰ κάνη μούσκεμα καὶ νὰ μοῦ λὲς ὅτι ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ τὸν ψηφίσης καὶ νὰ ρίχνης τὴν εὐθύνη ἀπάνω μου. Καὶ τρίτον — σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω — τὸ τὶ θὰ ψηφίσω καὶ ἂν θὰ ψηφίσω, εἶνε δικός μου λογαριασμός.

Πῶς; Τί νὰ κάνῃς; Βάλε κλῆρο, ρίξε τὸν καφέ, τράβα σὲ μιὰ χαρτορίχτρα, ὅ,τι διάολο θὲς κάνε, νὰ σχηματίσης γνώμη. Κι' ἄντε χάσου ἀπὸ μπροστά μου τώρα, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω κάτι ψηφοφόρους σὰν καὶ σένα, ποὺ θὰ κρίνουν καὶ τὴ δική μου τύχη. "Αντε, τυχάρπαστε! Φῦγε, νὰ μὴ σοῦ ἁρπάξω καὶ σοῦ σχίσω τὸ βιβλιάριο! Τί θὰ ψηφίσω, λέει! Τὸν 'Αρταξέρξη θὰ ψηφίσω βρέ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἐφηβικὸ Γραμματοκιβώτιο

"Ερωτας καὶ ζωή

Β. Οἱ, Ἀμπελοκήπους : "Αν θέλετὲ ν' ἀκούσετε ξανὰ τὶς συμβουλές μου, ποὺ — ὅπως μοῦ γράφετε — τὶς ἐκτιμᾶτε πολύ, ἔτσι νὰ σᾶς πῶ τὰ ἑξῆς : Τὸ νὰ εἶστε δυστυχισμένος ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐρωτικῆς σας ἀτυχίας εἶνε ἀνθρώπινο καὶ νοητό. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ὀφείλετε ν' ἀντιληφθῆτε εἶνε, ὅτι ἡ αὐτοκτονία δὲν ἀποτελεῖ κανενὸς εἴδους λύσι. "Ισα - ἴσα ὀφείλετε ν' ἀντιδράσετε μὲ τὸ λογικό σας νὰ διώξετε ἀπὸ τὴν καρδιὰ σας κάθε ἀπογοήτευσι, νὰ σφίξετε μὲ θέλησι καὶ πίστι καὶ ἀποφασιστικότητα τὴ γροθιά σας καὶ νὰ πῆτε : «Θέλω καὶ πρέπει καὶ μοῦ ἀξίζει νὰ ζήσω». Τὸ νὰ θελήσετε ν' ἀφανισθῆτε ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ σας ἀπογοήτευσι εἶνε ταπεινὸ κι' ἀποτελεῖ πρόδοσία γιὰ ἕνα ἀνεπιτυμένο καὶ ἄξιον ἀνθρώπο σὰν ἐσᾶς. Παραμερίστε λοιπὸν τοὺς πικροὺς λογισμούς, ἀνοίξτε ἕνα παράθυρο αἰσιοδοξίας κι' ἐλπίδος καὶ βαδίστε μὲ ὑψωμένο τὸ κεφάλι θαρραλέα κι' ἐλεύθερα τὸ δρόμο σας. Ἡ ζωὴ εἶνε ἐξαίσια καὶ ἂν καὶ δύσκολη πρέπει κανεὶς νὰ τὴ δαμάσῃ, νὰ τὴν κατακτήσῃ καὶ νὰ τὴ χαρῇ !

Δ. Ν. Ε. μ. ι. κ. ὸ Κ α ζ α ν ὸ β. α ν, S. O. S., Θεσσαλονίκην : Μὲ τὰ προσόντα ποὺ ἔχετε εἶνε ἐκδιάστικα τὰ μέσα, ποὺ σχεδιάζετε γιὰ νὰ τυλίξετε «τὴν κόρη τοῦ ἐργοστασιάρχη». Τέτοιες «διπλωματικὲς» λύσεις, ὅπως σεῖς ὁ ἴδιος τὶς ἀποκαλεῖτε, ἐμεῖς δὲν τὶς ἐγκρίνουμε. Δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς πῶ, παρὰ νὰ ἐκφράσω τὴ λύπη μου γιὰ τὴ στρέβλωσι τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς διανοητικότητός σας!...

Λ ε υ τ. 125 - 127, Κάτω Πατήσια: Πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα ὅτι κάνουμε τέτοιου εἴδους ἐξυπηρετήσεις; "Υπάρχουν εἰδικὰ γραφεῖα συνοικεσίων, ὅπου μπορεῖτε νὰ καταφύγετε...

Κ. Σ. 521: Τὸ γράμμα σας δείχνει νέον ἀξιοπρεπῆ, τίμιο καὶ λογικό. Θὰ πρέπῃ λοιπὸν ὄχι ἐγωϊσμό, ἀλλὰ ἐκτίμησι νὰ δείξετε γιὰ τὰ ὠμὰ καὶ ἠθικὰ λόγια τῆς συμφοιτήτριάς σας, ἡ ὁποία κάνει πολὺ καλὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ μπλέξῃ σὲ αἰσθηματικὲς περιπέτειες, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ σπουδές της παίζουν πρωταρχικὸ ρόλο στὴ δημιουργία τοῦ μέλλοντός της καὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς της. Μπορεῖτε ὅμως νὰ εἶσθε φίλοι εὐγενικοί, ὅπως ὡς τώρα. "Ισως ἡ Μοῖρα ἀργότερα νὰ τὰ φέρῃ εὐνοϊκά... "Οσο γι' αὐτὸ ποὺ φοβᾶσθε, ἂν στὸ διάστημα ποὺ θὰ περάσῃ, θὰ περιμένῃ ἡ νέα ἢ ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ ἀποκλείω, γιὰ τὸν λόγο ὅτι καὶ σεῖς μπορεῖ στὸ μεταξὺ νὰ δεσμευθῆτε μὲ καμμιὰν ἄλλη.

Π ο ν ε μ έ ν η ν. μ ι κ ρ ὸ ὒ λ α ν Β. Β. 42: Μὲ πῶς γίνεται, ἀφοῦ εἶσθε ἀρραβωνιασμένοι, νὰ ἐχῃ μπλέξει ὁ μνηστήρας σας ἔτσι φανερὰ μὲ τὴ φίλη σας; "Οπωσδήποτε ἀντὶ νὰ βασανίζεσθε, καλύτερα νὰ βάλτε τοὺς δικούς σας νὰ τοῦ ζητήσουν ἐξηγήσεις. "Αν ὁ νέος τότε δὲν συμμορφωθῇ καὶ δὲν σᾶς δώσῃ ἐγγυήσεις πῶς θὰ μείνῃ ὁριστικὰ πιστός, τότε διαλύετε τοὺς ἀρραβῶνες σας. Θὰ πικραθῆτε βέβαια σήμερα, ἀλλὰ θὰ γλυτώσετε ἀπὸ ἕναν ἀνάξιο ἄντρα. Καὶ μὴν ἀπελπίζεσθε γιὰ τὴ λύσι ποὺ σᾶς προτείνω. Κάποιος ἄξιος καὶ τίμιος νέος θὰ βρεθῇ, ποὺ θ' ἀξίζῃ δέβδαια νὰ τοῦ χαρίσετε τὴν καρδιά σας!

Φ τ ε ρ ὸ στὸν ἄ ν ε μ ο : Διακόψτε τὴν προσπάθειά σας, γιατὶ ἡ νέα μὲ τὴν ἐπιφύλαξι ποὺ δείχνει, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει πάρει τὸ αἴσθημά σας στὰ σοβαρά. Σεβασθῆτε λοιπὸν τὴν ἀρνησί της καὶ μὴν ἐπιμένετέ.

Ρ. Φ. 219, Λακωνίαν: Νομίζω ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἐβείξε ἡ νέα κι' οἱ δικοί της στὸ διάστημα τῆς νοσηλείας σας προερχόταν ἀπὸ κελλωσύνη τους. Ἴσως ὅμως ἡ νέα νὰ ἐνοιωσε κάτι τὸ βαθύτερο γιὰ σᾶς, ποὺ τὸ εὐνοεῖν κι' οἱ δικοί της. Καὶ μιὰ καὶ σεῖς τὴν συμπαθεῖτε, ἐάλν εἶνε νὰ ἐξασφαλίσετε τὴ ἐληθινὴ της αἴσθηματα καὶ ἂν ἡ νέα δεχθῇ τότε συζητεῖτε καὶ μὲ τοὺς γονεῖς της.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν ὕ π α ρ ξ ι ν Πάτρας: Μὰ, ἀγαπητὴ μου, ζητᾶτε συμβουλὴ γιὰ τόσο ἁπλὸ ζήτημα ; Πρέπει νὰ διακόψετε ἀμέσως μὲ τὸν «Δὸν Ζουάνο» τῆς πόλεώς σας, ποὺ πάει νὰ σᾶς πεθάνῃ. Ἐσεῖς τὸν ἀγαπᾶτε, καὶ σχέσεις σας δὲν εἶνε ἀγαπᾶτε καὶ δὲν ξέρετε ἂν σᾶς ἀγαπᾶη, γιατὶ δὲν σᾶς τὸ λέει. Καὶ γιατὶ νὰ σᾶς τὸ πῆ, ὁποῦ τίποτενος περνάει τόσο εὐχάριστα μαζί σας τὸν καιρό του; Μὲ κάνετε ν' ἀγανακτῶ, γιατὶ ἀπὸ τὸ γράμμα σας φαίνεσθε μορφωμένο κορίτσι κι' ἐξυπνο κι' ἐσεῖς πέσατε στὴν παγίδα αὐτοῦ τοῦ ἀσυνείδητου.

Σ υ σ. Κ. Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν ! Μ' ὁλο ποὺ βασανίστηκα νὰ διαβάσω τὶς 10 ὁλοκλήρες σελίδες τῆς ἐπιστολῆς σας, ἀστόσο δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τὸ σκοπὸ τῆς αἰσθηματικῆς σας περιπετείας. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω — καὶ δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτὸ — γράψτε μοῦ ἐκ νέου σὲ τί ἀκριβῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Γ κ ρ ί ζ α ν Ν ι ὸ τ η ν: Καὶ σὲ σᾶς τὴν ἴδια παρατήρησι ἔχω νὰ κάνω, σχετικὰ μὲ τὴν ἀκατάσχετη καὶ χωρὶς θετικὰ στοιχεῖα πολυλογία σας. Ζαλίστηκα νὰ διαβάσω τόσες κόλλες πυκνογραμμένες καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω τί ἀκριβῶς σᾶς ἐνδιαφέρει. Μὰ μὲ ὅλ' αὐτὰ καλύτερα θὰ κάνατε νὰ κυττάξετε τὸ σχολεῖο σας καὶ ὁ καιρὸς εἶνε πάντα δικός σας γιὰ αἰσθηματολογίες...

«Ἐ ἀ γ α π ῶ κ α ὶ δ ὲ ν τ ὲ ξ ε ρ ω ; Ε.Μ.Ν.Ρ.» : Ἀφοῦ μπορεῖτε καὶ τὸν συναντᾶτε, γιατὶ δὲν τοῦ ζητᾶτε μὲ σοβαρότητα νὰ σᾶς πῆ τί θέλει ; Ἐγὼ, ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε βλέπω ὅτι δὲν εἶνε εἰλικρινὴς μαζί σας. Πάντως, ἀσπού νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὶς διαθέσεις του, καλὸν εἶνε νὰ εἶσθε ἐπιφυλακτική.

Ἀ π ὁ κ λ η ρ ν η τ ῆ ς τ ύ χ η ς Α. Κ. 18 : Τὸ σφάλμα, ποὺ τυραννιέστε χωρὶς ἐλπίδα νὰ αὐτόν, εἶνε δικό σας. Ἀφοῦ μπαινόβγαινε στὸ σπίτι σας σὰν γαμπρός, ἔπειτα σᾶς ἄφησε... Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν σᾶς ἀξίζει κι' ἂς κάθεται νὰ λέη ὅσα ἀκούει ἀπὸ τὸν κόσμο. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἐξακολουθεῖτε ν' ἀγαπᾶτε ; Βγάλτε τον ἀπ' τὸ μυαλό σας κι' ἡ καλύτερη τιμωρία ποὺ τοῦ πρέπει εἶνε νὰ κυττάξετε τὴ ζωή σας καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆτε γιὰ τὴν πιὸ ἐνδιαφερουσα ἀπὸ τὶς προτάσεις ποὺ σᾶς γίνονται. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου καὶ πιστεύω νὰ τὴν ἀκολουθήσετε.

Ἀ ν ή σ υ χ η ν. Ν η σ ι ὼ τ ο π ο ύ λ α ν : Καθὼς συμπεραίνετε κι' ἐσεῖς αὐτὰ τὰ «ἀδελφικὰ γράμματα» δημιουργοῦν πολλὲς ἀπογοητεύσεις σὰν καλὴ ὥρα, τὴ δική σας. Δὲν πρέπει νὰ μετανιώσετε ποὺ γράψατε αὐστηρὰ στὸ στρατιώτη. Εἴχατε κάθε δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῆτε γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς σκάρασε. Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ δώσετε καμμιὰ συνέχεια στὴν ἀλληλογραφία σας καὶ περιμένετε νὰ σᾶς γράψῃ ὁ ἴδιος. Ἀπὸ τὸ γράμμα του, θὰ ἐκτιμήσετε τὶς διαλοὶς τοῦ καὶ θὰ γίνῃ στὴν Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδιότυπα καπέλλα, ὁ «κοράκας», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ μῦθο «Κόρακας καὶ ἀλεπού».

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' ὑφάντερως πανὶ εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια παλτὰ καὶ καπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία». Δόρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

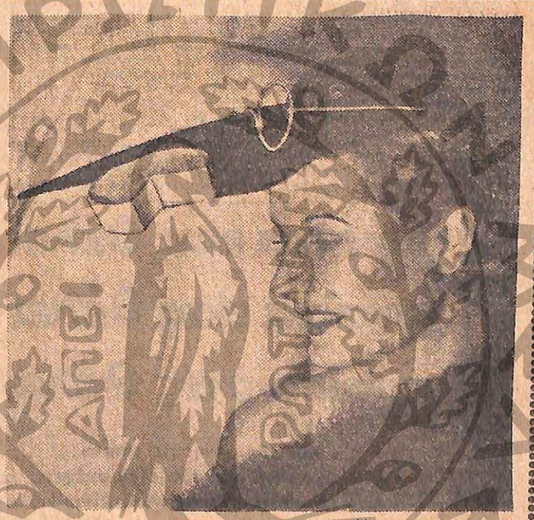

(Φωτογραφία Keystone)

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ὁ περίφημος παριζιάνος κομμωτὴς καὶ πιλοποιὸς Ἀντώνιο Λανσάριστε μιὰ σειρὰ γυναικείων καπελλῶν, ἐμπνευσμένων ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ Λαφοντάιν. Πρόκειται νὰ τὰ παρουσίαση σ' ἕνα «Διαγωνισμὸ γυναικείων κεφαλιῶν» ποὺ θὰ γίνῃ στὴν Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδιότυπα καπέλλα, ὁ «κοράκας», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ μῦθο «Κόρακας καὶ ἀλεπού».

Τ ζ ε ί μ ε Τ. Ε. Κ. Α. κ.τ.λ. ! Ἀγαπητέ μου, αὐτὸ δὲν- εἶνε γράμμα, ἀλλὰ συναξάρι ἀγνώστου ἁγίου, αὐτὸ τὸ ὁποῖο δὲν κατάλαβα τί θέλετε, καὶ σὲ τί νὰ σᾶς συμβουλεύσω. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν μπορῶ μέσα σὲ 12 σελίδες νὰ χάνω τὸν χρόνο μου γιὰ νὰ μαντεύσω ποιὰ εἶνε ἡ οὐσία σᾶς παρακαλῶ, γράψτε μου σὲ μιὰ - δυὸ κόλλες τὸ ζητημά σας καὶ κατὰ σειραν προτεραιότητος νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

J. S t r a u s Λ. Κ., Πειραιά : Μοῦ γράφετε ὅτι ἀγαπιέσθε- μ' ἕνα καλὸ νέο κι' ἔχετε σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακάτω μοῦ λέτε ὅτι ὁ νέος «θέλει νὰ σᾶς ἐχῃ σὰν ἀδελφὴ ἢ σὰ μάννα, γιατὶ ὁ ἐρώτας δὲν κρατάει, κ.τ.λ. κ.τ.λ.». "Οχι μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος θὰ σᾶς ἔλεγε ὄ-τι αὐτὰ εἶνε ἀκατανόητα. Δὲν τὸν συναντᾶτε καὶ νὰ τοῦ πῆτε : «Ἐνα κι' ἕνα κάνουν δυό» νὰ σᾶς πῆ τί ἀκριβῶς θέλει ποὺ εἶνε μαζί σας ; Καὶ τότε ἡ θὰ συνεχίσετε μὲ εἰλικρίνεια τὴν ἀγάπη σας — σὰν νέοι ποὺ εἶσθε κι' οἱ δυό σας — ἢ θὰ τὸν ξεκόψετε ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ σκέψι καὶ τὴν καρδιά σας. Τί ἄλλο νὰ σᾶς πῶ;

Δ υ ὸ φ ί λ ο υ ς κ α ὶ δ υ ὸ φ ί λ ε ς, Μυτιλήνην: Ἀγαπητὴ μου, δὲν χρειάζεται ἡ δική μου ἡ συμβουλὴ γιὰ νὰ ἐπαναλάβετε τὶς σχέσεις σας μὲ τὸ φίλο σας, μὲ τὸν ὁποῖον χωρίσατε ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρεξηγήσεώς σας μὲ μιὰ κοπέλλα. Ὅταν ἐξηγηθῆτε γιὰ τὸ αἴτιο τῆς διαστάσεώς σας, ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν.

Η. Ο. Τ. 914 Ω. : Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι πρέπει καὶ σεῖς νὰ φανῆτε ἐπιεικὴς καὶ νὰ συγχωρήσετε τὴν νέα ποὺ μετανοιωσε γιὰ τὸ σφάλμα της καὶ εἶνε τώρα εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας. Ἡ συγγνώμη σας θὰ τὴν συγκινήσῃ καὶ θὰ τὴν κάνῃ νὰ σᾶς ἐκτιμήσῃ καὶ νὰ σᾶς γίνῃ ἀκόμη πιὸ πιστή.

"Οσο γιὰ τὸ τεῦχος ποὺ ζητᾶτε δὲν μᾶς εἶν' εὔκολο νὰ παρακολουθήσουμε τὸν ἀριθμὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀπαντήσεώς μας.

Μ ε τ α ν ο ο ύ σ α ν Μ α ί ρ η ν, Κρήτην: Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μᾶς ρωτᾶτε, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Αὐτὸ εἶνε ἀποκλειστικὸς δικό σας ζήτημα, γιατὶ ἀν ἀληθινὰ συμπαθῆτε τὴν ἀγάπη σας — σὰν νέοι ποὺ εἶσθε κι' οἱ δυό σας — ἢ θὰ τὸν ξεκόψετε ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ σκέψι καὶ τὴν καρδιά σας. Τί ἄλλο νὰ σᾶς πῶ;

Δ υ ὸ φ ί λ ο υ ς κ α ὶ δ υ ὸ φ ί λ ε ς, Μυτιλήνην: Ἀγαπητὴ μου, δὲν χρειάζεται ἡ δική μου ἡ συμβουλὴ γιὰ νὰ ἐπαναλάβετε τὶς σχέσεις σας μὲ τὸ φίλο σας, μὲ τὸν ὁποῖον χωρίσατε ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρεξηγήσεώς σας μὲ μιὰ κοπέλλα. Ὅταν ἐξηγηθῆτε γιὰ τὸ αἴτιο τῆς διαστάσεώς σας, ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν.

Η. Ο. Τ. 914 Ω. : Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι πρέπει καὶ σεῖς νὰ φανῆτε ἐπιεικὴς καὶ νὰ συγχωρήσετε τὴν νέα ποὺ μετανοιωσε γιὰ τὸ σφάλμα της καὶ εἶνε τώρα εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας. Ἡ συγγνώμη σας θὰ τὴν συγκινήσῃ καὶ θὰ τὴν κάνῃ νὰ σᾶς ἐκτιμήσῃ καὶ νὰ σᾶς γίνῃ ἀκόμη πιὸ

Καρυστον: Τὸ πραγμα εἶνε ἁπλουστατο: Τὴν εἶδατε νὰ σκουπίζη, νὰ σᾶς κυττάζη καὶ νὰ σᾶς χαμογελᾶη! Δὲν μένει τίποτε ἄλλο, ἀφοῦ τὴν συμπαθήσατε, παρὰ νὰ τῆς μιλήσετε!

Β. Κ. Ν. Σ. 94444: Μὲ τὸ νὰ κυττάζεστε μήνες τώρα ἀμίλητοι καὶ νὰ ἀλλάζετε σημειωματάκια, δὲν βγαίνει ἀποτέλεσμα. Αὐτὶ νὰ κάνετε αὐτὰ τὰ παιδιαρίσματα, ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος καὶ μιλῆστε διακριτικὰ στὴν κοπέλλα γιὰ τὸ αἴσθημά σας. Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

Ἀπογοητευμένην στὸν ἔρωτα, Θεσσαλονίκην: Γιατί, ἀγαπητέ, ἐπιμένετε ἀφοῦ ἡ νέα σᾶς ἐξήγησε καθαρά, ὅτι δὲν θέλει τὴ συνέχεια τῶν σχέσεών σας; "Αν, ὅπως λέτε, σᾶς φλερτάρει, μπορεῖ νὰ τὸ κάνη ἀπὸ καπρίτσιο, ἢ ἴσως νάνε... ἀλλοίθωρη καὶ βλέποντας σας νομίζει πὼς ἀπευθύνεται σὲ ἄλλον! Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ὠφελεῖ νὰ σκοτίζεστε περισσότερο γι' αὐτή.

Ζα — Σχ. 5432, Ἡράκλειον: Τὸ πρόσωπο εἶνε σπαθί, λεει μιὰ ἑλληνικὴ παροιμία 'Αντὶ νὰ ζητᾶτε τὴ συμβουλὴ τῆ δική μου, τὸ καλύτερο θὰ εἶνε νὰ συναντήσετε τὴ νέα καὶ νὰ τῆς πῆτε τί σκοποὺς ἔχετε γι' αὐτήν. "Αν τὴν πείσετε ἔχει καλῶς. 'Αλλοιῶς μιὰ ποὺ κι' αὐτὴ συμπαθεῖ ἄλλον, ἀφῆστε την ἥσυχη καὶ εἶμαι βεβαίο πὼς δὲν θ' ἀργήσετε νὰ παηγορηθῆτε.

Ἄλυτο πρόβλημα, Ρόδον: Μοῦ ζητᾶτε τὴ συμβουλή μου; Θέλετε νὰ σᾶς τὴν πῶ εἰλικρινά; Ἡ ἀγάπη γεννιέται αὐθόρμητα χωρὶς συνταγὲς καὶ συστάσεις τρίτων. Τί ἄλλο νὰ σᾶς πῶ; Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ ποιαν ἀπὸ τὶς δυὸ νέες ποὺ βάλατε στὸ μάτι νὰ ἀγαπήσετε! Μὰ καλὰ ταλαβαίνετε καὶ μόνος: τὴν... καλύτερη, τὴν ὁμορφότερη, τὴν πλουσιώτερη, τὴν πιὸ νοικοκυρὰ καὶ ἔπεται συνέχεια...

Χαμένον ἄγγελον: Δυστυχῶς γιὰ λόγους ἀρχῆς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουμε γι' αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητᾶτε. "Οσο γιὰ τὴ δεσποινίδα, ποὺ ἀφήσατε στὴν πατρίδα, ἀφοῦ δὲν νοιάζεται τώρα ποὺ λείπετε νὰ σᾶς γράψη, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτή.

Τοῦλαν, Φάληρον: Τὸ σκοπιμώτερο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε, εἶνε οὔτε νὰ παρεκκρούσετε οὔτε νὰ παραδοθῆτε τυφλὰ στὶς ἀποφάσεις τῆς ἀδελῆς σας. Νὰ πάρετε τὸν κύριον καὶ μαζί νὰ τὰ πῆτε ὅλα στὴν ἀδελφή σας, νὰ τῆς ἐξηγήσετε ὅτι ἀγαπιάστε κι' ὅτι ἔχετε κι' οἱ δυὸ σοβαρὸ σκοπὸ νὰ ἑνωθῆτε καὶ νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια. Καὶ νὰ ζητήσετε ἀπ' αὐτὴν κατανόησι στὸν τρυφερό σας δεσμὸ κι' ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδελφικὴ καρδιὰ θὰ συγκινηθῆ.

Τα-Μπαλ, Β. Σ.Τ. 901: Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ δὲν δίνουμε διευθύνσεις, δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε κι' αὐτὴ τὴν παραχώρησι γιὰ τὴν ἀπάντησι ποὺ μᾶς ζητᾶτε. "Οσο καὶ νὰ σᾶς δικαιολογοῦμε, δὲν πρέπει νὰ παραδοῦμε τὶς ἀρχὲς ποὺ ἔχουμε τάξει.

Πονεμένην μικροῦλαν — Χαραυγήν: Γιατὶ νὰ σᾶς φέρεται ψυχρὰ ὁ ἀρραβωνιαστικός σας; Μήπως συμβαίνει καμμιὰ σοβαρὴ παρεξήγησις μεταξύ σας ἢ μήπως μετάνοιωσε κι' ἔχει μπλεχτῆ ἀλλοῦ; Γι' αὐτὸ νὰ τὸν συναντήσετε καὶ νὰ τοῦ πῆτε ὀρθὰ κοφτὰ τί πρόκειται γι' ἀποφασίση. "Αν ὅμως ἀποφύγη, τότε, ἀπὸ λόγους ἀξιοπρεπείας, πρέπει νὰ τὸν ξεγράψετε ἀπ' τὸ μυαλό σας. Γιὰ ὅλ' αὐτά, νὰ συνενοηθῆτε προηγουμένως μὲ τοὺς οἰκείους σας, πρὶν φτάσετε στὴ διάλυσι τοῦ ἀρραβῶνος σας.

Ἀπειρην παιδοῦλα, Μαραθῶνα: 'Αγαπητή μου, εἶστε σεῖς ἡ αἰτία τοῦ τσακώματος, σεῖς ἡ ἴδια πρέπει νὰ τοῦ δώσετε τὴν ἐξήγησι καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε συγγνώμην γιὰ ὅσα καπρίτσια τοῦ κάνετε καὶ τὸν βασανίζετε. Σὰ λογικὸ καὶ τίμιο κορίτσι ποὺ εἶστε πρέπει νὰ πάρετε τὴν ἀπόφασι καὶ νὰ μὴ τοῦ ξαναδώσετε ἀφορμὴ γιὰ θυμούς.

Ἀπελπισμένο στρατιώτακι Β. Σ. Τ. 902: Φαίνεται πὼς κάτι τῆς κάνατε τῆς νέας καὶ σᾶς ἔγραψε κι' αὐτὴ ἔταζι θυμωμένα. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πὼς εἶνε καπρίτσιο καὶ θὰ τῆς περάση. Ἐξηγηθῆτε μαζί της καὶ ζητῆστε της συγγνώμη, ἂν τῆς εἴπατε κάτι εἰρωνικὸ καὶ μὴ τὴν στενοχωρῆτε. Κι' αὐτὴ πάλι δὲν ἔπρεπε νὰ το παρεξηγήση, ἀφοῦ ξέρει μάλιστα ὁτι τὴν ἀγαπᾶτε.

Στρατιώτην Ι. Δ. 918: Νὰ γράψετε ἀμέσως στὴ δεσποινίδα τί σκοποὺς σᾶς πῆ. Ἐὰν ὅτι σᾶς συμβαίνει. Νὰ τῆς ζητήσετε νὰ σᾶς πῆ ἴδια πὼς ἀντιλαμβάνεστε καὶ κατὰ πόσο εἶνε ἐλεύθερη καὶ διατεθειμένη ν' ἀνταποκριθῆ στὴν ἀγάπη σας.

Νεκρὸν ἐραστήν: 'Απαντῶ ἀριθμητικὸς στὶς ἐρωτήσεις σας: 1) 'Ασφαλῶς ἡ ἀγάπη σας πρὸς τὴν πανταρμένη κυρία, εἶνε ἀπαγορευμένη καὶ μάταιη. 2) Προτιμότερο θὰ εἶνε ν' ἀποφύγετε νὰ μάθετε τί ἡ ἴδια αἰσθάνεται γιὰ σᾶς — ἀφοῦ ἄλλωστε, ὅταν εἴχατε τὴν εὐκαιρία δὲν θέλησε ἡ ἴδια νὰ σᾶς τὸ πῆ. Καὶ τώρα ἡ συμβουλή μου: Μακρυὰ ἀπὸ τέτοιες κακοτοπιὲς κι' ἐπικίνδυνες περιπέτειες, ποὺ ποτὲ δὲν βγαίνουν σὲ καλό!

Ξυράφια 9 — 12: Δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα, ἀγαπητέ μου, νὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ τί κάνει ἡ μαθήτριά σας, ἀφοῦ ὅλο τὸ διάστημα ποὺ βρισκόσαστε μαζί, ἀποφύγατε νὰ τῆς ἐξηγήσετε τὰ δικά σας τὰ αἰσθήματα. Ἔτσι ἡ δεσποινὶς εἶν' ἐλεύθερη νὰ χαρίση τὴν καρδιά της ὅπου θέλει. Ὁπωσδήποτε δὲν εἶνε κακὸ νὰ τῆς γράψετε δυὸ λόγια γιὰ νὰ μάθετε ἂν πρέπη νὰ ἐλπίζετε ἢ ὄχι.

Ἰπτάμενον Μ..., Θεσσαλονίκην: Μὰ γιατί, ἀγαπητή μου, δὲν ἐξηγηθήκατε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ τὸν καλό σας καὶ τώρα τοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶστε ἀνειλικρινής; Ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐπιπολαιότητα καὶ μόνο! Γι' αὐτὸ πρέπει τώρα νὰ τοῦ ζητήσετε συγγνώμη καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε πὼς μόνο ἀπὸ ἀφελῆ προκαταλῆψι δὲν τοῦ εἴπατε ἀκριβῶς ὅλα τὰ κατὰ σᾶς. Ἀλλὰ ὁ κύριος αὐτὸς θἄπρεπε, νομίζω, νάνε πιὸ εὐγενικός, πιὸ διακριτικὸς καὶ νὰ μὴν ἔχη ἀξιώσεις... ἐξομολογητού!

Πλακιώτην Α. Β. Γ. Δ.: Στὴν ἡλικία τῶν 19 χρόνων δὲν ἀπογοητεύονται τόσο, ὥστε νὰ φτάνετε στὸ σημεῖο νὰ μοῦ γράφετε, ὅτι θὰ πεθάνετε ἂν ἡ συνομήλικη φίλη σας δὲν δεχθῆ νὰ παντρευθῆτε! Τὴν καλύτερη συμβουλὴ ποὺ σᾶς δίνω εἶνε ν' ἀποφύγετε τὰ μπλεξίματα, δηλ. γάμους, εὐθύνες, κ.τ.λ. γιὰ τὰ ὁποῖα οὔτε προετοιμασμένος εἶστε, ἀλλ' οὔτε καὶ τὶς ὑλικὲς δυνατότητες ἔχετε. "Αν τὸ κορίτσι δὲν θελῆ νὰ συνεχίσετε τὶς σχέσεις, δὲν ἀξίζει νὰ τὸ πάρετε καὶ τόσο κατάκαρδα.

Ἐρωτευμένη καρδίαν Π. Α. Σ.: Δὲν ἀφίνετε ἀγαπητή μου, τὰ πρόωρα φλέρτ, καὶ νὰ κυττάζετε τὶς σπουδές σας ἢ τὶς ἄλλες σας ἀπασχολήσεις ποὺ εἶνε ἡ βάσις τοῦ μέλλοντός σας; Ἔχετε καιρὸ ἀργότερα γιὰ τὰ ἄλλα «ντεραβέρια»!...

Πονεμένο μπουμπουκι, Κορωπί - Ἀττικῆς: Μὲ ρωτᾶτε πῶς νὰ μιλήσετε στὴ νέα ποὺ ἀγαπᾶτε. Κυττάξτε νὰ κατανικήσετε τοὺς δισταγμούς σας καὶ τότε μονάχος σας θὰ βρῆτε τὰ λόγια ποὺ πρέπει γιὰ νὰ ἐκμυστηρευθῆτε τὸ αἴσθημα σας.

Βράχον τοῦ Αἰγαίου, Μυτιλήνην: Τὸ καθῆκον ὄχι μονάχα ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας σας, εἶνε νὰ μένη ἡ γυναῖκα πιστὴ στὸν ὅρκο καὶ τὴν ἠθικὴ εὐθύνη ποὺ ἀνέλαβε μὲ τὸ γάμο της. "Αν ὅπ' αὐτὸν ξεγλάστηκε, ἡ ἀπογοητευσίς της δὲν θὰ εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὴν παρανομία ποὺ δημιουργεῖ μὲ τὶς ἀνθικὲς λύσεις ποὺ σχεδιάζετε καὶ ἀκόμα τὶς βίαιες. "Οσο γιὰ σᾶς, ἂν δὲν θέλετε νὰ γίνετε θύματα τῆς μεγαλοψυχίας σας, σᾶς συνιμᾶ στῶ ν' ἀποτραβηχτῆτε ἀπὸ τὶς ἐπικίνδυνες αὐτὲς κακοτοπιές...

Ἐρωτόκριτον, Δράμαν: "Αν ἀπὸ δειλία δὲν μπορεῖτε νὰ ἐκμυστηρευθῆτε στὴ νέα τὸ αἴσθημά σας, δὲν μποροῦμε βέβαια κι' ἐμεῖς νὰ τῆς τὸ... ἐνθέσουμε γιὰ λογαριασμό σας! Μὲ ἐπιτρέπεται σήμερα, νέος ἐσεῖς συγχρονισμένος, μὲ ἀντίληψι καὶ ἀτομικότητα, νὰ μὴν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ τῆς ἐξηγήσετε τὴν κρυφὴ συμπάθεια ποὺ τῆς τρέφετε; Μοῦ φαίνεται περίεργο γιὰ τὸ 1950!

Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ: Δυστυχῶς δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω πῶς ἔχει τὸ ζήτημά σας καὶ τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα. Ἔτσι δὲν ἔχω τίποτε τὸ θετικὸ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Εἶνε φοβερὸ πόσο ὁ Ἕλλην πελαγώνει, ὅταν πρέπει μὲ ἁπλὸ καὶ φυσικὸ τρόπο νὰ πῆ τὰ πιὸ ἁπλὰ πράγματα!...

Βασανισμένον χωροφύλακα: Πρέπει νὰ ἐξηγηθῆτε μὲ τὴν κοπέλλα, γιὰ νὰ μαθετε ἂν κι' αὐτὴ σᾶς συμπαθῆ καὶ σᾶς θέλη γιὰ σύζυγό της. Κι' ἂν ναί, τότε σὰν τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἄξιος νὰ πάτε στοὺς γονεῖς τῆς νέας καὶ μόνος ἀπλᾶ, πολιτισμένα, ἀξιοπρεπέστατα, νὰ τὴ ζητήσετε σὲ γάμο. Τί νὰ τοὺς κάνετε τοὺς προξενητές; Στηριχθῆτε στὴν ἀτομική σας ἱκανότητα καὶ κρῖσι!

Γ. Τ. Ἐρωτευμένον: Μὴν παραφέρεστε κι' ἀπελπίζεστε ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις. Ἀντὶ νὰ βάζετε τρίτους νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς αὐτὸ ποὺ συμβουλεύω στὸν παραπάνω ἐπιστολογράφο μου μὲ τὸ ψευδώνυμο «Βασανισμενον χωροφύλακα». Τὰ περὶ ἀπαγωγῆς ἢ αὐτοκτονίας εἶνε σχεδία ἀνόητα ποὺ δὲν ὁδηγοῦν σὲ καλὸ ἀποτέλεσμα.

Μιὰ καρδιὰ γιὰ μαθητριοῦλα: Δὲν ξέρω, ἀγαπητέ μου, τὶς σχέσεις σας μὲ τὴ νέα κι' οὔτε θυμᾶμαι τί μοῦ ἔγραψε γιὰ σας, πῶς σᾶς παρέστησε καὶ τί τῆς ἀπαντήσαμε. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι μὲ τοὺς ἐγωισμοὺς δὲν στερεώνει ποτὲ ἀγαπη. "Ὅστε ἂν θέλετε νὰ συνεχισθῆ ὁ δεσμός σας, πρέπει κι' οἱ δυὸ ν' ἀφήσετε κατὰ μέρος τὰ πείσματα. Ν' ἀγαπιέστε κι' ἀπο ἐγωϊσμό, ὅπως λέτε, νὰ κάνετε τόσον καιρὸ νὰ μιλήσετε, αὐτὸ εἶνε ἀκαταλόητο καὶ δὲν λέγεται ἀγάπη...

Γαλάξιαν βιολέτταν: Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ξεκαθαρίσω τὸ πολυσέλιδο καὶ ἰδιότροπο γράμμα σας. "Αν ἐνδιαφέρστε ἀκόμα νὰ μάθετε τὴ γνώμη μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψετε σὲ μιὰ σελίδα, χωρὶς παραγεμίσματα, τί ἀκριβῶς σᾶς συμβαίνει γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Αἴνιγμα 8. Σ.: Νομίζω ὅτι ἔχετε μπερδευτῆ ἀσχημα, τόσο νέος ἀκόμα καὶ δίχως πεῖρα τῆς ζωῆς. Μιὰ ὅμως κι' ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, σᾶς συνιστῶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθῆτε περισσότερο γιὰ τὴ νέα, ἐκτὸς ἂν ἡ ἴδια ἔρθη καὶ σᾶς ζητήση νὰ τὰ ξαναφτιάσετε. Ἀλλὰ καὶ σεῖς, γιὰ νὰ μὴ τόχετε δίπορτο, πρέπει νὰ φανῆτε πιὸ σταθερὸς μαζί της.

Ἀγάπη — Συμφέρον Πειραιά: Ἀφοῦ μόνος σας ἀντιμετωπίζετε τὰ πράγματα κι' ἀφοῦ μόνος σας βάζετε ὡρισμένα ἐμπόδια (τὸ σπίτι ποὺ δὲν σᾶς κάνει ὁ πατέρας τῆς φίλης σας, ἡ ἄρνησι τοῦ πατέρα σας ποὺ τὴν φοβίστε κ.λ.π.), τότε τὶ περιμένετε ἀπὸ μένα; Τὸ γράμμα σᾶς δείχνει λογικὸ κι' ἐλπίζω στὴν κρῖσι σας ν' ἀποφασίσετε γιὰ τὸ καλύτερο.

Δυστυχισμένην μέχρι θανάτου: Ἀφοῦ ἡ παλληκαρωπιὰ αὐτοῦ, ποὺ δυστυχῶς οἱ γονεῖς σας, σᾶς τὸν... πάσαραν γιὰ μέλλοντα σύζυγον σας, εἶνε τόση, ἀπορῶ πῶς κι' ἐσεῖς κι' οἱ δικοί σας τὸν ἀνέχεστε ἀκόμα, ἐλπίζοντας ὅτι κάποτε θὰ συμμορφωθῆ καὶ θὰ δεχθῆ νὰ σᾶς πάρη! "Αν θέλετε τὴ συμβουλή μου εἶνε νὰ τὸν ξεγράψετε καὶ νὰ διαλύσετε τὸν ἀρραβῶνα σας κι' ἀκόμα γιὰ τὴν ἀχαρακτήριστη διαγωγή του νὰ τὸν καταγγείλετε στὸν διοικητή του. Πάντως μὴ σκεφθῆτε νὰ τὸν πάρετε σύζυγό σας, γιατὶ θὰ καταστραφῆτε μ' ἕνα τέτοιον ἐλεεινὸ χαρακτῆρα. Αὐτὸ σᾶς τὸ ταγίζω ἰδιαιτέρως κι' ἀπ' ὅσα μαρτύρια σᾶς ἔκανε ὡς τώρα νὰ δώσετε νὰ τὸ καταλάβουν κι' οἱ γονεῖς σας, ὥστε νὰ μὴν ἐπιμείνουν σ' ἕνα τέτοιο γάμο!

Χωρισμένην ἀπ' τὸν ἀδελφό: Βαλθῆκατε μὲ τὸ ζόρι νὰ γίνετε ἡρωῒς τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου, μὲ τὴν ἀνάρμοστη διαγωγὴ ποὺ δείξατε ἐκεῖνο τὸ διάστημα. Καὶ τώρα πάλι ποὺ ἔγινε τὸ μπέρδεμα αὐτὸ μὲ τὸν καλό σας, ἔχω νὰ σᾶς συστήσω τὰ ἑξῆς: "Αν εἶστε βεβαία ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο πρέπει νὰ τὸ μαρτυρήσετε στοὺς γονεῖς σας καὶ μάλιστα νάρθῆ αὐτὸς νὰ σᾶς ζητήση. "Οταν τὰ μιλήσουν, μπορεῖτε πρὸς τὸ παρὸν ν' ἀρραβωνιστῆτε καὶ μόλις ἑτοιμαστῆτε παντρεύεστε. "Αν σ' ὅλ' αὐτὰ δὲν συμφωνῆση ὁ νεαρός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει καλοὺς σκοποὺς γιὰ τὸ μέλλον σας, ὁπότε πρέπει νὰ χωρίσετε.

Περιφρονημένην, Κάϊρον: Τὸ φρονιμώτερο στὴν περίστασι αὐτὴ εἶνε, παίζοντας ὅλα γιὰ ὅλα αὐτὴ τὴ φορά, νὰ πᾶτε στὴ μητέρα του, (ἀφοῦ κι' ἡ ἴδια ἔχει συγκατατεθῆ στὸ γάμο σας), νὰ τῆς ἐκθέσετε ὅλη τὴν παράξενη διαγωγὴ τοῦ γυιοῦ της καὶ νὰ φροντίσετε νὰ τὸν καλέσετε, παρουσίᾳ καὶ τῶν δυό σας, νὰ ἐξηγηθῆ τί σκέπτεται γιὰ σᾶς. "Αν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ σᾶς ξεφύγη, τότε δὲν μένει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν ξεγράψετε. Θὰ στενοχωρηθῆτε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ θὰ ἔχετε περισώσει τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ τὴ γαλήνη σας.

Λυωμένα νειάτα, Μέθανα: 'Αφοῦ ὅλοι, πλὴν τοῦ πατέρα, εἶνε μὲ τὸ μέρος σας, δὲν καταλαβαίνω γιατὶ ἀνησυχεῖτε τόσο καὶ θέλετε νὰ ζορίσετε τὰ πράγματα πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τους. Φαντάζεσθε, ὅτι ἂν ἀπευθυνθῆτε στὸ θεῖο τῆς νέας, θὰ ἐπιρεασθῆ ὁ πατέρας της; Γράψτε του τότε, ὅτι τὸν ἐκτιμᾶτε καὶ τὸν συμπαθεῖτε ἰδιαιτέρως καὶ ὅτι στηρίζεστε στὴν καλή του καρδιὰ καὶ στὴ ἀντίληψί του, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ φροντίση κι' αὐτὸς γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἀνεψιᾶς του. Πείστε τὸν ὅτι εἶστε τίμιος, ἠθικὸς κι' ἄξιος νέος, ποὺ δὲν ἐπωφελῆθήκατε ἀπὸ καμμιὰ εὐκαιρία νὰ ἐκμεταλλευθῆτε τὴν ἀγάπη τῆς νέας, παρὰ θέλετε νόμιμα νὰ τὴν κάνετε γυναῖκα σας.

Συντροφιὰν μὲ τὸν πόνο, Αἴγιον: "Αν θέλετε εἰλικρινὰ τὴ συμβουλή μου, ἔχω νὰ σᾶς συστήσω νὰ παψετε νὰ τυραννιέστε μὲ τὴν ἀνάμνησι ἐκείνου ποὺ φάνηκε ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σας. Δὲν ξέρω ἂν καὶ πότε θὰ ξαναγυρίση κι' ἂν θ' ἀξίζη τότε τὴ συγγνώμη σας, κι' ἂν θὰ μπορέση νὰ συμμορφωθῆ. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ εἰλικρινὰ εἶνε νὰ τὸν περιφρονήσετε καὶ νὰ πάψετε νὰ ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτόν.

Ἀθῶαν ἁμαρτωλήν: Τὰ ἴδια ἔχω νὰ σᾶς συστήσω, ὅπως καὶ στὴν παραπάνω δεσποινίδα ἀπὸ τὸ Αἴγιο. Τὸ δικό σας ζήτημα διαφέρει μόνο στὴ γένησι τοῦ παιδιοῦ. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω τὸ ἑξῆς: Νὰ φροντίσετε νὰ τὸν συναντήσετε ἀμέσως καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε ρητὰ καὶ ἔντονα νὰ σᾶς ἱκανοποιήση γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανε, λέγοντάς του ὅτι ἀλλοιῶς θὰ τὰ φανερώσετε ὅλα στοὺς δικούς σας. Καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάνετε χωρὶς φόβο, ὁπότε δυὸ πράγματα θὰ συμβοῦν: "Η ὁ ἀχαρακτήριστος αὐτὸς κύριος ποὺ σᾶς παρέσυρε στὴν πιὸ ἀσχημη περιπέτεια, θὰ ἐπανορθώση τὸ σφάλμα του καὶ θὰ σᾶς ἀποκατάστηση κοινωνικῶς μὲ γάμο ἢ θὰ παραπεμφθῆ στὴ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ τιμωρηθῆ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανε. Μὴ διστάζετε νὰ ἐνεργήσετε ὅπως σᾶς γράφω. Ἀλλοιῶς θὰ γίνετε θῦμα του καὶ θὰ εἰσαστε δυστυχῶς ἀξία τῆς τύχης σας...

Νίκον, Κάτω Ἀχαΐα — Πατρῶν: Κάνετε μεγάλο λάθος νὰ νομίζετε ὅτι στὴ δική μου στήλη (συγκεκριμένως τῆς ΕΡΗΣ) παρουσιάζεστηκε ποτὲ περίπτωσις «ἐξυπηρετήσεως» μὲ διευθύνσεις νέων κτλ. Κάτι ἄλλο θὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας. Καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι γιὰ λόγους ἀρχῆς καὶ τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ δικῆς μου δὲν κάνουμε τέτοιες «ἐξυπηρετήσεις» ποὺ φαντάζεστε.

Δυὸ καρδιὲς ποὺ χτυποῦν κτλ.: Δὲν ἀφίνετε, ἀγαπητές μου, τὰ χαμόγελα, τὶς λαχτάρες καὶ τὶς ἐπικίνδυνες περιπέτειες; Τὸ λογικότερο ἀπ' ὅλα ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε ν' ἀφοσιωθῆτε στὰ μαθήματά σας καὶ νὰ στείλετε στὸ καλὸ τοὺς νέους καὶ τὰ αἰσθήματα!...

Μικρὴν Περιστεριωτοπούλαν: Δὲν καταλαβαίνω τὶ ἀκριβῶς ζητᾶτε ἀπὸ μένα. Ἀφοῦ ὁ νέος σᾶς φέρεται ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα, τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε γιὰ νὰ σώσετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας εἶνε ἡ ἀκόμα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ψυχικὴ σας ἡρεμία, εἶνε νὰ τοῦ...δώσετε ἀπολυτρο! Δὲν εἶνε σωστὸ ἐσεῖς νὰ τρελλαίνεστε ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτὸν κι' ἐκεῖνος νὰ σᾶς περιφρονῆ!

Χάρην Κ., Νάουσαν: Ὑποθέτω ὅτι γιὰ νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται σ' ὅλες τὶς προσπάθειές σας νὰ τὴ τραβήξετε μὲ τὸ μέρος σας, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀγαπημένη σας, καλὰ ἢ κακά, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγο δὲν σᾶς θέλει. "Ὅστε εἶνε περιττὸν νὰ ἐπιμένετε κι' ἐσεῖς!

Ἀγάπησα ἕναν ἀλήτη, Μέγαρα: Δὲν καταλαβα καλὰ τί ἀκριβῶς σᾶς συμβαίνει. "Αν πρόκειται περὶ ἀντιζηλίας μὲ τὴ φίλη σας, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσετε ρωτῶντας τὸ νέο νὰ σᾶς βεβαιώση ποιὲς εἶνε οἱ σχέσεις μαζί της καὶ τί σκοποὺς ἔχει γιὰ σᾶς. Καὶ ἂν ὁ φίλος σας ἀρχίση τὶς ἀοριστολογίες καὶ δὲν σᾶς λέει τίποτε τὸ θετικό, ἀφῆστε τον ἐλεύθερο.

Στρατιώτην 3ης Ταξιαρχίας, Ρ.: Δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε, ἀγαπητέ μου. Εἶνε ἐπόμενο ὁ πλούσιος πατέρας νὰ σκέπτεται μὲ ἐπιφυλακτικότητα, προκειμένου νὰ δώση τὴν κόρη του σ' ἕναν ἀδημιούργητο ἄνθρωπο. Τὸ ἴδιο μοῦ φαίνεται, πρέπει νὰ σκέπτεσθε καὶ σεῖς. "Οσο κι' ἂν ἡ κοπέλλα σᾶς ἀγαπάει, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψη (καὶ γιὰ πόσο τάχα διάστημα;) τὰ πλούτη καὶ τὶς ἀνέσεις της γιὰ νὰ σᾶς ἀκολουθήση; Καὶ σεῖς πῶς θ' ἀναλάβετε τὶς εὐθύνες καὶ τὰ καθήκοντα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς οἰκογενείας;...

Κορίνθιον ἐπαρχιώτην, Σ. Σ.: Κάνετε πολὺ καλὰ καὶ σᾶς συγχαίρω ποὺ σκέπτεσθε σὰν τίμιος ἄνθρωπος κι' ἀποφεύγετε νὰ μπλεχτῆτε μὲ τὴν παντρεμένη καὶ ἀμοιλη κυρία σὲ περιπέτειες, ποὺ βέβαια μόνο ἐσᾶς θὰ ἔβλαπτεν. Τὶς ἴδιες σκέψεις πρέπει νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς ὅπως καὶ ὁ ἀνωτέρω ἐπιστολογράφος μου (Στρατιώτης 3ης Ταξιαρχίας).

Δυὸ ἀσυνάντητες καρδιές: "Αν ἀγαπάτε τὴ νέα θὰ πρέπει νὰ σεβασθῆτε τὴν ἐπιφυλακτικότητα ποὺ δείχνει γιὰ νὰ σᾶς δώση ραντεβοῦ, μιὰ καὶ φοβᾶται μήπως ἀνακαλυφθῆ κι' ἐκτεθῆ. Συνενοηθῆτε καλλίτερα μὲ ἀλληλογραφία, ὥσπου νὰ βρῆτε καταλληλότερο τρόπο νὰ συναντηθῆτε.

Φυματικὸν Τ. Ε.: Ἕνα διακριτικὸ αἴσθημα χωρὶς ἐπικίνδυνες παρεκτροπὲς καὶ κακὲς συνέπειες, μιὰ εὐγενικὴ συντροφιὰ δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ τὴ ζωή σας. Κι' ἴσως ἡ νέα θάνε πρόθυμη νὰ ἀνταποκριθῆ. Ἀλλὰ συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σας ὅτι δὲν πρέπει αὐτὰ νὰ σᾶς ἀπορροφήσουν, γιατὶ μιὰ αἰσθηματικὴ σας ἀπογοήτευσις αὔριο μπορεῖ ν' ἀποβῆ μοιραία γιὰ τὴν εὐαισθησία σας καὶ κυρίως στὸ ζήτημα τῆς ὑγείας σας. Κι' αὐτὴ εἶνε ποὺ πρέπει κυρίως νὰ ἐξασφαλίσετε.

Κάποιαν ἀπὸ τὴν Χαλκίδα: Μ' ὅλο τὸ ρωμαντικὸ περιβάλλον σας δὲν εἶνε δυνατὸν ἀπὸ 1950, μέσα σὲ μιὰ σύντομη συναντησί νὰ δημιουργήσετε ἀνειρα κι' ἐλπίδες. Γιατὶ μπορεῖ νάχετε κι' ἀπότομες ἀπογοητεύσεις. "Αν λοιπὸν ὁ νέος διστάζει καὶ σᾶς περιφρονεῖ, πρέπει κι' ἐσεῖς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσετε μὲ τὰ ἴδια ὅπλα. Καὶ — δόξα τῷ Θεῷ — ὑπάρχουν χιλιάδες νέοι, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶνε πιὸ εἰλικρινεῖς μαζί σας. Ὁ θάνατος, ποὺ συλλογίζεστε, εἶνε ἡ πιὸ γελοία λύσις. Ἀξίζει ἀραγε τὸν κόπο μιὰ τέτοια ἀνόητη πράξι;

Ἀλησμόνητην συνάντησιν: Ἡ ἀπάντησις ποὺ δίνω στὴν ἐπιστολογράφο μου ἀπὸ τὴ Χαλκίδα ἰσχύει καὶ στὴ δική σας περίπτωσι. Γιὰ τοὺς ρωμαντικοὺς τοῦ περασμένου αἰῶνος τὸ ν' ἀγαποῦσε κανένας δίχως καὶ ν' ἀνταποδοθῆ μπορεῖ νάταν «εὐτυχία». Ἀλλὰ γιὰ ἄνθρωπους σύγχρονους, φυσιολογικοὺς καὶ λογικούς, αὐτὸ εἶνε ματαιοπονία.

Βλέφαρομουσκεμένο: Εἴσθε πολὺ ἀνίδεη, ἀγαπητή μου, στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε νὰ περιμένετε ἀπὸ τὸ ναύτη ποὺ συνδέεστε κι' ἀλλαζετε ἐρωτικὲς κουβέντες νὰ σᾶς πῆ ἂν πρόκειται νὰ σᾶς πάρη. Εἶνε «ἰδιοτροπία» τῶν σύγχρονων ἀνδρῶν νὰ μὴν ἀσχολοῦνται μὲ τέτοια... ἐπικίνδυνα προβλήματα. Γι' αὐτὸ κι' ἐσεῖς, χωρὶς νὰ ξεχνιέστε, πρέπει νὰ φαίνεστε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντί του...

Ἐλισάβετ Μ.: "Οχι, δὲν νομίζω ὅτι εἶνε ὀρθὸ νὰ στείλετε ἐσεῖς δῶρο σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν σᾶς ἔδωσε ἀκόμα τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρισθῆτε καλὰ - καλά. Ὑπάρχει πάντα κάποιος διακριτικώτερ

Τ ά μ ε σ ι !. Δέν μπορῶ, ἀγαπητή μου, νά ξέρω τίς σκέψεις καί τούς σκοπούς ἑνός ἀγνώστου μου ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο πού σάς συνιστῶ εἶνε ν' ἀφήσετε τα πραγματα νά ἐξελιχθοῦν μόνα τους. Μήν ἐκβιάζετε τη διάθεσι τοῦ νέου. Ἄν σάς συμπαθῆ, μόνος του θα τρέξη κοντά σας. Ἀλλοιώς δέν ὑπάρχει λόγος νά ζῆτε μέ αὐτοπάτες...

Ἀ π ε λ π ι σ μ ε ν η ν ἀ γ α π η ν : Ἀφοῦ δυό χρονια τώρα δέν ἔχει ἐκδηλωθῆ αὐτός, καιρος εἶνε σεις πρώτη νά τοῦ ζητήσετε νά σάς καθορίση τούς σκοπούς του. Ἡ ζωή ἔχει ἀξιώσεις καί μια ὁμορφη ἀγαπη πρέπει νάχη καί νομιμο τέλος. Ἐσεῖς πῶς ἔχετε ψυχολογήσει το νέο ; Μπορεί νά σάς παντρευτῆ. Ἄν ὄχι, τότε σκεφθῆτε σοβαρότερα καί κυττάξτε, γιά πιο σίγουρα, τίς προτάσεις γάμου πού σάς κάνουν ἄλλοι.

Μ α ρ α μ έ ν α ν ι ά τ α (Αἰγιον) : Πρέπει πάντα νά βαδίζετε μέ τη λογική. Νομίζετε ὅτι μια πλούσια κοπέλλα θά ἀφιερωναταν σε σάς, ἕνα φτωχο κι' ἀδημιούργητο ἀκομα νέο, καί βάφηνε τίς δελεαστικές εὐκαιρίες ἑνος καλοῦ γάμου πού τῆς κάνουν οἱ γονεῖς της. Ἄν πάλι νομίζετε ὅτι ἡ νέα μπορεί νά σάς ἀποκλοβηθῆση, σεῖς ἔχετε ἀντιληφθῆ τίς εὐθύνες καί τίς ὑποχρεώσεις πού θ' ἀναλάβετε σε μια τέτοια περίπτωσι; "Η θά πάρετε μαζί σας τόν λαιμό σας τη νέα; Αὐτά ἔχω νά σάς πῶ καί μπορεῖτε νά ζυγίσετε τό πράγματα μόνος σας.

Μ α ρ α μ έ ν ο γ α ρ ύ φ α λ λ ο 3 : Εἶνε καθαρη ἀνησια. νομίζω, αὐτο πού λένε οἱ φίλοι σας. Γι' αὐτο σεῖς μια καί γνωρισατε χωρίς νά ξέρετε τά λόγο πού τόν ἀναγκαστε νά φτάση ἐκεῖ πού ἔφτασε, φαντάζομαι ὅτι δέν θέλει νά συνεχιστῆ ὁ σύνδεσμός σας κι' ὄχι ὅτι τό κάνει γιά νά σάς δοκιμάση. Γι' αὐτο εἰ ἐσεῖς μη δείχνετε πῶς σάς πείραξε ὁ χωρισμός καί συνεχίστε ἁπλά καί φυσικά. ὅπως καί πρίν ἀπό τη γνωριμία σας τη ζωή σας.

Ἀ τ υ χ ο λ ο υ λ ο ύ δ ι ('Απρόπυργος) : Ἄν ὁ νέος ἔχη ἀρνωστήσει σοβαρα καί ὑπάρχει κίνδυνος καί γιά τη δική σας ὑγεία, τότε πολύ φρονιμα κάνει ὁ πατέρας σας νά θέλη νά σάς προφυλάξη ἀπό κάθε κακό ἐνδεχόμενο. Ἄν ὅμως ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τέτοιος κίνδυνος δέν ὑπάρχει, τότε δέν ξέρω πῶς σκέπτεται ὁ πατέρας σας. ὁ ὁποίος ὡστόσο πρωτος θέλησε κι' ἐπέτυχε νά σάς ἀροσβωνιάση μέ το παιδί οὐτό.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν γ ι α τ ί ἀ γ ά π η σ ε : Σάς συμβουλεύω μικρή μου φίλη. νά πάψετε ὅλα αὐτά τά ἐρωτικά μπλεξίματα, πού τόσο πολύ σάς ἐστρίχιαν καί ν' ἀφοσιωθῆτε στά μαθήματά σας. Ἀλλά, ἀφοῦ μόνη σας μοῦ ἀποκλείετε νά σάς συστήσω κάτι τέτοιο, τότε γιατί μοῦ ζητάτε τη συμβουλή μου;

Ἀ γ α π ῶ κ ι ο κ ο ρ δ ι ά, κ.τ.λ., κ.τ.λ.: Τήν ἀπαγωγή πού σχεδιάζετε νά μη τήν ἐπιχειρήσετε, γιατί αὐτό θά ἐξαγριώση καί τούς γονεῖς σας καί τούς γονεῖς τοῦ νέου μέ ἀποτέλεσμα νά ἐεπάση εἰς βάρος σας ὅλη αὐτή ἡ ὅστοχη περιπέτεια.

'Ενῶ μέ τήν φυχραιμία καί τήν ὑπομονή εἶνε πιθανώτερο νά ἐξευμενίσετε τούς δικούς σας καί νά συγκατατεθοῦν τελικά στο γάμο σας.

Ἀ ν ά μ ε σ α σ έ δ υ ο κ α ρ δ ι έ ς : Ὑποθέτω ὅτι θά εἰστε ὁ ἐνδιαφερόμενος τῆς παραπανω ἐπιστολογράφου μου — τούλαχιστον μέ τό ἴδιο αὐτό ψευδώνυμο σάς ἀναφέρει ἐκείνη στο γράμμα της. Ἡ ἀπάντησίς μου λοιπόν προς αὐτήν ἰσχύει καί γιά σάς.

Ἀ τ ί θ α σ σ η ν φ ύ σ ι ν : Ἀπο τά συμπτώματα πού μοῦ γράφετε, συμπεραίνω ὅτι εἰστε πολύ ρωμαντικός κι' αὐτο εἶνε ἡ αἰτία τῆς μεγάλης σας εὐαισθησίας. "Αν δῆτε καί πάρετε τά πραγματα πιο φυσικά, εἶμαι βεβαία ὅτι θά πάψουν κι' οἱ εὐαισθησίες σας καί τό νευράκι σας.

Ν ι κ ο ν - Σ ο υ λ α ν ('Ερυθρος Θηβῶν) : Δέν πρέπει νά σάς παραξενεύη καί νά σάς στενοχωρῆ ἡ ἀρνησι τῆς μητέρας τῆς ἀγαπημένης σας γιά την ἕνωσί σας. Εἰστε κι' οἱ δυό νέοι καί εἶνε ἑπόμενον νά φοβᾶται πῶς θ' ἀντιμετωπίσετε μια οἰκογενειακη ζωη σήμερα. Ὁπωσδήποτε δέν θά ἦταν ἄσχημο, μιά κι' ἔχετε σοβαρό σκοπό, νά τήν δῆτε μόνος σας καί νά τῆς ἐξηγήσετε ὁχι μονάχο το αἴσθημά σας, ἀλλά καί τήν ἀπόφασί σας νά ἐξασφαλίσετε τήν εὐτυχία στήν κόρη της. Ὅσο γιά ἀπαγωγή, κ.τ.λ.. οὔτε συζήτησις νά γίνεται.

Κ ά τ ι α ν (M. Banga) : Γιά κεινο πού πρέπει κι' οι υυό σας νά πειισθῆτε εἶνε ὅτι ὁ νέος πρέπει ν' ἀναβαλη τίς ἀξιώσεις του μετά το γάμο. Κι' ἀφοῦ νομίζετε ὅτι αὐτό τό εὐχάριστο δέν θ' ἀργήση νά πραγματοποιηθῆ, τότε σεῖς μέν πρέπει στό μεταξύ νά εἰστε ἐπιφυλακτική, ἐκεινος δέ νά λογικευθῆ στίς πρωρες ἀπαιτήσεις του..

Μ ο ν ο ύ λ η - Ε ι ς : Ὡσότου νά γίνετε ἀνεξορτητος ἔχετε ὑποχρεωσι ν' ἀκούσετε καί νά σεβασθῆτε τίς ἐπιφυλάξεις τοῦ πατέρα σας Κι' ἐλπίζω. στό μεταξύ πῶς μπορεῖτε μέ τήν καλη συμπεριφορά σας νά τον κάνετε νά συμπαθήση τό νεαρό καί νά σάς δώση τότε τή συγκατάθεσί του

Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ ι ά τ ῆ ς Κ ρ ή τ η ς - 902 : Ἀπορῶ μέ τήν ἀφέλειά σας νά πιστεύετε ὅτι μέσα σέ λίγων ὡρῶν ταξίδι μπορέσατε νά βρῆτε τήν κόρη τῶν ὀνείρων σας ! Καί εἴδατε πῶς σάς τά κατάφερε ἡ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολῶν

Κ υ ρ ι α ν Μ ί ν α, Ἐνταῦθα: Γιά τήν τριχόπτωσι, θά ἐδιαβάσατε λεπτομερῶς στά δημοσιευθέντα ἤδη εἰς τά ὑπ' ἀριθ 581 καί 582 τεύχη τοῦ 'Ιανουαρίου εἰδικα σημειώματό μου Γιά ν' ἀποφεύγωνται οἱ ἰδιαιτερες ἀπαντήσεις γράφονται τά ἐκλαϊκευτικα αὐτα λεπτομερῆ σημειωματα, οὔτως ὥστε νά δίδωνται ἀπο τῆς παρούσης στήλης ἀπαντήσεις μόνον σ' ἐπιστολές μ' ἐπειγούσης φύσεως καί ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων ζητήματα.

Ἀ ν α γ ν ω σ τ ή ν 908 : Πρεπει νά συμβουλευθῆτε ἕνα καλό παθολόγο, ὁ ὁποίος μ' ἐπιστα μένην ἐξέτασιν θά σάς καθοδηγήση σχετικώς. Αὐτα δέν γροφοντσι μέσα σέ δυο σειρές, οὔτε εἶνε δυνατόν ἄνευ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως νά διαγνωσθῆ ἡ αἰτία, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ περιγραφομένη ἀδυναμικη κατάστασις. Ἅμα δέν κατατοπισθῶ πλήρως ἐπι μιᾶς περιπτώσεως. ἀποφεύγω νά ἐκφέρω γνώμην

Β ι ρ τ ζ ι ν ι α — Α ι γ υ π τ ο ς 16 : Το ὕψος τοῦ σώματος δέν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μέ τη ποσότητα. Οὔτε πάντοτε ἡ ποσότης εἶνε ἡ ἰδια σε πασαν ἔξοδον. Ἐαν γίνεται τακτική εἶνε ὀλιγωτέρα, καί ὅταν κατ' ἀραιότερα διαστήματα εἶνε περισσοτέρα Ἡ κακή συνήθεια καταστρέφει το πάντα καί πρό πάντων την πνευματικη διαύγεια. Γιά τίς ἀκμές ἔχω γράψει ἐπανειλημμένως. Τά ἔτη σπουδῶν εἶνε 6 καί 2 ἔτη χρειάζονται δια την εἰδικότητα. Γιά τό ποσον τῶν διδάκτρων δέν γνωρίζω.

Ἀ δ ε λ φ ή ν Ν α ύ τ ο ύ 3 : Γιά τήν τριχόπτωσι ἔχω γράψει στά ὑπ' ἀριθ. 581 καί 582 τεύχη τοῦ 'Ιανουαρίου. 'Ελπίζω ὅτι θα τά ἐδιαβάσατε καί θα βρήκατε σ' αὐτά ὅλες τίς σχετικές λεπτομέρειες. Θα διαβάσετε καί το τρίτο σχετικό σημείωμα «Ἡ ὑγιεινή περιποίησις τῶν μαλλιῶν», το ὁποῖον ἐκ παραδρομῆς δέν ἐδημοσιεύθη κατά σειράν. Γιά το ζήτημα πού μοῦ ζητεῖτε νά ἐκλαϊκεύσω, δυστυχῶς δέν θά σάς ἱκανοποιήσω, γιατί κατ' ἀρχήν ἀποφεύγω νά ἐκλαϊκεύω θέματα ἔξω πρός τήν εἰδικότητά μου.

Β ο μ β ο π λ η κ τ ο ν Ἄ γ γ ε λ ι κ ή Τ σ. : 'Εφ' ὅσον προεκλήθη εὐαισθησία ἐκ τῆς βαφῆς, νά τήν σταματήσετε. Τά συμπτώματα πού μοῦ περιγράφετε εἶνε ὀξείας δερματίτιδος, πού ἠμπορεῖ νάχη πολύ ὀδυνηρές συνέπειες. Ἀπό τῆς στήλης αὐτῆς, οὐδέποτε συνιστῶ βαφές, αἵτινες ἐξ ἄλλου ἀπαγορεύονται αὐστηρότατα ὡς ἐπικίνδυνες παρά τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειον. Συμβουλίου τοῦ Κράτους. Ὅσοι καί ὅσες τίς ἐφαρμόζουν ἄς ἔχουν καί την προσωπική εὐθύνη. Λυποῦμαι πού δέν μπορῶ νά σάς ἐξυπηρετήσω.

Π ε λ α γ ω μ έ ν ο κ ο ρ ί τ σ ι : Νά παίρνετε το βράδυ πρό τοῦ ὕπνου ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπό το ἑξῆς φάρμακον: Bromure de strontium 10 gr. Extrait Thebaique 0.05 cent. Teint. de juisquame 1 gr. Sirop d'éc. d'oranges amères 90 gr 'Αμα βελτιωθῆ ἡ κατάστασις πούτετε τήν χρῆσιν τοῦ φαρμάκου. Σταματῆστε ἀμέσως τήν ὁρμονοθεραπεία καί γράφετε μου ἀποτελέσματα.

Μ. Σ. Μ. Μ ι ά δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η κ ο π έ λ λ α : Παρομοία ἀκριβῶς περίπτωσις πρός το «Πελαγωμένο κορίτσι». Ἀκολουθῆστε το φάρμακο πού γράφω πρός αὐτήν Σέ σάς, ἐπειδή ἡ κατάστασις εἶνε πολύ ἐκσεσημασμένη. ἴσως χρειασθῆ καί ἡ ἠλεκτροθεραπεία Πάντως νά πάρετε μία ἕως δυό δόσεις τοῦ φαρμάκου καί ἂν δέν ἐπέλθη ἀποτέλεσμα, τότε ἐπισκεφθῆτε με καί θά σάς ἐξυπηρετήσω ἀφιλοκερδῶς, ἐφ' ὅσον πρόκειται περί ὅλως ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως.

Κ α ι μ α κ τ σ α λ ά ν Λ. Μ 12 : 'Ασφαλῶς γίνεται ἐπανορθωτική πλαστική ἐγχείρησις διά τῆς ὁποίας θά ἐξαφανισθῆ τό ἀντισαθητικό μετατραυματικό ἐλάττωμο τῆς μύτης σας. Ὅταν ἔλθη ἡ ὥρα θά σάς ἐξυπηρετήσω προσωπικῶς Πάντως νά ἔγετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι θά παραμείνετε στάς 'Αθήνας τοὐλάχιστον ἕνα μήνα.

Μ ά ρ τ ε ν Ν τ ά λ : Ν απευθυνθῆτε σ' ἑνο καλο εἰδικο ἐντερυστομαχολόγο γιατρο. Ὡσάυτως νά ὑποβληθῆτε καί εἰς ἐξέτασιν παρ' εἰδικοῦ ὠτορινολαρυγγολόγου γιατροῦ. Νά πλένετε το στόμα σας τρεῖς φορές ἡμερησίως καί ἰδιως μετά το γεύματα μέ την ἑξῆς διαλυσιν: Ρίχνετε δύο κουταλιές της σούπας τοῦ κατωθι φαρμάκου μέσα σε μισό ποτήρι χλιαρό νερό: Eau distillée de canelle 500 gr. Alcool de menthe 500 gr Chlorure de chaux recent 4 gr

Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ ε ύ σ : 'Ιαρομοία περιπτωσις προς «Μάρτεν Ντάλ» Χρησιμοποιήσατε καί στίς την συνταγην γιά τίς πλύσεις τοῦ στόματος. Θα βελτιώση την κακοσμία. Ἀλλά πρέπει νά βρῆτε πρό παντός την αἰτία, στήν ὁποία αὐτη ὀφείλεται, γιά ν' ἀπαλλαγῆτε ριζικῶς ἀπό το ἀντισαθητικο καί ἀχληρό, ἰδίως γιά τούς ἄλλους. Ἐλάττωμά σας. Καί αὐτό θά το ἐπιτύχετε μέ τίς ἐξετάσεις πού συνιστῶ καί πρός ἐκεῖνον. Γιά τ' ἄλλο ζήτημα νοστιζέται καυτηρίασις τῶν ἐκδηλώσεων

Ὑ π ά λ λ η λ ο ν Β ο χ α ι κ ὸ ς : Μόνον εἰδικός λαρυγγολόγος γιατρός μπορεί νά σάς θεραπεύση την κατάστασι αὐτήν. Χρειάζεται εἰδική θεραπεία.

Μ α ρ ι κ α Ι., Θεσσαλονίκης : Ἄνευ προσωπικῆς ἐξετάσεως εἶνε ἀδύνατον νά ἐκφέρω σαφῆ γνώμη Ἐκεῖ εὑρίσκεται διακεκριμένος συνάδελφος, ὁ καθηγητής κ. Ἄνδρ. Ρέλλας, τοῦ ὁποίου νά ζητήσετε την γνώμην. Πάντως, σάς συμβουλεύω νά μήν παραμελήσετε την πάθησίν σας.

Μ. Χ. Π. 222. Πειραιά: Ἐφ' ὅσον εἶσθε θῦμα τοιαύτης θηριωδίας, παλύ εὐχαρίστως θά σάς δεχθῶ δωρεάν εἰς το ἰατρεῖον μου. Νά μοῦ ὑπενθυμίσετε το ψευδώνυμόν σας

Σ ά μ ι ο ν κ υ ν η γ ό ν : Λυποῦμαι πού δέν μπορῶ προσωπικῶς νά σάς ἐξυπηρετήσω, ἐφ' ὅσον πρόκειται περί παθήσεως καθαρῶς νευρολογικῆς, διά την ὁποίαν χρειάζεται ἐπισταμένη ἐξέτασις καί παρακολούθησις. Φρονῶ ὅτι χρειάζεται καί ἠλεκτροθεραπεία ἐκτός τῆς ἐνεσθεραπείας.

Π ο ν ε μ έ ν ο ν Γ. Ν Σ. : Νά κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐνδοφλεβίως Calbrom τῶν 10 cc. Νά παίρνετε δέ κάθε βράδυ ἀπό ἕνα κουτάλι τῆς σούπας Passiflorine μέσα σ' ἕνα φλυτζάνι χλιαρό τίλιο ἤ χαμομῆλι. Ὡσαύτως προτοῦ κοιμηθῆτε το βράδυ νά κάνετε μέ λίγη κολώνια μιά ἐντριβή τῆς ὀσφύος. Ἡ συνάντησις δίς τῆς ἑβδομάδος.

Κ α ί τ η Γ ι ω σ., Πόστ - Ρεστάντ, 'Εντοῦθα: 'Εφ' ὅσον πράκειται περί πλήρους καί ὑποτυπώδους ἀτροφίας χρειάζεται ὁρμονοθεραπεία καί ἠλεκτροθεραπεία. Πρό πάντων δέ ὑπομονή κι' ἐπιμονή Οἱ γυμναστικές ἀσκήσεις καί ἰδίως το κουτί, αἱ ἀσκήσεις τοῦ θώρακος, το βάλτε-μπάλ καί το τένις ὠφελοῦν σημαντικά. Ὅλα αὐτά ὅμως πρέπει νά γίνουν μέ σύστημα καί τάξιν, ἀναλόγως μέ την γενικη κατάστασί σας. Μέ ὁλληλονοασία δέν γίνονται τέτοιες θεραπεῖες.

Ἀ γ ρ ι ο λ ο ύ λ ο υ δ ο, Ἐ ν τ α ῦ θ α καί Τ α κ ο υ ῖ τ σ α, Ξάνθην : Παρομοία ἐποκοιδᾶς περίπτωσις πρός «Καίτη Γιωσ», Πόστ Ρεστάντ. Τά ἴδια ἔχω νά πῶ καί πρός σάς. Ἐπειδή στά περισσότερα γράμματα πού ποίονω μοῦ ζητεῖτε γιά την ἀτροφία τοῦ στήθους, θά γράψω συνεπικῶς σέ λεπτομερῆς ἐκλαϊκευτικό σημείωμα, το ὁποῖον ἄς θεωρηθῆ ὡς κοινή ἀπάντησις πρός ὅλας ἐκείνους πού μοῦ ζητοῦν συετικά μέ το ἐλάττωμά των αὐτό

Ἀ ν ώ ν υ μ ο ν Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν, Ἐνταῦθα: Πρόκειται περί εἰδικῆς φύσεως τοῦ ὄγκους ἤ περί κιρσοκήλης Πάντως ἡ προσωπική σας ἐξέτασις εἶνε ἐπιβεβλημένη πρός καθορισμόν ἐπακριβοῦς διαγνώσεως. Ἐάν εἶσθε ἄπορος, μπορεῖτε νά κατευθύνετε πρός ἐξέτασιν εἰς τό νευρολογικόν τμῆμα ἑνός των Δημοσίων Νοσοκομείων

-ΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός - Δερματολόγος

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ παρελθόντος αἰῶνες, ἔπειτα ἀπό προσεχτικούς ὑπολογισμούς, κατέληξαν σ' αὐτό το καταπληκτικό συμπέρασμα: ὅτι, ἂν ὁ ἥλιος ἀπετελείτο ἀπό τον ἐκλεκτότερο τύπο γαιάνθρακος καί ἂν μιά ὁποιαδήποτε δύναμις εἶχε βάλει φωτιά σ' αὐτό το κάρβουνο κατά τήν ἐποχή τῶν πρώτων Φαραώ τῆς Αἰγύπτου, το ἄστρο τῆς ἡμέρας θά εἶχε μεταβληθῆ ἀπό πολύν καιρό σὲ ἕνα σύννεφο τέφρας, πού θά εἶνε διασκορπισθῆ μέσα στο διάστημα.

'Αλλ' ἀφοῦ ἐξακολουθοῦσε νά λάμπη πάντα. ἦταν λογικό νά συμπεράνουν πῶς κάποιο λάθος εἶχε γίνει στούς ὑπολογισμούς. Οἱ ἐπιστήμονες τούς ξανάκαμαν, λοιπόν, χρησιμοποιώντας ὅλα τά νεώτερα πορίσματα τῆς ἐπιστήμης, γιά νά ἐλέγξουν την ἀκρίβειά τους.

"Ετσι ὑπολόγισαν ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις τῆς Γῆς ἀπό τον ἥλιο εἶνε 149 ἑκατομμύρια χιλιομέτρων, ἀφοῦ το φῶς διατρέχει το διάστημα μέ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στό ἕνα δεύτερο καί ἀφοῦ ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου, γιά νά φθάση στὴ γῆ, χρειάζεται 8' καί 17'', ἡ διάμετρος τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας ἔπρεπε νά εἶνε 100 φορὲς μεγαλύτερη ἀπό τὴ διάμετρο τῆς γῆς. Μὲ παρομοίους ὑπολογισμούς, βρέθηκε ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου εἶνε 12.000 φορὲς μεγαλύτερη ἀπό τῆς γῆς καί ὅτι ἡ μάζα του εἶνε 330.000 μεγαλύτερη ἀπό τὴ μάζα τοῦ πλανήτου μας.

"Ἄλλες μετρήσεις καί ὑπολογισμοί ὡδήγησαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου ἀνέρχεται σὲ 6.000 βαθμούς καί στὸ ἐσωτερικό τοῦ πυρήνος του σὲ 20 ἑκατομμύρια βαθμούς τοῦ ἑκατονταβάθμου!

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα καί πολλὰ ἄλλα, οἱ ἐπιστήμονες ξανάκαμαν τοὺς ὑπολογισμούς των καὶ νὰ ποιὰ εἶνε τὰ συμπεράσματά των: ὅτι, ἂν ἡ πελωρία μάζα τοῦ ἡλίου εἶχε ἀρχίσει νὰ καίη ἀπὸ τὸ ἔτος 3.000 π.Χ. ἡ γῆ μας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τοῦ Αὐγούστου, θὰ εἶχε σκεπαστῆ ὁλόκληρη ἀπὸ πάγους. Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὁ ἥλιος θὰ ἔπνεε τὰ λοίσθια. θὰ ἔσβυνε ἐντελῶς ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες.

'Ο ἥλιος δὲν μπορεῖ ν' ἀποτελῆται, λοιπόν, ἀπὸ ὀρυκτὸν ἄνθρακα. Κανεὶς ἐπιστήμων δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ σήμερα. 'Αλλὰ τότε ποιὰ εἶνε τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀπαρτίζουν τὴ μάζα του;

Οἱ φασματοσκοπικὲς παρατηρήσεις, ποὺ ἔγιναν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἥλιος δὲν περιέχει κανένα καινούργιο στοιχεῖο ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνα ποὺ βρίσκονται πάνω στὴ γῆ. 'Από τ' ἄλλο μέρος, κατέχομε σήμερα τὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι ὅτι ἡ ὕλη τοῦ ἡλίου εἶνε ἀεριώδης καὶ ὅτι ἀποτελεῖται κατὰ τὰ 60% ἀπὸ τὸ ἐλαφρότερο μεταξὺ τῶν ἀερίων, τὸ ὑδρογόνο.

'Αλλ' οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς κάνουν τὸ πρόβλημα πιὸ ἄλυτο. Γιατί, ἂν ἀντικαταστήσωμε στοὺς ὑπολογισμούς μας τὸν ὁρυκτὸ ἄνθρακα μὲ ὑδρογόνο καὶ ἄλλα ἀέρια, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἡλίου θἄπρεπε νὰ εἶνε πολὺ πιὸ σύντομη ἀπὸ ὅ,τι ὑπολογίσαμε στὴν ἀρχή.

'Αλλ' τί συμβαίνει λοιπόν;

Τὴν ἀπάντησι στὸ ἀγωνιῶδες αὐτὸ ἐρώτημα, οἱ ἀστρονόμοι κι' οἱ ἀστροφυσικοὶ μπόρεσαν νὰ μᾶς τὴν δώσουν μόλις κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ συγκεκριμένα τὸ 1938. Μᾶς εἶπαν, λοιπόν, ὅτι ἡ φωτιὰ τοῦ ἡλίου δὲν ἔμοιαζε μὲ κεῖνη ποὺ ξέρομε πάνω στὴ γῆ καὶ ὅτι, μ' ὅλο ποὺ ἔφθανε σὲ τρομακτικὲς θερμοκρασίες, δὲν ἔκαιγε ὅπως καίει ἡ φωτιὰ ποὺ βλέπομε πάνω στὸν πλανήτη μας. Αὐτὴν τὴν εἰδικὴ μορφὴ φωτιᾶς τὴν ὠνόμασαν ἀτομικὴ ἔκρηξι καὶ μᾶς ἐξήγησαν ὅτι ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ὀφείλεται σὲ μιὰ σειρὰ παρομοίων ἐκρήξεων, ποὺ ἀναπτύσουν ἕνα τρομακτικὸ ποσὸν ἐνεργείας...

"Αλλὰ τί διαφέρει ἡ «ἀτομικὴ» φωτιὰ ἀπὸ τὴν κοινὴ φωτιά;

"Οταν ἀνάβωμε ἕνα σπίρτο, προκαλεῖται μιὰ καῦσις. Σ' αὐτὴν συμμετέχει καὶ τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος. Διάφορα τμήματα τῶν οὐσιῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σπίρτο γίνονται διαδοχικὰ ἀπὸ στερεὰ ἀερώδη καὶ ἡ φλόγα ποὺ βλέπομε εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καύσεως των. "Εχομε δηλαδὴ, μιὰ μετατροπὴ τῶν οὐσιῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σπίρτο. 'Αλλ' ἡ συνολικὴ ποσότης των δὲν ὑφίσταται καμμιὰ μετατροπή. "Αν τὶς μετρήσωμε στὴ νέα τους κατάστασι, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἡ ποσότης τους παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια.

"Ας φαντασθοῦμε τώρα ἕνα σπίρτο ποὺ καίει μὲ ἀτομικὲς ἀντιδράσεις. Οἱ οὐσίες ποὺ τὸ ἀποτελοῦν θὰ μετασχηματισθοῦν σὲ ἐνέργεια κι' ὄχι σ' ἄλλες οὐσίες. Αὐτὸ τὸ «ἀτομικὸ» σπίρτο θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ φωτίση μιὰ ἔκτασι σὲ ἀκτῖνα ὀγδόντα χιλιομέτρων. "Αν τώρα μπορούσαμε νὰ ζυγίσωμε μὲ μεγίστη ἀκρίβεια τὴ γῆ μας πρὶν αὐτὸ τὸ σπίρτο ἀρχίση νὰ καίη καὶ κατόπιν, ὅταν θὰ εἶχε καῆ ὁλότελα θὰ βλέπαμε ὅτι ὁ πλανήτης μας θὰ ζύγιζε λιγώτερο. Ἡ μείωσις τοῦ βάρους του θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ βάρος τοῦ σπίρτου ποὺ κάηκε. Μ' ἁπλούστερα λόγια, τὸ σπίρτο μας δὲν θὰ μετατραπῆ σὲ ἄλλες οὐσίες (ἀέρια, τέφρα κτλ.). ἀλλὰ σὲ ἐνέργεια, ποὺ θὰ τὸ ἐξαντλήση ὁλότελα.

Κάτι παρόμοιο συυβαίνει καὶ στὸν ἥλιο. Τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας φθείρεται τὸ ἴδιο γιὰ νὰ παραγάγη φῶς καὶ θερμότητα. Ἡ ὕλη του δὲν μετασχηματίζεται σὲ ἄλλη ὕλη, ἀλλὰ σὲ ἐνέργεια, δηλαδὴ σὲ θερμαντικὰ καὶ φωτεινὰ κύματα. "Αν μπορούσαμε νὰ τὸν ζυγίσωμε, θὰ βλέπαμε ὅτι τὸ βάρος του ἐλαττώνεται συνεχῶς. Τὸ φῶς ποὺ φτάνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ γῆ μας ἦταν πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ μέρος τῆς ὕλης τοῦ ἡλίου, ποὺ ἐλαττώθηκε κατὰ μιὰ μονάδα Α, γιὰ νὰ μποῦμε νὰ μᾶς τὸ στείλη.

Θὰ ρωτήσετε τώρα τί κάνει αὐτὴ [illegible] στὴ γῆ; Οἱ ἐπιστήμονες θὰ σᾶς ἀπαντήσουν ὅτι δημιουργεῖ ζωή καὶ θὰ προσθέσουν ὅτι χωρὶς αὐτή, ἡ ζωὴ θὰ ἦταν ἀδύνατη πάνω στὸν πλανήτη μας. 'Από τὸ πιὸ μικρὸ χορταράκι ὡς τὸ πελώριο μπαομποῦ, ἀπὸ τὸ πιὸ ὑποτυπώδες πρωτόζωο ὡς τὸν ἄνθρωπο, τὰ πάντα ὀφείλουν τὴν ὕπαρξί τους σ' αὐτὴ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου. Χωρὶς αὐτὴ τὸ χορταράκι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βλαστήση ἀπὸ τὴ γῆ, οὔτε νὰ παραλάβη ἀπ' αὐτὴ κι' ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ τὸ περιβάλλει τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ ν' ἀναπτυχθῆ. Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν δώσει τὸ ὄνομα τῆς φωτοσυνθέσεως στὸ σύνολο τῶν φαινομένων ποὺ κάνουν αὐτὸ τὸ χορταράκι νὰ βλαστήση ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τοῦ δίνουν τὴ δύναμι νὰ παραλαμβάνη ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ ν' ἀφομοιώνη τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ζήση. Ποιὰ εἶνε, ὅμως, ἡ φύσις καὶ ὁ μηχανισμὸς τῆς φωτοσυνθέσεως τὸ ἀγνοοῦμε. Τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶνε ὅτι ἡ φωτοσύνθεσις ἀποτελεῖ τὸ βαθύτερο μυστήριο τῆς ζωῆς καὶ τὴν προϋπόθεσι τῆς ὑπάρξεως της πάνω στὴ γῆ

Παράστασις τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων ποὺ συμβαίνουν ἀκατάπαυστα ὅτὸν πυρῆνα τοῦ ἡλίου. Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐξαποστέλλει κύματα θερμαντικῶν καὶ φωτεινῶν ἀκτίνων πρὸς τὸ μέρος τῆς γῆς.

Οἱ νέγροι θὰ γίνουν λευκοί

Οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν τελευταίως μιὰ οὐσία, τὸ «μονοβενζύλιον», ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ λευκαίνη τὴν ἐπιδερμίδα. Σχετικὰ πειράματα τὰ ὁποῖα ἔγιναν σὲ νέγρους ἀπέδωσαν ἐξαίσιατα ἀποτελέσματα. Μέχρι τῆς στιγμῆς, περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι νέγροι ἀπέκτησαν χάρις σ' αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ φάρμακο,

Ο Διεθνής ΣΗΒΟΣ

Η χειμερινή προπόνησις ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

Οι ανώμαλοι δρόμοι

Δειλά - δειλά στην αρχή οι άθληταί και οι άθλήτριές μας, ζωηρότερα και τακτικώτερα κατόπιν, άρχισαν άπ' το Γενάρη τις χειμωνιάτικες προπονήσεις τους. Γενάρης, Φλεβάρης και Μάρτης είναι η καλύτερη εποχή αθλητικής προπαρασκευής για την καλοκαιρινή αγωνιστική περίοδο. Ανεξάρτητα άπ' το αγώνισμα που πρόκειται να επιδοθή κανείς ή που άσκειται ήδη πρέπει να περάση άπό τη τριμηνιαία αύτή προπαρασκευαστική προπόνηση, άν θέλη να επιτύχη καλά και χρήγορα άποτελέσματα. Όλοι οι μεγάλοι άσσοι του διεθνούς αθλητισμού και οι αθλήτριες που διακρίνονται στους παγκόσμιους στίβους, αύτην την εποχή άρχίζουν τη «γουίντερ τρένινγκ», δηλαδή τη «χειμερινή προπόνηση».

★

Είναι χαρά Θεού να βλέπη κανείς στο λόφο του Άρδηττού τους άσσους μας Μαυραπόστολο, Ραγάζο, Μαυρειδή, Άδαμόπουλο, Βαρτζάκη, Δερβένη, Μελιδώνη, Παντελιάδη και τόσους άλλους να φορούν τη χειμωνιάτικη στολή τους και να τρέχουν... Να τρέχουν «άνώμαλους δρόμους» κάτω άπ' τα πεύκα, στους ίσιους δρομάκους, σκαρφαλώνοντας στα βουναλάκια, τριγύρω άπ' το στηθαίο του Σταδίου.

Ο προπονητής της εθνικής ομάδος κ. Όττο Σίμιτσεκ με στοργή και ένδιαφέρον τους παρακολουθεί και τους καθοδηγεί. Κοντά στους πρωταθλητές τα νέα «ψιντάνια» προσπαθούν να παρακολουθήσουν το βήμα των πρώτων. Γρήγορα όμως λαχανιάζουν και άναγκάζονται να σχηματίσουν μικρότερους όμίλους, άπομακρυσμένους άπό την όμάδα των πρωταθλητών. Σε ένα - δυό χρόνια θα είνε και αύτοί σε θέσι όχι μονάχα να συνοδεύουν, άλλα καμμιά φορά και να ξεπερνάνε τους άσσους.

★

«Τρέχουν... τρέχουν... τρέχουν όλο το χειμώνα οι άθληταί μας»; μας ρωτάει με ένα γράμμα του ένας φιλότιμος άθλητής των 400 μ. άπό την Κέρκυρα. Βέβαια τρέχουν, άλλα τρέχουν με παπούτσια χωρίς καρφιά, καλά ντυμένοι, με ελαφρό βήμα, χωρίς σπατάλη δυνάμεων. Προσπαθούν να χαλαρώσουν το μυϊκό τους σύστημα, να δυναμώσουν την καρδιά και τα πλεμόνια, ν' αύξήσουν την άντοχή τους, να άποθηκεύσουν ενέργεια και δύναμι για να τα ξοδέψουν στους άνοιξιάτικους και καλοκαιρινούς άγώνες τους.

Ο καθαρός άέρας του ύπαίθρου, ή «ένόργανη» και «ανόργανη» γυμναστική, οι άσκήσεις με τα «μέντετσεμπαλλ» (τις βαρειές μπάλες), λίγο βόλεϋ και μπάσκετ, οι ειδικές για κάθε άγώνισμα άσκήσεις, τα άλματα χωρίς φορά, τα ψυχαγωγικά παιγνίδια είναι όλα χρειάζεται για την «προαγωνιστική», τη χειμωνιάτικη προπόνησι.

Σύμφωνα με το άγώνισμα που επιδίδεται κανείς, θα προσθέτη στο γενικό αύτο πρόγραμμα και «ανώμαλο δρόμο». Οι δρομείς ταχύτητος 100, 200 μ., οι άλτες και οι αθλητές των ρίψεων μπορούν ν' αρχίσουν άπό τα 500 μ. και να φτάσουν στα 2.000 μ. Οι αθλητές των 400 μ. άπό τα 1.000 μ. μέχρι τα 4.000 μ. Οι δρομείς ημιαντοχής 800 και 1500 μ. άπό τα 1500 μέχρι τα 8.000 μ. Οι δρομείς άντοχής 5.000 και 10.000 μ. άπό τα 2.000 μ. μέχρι τα 15.000 μ.\ Οι Μαραθωνοδρόμοι το χειμώνα παρακολουθούν τους δρομείς των 10.000 μ. και κάνουν μεγαλύτερες πορείες (βάδην).

Κατά τη χειμωνιάτικη περίοδο για κανένα λόγο δεν πρέπει κανείς να λάβη μέρος σε άγώνες, έκτος άπ' τους άγώνες άνωμάλου δρόμου. Και οι άσκήσεις άκόμη σε δρόμους ταχύτητος (σπρίντ) πρέπει ν' άποφεύγωνται. Μονάχα όταν πλησιάζη να μπή ο Μάρτης και έαν υπάρχουν στο άθλητικό πρόγραμμα άγώνες δρόμου, τότε κανείς άρχίζει με μεγάλη προσοχή και σιγά - σιγά.

Πολλοί άθλητές έπαθαν μεγάλες θλάσεις των μυών τους άπό την άπερίσκεπτη και χωρίς σύστημα δοκιμή τους, σε μικρούς έστω δρόμους ταχύτητος, κατά τη μεταβατική αύτη περίοδο (άπό το χειμωνιάτικο στο άνοιξιάτικο πρόγραμμα προπονήσεως).

Άθλητές άπό τη Θεσσαλονίκη με ρωτούν έαν μπορούν να παίζουν μονάχα μπάσκετ, άντι για άλλη προπόνησι κατά την περίοδο Γενάρη — Μάρτη. Η άπάντησις είναι πως «η χρήσις ώφελεί, ή κατάχρησις βλάπτει». Επομένως οι άθλητές που ειδικεύονται σε άλλα άγωνίσματα (πρό παντός μάλιστα οι κολυμβητές) πρέπει ν' άποφεύγουν να παίζουν πολύ μπάσκετ το χειμώνα. Θα έλεγα μάλιστα για τους κολυμβητές να μην παίζουν καθόλου!

Έχει παρατηρηθή ότι ο μπάσκετ - μπωλλίστας διαμαρφώνει μυώνες σκληρούς και βολοδίδες, ένω έχουμε όλοι μας άνάγκη άπό μυώνες μακρούς και έλαστικούς. Άν λοιπόν άποκλειστικά προπονηθούμε στο μπάσκετ, θα γίνουμε, βέβαια άν το επιδιώξουμε, καλοί παίκτες του μπάσκετ, άλλα θάρθη επόχη που το μυϊκό μας σύστημα δεν θα είναι κατάλληλο για να επιτύχη άθλητικές επιδόσεις πάνω άπό το «μέσον όρο». Παράδειγμα άπό τους άθλητές του στίβου ο Γιάννης Λάμπρου και άπό τους κολυμβητές ο Γερακαράκης.

Όσοι άπό τους άθλητές μας των έπαρχιών θάθελαν τις συμβουλές μας για την άτομική προπόνησί τους μπορούν άδίστακτα να μας γράψουν στο «Θησαυρό».

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Τα σπόρ θεραπεύουν τις ψυχοπάθειες

Ωρισμένα σπόρ άπεδείχθησαν ώφέλιμα σε περιπτώσεις ψυχικών παθήσεων. Ανακουφίζουν την άγωνία, έλαττώνουν τις συναισθηματικές διαταραχές και έξαφανίζουν το σύμπλεγμα της κατωτερότητος. Το κολύμπι π.χ. έχει καταπραϋντική έπίδρασι σε περιπτώσεις ύπερδιεγέρσεως, ένω άντιθέτως διεγείρει άτομα που ύποφέρουν άπό κατάπτωσι. Επίσης είνε άποτελεσματικό κατά του ύστερισμού. Πολύ ώφέλιμα θεωρούνται επίσης το βόλεϋ - μπώλ, το μπόξ και το φούτ - μπώλ.

Γενικά η ύγιεινή ζωή, ο καθαρός άέρας, οι βαθείες άναπνοές (δέκα φορές τουλάχιστο την ημέρα), οι λίγες άσκήσεις που δεν κουράζουν (άνάτασι - μεσολαβή, όκλαδών κλπ.) φέρνουν μεγάλη άνακούφισι στους νευρικούς τύπους.

Ίσως λοιπόν οι νευρολογικές κλινικές άποκτήσουν και το γυμναστή τους!

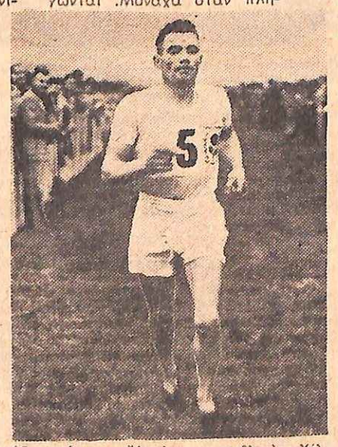

Ο περίφημος Άγγλος πρωταθλητής Χέλντεν, νικητής του διεθνούς άνωμάλου δρόμου, που θάρθη το καλοκαίρι στην Ελλάδα για να λάβη μέρος στο Διεθνή Μαραθώνιο των Παναθηναίων.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Κυκλόλεξο

1) ΚΑΛΒΟΣ. 2) ΒΑΝΑΝΑ. 3) ΑΠΑΝΤΑ. 4) ΝΕΚΤΑΡ. 5) ΑΝΙΣΟΣ. 6) ΧΑΣΑΝΙ. 7) ΑΝΙΑΤΑ. 8) ΑΡΑΡΑΤ. 9) ΑΝΑΣΣΑ. 10) ΣΑΧΑΡΑ. 11) ΑΝΑΤΟΛ. 12) ΤΡΑΓΟΣ.

Σωστό — λάθος

1) Σωστό. Άντρες και γυναίκες. 2) Σωστό. Εξάγεται άπό ωρισμένες περιοχές της Νοτίου Βιργινίας και της Πενσυλβανίας. 3) Σωστό. Τα ψάρια των μεγάλων ποταμών της Σιβηρίας μένουν όλο το χειμώνα κλεισμένα μέσα στον πάγο και ζωντανεύουν την άνοιξι.

Ερωτήσεις

1) Στην Αγγλία (άναλόγως του πληθυσμού της).

2) Παντρεύτηκε έξη κι' άποκεφαλίσθηκαν οι δύο.

3) Ναί, με την Πορτογαλίδα Φιλίπα Μονίζ ντε Περεστρίλο, 15 χρόνια πριν άνακαλύψη την Αμερική.

Κρυπτογραφικόν

1) Ηράκλειτος. 2) Ράκος. 3) Ακρίτας. 4) Κόρος. 5) Λάϊος. 6) Έρις. 7) Ιταλός. 8) Τίτος. 9) Οσσα. 10) Στρατός.

Οι ηλεκτρικές μονάδες

Να ή άντιστοιχία του είδους των μονάδων (άριθμοί) και της όνομασίας των (ψηφία):

1—β, 2—γ, 3—δ, 4—η, 5—ζ, 6—στ, 7—α, 8ε.

Στο ρεστοράν

Έφόσον ο Σπύρος ήταν ο μόνος που δεν άρχισε το φαγητό του με κρέας, πήρε σούπα, άρα φοροϋσε γκρίζα. Ο Κώστας καθόταν στο ίδιο τραπέζι με το Μήτσο, έφόσον του πλήρωσε το λογαριασμό. Ο Βασίλης ζήτησε το άλάτι. Επομένως, το γκαρσόνι ήταν ο Κυριάκος και φοροϋσε καφετιά. Ο Κώστας ήταν γνωστός έκείνος που φοροϋσε μαύρα, άρα ο ίδιος φοροϋσε μπλέ. Ο Μήτσος ζήτησε τη μουστάρδα άπό κείνον που φοροϋσε πράσινα, άρα ο ίδιος φοροϋσε μαύρα. Κι' ο Βασίλης φοροϋσε πράσινα.

Κλιμακόλεξο

1) ΜΙΚΡΟΠΡΕΠΗΣ. 2) ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟΣ. 3) ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝ. 4) ΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΣ. 5) ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΕΣ. 6) ΒΟΥΛΙΜΙΩΔΗΣ. 7) ΣΤΑΛΑΓΜΙΤΗΣ. 8) ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ. 9) ΙΣΤΙΟΔΡΟΜΙΑ. 10) ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ.

Η λύσις του 263ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΕΙΡΗΤΙ—ΑΛΕΙΜΜΑ. 2) ΣΑΛΑΜΙ — ΑΓΑΜΟΙ. 3) ΦΟΡΕΣ — ΣΑΛΟΣ. 4) ΑΕ — ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ — ΛΑ. 5) ΣΙΚ — ΣΟΛΟΜΟΣ — ΘΙΣ. 6) ΚΛΑΚ — ΣΟΡΟΣ — ΚΑΤΑ. 7) ΑΩΤΟΣ — ΝΙΣ — ΝΑΝΟΣ. 8) ΣΑΠΩΝ — ΤΙΤΑΝ. 9) ΠΑΡΑΜΥΘΗΤΙΚΟΣ. 10) ΦΟΝΟΣ — ΚΟΠΙΣ. 11) ΜΙΣΟΣ — ΠΑΣ — ΣΙΜΟΙ. 12) ΗΛΙΣ — ΒΙΚΟΝ — ΝΟΥΣ. 13) ΛΟΣ — ΚΑΘΟΔΟΝ — ΣΠΑ. 14) ΟΣ — ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ — ΑΑ. 15) ΣΑΤΕΝ — ΜΙΤΟΣ. 16) ΚΑΡΩΤΑ — ΑΚΕΦΟΣ. 17) ΜΠΑΝΑΝΑ — ΑΣΑΝΣΕΡ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΣΚΑ — ΜΗΛΟΣ. 2) ΕΙΛΩΣ — ΦΙΛΟΣ. 3) ΙΣ — ΚΑΤΑΠΟΣΙΣ — ΚΑ. 4) ΡΑΦ — ΚΟΠΑΝΟΣ — ΣΑΝ. 5) ΗΛΟΣ — ΣΩΡΟΣ — ΠΑΡΑ. 6) ΤΑΡΑΣ — ΝΑΣ — ΚΑΤΩΝ. 7) ΙΜΕΡΟΣ — ΒΑΡΕΤΑ. 8) ΙΣΑΛΟΝ — ΠΙΘΑΝΑ. 9) ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ. 10) ΑΣΗΜΟΣ — ΣΟΔΟΜΑ. 11) ΑΓΑΝΟΣ — ΝΟΜΙΚΑ. 12) ΛΑΛΟΣ — ΤΙΚ — ΝΟΤΕΣ. 13) ΕΜΟΙ — ΝΙΚΟΣ — ΣΟΦΑ. 14) ΙΟΣ — ΚΑΤΟΠΙΝ — ΣΟΝ. 15) ΜΙ — ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ — ΣΣ. 16) ΛΙΤΟΝ — ΣΟΥΠΑ. 17) ΠΑΣΑΣ — ΙΣΑΑΚ.

Ο διώκτης των κακών ΧΡΕΩΦΕΙΛΕΤΩΝ

Ένα πρωτότυπο και προσοδοφόρο επάγγελμα

Οι δύστροποι χρεωφειλέτες άπετέλεσαν πάντα, σ' όλες τις έποχές και σ' όλες τις χώρες, μια πληγή για το έμπόριο. Κανείς, ωστόσο, δεν κατάφερε ώς σήμερα ν' άνακαλύψη μια μέθοδο για να τους έξαναγκάση να έκπληρώσουν τις ύποχρεώσεις των. Υπάρχει, βέβαια, ή μέθοδος της προσφυγής στα δικαστήρια. Είνε όμως γνωστό πως είνε ή χειρότερη άπό όλες. Γιατί οι δίκες αύτού του είδους δεν τελειώνουν σχεδόν ποτέ και άπαιτούν έξ άλλου τεράστια έξοδα.

Κι' όμως το θαύμα που κανείς άλλος δεν είχε έπιτύχει ώς σήμερα το κατάφερε κάποιος Άμερικανός, έβραϊκής καταγωγής — πώς θα μπορούσε να συμβαίνη διαφορετικά; — ο Σαούλ Κλάϊνμαν. Κι' έγινε μ' αύτο τον τρόπο πάμπλουτος. Γιατί ή ειδικότης του είνε να κάνη τους άπροθύμους χρεωφειλέτες να πληρώνουν τα ποσά που όφείλουν. Άπ' αύτά, όμως, κρατάει τα μισά.

Πώς έργαζεται ο νεώτερος αύτος μάγος; Μ' όλο που έχει τη σκληρότητα και το πείσμα ένος μπουλντόγκ, δεν καταφεύγει ποτέ σε βίαιες μεθόδους, ούτε σε παράνομα μέσα.

Στο γραφείο του Κλάϊνμαν έργάζονται τριάντα περίπου ύπάλληλοι. Η άποστολή τους συνίσταται στο να ένοχλούν συστηματικά τους κακοπίστους χρεωφειλέτες, χρησιμοποιώντας τρία άπλούστατα μέσα : την άλληλογραφία, το τηλέφωνο και κάποτε το τηλεγράφημα.

Ο Κλάϊνμαν έχει κατατάξει τους κακοπίστους χρεωφειλέτας σε 170 κατηγορίες και έχει έπινοήσει για την κάθε μια έναν ειδικό τρόπο συστηματικής όχλήσεως.

Όταν, λοιπόν, ένας πελάτης του άναθέτει μια ύπόθεσι, άρχίζει, πρώτα - πρώτα, να μελετά τον άνθρωπο που τον ένδιαφέρει και να συλλέγη παντός είδους πληροφορίες γι' αύτόν. Τον κατατάσσει, τέλος, σε μια ώρισμένη κατηγορία και δίνει έντολές στους ύφισταμένους του να έφαρμόσουν την άνάλογη τακτική.

Άπ' αύτη τη στιγμή, ο κακόπιστος όφειλέτης δεν βρίσκει ούτε λεπτό ησυχίας. Το χρέος του καταντάει άληθινός έφιάλτης γι' αύτόν. Και, στο τέλος, άποφασίζει να πληρώση γιά να μπορέση ν' άπαλλαγή άπό τις άδιάκοπες ένοχλήσεις.

Συμβαίνει, όμως, κάποτε ο κακόπιστος χρεωφειλέτης να καταλήγη σε άπειλές. Άπό το γραφείο του Κλάϊνμαν έξαποστέλλεται τότε ή άκόλουθη στερεότυπη έπιστολή: «Φέρομε είς γνώσιν σας ότι κάθε νέα άπειλή σας θα γνωστοποιηθή άμέσως στις άρμόδιες άρχές». Υστερόγραφον : «Αντίγραφον της παρούσης άπεστάλη στην άστυνομία».

Έτσι, ο κακόπιστος χρεωφειλέτης καταλαβαίνει ότι ένας μόνον τρόπος σωτηρίας ύπάρχει γι' αύτόν: να πληρώση.

Ο Κλάϊνμαν δεν άρκείται σ' αύτό, άλλά διαδίδει στον κύκλο των οίκείων, των γνωστών και των άνθρώπων με τους όποίους συναλλάσσεται πόσο είνε κακόπιστος. Αύτο όμως γίνεται με άριστουργηματικό τρόπο. Ο παμπόνηρος Έβραίος δεν κατηγορεί, άλλά παρακαλεί. Δεν γράφει π.χ. «Σας κάνομε γνωστόν ότι ο Τάδε είνε κακόπιστος όφειλέτης, κτλ.». Άλλ' άπευθύνεται στον κύκλο των γνωστών του άνθρώπου αύτου, γιά να τους παρακαλέση να μεσολαβήσουν, με το σκοπό να τον πείσουν να πληρώση το χρέος του. Πενήντα τέτοιες «ικετευτικές» έπιστολές είνε άρκετές γιά να καταστρέψουν όριστικά έναν έμπορευόμενο. Ο Κλάϊνμαν άπευθύνεται έπίσης στις συζύγους των κακοπίστων όφειλετών, άκόμη και στις φίλες τους.

Προκειμένου γιά έναν ύπάλληλο, γιά ένα στρατιωτικό, κτλ., ο Κλάϊνμαν κάνει κάτι άπλούστερο: Στέλνει μια άναφορά στην προϊσταμένη άρχή του ένδιαφερομένου, με την παράκλησι να του διαδίβαση μια άνοιχτή έπιστολή του...

Άλλά, σ' όλα αύτά τα μέσα, καταφεύγει μόνον όταν ο ένδιαφερόμενος δεν δείξη τη διάθεσι να συνετισθή με τις πρώτες όχλήσεις, που, κατά κανόνα, είνε πολύ εύγενικές και διακριτικές. Ο ίδιος μιλάει, ώς έξής, γιά τη μέθοδό του: «Κάνω ό,τι κι' ένας γιατρός προκειμένου γιά έναν άσθενή. Καταφεύγω, πρώτα - πρώτα, σε μερικά ήπια φάρμακα. Άν δεν τελεσφορήσουν, αύξάνω τις δόσεις. Όταν κι' αύτες δεν φέρουν το άποτέλεσμά τους, χρησιμοποιώ μερικά ήρωϊκά φάρμακα, που άντιστοιχούν με την πενικιλλίνη ή τη στρεπτομυκίνη. Άν κι' αύτά δεν ωφελήσουν δεν διστάζω να πάρω στα χέρια μου το νυστέρι».

Ο Σαούλ Κλάϊνμαν έχει στο ένεργητικό του ώς σήμερα 100.000 έπιτυχίες. Μόνο ένας άνθρωπος κατάφερε κατά το διάστημα της δεκαπενταετούς έργασίας του να του ξεφύγη : ένας Κινέζος. Άλλ' ο άνθρωπος αύτος έξαφανίστηκε άπό την Άμερική, μόλις ή «πίεσις» άρχισε να δυναμώνη. Και δεν ξαναφάνηκε έκτοτε ποτέ πιά.

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η έκδικησις του πεταλωτή

Το έγκλημα ένος τρελλού ή ένος σαδιστού προκαλεί πάντα τη φρίκη και τον τρόμο. Κι' ωστόσο, ο άνθρωπος που παρέδωσε στο θάνατο την Πατρίτσια Χέντερσον δεν ήταν ούτε τρελλός, ούτε σαδιστής.

Η Πατρίτσια Χέντερσον ήταν μια ξανθή νέα, με τριανταφυλλένια έπιδερμίδα και μεγάλα γαλανά μάτια.

Όλοι οι νέοι του Τζόνσων — Σίτυ ήταν έρωτευμένοι με την όμορφη Πατρίτσια. Μα ή νέα τους είχε άπομακρύνει όλους με την άκαταδεξία και την περηφάνεια της. Δυό, όμως, άπ' αύτους δεν άπογοητεύθηκαν. Κι' ήταν τόσο το πείσμα κι' ή έπιμονή τους, που δεν μπορούσε παρά να βγή ο ένας άπό τους δυο νικητής.

— Σε σκέφτομαι νύχτα - μέρα, της έλεγε ο Σίμων Πάρκερ, ο πεταλωτής, κάθε φορά που περνούσε μπροστά άπό το μικρό σπιτάκι της.

— Κοντεύω να τρελλαθώ άπό την άγάπη μου γιά σένα, της φώναζε ο Ράλφ Μπράϊτον, σκαρφαλώνοντας πάνω στα φράχτη του κήπου της.

Η Πατρίτσια χαμογελούσε και στους δύο. Γιατί της άρεσαν κι' οι δύο. Και, βέβαια, όταν θαρχόταν ή κατάλληλη στιγμή, θα διάλεγε τον ένα.

Κι' αύτη ή στιγμή ήρθε ένα άνοιξιάτικο βράδυ...

Η Πατρίτσια Χέντερσον ήταν δέκα όχτώ χρόνων. Ο Σίμων Πάρκερ σαράντα. Κι' ο Ράλφ Μπράϊτον είκοσι τριών.

Νομίζετε πως μαντεύετε την έκλογή της; Κι' όμως, έκαμε το άντίθετο άπο κείνο που φαντάζόσαστε. Η Πατρίτσια διάλεξε το μεγαλύτερο άπό τους δύο και, μια μέρα, έγινε γυναίκα του Πάρκερ.

Ο πεταλωτής είχε στο σπίτι του έναν άητό, το Ρίλκι. Τον είχε βρη μια μέρα πληγωμένον στο δάσος και τον είχε περιποιηθή με στοργή και άφοσίωσι. Άπό τότε μια μεγάλη άγάπη είχε άναπτυχθή μεταξύ τους.

Ο Ρίλκι ήταν άνάπηρος. Γιατί η σφαίρα του κυνηγού, που τον είχε πληγώσει, του είχε σπάσει το ένα του πόδι. Κι' έπειτα, συνήθισε σιγά - σιγά πλάι στον άνθρωπο, που τον περιποιόταν, τον άγαποϋσε και τον έτρεφε. Ο πεταλωτής είχε δέσει το σπασμένο πόδι του πάνω σε μια στενόμακρη σανίδα. Κι' αύτο άνακούφιζε πολύ το πουλί.

Ο άητός ζοϋσε έλεύθερος μέσα στο σπίτι του πεταλωτή.

Ο Ρίλκι δεν είδε με καλό μάτι την παρουσία της Πατρίτσια στο σπίτι. Άπο τ' άλλο μέρος, ή νέα τον φοβόταν. Άλλά, με τον καιρό έγιναν φίλοι. Κι' ο Σίμων, ο πεταλωτής χαιρόταν πολύ γι' αύτό. Γιατί ο άητός κι' ή γυναίκα του ήταν τα δυο πράγματα που άγαποϋσε πιο πολύ στον κόσμο. . . Άλλ' ή καρδιά της γυναίκας δεν είναι ποτέ πιστή. Και πιο πολύ ή καρδιά μιάς όμορφης γυναίκας, όπως ήταν ή Πατρίτσια. Είχε διαλέξει, στην άρχή, τον πεταλωτή, γιατί θαύμαζε σ' αύτον τον ώριμο άντρα με το γεροδεμένο κορμί και τα στιβαρά μπράτσα. Μά, έφτασε ή μέρα που κουράστηκε άπό την άγάπη και την άφοσίωσί του. Κι' άρχισε να νοσταλγή, τα έρωτόλογα του νεαρού Ράλφ.

Η τύχη βοήθησε, την Πατρίτσια να συναντήση πολλές φορές στο δρόμο της τον Ράλφ. Την πρώτη φορά, τού χαμογέλασε. Τη δεύτερη, κοντοστάθηκε, γιά να του δώση θάρρος να της μιλήση. Και, κάποια

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ : Αγαπητοί μου ψηφοφόροι κατ' άρχην είμαι ύποχρεωμένος να σάς εύχαριστήσω διά την... ένθουσιώδη ύποδοχήν που μου κάνατε χτες! . . .

(Του Άρχέλαου)

αλη φορά, έκανε έναν περίπατο στο δάσος μαζύ του.

Απ' αυτή τη στιγμή, ο Σατανάς μπήκε στην ψυχή της. Ήταν αποφασισμένη να προδώση τον άντρα της, μόνο που της έλειπε η ευκαιρία.

Μιά μέρα, ο Σίμων έφυγε για να πάη στη γειτονική πόλι. Θα γύριζε αργά το βράδυ κι' η Πατρίτσια, που είχε όλη την ημέρα δική της, κάλεσε το Ράλφ στο σπίτι της.

Ο Ρίλκι, μόλις είδε αυτό τον άγνωστο, άγριεψε κι' άρχισε να σκούζη. Μα η Πατρίτσια τραβηξε με όρμη την πόρτα και τον έκλεισε μέσα στο εργαστήρι. Έτσι, ούτε αυτή, ούτε ο Ράλφ δεν τον φοβόνταν πιά.

Η μέρα άρχισε να κυλάη χαρούμενη γιά τους δυο ερωτευμένους... Το απομεσήμερο τους βρήκε τον ένα κοντά στον άλλον και, μόνο όταν άρχισε να σκοτεινιάζη, έκαναν τη σκέψι πως έπρεπε να χωρίσουν.

Αλλά δεν πρόφταναν.

Ο Σίμων έπρόκειτο να γυρίση πολύ αργά τη νύχτα. Αλλά, στο δρόμο, συνάντησε ένα αυτοκίνητο, που τον έφερε στο Τζόνσων - Σίτυ τρείς ώρες νωρίτερα απ' ό,τι λογάριαζε.

Όταν έφτασε στο σπίτι, βρήκε το Ρίλκι μπροστά στην πόρτα του δωματίου της γυναίκας του. Ο άπτος τον κύτταξε άγριεμένα κι' άρχισε να χτυπάη με το ράμφος του το χοντρο ξύλο.

Ο Σίμων κατάλαβε τότε πώς κάτι το εξαιρετικό έπρεπε να συμβαίνη και, χωρίς να πή τίποτε, έδωσε μιά γερή σπρωξιά με τους ώμους του την πόρτα. Ο σύρτης τινάχτηκε με όρμη και τα δυο θυρόφυλλα άνοιξαν στη στιγμή. Ο πεταλωτής είδε τότε τη γυναίκα του και το Ράλφ σφιχτά αγκαλιασμένους. Κατάλαβε τα πάντα. Τότε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, η καραμπίνα που κρεμόταν στον ώμο του βρέθηκε στα χέρια του. Ο Ράλφ δεν πρόφτασε να κάμη την παραμικρη κίνησι. Η σφαίρα τον βρήκε στο μέτωπο και τον ξάπλωσε νεκρό.

Ο πεταλωτής πήγε τότε κοντά, έσπρωξε με το πόδι του το πτώμα κι' έπειτα, πιανοντας τη γυναίκα του απ' τους ώμους, την τράβηξε μέσα στο εργαστήρι... Ένα σχοινί βρισκόταν στο πάτωμα. Την έδεσε μ' αυτό πάνω στο άμόνι κι' έπειτα άπλωσε το χέρι του και την έδειξε στο Ρίλκι. Ήταν σαν να τοϋλεγε: «Κομμάτιασέ την!»

Και το μεγάλο πουλί, που κατάλαβε, ώρμησε άμέσως πάνω στη μισόγυμνη Πατρίτσια. Το σουβλερό ράμφος του άρχισε τότε να ξεσχίζη τις σάρκες της και να όργώνη αυτό το νεανικό κορμί, πού, μερικες στιγμές πρίν, σπάραζε κάτω άπο τα χάδια και τα φιλιά του Ράλφ.

— Σκότωσέ με, Σίμων! φώναζε η νεαρη γυναίκα. Σκότωσέ με όπως και το Ράλφ... Σε ικετεύω, Σίμων...

Αλλ' ο πεταλωτής δεν έδινε προσοχη στις φωνές της. Είχε άκουμπήσει τις πλάτες του στην πόρτα και παρακολουθοϋσε άτάραχος το θέαμα.

Δεν κινήθηκε άπ' αυτη τη θέαι, ούτε όταν είδε το ράμφος τοϋ Ρίλκι να χώνεται μέσα στα μάτια της Πατρίτσια...

Η δυστυχισμένη άρχισε τότε μιά σπαραχτική κραυγή και το κορμί της, μ' όλο το δυνατό βέσιμο λύγισε στά δυό. Είχε χάσει τις αίσθήσεις της...

Ο Ρίλκι πήδησε τότε πάνω της, έχωσε τους γαμψώνυχες τοϋ γεροϋ ποδιού του μέσα στη ράχη της κι' άρχισε να κομματιάζη τις σάρκες με λύσα.

.....

Μερικοί άπο τους κατοίκους τοϋ Τζόνσων - Σίτυ βρήκαν την άλλη μέρα μέσα στο έργαστήρι τοϋ πεταλωτή το πτώμα τοϋ Ράλφ Μπράϊτον και την ώμορφη Πατρίτσια κατασπαραγμένη... Ο Ρίλκι φρουρουσε άγριος κι' άπειλητικός πάνω στά κεραμύδια τοϋ σπιτιοϋ. Και χρειάστηκε να τον σκοτώσουν, γιά να μπορέσουν να πάρουν τα δυο πτώματα γιά να τα θάψουν.

Όσο γιά τον Σίμωνα Πάρκερ κανείς δεν τον ξαναείδε ποτε στο Τζόνσων - Σίτυ, ούτε κανείς ξέρει τι άπόγινε.

ΜΑΞ ΒΕΙΡ

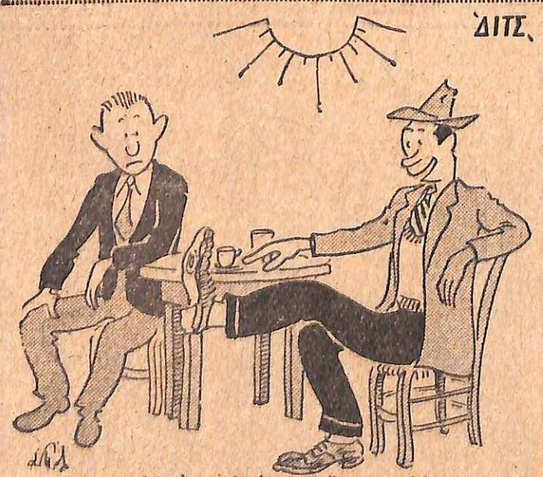

— Αυτά παλιά; Μ' ένα γυάλισμα με βερνίκι CAMEL θά γίνουν όλοκαίνουργια.

Μητέρα στά 5 χρόνια της!

Η καταπληκτική περίπτωσις της Λίνα Μεντίνα

Πρίν άπό 11 χρόνια, άναστατώθηκε όλος ο ιατρικός κόσμος, άπ' την καταπληκτική εϊδησι ότι μιά κοπελλίτσα τοϋ Περού, ηλικίας 5½ ετών, είχε γεννήσει ένα άγοράκι! Η άνήλικη μητέρα λεγόταν Λίνα Μεντίνα.

Η Λίνα Μεντίνα με τ' άγοράκι της

Σήμερα όπως άναφέρει το άμερικανικο περιοδικό «Μάγκαζιν Ντάϊτζεστ», σπουδάζει σ' ένα σχολείο τοϋ Τικράπο — ενός χωριοϋ των Άνδεων, σε ϋψος 2.500 μέτρων. Στις 23 Σεπτεμβρίου, έκλεισε τα 16 χρόνια της. Το παιδί της μεγαλώνει στο κτήμα τοϋ πατέρα της, πάνω σ' ένα ψηλο βουνό, 4 ώρες με τ' άλογο μακρυά άπ' την πρωτεύουσα. Η μητέρα του το βλέπει πολυ σπάνια, έκτος μόνο στις θερινες διακοπες τοϋ σχολείου της.

Μέχρι προ ολίγου καιροϋ, πίστευε ότι ο γυιός της ήταν άδελφός της. Έτσι της είχε πη, γιά ψυχολογικούς λόγους, ο δόκτωρ Γκεράρντο Λοζάντα, ο γυναικολόγος πού έβγαλε το παιδί μέσα άπ' τα σπλάχνα της με καισαρική τομή. Και το έπιβεβαίωνε και η μαμη Έμίλια Έτσεβάρια, πού είχε περιποιηθη μητέρα και παιδί έπι ένα χρόνο περίπου.

Όταν ο πατέρας της Λινας της φανέρωσε την άλήθεια, το τελευταίο καλοκαίρι, η κοπελλίτσα ξεσπασε σε δάκρυα. Έκλαιγε έπι ήμέρες, ϋστερα όμως συνήθισε πιά στην ίδέα ότι έχει ένα γυιό μικρότερό της κατά 5 χρόνια μόνο...

Κανεις δεν μπορεί να την θεωρήση ύπεύθυνη γιά την πρόωρη έγκυμοσύνη της, ούτε και κατώρθωσε κανεις να έξακριβώση ποιος ήταν ο πατέρας τοϋ παιδιοϋ της. Ο δόκτωρ Λοζάντα λέει ότι ύποψιάζεται κάποιον, άλλα δεν έχει άποδείξεις.

Ο ίδιος προσθέτει ότι δεν θεωρεί θαυμα την περίπτωσί της, άπό έπιστημονικής άπόψεως. Προφανώς, η μικρούλα αύτη είχε μιά πρωϊμώτατη άνάπτυξι των ένδοκρινών άδένων της—περίπτωσι πού έχει παρατηρηθη άπ' το δόκτορα Λοζάντα σ' άλλα τρία κοριτσάκια κατά τα 4 τελευταία χρόνια.

Είνε περίεργος ο τρόπος πού άνακάλυψαν οι γονεις της Λίνας την κατάστασί της. Είχαν προσέξει ότι άδυνάτιζε κι' ότι πάθαινε ναυτία, άπέδιδαν όμως τα συμπτωματα αύτα σ' έλονοσία. Μιά μέρα πού ο πατέρας της δούλευε στο χωράφι του, η Λίνα κοιμόταν κατάχαμα κι' η μητέρα της ήταν ξαπλωμένη δίπλα της. Κάποια στιγμή λοιπόν, η μητέρα άγγιξε τυχαίως την κοιλιά της μικρης κι' αίσθάνθηκε νά κουνιέται κάτι μέσα της.

Τρόμαξε τότε, και το είπε στον άντρα της, όταν γύρισε άπ' τη δουλειά του. Έκείνος — άγράμματος και προληπτικός χωρικός των Άνδεων — έτρεξε να ρωτήση ένα «μάγο», άλλα δεν έπηρε καμμιά θετική έξήγησι τοϋ περίεργου φαινομένου. Άγγιξε κι' ο ίδιος την κοιλιά της Λίνας και βεβαιώθηκε πώς δεν είχε γελαστή η γυναίκα του. Μέ τα πολλά, πείσθηκε έπιτέλους να κατεβάση τη μικρη στο Πίσκο, γιά να την έξετάση ο δόκτωρ Λοζάντα, ο γιατρος τοϋ ορεινοϋ αύτοϋ χωριοϋ.

Πράγματι, στα μέσα τοϋ Άπριλίου τοϋ 1939, πατέρας και κόρη ξεκίνησαν άπ' την καλύβα τους, στημένη σε ϋψος 3.600 μέτρων, κι' έπειτα άπό ένα δύσκολο κι' έπικίνδυνο ταξείδι με τ' άλογο, έφτασαν στο Πάσκο. Ο δόκτωρ Λοζάντα έξέτασε τη Λίνα κι' έμεινε κατάπληκτος. Βλέποντας πώς έπρόκειτο να γίνη μητέρα Μη πιστεύοντας ότι ήταν 5½ ετών μόνο, έστειλε πίσω τον πατέρα της γιά να τοϋ φέρη το πιστοποιητικό της γεννήσεως της. Το έπίσημο αύτο χαρτί τον έπεισε.

Στο μεταξύ, η καταπληκτική ίστορία έφτασε στ' αύτιά της γυναίκας τοϋ Προέδρου τοϋ Περού, πού άνέθεσε την ύπόθεσι στο διακεκριμένο χειρουργο Φραγκίσκο Γκράνα, πρόεδρο τοϋ ιατρικοϋ συλλόγου της Λίμας. Μιά έπιτροπη άπό γιατρους πήγε άμέσως στο Πίσκο, παρέλαβε τη Λίνα και τη μετέφερε στην πρωτεύουσα, μαζι μέ το δόκτορα Λοζάντα.

Σέ λίγες μέρες, της έκαμαν την έγχείρησι κι' έβγαλαν άπ' τα σπλάχνα της ένα άγοράκι πού ζύγιζε 2½ κιλά.

Έπειτα άνέλαβε την περιποίησί της η μαμη Έμίλια Έτσεβάρια και την κράτησε ως τον έπόμενο Άπρίλιο, ως ότου δηλαδη μιά δικαστική άπόφασις ώρισε να παραδοθοϋν η Λίνα και το παιδί της στους γονεις της.

Στο μεταξύ, είχαν γίνει προσπάθειες άπαγωγης της Λίνας και τοϋ παιδιοϋ της, άλλα είχαν άποτύχει όλες. Το μικρο διατηρήθηκε στη ζωη και δυνάμωσε μέ το γάλα μιάς παραμάνας και μέ κατάλληλες βιταμίνες.

Στο διάστημα αύτό, η μικρούλα είχε πεισθη ότι το μωρο ήταν άδελφάκι της, ότι της είχαν κάμει έγχείρησι γιά να της βγάλουν ένα όγκο άπ' το στομάχι, κι' ότι της είχε φέρει ο δόκτωρ Λοζάντα το άγοράκι, γιά να της κρατάη συντροφιά στην άρρωστεια της...

Η Έμίλια Έτσεβάρια είχε νοιώσει άληθινη μητρική στοργη γιά τη Λίνα. Μα κι' έκείνη την έφώναζε «μητέρα», κι' έκλαψε πολυ όταν την άποχωρίστηκε.

Τώρα η Λίνα έχει γίνει μιά κοντη και παχουλη κοπελλίτσα, με χαρακτηριστική φυσιογνωμία Ίνδής των Άνδεων, μέ χοντρά πόδια και πολυ άνεπτυγμένο στήθος. Ο γυιός της είνε ένα ζωηρο κι' έξυπνο άγοράκι 11 ετών.

Το χέρι τοϋ Θεοϋ

Η θυρωρός της παληας έργατικης πολυκατοικιας σταματησε τη Μαρθα στην πορτα και της ειπε:

— Ο νοικοκύρης άφισε παραγγελία πως, άν σε τρεις μέρες δεν τοϋ ξοφλησης τα μηνιατικα που του χρωστας, θα σε πετάξη έξω...

— Μα... δεν του εξήγησες πως είμαι χηρα άπροστάτευτη, με τέσσερα μικρα παιδιά; τραύλισε η Μάρθα.

— Μπά, δεν συγκινείται αύτος άπο τέτοια! Θέλει τα λεφτά του... Κάνε όπως νομίζεις!

Η Μάρθα έσκυψε το κεφάλι κι' άνέβηκε στη σοφίτα της. Είχε πάει να βρη ένα φίλο τοϋ μακαρίτη τοϋ άντρός της, να τοϋ ζητήση ένα βοήθημα γιά τα παιδιά της που πεινοϋσαν. Μα δεν τον βρήκε. Κι' όταν γύρισε σπίτι, μέ το θάνατο στην ψυχή, τα λόγια της θυρωροϋ της πίκραναν περισσότερο την καρδιά...

Ο Γιαννάκης κι' η Μαρίτσα, τα μικρότερα παιδιά της, έτρεξαν κοντά της μόλις την είδαν.

— Μάς έφερες, μαμά να φάμε; τη ρώτησαν.

— Αργότερα, παιδάκια μου, όταν θαρθοϋν τ' άδελφάκια σας, θα σάς φέρουν να φάτε... Μεγάλωσαν τώρα και δουλεύουν γιά σάς...

Κι' η μητέρα προσπάθησε να χαμογελάση, γιά να πνίξη ένα λυγμό.

Ο Χρηστάκης, 12 χρονων, πουλοϋσε έφημερίδες, κι' η Κατινίτσα, ένα κοριτσάκι 10 ετών, μοίραζε λουλοϋδια στους διαβάτες έξω άπ' τα θέατρα. Δούλευαν όσο μποροϋσαν, μα τα έλάχιστα χρήματα που κέρδιζαν, δεν άρκοϋσαν γιά να συντηρήσουν όλόκληρη οικογένεια...

Ένα σιδερένιο χέρι έσφιγγε το λαιμο της Μάρθας. Ένοιωθε τα δάκρυά της έτοιμα να τρέξουν... Ώστόσο χαμογελοϋσε, γιά γα δώση κουράγιο στο Γιαννάκη και τη Μαρίτσα, που την κύτταζαν χωρις να μιλοϋν, δείχνοντας μέ την έκφρασι της ματιάς τους ότι πεινοϋσαν..

Ήταν πιο άπογοητευμένη άπο κάθε άλλη φορά. Είχε παλέψει όσο μποροϋσε μέ τη φτώχεια και τη δυστυχία, μα καταλάβαινε ότι της ήταν άδύνατο πια νά συνεχίση τον άγώνα... Η ύγεία της ήταν σακατεμένη. Δεν θα μποροϋσε ν' άνθέξη πολυν καιρο άκόμη. Κι' όταν θα κλεινε τα μάτια της, τι θά γίνονταν τα παιδιά της;... Τα κορίτσια της θάχαν ν' άγωνισθοϋν μέ τόσους πειρασμούς, κι' ίσως θα ύπέκυπταν μιά μέρα. Τ' άγόρια της θάπαιρναν ίσως τον κακο δρόμο και θα κατέληγαν στη φυλακή.

Τάβλεπε όλα μαϋρα και σκοτεινά.

Μα όχι! Ύπήρχε μιά διέξοδος.. αύτη στην όποία καταφεύγουν όλοι οι νικημένοι της ζωης κι' οι άπελπισμένοι! Ένα μαγκάλι κάρβουνα μισανοιγμένα μέσα στο δωμάτιο... και το πρωϊ η θυρωρός θα τους εϋρισκε όλους νεκρούς... Θάπαυαν πιά νά ύποφέρουν... και τα παιδιά της δεν θα την καταριόνταν μιά μέρα γιατί τάφερε στον κόσμο... Ναί, αύτη ήταν η καλλίτερη λύση!...

Μα ένω η Μάρθα έκανε αύτες τις άπελπισμένες σκέψεις, πρόσεξε έξαφνα πώς η Μαρίτσα δεν μποροϋσε νά κρατηση οϋτιο το κεφάλι της. Τα μάτια της γυαλιζαν, τα μάγουλα της ήταν κατακόκκινα.

— Τί έχεις, μικροϋλα μου; τη ρώτησε.

— Πονώ, μαμά. Νά, έδώ... κι' έδώ...

Κι' η μικροϋλα έδειξε το κεφάλι και το λαιμο της.

Μιά τρομερη ύποψία πέρασε τότε άπο το μυαλο της χήρας. Είχε άκούσει πώς ύπηρχε έπιδημια διεφθερίτιδος στη γειτονιά. Μήπως είχε κολλήσει κι' η Μαρίτσα της;

Την κυρίεψε μιά άπερίγραπτη άγωνία. Έξασε άμέσως τα σχέδια της αύτοκτονίας, άπομάκρυνε το Γιαννάκη άπ' το δωμάτιο κι' έτοίμασε κρύες κομπρέσες γιά την άρρωστη... Μα η κατάστασι της μικρης χειροτέρευε σιγά - σιγά... Όταν γύρισαν σπίτι ο Χρηστάκης κι' η Κατινίτσα, βρήκαν τη μητέρα τους μισότρελλη άπ' την άπελπισία.

Πέρασε όλη τη νύχτα γονατιστή δίπλα στο κρεββάτι της Μαρίτσας. Τα ξημερώματα, η μικρη ησύχασε κι' άποκοιμήθηκε. Κι' ο γιατρός, πού την έξέτασε άργότερα, είπε πώς δεν είχε τίποτα σοβαρο και πώς θα γινόταν καλα σε δυο μέρες.

«Τι τρελλη πού ήμουν! σκέφθηκε τότε η Μάρθα. Ήθελα να τελειώσω μέ τη ζωη και νά πάρω μαζί μου και τα παιδιά μου στον άλλο κόσμο... Μα μόλις κινδύνεψε το ένα άπ' αύτά, έπαναστάτησα όλόκληρη... Τι τρελλη πού ήμουν, να νομίζω πώς θάχα τη δύναμι νά έκτελέσω το άπάνθρωπο σχέδιό μου!... Όχι, όχι, θ' άγωνισθώ, θα παλέψω άκόμη, ώς την τελευταία μου πνοή! Πρέπει νά σάς μεγαλώσω, παιδιά μου, άφοϋ σάς έφερα στον κόσμο!».

Τη στιγμη έκείνη, χτύπησε η πόρτα. Η θυρωρός έφερνε ένα φάκελλο, άπ' το άστυνομικο τμημα της συνοικίας. Η Μάρθα τον άνοιξε μ' άνησυχία. Μά, όταν διάβασε το περιεχόμενο, το πρόσωπό της φωτίσθηκε άπό χαρά.

— Σωθήκαμε!... Σωθήκαμε! φώναξε, άγκαλιάζοντας τα παιδιά της.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε η θυρωρός, νομίζοντας πώς η χήρα είχε τρελλαθη.

Μέ φωνη κομμένη άπό λυγμούς, η Μάθα άρχισε να διαβάζη:

«Κυρία. Προ ένος έτους, ο μικρος μίσης σας Χρήστος παρέδωσε εις το τμημα εν χρηματόδεμα περιέχον 10 έκατομμύρια, το όποϊον είχεν εϋρει εις τον δρόμον. Τα χρήματα αύτα δεν έξητήθησαν μέχρι σήμερον, έπομένως άνήκουν πλέον κατα τον νόμον εις τον εύρόντα. Παρακαλείσθε όπως διέλθητε άπο το τμημα δι' να τα παραλάβετε...»

Η θυρωρός σήκωσε τα χέρια της.

— Κι' ύστερα σου λένε πώς δεν ύπάρχει Θεός! φώναξε.

Είχε ξεχάσει αύτη την παληά ίστορία η Μάρθα. Είχε έγκρίνει τότε τη διαγωγη τοϋ γυιοϋ της, που είχε παραδώσει τα χρήματα στην άστυνομία, μα δεν της είχε περάσει ούτε μιά στιγμη η ίδέα ότι πιθανον να μην τα ζητούσε ο ίδιοκτήτης τους. Νά όμως πού ο καλος Θεος την είχε λυπηθη!...

— Παιδάκια μου!... Άγαπημένα μου παιδάκια!... είπε, κλαίγοντας και σφίγγοντας τα μικρά στην άγκαλιά της. Έχετε τώρα να φατε και νά ντυθήτε!... Δεν φοβόμαστε πιά την πείνα... Κι' έγώ πούλεγα νά... Ώ, Θεέ μου!.... Σ' όλη σας τη ζωή, παιδιά μου, νά θυμάστε πάντα αύτο πού θα σάς πω: Νά μη χάνετε ποτε το θάρρος σας και νά μην άκοϋτε τη φωνη της άπελπισίας!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Οί «άνθρωποι-φαινόμενα»

Ο έκούσιος κρεμασμένος κι' η πρωταθλήτρια της κλωτσιάς

Το όνομα τοϋ Μπάρνουμ θα μείνη πάντα χαραγμένο μέ μεγάλα γράμματα στις σελίδες της ίστορίας τοϋ τσίρκου. Ο δαιμόνιος αύτος έπιχειρηματίας είχε σκορπίσει τους πράκτοράς του σ' όλο τον κόσμο, γιά νά έφοδιάζουν το τσίρκο του μ' άξιοπερίεργα «φαινόμενα». Δεν λογάριαζε ποτέ κόπους και έξοδα, προκειμένου νά προσφέρη κάτι καινούργιο κι' έντυπωσιακό στους θεατάς. Οί άνθρωποί του είχαν άνακαλύψει ένα «λεοντόμορφο παιδί» στον Καύκασο, και στο Σιάμ ένα άντρόγυνο όλότελα στιγματισμένο μέ «τατουάζ» άπ' το κεφάλι ώς τα πόδια...

Ο Μπάρνουμ ήταν αύτος πού παρουσίασε την «άσχημότερη γυναίκα τοϋ κόσμου», μιά χωρικη άπ' το Ντέπτφορντ της Άγγλίας, πού έφτασε νά κερδίζη 100 λίρες τη βδομάδα χάρις στην πρωτοφανη άσχήμια της...

Στην Άγγλία έπίσης άνεκάλυψε μιά «γυναίκα - κανόνι», τη Λόβελυ Μούρ, πού ζύγιζε 301 κιλά. Ο ταιριασμένος σύντροφός της ήταν κάποιος Ντάνιελ Λάμπερτ, έπίσης Άγγλος, μέ τις έξης σωματικές διαστάσεις: περιφέρεια άστραγάλου 92 πόντοι, περιφέρεια μέσης 2.80, βάρος 332 κιλά. Τό... άνθρώπινο αύτο παχύδερμον πέθανε σε ήλικία 39 έτών.

Έπίσης, μιά κοπέλλα άπ' τη Γιουγκοσλαυΐα, «νούμερο» τοϋ τσίρκου Μπάρνουμ, ήταν τόσο ψηλη και χοντρή, ώστε, όταν έγινε 16 έτών, ο πατέρας της δήλωσε πιά ότι δεν άντεϊχε στα έξοδα της διατροφης της! Είχε ήδη κόψει την έξώπορτα τοϋ σπιτιοϋ τους, γιά νά μπορη νά μπαινοβγαίνη ή «μικρή». Σε ήλικία 21 έτών, η κοπέλλα αύτη ζύγιζε 226 κιλά.

Ύπάρχουν όμως και σήμερα άντάξιοι συνεχισταί της παραδόσεως τοϋ Μπάρνουμ. Το «Τσίρκο Όλύμπια» π. χ. είναι το περιφημότερο της έποχης μας, κι' έχει παρουσιάσει ένα πλήθος άπό «άνθρώπους - φαινόμενα».

Ένας άπ' αύτούς, ο «Άνθρωπος - Στρουθοκάμηλος» κατάπινε κουμπιά, νομίσματα κι' άλλα μικροπράγματα, χωρις νά αίσθανθη την έλαχίστη ένόχλησι. Κάποτε, σε μιά και μόνη παράστασι, κατάπιε 208 μικρα άντικείμενα. Έπειτα άπ' την έπίδειξι αύτή, τον έπιασαν δυνατοί πόνοι στο στομάχι. Τον πήγαν τότε στο νοσοκομείο μέ φορεϊο. Οί χειρουργοι τοϋ άνοιξαν το στομάχι κι' έβγαλαν άπό μέσα βίδες, χτένια, κομμάτια άλυσσίδες, ένα σουγιά και διάφορα άλλα πράγματα. Τοϋ έρραψαν έπειτα το τραϋμα... και την άλλη μέρα ξανάρχισε την ίδια δουλειά!

Ο Άλόϋς Πέτερς προκαλοϋσε ρίγη φρίκης στους θεατάς, πού τον έβλεπαν νά «άπαγχονίζεται» δυο φορές την ήμέρα! Έπειτα άπό κάθε παράστασι, οί βοηθοί του τον ξανάφερναν στη ζωη μέ έντριβες και τονωτικά φάρμακα.

Η Βερόνικα, «νούμερο» κι' αύτη τοϋ «Τσίρκου Όλύμπια», ήταν η πρωταθλήτρια της κλωτσιάς! Το 1938, σε μιά παράστασι, έδωσε 7.000 κλωτσιές, τη μιά μετά την άλλη!

Ο ίδιοκτήτης αύτοϋ τοϋ τσίρκου πρόσφερε κάποτε 20.000 λίρες σ' όποιον θα τοϋ προμήθευε ζωντανό το πολυθρύλητο «τέρας τοϋ Λοχ - Νές». Έπίσης είχε προκηρύξει άμοιβή 5.000 λιρών γιά όποιον θα μποροϋσε νά έκτελέση το γνωστό «τρϋκ» των Ίνδών φακίρηδων, μέ το σχοινί που μένει τεντωμένο κατακόρυφα στον άέρα. Κανεις όμως δεν μπόρεσε νά κερδίση αύτα τα ποσά.

Τέλος, το «Τσίρκο Όλύμπια» παρουσίασε πρό μηνών στην Άγγλία ένα θίασο νάνων, πού ήσαν όλοι κανονικοί στις σωματικές άναλογίες και στην άντιληψι, άλλα είχαν άνάστημα γύρω άπ' τα 1.50.

❂❂❂

Άμερικανική δικαιοσύνη

Στο Σικάγο δικάστηκε πρό ήμερων ένας γνωστος κλεφτοπορτοφολάς, κατηγορουμένος γιά μερικες πράξεις σχετιζόμενες μέ την... άσκησι τοϋ έπαγγέλματός του. Ο δικαστης τον καταδίκασε σε πρόστιμο 50 δολλαρίων.

— Δεν έχω άντίρρησι να πληρώσω αύτο το πρόστιμο, είπε ο καταδικασθείς. Το κακο είνε, όμως, ότι δεν έχω ούτε ένα δολλάριο στην τσέπη μου.

— Και πόση ώρα σοϋ χρειάζεται γιά να... έξοικονομήσης αύτο το ποσόν; τον ρώτησε ο δικαστής.

— Το πολυ μιά ώρα, άπάντησε ο λωποδύτης.

Ο δικαστης τοϋ την παραχώρησε.

Έπειτα άπό πέντε λεπτά, ο κακοποιός γύρισε και κατέθεσε τα 50 δολλάρια.

— Τόσο γρήγορα; τον ρώτησε ο δικαστής.

— Δεν χρειάστηκε να πάω μακρυά, άπάντησε αύτος. Έκαμα μιά βόλτα στο διάδρομο...

Πίσω ἀπὸ τὴ ΜΑΣΚΑ

Πικάντικο διήγημα

Οἱ χορευταὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κουράζωνται κι' ἐγκατέλειπαν τὴν ἀνθοστόλιστη πίστα. Οἱ περισσότεροι εἶχαν βγάλει τὶς μάσκες τους, γιατὶ πλησίαζαν τὰ ξημερώματα.

Ὁ Τσέζαρε Νάρντι κι' ὁ Μάρκο Πόλλο εἶχαν κατορθώσει νὰ «αἰχμαλωτίσουν» τὴν μασκὲ κυρία, ποὺ μάταια κυνηγοῦσαν ὅλη νύχτα. Τὴν κάθησαν μὲ τὸ στανιὸ στὸ τραπεζάκι τους, ἀφοῦ τὴν πολιόρκησαν στενὰ στὸ κυλικεῖο καὶ τὴν ὑποχρέωσαν νὰ παραδώση τὰ ὅπλα. Ὁ Τσέζαρε ἀγωνιζόταν νὰ τὴν κρατήση μὲ τὴν εὐγλωττία του, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ εὔθυμου πλήθους.

— Μοῦ φαινόσαστε ὥμορφη! τῆς ψιθύριζε.

— Τὰ κομπλιμέντα εἶνε λουλούδια ποὺ κρύβουνε κάποτε γκρεμούς! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Στοὺς ὁποίους θὰ ἤταν τόσο εὐχάριστο νὰ πέφταμε μαζί. Πόσων χρονῶν εἴσαστε;

—"Οσο μὲ κάνετε σεῖς.

— Τὰ μάτια σας δείχνουν εἰκοσιπέντε, τὸ ὕφος σας δεκαοχτώ. Βγάλτε τὴ μάσκα σας...

— Γιατὶ νὰ μὴ διατηρήσουμε τὸ θέλγητρο τοῦ μυστηρίου ποὺ μᾶς χαρίζουν οἱ μάσκες;

— Θάθελα νὰ σᾶς ξανάβλεπα αὔριο...

— Φυλαχθῆτε: ὅταν βγάλω τὴ μάσκα μου, δὲν θὰ εἶμαι πιὰ ἡ ἴδια.

—'Εγὼ λέω πὼς θὰ βγῶ κερδισμένος.

—"Αλλωστε εἶμαι μιὰ γυναῖκα ὅπως πρέπει.

— Τί κρῖμα!

Ὁ Μάρκο Πόλλο παρακολουθοῦσε σιωπηλὸς τὸ διάλογο. Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη τραγούδια νέγρων κι' ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ πάρη ἕναν ὑπνάκο.

Ὁ Τσέζαρε ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἐπιχειρήση ἕναν αἰφνιδιασμό, ποὺ ἐκείνη ἀπέκρουσε γελῶντας.

— Δὲν θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ σᾶς ξαναϊδῶ αὔριο; τὴ ρώτησε.

— Ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει;

— Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ξαναϊδῶ σῦριο, πρέπει νὰ σᾶς δῶ ἀπόψε...

— Δὲν φοβόσαστε μήπως ἡ μάσκα σᾶς ἐπιφυλάσσει καμμιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι;

Ὁ Μάρκο Πόλλο ξύπνησε ἀπὸ τὸν κρότο τοῦ ἀνοίγματος μιᾶς σαμπάνιας.

— Πᾶμε; μουρμούρισε.

—"Αν μοῦ ἐπιτρέπετε, θὰ σᾶς συνοδεύσω σπίτι σας, πρότεινε ὁ Τσέζαρε στὴν ἄγνωστη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἔχω ὅμως γνωστοὺς μαζί μου. Εἴσθε ὡστόσο τυχερός! Μένω τόσο μακρυά!

— Ποῦ;

—'Οδὸς Τζόβιο, ἀριθμὸς 3... Τὰ γάντια μου... ποῦ εἶνε τὰ γάντια μου;

— Ποιὸς ξέρει; ἐπενέβη ὁ Μάρκο Πόλλο μὲ μυστηριώδες ὕφος.

— Τὰ ἔχασα! ἔκανε ἀπογοητευμένη. "Α... νά, οἱ γνωστοί μου... Μοῦ ἐπιτρέπετε;

Καὶ ψιθύρισε φεύγοντας.

— Μαρία Γκριμάλντι.

"Εσφιξαν τὰ χέρια τους.

— Τσέζαρε Νάρντι. 'Ωρδουάρ... εἶπε αὐτὸς συγκινημένος.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ δυὸ φίλοι ἀντάμωσαν μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 3 τῆς ὁδοῦ Τζόβιο.

— Ποῦ πᾶς; τραύλισε ὁ Τσέζαρε.

— Ν' ἀνακαλύψω τὴν δεσποινίδα Μαρία Γκριμάλντι.

— Γιατί ἐσὺ κι' ὄχι ἐγώ;

— Γιατὶ ἐγὼ ἔχω μιὰ δικαιολογία :

— Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ξαναδῶ αὔριο; τὴ ρώτησε ὁ Τσέζαρε.

Κύτταξε...

Κι' ὁ Μάρκο Πόλλο ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι γάντια, ἐκεῖνα ποὺ εἶχε χάσει ἡ μασκὲ ντάμα τους.

—"Αλλωστε, ἐσύ, τοῦ εἶπε, δὲν εἶσαι πλασμένος γιὰ γυναικεῖες κατακτήσεις μὲ τὶς φλυαρίες σου. Κι' οἱ γυναῖκες θέλουν τὸν ἄντρα ποὺ θ' ἀγαπήσουν νὰ εἶνε ἀρνεωπός. 'Εσὺ φλυάρησες ἐνῶ ἐγώ, καθὼς εἶδες, ἔδρασα...

— Φυσικά, στέναξε ὁ Τσέζαρε.

—"Υστερα θὰ σοῦ πῶ τὶς ἐντυπώσεις μου.

— Παρηγοριὰ στὸν ἄρρωστο... "Ας εἶνε, ποτὲ δὲν ξέρεις τὶ κρύβει μιὰ μάσκα. 'Εγὼ εἶχα διακρίνει κοντὰ στὰ χείλη της καὶ ὁλόγυρα στὰ μάτια της κάτι ρυτίδες ποὺ τὶς ἔκρυβε ἡ πούδρα....

Ὁ Μάρκο Πόλλο δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ ὕστερα προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν πόρτα.

—'Η δεσποινὶς Μαρία Γκριμάλντι μένει ἐδῶ; ρώτησε τὸ θυρωρό.

— Δεύτερο πάτωμα.

— Ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε τὶ δουλειὰ κάνει ἡ δεσποινίς; εἶπε δίνοντάς της ἕνα φιλοδώρημα.

— Εἶνε καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ. 'Ακοῦστε την. Τραγουδάει!...

'Απὸ ἕνα παράθυρο ἀκούγονταν θλιμμένες μελωδίες.

«Φτωχὴ καλλιτέχνις ἴσως, σκέφτηκε ὁ Μάρκο. "Εχει γοῦστο νὰ μὴν ἀξίζη τὸν κόπο...» Καὶ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ φίλου του, καθὼς ἀνέβαινε τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Οἱ μελωδίες σταμάτησαν. "Ανοιξε ἡ πόρτα καὶ χαμογελαστὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μιά... μεσόκοπη γυναῖκα.

—'Εκείνη! τραύλισε ὁ Πόλλο.

Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγη νὰ βρεθῆ περισσότερη ὥρα μαζί της, ψιθύρισε:

—'Εδῶ μένει ὁ γιατρὸς Μπιάνκι;

— Ρωτῆστε τὴν θυρωρό, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ κυρία.

— Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ μὲ συγχωρῆτε.

Κατέβηκε τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλιὰ καὶ στὸ δρόμο συνάντησε τὸν Τσέζαρε.

—"Ε, λοιπόν;

— Συμφορὰ καὶ μαυρίλα! Εἶνε μιὰ μεσόκοπη. Φρίκη!...

—"Οχι δά!

—"Αν δὲν πιστεύης, πάρε τὰ γάντια ποὺ δὲν τὰ χρησιμοποίησα καθόλου καὶ πήγαινε νὰ κρίνης μόνος σου.

«Τί θὰ χάσω;» σκέφτηκε ὁ Τσέζαρε. Καὶ σὲ λίγο χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι. Ἡ ἴδια μεσόκοπη κυρία τοῦ ἄνοιξε.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε; τὴ ρώτησε.

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια.... ὄχι.

—'Εγὼ ὅμως σᾶς ἀναγνωρίζω πολὺ καλά, Θυμηθῆτε...

— Δὲν θυμᾶμαι τίποτε...

— Τὴν περασμένη νύχτα.... Δὲν ἤμαστε μαζί...

Τὸ βλέμμα τῆς μεσόκοπης ἀγρίεψε

— "Ημαστε μαζί;...

— Θυμηθῆτε, δεσποινὶς Γκριμάλντι.

Τὸν διέκοψε τότε γελῶντας:

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἡ καθηγήτρια τοῦ τραγουδιοῦ τῆς δεσποινίδος Μαρίας!

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ! εἶπε εὐθυμα. "Αν ἔχετε τὴν καλωσύνη, ἀναγγείλατε στὴ δεσποινίδα τὸν Τσέζαρε Νάρντι.

★

Σὲ λίγο βρισκόταν μπρὸς στὴ χαριτωμένη ὑπαρξὶ. Ἡ καθηγήτρια τοὺς ἄφησε μόνους.

Τὰ γάντια ὁ Τσέζαρε τὰ θυμήθηκε τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη.

—"Ηρθα νὰ σᾶς φέρω τὰ γάντια σας ποὺ χάσατε... τῆς εἶπε.

— Φυλᾶξτε τα γιὰ νὰ μοῦ τὰ φέρετε αὔριο, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Αὔριο, λοιπὸν πάλι;

— Ναί, πέντε μὲ ἕξη.

★

Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνοντας στὸ ραντεβοῦ, ὁ Τσέζαρε συνάντησε τὸ φίλο του.

— Κάτι βιαστικός! Ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Μάντεψέ το, ἂν μπορῆς.

— Τί; Πῶς; "Ωστε τὴν βρῆκες τοῦ γούστου σου;

Κι' ὁ Μάρκο Πόλλο ἔσκασε στὰ γέλια.

— Τί τὰ θέλεις; ἀπάντησε ὁ Τσέζαρε. Γιὰ τὴν ἡλικία μου εἶνε ὅ,τι πρέπει.

—"Οχι ὅμως καὶ γιὰ τὴ δική μου. Σοῦ εὔχομαι ὡστόσο καλὴ ἐπιτυχία! Καὶ πρὸ παντὸς οὔτε λέξη γιὰ μένα!

— Μείνε ἥσυχος. Δὲν εἶμαι βλάκας.

Κι' ὁ Τσέζαρε χαρούμενος τράβηξε γιὰ τὸ ραντεβοῦ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ ὡραία Μαρία...

ΚΑΡΛΟ ΣΑΛΣΑ

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ
τῶν διασημοτήτων

Γίνεται ἀγνώριστο πίσω ἀπ' τὸ Παραπέτασμα

"Οταν ἄρχισε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, τὸ Σεμπλὸν - 'Οριὰν - Ἔξπρες, τὸ πασίγνωστο διεθνὲς τραῖνο, ἔκαμε τὸ τελευταῖο ταξεῖδι του ἀπ' τὸ Παρίσι ὡς τὴν Κωνσταντινούπολι μ' ἐπιστροφή. "Επειτα, τὰ χιτλερικὰ στρατεύματα ποὺ εἰσέβαλαν στὴ Γαλλία, μάξεψαν τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ πολυτελῆ βαγόνια του καὶ τὰ διέθεσαν γιὰ τὰ ταξεῖδια τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν. 'Ωστόσο, οἱ Γάλλοι κατάφεραν νὰ διασώσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ βαγόνια, στέλνοντάς τα στὶς πόλεις Λυών, Βισὺ καὶ Ντιζόν, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν προσωρινὴ στέγασι 58.000 προσφύγων.

Μετὰ τὴ νίκη τῶν Συμμάχων, ἄρχισε ἡ περισυλλογὴ τῶν βαγονιῶν ποὺ ἦσαν σκορπισμένα παντοῦ: στὴ Γερμανία καὶ στὶς Κάτω Χῶρες, στὰ Βαλκάνια καὶ σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γαλλίας... Καί, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες, τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς περιπλοκές, τὸ Σεμπλὸν - 'Οριὰν ἄρχισε καὶ πάλι νὰ λειτουργῆ ἀπ' τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1947.

Τὰ λίγα βαγκὸν - λὶ ποὺ τοῦ ἔχουν ἀπομείνει, εἶνε πάντοτε πολυτελέστατα, μὲ χαλιὰ καὶ μὲ τοιχώματα ἀπὸ μαόνι. 'Υπάρχουν ὅμως πολλὲς ἐλλείψεις. Δὲν ἔχουν π. χ. οἱ ταξειδιῶτες ντοὺς στὴ διάθεσί τους, σὰν ἄλλοτε. Κι' ἐνῶ προπολεμικὰ τὸ Σεμπλὸν - 'Οριὰν ἦταν ἕνα πραγματικὸ τσαῖνο πολυτελείας, μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευαν λίγοι κι' ἐκλεκτοὶ ἐπιβάτες — βασιλόπουλα, πρωθυπουργοί, ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ κι' ἄλλες διάσημες προσωπικότητες — σήμερα μοιάζει μᾶλλον μ' ἕνα κοινὸ τραῖνο, προωρισμένο γιὰ νὰ μεταφέρη ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο κόσμο.

'Ακόμη κι' οἱ δυὸ σκευοφόροι του παρουσιάζουν ἐντελῶς ἀλλοιώτικη ὄψι: Γεμίζουν δηλαδὴ ἀπὸ καλάθια καὶ δέματα μὲ τρόφιμα, μετανειρισμένα ποδήλατα, παιδικὰ ἁμαξάκια καὶ μπόγους...

'Αφοῦ περάση τὴν Τεργέστη, ταξειδεύοντας πρὸς τὴν 'Ανατολή, ἀκόμη κι' οἱ διάδρομοί του πλημμυρίζουν ἀπὸ στρατιῶτες, πρόσφυγες, κόττες, πάπιες, χῆνες, κοφίνια καὶ χωρικοὺς ποὺ... δὲν μυρίζουν ἀρώματα σὰν τοὺς τζέντλεμαν καὶ τὶς κυρίες τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς! Οἱ κομψοντυμένοι ὑπάλληλοι τῶν βαγκὸν - λὶ δίνουν τὴ θέσι τους σὲ Γιουγκοσλάβους μὲ χοντρὲς καὶ ἄχαρες φορεσιές. Τὸ μεγάλο Σεμπλὸν - 'Οριὰν κατάντάει ἕνα τοπικὸ τραῖνο, ποὺ κάνει ἀμέτρητους σταθμοὺς καὶ ποὺ καίει στὴ μηχανή του κάρβουνο κακῆς ποιότητος (μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀκόμη, ἔκαιγε ξύλα!).

'Η ταχύτης του πίσω ἀπ' τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα φτάνει μόλις τὰ 50 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Καὶ κάθε τόσο γίνονται ἔλεγχοι ἀπὸ τὶς ἀστυνομικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἀρχὲς τῶν διαφόρων σταθμῶν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι φυγάδων ποὺ προσπαθοῦν τυχὸν νὰ δραπετεύσουν στὴν Τουρκία...

Τὸ βαγκὸν - ρεστωρὰν τοῦ μεταπολεμικοῦ Σεμπλὸν - 'Οριὰν ἔχει τρία διάφορα «κελλάρια κρασιοῦ»: γαλλικό, ἑλβετικὸ καὶ αὐστριακό. Στὴ Γαλλία, τὰ κρασιὰ καὶ τ' ἄλλα ποτὰ εἶνε ἄφθονα καὶ φτηνά. "Οταν ὅμως τὸ τραῖνο φτάνη στὰ γαλλοελβετικὰ σύνορα, οἱ Γάλλοι ὑπάλληλοι κλειδώνουν ὅλες τὶς μποτίλιες τους σὲ μιὰ ἀσφαλισμένη χαλύβδινη κάσσα. Οἱ 'Ελβετοὶ ποὺ τοὺς ἀντικαθιστοῦν, ἀνοίγουν τότε τὸ ἑλβετικὸ κελλάρι, ποὺ περιέχει κι' αὐτὸ ἀρκετὰ ποτά, ἀλλὰ ἀκριβώτερα ἀπ' τὰ γαλλικά.

"Επειτα, στὸ Τυρόλο, κλειδώνονται τὰ ἑλβετικὰ ποτὰ κι' οἱ Αὐστριακοὶ ὑπάλληλοι ἀνοίγουν τὸ δικό τους κελλάρι... ποὺ εἶνε συνήθως ἀδειανό!

'Ως ὅτου περάση τὴ ρωσσικὴ ζώνη κατοχῆς τῆς Αὐστρίας, τὸ ἐξπρὲς σταματάει κάθε λίγο, γιὰ νὰ γίνη ἔλεγχος τῶν χαρτιῶν τῶν ἐπιβατῶν. Σὲ μιὰ τέτοια λοιπὸν περίπτωσι, συνέβη ἕνα διασκεδαστικώτατο ἐπεισόδιο ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ διηγηθοῦμε:

"Ενας Αὐστριακὸς ταξειδιώτης ἄφωγα ντυμένος, τύπος μεγαλομαυραγορίτη, παρουσίασε στὸ Ρῶσσο στρατιωτικὸ ποὺ ἔκανε τὸν ἔλεγχο ἕνα χαρτὶ κοκκινωπὸ μὲ μερικὲς σφραγῖδες. 'Εκεῖνος τὸ κύτταξε μὲ κάποια ἀμηχανία, τόδειξε στὸ σύντροφό του κι' ἔξυσε τὸ πηγοῦνι του. Φαίνεται ὡς τόσο ὅτι τὸν ἱκανοποίησαν οἱ σφραγῖδες μὲ τὸ σφυροδρέπανο, γιατὶ ἐπέστρεψε τὸ χαρτὶ στὸν ἐπιβάτη καὶ τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση ἐλεύθερα τὸ ταξεῖδι του. 'Αν ὅμως ἤξερε ἀνάγνωσι, θὰ ἔβλεπε ὅτι τὸ κοκκινωπὸ χαρτὶ δὲν ἦταν ἄδεια ταξειδιοῦ, ἀλλὰ... δελτίο γάλακτος γιὰ μιὰ λεχῶνα!

Αὐτὴ εἶνε ἡ σημερινὴ ὄψι τοῦ Σεμπλὸν - 'Οριάν. Πόσο μακρυὰ βρίσκεται, ἀλήθεια, ὁ καιρὸς ποὺ οἱ ἐκατομμυριοῦχοι κι' οἱ ἄλλες διασημότητες συνήθιζαν νὰ νοικιάζουν ὁλόκληρα βαγόνια πρώτης θέσεως, γιὰ νὰ ταξειδεύουν μόνοι καὶ ἀνενόχλητοι!... Κάποτε μάλιστα, ἕνας 'Ινδὸς μαχαραγιὰς ἀγόρασε ἕνα ὁλόκληρο βαγκὸν - λὶ μὲ 24 κρεββάτια καὶ πλήρωσε 800 λίρες, γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσουν βέβηλα ἀνδρικὰ μάτια τὶς ἑπτὰ ὡραιότατες γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του!

Πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσουμε — γιὰ ὅσους ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἱστορία — ὅτι τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τοῦ πρώτου διεθνοῦς τραίνου πολυτελείας ἔγιναν τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1883. Ὁ συρμὸς εἶχε τότε δυὸ μόνο βαγόνια, φωτιζόμενα μὲ λάμπες πετρελαίου, κι' ἡ μηχανή του ἀνέπτυσσε ταχύτητα τὸ πολὺ 90 χιλιομέτρων. Οἱ 28 ἐπιβάτες του ξεκίνησαν ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ πέρασαν ἀπ' τὸ Στρασβοῦργο, τὴ Στουτγάρδη, τὸ Μόναχο, τὴ Βιέννη καὶ τὴ Βουδαπέστη. Στὴ Βάρνα, στὶς ἀκτὲς τῆς Μαύρης Θαλάσσης, κατέβηκαν ἀπ' τὸ τραῖνο κι' ἐπιβιβάστηκαν σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο, ποὺ τοὺς μετέφερε σὲ 15 ὧρες στὴν Κωνσταντινούπολι. Γιὰ ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἀπ' τὴ Δύσι ὡς τὴν 'Ανατολή, εἶχαν χρειαστῆ 77 ὧρες καὶ 49 λεπτά.

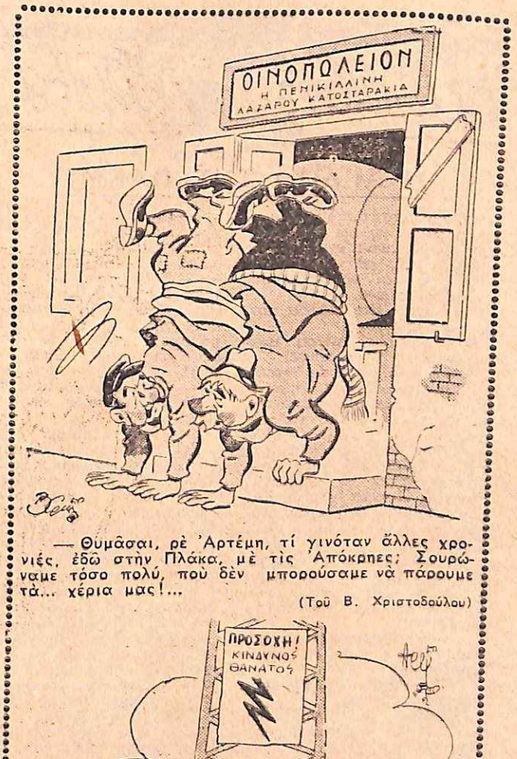

— Θυμᾶσαι, ρὲ 'Αρτέμη, τί γινόταν ἄλλες χρονιές, ἐδῶ στὴν Πλάκα, μὲ τὶς Ἀπόκρηες; Σουρώναμε τόσο πολύ, ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ πάρουμε τὰ... χέρια μας!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Μιὰ... κακὴ σύμπτωσι.

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Πρόσεχε!... "Ερχεται ἕνας διαστικός!...

— Δὲν πρόκειται νὰ τὸν καθυστερήσουμε!...

('Απὸ τὸ «Hérisson»)

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΚΙΤΑ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ μικρὴ Πακίτα γύρισε στὸ σπιτάκι ὅπου ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της, μὲ τὸ βλέμμα περίλυπο καὶ τὸ πρόσωπο κατσουφιασμένο.

Ἡ γρηὰ Ἐσμεράλδα τὴν κύτταξε ἀνήσυχη.

— Τί ἔχεις, μικρή μου περιστέρα; τὴ ρώτησε.

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι ἡ Πακίτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη της μερικὰ ἀσημένια νομίσματα καὶ τῆς τὰ πέταξε.

Ἦταν τὸ μεροκάματό της. Μητέρα καὶ κόρη ζοῦσαν μ' αὐτὰ τὰ χρήματα. Γιατὶ ἡ Πακίτα χόρευε καὶ τραγουδοῦσε στὸ «Ἑλ Μόρο», τὸ μεγάλο κέντρο τῆς Σεβίλλης.

Ἡ νέα ἔβγαλε ὕστερα τὶς καστανιέτες ἀπ' τὰ χέρια της, τὶς πέταξε χάμου κι' ἄρχισε νὰ τὶς ποδοπατᾶη μὲ λύσσα.

— Δὲν θὰ ξαναχτυπήσουν πιά! ἔλεγε. Δὲν θὰ ξαναχτυπήσουν!

Ἡ γρηὰ Ἐσμεράλδα σταυροκοπήθηκε.

— Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! εἶπε. Τί ἔπαθες, καλή μου κόρη;

Ἀλλ' ἡ Πακίτα δὲν ἡσύχασε παρὰ μόνο ὅταν οἱ καστανιέττες της ἔγιναν συντρίμμια. Πῆγε τότε κι' ἔπεσε μπρούμυτα στὸ κρεββάτι της ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

Θὰ κόντευαν μεσάνυχτα, ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἡ μητέρα της κατάφερε νὰ μάθη ποιὰ ἦταν ἡ αἰφορμὴ τῆς λύπης καὶ τοῦ θυμοῦ της.

— Ὁ Μπόσκο, τῆς εἶπε ἡ Πακίτα, ἔβγαλε τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ σμαράγδι ποὺ εἶχε στὸ χέρι του καὶ τὸ πέρασε στὸ δάχτυλο τῆς Καρμενσίτα.

— Θὰ τὴν ἀγαπάη! συμπέρανε ἡ γρηὰ Ἐσμεράλδα.

Ἡ Πακίτα τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι της κι' ὥρμησε πάνω στὴ μητέρα της μ' ἁπλωμένα τὰ χέρια, σὰν νἄθελε νὰ τὴν πνίξη.

— Πᾶψε! τῆς φώναξε. Μὴν τὴν ξαναπῆς ποτὲ αὐτὰ τὴ λέξι! Δὲν θέλω ὁ Μπόσκο ν' ἀγαπάη τὴν Καρμενσίτα.

— Γιατί, κόρη μου;... Δὲν μοῦ εἶπες ποτὲ ὡς τώρα πὼς ἀγαποῦσες τὸ Μπόσκο... Εἶν' ἀλήθεια, λοιπόν;

Ἡ Πακίτα ἡρέμησε.

— Συχώρεσέ με, μητέρα, εἶπε. Δὲν μπορεῖς νὰ ξέρης πόσο ὑποφέρω. Μοῦ φαίνεται πὼς σχίζεται ἡ καρδιά μου...

— Δὲν εἶναι τίποτε, περιστέρα μου, ἀπάντησε ἡ γρηὰ Ἐσμεράλδα, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιὰ τῆς κόρης της. Θὰ τὸν ξεχάσης πολὺ γρήγορα... Δὲν ἦταν τῆς μοίρας σου γραφτὸ νὰ σ' ἀγαπήση...

— Γιατὶ μητέρα;... Πές μου τὴν ἀλήθεια: ἡ Καρμενσίτα εἶναι πιὸ ὁμορφη ἀπὸ μένα;

— Θεὸς φυλάξοι! ἀπάντησε ἡ γρηὰ Ἐσμεράλδα. Ποιὰ μπορεῖ νὰ παραβγῆ μαζί σου στὴν ὁμορφιά, κόρη μου;... Ἀλλ' ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει μάτια. Εἶναι τυφλή!

— Πιστεύεις, λοιπόν, πὼς ὁ Μπόσκο ἀγαπάει τὴν Καρμενσίτα;

—Ἐσὺ τὸ εἶπες.

Ὁ Μπόσκο ἦταν ὁ μεγαλύτερος ταυρομάχος τῆς Σεβίλλης. Κι' ἡ φύσις τοῦ εἶχε δώσει ὡραῖο πρόσωπο καὶ γεροδεμένο κορμί. Ὅλες οἱ νέες ἦταν ξετρελλαμένες μαζί του. Μὰ ἡ μικρὴ Πακίτα τὸν ἀγαποῦσε. Μὰ νὰ ποὺ ὁ ἀγαπημένος της εἶχε προτιμήσει μιὰν ἄλλη. Τὴν Καρμενσίτα, ποὺ χόρευε κι' αὐτὴ στὸ «Ἑλ Μόρο».

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, θὰ γίνονταν μεγάλες ταυρομαχίες τῆς Σεβίλλης. Ὁ Μπόσκο θἄκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴν τελευταία ἐπίδειξι καὶ θὰ ἀντιμετώπιζε ἕναν ἄγριο ταῦρο τῆς Ἀνδαλουσίας σ' ἕναν ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου.

Τὰ πράγματα ξετυλίχτηκαν ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορές. Ὁ Μπόσκο ἦταν ὑπέροχος στὶς κινήσεις του καὶ τὸ κοινὸ παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, θαυμάζοντας τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ τέχνη τοῦ φημισμένου ταυρομάχου.

Μά, τὴν τελευταία στιγμή, ἔγινε κάτι ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε. Τὸ ξίφος λύγισε στὰ δύο καὶ τὰ κέρατα τοῦ ζώου λίγο ἔλειψε νὰ χωθοῦν μέσα στὸ στῆθος τοῦ Μπόσκο.

Ὁ ταυρομάχος εἶχε γλυτώσει τὸν ἄμεσο κίνδυνο μὲ μιὰ ἐπιδεξία κίνησι. Ἀλλὰ βρισκόταν τώρα ἀνυπεράσπιστος μπροστὰ στὸ ἄγριο ζῶο. Ὁ πρόεδρος τῆς ταυρομαχίας πρόσταξε τότε νὰ τοῦ δώσουν ἕνα ἄλλο ξίφος. Πολλοί, ὅμως, ἀπὸ τοὺς θεατὰς διαμαρτυρήθηκαν. Ὁ ταῦρος εἶχε κερδίσει τὴ ζωή του. "Οσο γιὰ τὸ Μπόσκο, ἂς τὰ ξεμπέρδευε ὅπως μποροῦσε καλύτερα μαζί του.

Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστήριζαν τὴ γνώμη τοῦ προέδρου κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀντέκρουαν μεγάλωνε ὁλοένα. Ἀλλὰ κι' ὁ κίνδυνος γιὰ τὸ Μπόσκο, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ οὔτε τὸ κόκκινο πανί, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ξεγελάση τὸ ζῶο, ἦταν ἀφάνταστος.

Ὁ ταῦρος χυμοῦσε τώρα πάνω του μὲ ἀσυνήθιστη ὁρμή, προσπαθώντας νὰ τὸν ξεκοιλιάση μὲ τὰ κέρατά του.

Κι' ὁ ταυρομάχος δὲν εἶχε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴ φυγή. Μὰ αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸν ἐξευτέλιζε.

Οἱ φωνὲς τοῦ πλήθους σταμάτησαν ξαφνικά. Καὶ μιὰ μεγάλη σιγὴ ἁπλώθηκε στὶς κερκίδες, ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Ὅλων τὰ βλέμματα εἶχαν στυλωθῆ πάνω σὲ μιὰ νέα, ποὺ εἶχε πηδήσει μέσα στὴν ἀρένα. Ἦταν ἡ Πακίτα. Εἶχε κομματιάσει τὸ κόκκινο κορσάζ της καὶ τὸ κρατοῦσε τεντωμένο ἀνάμεσα στὰ χέρια της γιὰ νὰ προκαλέση τὴν προσοχὴ τοῦ ταύρου.

— Φύγε! φώναξε στὸ Μπόσκο. Φύγε!

Ὁ ταῦρος, βλέποντας τὸ κόκκινο πανί, ρίχτηκε πάνω στὴ νέα, παρατώντας τὸν ταυρομάχο. Κι' ἡ Πακίτα τὰ κατάφερε ἀρκετὰ καλά, σὰν νὰ μὴν εἶχε κάνει τίποτ' ἄλλο στὴ ζωή της ἀπὸ τὸ νὰ παλεύη μὲ τοὺς ταύρους.

Τὸ πλῆθος τὴν ἐπευφημοῦσε. Ἀλλ' οἱ δυνάμεις της λιγόστευαν ὁλοένα. Κι' ὁ Μπόσκο ἀναρωτιόταν τί ἔπρεπε νὰ κάμη. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν θὰ τοῦ ἔφερναν δεύτερο ξίφος. Τὸ πλῆθος τὸν εἶχε καταδικάσει. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ ζῶο ἔπρεπε νὰ βάψουν μὲ τὸ αἷμα τους τὴν ἀρένα. Ἐκτὸς ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ ἔβαζε στὰ πόδια. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν θὰ ἦταν ὁ Μπόσκο.

Ξαφνικά, ὁ Μπόσκο θυμήθηκε τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ κρεμόταν στὴ ζώνη του. Καὶ πῆρε μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι. Αὐτὸ ποὺ θἄκανε δὲν θὰ ἦταν σύμφωνο μὲ τοὺς κανόνες τῆς ταυρομαχίας. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά.

Ὁ Μπόσκο ἔβαλε τὸ ἐγχειρίδιο ἀνάμεσο στὰ δόντια του καί, σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμή, πήδησε πάνω στὴ ράχη τοῦ ζώου, ποὺ τινάχτηκε ἀμέσως στὰ πισινά του πόδια γιὰ νὰ τὸν πετάξη κάτω. Ἀλλ' ὁ ταυρομάχος πῆρε τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἐγχειρίδιο στὰ χέρια του καὶ τὸ ἔχωσε μὲ ὁρμὴ μέσα στὸ κεφάλι τοῦ ζώου, στὸ κατάλληλο μέρος. Ἦταν τόση ἡ ὁρμή του, ποὺ ἡ λαβή ἐξαφανίστηκε μαζὶ μὲ τὴ λεπίδα κάτω ἀπὸ τὸ τρίχωμα τοῦ ταύρου.

Ὁ ταυρομάχος πήδησε τότε κάτω καὶ πῆγε κοντὰ στὴν Πακίτα.

Ὁ ταῦρος ἔκαμε ἕνα τελευταῖο πήδημα πρὸς τὸ μέρος τους. Ἀλλά, ξαφνικά, σωριάστηκε χάμου. Ἦταν νεκρός. Ἡ λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου εἶχε χωθῆ μέσα στὸ μυαλό του.

Ὁ Μπόσκο κι' ἡ Πακίτα ἦταν οἱ θριαμβευταὶ τῆς ἡμέρας. Τὸ πλῆθος παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

— Γιατί τὄκανες αὐτό; ρώτησε ὁ ταυρομάχος τὴ νέα, ἐνῶ ἔβγαιναν μαζὶ ἀπὸ τὴν ἀρένα.

— Γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ πεθάνης, ἀπάντησε ἡ Πακίτα.

— Καὶ γιατί δὲν ἤθελες νὰ πεθάνω; ρώτησε ὁ Μπόσκο.

Δυὸ χοντρὰ δάκρυα κύλησαν πάνω στὰ μάγουλα τῆς Πακίτα. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

. . . . . .

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, γίνονταν στὴ Σεβίλλη οἱ γάμοι τοῦ Μπόσκο καὶ τῆς Πακίτα.

ΖΑΝ ΝΤΥΜΠΟΥΑ

Γαναχτάρικο Χιούμορ

Τὰ φαιδρὰ τοῦ Χότζα

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας πούλησε μιὰ φορὰ τὰ νεροκολόκυθα τοῦ χωραφιοῦ του καὶ μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρε ἀγόρασε ἕνα γάϊδαρο.

Τὴν ἄλλη μέρα φόρτωσε τὸν γάϊδαρο ξύλα καὶ τὰ πήγαινε σπίτι του.

Καθὼς ὅμως περνοῦσε τὸ ποτάμι, ὁ γάιοαρός του γλύστρησε, ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ πνίγηκε. Ὁ Ναστραδὶν Χότζας, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆ καθόλου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοὔγινε μουρμούρισε:

— Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ πάθη ὁ γάϊδαρός μου ἀφοῦ ἀγοράστηκε μὲ τὰ χρήματα ἀπ' τὰ νεροκολόκυθα ποὺ πούλησα; Ἀπ' τὸ νερὸ ἦρθε καὶ στὸ νερὸ ἔπεσε!...

★

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας εἶχε καλλιεργήσει τὸ χωράφι του καὶ κάθε πρωῒ πήγαινε σ' αὐτὸ καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ ἔλεγε:

—Ἀλλάχ μου, τὸ βλέπεις τὸ χωράφι αὐτό; Εἶναι τοῦ δούλου σου Χότζα. Σὲ παρακαλῶ, ρίξε μιὰ βροχὴ νὰ τὸ ποτίση καλὰ γιὰ νὰ μοῦ κάνη ἄφθονο σιτάρι.

Αὐτὸ ὁ Ναστραδὶν τόκανε κάθε πρωΐ, ὡσποὺ μιὰ νύχτα ἔπεσε βροχὴ μὲ τὸ τσουβάλι.

Ὁ Χότζας ἀκούγοντας τὴ βροχὴ ἔλεγε:

— Τὸ χωράφι μου τώρα θὰ βλαστήση καὶ θὰ κάνη στάχυα ἴσα μὲ τὸ μπόϊ μου.

Τὸ πρωῒ σηκώθηκε μὲ χαρὰ κι' ἔτρεξε νὰ πάη στὸ χωράφι του.

Μόλις ὅμως ἔφτασε ἐκεῖ, δὲν γνώρισε τὸν τόπο, γιατὶ τὸ χωράφι του, ἦταν κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι καὶ τὸ νερὸ πλημμύρισε κι' εἶχε σκεπάσει μὲ λάσπες ὅλη τὴν ἔκτασι.

Τότε, στενοχωρημένος ὁ Ναστραδίν, σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:

— Δὲν φταῖς ἐσύ, Ἀλλάχ μου, φταίω ἐγὼ ὁ βλάκας ποὺ σοὔδειξα τὸ χωράφι μου!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ κυρ - Παντελῆς, ἔπειτα ἀπὸ 40 χρόνια ἔγγαμο βίο, αἰσθάνεται ὅτι ἡ ὥρα του ἔχει σημάνει, κι' ὅτι ὅπου νἄνε θὰ παραδώση τὴν ψυχή του στὸ χάρο. Εἶνε κατάκοιτος στὸ κρεββάτι του καὶ βογγάει.

— Λοιπόν, Παντελῆ, τοῦ λέει ἡ γυναίκα του, φαίνεται πὼς ὅπου νἄνε θὰ μᾶς ἐγκαταλείψης γιὰ πάντα. Μὰ μὴν ἀνησυχῆς, θὰ σ' ἀκολουθήσω...

— Δὲν ἀνησυχῶ, μουρμουρίζει ὁ ταλαίπωρος ὁ κυρ - Παντελῆς. Σὲ παρακαλῶ μάλιστα πολύ, νὰ μὴν διαστῆς καθόλου.

★

Ἐκείνη (μὲ ὕφος ρωμαντικό): Ἄχ, πῶς μελαγχολῶ ὅταν κάθωμαι στὸ πιάνο!...

Ἐκεῖνος: Ἀμ' ἐγώ;...

Αἰτιογρεύεται ἡ ἀναδημοσίευσιν ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνεως τοῦ «Θησαυροῦ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § τοῦ Α Ν 1092/1938
Ἰδιοκτήτης Διευθυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου
Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μενελάου 9. Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΑΠΟ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία ..... Δρχ 150.000
» Ἐξάμηνος ... » 75.000
» Τρίμηνος » 40.000
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοι αὐτῆς πρὸς τὸν «Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου»

Ο ΠΥΡΓΟΣ τοῦ Διαβόλου

Παράξενο διήγημα

Λίγο ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι, ὑψωνόταν ὁ πύργος τοῦ μαρκησίου ντὲ Καρνάκ. Ὁ πλούσιος ἰδιοκτήτης του ζοῦσε σ' αὐτὸ τὸ σκυθρωπὸ κτίριο μὲ τὸ γυιό του τὸν "Εντ καὶ τὴν κόρη του Γερτρούδη. Ἦταν 70 ἐτῶν, μὰ διατηροῦσε ἀκόμη μιὰ νεανικὴ θαλερότητα. Τὰ παιδιά του εἶχαν περάσει τὰ 40, ἀλλὰ δὲν εἶχαν σκεφθῆ νὰ παντρευτοῦν.

"Ολοι θεωροῦσαν τὸ μαρκήσιο τρομερὰ φιλάργυρο. Ὑπέβαλλε σὲ ἄπειρες στερήσεις τὸ γυιό του, τὴν κόρη του καὶ τοὺς δυὸ γέρους ὑπηρέτες του. Ὡστόσο, ἀποφάσισε κάποτε νὰ κάνη μιὰ ἀπίστευτη σπατάλη. "Εβαλε δηλαδὴ νὰ χτίσουν κοντὰ στὸν πύργο ἕνα σπιτάκι, μὲ πολλὰ φουρνέλα καὶ μὲ μιὰ γερὴ πόρτα. Ἀπὸ τότε, πήγαινε ἐκεῖ κάθε βράδυ, ἄνοιγε τὴν πόρτα μ' ἕνα τεράστιο κλειδὶ ποὺ τὸ κουβαλοῦσε διαρκῶς ἀπάνω του, καὶ συχνὰ περνοῦσε ὁλόκληρη τὴ νύχτα του ἐκεῖ μέσα.

Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἔκανε σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι. Τὰ παιδιά του, τρομοκρατημένα ἀπ' τὸν αὐταρχικὸ χαρακτῆρα του, δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸν ρωτήσουν. Μὰ οἱ γείτονες πρόσεξαν ὅτι ἐβγαιναν συχνὰ τὴ νύχτα πολύχρωμες φλόγες ἀπ' τὴν καπνοδόχο, ἐνῶ συγχρόνως σκορπιζόταν στὸν ἀέρα μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπὸ θειάφι. Καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ μαρκήσιος καταγινόταν μὲ τὴ μαγεία καὶ τὴν ἀλχημεία, κι' ὅτι ἔφτιανε χρυσάφι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Σατανᾶ, ποὺ τοῦ εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του...

Ἕνας ζητιάνος τὸν πλησίασε κάποτε στὸ δρόμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλέ μου ἄρχοντα, δῶσε μου μιὰ ἐλεημοσύνη, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ μαρκήσιος φάνηκε πὼς ταράχθηκε ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κι' ἔκανε νὰ φύγη. Μὰ ὁ πονηρὸς ζητιάνος, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὶς διαδόσεις γι' αὐτόν, πῆγε πιὸ κοντὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Καλέ μου ἄρχοντα, δῶσε μου μιὰ ἐλεημοσύνη, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Διαβόλου!

Ὁ μαρκήσιος χαμογέλασε τότε ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ τοὔδωσε ἕνα χρυσὸ νόμισμα. Ὁ ζητιάνος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ κοινολογήση αὐτὸ τὸ περιστατικό...

"Αν μιὰ τόσο τρομερὴ ὑποψία βάραινε ὁποιονδήποτε ἄλλον, θὰ τὸν ἔπιαναν καὶ θὰ τὸν ἔκαιγαν ζωντανό. Μὰ ὁ μαρκήσιος ἦταν πλούσιος, εὐγενής, ἰσχυρός, καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἐνοχλήση.

Μιὰ νύχτα, οἱ γείτονες ξύπνησαν ἀπὸ ἕνα ἀσυνήθιστο καλπασμὸ ἀλόγου, βγῆκαν στὸ παράθυρο κι' εἶδαν νὰ περνάη ἕνας παράξενος καβαλλάρης, πανύψηλος καὶ τόσο ἀδύνατος ποὺ φαίνονταν σχεδὸν τὰ κόκκαλα τῶν χεριῶν του. Στὸ μέτωπό του εἶχε τρία κόκκινα σημάδια, σὰν κάρβουνα χωμένα στὸ κρέας...

Τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸν πύργο. Ὁ γέρος ὑπηρέτης, εἰδοποιημένος ἀπ' τὸ μαρκήσιο, τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα, δίχως νὰ μπορέση νὰ κρύψη μιὰ κίνησι φόβου καὶ ἀποστροφῆς. Ὁ μαρκήσιος τὸν ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ μυστηριῶδες σπιτάκι, ὅπου ἐμειναν μαζὶ ὡς τὰ χαράματα.

Ὁ φιλάργυρος καὶ μισάνθρωπος αὐτὸς μαρκήσιος, πρώτη φορὰ δεχόταν μὲ τόση χαρὰ καὶ τόσες φιλοφρονήσεις ἕναν ξένο. Μισοῦσε ὅλο τὸν κόσμο καὶ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ χαιρετήση τοὺς ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἀντάμωναν στὸ δρόμο καὶ τὸν χαιρετοῦσαν ταπεινά.

Φεύγοντας, ὁ καβαλλάρης πέταξε ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὸν γέρο ὑπηρέτη. Ἔπειτα χάθηκε σὰν καπνός...

Ὁ ὑπηρέτης συγκινήθηκε στὴν ἀρχὴ ἀπ' τὴν τόση γενναιοδωρία του, μὰ ἔπειτα σκέφθηκε ὅτι τὸ νόμισμα αὐτὸ προερχόταν ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φαινόταν λίγο ὕποπτος, κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ πάη σ' ἕνα γνωστό του παπᾶ γιὰ νὰ τὸ εὐλογήση.

Μόλις ὅμως ὁ παπᾶς τὸ ράντισε μὲ ἁγιασμό, τὸ χρυσὸ νόμισμα πῆρε φωτιὰ καὶ κάηκε σὲ λίγες στιγμές, ἀφίνοντας μόνο λίγη στάχτη!

Ὁ παπᾶς κι' ὁ ὑπηρέτης σταυροκοπήθηκαν, ἐντρομοι. Ἔπειτα εἶπε ὁ πρῶτος:

— Αὐτὸ τὸ χρυσάφι εἶνε ἔργον τοῦ Διαβόλου! Κι' ὁ παράξενος καβαλλάρης ποὺ σοῦ τόδωσε, θἄταν ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ξαναφίσετε νὰ μπῆ στὸ σπίτι σας!

Ὁ ὑπηρέτης γύρισε περίλυπος στὸν πύργο. Ἀπέφυγε νὰ πῆ τίποτε στὰ παιδιὰ τοῦ ἀφέντη του, γιὰ νὰ μὴν τ' ἀνησυχήση. Ὅταν ὅμως, μιὰ νύχτα, ἔφτασε πάλι ὁ καβαλλάρης, ὁ γέρος δὲν ἐδίστασε πιά: Ἀφοῦ τὸν βοήθησε νὰ κατέβη ἀπ' τ' ἄλογό του, ἔτρεξε κι' εἰδοποίησε τὸν "Εντ καὶ τὴ Γερτρούδη...

Ἐκεῖνοι χλώμιασαν ἀπ' τὸν τρόμο τους... Δὲν ἤξεραν πῶς νὰ μιλήσουν στὸν πατέρα τους. Δὲν εἶχαν τολμήσει ποτὲ νὰ τοῦ φέρουν τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι. Μὰ ἡ σκέψι πὼς κινδύνευε νὰ κολασθῆ ἡ ψυχή του, τοὺς ἔδωσε θάρρος. Καὶ τοῦ παράγγειλαν μὲ τὸν ὑπηρέτη ν' ἀφίση μιὰ στιγμὴ τὸν ἐπισκέπτη του — δὲν εἶχαν κατεβῆ ἀκόμα οἱ δυό τους στὸ μικρὸ σπιτάκι — γιατὶ ἤθελαν νὰ τοῦ μιλήσουν.

Ὁ μαρκήσιος παρουσιάσθηκε σὲ λίγο.

— Τί μὲ θέλετε; ρώτησε ἀπότομα.

Ὁ "Εντ κι' ἡ Γερτρούδη τὸν παρακάλεσαν μὲ δακρυσμένα μάτια νὰ διώξη τὸν ἐπισκέπτη ἐκείνο, γιατὶ θὰ τοὔκανε κακό... Μὰ ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ ἀπ' τὶς ἱκεσίες τους, τοὺς ἔβρισε ἐπειδὴ τὸν ἀνησύχησαν, καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸν ξένο του.

Ὁ "Εντ κι' ἡ Γερτρούδη δὲν εἶχαν πιὰ νὰ κάνουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένουν νὰ βγοῦν οἱ δυὸ ἄντρες ἀπ' τὸ μυστηριῶδες σπιτάκι... Βλέποντας ὅμως ὅτι εἶχε πιὰ ξημερώσει, χωρὶς νὰ φανῆ κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό, ζήτησαν τὴ βοήθεια τῶν γειτόνων κι' ἔσπασαν τὴν κλειδωμένη πόρτα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν γεμάτο ἀπὸ βρωμερὸ καπνό. Ὅταν διαλύθηκε ὁ καπνὸς αὐτός, εἶδαν ὁλοι ὅτι δὲν βρισκόταν κανεὶς μέσα! Καὶ πεισθήκαν τελειωτικὰ ὅτι ὁ καβαλλάρης ἦταν ὁ Διάβολος μαρκήσιο...

...Ἀπὸ τότε, ὁ πύργος τοῦ μαρκησίου ντὲ Καρνὰκ ἐπονομάσθηκε Πύργος τοῦ Διαβόλου. Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ μπῆ στὴν κατοικία σ' αὐτόν. Καὶ γκρεμίστηκε σιγὰ - σιγὰ σὲ ἄμορφα ἐρείπια...

Ε. ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

✪✪

Τὰ αὐγὰ τῆς κόττας

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων τοῦ πτηνοτροφικοῦ σταθμοῦ τοῦ Μπλάκμτουρν (Αὐστραλία), ἡ κόττα χρειάζεται 27 ὧρες γιὰ νὰ φτιάξη ἕνα τέλειο αὐγό. Μιὰ κόττα καλῆς ράτσας γεννάει κατὰ μέσον ὅρο 150 αὐγὰ κατὰ τὸ πρῶτο ἔτος τῆς ζωῆς της, 100 κατὰ τὸ δεύτερο, 70 κατὰ τὸ τρίτο καὶ μόλις 50 κατὰ τὸ τέταρτο. Οἱ κόττες φοῦν κατὰ κανόνα μεταξὺ τοῦ τετάρτου καὶ τοῦ πέμπτου ἔτους.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἡ αἰτιολογία τοῦ κνησμοῦ

Ὁ κνησμὸς (κ. φαγοῦρα) εἶναι ἡ χαρακτηριστικὴ αἴσθησι ποὺ νοιώθει ἕνα ἄτομον γενικῶς σ' ὅλο του τὸ σῶμα ἢ εἰδικῶς σὲ τοπικὰ μόνο μέρη του, καὶ ἤτις καταπαύει μετὰ ἔντονο ξύσιμο.

Πολλὲς φορὲς τὸ ξύσιμο ἐπιτείνει ἀκόμη περισσότερο τὴν αἴσθησι τῆς φαγούρας, ἡ ὁποία καταπαύει καὶ ὁ πάσχων ἀνακουφίζεται, μόνο ὅταν διὰ τοῦ ξυσίματος ματώση ἢ ἀπολεπισθῆ ἡ πάσχουσα περιοχὴ τοῦ δέρματος. Ὑπάρχουν ἄτομα, τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν ἀπὸ φαγοῦρα γενικωθῆ ἐντοπισμένη, μόνο σ' ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ ἔτους, τὰ περισσότερα δὲ ἐξ αὐτῶν παραπονοῦνται ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ὁ κνησμός, ἡ φαγοῦρα, ὅπως λέγεται, εἶνε τὸ πρῶτο σύμπτωμα διαφόρων νόσων τοῦ δέρματος ἢ τοῦ ὀργανισμοῦ, προκαλουμένη ἀπὸ τὸ νευρικὸ ἐρεθισμὸ τῶν νευρικῶν ἀπολήξεων τοῦ δέρματος καὶ δὲν θεραπεύεται, ἐὰν πρὸ παντὸς ἄλλου, δὲν διαγνωσθῆ καὶ θεραπευθῆ ἡ προκαλοῦσα ταύτην πάθησις. Καὶ τώρα ποιὲς εἶναι οἱ δερματικὲς καὶ ποιὲς οἱ ἐσωτερικὲς γενικὲς παθήσεις αἴτινες προκαλοῦν τὶς φαγοῦρες;

Οἱ δερματικὲς παθήσεις ποὺ προκαλοῦν ἐντοπισμένη φαγοῦρα εἶναι:

Ἡ φθειρίασις τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ἐφηβαίου, ὁ τοπικὸς κνησμὸς τοῦ δακτυλίου, τὰ ἐκζέματα, τὸ παράτριμμα καὶ τὸ ἐρύθρασμα τῆς μασχάλης, τοῦ ὀσχέου καὶ τῶν μηρογεννητικῶν πτυχῶν, ἡ λειχηνοποίησις, οἱ ἀναφυλακτικὲς πλάκες, ἡ δυσιδρωτὶς ποδῶν καὶ χειρῶν, τὰ ἐξανθήματα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ κνησμὸς τῶν ρωθώνων. Τὰ καινουργῆ ὠσεὶ σαύτως, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ φρεσκοβαμμένα μάλλινα ὑφάσματα καὶ γοῦνες, προκαλοῦν τοπικὸ κνησμό.

Αἱ δερματικὲς παθήσεις ποὺ προκαλοῦν γενικὴ φαγοῦρα τοῦ σώματος εἶναι: Ἡ κνίδωσις (ὀρτικάρια), ἡ ψώρα, ἡ φθειρίασις, ἡ ροδόχρους πιτυρίασις, ἡ ὀξ. δερματῖτις ἡ προκαλουμένη στὰ εὐπαθῆ ἰδίως δέρματα, κατόπιν τῆς συχνῆς χρήσεως σάπωνος ἢ ἄλλων ἐρεθιστικῶν μέσων—οἰνοπνεύματος, κολωνίας κλπ., — τὰ καθολικὰ ἐκζέματα καὶ ἡ ρύπανσις τοῦ σώματος.

Ἐσωτερικὲς γενικὲς παθήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ αἴτινες προκαλοῦν καθολικὴν τοῦ σώματος ἔντονη κι' ἀνυπόφορη φαγοῦρα, εἶναι αἱ ἑξῆς:

Λειτουργικὲς διαταραχὲς τοῦ ἥπατος, ἡ σπληνομεγαλία, ἡ λευχαιμία, οἱ διαταραχὲς τῶν νεφρῶν καὶ ἰδίως ἡ οὐραιμία, αἱ ἀγχώδεις καταστάσεις, ἡ νωτιαία φθίσις, ἡ νόσος τοῦ Πέρκινσον, ὁ διαβήτης, ὁ ἀρθρῖτισμός, ἡ νόσος τοῦ Ντούριγκ καὶ οἱ διαιτητικὲς κατοχῆσεις.

Ἡ τοπικὴ φαγοῦρα ἡ προκαλουμένη ἐκ τῆς φθειριάσεως τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ἐφηβαίου, διαγιγνώσκεται εὐκόλως ἐκ τῆς ἀνευρέσεως τῶν φθειρῶν εἰς τὰς ἀντιστοίχους περιοχὰς καὶ καταπαύει ἀμέσως διὰ τῆς δεούσης ἀντιφθειρικῆς θεραπείας. Ὡσαύτως ἡ φαγοῦρα ἡ προκαλουμένη ἐξ αἰτίας ἐκζέματος, παρατρίμματος, ἢ λειχηνοποιήσεως, ὑποχωρεῖ κατόπιν τῆς εἰδικῆς θεραπείας τῶν δερματικῶν αὐτῶν παθήσεων.

Ἡ φαγοῦρα τοῦ δακτυλίου τοῦ ἀπευθυσμένου, ὀφείλεται εἰς τὶς περισσότερες φορὲς στὴν ἔλλειψι τοπικῆς καθαριότητος, σὲ α

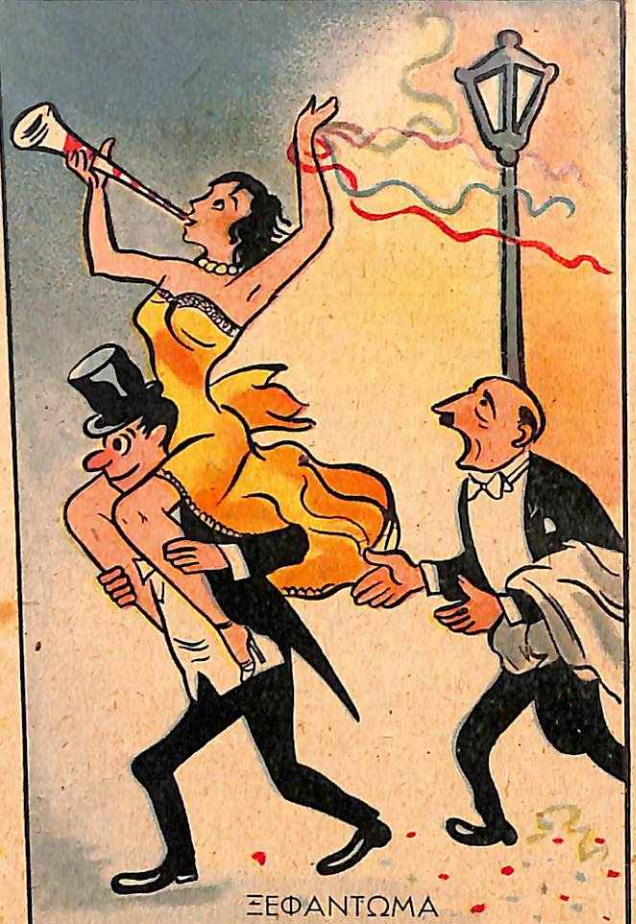

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

—Δὲν νομίζεις, χρυσῆ μου γυναικούλα, πὼς εἶνε πιά ὥρα νά γυρίσωμε στὸ σπίτι;

—Ἄσε τὰ κόλπα, Ζαχαρία, σὲ γνώρισα!...

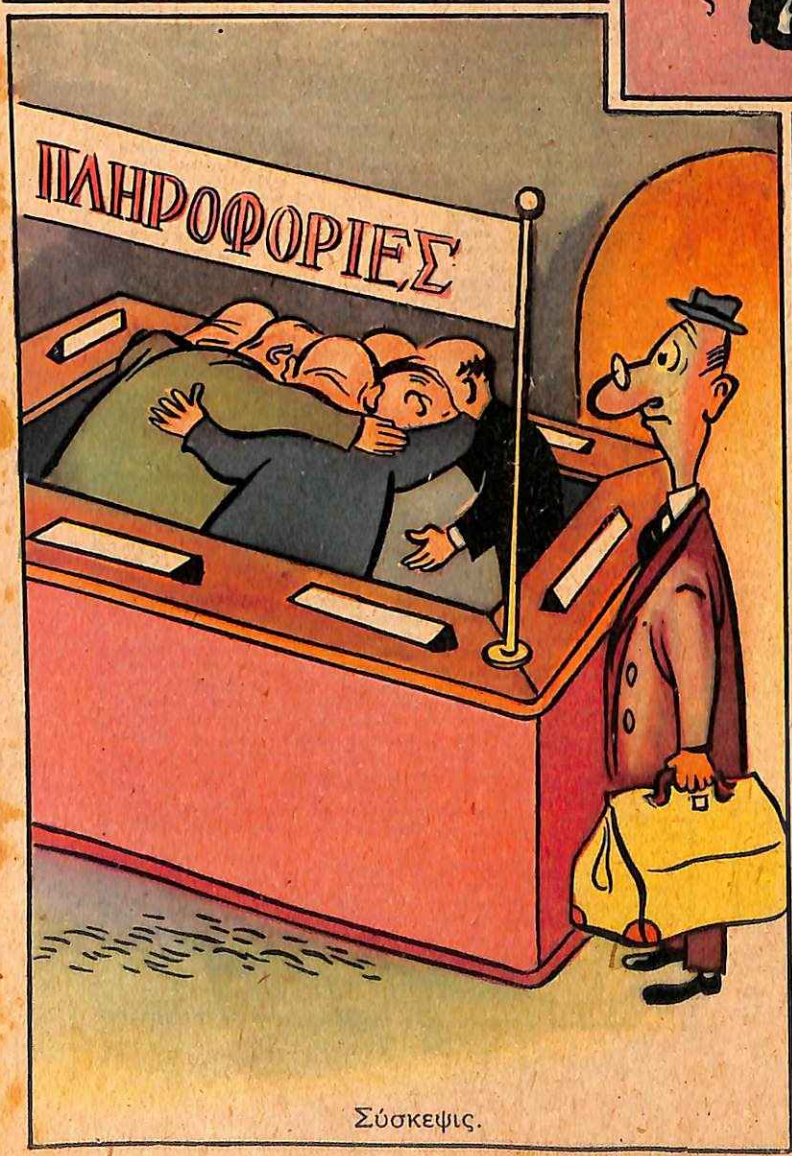

Σύσκεψις.

—Εἶχε ταλέντο γιὰ χορὸ ἀλλὰ ἐμεῖς ἐπιμέναμε νὰ μάθη πιάνο!...